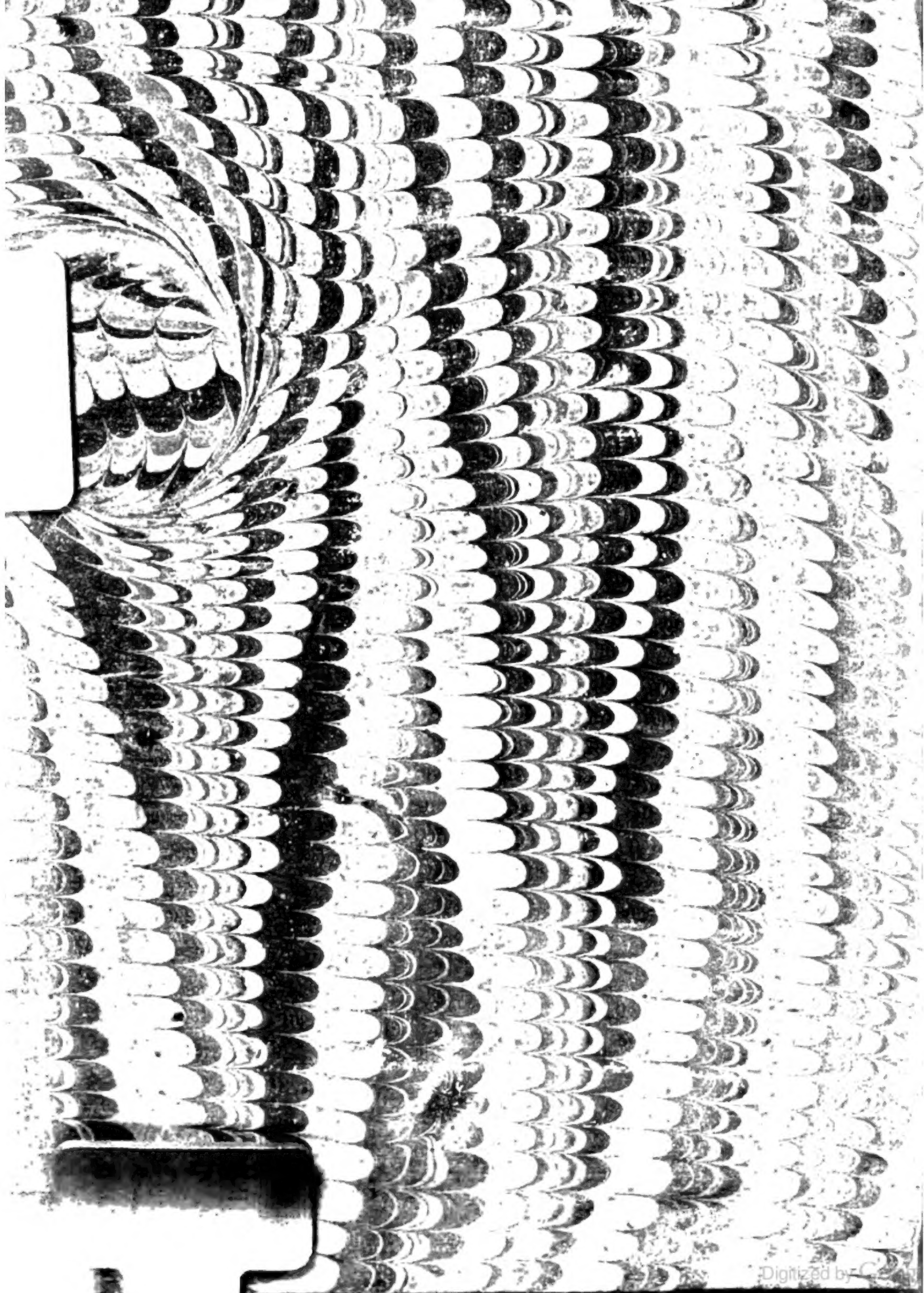
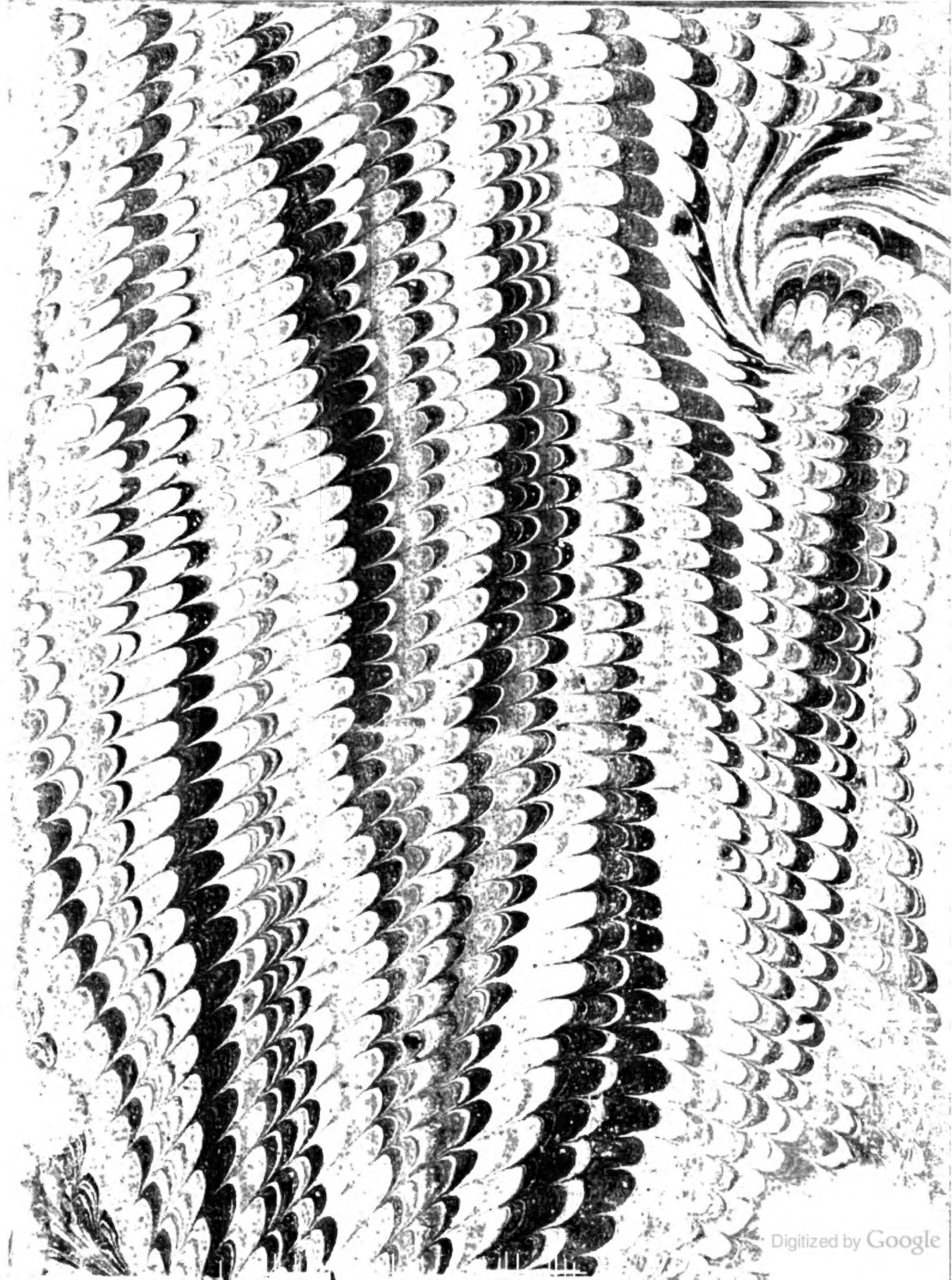

5.5.192

THEOCRITI

RELIQVIAE

VTROQVE SERMONE

CVM SCHOLIIS GRAECIS

ET COMMENTARIIS INTEGRIS

HENRICI STEPHANI, IOSEPHI SCALIGERI

ET

ISACI CASAVBONI.

CVRAVIT HANC EDITIONEM

GRAECA AD OPTIMOS CODICES EMENDAVIT

LIBRVM ANIMADVERSIONVM

INDICEMQVE VERBORVM THEOCRITEORVM

ADDIDIT

IO. IACOBVS REISKE

TOMVS SECVNDVS.

VIENNAE ET LIPSIAE.

SVMTVS EROGAVIT IO. FRID. IAHN

MDCCLXVI.

VIRO
NOBILI ATQVE ILLVSTRI
GERARDO MEERMANNO
EQVITI
REIP. ROTERODAMENSIS CONSILIARIO ET SYNDICO,
SOCIETATIS REGIAE LONDINENSIS AC GOETTINGENSIS, ITEMQVE ANTIQVARIORVM APVD ANGLOS, AC LATINAE IENENSIS, SOCIO

ET

VIRIS
CELEBERRIMIS ATQVE ERVDITISSIMIS
CASPARO LVDOVICO VALKENARIO
LITERARVM HVMANIORVM APVD FRANEKERANOS PROFESSORI

ITEM
ABRAHAMO GRONOVIO
BIBLIOTH. VNIVERSIT. LEIDANAE PRAEFECTO

S. P. D.
ET
THEOCRITEVM HOC ALTERVM VOLVMEN

D. D. D.

IO. IACOBVS REISKE.

Studium erga VOS meum, VIRI AMPLISSIMI ATQVE CELEBERRIMI, publice declarare cum dudum gestierit animus, non possum non vehementer laetari, eius rei locum mihi nunc datum esse. Non enim possum, neque fas est, recurrentem identidem atque ingerentem sese Leidae *recordationem animo expellere, quae suavissima Musarum sedes, VESTRA,* GRONOVI et MEERMANNE, *patria, TIBIque,* VALKENARI, *communis mecum alma nutrix, nos aliquot per annos coniunctos animisque studiisque habuit, et TE,* VALKENARI, *quod, cum haec ipsa literis mando, audio, doctorem brevi habebit, discipulum et successorem magni nostri communis magistri. Qua de re TIBIque et Leidae maiorem in modum congratulor. Annus ad fi-*

nem vergit octavus a decimo, ex quo terris VESTRIS excessi, invitus, ita me Deus amet, atque reluctans, ut si filius matris amans ab amplexibus matris propitiae, ad quam rediturum se plane desperet, avellatur, sed fatis reflantibus impar, et velut praesentiens malorum, quae me domi exceperunt. Tam insigniter Leida de me est merita, Leida, quam quoties cogito, toties sentio mentem velut commoveri et exsultare, ut facere non possim, quin iterum atque iterum, pro re nata, sensum hunc praecordiis penitus infixum pietatis meae erga caram matrem publice significem, testerque, haud paucos a me soles candidos in illa VESTRA beata Batavia, sed Leidae inprimis, in studiis literarum et in consuetudine amicorum literatissimorum conditos esse, quorum amicorum alii seniores exemplis praeceptisque me regerent, alii iuniores, aequales mei, aemulatione me accenderent. Quo factum est, ut magnam adolescentiae partem ita iucundam peregerim, ut memoriam huius aetatis meae cum vita ipsa depositurus, aut, ut rectius dicam, cum conscientia mei in beatas illas sedes mentium a molestiis terrestribus liberatarum illaturus mihi videar. Saepe occurrit optare, id quod etiam praestabat evenisse, si per fata licuisset, ut aut nunquam adissem Bataviam,

taviam, aut in ea ſedes fortunarum mearum ſtabiles inveniſſem, vitaeque fabulam peregiſſem. Sed ſecus cecidit, ut ferendum ſit deſiderium, quod Batavia ſui penes me reliquit acerrimum; praeſertim, cum ea me domi tempora exceperint, quae deſiderii illius aculeos non tantum non retunderent, ſed vel magis etiam acuerent. Ingratus ſim et plane excors, ſi obliviſci poſſim illius urbis, quae, ut caetera eius ornamenta taceam, quae ſunt numeroque plurima, et pondere graviſſima, peregrinum me fortuniſque nudatum omnibus, benigna veluti quaedam mater ſinu ſuo exceperit, per octennium aluerit atque foverit, diſceſſumque parantem, non ſine viatico, ſed illis artibus inſtructum, eoque titulo gratuito decoratum a ſe dimiſerit, quae vitae non obſcurae degendae, et quaeſtui mediocri faciendo ſufficerent. Artes Leida retuli illas, quibus exercendis, et ore calamoque tradendis hoc ſum conſecutus, ut et victus neceſſarii, quod ſatis ſit, et famae, quod non poeniteat, mihi pararem, et rempublicam literariam, pro ingenii mei mediocritate, ornarem iis monumentis, quae cum huic aetati non omnino diſplicerent, tum ſpem quoque facerent haud improbabilem, fore, ut poſteris quoque nonnullo videantur loco habenda. Longum poſſim edere

ordi-

ordinem nominum clarissimorum, quos Leidae magistros et rectores adolescentiae meae habui, SCHVLTENSIOS, HEMSTERHVSIOS, BVRMANNOS, HAVERCAMPOS, DORVILLIOS, ALBINOS, GAVBIOS, ROYENOS, MVSCHENBRVCKIOS. *Possim alios addere, aequales paene meos, quorum consuetudine ardor meus discendi et inclarescendi nutritus et excitatus est,* SCHVLTENSIVM, *dignum magno patre filium,* HOLLEBEEKVM, RVHNKENIVM, BERNARDVM, *medicum Amstelodamensem,* RÖVERVM, LALLEMANDVM, ASKEWVM, KEMPERVM, *ut alios taceam, quos posteaquam habui in artis medicae disciplina commilitones, habet nunc Anglia, Helvetia, Germania, Prussia, dextros et felices Asclepiadas. Sed VOS inprimis, VIRI CLARISSIMI, ad quos hunc libellum mitto, earum me artium amore implevistis, quae post discessum a VOBIS meum, omnem meam aetatem occupatam et exercitam habuerunt, et habebunt. Auctoritas TVA,* GRONOVI, *cursum studiorum meorum iuvenilium rexit, VESTRA,* MEERMANNE *atque* VALKENARI, *exempla, adhortatio, familiaritas stimulavit. Tametsi temporum insecutorum varia et adversa, locorumque, quibus dividimur, inmania intervalla, nostrum consortium crebris interpellationibus distinxere,*

xere; certus tamen ſum conſtantis VESTRAE *erga me voluntatis, quam documentis haud dubiis planam mihi teſtatamque feciſtis, et laudes* VESTRAS *literarias, quae ita neminem fugiunt, ut praedicationem meam nullam deſiderent, nil minus abſens, quam ſi praeſens eſſem, ſummi facio.*

Sed ſunt alia praeterea, quae me, ut ſecundum hoc Theocriti, qualicunque meo ſtudio expoliti, volumen clariſſimis VESTRIS *nominibus inſcriberem, impellerent. E bibliotheca* TVA, GRONOVI *Humaniſſime, quae libris* TVIS*que et patriis, et avitis adeo, eſt inſtructiſſima, collationes codicum Theocriti mediceorum ultro ad me miſiſti; quae res huic editioni decoris et commendationis haud parum attulit.* TV *autem,* VALKENARI *Doctiſſime, edenda illa admirabili epiſtola ad* MATTHIAM RÖVERVM, *I. C. virum literis magis, quam ſplendore generis, quod ei antiquiſſimum et nobiliſſimum contigit, excellentem, ita praeclare Theocritum ornaſti, ut, ſecundum Caſaubonum, ad hoc diei nemo magis.* TVO *itaque iudicio meas ad Syracuſanum poetam commentationes, quas ſubitarias et ex tempore natas eſſe,* TE *meminiſſe velim, ſubmitto.*

 Quod

Quod cum facio, auctor TIBI *sum, maioremque in modum* TE *hortor, ut eas ad limam iudicii* TVI, *quod acerrimum, et veri aequique tenacissimum est, revoces, poetaeque huic, quem in sinu et in oculis fers, facem doctrinarum* TVARVM *clarissimam admoveas. Praesagit mens, fore, ut novae Theocriti editioni, quam apud* VOS *e schedis Dorvillianis parari audio, novum a* TE, VALKENARI *Literatissime, lumen accendatur, eaque in re* TV TVVM *ipse exemplum, in Herodoto nuper propositum, imiteris, et vel superes etiam.*

Theocrito TV *quidem,* MEERMANNE, VIR ILLVSTRIS, *proprium nil contulisti; sunt tamen laudes* TVAE *reliquae tam uberes et tam excellentes, quae se non patiantur hoc loco silentio premi. Quarum laudum magnitudo et ingens numerus, et latissime pervagata fama, tametsi ingenii mei mediocritatem excedit, et orationis ieiunitatem aspernatur, non possum tamen facere, quin unam saltim commemorem, illam* TVAM *erga literatos munificentiam, qua Lucullos, Peirescios, Dorvillios, imitaris et refers. Bibliothecam non condidisti modo lectissimam, et locupletissimam, et libris praestantissimis*

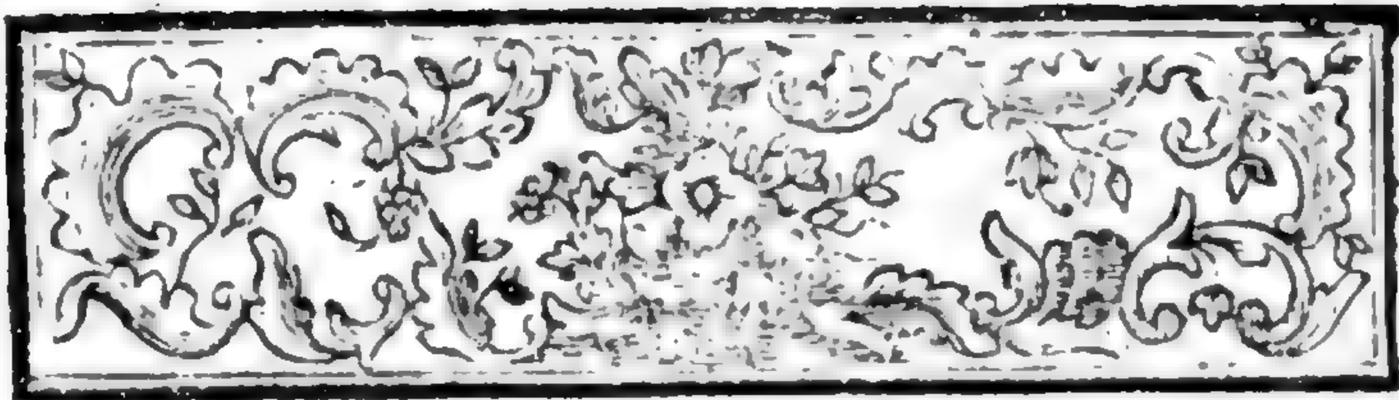
inven-

inventuque rarissimis mirifice refertam, sed aperuisti quoque laudabili facilitate literarum studiosis, ut sperandum sit, brevi fore, ut ex ea monumenta literarum prodeant, quae nomen TVVM immortalitati consecratum per omnes terrarum partes differant. Accessit interea, dum haec literis consigno, novum TVAE erga me voluntatis pignus, et novum nomen, quo TIBI obstrictus teneor. Munus egregium TVO nomine mihi redditur, volumen primum Originum TVARVM Typographicarum. Dici vix potest, quanta me admiratione splendor, quem huic operi adventitium, pulcherrimis typis, chartis nitidissimis, sculpturis faberrimis exhibendis, addidisti, quanta item opes ingenii TVI, quas eo in opere uberrimas de TVO peculio depromtas exposuisti, perculerint. Video lumen TVAE mentis acerrimum in rei obscurissimae tenebras penetrans; video ardorem veritatis e puteo protrahendae et cum gloria Batavica conciliandae; video assiduitatem indagationis TVAE a benignitate fortunae sublevatam, vetustorum documentorum, e quorum velut testimonio controversia disceptari possit, copias, manusque artificum dociles, dextras, felices, et in contentione coepta atque mandata TVA exsequendi conspirantes, largiter sup-

peditantis. Faxit Deus, ut praeclarum hoc ingenii TVI monumentum admiranti avideque flagitanti civitati literariae perfectum absolutumque numeris omnibus brevi tradas.

Conservet idem Deus senium TVVM, VENERANDE GRONOVI, *et vegetam VESTRAM aetatem,* MEERMANNE *atque* VALKENARI, *VIRI ORNATISSIMI, ut studiis VESTRIS salutem reipublicae, gloriamque patriae VESTRAE quam diutissime et quam felicissime tueamini. Scripsi Lipsiae d.* V. *Febr.* cIↃ IↃ CCLXVI.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

IO. IAC. REISKE.

Poſt praefationem ad primum volumen huius Theocriti, vix nova ad hoc alterum opus eſſe videbatur. Sunt tamen pauca quaedam, de quibus admoneri lectores in ſecundi huius voluminis ingreſſu par ſit; primum, de indice verborum Theocriteorum, ſecundum de libro Vimarienſi, cuius mentio crebra fit in meis animadverſionibus, tertium de ſphalmatibus, quae cavere quominus in hanc noſtram Theocriti editionem irreperent, diligentia mea nulla potuit.

Non dubito, fore multos, qui molem indicis abnormem mirentur et improbent. A quibus ipſemet non diſſideo, tametſi haud diffitear, quicquid hoc eſt vitii, id ab imprudentia quadam mea profectum eſſe. Mentem meam ſecius, atque volueram, ille, cui negotium conficiendi indicis commiſeram, accepit. Literarium in hac Vrbe ludum ad D. Nicolai, cui praeſum, frequentabat ſuperioribus annis iuvenis Lipſienſis, *Heslerus*, qui, cum inſatiabili diſcendi ardore, voluntatem quoque mihi parendi meisque ſtudiis inſerviendi paratiſſimam prae ſe ferebat. Quo factum, ut chartas, ſi quas praelo excudendas haberem, ei in ordinem redigendas et in exemplum mundius, quod

que ignorantissimi, sic appellare necesse habui. Misit nempe ad me *Greinerus*, Vir Illustris, Ducis Vimariensis Consiliarius, et *Bartholomaeus*, V. C. Bibliothecae Ducali, quae Vimariae est, praefectus, ut cognoverant, Theocritum typis Lipsiensibus renovatum esse, exemplum editionis minoris Commelinianae, ex illa bibliotheca ducali depromtum, in cuius marginibus manus docta nonnulla exaraverat, ut lectiones e codice *Nicolai Stopii* cuiusdam, Belgae, ni fallor, alias e codice F. V. hoc est *Fulvii Vrsini*, ut interpretor, alias ex editione Florentina, (cuius lectiones si quas affero, eas omnes aut indicio Henrici Stephani, aut libri Vimariensis debeo;) item coniecturas, et animadversiones alius generis. Est idem ille codex, quo ante me usus est *Nicolaus Niclas*, V. C. de quo satis in praefatione superiori dixi, sed falsus in eo, quod perperam tradidi, Romanam esse editionem, (nam Commeliniana est) cui ista allita essent, et Marquardum Gudium olim libri dominum fuisse; quod secus est. Farrago ista a quo profecta sit, haud constat. Nullus equidem dubitem, *Gerardo Falkenburgio* eam in acceptis referre. Sed quisquis est, penes me *annotator Vimariensis* audit, quod nomen convenientius nullum occurreret. Quicquid alii his de copiolis Vimariensibus statuant, mihi quidem videbantur non plane contemnendae. Quare quicquid in illo libro Vimariensi reperiebam, id omne in meas animadversiones, non dissimulato auctoris nomine, transtuli, praeter unum locum, quem bibliopegi culter praeciderat. Nobilissimo virorum pari, quod paulo ante nominabam, cum ipse memorem animum publice profiteor, tum gratias debebunt omnes, si qui ab eorum humanitate ornamenti nonnihil ad Theocritum accessisse existimabunt.

Animadversionibus nostris e praelo paene iam eluctantibus, misit ad me Parisiis suas quasdam ad Theocritum animadversiones *Io. Bernardus Koehlerus*, V. C. Lubecensis, nuper designatus in Academia Kiloniensi Historiarum Professor.

feſſor. Quas animadverſiones ab editione noſtra abeſſe paſſus non eſſem, ſi mei res arbitrii fuiſſet. Nos vero, qui librariis mercenariam praeſtamus operam, in poteſtate conductorum ſumus, qui certam libris ſuis molem, numerumque paginarum, quem excedi non patiuntur, praefiniunt. Quare amicum optimum rogo, ut aegre ferre nolit, quod eius voluntati ſervire mihi non licuerit, neque contemtum ſe putet. Praeterea ſero veniebant illa auxilia, ſub initium huius anni, maxima noſtrarum Animadverſionum parte iam typis excuſa. Reſervata itaque iſta oportuniori loco ſunto.

Sphalmata denique non adeo multa, quae mihi, Theocritum meum rurſus, ſed obiter, perluſtranti occurrerunt, indicanda ſunt; quorum veniam haud facile lector, paullo quidem ille aequior, neget. Tot enim ſunt, et tam obviae, et tam ad vulgus notae moleſtiae, quibus ſepta eſt opera libros inter manus typothetarum verſantes emendandi, ut plane ſim vitae imperitus, ſi eſſe putem, qui aut uſu, aut fama ſaltim, eas non compertas habeat; otioque meo, et lectorum patientia ſim abuſurus, ſi moleſta illarum moleſtiarum expoſitione meam, ſeu fortunam, ſeu fidem excuſare laborem. Praeterea praeivit editio Londinenſis, unde noſtra derivata eſt, haud raro vitium, et ſcabiem ſuam nobis affrixit, dum nimis ſecuri dormitamus. Obſervavi itaque haec: Idyll. I, 66. ſic corrige πᾶ ποκ' et ποκα, ſine accentu. II, 61. δέδεμαι. III, 9. ποιησεῖς. 33. ποιῇ. IV, 12. ποθεῦντι. V, 16. τᾶς. 78. poſt λέγεις adde comma. VII, 144. τοιόνδε. *penult.* αὖθις. VIII, 6. λῇς. 14. ἰσομάτορα. 70. ὦρνες cum iota ſubſcripto. IX, 4. πλανῶντο cum iota ſubſcripto. X, 9. οὐδαμὰ. *ult.* τᾷ. XI, 68. πᾷ πόχ'. 74. τάχα. XII, 24. οὐκ. XIII, 62. τις ſine accentu. *ult.* Φᾶσιν cum circumflexo. XV, 9. οὐκ οἰκησιν. 14. ἀπφῦς. 87. ὦ. XVI, 107. Μοίσαισι. XVII, 94. χαλκῷ. XVIII, 48. ἀγνοίη. XXI, 59. θεῖναι. XXIII, 36. εἵματα cum ſpiritu aſpero. XXV, 41. τοιοῖδε. 66. poſt πολλοῖς adde comma. *poſt diuturnam ab agris abſentiam.* XXX, 31. ἐμαινόμην. Scripſi d. 6. Febr. 1766.

VITA

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΠΕΡΙ, ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ, ἔγραψε χρείας. Ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ· Φέρεται δὲ αὐτοῦ ἱστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμμίχου, Συρακούσιος· οἱ δέ φασι Κῷον· Μετῴκησε δὲ ἐν Συρακούσαις. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βουκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Προτίδας, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρωΐνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας καὶ Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ, Θεόκριτος οὑτοσὶ, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἐκ τινος χωριδίου καλουμένου Φλώσσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς [1] Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι·

Σιμι-

1. Σιμιχίδου] Lipsiensis codex Σιμμιχ. qui potest Simichidae filius esse is, qui ipse se in epigrammate, quod ipsi tribuitur,

Σιμιχίδα [2] πᾷ δὴ [3] τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; Ἔνιοι δὲ τὸ [4] Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι. δοκεῖ γὰρ [5] σιμός [6] τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι [7] Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε [8] Φιλιππίδου, καὶ [9] Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα [10] Λαγωὸν, [11] περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς [12] γενόμενος, πολλῆς

tur, si ejus est, de quo valde dubito, & quod in epigrammatibus ejus extremum ponitur, filium Praxagorae perhibet. Totum hoc nugax est. Locus ex Idyllio septimo, quem auctor hujus vitae ad sententiam suam confirmandam affert, nil probat. Nam idyllium illud non est Theocriti, sed Simichidae Coi poetae egregii, sed omnibus omnino ignorati, & a nemine adhucdum in poetis numerati. Cujus etiam est idyllium XVII. encomium in Ptolemaeum.

2. πῦ Lips.

3. τυ] Ald. συ. Z. C. (hoc est Zacharias Calliergus) τὸ. item Lips. πόδας est in Aldina. Sed πόδα in Z. C. & Lips. plura dicam hoc de loco in Animadv. ad Theocritum.

4. Σιμιχίδα Z. C. σιμιχίδης Ald. σιμμιχίδα rursus Lips.

5. γὰρ Ald. Z. C. δὲ Lips.

6. σιμὸς τις τὴν πρόσοψιν εἶναι. Z. C. & sic quoque Lips. nisi quod εἶναι deest. Aldina sic dat. σιμὸς εἶναι τὴν πρόσοψιν.

7. Πραξαγόραν Ald. Z. C. πραξιγ. Lips. vir doctus in codice Vimariensi annotavit poetam horum mentionem facere Idyllio 7.

8. φιλιππίδου] φιλιτιάδου Ald. φιλατᾶ Z. C. φιλητιάδου Flor. φιλιτιάδου Sal. Farr. φιλεύτα Lips. Andreas Schottus Observat. Human. p. 97. e codice Toletano lectionem profert, ut meliorem vulgata, hanc: ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλήτα, ὡς Ἀσκληπιάδης μνημονεύει. Significatur Asclepiades ille, qui commentarios in Theocritum scripsit.

9. Ἀσκληπιάδου ὧν μνημονεύει Z. C. ἀσκληπιάδου ὡς μν. Ald. Ἀσκληπιάδας μν. Lips.

10. Λαγωὸν Ald. Z. C. λαγὼν Lips.

11. Περὶ δὲ τὴν Z. C. καὶ περὶ τὴν Ald.

12. Γενόμενος Ald. Z. C. γέγονε καὶ Lips.

πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινας Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.[13]"

13. Post v. ἐπεκλήθη sequuntur in Aldina haec, quae desunt editioni Romanae, seu Z. C. Andreas Schottus l. c. locum hunc, qui est in Aldina, pro inedito ex codice Toletano protulit, *ut* (verba eius sunt) *in suum quisque codicem harum rerum studiosus referre queat*. Locus ille sic habet. Ἐγένετο δὲ ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ τοῦ Νικάνδρου. ἐγένετο ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. κέχρηται δὲ ἰάδι διαλέκτῳ καὶ δωρίδι τοῦνεκα. δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα. καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι καὶ ὑπέρογκος, καὶ οὐκ εὐνόητος. ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα παρὰ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος.

Ἀρτεμιδώρου γραμματικοῦ.

Βουκολικαὶ μοῖσαι σποράδην πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.
Ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψας
Εἷς ἀπὸ πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλυτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔ τιν' ἐφελκυσάμην.

Εἰς βουκολικήν.

Ὥσπερ σκύφος γάλακτος ἢ καὶ κισσύβη
Ἡ βουκολικὴ πᾶσιν ἔγκειται βίβλος.
τοὶ γὰρ σοφῶμεν οἱ θέλοντες τὸν λόγον
Στόμασι λάβροις οὐ κελεύουσι φρένες.

Memorabile in hoc loco, cum aliis, hoc est, quod versus Ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὁ τάδε γράψας (nam sic leg. videtur) Artemidoro grammatico tribuuntur, & recte id quidem. non enim sunt Theocriti, cui per errorem adhucdum sunt imputati. Habet etiam Schottus hunc locum, sed praeter duos primos Artemidori versus, & postremum ineptum carmen jambicum, nil aliud; seu quod quatuor illos versus posteriores in Toletano non reperiret, seu quod omitteret eos, existimans vulgari errore, Theocriti esse, non Artemidori. Exhibet hos Artemidori versus etiam Z. C. sed alio loco, et inter secundum atque tertium versum interserit hunc titulum Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. Posteriori carmini Senario ὥσπερ praescriptum habet Schottus hunc titulum ἄδηλον εἰς βουκολικήν. In emendando tam absurdo & illepido carmine bonum otium non perdam. Praestabat id plane suppressum esse.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.[14]

Τὰ βουκολικὰ φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη [15] καὶ ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων μούσης [16] ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. [17] Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι [18] τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας, χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ

δὲ

14. Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὑρέθη τὰ βουκολικὰ Z. C. περὶ εὑρέσεως τῶν βουκολικῶν. Ald.

15. Καὶ habet Aldina, non item Z. C. & Lipſ.

16. Ἀρίστης dant Ald. Z. C. Lipſ. ſed ſine dubio leg. eſt ἀρεστῆς. *cum acceptus fuiſſet deae cantus eorum.*

17. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Z. C. quae lectio ſi ſervatur, neceſſe eſt ut ἀρχθῆναι legatur, a verbo ἄρχεσθαι. Sed Aldina ſic dat. ἄλλοι δὲ ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Lipſ. denique locum hunc ſic correptum dat. ἄλλοι δὲ φασιν ἐν Σικελίᾳ γενέσθαι.

18. Τὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Z. C. τῇ Ἀρτέμιδι Ald.

δὲ ἐπιχώριοι [19] τὴν θεὸν ἰδίοις [20] ᾄσμασι καθυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν.

ΕΤΕΡΟΝ [21] ΑΛΗΘΕΣΤΕΡΟΝ.

Ο Δὲ ἀληθὴς λόγος [22] τοιῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν [23] τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς. οἱ δὲ ἀγροῖκοι [24] δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν· [25] ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον [26] ἔδοσαν συνήθη.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ. [27]

ΤΑ [28] βουκολικὰ ἔχει διάφορον τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν. καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστι, καὶ ποιμενικά,

19. τὴν est in Aldina, non in Z. C. neque in Lipſ. & recte abeſt.

20. Ἄσμασιν καθυμνήσαντες Ald. ἄσμασιν ἀνυμν. Z. C. & Lipſ.

21. Titulum hunc habet Z. C. non item Aldina.

22. Τοιοῦτος. στάσεώς ποτε γενομένης ἐν ταῖς συρακούσαις. Z. C. οὗτος. ἐν τοῖς Συρακουσίοις στάσεώς ποτε γενομένης Ald.

23. Τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόντος Z. C. τοῦ πλήθους ἐλθόντες Ald.

24. Δῶρον Z. C. δῶρα Ald. recte.

25. Ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις Z. C. ἔπειτα τοῖς ἀγροίκοις Ald.

26. Ἔδοσαν συνήθη Z. C. ἔδωκαν καὶ συνήθειαν Ald. & tum ſequuntur in Aldino haec pauca, ἐπὶ αἰγῶν αἰπόλια, ἐπὶ βοῶν βουκόλια, ἐπὶ προβάτων ποίμνια, καὶ ἐπὶ συῶν συβόσια. & praeterea nihil omnium inſequentium, quae ſola dat editio Romana Z. C.

27. Titulus hic deeſt Lipſienſi.

28. Τὰ βουκολικὰ Z. C. τὰ δὲ βουκ. Lipſ. διαφορὰν eſt etiam in Z. C. ſed. leg. eſt διάφορον, ut correxi.

κά, καὶ μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστευόντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος, παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελῶσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς[29] ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν[30] πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον. κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν,[31] δέξαι δ' ὑγίειαν,
Αν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.[32]

ΠΕΡΙ

29. Ἄρτον Z. C. ἄρτους Lipf. quod melius eft. & tum leg. quoque erit, ἑαυτοῖς & ἔχοντας. Verba θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα defunt Lipf.

30. Πανσπερμίου Lipf.

31. Δέξαι τὰν ὑγίειαν Z. C. δέξαι τὴν ὑγειαν Lipf.

32. Verba ἂν ἐκαλέσσατο τήνα defunt Lipfienfi. tum fequitur in ed. Z. C. & in Lipf. diftichum Artemidori, paulo ante ex Aldina prolatum. Tum in Z. C. fola (nam Lipf. id non habet) Epigramma quod vulgo Theocrito tribuitur, fed Artemidori eft. ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος cum hoc elogio. Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. Tum περὶ τῆς τῶν βουκολικῶν ἐπιγραφῆς. Θεοκρίτου εἰδύλλια βουκολικά. ἰστέον ὅτι εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα ἀπὸ τοῦ εἴδους ἢ θεωρίας. οὐκ εἰδυλλίου

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας. διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ καὶ [33] χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὁτὲ [34] δὲ ὡς ἂν τύχῃ· Εἰς ὅσον δ' οἷόν τε ἐστι, αὕτη [35] ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα· Ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

λιον παρὰ τὸ εἴδω τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως εἰδύλλιον λέγεται &c. ut supra.

33. χαρίεν ἐστὶ τῆς ποικιλίας τῆς φύσεως. Lipf.

34. Δὲ Z. C. εἰς Lipf.

35. Αὕτη ἡ ποίησις deest Lipf.

NOTITIA

NOTITIA CODICVM MANVSCRIPTORVM THEOCRITI, E MONTFAVCONII BIBLIOTHECA BIBLIOTHECARVM.

p. 7. Vaticana Theocriti { Idyllia octo. Idyllia septem cum scholiis. Idyllia. }

p. 28. n. 662. Idyllia cum scholiis.

p. 187. In bibl. Cardinalis Ottoboni.

p. 231. In bibl. Olivetanorum Neapoli Theocriti quaedam.

p. 238. commemorat tres Theocriti codices in bibl. Laurentiana Medicea Florentiae visos Monfauconio. qui forte iidem sunt cum recensitis p. 303. ubi commemorantur n. V. Theocriti Idyllia sex cum scholiis & glossis interlinearibus & n. XVIII. Theocriti Idyllia quatuor & p. 304. n. XXV. Theocriti idyllia quaedam cum scholiis, & cum glossis interlinearibus in primum idyllium.

p. 306. n. XVI. Theocriti idyllia 19.

p. 307. n. XXVII. Theocriti Bucolica cum scholiaste & quibusdam glossis interlinearibus & Syringe in principio.

ibid. n. XLIII. Theocriti Bucolica cum Syringe ad finem & versiculis in Adonidem mortuum cum quibusdam scholiis & glossis interlinearibus.

p. 308. n. XLVI. Theocriti idyllia cum quibusdam scholiis & glossis interlinearibus manu ipsius Politiani cum Syringe in fine.

ibid. n. LII. Theocriti bucolica & alae cum scholiis & Ardemidori grammatici epigrammate super colle-

ctione

ctione bucolicorum poematum initio libri. in fine apponuntur versus manu Theodori Neocastriotae.

pag. 353. n. XIX. Scholia in Theocritum.

p. 359. n. XXXVI. Th. idyllia.

p. 408. n. XXV. Theocriti priores eclogae. haec omnia hactenus e Bibl. medicea.

p. 416. e biblioth. monasterii Benedictin. B. M. Florentiae, Theocriti bucolica cum scholiis. Saeculi XIV.

Ibid. Theocritus ejusdem saeculi.

p. 476. e Bibl. Cardin. Bessarionis Venet.

p. 488. in museo Nicolai Trivisani Patavii.

p. 489. in museo Philippi Thomasini Patavii Th. cum schol.

p. 504. in bibl. Ambrosiana Mediolani Theocritus est novies cum scholiis.

p. 519. Lampridii expositio in Theocritum. (quis ille Lampridius.) *ibid.*

p. 524. Theocriti idyllia ter cum notis. *ibid.*

p. 560. in Bibl. Augusta Vindobonens. Theocriti quaedam codice 242. & 256. & 258. & 289.

p. 600. in Bibliotheca Ducis Saxoniae Gothani Theocr. idyllia.

p. 643. in Bodlejana. n. 109. Th. idyllia.

p. 651. *ibid.* n. 731. Th. id. octo.

p. 677. in Vossianis qui nunc sunt Leidae. Th. Id.

p. 688. in libris Io. Mori Episcopi Norvicensis est Theocritus ex ed. Commel. 1604. donum Isaci Casauboni cujus manus hinc inde apparet.

p. 736. in bibl. Regia Parisina Theocr. cum prolegom. & comment. n. 2704.

p. 741. *ibid.* n. 3312. & 3320.

p. 742. *ibid.* n. 3335. 3341. 3378.

p. 770. in libris Card. Radulphi, qui nunc sunt in regia Paris. n. 21. & n. 45. 46. (p. 771.)

p. 778. *ibid.* n. 45. Th. cum ſcholiis. & 64.

p. 900. in libris Ducis Caroli de Montchal archiepiſcopi Toloſani, qui nunc ſunt in regia Pariſ. n. LXXXI. Th. id. 28.

p. 903. *ibid.* n. CXXIX.

p. 946. in Colbertina, nunc regia Pariſ. n. 1193. Theocr.

p. 1010. *ibid.* n. 4906.

p. 1057. in Coisliniana, nunc Sangermanenſi n. 169. Th.

p. 1065. *ibid.* n. 351. Th. ſcriptus anno 1516.

p. 1199. in libris Gu. Pellicerii, olim epiſcopi Monspelienſis, qui etiam nunc in bibl. Epiſcopi Monſpelienſis eſſe putantur, Th. cum notis.

p. 1401. in bibl. regia Taurinenſi, Th. tres codices. in quibus eſt unus, quem Dorvillius omnium codicum Theocriteorum praeſtantisſimum perhibet.

Sunt alibi quoque multo plures Theocriti codices, Montfauconio aut ignorati, aut praeteriti.

WILHEL-

WILHELMI XYLANDRI SCHOLIA GRAECA AD THEOCRITVM.

ΑΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

AD IDYLL. XIX.

Σίμβλων. τῶν κυψέλων, τῶν σμηνῶν. συλεύμενον. κλέπτοντα λέγει. 3. ὑπένυξεν. νύττω τὸ κεντῶ. χέρ' ἐφύσση. τὴν ὀδύνην καταπαύσων δηλονότι.

AD IDYLLIVM XX.

Εντρυφηθεὶς βȣκόλος τις ὑπὸ κόρης ἀσυχῆς, Εὐνίκης τοὔνομα, τὸ ὑπερήφανον αὐτῆς, καὶ τὴν ἑαυτȣ̃ ὑπερφρόνησιν διηγεῖται, καὶ ὡς ἀνάξια εἴη πεπονθώς. 2. Ερῥ' ἀπ' ἐμεῖο. φθείρου ἀπ' ἐμοῦ. μετὰ φθορᾶς ἄπιθι. ἐπιπληκτικὸν γὰρ, καὶ τȣ̃ ἄπαγε σφοδρότερον, καὶ παρ' Ομήρῳ, ἔῤῥε κακὴ γλήνη. Ερῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον. 7. Κωτίλα. φλύαρα λαλὸν δηλοῖ. Ησίοδος Αἱμύλα κωτίλλȣσα, ἤγουν κολακεύȣσα λαλιᾷ τινι καὶ φλυάροις. 11. τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον, ὡς καὶ ὁ Κύκλωψ ἐν τοῖς ἄνω, ὡς μὴ βασκανθῇ. ἐνταῦθα δ' ἴσως εἴη ἀφοσιȣμένης αὐτὸν, καὶ τὴν Νέμεσιν ἐμοῦ ἀποτρεπούσης. 12. Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς. τȣ̃το καταφρονȣ́ντων, ὥστε εἰ φαίη. καὶ μὴν ȣ̓δὲν ἐν σοὶ καλὸν εὑρίσκω. 16. ὡς ῥόδον ἔρσαι. λείπει τὸ, φοινίζȣσιν. 19. τὸ κρήγυον. τὸ ἀληθὲς καὶ ἔτυμον. Ομηρος. μάντι κακῶν, ȣ̓́πω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες. 22. ἐπύκαζεν. ἐκόσμει. 26. Πακτᾶς. πηκτῆς, τȣτέσι τυροῦ νεωςὶ πηγνυμένȣ. 29. Πανναύλῳ. τῷ ἐκ πολλῶν, οἶμαι, καὶ ποικίλων δονάκων συγκειμένῳ αὐλῷ. 34. ὅτ' ἐπ' ἀνέρι μήνατο βȣ́τα. Αγχίσῃ, ὡς ἐν τῷ α εἰδυλλίῳ δέδεικται. 40. Καὶ τὺ Ρέα κλαίεις τὸν βωκόλον. τὸν Ατυν, ὡς ἔοικε. 41. παῖδα βȣνόμον. τὸν Γανυμήδην.

AD IDYLLIVM XXI.

1. Α πενία Διόφαντε. γνώμη Πενία τὴν σοφίαν ἔλαχε. Αρξάμενος δὲ ἐκεῖθεν χαριέντως τὰς κεναῖς ἐλπίσιν ἐπτοημένȣς,

καὶ βίον ἡδίω, τύχην τε λαμπροτέραν ὀνειρώττοντας διασύρει, ὥστε ὑπερευδαιμονεῖν δόξειεν ἂν πολλὰ τῶν ἄλλων ἠθικῇ ταύτῃ διδασκαλίᾳ. 10. λῆδα. τριβώνια, ἄλλως εὐτελῆ, νῦν δὲ δίκτυα ἴσως. 11. Ὁρμιαὶ δὲ, οἱ τῶν ἀγκίστρων σχοῖνοι· ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι· περίφρασις, τὰ ἀμφίβληστρα. 15. οὐχ ἵνα. γράφεται καὶ ἶνα. ἶν δὲ μέτρου γένος, διττὸν τῆς ἡμίνας. ὡς Εὐστάθ. Ιλ. χ. ὥστε εἴη ἐνταῦθα ποτήριον. 17. Πενία δὲ παρ' αὐτήν. αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐκεῖ καὶ μόνη διέτριβεν ἡ Πενία. 21. ἤρεθον. ἤγειρον. 26. Ασφαλίων. διάλογος ἐστι. τὰ μὲν οὖν πρὸ τῶνδε, Ασφαλίων (τοῦτο γὰρ ἐχρημάτιζεν ὁ ἁλιεὺς) εἴρηκε· ἀποκρίνεται δὲ ὧδε ἕτερός τις ἁλιεύς. 32. οὗτος ἄριστος. ὅμοιόν πως τῷ Μάντις ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. 36. τὸ δὲ λύχνειον ἐν Πρυτανείῳ. ταῦτα ἀσαφείας ἔχουσιν οὐκ ὀλίγον, ἐμοί γε δοκοῦν. εἰκάσειε μέν τις, ταύτην εἶναι τὴν γνώμην, Τίς φθόνος ἡμᾶς πένητάς τε καὶ ἁλιεῖς, κατὰ τὴν νύκτα οὐκ ἀπομεριμνηρίζειν, ἀλλὰ περὶ τῆς τῶν ἰχθύων ἄγρας μελετᾶν, ὁπότε οἱ Αθηναῖοι συνεχῶς περὶ ἄγρας τινὸς διασκεπτοῦσι καὶ πλεονεκτοῦσι. Πρυτανεῖον γὰρ ἦν παρ' Αθηναίοις δημόσιον δῶμα. ἐν ᾧ λύχνος ἄσβεστος. ὅτι δὲ τοῖς Αθηναίοις δυσμενῶς εἶχεν ὁ Θεόκριτος, οἷον πόλεμον κατὰ τῶν Σικελιωτῶν ἐξενηνοχόσι, σὺν ἄλλοις καὶ τὸ εἰς Λαμπριάδας σκῶμμα δεικνύει, φυλὴν Αθηναίων. Εἰδ. δ'. 40. Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος. δηλονότι, ὥστε μοι ἐνοχλεῖν ἐκ τῆς πολυφαγίας τὰ ἐνύπνια. 48. περικνώδαλον. Κνώδαλον, θηρίον σημαίνει θαλάσσιόν τε καὶ χερσαῖον, ὥστε διεσταλμένως ἀναγινώσκοντες περὶ κνώδαλον περὶ τὸν ἰχθὺν ἀκούσομεν. εἰ δὲ, ὑφὲν, ἴσως τὸ σφοδρὸν καὶ δεινὸν, οἷον κατὰ θηρίου, ἐννοεῖν ἐστί. 49. ἀφαυροτέροισι. ἀσθενεστέροις. πιστήρσι λινοῖς, μηρίνθῳ.

AD IDYLLIVM XXII.

Απολλώνιος β'. Αργοναυτικῶν διηγεῖται τὴν Πολυδεύκεος καὶ Αμύκου τοῦ Βέβρυκος μάχην. 5 Θεστιάδος. Θέστιος πατὴρ ἦν Λήδας. 6. ἐπὶ ξυροῦ. Παροιμία, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, περὶ τῶν τὰ ἔσχατα κινδυνευόντων. Ὅμηρος· Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Ιλιάδος κ'. 19. Αἶψα δ' ἀπολήγον-

γοντ' ἄνεμοι. Εν τῇ ἀπολήγονται, ἡ πο ἐκτείνεται, ὡς ἐν τῷ Ὁμηρικῷ ἐκείνῳ· Μῆνιν ἀπειπὼν Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. Ιλ. τ. 20. Αμπέλαγος δὲ, ἀνὰ πέλαγος. οἷον τὸ ἀμπέδιον, ἀνδόνακας παρ' Ὁμήρῳ. 21. Ονων τ' ἀνὰ μεσσὸν ἀμαυρὴ Φάτνη Αρατος· Καί τοι μὲν καλέονται ὄνοι, μέσση δέ τε φάτνη καὶ τὰ λοιπά. 27. πέτρας εἰς ἓν ξυνιέσας. τὰς Κυανέας, τὰς καὶ Συμπληγάδας. 28. Αταρτηρόν. βλαβερὸν, ἀτηρὸν, κατὰ ἐπένθεσιν. 34. Οἰνωπός. πυῤῥός. 37. λισσάδι πέτρῃ. τῇ ὑψηλῇ καὶ ἐρυμνῇ. 39. Ινδάλλοντο. ὅμοιαι ἐφαίνοντο. 49. Ολοότροχοι. κυλινδροειδεῖς. 63. Τέρσει. ξηραίνει. 85. Ιδρείῃ. τῇ ἐμπειρίᾳ. 88. Χερσὶ τιτυσκόμενος. καταςοχαζόμενος. 94. Τιτυῷ ἐναλίγκιος. δηλονότι ὑπερμεγέθη καὶ πελώριον. τοιοῦτος γὰρ ὁ Τιτυός. 97. Παῖδα Ποσειδάωνος. Αμυκον. Ποσειδῶνος γὰρ λέγεται. καὶ Μελίης Βιθυνίδος Νύμφης. ὅν ποτε Νύμφη Τίκτε Ποσειδάωνι γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα, Βιθυνὶς Μελίη. Απολλώνιος β Αργον. 113. Μάσσονα γυῖα. μείζονα. 115. Αδηφάγον ἴσως διὰ τὸ εἶναι ἀθλητικόν. 118. Λιλαιόμενος. ἐφιέμενος, ποθῶν. 120. Δοχμός. πλάγιος. 139. Εσσυμένως. σπουδῇ. 158. Σισυφὶς ἀκτά. Ισθμὸς, ὃν ᾤκησεν ὁ τοῦ Αἰόλου υἱὸς Σίσυφος. καὶ ἄνωθεν ἅμα πατρώϊον αἷμα. 175. Αφάρεως υἱοὶ μὲν Λυγκεὺς καὶ Ἴδας, γυνὴ δὲ Αρήνη, ἀδελφὴ Τυνδάρεω, οὗ Πολυδεύκης καὶ Κάστωρ. ἦσαν οὖν ἀνεψιοί. 181. μεταμώλια. κενὰ. μάταια, μηδὲν ὠφελοῦντα, οἷον μηδὲν ὀνοῦντα. 192. μάχης δι' οὗ γίνετ' ἐρωή. ἀνάπαυσις καὶ ἐνταῦθα. 194. Ακριβὴς ὄμμασι Λυγκεύς. διώνυμος γὰρ οὗτος ἐπὶ ὀξυδερκείᾳ. ὃς — Οξυτάτοις ἐκέκαστο Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος ἀνέρα κεῖνον Ῥηιδίως καὶ νέρθε μετὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι. Απολλώνιος. 199. Τόθι. ὅπου. 206. Λαοκόωσσα. τοῦτο κέκληται ἡ Λυγκέως μήτηρ. ἄλλοι δὲ Αρήνην αὐτὴν ἀναγράφουσι. 208. Μεσσάνιος Ἴδας. Ὁ γὰρ αὐτοῦ πατὴρ Αφαρεὺς τὴν Ηλιδα καὶ Μεσσήνην κατεῖχε. 218. Χῖος ἀοιδός, οὕτως καὶ Θαλυσίοις τὸν Ὅμηρον ἐκάλεσεν.

AD IDYLLIVM XXIII.

2. Τὰν μορφὰν ἀγαθῷ. ὅμοιον τῷ Ὁμήρου· Δαιμόνι', οὐ μὲν σοί γε ἐπ' εἴδει καὶ φρένες ἐσθλαί. 8. ῥοδόμαλον. ῥοδέα παρειά. 12. εἶχεν ἀνάγκαν. σκληρότητα· ἀπαρηγόρητον. 15. Ἦ καλὸς ἐξόρπαξ. ἄλλως ἐξάρπαξ, ὃ καὶ ἄμεινον, ἵνα ᾖ. ἀλλὰ καὶ οὕτως, ἢ ὁ καλὸς ἐξάρπαξε, δηλονότι τὴν τοῦ τυχεῖν ἐλπίδα, μᾶλλον αὐτῷ ἐκείνῳ ἠρεθίζετο ὁ ἐραστής. 21. Λοίσθια. ὕστατα. 33. Ὁπανίκα. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁπότε. 54. οὐδ' ἐτυλίχθη. οὐδὲ ἐκινήθη τὴν ψυχήν. 63. αἴτας. τοὺς ἐραστάς, ὡς ἐν τῷ ιβ'. Εἰδυλλ.

AD IDYLLIVM XXIV.

Τοῦτο εἰδύλλιον τὴν ἐν παισὶν ἔτι ἐξεταζομένου Ἡρακλέους ἀγωγὴν καὶ ἐπιτηδεύματα περιέχει χαριέστατον μὲν καὶ τῶν εὐδοκίμων ὅτι μάλιστα, οὐ μὴν ὁλοσχερές, ἀλλὰ κολοβόν, καὶ τοῦ τέλους ἐστερημένον. 1. Α Μιδεᾶτις Αλκμήνη Ηλεκτρύωνος ἦν, τοῦ Περσέως. ἡ δὲ Μιδεία τῆς Αλωέος. 2. νυκτὶ νεώτερον. φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ συλληφθῆναι καὶ τεχθῆναι νυκτὶ μιᾷ ὕστερον τοῦ Ἡρακλέους. 4. τὸν Πτερελάου. Πτερέλας υἱὸς Ἱπποθόης, τῆς Μήστορος, τοῦ Περσέως καὶ Ανδρομέδας, ὧν καὶ Ηλεκτρύων ἦν υἱός. τούτου τοῦ Πτερέλα υἱοὶ Τηλεβόας καὶ Τάφος. οὗτοι ἀπήτουν Ηλεκτρύωνα τὴν τῆς μάμμης προσήκουσαν αὐτοῖς κληρονομίαν, καὶ ἀντιστάντας αὐτοῖς τὸν Ηλεκτρύωνα, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀνῄρουν. ἡ μὲν οὖν Αλκμήνη τῷ τιμωρησαμένῳ τὸν τοῦ πατρὸς ἑαυτῆς Ηλεκτρύωνος φόνον, τὸν γάμον ἑαυτῆς ὑπέσχετο. Αμφιτρύων δὲ κτείνας τὸν Πτερέλαν καὶ τοὺς περὶ Τηλεβόαν, αὐτὴν ἔγημεν. τοῦ γοῦν Πτερέλα ἀσπίδα μάχῃ κτηθεῖσαν ὑπ' Αμφιτρύωνος ὧδε λέγει. 11. Αμὸς δὲ στρέφεται. ἦμος, ὅτε. σημαίνει δὲ χρόνον, καθ' ὃν (ὥστε ταῦτα τῷ Θηβαίων ὁρίζοντί τις οἰκειώσειεν) Ωρίων κατὰ μέσην τὴν νύκτα ἡμίτομος περὶ τὸν ἑῷον ὁρίζοντα φαίνεται· δηλονότι τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ τοῦ λέοντος δωδεκατημόριον φερομένου. 28. Δραξάμενος φάρυγος. τῇ φάρυγγι ξυμμάρψας, ὅθεν δράγματα. τὸ δὲ φάρυγος, ἐκβολῇ τοῦ ἑνὸς γ, συγκοπῇ. 31. Οψίγονον. δηλονότι διὰ τὸ τὴν Ἥραν μη-

τρὶ

τρῖ αὐτῷ ὠδῖσι κατεχομένῃ ἐμποδὼν γεγονέναι διὰ τῶν Φαρμακίδων, ὥστε μόλις καὶ ὀψὲ αὐτὸν τεχθῆναι. 36. μηδὲ πόδεσσι. τοῦτο λέγει, πᾶσαν ἀναβολὴν καὶ διατριβὴν ἐν τῷ ἐνδύεσθαι ἀποκόπτουσα. 44. ὠρεγγάλο. ὤρεξεν. 45. Λώτινον. ἐκ γὰρ λωτοῦ τὸ πάλαι καὶ ξιφῶν θῆκαι, καὶ αὐλοὶ ἐσκευάσθησαν. ὅθεν πολλάκις παρ' Εὐριπίδῃ λωτὸς ἀντὶ αὐλοῦ τίθεται. 53. Επιτύτθιον. σμικρὸν, οἱονεὶ βρέφος. 56. Δεικνάεσκεν. ἔδειξεν, προύτεινεν. 60. Ξηρὸν ὑπαὶ δειής. εἴσω τοῦ αἵματος συλλεγομένου. Ακράχολον προπετῆ εἰς ὀργήν. 65. χρέως. τὴν συμφορὰν, τὸ συμβεβηκός. 69. κατὰ κλωστῆρος. ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ὅσσα οἱ αἶσα γινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. 72. Περσήϊον αἷμα. Ηλεκτρύων γὰρ αὐτῆς πατὴρ, υἱὸς ἦν Περσέως. 82. Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων. τὴν Ἥραν σημαίνει, ἧς θυγατέρα ἔγημε τὴν Ηβην. 87. Κάγκανα. αὖα, ξηρά. 88. ἄχερδον. ἀκανθῶδες φυτὸν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦσι, ἤγουν ἡ ἄπιος ἡ ἀγρία. παρ' Ομήρῳ δὲ κεῖται Οδ. ξ. 94. Καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. οὕτως καὶ Ὅμηρος καθαρτικὸν τὸ θεῖον ποιεῖ - οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος. 108 Φιλαμμονίδας υἱὸς Φιλάμμονος, τοῦ Φοίβου καὶ Χιόνης, τῆς Βορρᾶ καὶ Ωρειθυίας. Φανοπῆϊ. τῆς Φανόπης υἱῷ τῆς νύμφης. 127. Ἱππαλίδας ἱππότης. 137. Τυννόν. μικρόν.

AD IDYLLIUM XXV.

Ακέφαλον τουτοὶ τὸ εἰδύλλιον. ὅσα δ' ἐν ἀρχῇ κεῖται, ἀπόκρισίς ἐστι βουκόλου πρὸς Ἡρακλῆν, ζητοῦντα περὶ τοῦ Αὐγείου. 9. Ελισοῦντος. τόπος ἐν Ηλίδι, ὀνόματα ταῦτα, τῶν ταῖς ποίμναις εὐκαίρων. 16. εἱαμεναί τε. τοὺς καθύγρους τόπους οὕτω καλοῦσι. 21. Απόλλωνος νομίοιο. ὅτι καὶ αὐτὸς τὰς βοῦς ἔνεμε τῷ Αδμήτῳ ὡς Εὐριπίδης Αλκηστίδι. 48. αἰσυμνητής. παρὰ τὸ αἴσιον, οἰκόνομος, ὥς που καὶ βασιλεῦσι παροιμιῶδες τοῦτο Αἰσχύλος Πέρσαις ὁμοίως ἔλεξεν· Ομμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. 61. τέτμοιμεν. εὕροιμεν. 83. ἀρρηνές. ἄγριον, δυσχερές. τὸ δὲ ζάκοτον, ὀργίλον, παρὰ τὸ κότος. ἡ δὲ ζα ἐν τῇ συνθέσει ἐντείνει καὶ αὔξησιν παρέχει. 86. πίονα γάρρον. οὕτως ἀναγινώσκειν δεῖ, ἵνα καὶ τὸ μέτρον σωθείη.

θείη. ἐςὶ δὲ ἥδυσμα γάλακτος πηγνυμένυ. 131. Αργῆσαι. λευκοί. 151. βυσὶ κορωνίσι. κεραοῖς, κερασφόροις 165. Ελίκης ἐξ. Ελίκη Αχαΐας πόλις. 174. Αἰγιαλήων Πελοποννησίων. Αἰγιαλεὺς γὰρ τῆς Πελοποννήσου ποτὲ ἦν βασιλεύς, ὅθεν τοὔνομα τῇ χώρᾳ. 183. κατ' Απίδα. κατὰ τὴν Αχαΐαν. Απις βασιλεὺς ἦν τῶν Αργείων, ἀφ' ὗ ἡ Πελοπόννησος Απία. ὡς καὶ Σοφοκλῆς αὐτὴν καλεῖ Οἰδιπ. Κολ. 200. Φορωνήεσσιν. Φορωνεὺς ὁ Ινάχου, βασιλεὺς Αργείων. ὅθεν τὸ τῇ χώρᾳ ὄνομα. 206. κέρας ὑγρόν. ἤγουν εὐκαμπές. 213. ἐθάρ. ταχέως 223. σήραγγα. φωλεόν. 230. Τηΰσίως μάτην. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθοις, ματαίαν. Ὅμηρος. 240. ἀσώμενος δυσφορῶν. 241. Περιγληνώμενος. παπταίνων, περισκοπῶν. γλήνη γὰρ ὁ ὀφθαλμός. 263. Νωσάμενος. νοήσας.

AD IDYLLIVM XXVI.

Περὶ ταύτης ἱςορίας τὰς Εὐριπίδου Βάκχας ἀναγίνωσκε. 1. Μαλοπάρῃος. λεπτογένειος. 26. Εξ ὄρεος πένθημα. ἐπώνυμος γὰρ τῷ πένθει ὁ Πενθεύς, εἰς ὃ καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῦ ὀνόματος ἥδε. 33. Δρακάνῳ. Ικαρίας ὄρος.

AD IDYLLIVM XXVIII.

Χοριαμβικὸν τῦτο τὸ μέτρον. Συςατικὸν δὲ ἠλακάτης τῆς τῇ Νικίᾳ γυναικὶ Θευγενίδι ὑπ' αὐτῦ δωρηθείσης. 3. πόλιν Νείλεω. Μίλητον.

AD IDYLLIVM XXIX.

Πεντάμετρον δακτυλικόν. 3. τὰ κέατ'. ὅσα κεῖνται.

AD IDYLLIVM XXX.

Τοῖς Ανακρέοντος λυρικοῖς παρόμοιόν ἐςι τῦτο, ὅσον τά τε μέτρα, καὶ τὸ σχῆμα. 7. Ποτανοί. πτηνοί. τοιοῦτοι γὰρ πλάττονται. 19. Ἴψω. ἴπτω τὸ βλάπτω. ἐκακούργεις τὸν μηρόν. 32. Κατεσίναζε. βλάβην μοι τοῦτο ἔφερε. σινᾶσθαι, τὸ βλάπτειν. ὡς ἐν τῷ· φοιτᾷ σινομένα τὰν τρώξιμον.

SCHOLIA LIBRI VIMARIENSIS.

Idyll. 2. 11. ποταείσομαι] προσλαλήσω, ἐπικαλέσομαι. 14. δασπλῆτι] φοβερά. 20. ἐπίχαρμα τέτυγμαι] γέλως γέγονα. 36. χαλκίον] χαλκοῦν ἀγγεῖον. 40. χάριν ἐκείνου φλέγομαι. 92. ἄνυτο] διήρχετο. S.*) 109. μινυρίζοντα. 110. δαγῦδι] κρυστάλλῳ. S. 116. ὅπου μ' ἐκέλευσας παρεῖναι. 140. πεπαίνετο] ἐρωτικῶς ἐμαλάσσετο. Eustath. Iliad. ζ. 160. ἀραξεῖ] κρούσει, κόψει. S.

Idyll. 3. 3. τὸ καλὸν] κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

IV. 36. ἀπὸ τῆς χηλῆς ἢ τοῦ ποδός. 39. ὅσσον] τοσοῦτον.

V. 12. ἐτάκευ] ἐφθείρου ὑπὸ φθόνου. 14. ἄκτιον] τὸν ἔχοντα ἱερὸν ἐν ταῖς ἀκταῖς. 25. κίναδος ἀλώπηξ. 31. θάλπεαι] ὑπὸ τοῦ πυρὸς φλέγῃ. 50. ἀρνακίδας] δορὰς ἀρνῶν. 58. γαύλως] ξύλινα ἀγγεῖα ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγουσι. 71. ἰθύνῃς] νέμῃς, ἐνδώσῃς. S. 115. ὑπηνέμιοι] ἀέριοι. 117. κιγκλίζευ] ἐκινοῦ αἰσχρῶς. 133. λαμβάνουσά με ἀπὸ τῶν ὤτων καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐπικλίνουσα. S. 137. φιλεχθὴς] δυσχερής.

Id. VII. 37. καπυρὸν] λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτα τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. S. 42. ἐπίταδες] ἐξ ἔργου. S, 44. πεπλασμένον] δεδημιουργημένον. 55. ὀπτεύμενον] καιόμενον, φλεγόμενον. 56. ῥύσηται] ἀπαλλάξῃ με τῆς ὀπτήσεως. S. 66. φρύξει] ξηρανεῖ. S. 129. τῆς ἐμῆς ᾠδῆς δῶρον φιλικόν. 131. Φρασιδάμω] οἰκήματα. S. 147. ἐχεῖτο, ἀπεχύετο. S. ibid. ἄλειφαρ] ἔλαιον. S.

*) Quibus ſcholiis S. adſcriptum eſt, ea ſunt e Stopiano codice. unde caetera ſint, non conſtat.

VIII. 3. ἡ εὐθεῖα πυῤῥότριχος, ὡς ὁ μάρτυρος, ὁ φύλακος, τῶν ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστι τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας. S. 14. ἴσον τῇ μητέρι αὐτοῦ. S.

IX. 24. αὐτοφυᾶ] ἐκ φύσεως. S. 27. ἤχησε χαίρων. S.

X. 3. πλατίον] πλησίον. 4. κάκτος] ἄκανθα. 34. τίνος χάριν λεπτὴ ἡ σὴ φωνή. S. 46. κόρθυος] δεσματίου. S. 49. τελέθει] γίνεται. S.

XI. 20. πακτᾶς] τυροῦ νεωστὶ πεπηγμένου. S.

XVII. 94. σεσαγμένοι] καθωπλισμένοι.

XXII. 34. αἰολόπωλος] ταχύϊππος. 49. ὁλοοίτροχοι] ἀντὶ τοῦ ὅλον τροχοειδεῖς καὶ πανταχόθεν ἀστήρικτοι. F. V. 75. κόχλῳ γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον πρὸ τῆς σάλπιγγος εὑρέσεως. F. V. 212. οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ] οὐκ ἔστι ῥᾴδιον.

XXV. 163. σφετέραισιν] ἐμαῖς. 194. κατὰ στάθμην] ἀτρεκῶς. 221. οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον] οὐ πρὶν ἔπαυσα.

XXVII. 20. σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις] ἄγροικος εἶ.

XXVIII. 10. πολλοῦ πόνου μὲν τελέσεις ἀνδρείους πέπλους. 15. ἐβολλάμαν] ἐβουλόμην.

Epigr. 4. 3. φάλητι] συκίνῳ αἰδοίῳ F. V. (id est Fulv. Ursin.)

HENRI-

HENRICI STEPHANI NOTAE IN THEOCRITVM.

Idyll. I. 2. ἁ ποτὶ] malim ἀ ſine accentu, ut ſubaudiatur ἔσα.

v. 65. ἆδ' ἁ] in Flor. ἀδία φωνά.

v. 84. (ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)] Quia hic intercalaris verſus omnino interrumpit ſententiam, ideo parentheſis notis eum cinxi: quod in aliis non feci, poſt quos tamen & ipſos ſaepe illa imperfecta manet.

v. 102. ἤδη γὰρ] in Flor. editione legitur: ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκην Δάφνις. Quam lectionem comperi ab Euſtathio ex parte comprobari, legente itidem haec per infinitivum (ſed ſcribente δεδυκεῖν, non δεδύκην) cum accuſativo ἅλιον. Ita enim ille in hunc locum Iliad. υ. ἠέλιος δὲ Οὐρανῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, hoc, inquit, ἠέλιος ὐρανῦ ἐξαπόλωλεν, quidam non intellexerunt de ſolis defectu, ſed quod procis jam ſol deficeret, utpote morituris: ſicut Theocritus ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι. Verum apud eundem in Iliad. χ. legitur: ἐντεῦθεν δὲ ὀνάμενος Θεόκριτός φησι τὸ ὐ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἤγυν, ὐ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τῦ ζῆν. Quae verba niſi ex alio Theocriti loco petita ſint, (quum tamen alibi legi non recorder) perperam additam habent particulam ὐ. Sed ut ad noſtrum locum veniamus, lectionem Flor. edit. probo in eo, quod ἅλιον ſcribit, & quod infinitivum etiam habet: (ſed quem malim cum ει ſcribere, ut apud Euſtathium legimus) rurſus eandem improbo in eo, quod diſtinguit poſt Δάφνις, non ante. Veram enim hanc eſſe lectionem arbitror: Ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδυκεῖν; Δάφνις κ' εἰν ἀΐδα, etc. ut ſit: Iamne ergo dicis, omnem ſolem occidiſſe? id eſt: Iamne de vita noſtra actum eſ-

ſe dicis? Iamne extremum vitae diem mihi inſtare ais? Quanquam φράσδῃ malit fortaſſe quispiam exponere: *Putas*, *Exiſtimas*. Videamus autem, quam belle haec inter ſe cohaereant. Dixerat illi Venus, Tu gloriabaris, fore, ut Amorem ſubigeres: nonne tu contra ab Amore ſaevo ſubactus es? Ex quibus Veneris verbis colligit Daphnis, & eam & ejus filium, Amorem, omnes machinas ad perdendum ipſum adhibuiſſe, adeo, ut ſpes nulla vitae ſuperſit. Reſpondet itaque: Iamne ergo ſolem omnem nobis occidiſſe putas? Quibus verbis ſubjungit: Δάφνις etc. id eſt, Daphnis etiam apud inferos erit acer dolor Amori Q. d. Atqui, etiamſi mori me contingat, vel ipſa umbra mea vehementes Amori moleſtias exhibebit. Lego autem: Κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι, ut legitur in Flor. Hoc ſenſu ſi quis aptiorem norit, proferat: ego certe nullum perſpicio: & quem affert Graecus ſcholiaſtes plane ineptum eſſe puto: ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ (διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεος αὐτῆς μῖξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος) δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται. Videamus nunc obſecro, quam fideliter & ipſi interpretes ſenſum hujus loci expreſſerint. Primum igitur Eobanus ita:

Narrat enim Phoebus jamdudum haec omnia nobis.
Deficit hic vero Daphnis, ferturque ſub umbras,
Opprobrium miſeri crimenque futurus Amoris
Longe apud infernas Plutonia regna paludes.

Qui autem ante Eobanum interpretatus erat, ita reddit:

Omnia Phoebus ait nobis tua: decidit (heu heu)
Daphnis, & ad manes duros patietur amores.

Hic certe ne umbram quidem verborum Theocriti ſervatam eſſe, mecum (ut ſpero) fatebuntur omnes, qui

ea,

ea, quae dixi, confiderabunt. Sunt autem alii plurimi loci, quorum (etfi non ita depravatorum) ineptisfimae exftant & expofitiones in Graecis fcholiis, & interpretationes five ad verbum, five carminibus mandatae. De quibus admonuiffe fit in praefentia fatis.

v. 103. Δάφνις κεῖν] Quum in proxime praecedente verfu pofita effet interpunctio ea, quam fequuntur Graeca fcholia, (quorum tamen errorem oftendi proxime praecedente annotatione) hic itidem poft Δάφνις diftinguendum fuerat: verum fequendo alteram lectionem, quam veram effe docui, hac diftinctione nihil opus fuerit, quum fecundum eam diftinguatur poft ἄμμι δεδυκεῖν. Sed pro Ἔρωτος legere malo Ἔρωτι, ut habet Florent. editio.

v. 150. ὡρᾶν] De hac lectione dubitare nos Euftathius non finit, qui afferens haec comici cujusdam verba, παρετέθη ὑπερήφανος ὄζουσα τῶν ὡρῶν λοπὰς τὸ τοῦ πόλου παντὸς ἡμισφαίριον, dicit, hunc videri ita locutum ex Theocriti imitatione, qui πλυθῆναί τι ἔφη πρὸς κράναις ὡρῶν, ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν ὡρῶν, ἃς κάλλος ἐστὶ νοεῖν, σεμνύνων ἐκεῖνος οὕτω τὸ καλῶς πλυθέν.

Idyll. II. 30. χ' ὡς δινεῖθ'] In quibusdam editionibus haec verba ἐξ Ἀφροδίτας junguntur cum praecedentibus: fed ego, quomodo cum illis jungi posfint, non video: licet & ipfe Scholiaftes illam interpunctionem fequatur.

v. 34. κινήσαι Ῥαδάμανθα] Ex quibusdam veteribus codicibus annotatur Ῥαδάμανθα, ut hic: quum plures tamen habeant ῥ' ἀδάμαντα, & huic lectioni omnes etiam editiones vulgatae affentiantur. Sed ego tamen ῥαδάμανθα malui in contextum recipere, quod doctis quibusdam viris magis placere animadvertiffem: quos (ut opinor) movebat illud potisfimum, τὸν ἐν ἅδα. Verum (ut libere profitear, quod fentio) poftridie, quam

excusus fuit hic locus, mutata sententia maluissem ῥ' ἀδάμαντα receptum esse in contextum, at Ῥαδάμανθα margini esse adscriptum. Mihi enim de loco hoc cogitanti venerunt in mentem hi Propertii versus:

Quum semel infernas intrarunt funera leges,

Non exorato stant adamante viae.

Huc accedit illud, quod mihi & antea scrupulum movebat, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο. Neque enim satis convenit, ut dicatur εἴ τι ἄλλο σκληρὸν καὶ ἀτέραμνον, vel στερεὸν (id enim significat hic ἀσφαλὲς) pro εἴ τις ἄλλος σκληρός. quod tamen post Ῥαδάμανθα ita intelligi consentaneum esset. Sed & illud considero, Ῥαδάμανθυν hunc vocari potius, quam Ῥαδάμανθα. Volet autem aliquis fortasse huic loco Propertii & Horatianum hunc addere: *Si figit adamantinos summis verticibus dira necessitas Clavos, non animum metu, Non mortis laqueis expedies caput:* sed multo accommodatior Propertianus ille videtur ad comprobandam illam apud Theocritum lectionem. Quid Graecus scholiastes? Utriusque certe lectionis meminit (licet apud eum ῥαδάμαντα male pro Ῥαδάμανθα legatur) sed ut omittam, eum non bene Rhadamanthum cum Plutone confundere, quum dicit: βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμανθα ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, illorum certe verborum, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ineptam hanc & violentam affert interpretationem: καὶ εἴ τι περ στέρεμνον ἔχει τοῦ σώματος. quomodo enim obsecro hoc cohaeret? κινήσαις αὐτὸν, καὶ εἴ τι τοῦ σώματος μέρος ἔχει στέρεμνον. quasi vero, qui de toto homine locutus est, non de partibus corporis ejus locutus sit. Ut taceam, ἄλλο secundum hanc expositionem vacare. Iam vero & ad alteram expositionem veniens, nodum in scirpo (quod ajunt) quaerit, quum dicit: καὶ εἴτις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας σκληρότερος ὤν, δηλο-

δηλονότι τῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος.

v. 62. καὶ λεγ' ἐπιφθύσδοισα] Euſtathius de voce ἐπιφθύζειν nos ambigere non ſinit, quam exponit in hoc ipſo loco ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. Non dubium eſt autem, quin Dorica dialectus poſtulet, ut legamus ἐπιφθύσδοισα, non ἐπιφθύζοισα, ut in aliis editionibus. Cujus tamen dialecti idiomata quam male plerisque in locis ſervata ſint, alibi dicemus.

v. 107. ἱδρὼς μευ κοχύεσκεν] Pro κοχύεσκεν Flor. edit. habet κοχύδεσκεν: quam lectionem (ut verum fatear) contemſiſſem, niſi ipſum Euſtathium eam ſequi vidiſſem, qui ejusdem verbi uſum & in hoc comici cujusdam loco oſtendit: αὐτόματοι διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάστοις ζωμῦ μέλανος καὶ ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδῦντες ἐπιβλύξ. Paulo poſt, ἀπὸ δὲ τῦ κοχυδεῖν καὶ τὸ κοχύδεσκεν εὕρηται, nimirum hunc Theocriti locum denotans. Vult autem κοχυδεῖν dici proprie (ſicut & ἀναπιδύειν & τονθολυγεῖν) ἐπὶ τῶν ὑδάτων ποιὸν ἦχον ἀποτελῦντων.

v. 127. εἰ δ' ἄλλα] in Flor. ἀλλᾶ, ut παντᾶ. quam tamen ſcripturam idem exemplar eadem in voce ubique non obſervat.

v. 140. καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο] Agnoſcit hanc lectionem Euſtathius, ſcribens, ἐκ τῦ πέπον τὸ πεπαίνειν, ὐ μόνον τὸ κοινὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ λεχθὲν ὡς ἐν λόγῳ σεμνῷ, τὸ ἐπὶ χρωτὶ χρὼς ἐπεπαίνετο, ἤγυν ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσετο.

Idyll. III. 18. ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα] Legitur & ποθορεῦσα, ut ſecundum dialectum Doricam ſcribendum eſt potius. Sed hoc ſemel annotandum duxi, multas regulas, quae de hujus dialecti idiomatis traditae ſunt a grammaticis, tam negligenter in toto hoc opere obſervari, ut ex eo in dubium revocentur potius, quam confirmen-

firmentur. Invenitur enim & καμὲ, & κἠμὲ, ficut κἠγὼ: non folum μάτηρ, fed & μήτηρ: itidem non folum φίλαμα, fed & φίλημα, etiam in locis omnino vicinis. Nam in Adonidis epitaphio editiones Flor. Ald. Rom. ita fcriptum habent: Θνάσκει καὶ τὸ φίλημα τὸ μήποτε Κύπρις ἀποισεῖ. At verfum 13. qui hunc excipit, ita: Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ȣ̓ ζώοντος ἀρέσκει. Quanquam fi editiones hae aliis in locis inter fe confentire folerent, non equidem hoc exemplum hujus in fcriptura repugnantiae ex illis proferrem: fed quum inter fe plurimis alioqui in locis fummopere difcrepent, & Flor. praefertim editio ab alteris duabus multas lectiones diffentientes habeat, quae fenfum etiam omnino variant, quis hic earum confenfum non miretur? Idem de ϛάθεα & ϛήθεα dicendum. Nam verfus 5. habet ϛήθεα in tribus illis editionibus, verfus 26. habet ϛάθεα in iisdem. Sic quum ȣ in ω mutare foleant Dores, in ejusdem Idyllii verfu 36. recte fecundum hanc regulam fcriptum habent illae editiones κναμώς, at male eaedem δρυμȣ̀ς, non δρυμὼς, v. 20. Sic & ὤρεα alicubi, alibi ȣ̓́ρεα. ut circa finem Idyllii III. ἐν ȣ̓́ρεσι μᾶλα νομεύων, in tribus illis edit. at initio Idyll. VIII. eaedem κατ᾽ ὤρεα, non ȣ̓́ρεα. Sic μῶσαι & μοῖσαι hic reperitur: fic ἐυρῆν & ἐυρεῖν: fic ἀείδεν, καθεύδεν, & ἀείδειν, καθεύδειν: fic ὄρνιθες & ὄρνιχες, fic alia denique multa, quae lectori obfervanda relinquo: talis inconftantiae culpam a me interim removens.

v. 24. ὤμοι ἐγὼ, τί πάθω, τί ὁ δύσσοος ȣ̓χ ὑπακȣ́εις;] Perfuafum & habebam antea, & habeo nunc quoque, legendum effe: τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ȣ̓χ ὑπακȣ́εις; vel ȣ̓χ ὑπακȣ́εις, fine interrogationis nota.

Idyll. V. 13. βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λαίσθια γυμνὸν ἔθηκας] In omnibus editionibus perperam fcriptum habetur μετὰ λαίσθια pro με τὰ λαίσθια, ut dicitur τὰ πρῶτα, vel potius ταπρῶτα, conjunctum per notam hyphen.

v. 24.

v. 24. ἔξειδε] Pro ἔξειδε sunt, qui ἔξισδε reponendum putent.

v. 40. μέμναμ'] In Parisina editione, quae est omnium novissima, tres proxime sequentes versus omissi sunt, sed incuria, ut opinor, non certo consilio. Sed & infra alii omissi reperiuntur, de quibus in annot. seq.

v. 120. σῦκα] In illa eadem editione Parisina omissi sunt quatuor versus, qui hunc excipiunt in Ald. Flor. Romana, aliisque omnibus, quae in manus meas pervenerunt, editt de quibus versibus idem judico, quod & de illis, de quibus modo dictum est. Quis autem aliud judicare possit?

Idyll. VII. 85. In quibusdam post ἐξετέλλεσσας habetur interrogationis nota.

Idyll. X. 27. ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον] Scholiastes legisse videtur μελίχρωον, licet ejus scholiorum editio habeat μελίχλωρον, ut hic: exponit enim ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. Lucretii certe testimonio lectionem hanc confirmare possumus: in cujus quarto libro versus hos legimus:

Nec sua respiciunt miseri mala maxima saepe.
Nigra, μελίχροος est: immunda & foetida, ἄκοσμος.
Caesia, παλλάδιον: nervosa & lignea, δορκάς:
Parvola, pumilio, χαρίτων μία, tota merum sal:
Magna atque immanis, κατάπληξις, plenaque honoris:
Balba, loqui non quit, τραυλίζει: muta, pudens est.
At flagrans, odiosa, loquacula, λαμπάδιον fit:
Ἰσχνὸν ἐρωμένιον tum fit, quum vivere non quit
Prae macie: ῥαδινὴ vero est jam mortua tussi.
At gemina & mammosa, Ceres est ipsa ab Iaccho:
Simula, σιλήνη ac satyra est: labiosa, φίλημα.

Totum autem locum ideo protuli, ut non solum μελίχροον, sed ῥαδινὰν etiam & ἰσχνάν, (quae & ipsa legi-

D mus

mus hic apud Theocritum) ibidem inveniremus. Sed apud Theocritum non ignoro aliter etiam, quam μελίχροος, legi: videlicet μελάγχρως (quod dissolvendum est in μελάγχροος, ut stet versus) & μελάγχλωρος & μελίχλωρος. Quod ad μελάγχρως attinet, ideo non probatur, quod, qui nigram μελάγχρουν vocaret (id est, nigricolorem, si hoc uti vocabulo licet) in hac appellatione mutaret duntaxat linguam Latinam in Graecam, vitium autem non extenuaret: ut tamen in caeteris vocibus Graecis, quae a Lucretio positae sunt, vitii extenuationem perspicimus. At μελάγχλωρος ideo quibusdam placet, quod apud Platonem libro Polit. V. legatur: sed quod ibi additur, suspectam illam vocem reddit. Ita enim locus ille habet: μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ; nam χλωρὸν quidem cum ὠχρὸν interdum confundi scio, ut videmus, χρυσὸν modo χλωρὸν, modo ὠχρὸν vocari, (cujus ὠχρότητος causam esse hanc dixit quidam, quod a multis insidiatoribus sibi timeret.) Et ne vel apud Latinos ipsos novum videatur, aurum vocari pallidum, (quod potius fulvum vel rutilum vocari consuevit) obstat, quod legimus apud Ovidium Metam. libr. XI.

Non alta fronde virentem
Ilice detraxit virgam: virga aurea facta est.
Tollit humo saxum: saxum quoque palluit auro.

Ut autem auro, sic & buxo pallorem ab eodem poëta tribui videmus, eodem libro — *buxoque simillimus ora Pallor obit.* Et libro IV. ejusdem operis — *oraque buxo Pallidiora gerens.* Sed & apud obsceni carminis auctorem legimus: *Uvis aridior puella passis, Buxo pallidior novaque cera.* Quod si quis me roget, an itidem albedinem existimem tribui posse auro, quum albescere metu

metu pro pallescere metu dicatur, nequaquam hanc μετάληψιν itidem admittendam dixerim. hoc enim constat, quum aurum pallidum & buxum pallidum vocamus, magis haberi rationem caeterorum colorum, ex quibus compositus est pallor (& flavi praesertim) quam albi. Ad hanc autem colorum velut permixtionem alludens Propertius dixit:

Quis te cogebat multos pallere colores,
Et fletum invitis ducere luminibus?

Sed enim haec non esse subtiliter examinanda, ex eo etiam apparet, quod poëtae, quem metu vehementi perculsum, alibi pallere, alibi albescere dicunt, colorem amisisse alibi dicere solent: quasi pallor ille dubius sit quidam color, qui pro nullo haberi debeat. Exempla sunt apud Ovidium plurima, ut Metam. III. *Ille diu pavidus pariter cum mente colorem Perdiderat.* Sic Art. libr. I. *Et color & Theseus & vox abiere puellae.* & in libr. II. *& miserae voxque colorque fugit.* Ex his satis patere existimo, non haberi semper exactae colorum differentiae rationem, sed interdum eum colorem, cujus aliqua portio alii permixta est, pro eo poni, cui permixtus est. Quo minus mirandum est, (ut ad μελάγχλωρον revertar) hic χλωρὸν a Platone pro ὠχρὸν accipi, eodem modo, quo ab Homero passim acceptum fuisse videmus, ut Iliad. κ. χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Et Iliad. ρ. μάλα γάρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ Et aliquoties — ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. In quos locos Eustathius nihil affert, quod nobis nodum expediat: tantum alicubi tradit, quosdam, quod viderent, χλωροὶ accipi pro ὠχροὶ, existimasse, ὠχρὸν derivari a χλωρὸν, transposita litera ω. & ablata λ. Idem vero alibi tradit, non posse, exacte & sine catachresi loquendo, χλωρὸν poni pro ὠχρὸν, eo sensu, quo χλωρότης tribuitur auro: sed intelligendum esse per χλωρὸν, eum, qui buxeo quodam

 colo-

colore tinctus ſit: unde, inquit, jocantes veteres hominem quendam buxeum appellarunt. Ejus verba ſunt, in Iliad. κ. ἄλλως μέντοι πρὸς ἀκρίβειαν ἀκατάχρηστον ὁ ὠχρὸς οὐκ ἂν ὀρθῶς πάνυ λέγοιτο χλωρὸς κατὰ τὸ ἐν χλωρότητι χρυσίου, ἀλλὰ μάλιστα ὁ πυξοειδῶς κεχρωσμένος. ἀφ' οὗ πύξινός τις ἔσκωπται ἄνθρωπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Et paulo ante narraverat, hunc Homeri verſum, Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, feſtive fuiſſe uſurpatum de quibusdam, qui eſſent χλωροὶ ex morbo, vel κατά τινα φυσικὴν κρᾶσιν. Quae mihi videor apud Athenaeum legiſſe: ſicut & de illo, qui ingreſſus civitatem quandam, dixit, miram eſſe civitatem, in qua mortui ambularent, ἔνθα οἱ νεκροὶ περιπατοῦσι, (niſi me fallit memoria, ex qua ſola horum pleraque petere anguſtiae temporis me cogunt) quod pleriſque color hic ineſſet. Quid quod idem Homerus mel ipſum χλωρὸν itidem appellavit? An & hic χλωρὸν pro ὠχρὸν, id eſt, pallidum, accipiemus? Euſtathius certe non ſolum exponi poſſe ὠχρὸν, ſed ὑγρὸν etiam, vel τὸ πρόσφατον, ἤτοι νεοτρύγητον, teſtatur. Sed jam exemplorum plus ſatis: in quibus ineptiſſime fecerit, qui χλωρὸν ad verbum reddiderit viride. Non dubito autem, quin mihi aſſenſuri ſint lectores, hoc, quod paulo ante dixi, repetenti, non haberi videlicet exactae colorum differentiae rationem, ſed nonnunquam colorem nomen accipere ex eo, quod illi permixtum apparet, quum alioqui non ſit omnino talis illius color: ut ſi, quod ſub alio colore aliquid nigredinis prae ſe ferat, & nigricans ſit, vocemus nigrum. Sed quod ad aurum attinet, quod & ipſum χλωρὸν vocari diximus, in eo aliud conſiderandum, quam in aliis: nimirum non eundem in omni auro colorem cerni, ſed aliquod eſſe, quod fulvum ex viridi, aliud, quod viride ex fulvo ſive flavo videri poſſit: ut in hoc exemplo interpretationem illam χλωροῦ mihi permittam, quam alioqui perineptam in caeteris

teris esse dixi. At quidam tamen hujus χλωρȣ̃ significationis tam in hoc, quam in aliis exemplis aliam rationem reddunt. Ajunt enim, esse metaphoram ab herbis, quae, dum arescunt, flavescunt & pallescunt. Sed objectio haec in promtu est, herbas, quum arescunt, non jam vocari χλωράς. Aliorum tamen esto de his judicium. Ego certe, quum in hunc sermonem incidissem, qui mihi occasionem de his scribendi praebebat, eam minime praetermittendam, sed quae alibi de his scripseram, ea exemplis tuenda existimavi, quod alioqui a quibusdam reprehendi audirem. Porro, quum vox illa μελάγχλωρος, non solum χλωρȣ̃, sed μέλανος etiam significationem inclusam habeat, qui fiat, ut Plato in expositione, ὠχρότητος duntaxat meminerit, aliis quaerendum relinquo: quorum etiam examini hanc, quam afferam, rationem lubens offero: ideo meminisse tantum χλωρότητος, quod de iis loquatur, qui nigricantem tantum χλωρότητα habeant, vel χλωρότητα, cui minimum μελανίας admixtum sit.

Ad tertiam venio μελίχλωρος. Eam qui tueri volunt, hunc Theocriti locum proferunt, ex quo nos contra eam expungendam esse contendere possumus, vel ipsius scholiastae auctoritate freti: qui ait: μελίχρȣν δὲ, ἤγȣν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τȣτέςι σιτόχρȣν· τοιȣ̃τον γάρ ἐςι καὶ τὸ χρῶμα τȣ̃ σίτȣ, ὡς καὶ τȣ̃ μέλιτος. Quod vero sequitur apud eundem, ἢ, οἱ μὲν ἄλλοι σύραν σε καλȣ̃σιν, ἐγὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον μελανοχρῶτα ἠρέμα καὶ ȣ̓ λίαν μέλαιναν, mendo (ut opinor) non caret. Haec enim expositio neque voci μελίχλωρον (quae ibi habetur) neque alteri μελίχρȣν (pro qua versus exigit μελίχρωον) convenire posse videtur, sed expositio esse aut τȣ̃ μελάγχλωρον, aut τȣ̃ μελάγχρωον. Nisi dicamus, scripsisse scholiasten μελίχρωον posteriore loco (sicut paulo ante habemus apud eum μελίχρȣν) quod depravatum sit in μελίχλωρον:

χλωρον: & eum intellexiſſe *μελανοχρῶτα ἠρέμα*, id eſt, *τὴν τȣ̃ μέλιτος ὠχρότητα ἔχȣσαν, ὀλίγῃ τινὶ μελανίᾳ συγκεκερασμένην*, vel *ἀναμεμιγμένην*. Qui autem *μελίχλωρον* retinent, interpretantur: Quae eſt pallore ſubviridi, qualis eſt mellis color. Certe (ut tandem finem faciam) quicquid apud hunc legatur, idem & apud Platonem ac apud Lucretium legendum crediderim. Sed hoc addo, ſi eam lectionem & expoſitionem ſequamur, quae extenuet illam, quam alii tribuebant huic puellae, nigredinem, videri, legendum potius *μόνον*, quam *μόνος* ut ſi (verbi gratia) quis dicat puellae: Alii, te nigriorem eſſe pice, judicant, at ego contra te tantummodo fuſcam eſſe judico.

Idyll. XI. 21. *μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς*] Lectio margini adſcripta ſumta eſt ex editione Romana. Notandum eſt autem, Ovidium, qui hunc locum multo fuſius tractavit, repugnante huic comparatione uſum eſſe. Quum enim Theocritus dixiſſet, *φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς*, aut, ſecundum illam alteram ſcripturam, *σφριγανωτέρα*, ille dixit contra, *matura dulcior uva*. Sed fortaſſe rem non ingratam lectori faciam, ſi totum illum locum ex ejus Metam. libro XIII. ſumtum huc transferam. Haec igitur ibi legimus:

Candidior folio nivei Galatea liguſtri,
Floridior prato, longa procerior alno,
Splendidior vitro, tenero laſcivior hoedo,
Laevior aſſiduo detritis aequore conchis,
Solibus hybernis, aeſtiva gratior umbra,
Nobilior pomis, platano conſpectior alta,
Lucidior glacie, matura dulcior uva,
Mollior & cygni plumis, & lacte coacto:
Et (ſi non fugias) riguo formoſior horto.

Saevior

Saevior indomitis eadem Galatea juvencis,
Durior annosa quercu, fallacior undis,
Lentior & salicis virgis & vitibus albis:
His immobilior scopulis, violentior amne,
Laudato pavone superbior, acrior igne,
Asperior tribulis, foeta truculentior ursa,
Surdior aequoribus, calcato immitior hydro:
Et (quod praecipue, si possem, demere vellem)
Non tantum cervo claris latratibus acto,
Verum etiam ventis volucrique fugacior aura.

Vel hi versus argumento esse possunt, quam felici praeditus ingenio hic poëta fuerit: quod non dubium est, quin aemulationis studio provocatus, ostentare hic voluerit. Quod autem ad lectiones illas attinet, eam, quae in contextum a nobis recepta est, agnoscit scholiastes, videlicet φιαρωτέρα, & exponit σκληροτέρα.

Idyll. XIII. 34. λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ] In Ald. editione legitur: λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγας στιβάδεσσιν ὄνειαρ. quae lectio quum stare nullo modo posset, quidam mutata interpunctione ita legerunt: Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ. Sed Flor. & Romanam editiones sequi debemus, quae illam tertiam lectionem habent in contextum a nobis receptam: Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ. Est autem μέγ᾽ ὄνειαρ στιβάδεσσιν, ὁ μεγάλην ὄνησιν πρὸς στιβάδας παρέχων. Scholiastes tamen videtur & ipse male junxisse μέγας cum λειμών. quippe qui haec verba separatim exponat: στιβάδεσσιν ὄνειαρ, ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια.

v. 35. ἔνθεν βούτομον ὀξὺ βαθύν δ᾽ ἐτάμοντο κύπειρον] Legendum existimo βαθύν τ᾽ ἐτάμοντο.

v. 36. ἐπιδόρπιον] In editione Parisina ἐπὶ δόρπιον: quam lectionem alicujus παραδιορθώσει acceptam fero, quum

quum in ſuperiobus editionibus recte legatur ἐπιδόςπιον una voce.

Idyll. XIV. 22. Οὐ φθεγξῇ· λύκον εἶδες. ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν] Praeter hanc lectionem, & illam, quae margini adſcripta eſt, reperitur & tertia, poſita videlicet interrogationis nota duntaxat poſt ὀ φθεγξῇ, non item poſt λύκον εἶδες. Sed aliis anteſero eam, quae eſt in margine. Quod autem ad ſequentia verba attinet, malim interpunctionem, quae eſt poſt τις, ponere poſt σοφὸς, ut ſit: ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς, εἶπεν: pro, εἶπεν, ἔπαιξεν ὡς σοφός τις, ſub. ὤν. Totum autem locum meo modo interpretabor, paulo altius repetens; *Et nos quidem confabulantes compotabamus, ut inter nos convenerat: at illa ne verbum quidem me praeſente. Quid mihi tunc animi fuiſſe putas? Non loqueris? Lupum vidiſti? dixi. Iocatus eſt perinde ac ſolers quispiam, reſpondit: & ſic exarſit ira, ut lucernam accendere ab ea poſſes.* Q. d. Simulatque illa verba protuli, illa irridens reſpondit, me mihi valde ob hoc dicterium placuiſſe, tanquam magnum ingenii acumen eo indicantem. Sed per tertiam perſonam loquitur, ut dicitur *iſte* a Latinis per contemtum. Hoc autem de lupo ambigue dictum eſſe tradit ſcholiaſtes, vel quod Cyniſca Lupi amore capta eſſet, vel quod ii, qui repente a lupo conſpecti ſunt, obmuteſcere putentur. Sed hic praepoſtero dixit ordine non: *Num a lupo conſpecta es?* ſed: *Num lupum conſpexiſti?* Hactenus ſcholiaſtes: qui quod ait de obmuteſcentibus ob lupum, a quo conſpecti ſint, proverbio etiam tritum eſſe ſcimus, atque adeo vel ex illo Virgilii loco notiſſimum: — *vox quoque Moerim Iam fugit ipſa: lupi Moerim videre priores.* Verum noſtrum hunc Aeſchinem ad rivalis Lupi nomen alluſiſſe, jocantem ex ambiguo, ſequentia oſtendunt apertiſſime. Sed expoſitio ſequentium, quam affert ſcholiaſtes, minime placet: ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα ὡς σοφός

σοφός τις. quasi hic sit sensus horum verborum: ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς εἶπεν. *quum quidam e nobis ita jocatus esset, eum solertem* [vel argutum, aut ingeniosum] *esse dixit.* Unum miror, quomodo scholiastes, hunc sensum sequens, junxerit τις cum σοφὸς, quod jam necesse fuerat jungere cum ἔπαιξε, quod dicat πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, tanquam de incerto. Sed fortasse putavit, sibi licere, (quod non licebat tamen) bis illam particulam accipere. Verum quandoquidem ad hanc disquisitionem veni, ad eam aliquam etiam ex praecedentibus revocabo. Primum igitur non placet, quod idem scholiastes ἔδει μόνον ὦ τινος εἰπεῖν, exponit, ἔδει μόνον εἰπεῖν, ȣ͂ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο, id est, in cujus gratiam vinum funderetur; puto enim, simplicius accipiendum esse, ἔδει μόνον εἰπεῖν ȣ͂ τινος ἤθελε πιεῖν. Neque enim, quod de certo vini genere locutus est, obstat, quin intelligamus, fuisse apposita & alia vini genera. Quod autem paulo post dicit in hunc versum: Ἁ δ' ȣ̓δὲν παρεόντος ἐμεῦ, videlicet αὕτη δὲ ἡ Κυνίσκα δηλονότι ȣ̓κ ἔπιε παρεόντος ἐμȣ͂ similiter displicet, quum praecedat, ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, unde multo commodius accipi possit ἐφώνει a φωνεῦντες. Et quod subjungit, ȣ̓δὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθȣς, tanquam certum affert, quum tamen ex conjectura duntaxat habeat. Sed (quod tertium omiseram) ad hunc sensum jam detorserat illud φωνεῦντες, explicans ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον. Verum haec ut extemporanea tamen & ἀμελέτητα a me accipi velim, meam duntaxat sententiam obiter declarante, ea quidem certe lege, ut meliorem proponentes sequar. Illud autem (ut & hoc obiter dicam) τίν' ἔχεν με δοκεῖς νȣ͂ν; id est, (verbum e verbo) quod legimus apud Ovidium in Epistola Canaces ad Macareum: *Quid mihi tunc animi credis fuisse?* Plenus autem versus ita habet: *Quid mihi tunc animi credis, germane, fuisse?* Sic Metam. libr. V. *Quid mihi tunc animi*

miserae fuit? *anne quod agnae etc.* Et libr. VII. *Quid mihi tunc animi fuit, aut quid debuit esse?* Et alio quodam libro (qui quotus sit, non recordor) ludens in voce *animus: Quid mihi tunc animi (si non timor abstulit omnem Sensum, animumque) fuit?*

v. 23. κῆφθα] Ita legendum esse κῆφθα, vel potius χῆφθα, (non, ut habent vulg. editiones κῆφατ' ἔτ') ex scholiaste discimus, nos multum hoc saltem in loco juvante. καὶ ἅμα, inquit, ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο, ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

v. 28. μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν] Ut hic, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν, sic in alio ejusdem poëtae loco, (nisi memoria fallit) Ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.

Idyll. XV. 4. ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς] Non mihi tantum, sed & aliis multis suspecta fuit (& merito quidem) vox ἀδεμάτου, vel potius ἀδεμάτω, ut habet Flor. editio. Quum autem dico, vel potius ἀδεμάτω, terminationis duntaxat rationem habeo, quae magis Dorica est. alioqui enim de significatione pariter ambigo. Nec vero imaginari possum, quo respiciens Eobanus haec quatuor Graeca verba: Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς hoc versu reddiderit: *Heu furor, o fatui quanta est insania vulgi!* Notissima quidem certe est nominis δέμας significatio, sed quid ἀδέματον, quod inde deductum fuerit, significare possit, non mihi soli, sed & aliis multis ignotissimum esse sciō. Inveni autem & aliam lectionem ex veteribus codicibus annotatam ἰδαμάντου, sed quam ne margini quidem adscribere dignatus sim. Viderint tamen alii, an ex ea elicere aliquid possint. Ad me certe quod attinet, non video, quid aptius reponi possit, & minori cum mutatione, quam ἀλεμάτου. ut illa, quae haec dicit, stultitiae seipsam accuset, quod, dum pompae nihil ad se pertinentis spectatrix esse vult, stulta curiositate inducta,

ducta, in discrimen vitae venerit. Quam autem & facilis & frequens sit lapsus literae δ in λ, alibi docui.

v. 8. ταῦθ' ὁ πάραχος] Hanc vocem Eustathius quoque agnoscit, (ut eam nemo suspectam habeat) & exponit: τὸν μὴ φρενήρη. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, μὴ εὖ ἀρηρότα κατὰ νῦν, ἀλλὰ ψευδόμενον τὴν νοερὰν ἁρμονίαν, καὶ παρατετραμμένον τοῦ οὕτως ἀρηρέναι. Idem exponens illum versum Iliad. ψ. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος, ait, παρήορος hic idem significare, quod πάραχος apud Theocritum: & hoc esse non ab ἀείρω, sed ab ἄρω, id est, ἁρμόζω: ut sonet ὁ παρηρμοσμένος. Plura vide ibidem. Ego certe πάραρος id esse puto, quod Parisiis dicimus *doualin* vel *grand doualin:* quod voce Latina vix posse reddi existimo. Sic & quod proxime sequitur ἐπ' ἔσχατα γῆς, respondet hyperbolae nostrae proverbiali in eadem re: *Il est venu demeurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ultima parte urbis. Quin etiam quod proxime sequitur, ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, itidem dici solet per contemtum de parva domo, & quae commode propter angustiam habitari nequit. *Ce n' est qu' un trou.* Sic & alia multa in hoc idyllio observari possunt, cum consuetudine sermonis Gallorum, vel Gallarum potius, mire congruentia, ac praesertim vulgi.

v. 7. Sunt, qui pro ἔμ' reponendum putent μεῦ. quibus facile assentior.

v. 11. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα] In Florent. editione legitur: μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα Δίωνα τοιαῦτα. Quae lectio mihi placet, quod Diona nomen esse non possit ejus mulieris, quam alloquitur, quum Gorgo vocetur: accipere autem pro Venere per obtestationem, duriusculum videatur, quem tamen sensum secutus Eobanus, vertit: *Per Venerem, ne tanta tui malefacta mariti Dixeris.*

v. 20. ἅπαν ῥύπος] Euſtathius non ῥύπος, ſed ῥύπαν ſcribit. Poſtquam enim dixit, ex ἡ κέλευθος fieri τὸ κέλευθον per metaplaſmum, addit, fieri multa hujusmodi. ita enim poëtas μηρὺς appellare μηρὰ, & ῥύπα, quod alii ῥύπυς: ut & Theocritus ἅπαν ῥύπον dixit.

v. 24. ὀλβίῳ Legitur etiam ὀλβίω, ut ſit pro ὀλβίυ, & tum erit ἔλλειψις, qualis quum dicitur ἐν διδασκάλυ, & εἰς διδασκάλυ.

Idyll. XVII. 104. ῷ 'ἔπι πάγχυ] Non dubito, quin reponi debeat ἐπιπάγχυ, id eſt, *omnino.*

v. 131. 132. μῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμά, κονίῃ ςειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη], Quid? ſi κονίης ςειβόμενος καθύπερθε legamus, ut ſit: μῦνος ὅδε προτέρων ἐκμάσσεται ἴχνη ποδῶν τοκέων ἔτι θερμὰ, ςειβόμενος καθύπερθε κονίης, ut ſit ſenſus: Hic ſolus ex omnibus, quos ſuperiora ſaecula tulerunt, inſiſtit veſtigiis parentum recentibus atque adeo adhuc calidis. Id eſt: Statim poſt obitum ſuorum parentum, illos ſibi pro exemplari in omnibus ſuis factis proponit, & ad eorum laudes adſpirat atque contendit. Iungo autem προτέρων cum μῦνος potius, quam cum τοκέων, ut ſit ὅδε μῦνος προτέρων, id eſt: (ut interpretatus ſum) *Solus hic ex omnibus, quos ſuperiora ſaecula tulerunt.*

Idyll. XX. 25. ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν 'Αθάνας] Vox γλαυκᾶς, quae in hac lectione habetur, ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα, etc. ex margine irrepſiſſe exiſtimatur.

v. 27. μελικήρῳ] Sunt, qui pro μελικήρω reponendum putent μέλι κηρῶ.

v. 29. πλαγιαύλῳ] Pro πλαγιαύλῳ Ald. exemplar habet πᾶσι αὔλω, Romanum πανναύλῳ, Flor. παγιαύλῳ, Pariſ. poſtremum παναύλῳ. Eſſe autem legendum πλαγιαύλῳ, (ad quam lectionem nullum propius accedit, quam Florentinum) ex illo verſu patet Ὡς εὗρε πλαγίαυλον

λον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα, in Bionis idyllio, cujus initium: Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις.

v. 31. τὰ δ' ἄςυκά μ' ἐκ ἐφίλασεν] Vidi, qui ſuſpecta haberent haec verba: τὰ δ' ἄςυκά μ' ἐκ ἐφίλασεν: ſed ego minime ſuſpecta habeo. Puto enim, vel ſubaudiri χείλεα (ut initio idyllii dictum eſt: ἀλλ' ἄςυκα χείλεα θλίβειν) vel τὰ ἄςυκα plurali numero & neutro genere per contemtum dici; ita tamen, ut ſubaudiri χείλεα malim.

Idyll. XXI. 5. ἐφιςάμεναι] In vulg. editionibus, praeterquam in Flor. (quae nobis aſſentitur) ſcriptum eſt ἐπιςάμεναι. Sunt autem, qui pro ἐφιςάμεναι legi etiam poſſe exiſtiment ἐφιπτάμεναι.

v. 17. παντᾶ] Pro παντᾶ Florent. editio habet πάντη, caeterae πενία perperam.

v. 26. Ἀσφαλίων, μέμφη] Pro Ἀσφαλίων μέμφη ſunt, qui legendum ſuſpicentur: ὦ φίλε μὴ μέμφη.

v. 42. μεμαῶτα] Sunt, qui reponendum putent βεβαῶτα, pro μεμαῶτα. quam & ego veram lectionem eſſe puto.

v. 44. καί τις τῶν τραφερῶν] Non dubito, quin ita ſcripſerit Theocritus, dicens τὰ τραφερὰ pro ἡ τραφερή: ut apud Homerum ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

v. 51. καὶ νύξη χαλεπῶς] Quidem reponunt: Μὴ νύξῃς χαλεπῶς.

v. 52. ἤνυσ' ἰδὼν] Aſſentior omnino iis, qui ἤνυσα δ' ὦν legunt.

Idyll. XXII. 16. ἀῤῥήκτοισι] Nonnulli reponunt ἀρητοῖσι, id eſt, exſecrandis.

v. 44. ἔνθα] Inter hunc verſum Ἔνθα δ' ἀνὴρ, & proxime ſequentem, deſunt in Aldina editione quadraginta ſeptem. Sequitur enim ibi hic verſus: Ἥρως, κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον, mutato etiam perperam ἥρωες in ἥρως, ut conveniret cum praecedentibus. In eadem

editione clauditur hoc idyllium versibus octo sumtis ex Helenes epithalamio, pro quibus omissi sunt alii triginta octo versus.

v. 59. τοῖός δ' οἷος ὁρᾷς] In Flor. & Rom. Τοιοῖδ' οἷοι ὁρᾷς.

Idyll. XXIII. inscript. Ἐραστὴς, ἢ Δύσερως] In Romana editione inscribitur ἐραστὴς, in Flor. δύσερως: at in Ald. μισῶν φιλέοντα.

v. 5. ποτὶ παιδία] Quidam pro ποτὶ παιδία reponendum putant ποτικάρδια, quae conjectura mihi probatur.

v. 15. ἦ καλὸς ἐξόργαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.] Legendum crediderim, ἧς καλὸς ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς, ut sit sensus: *Sed quamvis haec ita se haberent, pulcher erat: atque adeo amator magis ad amorem ab illa ira stimulabatur.* Id est: Non desinebat pulcher esse judicio amatoris, qui tantum abest, ut iracundae insolentiae pertaesus ab amore desisteret, ut contra inde magis accenderetur, juxta illud:

Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε μάτην, ὅδε μῦθος ἀλᜀται·
Μᾶλλον ἐμὴν ἐρέθει ὕβρις ἐρωμανίην.

v. 16. λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας] Pro his verbis, οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς, in Ald. & Flor. legitur: δ' οὐκ ἔνι καὶ τοσαμφαότατος. At in Romana: οὐκ ἀνέηκε τὰ δάκρυα τᾶς, etc. Sed lectio, quae est alioqui corruptissima, vestigia verae lectionis retinuit. Nam est ἔνι καὶ pro ἤνεικε, & τοσαμφαότατος pro τὰ σύμφορα τᾶς.

v. 21. 22. οὐκ ἔτι γάρ σε Κῶρε θέλω λυπὴν κεχολωμένον.] In Rom. οὐκ ἔτι πάρ σε Κῶρ' ἐθέλω λύπης κεχολωμένος: In Ald. mendosius etiam posito πεχολωμένος pro κεχολωμένος: at Flor. secuti sumus.

v. 24. λᾶθος] Sunt, qui pro λᾶθος legendum putent λᾶθας, ut sit: ἔνθα τὸ φάρμακον τὸ λᾶθας.

Idyll.

Idyll. XXV. 22. ἱερὸν ἁγνὸν] Pro ἁγνὸν sunt, qui ἄλσος legendum suspicentur.

v. 95. ἐπιβουκόλι ἤει] In edit. Rom. ἐπὶ βουκόλος ἴκει: in Flor. ἐπὶ βουκόλι ἤει. Sed non dubium est, quin hic scriptum fuerit ab auctore ἐπιβουκόλι, ut in primo versu hujus idyllii ἐπιβουκόλος: quod tamen & ipsum in quibusdam male dividitur in ἐπὶ βουκόλος.

v. 271. ἄπνευστον] In Florent. & Rom. ἄμπνευστον. quem errorem ortum esse puto ex verbo ἀμπνευθῆναι, quo clauditur versus 263.

Idyll. XXVI. 15. ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ' οὐχ] Fortasse δ' expungendum est, & ponenda simplex hypodiastole post ἐπιοῖσα.

Idyll. XXVII. 2. μᾶλλον ἔμ' ἦδ'] Quis non miretur, & in hoc versu, quum caetera omnia Dorice sint scripta, tamen ἦδ' non ἆδ' omnes uno consensu editiones habere? Sic paulo post ἤδει, & κοτίους, atque alia.

v. 8. τάχα γάρ σε] Pro γάρ σε malim γάρ τε.

v. 9. Ἀ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται] Editio Romana, aliaeque vulgatae, quas vidi, (praeter Florentinam) non habent οὐ. quae tamen particula mihi non ad versus solum mensuram, sed & ad sensum necessaria visa est: ideoque libenter Florentinam secutus sum. Sed & ex ejusdem solius auctoritate duos hos versus duabus personis partitus sum, quum aliae illos una cum proxime praecedente versu sub Daphnidis persona continuarent: turbato deinceps personarum ordine. Non dubito autem, quin negatio ab iis ipsis expuncta sit, qui jam alterius personae notam expunxerant: quum non satis consentaneum esset, eundem dicere: ἥβη παρέρχεται, ὡς ὄναρ' &: ῥόδον οὐκ ὀλεῖται αὖον. Sed saltem mensurae versus rationem habere illi debuerant, si sensus nullam habere volebant: qui optime in hac lectione procedit, hoc videlicet modo: Daphnis dicit:

Ne

Ne inſoleſcas: pubertatis enim anni, tanquam ſomnium, momento uno evaneſcunt. Reſpondet puella: Quid? an, quum pubertatis annos amiſerim, omnino me contemtam fore putas? Atqui uva fit uva paſſa, & arida roſa non perit. Id eſt: non abjicitur, tanquam nullius amplius ſit uſus. Sic autem interpretans, verbo ὀλεῖται ſignificationem do praeſentis temporis, quum & alibi ὀλέω pro ὄλλυμι legiſſe mihi videar. Sed & futuri ſignificatio non mutato ſenſu retineri poteſt, pro οὐκ εἴωθεν ἀπόλλυσθαι. Eſt autem haec translata ſignificatio τῆς σαφίδος & alibi in uſu: ut in illo loco Anthol. Epig. Εἴη μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσαφίς. Sed hic pro σαφυλὶς ſunt, qui σαφυλὴ legere malint.

v. 16. ἄλλυτον] Pro ἄλλυτον (quod & in Florentina legitur) aliae editiones ἄκλιτον habent.

v. 19. 20. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη. Φεύγω ναὶ, τὸν Πᾶνα. σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.] Sunt, qui φευγεῖς & φευγῶ & ἀειρεῖς ſcribendum cenſeant, ut verſu 36. & 37. τευχεῖς & τευχῶ. At in Florent. eſt φεύγεῖς cum acuto & circumflexo, ſic & ἀείρεῖς verſu 20: ſed tamen φευγῶ in eodem ſcriptum habetur unico accentu: ſic τευχεῖς & τευχῶ.

Idyll. XXIX. 16. Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι] Quid? ſi pro αἰνέσαι legamus αἰνέσει, & interrogationis notam addamus? ut perinde ſit, ac ſi ita dixiſſet: καὶ μὴν τῷ αἰνέσαντι ἐγένευ, etc.

v. 18. ἐθήκαο] Pro ἐθήκαο in Romana editione in Florentina legitur ἔθηκας: ſed margini Romanae adſcriptum eſt γρ. ἔλειπες. Ego ἔθηκας malim, quam ἔλειπες.

Idyll. XXX. 32. Καί μευ κατεσίναζε] Nullum vidi, cui non ſuſpecta eſſet vox κατεσίναζε, cum qua ne verſus quidem ſtaret: ſed qui emendaret, vidi adhuc neminem. Audivi aliquando conjecturam, quam ab Ioanne Aurato (doctiſſimo viro & in reſtituendis poëtarum locis feliciſ-

ſimo)

ſimo) profectam eſſe puto. Καί με σίναζε κεραντής. de qua judicent alii.

v. 44. καὶ ὕλαν] Videtur deeſſe praepoſitio, & legendum: K' εἰς ὕλαν, vel ἐς δ' ὕλαν. Sed utrocunque modo legatur, brevis manebit poſterior ſyllaba τῦ ὕλαν, aut non ſtabit verſus.

v. 46. ἔκαιε τὼς Ἔρωτας] Si non mendoſum ſit ἔκαιε, videtur accipiendum τὼς Ἔρωτας pro τὺς ἐρωτικὺς ὀδόντας, ut antea locutus eſt. Sed depravatum eſſe ἔκαιε mihi ſit veriſimile. Vide igitur, an pro eo legi poſſit ἔκλαιε, (ut quidam putant) ut ſit ſenſus: *Suorum Amorum miſeriam deplorabat*. Audivi certe, qui diceret, ſe duos hoſce poſtremos verſus in quodam vetere codice non reperiſſe.

Epigr. IV. 1. τήναν τὰν λαύραν] Legitur etiam τὴν αὐτὰν λαύραν, ſed perperam.

Epigr. VIII. 3 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς] Idem Ioannes Auratus (ut ex quodam accepi) hunc verſum ita legit: Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχων πότμον, ἀντὶ παλαιᾶς. Cui conjecturae, ſive ejus, ſive alius ſit, aſſentior.

Epigr. XI. 5. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει] Idem hic legit: πάντων, ὧν ἐπέοικε, τύχεν. quae item lectio mihi valde probatur.

Epigr. XXI. 4. Θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον] Ut reſpondeat hic verſus ſecundo, videtur ita legendus, mutato verborum ordine: Θαρσέων καθίζευ, κἀπόβριξον, ἂν θέλῃς.

IOSEPHI SCALIGERI IVLII CAESARIS F. EMENDATIONES AD THEOCRITVM.

In Eidyllium V. Versu 127.

Ἀ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

Locus depravatus. Legendum:

— τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

Βάψαι τὸ ὕδωρ κάλπιδι est ἀρύσασθαι. Euripides Hippolyto: βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν πηγὰν Προϊεῖσα κρημνῶν. Arrianus Periplo Ponti: ἡ δὲ χρόα τῷ Φάσιδι, οἷα ἀπὸ μολύβδου, ἢ καττιτέρου, βεβαμμένου τοῦ ὕδατος· καταστὰν δὲ καθαρώτατον γίνεται. Hic τοῦ βεβαμμένου ὕδατος, est hausta statim aqua, ἀρυσθέντος ὕδατος.

In Eidyllium VIII.

v. 84. Λάσδεο τὰς σύριγγας. legendum: τᾶς σύριγγος.

v. 88. Ὡς μὲν ὁ παῖς. Perturbata & depravata haec ita restituenda:

Ὃς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησεν
Νικήσας. οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὃς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπῃ
Ὥτερος οὕτω, νύμφα γαμηθεῖσ' ὡς ἀκάχοιτο.

ὃς μὲν, ὃς δὲ poetice, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In Eidyllium X.

v. 48. Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσάμβρινον ὕπνον. Legendum:

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσάμβριον ὕπνον.

Nam τὸ μεσάμβριον est adverbiale, vt grammatici loquuntur.

Eidyl-

Eidyllium XV.

v. 4. Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς. Ante annos XXXII. correximus, ὦ τᾶς ἀλεμάτω — quod verum eſt.

v. 7. Τύ δ' ἑκαςοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς. Scholiaſtes videtur interpretari μοι ἀποικεῖς. ſed ego puto Theocritum ſcripſiſſe, μεῦ ἀποικεῖς.

v. 16. ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. Quam σκηνὴν vocat hic, eam Iuvenalis caſam. — *obſtat caſa candida nautis.* Pergulam inſtitoriam intelligit. in qua utenſilia venibant.

v. 19. ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πυρῶν. Vocem κυνάδας agnoſcit Scholiaſtes, & conjungit cum πόκως. Ego non video, quomodo dici poſſit, τὰς κυνάδας τὰς πόκους. nam genere non conveniunt. Deinde quid ſit κυνάδας neſcio. Putavi jamdudum legendum, κιναδων γραιᾶν ἀποτίλματα πυῤῥῶν. vulpinos pilos pro lana attuliſſe dicit, ut illa ſuum φῦκος καὶ νίτρον ἀντὶ τῶ ἅλατος. Ubi etiam iſte Scholiaſtes ſolennia nugatur. Nam contra dicit ἅλας attuliſſe ἀντὶ νίτρω.

v. 36. πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶς ἢ δύο. Neque haec bene vulgo nota. Legendum enim: πλέον, ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο. πλέον, inquit, ἢ δύο μνῶν ἀργυρίω καθαρῶ. Videtur, ſi bene conjicio, ita legiſſe ſcholiaſtes.

v. 50. πάντες ἐρεισί, ſuſpicor legendum, πάντες ἐρεμβοί.

v. 95. πλὴν ἑνὸς ὠκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. Scholiaſtes, κενὸν μέτρον ἀποψήσῃς. Quod quid ſit, ne ipſe quidem intelligebat. Eſt locus elegans: ſed male a ſcholiaſte conceptus. Supra dixerat Gorgo: πασσάμενος ἐπίτασσε. Eme ancillas quibus imperes. Idem iſta innuit. Qui ſervos habent, cum illis os percidere volunt, imperant illis, ut buccas ſufflent, quas deinde illi palmis planis ſonore batuunt per contumeliam & laſciviam. At tu mihi, inquit, imperare non potes, ut malas ſufflem, quas tu alapis caedas: ſed unum tantum

vereor, ne vacuas malas caedas. videtur hoc dictum in eos, quorum imperium contemnebant. Potes imperare servis tuis, ut malas inflent, quoties eos vis caedere: nobis liberis non potes hoc imperare: sed potes per injuriam imprudentibus malas vacuas depalmare. Itaque illud πλὴν ἑνὸς male conjungitur vulgo cum superiori versu. unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exeras. Nam imperium sane in liberas inhibere non potes.

v. 101. χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα. Neque hic audio scholiasten. Theocritus enim scripsit, χρυσωπίζοισ' Ἀφροδίτη. Idest χρυσῶπις, quo nomine a Latinis dicta Aurea.

v. 118. πάντ' αὐτῷ πετεηνά. Male vulgo haec concipiuntur. Nam vult omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum dulciario opere effingi Adonidi a mulieribus pistricibus, quas δημιουργοὺς Attici vocabant. Quare uno ductu haec omnia continuanda.

Eidyllium XVIII.

v. 34. μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. Malim ἔκαμ' ἐκ —

Eidyllium XX.

v. 39. καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.] lege εἰς ἓν π.

Eidyllium XXI.

v. 15. οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐχ ἵνα. Auratus οὐ κύνα. Ego non dubito, quin Theocritus scripserit, οὐ χόα. χόα pro χοῦν. νόος pro νοῦς, & similia in poetis occurrere, nemo paulo doctior nescit. Quam recte χοῦς & χύτρα conveniant, atque adeo quam melius, quam κύων, judicent eruditi.

v. 15. — πάντα περισσά.

Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας. πενία σφιν ἑταίρα.

Puto scribendum, nisi felicius huic loco alii consuluerint — πάντα περισσὰ Πάντ' ἐδόκει τήνοις. Ἄγρα πενίασφι ἑταίρα.

ἑταίρα. πενίασφι, id est, πενίας, ut χείρεσφι & similia. duriusculum quidem videtur, sed quo duriora ex veteribus producere possim. γνώμη. Πενίας ἄγρα ἑταίρα.

v. 32. ὅς γὰρ νικαξῆ κατὰ τὸν νόον. procul dubio legendum:

Ὅς γὰρ ἂν εἰκαξῇ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας. ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.

Manifesto extulit proverbium Graecum, quod Cicero ita vertit:

Qui bene conjexit, vatem perhibebo optumum.

Idem vult eadem clausula, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.

Optimus magister, hoc est interpres est, qui mentem bonam gerit. Alii conjungunt cum superioribus; non malo sensu: sed puto nostro meliore.

v. 36. — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανέῳ.

Ioannes Auratus, vir doctissimus, & nunquam sine laude nominandus, putabat hic intelligi de Prytaneo Athenarum. Quod non videtur convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piscationibus suis norant. sed ex sequentibus manifesto apparet, fuisse locum in illa vicinia capturae piscium opportunum, quod, ut hic indicatur, pisculentus esset. Quare dicit iste piscator, ea nocte eos scrutatos tractum, quem Prytaneum vocabant, in eoque ignes nocturnos indices, ad quos piscari mos est, statuisse. Ideo dixit λύχνιον, i. ignis, quo indice piscari solent. Neque hunc morem ignoravit poeta cum veterum venustate certans Actius Sanazarius, qui in piscatoria Ecloga dixit in nocturna captura: *Omnia collustrant flammis.* Et nos vidimus ad ignes piscari. Itaque non est mutanda lectio δίκτυον pro λύχνιον.

v. 52. Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. Non sunt nauci. Lege: Ἤνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον. ὦν, οὖν, ut sciunt, quibus hic poeta familiarior.

v. ultimo: καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. Scribe, καὶ τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Eidyllium XXIII.

v. 15. ἢ καλὸς ἐξόρπαξ. una literula mutata ſanum feceris:

ἢ καλὸς ἐξήρπαξ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.

Qua rapiebat eum puer, eo impenſius illuc trahebatur.

Eidyllium XXV.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ κέ εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Ἡρακλῆς Λεοντοφόνος. ὅτι αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Αὐγείου ἐρωτηθεὶς, αὐτῷ καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Φυλεῖ τὰ περὶ τῆς λεοντῆς διηγεῖται. καὶ πρῶτον ὁ Αὐγείας τὸν αὐτοῦ κλῆρον ὑφηγεῖται, ἀλλὰ παρέργως καὶ ἐν ἐπιτομῇ. καὶ διὰ τοῦτο οὐ καλῶς ἐπιγράφουσί τινες τὸ εἰδύλλιον οὕτως, ΚΛΗΡΟΣ ΑΥΓΕΙΟΥ.

ἩΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

Ὑμνήσω τυ, Διὸς παῖς, ἀνθρώπων ταλαεργῶν
Σῶτερ, ὑπ' ἀργαλέαις ὀδύναις μογερῶς ζωόντων,
Οὓς προφανεῖς ἔρυσας κατὰ πάσης ἔθνεα γαίης
Ἔκ τ' ἀνδρῶν ἀδίκων, ἔκ θηρῶν τ' ἀγριοθύμων,
Καὶ πόκ' ἀναστροφῶν πολυπάμμον' ἐσήλυθες Ἆλιν,
Ἔνθα δὴ Αὐγείης ὑπεριονίδας βασίλευεν,
Ὧι τόσσ' εἰλίποδές τε βόες καὶ ἴφια μῆλα
Αμπέδιον βόσκοντο καὶ ἐν ποίῃ κατάκειντο,
Καὶ ἐν βουνοῖς παντοίοις καὶ ἐν οὔρεσι νήσου,
Ὥστε νομὰς πλήθει πάσας γίνεσθαι ἀμαυρὰς
Ταύρων τ' ἠδ' οἴων ἀποκρυφθείσας ὑπὸ κόπρου,
Ἃ κεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθ' αἴης κρύψασα πρόσωπον.
Καὶ τύ μεν ἠλιάδας μεγάλην ποτὲ μισθὸν ὑπέστη
Ἂν δέκα θρέμματα πάντα τεῇ βίηφι μερίσδεν

Ὄφρά

Ὄφρά οἱ αὐλείην καὶ πώμνια μακρὰ καθαίρῃ.
Ἀλλ' ὅπως σ' ἀπάτησ', ἐπειὴ τοῦργον σὺ τέλεσσας,
Τοί τε ἅμ' αὐγεάδης πατέρα προλιπὼν κίε Φυλεὺς,
Ἤέ μοι, ἠέ τιν' ἄλλῳ ἐτ' εἰρήσεσθαι οἴω.
Νῦν δ' ὡς τὴν ἀφίκανες, ἐπεισβὰς Ἄλιδα δῖαν,
Ἔρχομ' ἐρῶν πρόφρων, σὺ δέ μ' ἐσθλὰ δὸς, ὠγαθὲ δαίμων,
Ἤδη τοι Τροιζῆν' ἁγνοῦ λίπε Πιτθέος αἶαν
Ἀλκείδας ταῦρον Μαραθώνιον ἐξεναρίξας
Δέρματι γαυριόων σφόδρα χαρόπιο λέοντος.
Ἄλιδα δ' εἰσαφικὼν μείζους μαστεύετ' ἀέθλους.
Σπεῦδε δ' ὅγ' ἐς βασιλῆ' ἴμεν Αὐγείην πολυβώτην.
Ὡς δ' ἄρα χῶρον ἵκανε βοῶν ἀριθμόν τ' ἐνόησε·
(Ἀλλ' οὐδ' ὡς ψαμμοδέης ἐναλίγκιον ἄλμης
Οἷον σκιδναμένης φήμης ἤκουσεν, ὅτ' οὕτοι
Αὐτοῦ πᾶσ' ἀγέλαι μὲν ἐβόσκοντ' εἰν ἑνὶ χώρῳ.)
Ἔνθ' ὁ γέρων ποίμαινε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
Γαυλὸν τεκτήναι ῥιπὸς ἐν χέρσ' ἅμματα πλέξαι.
Τὸν δ' ἄρ ἰδὼν παῖς Ἀλκμήνης μετέειπε καταστάς·
Βουκόλε χαῖρε γέρον, τίνος αἱ βόες; ἁ δὲ τοῦ χώρα;
Ἦ ῥά νυ Αὐγεία ὁρόω πολυώνυμον ὄλβον·
Τοῦ δ' ἄρ ἐγὼ πολὺ πλείω ἔφασκεν χρήματ' ἰδησεῖν
Παντοίων ἀγαθῶν, οἴων τ' αἰγῶν τε βοῶν τε.
Αἱ δ' ἀγέλ' ἀνδρὸς ἑνὸς τῶν πλείστων ὧδε πλανῶνται,
Ἢ ἐπιχωρίων κοιναὶ, ἤ τινος, ὃς βασιλεύει;
Τὸν δ' ὁ γέρων, etc.

Haec propoſuimus, ne adoleſcentes, qui in ejusmodi codices inciderint, pro veris & genuinis Theocriti acciperent. Nam doctiores an patienter haec lecturi ſint, neſcio. Mihi ſane inter ſcribendum animus ſaepe fuit, inchoatum opus relinquere. Adeo me pigebat ineptiarum.

Eidyllium XXVI.

v. 29. εἴη δ' ἐνναέτης. Hoc est, εἴη δὴ ἐνναέτης. Raro evenit, ut ἦτα elidatur. Nos alibi notavimus τὸ ἦτα elidi in vocula δή. Aliter nullam sententiam effecerint haec, utpote inconnexa. Nam sentit: qui Pentheo pejora fecerunt, ad nonum aut decimum annum non perseverabunt, quin eos opprimat divina ultio.

v. 31. ἐκ Διὸς αἰγιόχου τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος. αἰετὸν vocat γνώμην, quae sequitur, tanquam bonum omen, nempe εὐσεβέων παίδεσσι, etc exemplo Homeri, qui οἰωνὸν in eadem significatione usurpavit, εἷς οἰωνὸς ἄριστος. Optimum illud omen, vel sententia: quae? ἀμύνασθαι περὶ πάτρης.

v. 34. μεγάλην ἐπιγουνίδα λύσας. Tumorem femoris, quem faciebat foetus gestatus, ἐπιγουνίδα vocat Homerico verbo.

Eidyllium XXVII.

v. 2. μᾶλλον ἐμ' ἡ δ' Ἑλένη. Legendum, ἄλλον ἐμ' ἡ δ' Ἑλένη. ἄλλον, scilicet Πάριν. Potest etiam legi, μαλονόμη δ' Ἑλένα. Id est, quae oves aut capras pascit. infra v. 68. χὴ μὲν ἀνεγρομένη δὴ ἔσιχε μᾶλα νομεύειν. Utraque lectio placet. puto priorem veram esse.

v. 13. οἴζυον οὐδὲν ἀρέσκει. Legendum, οἰζυρόν.

v. 19. ὃ φεύγεις τὸν ἔρωτα. Sententia postulat ὃ φεύγοις τὸν ἔρωτα. Sed eodem modo dictum φεύγεις pro φεύγοις, quomodo post, φεύγω pro φεύγοιμι ἄν.

v. 54. φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες. Pro verbo nihili, ἀπέσιχες, ego olim legebam ἀπέσχισες. cujus conjecturae nondum me poenitet. sic infra de amiculo: τώμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος. eodem sensu.

v. 68. χὴ μὲν ἀνεγρομένη διέσιχε μᾶλα νομεύειν. fortasse δὴ ἔσιχε. Alioqui falsus modulus syllabae.

Eidyllium XTVIII.

v. 2. Γυναιξὶ γόος οἰκωφελέεσσι. Lege: γυναιξὶ πόνος. Manifesta sententia.

v. 4. Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῷ. Noli dubitare quin legendum sit: ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφᾷ καλῶ. καλάμου καλοῦ ὑφὴν vocat, quod Catullus vimen junceum. *Textam vimine junceo, caricisque maniplis.*

v. 21. οἰκήσεις κατὰ Μίλητον ἐρατήν. Ita postulat lex carminis, non ἐρατήν.

v. 24. Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω. Lege, Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ. Id est, τινί.

Eidyllium XXIX.

v. 16. καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν. Lege, αἰ μήν, hoc est, εἰ μέν. Sequentia confirmant.

Eidyllium XXX.

v. 32. καί μευ κατεσίναζε. Haud scio an procedere possit, quod olim adolescentes legebamus —καί μευ κατεκσίναζε. hoc est, ἐφύβριζέ μοι.

IN EPIGRAMMATA THEOCRITI.

Epigramma IV.

v. 2. Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσιν. Lege: ἀνταχεῦσιν.

Epigramma XVII.

v. 5. Τὸν Συρακόσσαις ἐνιδρυνται πελωριστᾷ πόλει. Mire depravata sunt haec. Totum hunc locum ita restituo:

Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ᾽ ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ᾽ ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσας ἐνιδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἵ αἰδοῖ πελίτα,
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.

Συρακόσσας, genitivus singularis, ut Euripidi Θήβης, ἀντὶ Θηβῶν. Πελωρεῖς, a vicino Peloro promontorio.

Epigramma XVIII

v. 1. Ὁ μικκὸς τό δ᾽ ἔτευξε. Totum Epigramma male acceptum ab interpunctionibus ita lego:

Ὁ μικκὸς τόδ᾽ ἔτευξε τᾷ Θρηΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ᾽ ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε
ΚΛΕΙΤΑΣ.
(Ἕξει τὰν χάριν ἁ γυνὴ) ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ᾽. ἔτι μὴν ἔτι ΧΡΗΣΙΜΗ καλεῖται.

Nam χρήσιμος, χρηστὸς, ὀνήσιμος, ὀνησιφόρος, sunt nomina, quae ominis caussa seruis imponebant Graeci, ut Latini F R V G I. Haec trita sunt.

Epigramma XX.

v. 4. Πείσανδρος συνέγραψεν ὠκ Καμιρέως: scribe, ὁ᾽κ Καμείρω.

ISAA-

ISAAC CASAVBONVS HENRICO STEPHANO S.

MITTO ad te, vir eruditissime, quae superioribus his diebus Eustathii Vignonis, dignissimi typographi, mihique amicissimi, rogatu, in quosdam Theocriti locos scripsi. Is enim quum in animo haberet hunc poëtam denuo edere, non ante conquievit, quam impetravit a me ut eum perlegerem, & si quid haberem, quo posset ornari ejus editio, secum id, atque adeo cum omnibus ejus poëtae studiosis, communicarem. Quod quam aegre ei receperim me facturum, vel ex eo intelligas, quod saepe postea mutare mihi contigit sententiam. Merito: videbam siquidem, haud ita esse facile, in tantis praesertim temporis angustiis, spicilegium post tuam messem in eo poëta colligere, quem tu olim, doctissime Stephane, bis summo studio & diligentia emendaras. Veruntamen diu reluctatus, quum viderem hoc, quod mihi ipse intriveram, esse mihi exedendum: coepi, dum ad finem perducitur haec editio, schedas meas colligere, in queis memineram me nescio quid in hunc poëtam, ut & in alios utriusque linguae auctores non paucos, aliquando annotasse: non quidem, ita me Deus amet, in eam spem, ut illa unquam ederentur, sed in privatum usum meum. Iis igitur adjutus, atque etiam scriptis duobus exemplaribus, altero Theocriti, altero scholiastae, quae in manus meas opportune ante aliquot dies venerant, mox pauca haec, partim in Theocritum, partim etiam in alios nonnullos auctores, exaravi. Ea qualiacunque sint, volui esse amicitiae nostrae testimonium. Vale. Ex museo nostro. VI. Idus Augusti, 1584.

ISAACI CASAVBONI THEOCRITICARVM LECTIONVM LIBELLVS.

CAP. I.

Veterum opinio fuit, ut frontem pudoris, risus lienem, sic & irae sedem esse nares. Inde illud est suavissimi poëtae Theocriti, non procul a principio idyllii primi:

Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

& istud Herodis antiqui item poëtae,

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
Ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ.

Persius quoque, *Disce: sed ira cadat naso rugosaque sanna.* & ante illum dixerat Plautus, *Fames & mora bilem in nasum conciunt.* Praebuit occasionem huic sententiae insimul & dicendi generi, quod in omni graviore commotione, maxime autem irae, spiritus concitatus, ac velut aestuans, copiosius & vehementius ebullit, naresque erumpendo dilatat. Cernas id maxime in brutorum generosissimis, equo, tauro, leone. Quamobrem placet τοῖς φυσιογνωμονοῦσι nares in homine apertas & patulas, signum esse iracundi. ἀναφέρεται γὰρ, ajunt, εἰς ταύρους καὶ λέοντας. Atque haec ne nimis rideamus, vetant prisci Hebraei, qui eidem voculae & narium & irae significationem tribuerunt. Graecorum tamen antiquissimi, non de ira tantum sic loquebantur, sed aliis quoque gravioribus concitati animi motibus. Nam ille elegantiarum omnium pater Homerus, cum in Laertae Ulyssis ἀναγνωρίσει cecinit,

Τοῦ

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος πρὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.

non aliud voluit de Ulyſſe intelligi, quam quod in ſimillimo argumento Moſes de Ioſepho, Geneſeos capite XLV. tmemate primo, uſus voce *ἐμφατικωτάτῃ*, quae τοῦ *βιάζεσθαι* ſignificationem habet. Et Ioſephus apud fratres, & Ulyſſes apud patrem diſſimulabant ſeſe quinam eſſent: donec tandem vehementia *φυσικῆς στοργῆς*, quaſi vis major, cogeret ipſos ſe aperire, & in ſuarum neceſſitudinum amplexus ruere. *μένος* vocat poëta eam violentiam: quae nihil minus fuit, quam ira. Quare Ariſtoteles qui in tertio Nicomacheorum aliter accipit, facit, quod & ipſe alibi, & cum eo multi ſaepe e veteribus, quando memoria ſua fiſi auctorum locos, libro inconſulto, laudarunt: errat inquam. Norat philoſophus uſitatam eſſe hanc locutionem ad iram exprimendam: putavit & poëtam ſic uſurpaſſe, cujus verba meminerat, verborum ſenſum, & argumentum loci non item. Paulus Silentiarius, inter Graecos epigrammatarios, meo judicio, cenſendus in primis, ad geſtientis laetitiae indicationem hoc genere loquendi uſus eſt. Sic enim accipio *ῥινοβόλον πάταγον* in illius epigrammate de tabula luſoria libro quarto.

Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τι θερμάχον ὕστατος ἔργων,
Μηδ' ἀναροιβδήσεις ῥινοβόλῳ πατάγῳ.

ſeu vinceris, inquit, ne aeſtues ira: ſeu contra, laetitia immodica ne efferaris. Sequitur apud Theocr. luculenta ſane deſcriptio *κισσυβίου*: quod fuit ampliſſimi vaſis paſtoritii genus, quo ſe illi lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem eius licet colligere ex caelaturae multiplici argumento. id poëta ita graphice depingit, ut cum artificis manu ingenii copia, & venae ubertate certaſſe videatur. Sed cumulum hujus laudis ipſe ſibi diruit, dum immodica quadam li-

 centia

centia uſus, ingenio ſuo moderatus non eſt: ut merito illum pridem cenſores ingeniorum, non impolitias quidem fecerint: *οὐ γὰρ θέμις τοῦτό γε*: ſed ineptiarum notarint. Nam quid aliud potius, quam ineptias, iſta appelles?

Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελοῖσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον.

quae enim tam felix ſculptoris pictorisve manus, quae penicillo aut caelo iſtum oculorum animique motum exprimere valeat? Atqui ſtat illud, poëtas eſſe debere *μιμητὰς τῶν ὄντων καὶ γινομένων*, hoc eſt, eorum quae ſunt aut fiunt, fierive poſſunt. In ea deſcriptione ait caprarius,

Ἐντοσθὲν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται.

Fuit mihi copia manu exarati codicis, in quo vidi ſcriptum, *γυνά τις θεῶν δ.* quod non annotaſſem, niſi viderem & ſcholiaſten quoque eam lectionem habuiſſe, ac prope ſolam probaſſe. in ſcholiis ſane manuſcriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis, quae hodie obtinet. In Graeca interpretatione ſcribe, *τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα.* non *τὸ δὲ τὸ*, ut eſt editum. Porro Amerias, cujus modo mentionem fecimus, grammaticus fuit antiquisſimus, Athenaeo & Sophocli, veteri Apollonii ſcholiaſtae, laudatus non raro. Etiam hic verſus ex eodem loco varie legitur.

— *πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι.*

fere tamen vel *καθίξοι* vel *καθιξῇ*. quorum utrunque eſt vitioſum: ſcribendum eſt enim, vel admonente ſcholiaſte, cui ſubſcribunt & veteres quaedam editiones, *καθίξῃ*. Nam Dores, ut ex Leptine docent Graeci, *τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσι*: quem canonem, ut alios multos Doricam dialectum *χαρακτηρίζοντας*, neglexere paſſim, qui hunc poëtam deſcripſerunt. Poſſumus etiam *καθίξειν* legere: quam lectionem

in

in codice chirographo inveni. Eſt vero perelegans & Graecorum proprium loquendi genus καθίζειν ἀκράτιστον, pro, reddere, efficere, & ut iidem dicere ſolent, τιθέναι. Sic κλαίοντα καθίζειν, efficere ut aliquis fleat: de tragicis hiſtrionibus dictum ſaepius ab Atticiſſimis ſcriptoribus. Plato in Ione, ὡς ἐὰν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελάσομαι ἀργύριον λαμβάνων. Xenophon in Sympoſio ὃς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν. utitur & alibi. Non longe abeſt ab hac elegantia Plauti illud in Aulularia,

— Scio quam rem agat:

Ut me deponat vino, eam affectat viam. plane *vino deponere* eſt καθίζειν οἰνωμένον. Sequitur ſtatim, μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης. quae iam olim varie ſcribi coeperunt. Scholiaſtes legi indicat, οὐδ' ἐπὶ πήρης: malim, οὐδ' ἔτι πήρης. Simile eſt paullo poſt — ἁ δέ τι κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κρ. ubi legendum cenſemus, ἁ δέ τε κώρα. Τε pro σε apud Dores, & vulgo notum, & apud hunc poëtam frequens. eſt autem ille locus ita connectendus, ἁ δὲ κώρα ζατεῦσά τε φορεῖται ποσί non minus belle ſcripſeris vel τυ vel γε, ut apud ſcholiaſten eſt editum, & quaedam editiones habent: ſed τε malo: quod & in ſcripto codice inveni, & extat in Florentino. Reperio etiam in membranis ζατεῦσα· δυσέρως. non ut hodie edunt, ζατεῦσ'. ἁ δυσ. cum membranis facit ſcholiaſtes etiam ſcriptus. Redeo ad ciſſybii deſcriptionem. In eo ſermone utitur poëta genere loquendi pereleganti, δοῦναί τε τινός, quod apud Graecos frequenter occurrit. Ariſtophanes Pace,

Οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον.

Paullo tamen aliter Theocritus: addit enim vocem ὦνον, quod vulgo non ſolet:

Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον.

Recte

Recte enim Graecus interpres τεῦ explicat, ἕνεκα τῦ vel τούτου. Hujus locutionis inobſervantia fecit ut elegantiſſimus apud Aelianum locus non intelligeretur, ac ne recte quidem legeretur, quem hic obiter emendabo. Is habetur Variae hiſtoriae libro II. cap. XII. ubi de Themiſtocle ſic ſcribit: Ἔλεγε πρὸς τοὺς γνωρίμους, τὶ δ' ἂν ἐμοὶ δοίητε, ὅς ὄπω φθονοῦμαι; ex quibus verbis mirum non eſt interpretes ſenſum nullum elicuiſſe commodum, cum ea ſint turpi mendo deformata. Lege, τὶ δ' ἂν ἐμοῦ δοίητε; *quanti faciendus vobis videor?* Lucianus in Cynico, καίτοι, τὶ ἂν δώη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος; ſententia Themiſtoclis perſpicua eſt & acuta: cum enim veriſſimum ſit, invidiam πρὸς τὸν ἔχοντα ἀεὶ ἕρπειν, eosque ſolos ab ea tutos, qui nulla re caeteris praeſtant, dolebat homini gloriae cupidine flagrantiſſimo, quod nullos adhuc haberet invidos: hoc eſt, talem ſe eſſe & haberi vulgo, cui nemo invideret. atque hoc ille pro magno miſeriae argumento habebat. ὁ γὰρ ἀφθόνητος, ut Aeſchylus ait, οὐκ ἐπίζηλος πέλει. Contra, invidia proficientis teſtis eſt, ut inquit Caelius Aurelianus. Sic ille, *ajunt Ippallum,* (ſcribendum *Hippaſum*) *Pythagoricum philoſophum, interrogatum quid ageret, reſpondiſſe, nondum nihil: nondum quidem mihi invidetur. Si igitur proficientium teſtis eſt invidia, quae nobis olim comes eſt; magna gerimus in his, quae gerimus.* Adjicit Aelianus, quaſi interpretans Themiſtoclis hoc dictum, ὅς τις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τῦτο (malim ὗτος) δήπου τὸ τῦ Εὐριπίδου περιβλάπτεσθαι σπευδει. ὅτι δὲ τῦτ' ἐςὶ κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησίν. ubi non eſt quod longa oratione eruditis ſaltem viris perſuadere coner, legendum eſſe περιβλέπεσθαι. nam ex vulgata lectione ſenſum nullum elicias, niſi ineptiſſimum: optimum & planiſſimum ex ea, quam reponimus. Idem ſcriptor De animalibus lib. VI. cap. primo, καὶ ζῶντα μὲν περιβλέπεσθαι, καὶ ἀποθανόντα δὲ

εὐφη-

εὐφημεῖσθαι. Locus Euripidis, quem alludit, videtur esse hic ex Iphigenia in Aulide,

— οἱ δ' εὐδαίμονες
ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.

ab ea mente apud Demosthenem ἀποβλέπειν est ζηλοῦν: ut in ea de corrupta legatione, τοὺς τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγοῦντο. & apud eundem saepe περίβλεπτος legas pro ζηλωτός, vel δακτυλόδεικτος, ut in Epitaphio, Erotico, alibi. Emansores sumus & evagamur nimis longe: repetamus stationem. Addit αἰπόλος ille Theocriti, ut vasis sui pretium magis magisque intendat, dedisse se ejus gratia, — τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος: id est, placentam: sic enim appellabant, cui erat immixtus caseus: ψαιστόν, cui non erat. vulgo caseum interpretantur, non recte: etsi ita in Graecis quoque commentatiunculis. Nolo auctoritate Athenaei uti. Hesychius τυρόεντα, πλακοῦντα. videtur Hesychius hunc ipsum Theocriti locum habuisse in animo, & explicasse, ut alios facit non paucos. Paullo ante probamus ut scribatur, Αἰολικόν τι θάημα, potius quam αἰπολικόν: quanquam γραφῆς utriusque meminere veteres interpretes. Hesychius, Αἰολικὸν θέαμα ἀντὶ τοῦ Αἰτωλικὸν παρὰ Θεοκρίτῳ. ἡ γὰρ Καλυδὼν Αἰολὶς ἐκαλεῖτο. In libris editis inoptissime scriptum hodie ἀντὶ τοῦ αἰπολικόν. Innuit autem his verbis Hesychius, Aeoles vindicasse sibi aliquando Calydonem: quod ex historia notum est. Legimus enim, diu litem fuisse inter Aeoles & Aetolos de hac urbe: tandem secundum Aetolos fuisse pronunciatum, propter Homeri maxime auctoritatem: qui inter Aetolorum urbes Calydonem recenset. Veruntamen, si antiquissima tempora repetimus memoria, certum est, Calydonem non solum fuisse Aeolum, sed etiam Aeolidem nominatam. Thucydides in tertia historia, ἀνεχώρησαν οὐκ ἐπὶ Πελοποννήσου, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλουμένην Καλυδῶνα,

δῶνα. Simile illi Hesychiano mendum apud Stephanum reperias, in voce Αἴγινα: ubi loco istorum sensum nullum habentium verborum, ἔςι δὲ τρύπανον αἰπολικὸν Κεραμιήτης, scribendum esse, ἔτι δὲ κατὰ τρόπον (vel τοπον) αἰολικὸν . . . . . κεραμιήτης, docebimus cum illum auctorem sexcentis mendis, quibus scatet, liberatum, olim Deo volente, edemus. Cum ait Theocritus

— ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον Τὰν Σικελάν: & alibi

— ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα,

accipit τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τȣ̃ παραγώγου: alia est enim Graecorum in hac voce, alia Latinorum ratio, qui possessivum cum gentili, ut saepe confundunt. Graeci hoc non faciunt, ut notat Priscianus libro II. sed haec est poëtarum licentia. Sic dixit Aeschylus initio Promethei vincti Σκύθην οἶμον, Dionysius Afer Γαλάτην ῥόον, Alcaeus in epigrammate Πέρσαν ςρατὸν, Argentarius ναύτην δρόμον, & aliquanto durius poëtarum princeps, γυναῖκα μαζὸν, Iliadis ῥαψ. ω.

— γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

Id cum Eustathius scribat esse non solum Atticae consuetudinis, sed etiam Doricae, illius verba hic adtexere operae fuerit pretium. Τὸ δὲ γυναῖκα μαζὸν ἀντὶ τȣ̃ γυναικεῖον κτητικȣ̃ ὀνόματος. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, οἷον, Ἕλληνα ςρατὸν, τὸν Ἑλληνικόν. ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τȣ̃ ἀνθρώπινον, Ἑλλάδα διάλεκτον, δοῦλον γένος, Σκύθην οἶμον. Similia his apud Latinos. *Arcadium magistrum* dixit Virgilius, & *laticem Lyaeum* pro Arcadico & Lyaeio. Horatius, *Stertinium acumen*, & *Sulpitia horrea*, pro Stertiniano & Sulpicianis. Persius, *juvenes curas*, & *heroas sensus*: quod affine est illi prope παρακεκινδυνευμένῳ dicto veteris scriptoris in superioribus Eustathii verbis, ἄνθρωπον ἦθος. Sub finem quum dicitur Venus voluisse Daphnin cadentem casu novissimo, quo factus est cadaver, ἀνορθοῦν,

θεῦν, etsi potest simpliciter pro attollere accipi: tamen videtur referri posse ad veterem Graecorum morem: qui solebant morientes summa diligentia ὀρθοῦν, & eorum membra dirigere. Euripides Hippolyto,

'Ορθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν,
Πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
Χο. Ὄλωλεν ἡ δύστηνος, ὡς κλύω γυνή.
Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.

Illud etiam non dissimulabo, longe mihi placere magis in hoc versu,

Κοὔτοι τὶ φθονέω·

lectionem, quam notat scholiastes, Κοὔ τί τυ κερτομέω. ac videntur mihi illa verba habere sententiam paullo meliorem. κερτομέω siquidem ita debes hoc loco interpretari, ut in illo Homeri 'Οδ. ν.

— σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀίω
Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς.

qui locus caprarii hic mentem facile aperiat.

CAP. II.

In eodem carmine supersunt adhuc animadvertenda quaedam. In primo versu peccant, qui distinctionem importunam collocant inter ψιθύρισμα & πίτυς: quod per se clarum est, & liquet ex Nonno, qui πίτυν ψιθυρίζειν, imitans hunc locum, non semel dixit. libro XII. Καὶ πίτυς αἰάζουσα συνέμπορος ἥλικι πεύκῃ Λεπταλέον ψιθύριζε. Ubi vox λεπταλέον videtur confirmare sententiam eorum, qui a ψίω, τὸ λεπτύνω, hoc verbum deducunt. volunt enim ψιθυρίζειν proprie esse in aurem susurrare: quod tenuissima voce fieri solet. juvat & locus alius ejusdem poëtae lib. XVI. Τίπτε μοι εἰς ἐμὸν οὖας ὅσον μὴ Βάκχον ἀκοῦσαι Οὐ πίτυς ἐψιθύριζε, καὶ οὐκ ἐφθέγξατο δάφνη; Meleager in epigrammate,

Πταίης μοι, κώνωψ, ταχὺς ἄγγελος, οὔασι δ' ἄκροις
Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε.

Alibi saepe de foliorum strepitu sonoro eam vocem Nonnus usurpat. lib. XL. — ἔβρεμεν εἰν ἑνὶ χώρῳ Φλοῖσβος ἁλὸς, μύκημα βοῶν, ψιθύρισμα πετήλων. libro primo, εἰ φυτὸν αἰθύσσοιτο νόθον ψιθύρισμα τιταινων. lib. III. Καὶ δρύες ἐψιθύριζον. Mox Ὄχνη τ' ἀγλαόκαρπος ὁμήλικι σύμφυτος ὄχνῃ Ὄρθριον ἐψιθύριζε. Dicitur & de avium minuritionibus: quod eo dico, ut obiter istum ex Anthologia locum emendem, sub finem libri septimi,

Ὄρνιθες ψίθυροι, τί κεκράγατε; τί μ' ἀνιᾶτε,
Τὸν τρυφερῆς παρθένε σαρκὶ χλιαινόμενον; Scribe τὸν τρυφερῆς Τρυφερῆς σαρκὶ χ. Tryphera puellae nomen est, ut initio ejusdem libri, ἐστὶ καὶ ἐκ μορφᾶς ἁ Τρυφερὰ τρυφερά. Mox placet nobis scriptura, quae extat in Graecarum annotationum farragine, τυρίσδες, pro συρίσδες. nam illud constat esse Δωρικώτερον. Sequitur non longo intervallo, ἄρνα σὺ σακίταν λαψῇ γέρας: ad quem locum obscura mihi, puto & aliis multis, nota interpretis scribentis, ἐκτέταται τὸ λα διὰ τὸ εἶναι Δωρικὸν ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης. ἐπεί φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν. non solum videtur supervacuum, sed etiam absurdum & ridiculum, quod notat de modulo syllabae λα: quam ideo solum ait produci, quia sit vox Doricae dialecti, cum sit alias breuis. an legit λασῇ non λαψῇ; nam λάζεσθαι dicunt poëtae significatione eadem. Sed puto verius, hoc voluisse Asclepiadem notae illius auctorem: fuisse olim in usu vulgo, remansisseque apud poëtas, & λήβω & λάβω: istud tamen λαψῇ non esse ab eo communis dialecti λαβω, unde restat adhuc tritum usura ἔλαβον: sed a ληβω factum, Dorica mutatione τȣ η in α longum, ut in ἅλιος pro ἥλιος, & similibus. En λεπτολογήματα, & molestas grammaticorum nugas. Praeterea fallitur hic magister, si capio hoc illius tam subtile: nam quod in ἔλαβον non idem sit syllabae λα modus, alia cau-

causa est, ut norunt quicunque literaturam Graecanicam attigerunt, nec sunt Ἱπποκράτους παῖδες, βληχητὰ τέκνα: Caprarius Thyrsin affatur & ait,

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες.

at vetus poëta, cujus extat epigramma in Panem libro IIII. in contraria sententia nostrum poëtam imitatur,

Χ' ὠ ποιμὴν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγχόθι παγᾶς
Συρίσδει.

quo in loco μεσαμβρινὸν pro τὸ μεσαμβρινὸν positum, ut apud nostrum in Thalysiis,

— πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις.

Γλύφανος est γλυφὴ, cum dicitur cissybium — νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον: significat & γλυφεῖον, scalprum scalptoris: etiam pro graphio usurparunt. In veteri epigrammate e libro sexto auctoris incerti, quo recensetur suppellex notarii, scribe,

Καὶ γλύφανον καλάμου πλατέος γλωχῖνα σιδήρου.

nam male vulgo editum γλυφανοῦ. Philippus dixit γλυφίδα eodem sensu, καὶ σμίλην δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα. Paulus Silentiarius ὀξυντῆρα. Καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονακήων. Iulianus γλυπτῆρα σιδήρεον.

Δέχνυσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς ἄρης
Σὺν μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην.

qui omnes loci confirmant superiorem emendationem. Cissybii descriptionem ita orditur ingeniosus ille αἰπόλος,

Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος.

Imitatus est eleganter hunc locum, ut alios multos, poëta μεγαλοφωνότατος Nonnus, de cratere quodam loquens, Dionysiacorum libro XIX.

Τοῦ περὶ χείλεος ἄκρον ἐπ' ἀμπελόεντι καρήνῳ
Κισσὸς ἕλιξ, χρυσέῳ δὲ πέριξ δαιδάλλετο κόσμῳ.

Nisi plane constaret nobis de integritate vulgatae lectionis in superioribus Theocriti verbis, merito suspicari aliquis posset legisse Nonnum,

Κισσὸς ἕλιξ, χρυσῷ κεκονισμένος.

Sic alibi saepe nihil erubuit vates ille maximus multa ex Homero mutuari, & palam sibi sumere, ut ex publico fonte aquae haustum. Quae notant veteres ad illa verba Καλὸν ἐθειράζοντες, ea sic scribi debent: ἔθειρα ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψε

Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.

οὐκ ἐθειράδες. locus est in Odyssea ῥαψῳδ. π. sed in nostris libris vulgata lectio, quam Aristoteles exsibilaverat, adhuc locum occupat. Eustathius vero γενειάδες pro genuina scriptura amplectitur potius, quam ἐθειράδες. Sed mirum, tacuisse illum de hac Aristotelis emendatione. Quod igitur id sciamus, debemus eam gratiam illi grammatico, qui primus ad istum locum annotavit, sive is est Amarantus, sive quis alius. Amarantum edidisse in Theocritum commentarios, constat ex Etymologico: praeter quem, etiam Asclepiadem, Nicanorem Coum, Ameriam, Munatum, Neoptolemum & alios nobiles criticos video laudari. ex eorum omnium & aliorum plurium doctissimis scriptis collectus est jam olim commentarius in hunc poëta: de quo Eustathius intelligit, cum τὰ εἰς τὸν Θεόκριτον laudat. Utinam extaret illa prior collectio mera & integra: ea quidem lege, ut, quaecunque recentiorum imperitia illi de suo appinxit, omnia delerentur. Nam quae hodie circumferuntur, quid sunt aliud, quam πολλὰ μὲν ἐσθλὰ, πολλὰ δὲ λυγρά; illa antiquis iis, de quibus diximus, accepta ferri debent, vere γονίμοις criticis & eruditis: ista recentioribus, quorum stupenda plane inscitia, imperitia, negligentia, vanitas etiam & impostura. Non dicimus hoc temere: sed experti saepius rem ita habere. Vidimus enim, partim

tim etiam habemus, quamplurimas hominum istorum ἐξηγήσεις, & scholia in plerosque omnes poëtas antiquos, etiam in Graeca epigrammata, & in Oppianum: quae omnia olim a nobis discendi cupiditate inflammatis, avidissime comparata, lectione deprehendimus esse plane, quod Theocritus ait, ἅπαν ῥύπον, λῆρον ἐπὶ λήρῳ, aliud nihil. Porro ad hunc Homeri versum refero, quod in Etymologico magno scriptum est, γενειάδες αἱ κατὰ τῶν γενείων γεννώμεναι τρίχες. τινὲς κακῶς ἐθειράδες. ita lego illum locum. Acis Siciliae fluvius Theocrito nominatus versu isto,

Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

is est, opinor, de quo Eustathius non semel: certe quidem is, de quo Vibius Sequester: *Acis*, inquit, *ex monte Aetna in mare decurrit, ex cujus ripis Polyphemus saxa in Ulyssem egisse dicitur.* Silius Italicus,

Quique per Aetnaeos Acis petit aequora fines.

E veteribus Graecis, qui ejus meminerint, praeter Theocritum in mentem mihi nunc quidem venit nemo. geographis quoque contemtus & indictus est. Ideo videtur Nymphodorus, cum de Sicilia scriberet, dubitasse de isto Theocriti loco. Arguunt illius verba in συναγωγῇ scholiorum, quae ita putem corrigenda. Θαυμάζομεν ὅτι ἐπὶ Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίᾳ ἐνῆν. Non est autem dubitandum recte hunc versum

Ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδυκεῖν

ex Eustathii commentariis in Iliadis ῥαψῳδ. χ. sic esse emendatum. Nam quod ille paullo aliter eum profert, frustra viros olim doctos ea diversitas impulit, ut de hujus loci emendatione suspensa manu, quasi alio pertinerent Eustathii verba, pronuntiarent. Veterum siquidem grammaticorum mos est in proferendis auctorum locis, id unicum, cujus gratia eos laudant, spectare, neglecta interim sententia. Ex eo est, quod multa saepe apud

eos

eos aliter ſcripta inveniuntur, quam in ipſis auctoribus habentur. Ne longe exemplum petam, ſimilis eiusdem Euſtathii ſecuritas, vel incuria, cum in Ὀδυσσ. κ. de Lipara inſula loquens, ſcribit, ἐξ ἧς καὶ σέλας λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ Λιπαραῖον, διὰ τὰ ἐκεῖ ἀναφυσώμενα πυρά. neque enim σέλας Λιπαραῖον usquam dictum a poëta, ſed Λιπαραῖος Ἥφαιστος. locus eſt idyllio ſecundo,

— ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου

Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

dixit & ὄσσων λιπαρὸν σέλας in Dyſerote: ſed nihil id ad Euſtathium: cujus aliud ſimile μνημονικὸν ἁμάρτημα indicamus infra capite quinto. Caeterum, ex iis, quae docent nos interpretes ad iſta verba, καὶ πτῶκας βάλλει, colligimus, mutato accentu ſcripſiſſe veteres grammaticos ex idiomate Dorico πτώκας, & θώας (ſic ſcribendum in ſcholiis) & ſimiliter alia id genus. Eum linguae Doricae canonem refert Euſtathius ex commentariis in Theocritum. Ita ille in haec verba ex Ἰλιάδ. ῥαψ. ε.

— ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν.

Ἰστέον, ait ὅτι ὡς καὶ ἐν τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, αἱ μὲν εἰς αι λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συστέλλουσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, αἱ δὲ εἰς ες ἐκτείνουσιν ἀπ' ἐναντίας τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. ex iſto canone ſcribendum oda quarta, πρώκας σιτίζεται, ut habent libri antiqui, non πρῶκας, ut alii codices ideo corrupti, quia emendati. Meminerint tamen tirones, non ſemper huic canoni eſſe locum in ſcriptis τῶν δωριαζόντων: idemque ſentiendum de caeteris omnibus, quae huic dialecto propria eſſe traduntur. ſimile poteſt obſervari in Herodoti & Hippocratis τῶν ἰαζόντων ſcriptis. Urſas cur appellet poëta φωλάδας, ex Ariſtotele, Theophraſto, Sopatro, Plinio, obſcurum non eſt: illud obſcurius, quid ſecuti e veteribus criticis nonnulli φωλάδας expoſuerint κατασίκτους. ſed cum φωλάδα nominari certum morbi genus, Suidae teſtimonio cogno-

cognoſcamus: ſuſpicor ita aliquem fuiſſe appellatum ex iis, quibus cutis affici deturparique ſolet: ut non male transferri ea vox potuerit, ad rem indicandam variis maculis diſtinctam. Thymbrin, cujus meminit poëta ibi

— χαῖρ' Ἀρέθοισα
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ,

interpretibus fluvii nomen eſſe placet. Caeterum ita dubia & incerta eorum traditio, ut prope ipſis aqua hic videatur haeſiſſe. non minus dubia quae ſcribit alicubi Euſtathius in ſummum vatem de iſta voce. quin etiam commentariis in Dionyſium de hoc Theocriti loco ſic notat idem. Σημείωσαι ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἔν τινι ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ καὶ Σικελός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. Mihi non diſpliceat Thymbrin iſto loco montis potius eſſe nomen, unde plures fluvii oriantur, & in mare praecipitent. Poſtremo ſcribit ſcholiaſtes, & probamus nos Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον. Scio ῥίον appellari omne promontorium, aut etiam collem: ut in Hercule λεοντοφόνῳ

Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ὑπὸ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι.

ſed hic alia notione accipiendum. de Rhio promontorio in ea ora Peloponeſi, ubi Helice fuit, omnibus geographis celebrato.

CAP. III.

In argumento ſecundi idyllii ſcriptum eſt, τὴν δὲ Θεςύλιδα Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων. mirum vero ecquam hic cenſor ἀπειροκαλίαν in elegantiſſimo poëta notare voluerit. equidem quorſum ille id ſcripſerit non ſatis aſſequi conjectura poſſum. fortaſſe illi parum viſus ſervare decorum Theocritus, dum, imitatione Sophronis, ancillam Simaethae tribuit: quod ur-

banae potius, quam rusticae, conveniat personae. Sed profecto Simaetha ista meretrix fuit urbicaria, non mulier rusticana. Non defuerunt, qui istum nodum secare mallent, quam solvere, & tollerent vocem ἀπειροκάλως. quam nos in optima quaque editione & chirographis, quos vidimus, inventam, temere rejicere non ausimus. Sed accedamus ad rem. Athenaeus libro undecimo vocem κελέβην explicans, hunc profert versum Theocriti, qui initio idyllii istius habetur,

Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ.

incertum autem esse ait, utrum id sit proprium quoddam poculi genus, an generalis omnium appellatio. Verba Athenaei sic lego, ἄδηλον δὲ εἰ ποιὸν εἶδός ἐστι ποτηρίου, ἢ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβήν. vel, ἄδηλον δὲ ποῖον εἶδός ἐστι ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν. adducit deinde χρῆσιν Euphorionis, quam existimo sumptam ex ejus carmine, cui erat index Ἀραὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης, vel Ποτηριογλύπτης: nam utramque lectionem agnoscunt libri calamo exarati. moveor ita censere, argumento similis loci inde allati a Stephano, Ἀλύβη.

Ὅς τις μεῦ κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπηύρα.

Sic enim scribendum, cum vulgo ineptissime legatur is versus. Caeterum κελέβη apud Nicandrum in Theriacis est pila, in qua aliquid pinsitur.

— τότε δ' ἄνδιχα πίνεο θρύψας
Ἐν κελέβῃ.

quo modo hic interpretari nihil, opinor, vetat: nam veteres interpretes isto loco nihil certi habent quod sequamur, aliis *caput*, aliis *poculum*, aliis aliter exponentibus. Est vero animadversione haud indignum, Virgilium cum idyllium istud totum studiosissime imitaretur, maluisse dicere,

— *cinge haec altaria vitta.*

quam, *cinge haec pocula vitta*, aut aliud quid cum Theo-

crito.

crito. Nam aut ego vehementer fallor, aut ritum Romanum nobis, more suo, poëta doctissimus indicavit. Is fuit, ut sacra quaedam facturi, aram vitta cingerent: & eo referendum, quod ait Propertius libro IIII.

Costum molle date, & blandi mihi thuris honores,
Terque focum circa laneus orbis eat.

& quod Ovidius v. Fastorum,

Araque gramineo viridi de cespite fiat,
Et velet tepidos nexa corona focos.

& libro sexto ex eodem more illud est,

Haec secum Tanaquil sacris de more peractis
Iussit in ornatum fundere vina focum.

etsi posteriores hi loci de verbenis accipi etiam possunt. De Iynge scribit scholiastes, tradidisse quosdam, eam fuisse filiam Ἠχοῦς, addit vero codex vetus, οἱ δὲ Πειθοῦς. In eodem exemplari scriptum est,

Ἄλφιτά τοι πρᾶτον περικάεται.

non πυρὶ τάκεται. atque eam lectionem videtur annotare voluisse vetus interpres. Non probo quod quidam tradunt, ἀλλ' ἐπίπασσε, ideo esse scribendum, quia integrum sit, non ἀλλά, sed ἄλλα· mihi aliter videtur: qui sciam sexcentis locis apud Graecos poëtas vocem ἀλλὰ sic usurpatam reperiri. Sequitur,

Θέστυλι δειλαία πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι,

& in Cyclope

ὦ κύκλωψ κύκλωψ πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.

simile est Homeri in Odyssea,

— σὺ δέ τις φρενὰς ἐκπεπαταγμένος ἐσσί.

& apud Herodotum, φρενῶν ἀγαθῶν παραπλάζειν. Scripserim mox,

— τὰ Δέλφιος ὀστέα πάσσω. &,

— ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιι δάφναν Αἴθω.

ita potius Dores, quam Δέλφιδος, ut Πάριος potius, quam Πάριδος. esse autem in hac oda exquisite servatam linguam

Doricam * prisci tradunt magistri. Versum istum,

χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ 'Αφροδίτας,

aliter veteres distinguunt, aliter recentiores libri, & interpretes, liquet ex editis scholiis: & magis adhuc ex isto interpretamento codicis manuscripti: *ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ 'Αφροδίτας, ὁ ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς 'Αφροδίτης κατεσκευασμένος.* Porro scholiastes editus ista verba,

ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;

sine interrogatione legit: non editus vero cum interrogatione scribit & explicat: & ita etiam sequenti idyllio,

ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἦμεν;

aliter tamen habebat vetus Theocriti codex: ubi etiam recte

Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα

scriptum offendi, non 'Ραδάμανθα. Sequitur deinde,

— *τὸ δὲ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.*

ad quem locum quod notant scholia, multum apud veteres fuisse aeris usum in re divina, maximeque *πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν*: confirmatur valde istis Macrobii verbis lib. V. cap. XIX. *Omnino autem*, ait, *ad rem divinam pleraque aenea adhiberi solita, multa indicio sunt: & in his maxime sacris, in quibus delinire aliquos, aut devovere, aut denique exigere morbos volebant* Recte etiam notatum in iisdem, solitos veteres delinquente luna aera pulsare. Caussam cur id vulgo fieret, aperit Plutarchus in libello de facie, quae in orbe lunae apparet. plerique tamen aliter acceperunt, quos vanitatis arguit Ovidius merito,

Et quamvis aliquis Temesaea removerit aera,
Nunquam luna suis excutietur equis.

Vide iterum Plutarchum in Aemilio Paulo, Livium lib. XXVI, Tacitum lib. I. Manilius,

Ultima

Ultima ad Hesperios infectis volueris alis,
Seraque in extremis quatiuntur gentibus aera.

Ait Theocritus,

'Εν Δία λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου 'Αριάδνας.

vetus codex habebat Δίῳ: sed aliud Dium, aliud Dia: nec quicquam mutandum. Dia namque est Naxus. Callimachus,

'Εν Δίῃ, τὸ γὰρ ἴσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

& ita apud Homerum, Apollonium, Catullum aliosque in fabula Ariadnes. Adi, si lubet, Stephanum: & lege apud eum, ἡ πρὸς 'Αμόργῳ, non πρὸς Σαρμοσσῷ. claret ex iis, quae scribit hic scholiastes. Notabis etiam Δίαν πρὸς Μιλήτῳ esse Stephano, quae isti est, ἡ περὶ Μῆλον. quarum lectionum utra sit verior, alias viderimus. Sane ex iis, quae hoc ipso loco interpres ait de voce Μύνδιος, non dubito rescribere apud Stephanum in Μύνδος, 'Αρκαδίας pro Καρίας alterutro loco: quod & aliis rationibus probare possem, si id ageretur. Placet autem mihi vehementer, ut, cum dicit Theocritus 'Ιππομανὲς φυτόν ἐστι, φυτὸν exponamus φῦμα. φῦμα autem est πᾶν τὸ φυόμενον, ut ἀκρόαμα τὸ ἀκροώμενον, & alia id genus. Ita ab aliis quoque reperies usurpatam vocem φυτόν. Callimachus de ferro loquens,

Γειόθεν ἀντέλλον τι κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Hesychius, φυτοῦ, φύματος. respicit Hesychius, nisi vehementer fallor, locum illum ipsum Archilochi, quem profert scholiastes. Solet enim ille grammaticus difficiles quosque locos principum poëtarum in suos commentarios transferre & explicare, quod tamen videas saepe (ut hoc obiter dicam) etiam doctissimos viros non animadvertere, & eo falli. Exemplo sit is, qui ex illo Hesychii loco, ubi explicantur haec Homeri Ιλιάδ. ο.

ὢ πόποι ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
δαίμων ἡμετέρης. & Ιλιάδ. π.

ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει,

proverbium, nescio quod, omnibus hactenus inauditum, & ipsi in primis Hesychio, confinxit. Sed ad rem. Scribo,

τὰ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα. non πόκα.

alibi hunc locum explicamus contra interpretes. Eo versu,

Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας,

satyrico aceto defricatur mulierum illiberalis ambitio, in aliena veste sese venditantium. Iuvenalis,

Ut spectet ludos conducit Ogulnia vestem.

Quid sibi vult vetus nota ad haec verba?

ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.

nota haec est: γράφεται καὶ ἐξάλαξεν ἵν' ᾖ ἐξήλησε. ego, qui haec ita scripta non intelligerem, sic scribebam, ut ea intelligerem, γράφεται καὶ ἐξαλίαξεν. ἵν' ᾖ ἐξήρηνε. notum verbum ἐξηλιάζω, insolo, sicco. Valde autem similis est apud Plautum Sileni narratio narrationi Simaethae, quae ibi incipit.

— τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;

Plauti locus est in Cistellaria.

Quo is homo insinuavit pacto se ad te? S. Per Dionysia
Mater pompam me spectatum duxit: dum redeo domum,
Conspicillo consecutus est clanculum me usque ad fores:
Inde in amicitiam insinuavit.

Sed Theocriti imitationem, vel potius συνέμπτωσιν in dicta paria & similia, non uno loco deprehendas in Plauto. Ne longe abeam: proverbium, quod in hoc ipso idyllio extulit noster,

— αὐτὰ δὲ λοιπὰ
ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. & εἰδ. δ'
τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται τὠστέα,

non semel expressit Plautus. Aulularia,

Me.

Me. *Volo ex te ego ſcire quid ſit agnus curio.*
Ev. *Qui oſſa atque pellis totus ſt; ita cura macet.*

Captiveis: — *ego qui tuo moerore maceror,*
Marceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer:
Oſſa atque pellis ſum, miſer a macritudine.

Sic Apollonius, — ῥινοὶ δὲ σὺν ὀςέα μοῦνον ἔεργον. Veteres Latini *ſcutilum* dixerunt, qui totus eſſet oſſa & pellis, ut docet nos Feſtus. Simaetha paullo mox cum ait,

Ἀλλ' ἧς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων·

videtur alludere vetus proverbium, ὁ χρόνος εὐμαρὴς θεός. Scribe deinde χ' ὠτῶ, non χ' ὤτω. nec aliter in ſcholiis. Ait Delphis, — καὶ γὰρ ἐλαφρὸς Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. καλεῖσθαι hic ita accipio, ut τὸ εἶναι potius, quam τὸ κατηγορεῖσθαι vel λέγεσθαι ſignificet: ut & apud Romanos verbum *appellor* nonnunquam. Varro, De re ruſtica. *Sequitur ſecundum illud, quali terra ſit ſolum fundi, & a qua parte vel maxime bonus aut non bonus appelletur.* hoc eſt, καλοῖτο ſive εἴη. Notat hoc loquendi genus apud Homerum ejus interpres Euſtathius ſaepiſſime: quod in ſacris literis ex idiomate Hebraico plurimis locis invenitur. Plato De republica lib. VIII. μηδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματιςὴν, μήτε δημιουργὸν, μητε ἱππέα, μητε ὁπλίτην, ἀλλὰ πένητα καὶ ἄπορον κεκλημένον. & paullo poſt, πάντες ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι. Sic & princeps tragicorum Sophocles ſaepe. In Electra,

Ἀνετέ μ', ἄνετε, παράγοροι·
Ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.

Philoctete,

Ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύςηνον, μόνον
Ἔρημον ὧδε κ' ἄφιλον καλούμενον.

In Trachiniis. — τοιᾶδ' Ἡρακλῆς
ὁ πιςὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος.

ubi

ubi tamen perperam editum τελούμενος: quum Aldi editio habeat καλούμενος: recte. Contra in Oedipo Colon. isto versu,

— μόνας δὲ τὸν καλούμενον ξένον
Σώζειν οἵας τε.

verius fortasse scriberetur κακούμενον, ut & Aldus edidit, & habet Suidas δόξα: etsi vulgata lectio mihi non displicet. Posuerunt invicem *esse* pro *nominari* veteres, ut ad Phormionem adnotat Donatus. Scriptores Attici εἶναι & καλεῖσθαι nonnunquam jungunt. Isocrates Panathenaico, τὸν διὰ σωφροσύνην μόνον ἀξιωθέντα Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστήν. Aristoteles Politicorum lib. VIII. μὴ καλὸν, ἁπτόμενον φαίνεσθαι μηδαμῆ μηδαμῶς, ὅταν ᾖ καὶ προσαγορευθῇ πόσις. Mala Dionysiana cur appellet poeta, explicat Athenaeus libro tertio, cujus esse verba: Ὅτι δὲ καὶ τῶν μήλων εὑρετής ἐστι Διόνυσος, μαρτυρεῖ Θεόκριτος ὁ Συρακούσιος, οὑτωσί πως λέγων,

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων.
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος.

deinde addit Neoptolemi Pariani locum, quo & pomorum, & omnium aliorum ἀκροδρύων, inventio Baccho tribuitur. Philetae locum, qui adducitur in hunc versum ab interpretibus, ita scriptum invenimus,

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα
Δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Ἐχθὲς sive χθὲς saepe idem valet ac χθὲς καὶ πρώην: neque hesternum diem praecise notat: sed latius multo extenditur: ut in fine hujus carminis minimum ad dies duodecim, illo versu,

Κὤτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο, μέσφα τοι ἐχθές.

dixit enim initio,

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει.

& ait iterum sub finem,

Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.

CAP.

CAP. IV.

Philetae locus, de quo egimus modo, admonet me aliquot Callimachi fragmentorum, quae in ſcholiis corrupte ſcripta, operam noſtram deſiderant. Neque vereor ne fraudi mihi ſit apud amantes harum literarum, ſi occaſione iſta paululum a propoſito aberravero. Verba interpretis ad ſuperius idyllium ſecundum haec ſunt. Εἰώθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος· Ἔγχει καὶ πᾶσιν εἶπε Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῶος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων. De iſto veterum amantium more notamus aliquid ad XIV. idyllium. Sed verſus Callimachi ſic ſunt ſcribendi ex membranis,

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος· κὐδ' Ἀχελῶος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Iterum ſcholiaſtae verba ſunt ad carmen IIII. τὴν σαγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν ἀπὸ τοῦ πρωΐ προΐεσθαι. καὶ Καλλίμαχος. ὡς κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον ἐκδηκέως εἶδαρ ἔδων. ſcribo ut ſententiae ſimul & verſui conſulam.

— ὥσπερ ἐκεῖναι πρῶκας ἔραζε πεσούσας
Προίκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων.

προίκιον εἶδαρ, dapes in emtae, vel cibus pauperum, miſerorum. Heſychius, προικὸς, πονηρὸς, πτωχός. Homero & poëtis προίκτης eſt mendicus. Legere memini & προὶξ pro mendicitate. niſi mendum eſt in his verbis Dionis Chryſoſtomi oratione De non capta Ilio, φασὶ τὸν Ὅμηρον ὑπὸ πρωΐας τε καὶ ἀπορίας προσαιτεῖν ἐν τῇ Ἑλλάδι. Verba interpretis fere adduxerant me ut ſcriberem Πρώϊον ἐνδυκ. ſed repugnat ſcriptus codex: in quo ſcriptum inveni πεσοῦνται pro πεσοῦσαι· & ἐκ δίκης ἔρως εἶδαρ. fortasſis an ſcribendum προίκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔρωτος ἔδων. Deprehendimus ibidem, & alium Callimachi locum, valde obſcuratum: nam & auctor ejus ſcholii nomen poëtae reticuit: & ſcribarum imperitia plurimum auſa eſt in illo depravando. Ita igitur ſcriptum, quo loco verbum

bum παλύνεται explicatur: πάλυν ἔλεγον τὸ λεπτότατον τῦ ἀλεύρυ· παρ' ὃ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύρεις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. manifesta vitii lectio. In libro scripto, qui in Genevensi bibliotheca servatur, reperimus, ἡδὺ ἀνάφαλον ταῦρον. nihilo melius. nisi quod indicio vocis ταῦρον, quae in vulgatis deest, latentem Callimachi versiculum sumus odorati. Scribendum enim putamus, Εἴδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι. extat iste Cyrenaei poëtae pentameter in Etymologico magno, in voce ἰάλεμος. In ipso fine ejusdem carminis, habet dictus liber. Ὅτι δὲ οἱ σάτυροι καὶ οἱ πάνες καὶ ἐπίφοροι (scribo, εὐεπίφοροι) πρὸς τὰς συνουσίας καταγνείοντες (fortasse, κατ' ἀγροὺς ὄντες καὶ Καλλίμαχός φησι. At locus ab interpretibus ad primum idyllium productus in explicanda voce σκῶπες, sumtus est ex libro Callimachi De avibus: cujus, praeter Suidam & Athenaeum, meminere commentator Apollonii & auctor Etymologici. Ex ejusdem Choliambis sumtus est hic versus, qui in scholiis legitur ad septimam eclogam, ἐς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Extant & in Etymologico magno, ut alia multa hujus auctoris, quaedam non sine mendo. Eorum partem superioribus adtextam, simul ut emendem. Scribit auctor in ἀμπρεύω· ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν. οἷον Ἄνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λείοθεν ἀμπρεύοντες. Scribo, Ἄνδρες δείλαιοι δ' ἐκ λήοθεν ἀμπρεύοντες. loquebatur de ubertate messis, & συγκομιδῇ frugum. ἐκ λήοθεν valet, ἐκ τοῦ λήϊυ, ex aruo ubi seges. qui λείοθεν retinent & ἀμπρεύειν explicant *vitam trahere*, refelluntur satis ab ipso auctore, qui ait κυρίως hic verbum illud accipi. Similis vox ἄγροθι in alio ejusdem versu,

Ἔν τ' εὐωπελίᾳ, φέρε τ' ἄγροθι νόσιμα πάντα.

In ἀττάραγος scribo, οὐδὲ τὸν ἀτταραγόν τοι ἔδωκε. non δέδοικε. Ita extulit proverbium Homericum, quo & Theocritus est usus; ὐδ' ἄλα δοίης. nam ἀττάραγος est τοὐλάχιστον,

χιϛον, ut apud Latinos, ciccus, pilus, hetta, nauci. Scribit idem: Δανάκης, νομίσματός ἐϛιν ὄνομα βαρβαρικὸν πλέον ὀβολȣ̃· ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς ϛόμασιν ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος, Τȣ̃νεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται Μȣ́νη ἐπιπτολίων, ὅτε θυμιονησέμεν. Ἀλλ' ουσάνοις ἐκ ϛομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον δανάκης. Mos Graecorum, quem notat, omnibus jam notus eſt. ut Iuvenalem aliosque plurimos taceam, quoties mentio apud Lucianum ejus oboli, quem mortuis in os indebant veteres, ut eſſet unde naulum ſolverent? Verſus Callimachi, ab aliis parum feliciter tentatos, ſic ſcribendos cenſemus:

Τȣ̃νεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον ȣ̓́τι φέρονται
Μȣ́νῃ ἐνὶ πτολίων, ὅ γε τέθμιον οἴσεμεν ἄλλοις
Ἐν ϛομάτεσσι, νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον.

Proferuntur hi verſus, non quod in illis voce δανάκης eſſet uſus poëta: ſed ad confirmationem ejus moris, quem diximus. nec potuit ab eo grammatico locus illuſtrior & dilucidior eligi. Loquitur autem Callimachus de Hermione, ubi fuit Ditis oſtium, ſive terae hiatus altiſſimus: vulgo ψυχοπομπεῖον dicebant: putabant enim animas fato functorum per illud foramen recta ad inferos pervenire. ideo nauli gratia obolum non inſerebant ori ſuorum mortuorum. Strabo, παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύλληται τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι. διόπερ ȣ̓κ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τὸν ναῦλον. Ex his intelligimus quo pertineant illa verba, μούνῃ ἐνὶ πτολίων. ſed notanda vox μȣ́νῃ: nam etiam alibi fuere ψυχοπομπεῖα & viae ducentis ad inferos compendia: quod ex geographis & Heſychio certum eſt. Caetera ut ſunt a nobis correcta difficultatem non habent: nec obſcurae emendationum rationes. οἰσέμεν vel οἴσειν, pro φέρειν, etiam Andocides orator aliique poſuere, nedum poëtae. monſtrum lectionis ἀλλ' αυθάνοις natum ex imperitia ſcribae, qui in deſcribendo vocem adjecerat a poëta omiſſam, & ita notaverat ἄλλοις ἄνοις

usitatissimo in libris veteribus compendio. In voce δίκρον scribe: Καλλίμαχος, δικρόον φιτρὸν ἀειραμένη. non autem φίλτρον. furcam intelligit. De notatione nominis ἐρωδιὸς ita scriptum ab eodem, Ἐρωδιὸς ἐτυμολογεῖται διαφόρως. οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα, ὡς παρὰ Κυρηναίῳ, Αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον τὶ ἔλειξαν ἐάρ. mutilata esse Callimachi verba satis liquet. Integer versus hic est, Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ. reperi apud Nicandri interpretem in Alexipharmaca. Scribo in λάκτις,

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἐὴν εὐεργέα λάκτιν.

nam ἔκνον nihil est: ἔκνων a κιάω non satis convenit. λάκτις est trua, ut in simili loco Nicandri, — λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ λάκτιν. Omnino mapalia faciam isto capite, ut in curia senatores persaepe: quocumque me rapiet memoria, eo deferar hospes. Igitur in Arati vita quae Achilli Statio adjecta est, Callimachi extat epigramma in eum poëtam: quod quia corruptissime ibi scriptum est, nec viri docti, cum inde illud describerent, quicquam emendarunt, apponam id, atque ex animi sententia corrigam. Ita autem editum est:

Ἡσιόδου δ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος οὐ τὸν ἀοιδὸν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκαισωμητο μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις Ἀρήτου σύγγονος ἀγρυπνίης.

prius distichum multifariam depravatum est. Scribo,

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος οὗτος ἀοιδὸν
Ἔσχε τὸν· ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

Praeivit ex parte ad hanc emendationem, quod in ejusdem vitae initio est scriptum. Asclepiades, inquit, Ταρσέα φησὶν αὐτὸν γεγονέναι, ἀλλ' οὐ Σολέα, Καλλιμάχου πολυΐστορος ἀνδρὸς καὶ ἀξιοπίστου Σολέα λέγοντος αὐτὸν γεγονέναι διὰ τούτων· ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον (ita emendo vulgatam

tam lectionem, quae eo loco depravatissima est) τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. Hesiodi carmen de sideribus laudant veteres grammatici: Theon in Aratum ἀστρικὴν βίβλον vocat. Arati librum astronomicum vocat Callimachus ῥήσεις λεπτάς, ut Strabo τὰ κατὰ λεπτὸν libro decimo. Δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν. Plinius libro V. epistolarum: *Vides ut Aratus minutissima etiam sidera consectetur & colligat: modum tamen servat.* Ptolemaeus rex in epigrammate, quod in eadem illa vita legitur,

Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγυ σκῆπτρον Ἄρητος ἔχεις.

Poteram plura istis adtexere, quae ex hoc poëta apud varios auctores vitiose scribi observavimus: sed haec ipsa vereor ne nimis multa multis videantur. Hic igitur pausa esto.

CAP. V.

Eclogae tertiae inscriptio est Κῶμος in libro manuscripto. Est autem hoc carmen exemplum elegantissimum παρακλαυσιθύρυ: nam ita proprie appellabant, ut alibi explicamus pluribus: caussam ejus appellationis declarat poëta idyllio XXIV. cui index Ἐραστὴς ἢ Δύσερως: estque id alterum non minus elegans παρακλαυσιθύρου exemplum. Ait ibi poëta.

Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν.

Thynnorum piscatores olim in altas rupes mari imminentes soliti speculas collocare, ut inde thynnos observarent, sicut author est Strabo, qui θυννοσκοπεῖα vocat. Propterea canit Theocritus,

— εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι
Ὧπερ τοὺς θύννους σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.

Sed videtur postulare sententia ut scribamus, εἰς κύματα τῆθεν ἀλ. & ita putarim legisse auctorem hujus inter-

terpretamenti non editi, εἰς κυμ. τ. ἀλ. ἀπὸ τούτου, ἐκεῖθεν ἀλῦμαι. Τῆθεν Doricum a τῆνος ut κεῖθεν a κεῖνος. paullo ante τηνῶθε dixit, pro eodem. τηνῶθε καθεῖλον Ὦ μ' ἐκέλευ. Scribit ſcholiaſtes in explicatione vocis Ἀγροιώ, οὐδέπω γὰρ τὴν γραίαν ὄυτω φασίν, ex quibus intelligimus, lectum olim a quibusdam fuiſſe ἁ γραιώ. cujus γραφῆς etiam in ſcriptis ſcholiis obſcura mentio ſimiliter habetur. Illa igitur ſive Graeo, ſive Agraeo, Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, muliercula fuit ſolita ad ſarculandum operas locare. nam ita potius verba illa interpreter. Videntur & παραιβάτις & ἐριθακὶς Dorum propriae voces fuiſſe: neque aſſentior iis, qui putant eſſe nomina propria. Euſtathius Ιλιάδ. σ. Ιςέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται ἡ μισθώτρια ἐριθακὶς λεγομένη. & Ιλιάδ. γ. Ὅτι δὲ Θεόκριτος τὴν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα, ἤτοι μισθώτριαν παραιβάτιν καλεῖ, καὶ διὰ τί, ζητητέον ἐκεῖ. quanquam Euſtathio hic iterum impoſuit memoria: non enim de eadem ambae iſtae dictiones, quod ille ait, uſurpantur. Notabis obiter elegans loquendi genus illud, τὸ πᾶν λίθος, quo etiam alibi uſus idyllio XV.

πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον.

Sophocles in Philoctete, Ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα. Ariſtophanes Acharnenſibus,

Βοι. Μικκός γα μᾶκος οὗτος. Δι. ἀλλ' ἅπαν κακόν.

Latini eandem ſententiam voce *merum* exprimunt, vt cum dicunt, *rus merum*, *ſcelus merum*. & Aeſchylus quoque in Agamemnone, ἄκρατος ὀργὴν, id eſt, *mera bilis*. Notabis etiam in hoc idyllio, quod alicubi obſervat Euſtathius: veteres Graecos bonum exiſtimaſſe omen τὸν ἐκ δεξιῶν πταρμὸν, & τὸν παλμὸν τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ. ac profert ille Theocriti iſtum verſiculum,

Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός.

Plautus in Pſeudolo,

Niſi quia futurum eſt, ita ſupercilium ſalit.

De

De ſternutatione exempla ſunt paſſim obvia. Cereri genus hoc μαντικῆς adſcribebant. Heſychius. Συμβόλους τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ ἤτοι Δήμητρι. Scripſiſſe autem reperio etiam Poſidonium de ratione captandi ominis ex palpitatione: Suidas enim auctor eſt, edidiſſe eum παλμικὸν οἰώνισμα. Extat vero hodie Melampodis hierogrammatei Aegyptii, ad Ptolemaeum regem miſſus libellus, cujus argumentum & titulus Περὶ παλμῶν μαντική. In eo cum alia multa, tum, quod ad hunc locum facit, de oculo dextro ſic ſcriptum: ὀφθαλμὸς δεξιὸς ἐὰν ἅλληται, κατὰ Φημονόην, καὶ Αἰγυπτίους, καὶ Ἀντιφῶντα, ἐχθροὺς ὑποχειρίους ἕξει. ex his verbis cognoſcimus, qui fuerint vaniſſimae hujus artis primi & praecipui auctores. Teſtatur etiam Suidas editum olim a Xenocrate Οἰκοσκοπικὸν οἰώνισμα, id eſt, de ſignis domi apparentibus: exempli gratia, ſi in tecto felis aut ſerpens apparuerit, quid hoc portendat. de fele habes exemplum apud Ariſtophanem, Terentium, & in LVII. Dionis, de angue apud Plautum, Terentium atque alios.

C A P. VI.

Sed veniamus ad quartum idyllium. Ejus principio Battus, audito bubulcum Aegonem ad certamen Olympicum eſſe profectum, ſtupefactus rei novitate, ait,

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

ita ſcribunt Dores, non ὀπώπει. eſt autem dictum ἐμφατικώτατα: nam ut efficiat Aegonem ſacro certamini nunquam praeparaſſe, negat eum vel vidiſſe unquam oleum: ſine quo exercitatio non fiebat in palaeſtra & tyronum ludo. Nimis ingenioſi fuerunt, qui iſta aliter acceperunt, partim etiam ſcripſerunt, ut interpretes nos admonent. In eorum verbis non ſunt praetereunda haec, ἥτις ἀπέχει σαδίων ὀκτώ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Loquitur

tur de corona Olympica, & oleaſtro, unde ſolita ſumi. hunc ait afuiſſe ſtadia octo, auctore Ariſtotele. ſed hujus intervalli ecquem alterum terminum intelligit? Piſamne an Olympiam? an locum illum, ubi certamina celebrabantur? etſi iſtud quidem non poteſt: nam ſtadium in ipſo oleaſtrorum nemore collocat Strabo. Philoſophi extant verba haec in Ariſtophanis Commentariis. Ἐν τῷ πανςηθίῳ ἐςὶν ἐλαία· καλεῖται δὲ καλλιςέφανος. ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν· ἀφίησί τε τοὺς πτόρθους ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς ςεφάνους συμμέτρους· ἀπὸ ταύτης λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπιάσιν, ἀφ᾽ ἧς οἱ ςέφανοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται. ἐςι δὲ αὕτη περὶ τὸν Ἰλισσὸν ποταμὸν, ςαδίους ξ τῦ ποταμοῦ ἀπέχουσα. περιωκοδόμηται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι αὐτῆς ἐςιν. ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἠλεῖοι τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς ςεφάνους. Aliquanto poſt occurrit in omnibus, quas videre licuit, editionibus, mendum turpiſſimum. Sic enim vulgo legitur hic verſus,

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται.

cum ſit omnino ſcribendum ἐς ςομάλιμνον. Στομαλίμνη & ςομάλιμνον voces, quae hactenus in tenebris delituerunt, pluribus a nobis, Deo volente, in noſtris Animadverſionibus in Strabonem; ſcriptorem praeſtantiſſimum, explicabuntur & aſſerentur. Nunc ſatis erit Euſtathii locum afferre, ne quis poſtea de veritate hujus lectionis dubitet. ςόμα δὲ, ait, ὅτι καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται, καθὰ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ καὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ςομάλιμνον, δῆλόν ἐςι. Locus eſt in decimo Οδυσσ. commentario. Sequitur,

Χ᾽ ἁ σύςιγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἂν ποτ᾽ ἔπαξα.

ubi ſcribendum ἐπάξα, pro ἐπάξω: quod minus recte quidam libri habent. Illo autem loco,

— ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ᾽ ὧδ᾽ ἐπάταξ᾽ ὑπὸ τὸ σφυρόν.

ſi ſe-

ſi ſequimur ſcholiaſten, male ſcribitur ἀρμοῖ pro ἀρμοῖ. Statuitur enim ab illo inter haec differentia: ſed eam Euſtathius non admittit, qui Syracuſano more δασύνεσθαι hanc vocem annotans, exponit ἀρτίως. Aeſchyli quoque ſcholia ἀρμοῖ explicant νεωςὶ, cum hac adjectione ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμάτων τῶν συντιθεμένων καὶ ἁρμοζομένων νέον. Omitto quae de iſta voce diſputantur in Etymologico. tantum monebo, verſum iſtum, qui ſine auctoris nomine ibi adducitur,

Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος,

videri vel Apollonii eſſe, vel ex iſto Apollonii libro primo manaſſe, aut contra,

Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπιςαχύεσκον ἴουλοι.

Iam vero cum dicat Corydon de Aegone, quem Milo Olympiam abduxerat,

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα,

quaeri jam olim coepit quid hic μῆλα poëta appellet: & quorſum oves, quorſum etiam σκαπάνην ſecum Aego in Elidem detuliſſet. Paucis omnibus ſatisfaciemus. Qui Olympicae coronae cupiditate ducti in Piſatidem veniebant, ii ante legitimum certamen, quod erat dierum quinque, triginta ipſos dies ab epiſtatis, & ludorum magiſtris exercebantur. Iſacius Tzetzes in Lycophronem, τὰ δὲ Ὀλύμπια πέντε ἡμέρας ἐτελεῖτο, ἀπὸ ιά τῆς σελήνης, μέχρι ὅλης ιέ. προεγυμνάζοντο δὲ πρώην, ἡμέρας τριάκοντα. Philoſtratus De vita Apollonii libro quinto, Ἠλεῖοι τοὺς ἀθλητάς, ἐπειδὰν ἥκῃ Ὀλύμπια, γυμνάζουσιν ἡμερῶν τριάκοντα ἐν αὐτῇ τῇ Ἤλιδι. Ita fiebat ut XL. fere, vel minimum XXXV. dierum mora athletis in Elide eſſet facienda. Propterea oves XX. ſecum deducit Aegon, ut illarum carnibus toto illo tempore alatur. nam peregrinantes olim de cibo ſibi ſolitos proſpicere, nemo non hoſpes & peregrinus in literis poteſt ignorare. De σκαπάνῃ ſive ligone aut raſtro, ut exponitur in Gloſſario, nota-

tavimus jam olim, fuiſſe genus exercitationis Graecorum epheborum, quod explicat Feſtus Pompejus. *Rutrum*, inquit ille, *tenentis juvenis eſt effigies in Capitolio, ephebi more Graecorum harenam ruentis exercitationis gratia*. Fuit hoc inter praeludia, quibus athletae praeparabantur ad caetera certamina: eratque inter eos contentio quis ſocium ſuum in pulvere palaeſtrico ruendo praeverteret, quod *παρορύττειν* Graeci dicunt: ideo ligonem vel rutrum domo aufert Aegon, hoc ipſo athletam ſeſe profitens. nam & pictores ſculptoresque, ut declarat ſuperior Feſti locus, athletas, vel certe aſcetas, rutrum tenentes effingebant. Haec nobis ex veterum lectione comperta ſatis & certa. At vir doctus nuper in Agoniſtico ſuo veterem hanc noſtram notam & Graecorum quoque interpretationem loci hujus conatu magno refellere aggreſſus eſt. Placet illi *μῆλα* hic eſſe poma, non oves: *σκαπάνην* mulctram, non *δίκελλαν* aut ligonem. quarum ſententiarum prior ex antiquis repetita, exploſa pridem eſt & refutata peritioribus criticis, ut videre eſt in ſcholiis: altera plane recens ac nova: prorſusque, ut nobis quidem videtur, *ἀμφότερον, καινή τε καὶ κενή*. Quaeram enim ego ab eruditiſſimo viro, apud quem vel poëtam, vel poetae interpretem, vel cujuscunque generis ſcriptorem Graecum, *σκαπάνην* pro mulctra aut alio quo ſimili vaſe poſitum obſervaverit. Proferat aliquid ſtabiliendae huic ante inauditae interpretationi iſtius dictionis: tum videbimus utra ſignificatio iſti loco magis conveniat. Nam quod *σκαφὶς* & *σκάφιον* indidem ortae voces, & vas interdum & inſtrumentum fodiendi deſignant, nihil hoc ad verbum *σκαπάνη*. de illis praeter auctorum *χρείας* plurimas, quae ſunt ad manum, etiam ratio afferri poteſt, cur varias ſignificationes habeant: de hac, neutrum poteſt. At inquiet, nonne alia multa vocabula apud optimos ſcriptores nove uſurpata repe-

riuntur,

riuntur, quorum exempla frustra requiras? Sic est sane: meminimus enim eorum, quae vel ipsi observavimus, vel apud veteres grammaticos, Eustathium maxime, super istis ἅπαξ εἰρημένοις, & ut ita dicam, μοναδικοῖς verbis olim legimus. Sed quid opus insolentes & novas interpretationes fingere, cum optime quadrent notae & certae? Verum σκαπάνην usitata notione posse hic accipi negat idem. cui, si recte mentem ejus capio, prorsus non placet fuisse ullum veteribus athletis cognitum aut usurpatum ὀρυχῆς in palaestra certamen. Id igitur probemus. Athenaeus libro XII. Ἐν Κρότωνι δὲ σκάπτοντί τινι τῶν ἀθλούντων κόνιν, ἐπιστάντες τινὲς Συβαριτῶν ἐθαύμαζον λέγοντες, εἰ τηλικαύτην ἔχοντες πόλιν, οἰκέτας μὴ κέκτηνται τοὺς σκάψοντας ἑαυτοῖς τὴν παλαίστραν. Laertius in Diogene cane ἔλεγέ τε περὶ μὲν τοῦ παρορύττειν καὶ λακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους· περὶ δὲ καλοκαγαθίας, οὐδένα. Arrianus Dissertationum Epicteti libro tertio cap. XV. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαί ἐστιν. ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, ὀσφὺν στρέψαι. πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν. ita scribendus iste locus, male vulgo & scriptus & ab interpretibus acceptus. de quo alias plura, ut speramus. Iam ergo liquet cur auctores & quo sensu σκαφεῖα ponant inter athletarum instrumenta. Plutarchus in commentario, An seni capessenda sit Respublica. οὐδὲ γὰρ τὰ σώματα παντελῶς ἀκίνητα καὶ ἀγύμναστα περιορῶμεν, ὅτι μὴ δυνάμεθα σκαφείοις μηδὲ ἁλτῆρσι χρῆσθαι. non est dubium σκαφεῖον hic esse quod est apud Theocritum σκαπάνη. quare etiam in Arato ejusdem Plutarchi sic interpretabimur haec verba: ἐπιφαίνεται δὲ ἀμέλει καὶ ταῖς εἰκόσιν ἀθλητική τις ἰδέα καὶ τὸ συνετὸν τοῦ προσώπου καὶ βασιλικὸν οὐ παντάπασιν ἀρνεῖται τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὸ σκάφιον. qui aliter accipiunt, errare omnes mihi videntur: quod pace virorum eruditissimorum, quos hic locus habuit exercitos, dictum sit.

Paene exciderat mihi lectorem admonere turpis mendae, quae in argumento hujus carminis continetur, quo loco scriptum est ἀρχαιότερος δὲ Μίλων Θεοκρίτου. εἴγε ὁ Μίλων τῇ ἑβδόμῃ πάλην νικᾷ· ὁ δὲ Θεόκριτος κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀλυμπιάδα (mſſ. ὥσπερ ἐδείξαμεν κατὰ τὴν ϛδ' ὀλυμπ. vide ultimo capite.) ἤκμασεν. Falſum eſt Milonem Crotoniatam viciſſe olympiade ſeptima. conſtat fuiſſe eum Pythagorae diſcipulum, qui poſt quinquageſimam demum olympiadem docere coepit in Italia. auctor Halicarnaſſeus Dionyſius libro II. Puto igitur emendandum, τῇ ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ πάλην νικᾷ. nam per illa tempora & multis adhuc annis poſt, praecipua laude per utramque Graeciam celebres fuerunt Pythagoras & Milo: ille ſtudiis philoſophiae, hic arte athletica. argumento ſit vel id unum, quod de utroque narrat Diodorus Siculus in anno ſecundo olympiadis LXXXIII. ut valde mirer hoc mendum repertum mihi etiam in duobus ſcholiorum Mſſ. exemplaribus. Sed nulla neceſſitas cogit nos de illo celeberrimi nominis athleta Theocriti locum interpretari: nam poteſt & de alio, qui ipſius poëtae fuerit aequalis, intelligi, plures enim variis temporibus fuiſſe antiquo Miloni & ὁμοτέχνους & ὁμωνύμους ne dubitandum quidem eſt. Verum Crotoniatae illius ea claritudo fuit, ut quicquid de ullo Milone agoniſta diceretur, id omne quaſi de ſe dictum ſibi vindicaret. Feramus ſane: ſit etiam ſaepe. at doctos viros quis ferat alterius neſcio cujus Milonis contumeliam in hujus gloriam μετασχηματίζοντας? extat enim antiquum Lucillii epigramma, quo miſer quidam athleta, Milo nomine, ſalſe ridetur: quod homines doctiſſimi, decepti nominis homonymia, ad Crotoniatam Milonem retulerunt, & in contrariam partem acceperunt. abſurde prorſus & contra auctoris mentem. Id ſic habet Anthologiae libro II. cap. primo.

Εἰς

Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιστής·
Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον, οἱ δ' ἐβόησαν,
Τοῦτον μὴ στεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.
'Ανστὰς δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν, οὐχὶ τρί' ἐστίν;
Ἓν κεῖμαι. λοιπὸν τ' ἄλλα μέ τις βαλέτω.

Milo iſte cum ſine antagoniſta in ſtadium prodiiſſet, quaſi eſſet nemo, qui certamen cum ipſo non recuſaret, vocatur ab athlothetis coronam accepturus: ſed cum accedens ad illos cecidiſſet, ſtatim abjudicatur ab eo praemium. ille tendit contra, jure deberi id ſibi, utpote τριάξαντι. erat enim lex agoniſtica, cujus Apollodorus, Suidas, aliique multi meminerunt, quae τριάσσειν jubet eum, qui ad praemium aſpiraret. inde pendet omnis epigrammatis hujus argutiola, quae in illis verbis eſt ſita, οὐχὶ τρί' ἐστίν; ea tantundem valent ac ſi diceret οὐχὶ τρί' ἐτρίαξα; ſtabam, cecidi, ſurrexi: haec tria ſunt. Vide igitur quam longe a vera ſententia aberrarint viri in hoc genere literarum maximi, qui nobilem illum Crotoniatam athletam putarunt a poëta laudari. Atqui vel Lucillii nomen debuerat eos ſui erroris admonere: nam quaecunque illius extant epigrammata, omnia fere ſunt σκωπτικὰ & διασυρτικά. accedit eo quod *titulus ille totus in ignavos & infelices agoniſtas eſt compoſitus.* Caeterum Aegonem Olympia non viciſſe, ex eo colligit ſcholiaſtes, quod in Olympionicarum catalogo ab Hippia Eleo primum edito, deinde ab aliis aucto & recognito, nomen Aegonis non inveniſſet. Hoc ſibi iſta verba volunt, οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς 'Ολύμπια. quisquis fuerit hujus notae auctor, eum oportet antiquisſimum grammaticum fuiſſe, qui catalogum iſtum Olympionicarum viderit: ejus meminit in Numa Plutarchus. paris argumenti fuit, ut ad Laertium docuimus, Ariſtotelis liber, cui indicem fecerat Πυθιονικῶν ἔλεγχος. neque du-

bito aliorum ſimiliter in colligendis Iſthmionicis, & Nemeonicis fuiſſe occupatam induſtriam. qui omnes libri ſi hodie extarent, non leve in iis dubio procul praeſidium haberemus ad dirigenda Graecae hiſtoriae tempora, & alia multa intelligenda, quae in Graecorum libris hodie intelligunt vel duo vel nemo.

Quoniam autem de Olympionicis, Pythionicis, Iſthmionicis ac Nemeonicis mentio incidit, aperiam obiter amantibus harum literarum ſuſpicionem quandam meam: puto enim voces illas in fronte ſingulorum Pindari librorum eſſe reponendas: pro eo quod vugo legimus Olympia, Pythia, Iſthmia, Nemea. male, opinor; non enim ludos ipſos laudare ſummus vates προηγουμένως inſtituit: ſed victores eorum agonum. nec aliter in ſuis veteribus codicibus Aldus videtur inveniſſe. Et vero, quod me magis movet, non aliter laudatos reperies Pindari illos libros ab antiquis grammaticis. id quod ego admonitus quondam ab optimo & doctiſſimo viro Franciſco Porto, diligenter poſtea obſervavi. Exempla cum ſint paſſim obvia eorum ſcripta voluentibus, pauca proferam de multis. Athenaeus libro XIIII. ὅτι γὰρ ἦσαν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ δεύτεραι τράπεζαι πολυτελῶς μεμεριμνημέναι, παρίστησι Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. Apollonius grammaticus, libro II. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ισθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους. Sophocles in ſecundum Argonauticorum Apollonii, περὶ δὲ Κυρήνης ἱστορεῖ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις: nec aliter ille, quoties Pindarum laudat: laudat autem aſcripto operis nomine bis tantum quarto commentario. Zenobius, Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίκαις. Euſtathius in III. Ιλιάδ. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. & ita ſemper Euſtathius, niſi labor memoria: quod non arbitror hic quidem, Pindari interpretes, ὅτι καὶ περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο, καὶ

καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. ad odam IIII. Pythionic. Iidem, καὶ ἐν Πυθιονίκαις, σκιᾶς ὄναρ φησίν ad odam sextam Nemeon. item ad quintam Isthmion. οὗ καὶ ἐν τοῖς Νεμεονίκαις μνημονεύει. Quid quod Suidas ait scripsisse Pindarum Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Ἰσθμιονίκας, Νεμεονίκας; non Ὀλύμπια, Πύθια, Ἴσθμια, Νέμεα. nec movet me quod recentiores nescio qui scholiastae vulgatam lectionem sequuntur & explicant: neque enim tanta est, aut debet esse eorum apud me auctoritas.

C A P. VII.

In primo versu idyllii quinti videtur scholiastes aliter legisse ac nos hodie legimus. Quum enim vulgo hujus poëtae interpretes putent Sybaritam ibi appellari pastorem, qui alio nomine Lacon dicitur, existimo Graecum interpretem aliter hunc locum accepisse, & legisse,

— Τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίτα
Φεύγετε τὸν Λάκωνα.

Non legitur id quidem in editis scholiis: neque nos sane in manuscriptis invenimus: sed facile colligi ex eo illud potest, quod in simili mox loco, ubi poeta ait,

— τὺ γάρ πόκα δῶλε Συβάρτα,

vocem Συβάρτα ita accipit, ut non servi, sed domini sit nomen. quod si ibi facit, hic quoque simile fecisse quis dubitet? Et ad me quidem quod attinet, facile ei assentior: nam quod movere aliquem fortasse queat, accipi τὸ ἐθνικὸν loco proprii, idem quoque perspicue fit infra, ubi Lacon sic ait,

Μή τύ τις ἠρώτα πὸτ τῶ Διός, αἴ τε Συβάρτα,
Αἴ τ' ἐμὸν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον.

ubi vides Laconem manifesto vocem Συβάρτα pro heri sui nomine posuisse. Sed quin ita senserit scholiastes, dubi-

dubitandum non est, quum vel hoc unum id evincat. Adnotat ille Laconem fuisse appellatum de nomine patriae: morem enim veterum fuisse, ut servos a loco unde erant, nominarent: quod & Strabo non semel observat. Si igitur Lacon hic suae patriae nomen gerit, qua obsecro ratione Sybarita dicetur? non enim puto, quia hero serviebat Sybaritae. Versu sexto scripserim lubens Ἐκτάσαι σύριγγα, potius quam ἐκτάσω, sicut idyllio superiore ἐπάξαι, non ἐπάξω, habent integrae fidei codices. fortasse etiam ille Doricus typus participiorum in αις pro ας, quem multis locis in scriptis Pindari exemplaribus deprehendimus, Theocrito fuerat usurpatus, ut mox in ἐκκλέψαις & alibi in aliis. Decimo versu scribitur in membranis, Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα. cujus lectionis admonet nos scholiastes. affertur iisdem in membranis & tertia lectio Εὐμάραι casu gignendi. quod non video qua ratione defendi queat: non sane magis quam quod reperi ibidem paullo post, εἰ κατὰ τήνας. nam verum est ἤ. Miror autem, adeo novam locutionem esse visam scholiastis κατὰ πέτρας ἅλεσθαι· cum certum sit non aliter locutum esse elegantissimum quemque e veteribus. Pro ἀλοίμαν autem vel ἐλοίμαν (nam ita quoque legi adnotant scholia) codex chirographus habuit ἀλεῦμαι. Idem cum libris editis consentiens, ἔρειδε habebat in hoc versu;

Ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

nec probo, quod censent quidam reponendum, ἔρισδε: quum expositio, quam affert interpres, φέρων κατάθου, & ita legisse illum arguat, & sit recta. Non nego Graece dici posse ἀμνὸν ἔρισδε: nam etiam Athenaeum dixisse scio διερίζεσθαι βοῦς lib. X. sed illud ἔρειδε longe esse ajo elegantius. est enim, quod nos diceremus, *mettes la.* genus dicendi frequens in contrahenda sponsione. Dicunt quidem Graeci & καταθεῖναι ἄεθλον eo sensu, ut infra in VIII. χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; & θεῖναι ἀμνὸν ibidem.

ibidem. Sed verbo ἐρείδειν eximie impetus exprimitur, qui solet esse in provocantibus invicem. quicquid enim subito fit, de eo Graeci ἐρείδειν usurpant. facetissimus poëtarum Aristophanes de comedone non semel posuit, & alibi similiter ἐπὶ τῷ συντόμως τι ποιεῖν, ut doctissimus ejus commentator explicat. Aelianus plane ea notione usus hoc verbo, cum Theocrito, si recte apud eum haec scripta De animalibus lib. XII. capite XXIV. ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ καὶ ἀργυρίῳ· καὶ οὐχ ἡγοῦνται αἰσχρὸν εἶναι ἐρείδεσθαι ὑπὲρ τῶνδε τῶν ζώων, id est, *sponsione inter se certare.* Omnino autem in hoc rustico proverbio,

— τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα βῶλετ' ἀμέλγειν;

reponenda elegans & antiqua vox Dorum δήλεται. cujus quum scholiastes quoque faciat mentionem, miror nondum fuisse eam in suum locum restitutam. Atqui Hesychius quoque eam vocem agnoscit & interpretatur. δήλεσθαι, ait, βούλεσθαι, θέλειν. extat & apud Timaeum Locrum δηλόμενος pro βωλόμενος. legere memini & apud Archytam quoque. Sic accipe in ista vere Laconica scytala Brasidae apud Plutarchum, pessime ab omnibus, quos vidi, Apophthegmatum interpretibus accepta. Ἐξελθών, ait Plutarchus, ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς ἐφόροις, Ἄσσα δήλομαι, πράξω ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθνάξομαι. id est, *Ego, quod opto, bello perficiam, vel moriar.* Scribo etiam in elegantissimo Hippodami fragmento apud Stobaeum sermone XLI. καὶ γὰρ ἁ τοιαύτα παραδοχὰ τοῖς ἀνθρώποις ὅσαν ἀφροσύναν καὶ ἀδικίαν ἐντίκτει, κὴδ' εἰπεῖν δηλομένοις εὐμαρές ἐστι. hoc est, *ne cupientibus quidem sit facile.* In XLIIII. versiculo scribunt veteres,

— καὶ ὕστατα βωκολιαξεῖς.

quod malo quam ὕστερα. Illo autem loco,

Μή τύ τις ἠρώτα ποττῶ Διός.

scribit Eustathius πὸτ τῶ, eum vide ad Iliad. ρ. & λ. hac

ratione & κὰτ fuerit fortaſſe ſcribendum. ut infra, κὰτ τῶ Λάκωνες τῶ ποιμένος. non καττῶ. & ſic de aliis id genus. Non praetermittam, quam legi in σχολίων exemplari Geneuenſis bibliothecae, notulam ad haec verba,

οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, ὀ μάτην τὸν Πᾶνα ὄμνυσιν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐκ πτοίας καὶ μανίας κατακρημνίζειν μέλλοντες . . . . . πάντα δὲ εἰσὶ ταῦτα Πανὸς δείματα. Idem docet & Euripidis ſcholiaſtes. Inde ὁ καλούμενος πανικὸς θόρυβος, Diodoro Siculo aliisque Graecorum hiſtoricis, & Panica Ciceroni. quod pluribus explicat Polyaenus. Suavem vero interpretem vocis ζῶντα in hoc elegantiſſimo loco.

Εἶα λέγ' εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖτις
Ζῶντ' ἄφες.

vult enim ζῶντα a ζέειν deducta voce, pro ταχὺν poſſe accipi. cujus commenti vanitatem, ne pluribus refellam, optimus mentis poëtae interpres Plautus arguit: qui poſteriorem hujus loci expreſſit ſententiam, ut Virgilius priorem, cum dixit: *Quin age ſi quid habes.* Verba Plauti ſunt in Milite,

Iamiam ſat amabo eſt: ſinite abeam, ſi poſſum, viva a vobis.

parilis venuſtatis eſt apud Theophraſtum in charactere garrulitatis, ὅστις ἀπύρετος βούλεται εἶναι. ubi plura congeſſimus. At illud non negligendum, quod in iisdem ſcholiis legimus: ſcribi nimirum,

τεῖνδ' ὑπὸ τὰν κότινον.

quod videtur δωρικώτερον. itaque infra quoque ſcribendum

ὄκκα μὰν τεῖνδε τὺ δάσας.

& eſt non ſemel iſto modo in hoc poëta peccatum. Nam in illo, quod mox ſequitur, οὐχ ἑρψῶ τηνεί. τούτω δρύες. interpres non τούτω, ſed τουτεὶ agnoſcit; ut & infra legit idem,

τουτεὶ

τουτεὶ βόσκησεῖσθε ποτὸς ἀντολάς.

Similis τόπος voculae Doricae πεῖ, quae apud illos significat τὴν ἐν τόπῳ κίνησιν. Mirum vero & in manu scriptis, & in editis quoque nonnullis, ut apud scholiasten, legi constanter λυκαδεῖς, non λυκιδεῖς: nam analogia potius exigit λυκιδεῖς, ut ἀετιδεῖς & πελαργιδεῖς. Legit praeterea interpres,

τὰς αἶγας (aut αἶγας ex more Dorico) παρελῶσα.

non παρελῶντα. id videtur ex ejus interpretatione posse colligi, quae haec est: ἤγουν παρήλασε καὶ παρέδραμε. sed nihil mutandum censeo. & hanc lectionem confirmat valde similis locus εἰδ. η.

Κ' ἀμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελῶντα.

Eumedes, quem nominat Lacon, is est, quem Cratidam ante appellavit. vide scholiasten ad Thalysia de voce Σιμιχίδας disserentem. Is mihi videtur legisse versu hujus XC. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδα. non ὁ Κρατίδας. inde enim, ni fallor, habet Eumedis patrem Cratidam fuisse appellatum. similiter etiam versu LXXXVIII. ἁ Κλεαρίστα veteres quidam exposuere *filia Cleariſtae*, ut ex scholiis discimus. Paullo ante, εὖ ποτεκιγκλίζευ non ποτὲ κιγκ. ita in scholiis: ac placet. & interjecto versu,

κάλως μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

nisi putemus frustra notatum antiquis grammaticis Doras dicere σάφως, σόφως, κάλως, non σαφῶς, σοφῶς, καλῶς. Quod ait Comata sub finem, Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνὸν, id scholiastes interpretatur τὴν νίκην ἔλαβον: rem dicit, verba poëtae parum illustrat. nisi fortasse legit iste, Ἀρνυσάμην τὸ ἄεθλον: sed nihil muto: nam alium vidi, qui sic explicabat, τελέσας τὴν νίκην ἔλαβον. Scribe eodem versu ex veteribus grammaticis & MSS. ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι. Postremo illud sciendum, quod admonet Eustathius, legisse quosdam e veteribus criticis, ἀδύ τι παππυλιάσδει.

M 2 non

non ποππυλιάσδει. ipſe autem Euſtathius legit, & omnino ſcribendum eſt, ἔστε κ' ἀπείπῃς. vel ἀπείπεν: non ἔστε. Verba ejus ſic eduntur extremo commentario ad Ιλιάδ. α. Τὸ μέντοι ἔστε ἀντὶ τῦ ἕως, μόνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ κείμενον· οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἔστε κ' ἀπείπεν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς, συγκοπὴν ἔπαθεν, ἐκ τῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. ipſe ſcripſerat ἔστε. idem mendum in illius παρεκβολαῖς ad Ιλ. η. ubi ſequitur Euſtathius alteram lectionem ἀπείπῃς. In magno quoque Etymologico ſcriptum, Doras ἔστε aſpirare contra morem caeterorum. quare ita poſthac ſcribamus in δωριαζόντων monumentis. ut in primo, ἔστε κ' ἀμέλξῃς. in ſeptimo, ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν. & ita ſemper.

C A P. VIII.

In codice manu exarato, ſcholia ad ſextum idyllium ſic incipiebant: Δαμοίτας καὶ Δάφνις· ἐναντίως ἔχει τῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. ἐνταῦθα γὰρ ἑνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσίν, ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τὸ ἕν. οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτῳ· οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσιν· τοῦτο δὲ, ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον τὸ ὁ βυκόλος. Apparet legiſſe, qui haec ſcripſit, verſu ſecundo, συνάγομεν, non συνάγαγον. quod notat de Alcmanica figura, quae etiam προσεπίζευξις dicitur, idem apud Euſtathium leges non ſolum ad Ιλ. ψ. unde eſt allatus in ſcholiis verſus: ſed etiam ad iſtum ex Ιλ. ε.

Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Aratus, quem affatur poëta, pleriſque viſus eſſe is, cujus extant Φαινόμενα. non defuere qui aliter ſentirent: ideo additum in Mſſ. ſcholiis, ἄλλοι δέ φασιν [ὅτι διαλέγεται] πρὸς τινὰ ὕτω καλούμενον. Δαμοίτας quomodo dictum ſit a δαμότης, ἐπενθέσει τῦ ι, ut a θυμὸς Θυμοίτης, ſtudioſe notat Euſtathius, ad Ιλ. α. γ. & μ. Porro inter varia antiquo-

quorum remedia quibus se a fascino defendi posse arbitrabantur, fuit & illud quod commemoratur hoc versu,

ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.

cujus rei alii quoque poëtae multi Graeci Latinique post Theocritum meminerunt. Quid autem veteres moverit ut putarent, vim aliquam habere ad amoliendum oculorum fascinum, sputi in sinum conjecti foeditatem, declarat Plutarchus. Ait ille res turpes & obscoenas ideo adversus fascinum adhiberi, ut harum intuitu eludatur vis mali oculi nocere cupientis. Plutarchi verba haec sunt, Sympos. V. probl. VII. διὸ καὶ τὸ τῶν προβασκανίων γένος οἴονται πρὸς τὸν φθόνον ὠφελεῖν, ἑλκομένης διὰ τὴν ἀτοπίαν τῆς ὄψεως· ὥστε ἧττον ἐπερείδειν τοῖς πάσχουσι. Vocat προβασκάνιον, quod Latini amuletum vel mutinum, quare recte auctor Glossarii *mutinum* explicat προβασκάνιον, vel προβασκάντιον. ἀτοπίαν appellat, rei appensae foeditatem, ut sputi, vel Priapi: nam & Priapos in eum finem appendere fuit moris. πρὸς γὰρ τοὺς βασκαίνοντάς τι τῶν καλῶν, τοῦτον κολαστὴν παρεισήγαγον, inquit Diodorus Siculus libro quarto. Nec dubium est, quin eandem ob caussam Romanis olim moris fuerit pudenda pro amuletis e collo puerorum suspendere. Varro De lingua Latina lib. VI. *Potest vel ab eo, quod pucreis turpicula res in collo quaedam suspenditur, ne quid obsit, bonae scaevae caussa.* Similiter apud Graecos, artificibus quibusdam moris fuit ante officinae fores ridicula quaedam arcendae invidiae appendere vel affingere. Pollux libro septimo, cap. XXIV. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γελοῖά τινα καταρτᾶν, ἢ ἐπιπλάττειν, ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ βασκάνια. Fecimus autem libenter, ut Plutarchi locum obiter explicaremus: quem nullus doctissimorum interpretum, quos vidimus, intellexerat. Vide amplius Turnebum libro IX. cap. XXVIII. Scri-

bendum autem κλᾳσῶ aut κλᾳξῶ cum ſubſcripto ι, & ἴστε, non ἔστε, in hoc verſu,

Αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳσῶ θύρας, ἴστε κ' ὀμόσσῃ.

CAP. IX.

Laudans Theocritus in Thalyſiis Phraſidamum & Antigenem, quum vellet ſignificare, eos cum paucis ejus aevi antiquum obtinere, ait,

καὶ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν.

quo etiam modo dixit de Anacreonte in epigrammatibus,

Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ
Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.

χαοὺς autem appellat viros bonos & εὐγενεῖς καὶ ἀρχαίους, ut exponunt ſcholia. eſtque ea vox Dorum propria: qua & Ariſtophanes utitur in Lyſiſtrata: ubi ſic loquitur Lampito mulier Lacedaemonia,

— χαΐα μὲν ναὶ τὼ σιώ.
Κορινθία δ' αὖ.

quem locum enarrans Suidas, χαΐα, ait, ἀντὶ τοῦ ἀγαθή· καὶ χαὰ παρὰ Λακεδαιμονίοις τὰ ἀγαθά. apud Heſychium ſcribitur χαΐα. quod autem videtur Suidas hanc vocem παρὰ τὸ χαίνειν deducere: id pertinet ad ſequentia apud Ariſtophanem Lyſiſtratae verba, quae comica petulantia, in alium longe diverſiſſimum ſenſum hanc vocem detorquet. Ait Theocritus,

ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
αἴγειροι πτελέαι τε ἐΰσκιον ἄλσος ἔφαινον.

φαίνειν hic, ut ſcholiaſtes etiam explicat, eſt ποιεῖν, facere, reddere: quomodo ſaepe accipi notum eſt ἀποδεικνύειν & δεικνύειν: interdum & μηνύειν, ut in Laertii epigramma-

te

te de Democrito. Latini quoque recentiores ſcriptores *oſtendere* nonnunquam ſic uſurpant. Eutropius de Tacito, *vir reip. gerendae idoneus: nihil tamen clarum potuit oſtendere.* Imperator in Inſtit. *& voſmetipſos ſic eruditos oſtendite.* Repone verbum φαίνειν in iſto Homerico verſu Ιλ. γ.

ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ἔφαινον.

perperam enim hactenus ὕφαινον pro ἔφαινον eſt editum. Scholia, ἔφαινον φανερὸν ἐποίουν. in iisdem tamen alterius quoque lectionis extat expoſitio. Euſtathius vero ἔφαινον explicat, ſpreta vel ignorata altera ſcriptura. quam tamen putamus nos eſſe potiorem ac poëtae menti convenientiorem. Sic Herodotus Κλειοῖ. οὕτω δὴ ἔφαινε τὸν ἐόντα λόγον. Apollonius,

ἡ δέ μιν ἆσσον ἑοῖο παρεῖσέ τε φαῖνέ τε μῦθον.

Theocritus quoque idyllio IX. Βωκολικαὶ μοῖσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάν. At ὑφαίνειν apud poëtam, ut cum dicit, μῆτιν ὑφαίνειν, aliud eſt: ut ſciunt qui tantum vatem πεπατήκασιν. Aſſentior Euſtathio, βουκολικὴν ineſſe ἀφέλειαν, imo rus merum, iſtis verbis, quae ſequuntur non longe

— ὡς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.

Locus Euſtathii eſt ad Ιλ. ι. alibi vocat audax dictum, loquens de voce ὀχλεῖν Ιλ. φ. τοῦτο μὲν, ait, σωφρόνως πέφρασαι τῷ ποιητῇ ἐπὶ ψηφίδων. Θεόκριτος δὲ θρασέως ἔφη τὸ πᾶσα λίθος ἀείδει. Puto autem ἀρβύλην eſſe hic calceamentum ruſticum clavis ferreis ſuppactum: vel ſculponeas, quae inter eundum lapidibus illiſae ſonitum edunt. praeter Theocritum etiam Euripides illud indicat in Oreſte, quo loco ait chorus,

σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
τίθειτε· μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος.

Non

Non metuit ſibi Simichidas a ferula grammaticorum, cum mox cecinit,

— τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.

Atqui vapulat poëta eo nomine a ſcholiaſte: cujus verba ita legi ſupplerique debent. ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ὥτερος· ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν· ἄλλος ἐκ πλειόνων· ἔδει οὖν, ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. caeterum quanti aeſtimanda ſit haec cenſoria nota, periti intelligunt, qui ſciunt Atticos ipſos differentiam inter ἄλλος & ἕτερος facere non tanti. In quadrageſimoſexto verſu,

Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος.

probo eam interpretationem, quae Oromedontem eſſe montis nomen ſtatuit. videtur namque mons ille a gigante ibi occiſo & obruto ſic eſſe dictus. Oromedon gigantis eſt nomen. Propertius,

Te duce, vel Iovis arma canam, caeloque minantem
Coeum, & Phlegraeis Oromedonta jugis.

Quod de cunilagine ſcribit interpres ad hunc verſum,

Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ·

Theſmophoriis matronas Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, illa ſibi cubitus ſolitas ſternere: idem alii quoque tradunt, & de eadem conyza, & de agno. Non tamen propterea debent κόνυζα & ἄγνος confundi: differunt enim genere toto: κόνυζα eſt herba: ἄγνος eſt frutex aut arbor potius: eſt quippe vitex. quod liquet ex Plinii libro XXIV. cap. IX. vid. & Nicandri interpretes ad hunc locum in Theriacis.

Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης
Ἄγνου τε βρύα λευκά.

At grammatici putarunt licere ſibi in iſtis eſſe minus acutis: qui etiam πρόμαλον interpretati ſunt ἄγνον: eſt ſane πρόμαλος non frutex, ſed affinis ſalici & vitici arbor: docet

docet clare Apollonius, narrans libro tertio ſolitos Colchos, mares mortuos ſuſpendere a ſummis promalis & ſalicibus: quod Aelianus in eadem hiſtoria dixit, ἐκ τῶν δένδρων ἀναρτᾷν. Apollonii verſum ita ſcribe.

Ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν.

nam πρόμαδοι, quod vulgo editum eſt, mendam continere non ambigo: quum & Heſychius ita ſcriptum habeat: & Heſychii lectionem confirment Erotianus in Dictionibus Hippocratis, & Theopompi Colophonii verſus apud Athenaeum libro V. Sed ad penſum noſtrum redeamus, & reliqua hujus carminis percurramus. Ait,

ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις.

vide ſcholia ad ſequentis idylli finem. Mox

Ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.

cur Caucaſum ἐσχατόεντα dicat, non ignorant, qui vetus illud dictum, a Strabone aliisque relatum, recordantur,

Ἐς Φᾶσιν ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

& ab eadem opinione dictum eſt ab Apollonio,

— αἶα δὲ Κολχὶς
Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.

Vetus poëta apud Ciceronem,

A ſole exoriente ſupra Maeoti' paludes.

& certum eſt ex eodem Tullio, adhuc ejus aetate magnum fuiſſe Romae, oſtium Ponti vidiſſe. Ait,

— ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με.

Lego, ἐλεεῖ μεῦ. non enim de ſe poëta loquitur, qui in illa inſula erat peregrinus: ſed de amico & hoſpite ſuo. Ait.

— ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἁδὺ γελάσσας.

ſcholia δωρικώτερον, γελάξας. malo tamen, γελάσσαις. ſed ita ſaepe peccatur.

CAP. X.

Dubitari ſcio a multis quid ſibi velit Theocriti ſcholiaſtes cum ſcribit ad idyllium octavum, illa enarrans, καταθεῖναι ἄεθλον· ἄεθλον eſſe quod vulgo appelletur ϛοίχημα. Graecorum recentiorum ea vox eſt, qui ϛοιχεῖν ſaepe pro paciſci, & συναινεῖν uſurpant: eſtque id verbum non infrequens in ſcriptis jurisconſultorum Graecorum. Hic tamen interpres ϛοίχημα appellat, non ipſam conventionem: ſed id, in quod facta eſt conventio. In hoc verſu,

Πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς πρόσφιλες ᾆσε μέλος.

antiquiſſimae editiones Romana & Florentina praeferunt συρικτὰ non συρικτάς: ſicut paullo ante, λαχὼν ἴυκτὰ Μενάλκας. mutarunt hunc locum, qui exiſtimabant tantum ob metricam neceſſitatem poëtas ea formatione uti. quod falſum eſſe ex Homero & Euſtathio certum eſt. Uſi ſunt etiam in patrio caſu, & in quarto, contra Homeri conſuetudinem, ut notat Theon in iſta Arati verba, — πόδες ἱππότα φηρός. Orpheus de lapide magnete,

— οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιϛὰ σίδηρον.

Sic in hac lege Demonaſſae, Cypriorum reginae Μὴ ἀποκτεῖναι βοῦν ἀρότα, apud Dionem Chryſoſtomum oratione altera De Fortuna. Omnino autem ſcribendum eſt,

Ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον. ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι.

non

non ut in omnibus reperimus editionibus ὦ βάθος· facit nobiscum scholiastes, ut ex ejus editione; atque interpretatione constat. Sic ille, ὦ βάθος ὕλας, ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Repetendum ἀπὸ κοινοῦ, δεῦρο. quasi diceret Menalcas, ὦ τράγε δεῦρο ἐνθάδε, οὗ βάθος ὕλης μυρίον.

Initio noni cum ait poëta Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, placet Eustathio sumtum id esse ab Homero, qui 'Οδ. ι. dixit, — καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Lego in eodem,

— ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

non ut est editum, ἢ νωδὸς κ. ἢ valet, *quemadmodum:* & οὐδ' ὅσον, accipiendum δεικτικῶς, pro οὐδ' ὀλίγον: ut & Latine *non tanti.* haec confirmantur auctoritate scholiorum non editorum, quae locum sic explicant: οὐκ ἔχω δὲ οὐδὲ μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων καὶ καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἤγουν πλακοῦντος· ἐν γὰρ τῷ πλακοῦντι εἰσὶ καὶ κάρυα. Sequitur,

— ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

ubi non probo scholiastae expositionem, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασε. nam concha accepta laetum intonuisse illum, significat. Sic alibi de Amyco,

ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον.

& Lycophron, Στρέμβῳ τὸν αἱμακτηρὸν ἐξάρχων νόμον. & passim poëtae. Apparet autem veterum fuisse hanc superstitiosam opinionem, ut eos quibus in naso, vel lingua, tubercula, ut fit, aut alia hujusmodi cutis vitia in aliqua ejus parte orirentur, putarent vel mentitos esse, vel depositum non reddidisse, vel aliquid denique fraudis admisisse. Nam & in hoc idyllio eam religionem tangit Theocritus cum ait,

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.

& iterum in XII. ſive Aita,

— ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφύσω.

Tenuit haec religio & Romanos, ut notatum eſt ad Propertium, eruditiſſimo Scaligero. Ovidius

Eſſe deos credamne? fidem jurata fefellit:
Et facies illi, quae fuit ante, manet.
Quam longos habuit nondum periura capillos,
Tam longos poſtquam numina laeſit, habet.
Candida candorem roſeo ſuffuſa rubore
Ante fuit: niveo lucet in orbe rubor.

Horatius II. carminum.

Ulla ſi juris tibi peierati
Poena, Barine, nocuiſſet unquam,
Dente ſi nigro fieres, vel uno
Turpior ungui.

Similis quoque fuit δεισιδαιμονίας, quod, teſte etiam Strabone, eos viros, qui ſubito morerentur, Apollinem: mulieres, Dianam dicto factove offendiſſe, credebant. Perſas quoque ait Herodotus crediḍiſſe, ſi quis vitiliginem aut lepram haberet, eum ἐς τὸν Ἥλιον ἁμαρτόντα τι ταῦτ' ἔχειν.

C A P. XI.

Initio decimi, non ſcholiaſtes tantum de vocis βουκαῖε expoſitione ambigit: ſed & Heſychius, cujus haec ſunt, βουκαῖος, βουκόλος, οἱ δὲ θεριστής. Nicander initio Theriacorum,

σὲ δ' ἂν πολυεργὸς ἀροτρεύς,
Βουκαῖός τ' ἀλέγοι,

Vetus

Vetus enarrator, βυκαῖος, θεριςὴς, βουκόλος, ζεύγεσι βοῶν ἑπόμενος, ἢ γαιοπόνος ἁπλῶς. At Euſtathius in Ιλ. ν. & βῦκον & βουκαῖον generaliter ἀγροικον explicat. In ſecundo verſu ſcribendum, Οὐδ' ἰὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα. haec ſcriptura eſt antiqua, elegans & vera. Interpres ad illud, τᾶς ἄυλακος ὐκ ἀποτρώγεις, exponit αὔλακα, ὀρδίνιον, voce ejus ſemibarbari ſeculi, e Latino detorta. plane idem eſt ac *verſus*. quare etiam ἀντὶ ςίχου ea ſunt uſi. Euſtathius, ὀβελός ἐςι γραμμή τις εὐθεῖα, προτιθεμένη μὲν ςίχων, ἤτοι ὀρδίνων ἔξω. eſt autem venuſtiſſime dictum ἀποτρώγειν τῆς αὔλακος. ut apud Latinos *depaſci* de igne. & נלחם apud Hebraeos *pugnare*, a לחם quod eſt *comedere*. Scribe etiam mox cum veteribus, — χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι. ſine cauſa recentiores mutarunt in χορίων, reclamante ſcholiaſte. Planius extulit hoc proverbium Lucianus in libello Πρὸς ἀπαίδευτον. ὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτο ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. alii aliter. Affine adagium in epigrammate Platonis, κυσὶν ὀςέα μηνύειν. quod & libro VII. Anthologiae in alio epigrammate extat: affine item aliud apud Diogenem cynicum in epiſtola quadam, ὥσπερ πρόβατον ὐκ ἂν ἀποςαίης τῶν ὠρίμων. Legit etiam interpres,

τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται. &
μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

Euphorionis verſus de hyacintho, qui ſunt apud ſcholiaſten valde corrupti, ſic lego,

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν
Ῥοιτέης ἀμάθοισι δεδυπότος Αἰακίδαο,
Εἴχεος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκύυσαν.

confirmantur correctiones iſtae manuſcripti auctoritate, in quo ita ſcriptum, paullo minus, inveni. recte etiam idem liber in his Sapphus verbis, quae proferuntur ad

 ſequens

ſequens idyllium, γλυκύμαλον ὡς ἐρεύγεται ἄκρῳ ἐπ' ὔσδῳ ſcribit ὄσδῳ. arbitror etiam ἐρεύθεται ſcribendum eſſe non ἐρεύγεται. Vt ad Theocritum revertar, etſi non eſt plane ineptum quod in ſcholiis χεῖμα pro σχῆμα legitur iſto verſu,

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας,

eam tamen lectionem non probo, rectumque pronuntio eſſe σχῆμα. Senſus eſt: Si mihi opes ſuppeditarent, Veneri conſecrarem & tuam & meam imaginem. ac tu quidem tibias tenens, ſertis redimita ſtares: ego autem, non habitu iſto hominis ruſtici & pauperis: ſed vel habitu citharoedi cum ſyrmate, vel ut aliquis procerum palliatus, & eleganter calceatus. Σχῆμα eſt veſtis exterior, quae induitur quoties opus εὐσχημονεῖν· opifices fere nullam geſtabant, erantque tunicati: ne ditiores quidem intra aedes, aut in remiſſione. Alciphron in epiſtolis, ἐξ ȣ̃ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου. καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χεῖρας, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς. Sic in Περὶ ἀποχῆς Porphyrii, ἀεὶ δ' ἐντὸς τȣ̃ σχήματος χεῖρες. & apud Euſebium in vita Conſtantini. ἐκτυποῦντες τὸν μακάριον ἐγκεκαλυμμένον τὴν κεφαλὴν τῷ σχήματι. Legi etiam in hiſtoria miſcella, de Carolo Magno libro XXIII. *quem illi ſuſceptum, ut Romanorum tenebant imperatorem, coronabant eum in caſſum, & ocreis eum & ſchemate induentes.* Praeterea ſcribendum ſub initium, — ἅδιον ȣ̃τως Ἐργαξῇ· & ſub finem, — πιαίνεται ὁ ςάχυς οὕτως. Euſtathius Ιλιαδ. ζ. Δωριεῖς κατὰ τὸ καλῶς, σοφῶς, δυνατῶς, φασὶ καὶ οὕτως οἷον, πιαίνεται ὁ ςάχυς ȣ̃τως. Pertinet ad hunc locum quod Columella ait, *Frumenta ſi tempeſtive fuerint deciſa, poſtea capere incrementum.* id enim eſt, quod Theocritus πιαίνεσθαι dixit. & eam ob cauſſam in epigrammate Bacchylidis Zephyrus dicitur πιότατος ἀνέμων. Auctores

ctores habeo veteres grammaticos, Doras non παῖδα scripsisse, verum παῖσδα. quare scribo in hoc carmine. — συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι Παῖσδα. & ita alibi restituendum. Legenti mihi aliquando scholia in hunc versum,

τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα,

oborta erat suspicio, deesse hic alterum versum in hanc sententiam,

πρόσθε δ' ἐμὶν τὰ θύραθεν ἀπὸ σπόρω ἦς καλὰ πάντα.

Ait enim scholiastes, πάλαι, φησὶν, ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλά, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν. quae verba etiam scripti libri agnoscunt. Sed muto sententiam, neque deesse quicquam censeo. At interpretis paraphrasis hactenus vera est: sequentia in libris editis falsa, οὐδὲ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλ' ἀσπορούμενουσι. non erant ista in exemplaribus Mss. sed eorum loco haec, ἀπὸ τοῦ σπόρου ἀτημέλητά μοι πάντα.

C A P. XII.

Priusquam ulterius progredior, longiusve recedo ab hoc Theocriti idyllio, ubi de Lityersa fit mentio, volo gratiam inire ab erudito lectore, & hujusmodi elegantiarum studioso. Proferam enim hoc loco quosdam Sosibii veteris poëtae versus, in quos forte incidi: qui & elegantissimi sunt, & lucem adhuc (quod quidem, re diligentissime quaesita, scire potuerim) non viderunt. Est vero horum mentio apud Athenaeum: ne quis putet esse commentitios. quanquam ille Sositheo eos ascribit: sed locum illum arbitror corrigendum: quum & in codice, unde ista descripsimus, diserte scriptum sit Σωσίβιος, & ita quoque legatur apud Graeculum grammatistam Iohannem Tzetzem: qui & ipse horum versuum memi-

meminit, & quosdam describit. Quoniam autem non leviter corrupti quidam illorum erant in nostro exemplari, repraesentabimus eos cum fide & cura, quales invenimus: quo possint acutiores, vestigia veteris lectionis rimantes, facilius tutiusque verum in tenebris sagaci conjectura olfacere. Theocriti verba sunt haec,

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λιτυέρσα.

Scholiastes adnotat: Λιτυέρσης Μίδου υἱὸς νόθος, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὄντα κακόξενον. ἠνάγκαζε γὰρ τοὺς ξένους συνθερίζειν αὐτῷ. εἶτα εὐωχῶν ἀπεκεφάλιζε· τὰ δὲ σώματα ἐκόμιζεν ἐν τοῖς δράγμασιν ὡς παραλελογισμένων. Ἱστορεῖ ταῦτα κατὰ μέρος Σωσίβιος ἐν Δάφνιδι λέγων οὕτως·

Οὔτε οἱ Κελαιναὶ πατρὶς ἀρχαία πόλις
Μίδου γέροντος, ὅστις ὤτ' ἔχων ὄνου,
Ἤιασσε καὶ νῦν φωτὸς εὐειδοῦς ἄγαν.
Οὗτος δ' ἐκείνου παῖς περίπλαστος νόθος.
Μητρὸς δ' ὁποίας ἡ τεκοῦσ' ἐπίσταται
Ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους
Τρὶς τῆς βραχείας ἡμέρας, πίνει θ' ἅμα
Καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον·
Ἐργάζεται δ' ἐλαφρὰ πρὸς τὰ σιτία.
Ὄγμον θερίζει· τῇ μιᾷ δ' ἐν ἡμέρᾳ
Δαίνυσί τ' ἔμπης συντίθησιν εἰς τέλος.
Χ' ὤταν τις ἔλθῃ ξένος, ἢ παρεξίῃ,
Φαγεῖν τ' ἔδωκεν εὖ καὶ πεχόρτασεν.
Καὶ τοῦ ποτοῦ προὔτεινεν ὡς ἂν ἐν θέρει
Πλέον· φθονεῖν γὰρ τοῖς θανουμένοις ὤκνει
Ἐπιστατῶν οἴδη α Μαιάνδρου ῥοαῖς
Καρπευμάτων ἀρδευτὰ δαψιλεῖ πότῳ
Τὸν ἀνδρομήκη πυρὸν ἠκονημένη
Ἅρπη θερίζει· τὸν ξένον δὲ δράγματι
Αὐτῷ κυλίσας, κρατὸς ὀρφανὸν φέρει.

Γέρων

Γέρων θε(ρ)ιςὴν ὡς ἄνουν ἠρίςησεν.
Ὅτι δὲ ἀπέθανεν ὑφ' Ἡρακλέους, ἐςὶ λέγων.
Θαιὼν μὲν ἦν Μαιάνδρου ἐῤῥίφη ποδὸς
Σοφός τις ὥσπερ δίσκος ἦν δ' ὁ δισκεύσας
ἀνὴρ πυθιο· τίς γὰρ ἀνθ' Ἡρακλέους.

Haec eſt, ut dixi, noſtri exemplaris lectio: cujus mendas ut abſtergeamus, in primo verſu ſcribe Αἴθ' οἱ Κ. πατρὶς. ἀρ. π. Nam Celaenae urbs Phrygiae, etiam Athenaeo teſte, Lityerſae patria fuit. Tertius ſtabit ſi legas, καὶ νοῦν φανὸς εὐειδής τ' ἄγαν. intelligenda autem illa ex mente loquentis. qui videtur fuiſſe aliquis Midae regis ſubditus vel cliens. In quarto reperio apud Tzetzem in Chiliadibus, παράπλαςος. In ſexto ſcribo, Ἔσθει μὲν ἄρτων τρεῖς ὄνους κανθηλίους: vel ὅλους κ. ut apud Athenaeum & Tzetzem. τρεῖς ὄνους ἄρτων dictum pro τριῶν ὄνων φορτίον: ut pr. Samuelis capite XVI. חמור לחם *aſinum panis.* In octavo praefero lectionem noſtram & Tzetzae ei, quae eſt apud Athenaeum, καλὸν μετρητήν. & eſt locus elegans: nam quum metretes capiat duas tantum amphoras, Lityerſa tamen, ait poëta, cum dolium decem amphorarum exhauſerat, metreten ſe bibiſſe dicebat. In nono habet Tzetzes, πρὸς τὰ φορτία· quod non probo. Undecimum ita reſtituo, Δεκάγυον ὄμπνην συντίθησιν εἰς τέλος· convenientiſſime ad ſententiam. Uno die, inquit, aruum decem γύας (id menſurae eſt nomen) habens metit, & mergites in aceruum congerit. In duodecimo lege ξένος. Decimumtertium ruentem deſtina fulci, ac ſcribe, φαγεῖν τ' ἔδωκεν εὖ, καὶ εὖ 'πεχόρτασεν. In decimoquinto peccatum tranſpoſitione; reſcribe, — φθονεῖν γὰρ ὤκνει τοῖς θανουμένοις. XVI. ita fortaſſe conſtituendus. Ἐπεὶ δ' ἄγων ἔδειξε Μ hoc ſenſu: poſtquam hoſpitem ſuum ſatiavit Lityerſa, opes oſtentans ſuas, ducit eum per arua,

quae ad Maeandrum ſita largiterque rigata, ſegetem ferunt uberrimam. ibi tum ille eorum capita falce demetit, inſtar culmorum. itaque ſcribendum ἠκοιημένη ἄρπη. In XXI. γελῶν non γέρων. & ἠρίσισεν omnino, ab ἀρισίζω. De viceſimoſecundo dubitavi diu, eſſentne poëtae verba an interpretis: atque hoc, quam illud, verius. Poſtrema ſic lego, ut metro conſulam:

Σόλος τις ὥσπερ. ἦν δ' ὁ δισκεύσας ἀνήρ
Τις πυθιονίκης. τίς γὰρ ἀνθ' Ἡρακλέους;

ſed iſti duo verſus videntur fuiſſe perſonis diſtincti. Eſt enim totus hic locus ex tragoedia ſumtus, ut docet nos Athenaeus.

CAP. XIII.

Non probo quod interpretes vocem φιαρωτέρα exponunt σκληροτέρα, in undecimo Theocriti: ubi de Galatea ait Cyclops,

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

omnia iſta in laudationem τῆς ἐρωμένης effutit inſanus amator: neque in iſtis verbis ulla aſperitas aut ſaevitia illius notatur, ut putant illi. φιαρόν, eſt ſplendens, nitens, λαμπρόν, ut interpretantur veteres grammatici, quorum potius auctoritate nitendum. Callimachus, φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. ea voce commendat Cyclops in Galatea ſua cutis bene curatae nitelam & gratiam. interpretes movit ſine cauſſa ſimilitudo uvae immaturae: nam Graeci poëtae ita ſolent exprimere id, quod in mammis turgentibus & ſororiantibus adeo mirantur formarum ſpectatores. Nonnus libro XLVIII,

Δέρκεο

Δέρκεο πῶ: σφριγάωσι βραχίονες· ἤνιδε μαζοὺς
Ὄμφακας οἰδαίνοντας ἀθήλεας.

Idem poëta alibi vocans ἀκλινεῖς, ferme idem ſignificat. libro VII.

ἀκλινέων τροχόεσσαν ἴτυν μιτρώσατο μαζῶν.

Ovidius in XIII. Metamorph. ubi plurima de hoc poëta mutuatus eſt manifeſtiſſime, alio ſimili uſus idem dixit Theocrito. Ait ibi Polyphemus Cyclops,

Splendidior vitro, tenero laſcivior hoedo.

omnino φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς valet, ſi rem potius quam verba ſpectes, *Splendidior vitro.* Ne illud quidem probare poſſum, quod in iſto ejusdem idyllii loco,

— τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

conſentiunt Latini interpretes & emendatores priores in damnanda altera lectione, quam affert ſcholiaſtes, & praefert vetus editio Romana, πάσας μαννοφόρους. mihi enim haec potior videtur ſcriptura: nec dubitaverim ſecundum eam contra alteram litem addicere. abſurdum eſt, νεβρόν, quae nondum eſt τελεία cerva, dici foetam. durum eſt, cervae embryonem vocari ἀμνόν. At poëtae in proprietate dictionum obſervanda, parum ſaepe ſunt religioſi. id quidem verum: ſed ne hic νεβρὸν *cervam* interpretemur, impedit, quod ſequitur junctim de urſae catulis. vetat & Virgilius qui *capreolos* imitans hunc locum dixit:

Praeterea duo nec tuta mihi valle reperti
Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus ambo.

Ovidius, quorſum ſpectaret hoc munus, pluribus exponit:

Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint,
Inter ſe ſimiles, vix ut dignoſcere poſſis,
Villoſae catulos in ſummis montibus urſae.

quanto ſunt habiliores ad colludendum hinnuli, ſive capreoli, cerva foeta, tanto vulgatae lectioni & interpretationi praeſtat ſcriptura altera, & quae ex illa elicitur ſententia. Quid ſignificet vox μαννοφόρος, recte in ſcholiis explicatur. Pollux quoque μάννος vel μάννος pro *torque* Doricam eſſe dictionem ſcribit: quod facit non parum ſtabiliendae iſti γραφῇ. Iuvat nonnihil & Virgilianus Polyphemus, qui etſi non idem, ſimile tamen dicit de ſuis capreolis, cum canit, — *ſparſis etiam nunc pellibus ambo.* Latinus poëta ἔμφυτον κάλλος commendat: Graecus cultum & ornatum. ſolita autem varie ornari animalia, quae animi cauſſa alerentur, alibi fuſe notavimus. Sunt apud Graecos duo verba & ſono & ſignificatione affinia, κιγκλίζειν & κιχλίζειν. ambo orta ſunt ab avibus: prius quidem a cinclo, qui numeratur ab Ariſtotele inter aves aſſidue caudam motitantes. inde ergo κιγκλίζειν, obſcoenum vocabulum, quo uſus Theocritus in quinto. Κιχλίζειν a turdis deductum minus turpem apud Atticos ſignificatum habet. eo enim gulae & cupediarum vitium notabant. Perſius eleganter expreſſit, *turdorum noſſe ſalivam.* apud alios ſcriptores non multo honeſtius ſonat hoc verbum quam τὸ κιγκλίζειν. eo enim utuntur ad procaces nequitias amantium deſignandas. nec ſunt audiendi viri docti, qui hac notione κιγκλίζειν ſemper ſcribi volunt. nam ita accipit Cyclops in fine idyllii hujus,

Πολλαὶ

Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται.
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι

vel κιχλίσδοντι, ut in quibusdam. Confirmat hanc ſcripturam Macedonius, epigrammatarius poëta, qui τὸ κιχλίζειν quid ſit, venuſte explicat.

Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἱεῖσα·
Ἥσυχά μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.

Mox, Παῖζε μόνη τὸ φίλημα· μάτην πόππυζε σεαυτῇ. declarat & Athenaei Referendarii alterum epigramma.

Ὄμματα δινεύεις κρυφίων ἰνδάλματα πυρσῶν,
Χείλεα δ' ἀκροβαφῆ λοξὰ παρεκτανύεις.
Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς εὐβόστρυχον αἴγλην.

Macedonii verſum profert Suidas in κιχλίζειν: ut de ea lectione dubitare nemo queat. Tranſeo ad ſequens carmen: cujus initio etſi non improbo vulgatam diſtinctionem,

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἀοῖ.
Ἤλυθες.

ſequar tamen potius alterutram duarum, quas notavi in veteribus libris. prior interrogationis notam ponebat poſt ἀοῖ; altera poſt ſequens ἤλυθες. Eſt illi ſimile, *Teneone te mea Antiphila?*

In decimoquarto verſu manifeſtum eſt ἀνακόλουθον: nam τὸν ἕτερον ἀΐταν poſuit, cum orationis ſeries poſtularet ὁ ἕτερος ἀΐτης.

Δοιώ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦς εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ'μυκλαίσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥσκεν ὁ Θέσσαλος εἴποι, ἀΐταν.

CAP. XIV.

Falsum est quod de Hylae parentibus tanquam ex Apollonio promtum legitur in scholiis ad principium decimitertii. Apollonius siquidem nec Philodamo, nec Ceyce natum facit Hylam, sed Theodamante. Is de Hyla & Hercule sic canit in primo,

— πρῶτα δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας
Δίου Θειοδάμαντος.

Scholiastes, τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι· Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Cum ait poëta,

ᾧ τινι τοῦτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο.

de patre Cupidinis intellige, qui incertus est, ut refert Servius. Meleager,

πατρὸς δ' οὐκ ἔτ' ἔχω τίνος· οὔτε γὰρ αἰθὴρ,
Οὐ χθὼν φησὶ τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ πέλαγος.

Idem alibi de Cupidine, γενέτης δ' οὔτε τις οὔτε τινός. Sed & mater incerta: variant enim hic quoque auctorum sententiae, quas vide apud interpretem Apollonii in tertium, & interpretes Hesiodi. Ait, — τὸ δ' αὔξειν οὐκ ἰσομάμεν· εἰσορᾶν seu *videre* pro in vivis esse non male accipit scholiastes. sic apud tragicos βλέπειν saepe: & Homerus

οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

nam δερκομένου quidam interpretantur βλέποντος & ζῶντος. alii aliter, ut Priscianus, qui eum versum vertit, *Non me vivo & in terra videndo.* Deinde sequitur, Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε. Apollonius,

Δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε.

Addit,

Αὐτῷ

Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.

interpres legit αὐτῷ pro αὐτοῦ, & explicat αὐτόθι, hoc est, jam in illa aetate. de quo suum esto unicuique judicium. ἀλαθινὸν ἄνδρα idem interpretatur, vere virum, ἀνδρεῖον. potes & pro justo & probo accipere. Priscianus libro XVII. *Iustum pro vero, & verum pro justo, frequenter tam nos, quam Attici, ponimus.* & passim exempla: sic etiam apud Hebraeos. Ait,

Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι.

Apollonius, — ἀγειράμενος παναχαιΐδος ἔπι φέριστον.
Ait Theocritus, — ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν. Apollonii verba instar commentarii erunt,

Πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσι
Νωλεμὲς ἐῤῥίζωθεν· ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
Ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηῒ περάσῃ.

in quibus verbis nisi accipias ἰδὼν pro βλέπων, hoc est, sine pernitie, vivus, legi malim ἰών. & observa φράσιν Theocriticam, ἀφ' οὗ τότε pro ἀπὸ τότε, vel ἀπὸ τοῦ τότε χρόνου. cujus mihi aliud exemplum non succurrit, ut nec hujus, quam in eadem voce τότε apud Apollonium notabamus: qui dixit, τότε δ' ἄλλο μὲν, ἄλλο δὲ, pro ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ. locus est libro IIII. ubi canit de Sirenibus,

— τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
ἄλλο δὲ παρθενικαῖς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.

Sequenti versu, caue erres cum interpretibus, qui ἐσχατιὰς, de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur. Verba Theocriti,

— ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη.

appel-

appellant Graeci ἐσχατιὰς singulorum agros suis finibus distinctos & separatos. recteque doctissimus glossographorum Hesychius exposuit, ἀγρόν. ita hic accipiendum, & in isto oraculo apud Plutarchum, Ἐσχατιὴν πεφύλαξο Λύκου καμάκεσσι δοκεύων. Aristides Sacrarum secunda, καὶ πορευθεὶς ὁ Ῥοῦφος εἰς ἐσχατιάν τινα τῶν αὐτοῦ εὑρίσκει τετοκυῖαν σὺν αὐτονυχί. Sed in ea voce apud elegantissimos auctores interdum aliquid inest contemtus. Alciphron in epistolis, Κρεῖττον ἐπανήκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Προποντίδος νεόπλουτον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς λιμώδες καὶ αὐχμηρὰν ἐρυγγάνειν. ita loquitur, quoniam Attica erat λεπτόγεως, nec uber solum. dicitur & de aedibus similiter εὐτελισμοῦ χάριν. quia gurgustia pauperum in extremo oppido esse solent, procul ab omnibus locis celebrioribus. Basilius Olymp. οἷα ποιεῖς ὦ θαυμάσιε τὴν φίλην ἡμῖν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τροφὸν τῆς ἐσχατιᾶς ἀπελαύνων. Talem ἐσχατιὰν intelligit Praxinoa in Adoniazusis,

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἐσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν.

Sequitur apud Theocritum,

ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς, etc.

qui locus ita placuisse Apollonio videtur, ut in eodem argumento, hoc est, in raptu Hylae, bis eum sit imitatus. & ἑτοιμοτάτην δαῖτα Theocriti respexit, nisi fallor, cum dixit, — ἄγουσι δὲ ληΐδ' ἑτοίμην. Atque haec hactenus. Volui autem tironibus, velut ad fontes intenso digito, indicare, quam poëtae hujus, aequalis propemodum sui, studiosus fuerit Apollonius. cujus quia toties hic est mentio, lectorem monebo ὁδοῦ πάρεργον, de mendo, quod, dum haec scribo, apud illum animadverti. Verba ejus sunt lib. III.

— δεῦρ

— δεῦε δὲ κόλπους
Ἄλληκτον δακρύοισι· τὰ δ' ἔῤῥεεν ἀστεγὲς αὔτως.

Legendum eſt enim ἀσταγὲς, non ἀστεγές: quae vox iſto quidem loco eſt inepta: neque dubium eſt ita, ut emendamus, legiſſe doctiſſimum ſcholiaſten, qui notat τὸ α hic eſſe ἐπιτατικὸν, ut in illo Homeri, ἄξυλος ὕλη. Heſychius, ἀσταγὲς, πολὺ καὶ λάβρον. Nicander Theriacis, — ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγὲς αἷμα. ita autem dictum Apollonio ἀσταγὲς ῥέειν τὰ δάκρυα, ut ab aliis multis ἀσακτὶ δακρύειν. quod ad Oedipum Coloneum exponitur in ἐξηγήσεσι Sophocleis, πολυσακτί. Latini poëtae *guttatim*. Ennius Hecuba, *hinc meae lacrymae guttatim cadunt*. Male etiam ζυγὰ de navium tranſtris accipiunt ibi, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοιτο. eſt enim a re militari ductum. ſed de eo plura alias.

CAP. XV.

Veniamus ad idyllium decimumquartum. Αὐαλέους κικίνους poëta vocat, oleo & unguento non delibutos: his opponuntur πλόκαμοι λιπαροὶ ſaepe apud poëtas. Ita autem Graeci illuviem, ſqualorem, & auſteritatem vitae, ſiccitatem, appellant: eſtque vetuſtiſſimum dictum Heracleti, αὔη ψυχὴ σοφωτάτη. pro quo hodie ſcriptum apud Clementem Alexandrinum & Plutarchum αὐγή. ut alibi pluribus explicamus. Verſu ſeptimo ſuavis jocus eſt in Pythagoriſtam illum, qui Athenis venerat in Siciliam,

Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

tu, inquit, macer es, horridus & ſqualidus, amore mulieris: & iſte quoque oſſa erat ac pellis propter amorem, non mulieris quidem, ſed panis. vult dicere, famelicum

licum fuiſſe, & ex inopia neceſſario abſtinentem: quam autem iſta Platoni conveniant, cujus ſplendida ſemper vita, luxui propior quam ſordibus, nemo eſt quin videat. Quare valeat illorum acumen qui perſtringi hic Platonem a poëta divinarunt. In verſu decimo legit ſcholiaſtes, & reperimus nos in ſcripto codice,

> Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχα ὀξύς.

quod ita explicat, ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾷν ὀξυνόμενος. ἢ ὅς οὐ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις, ἀλλ' ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος ἥσυχα ὀξὺς. ἀντὶ τοῦ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἔσω λυπούμενος καὶ τηκόμενος ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μὴ ἐν φανερῷ. Etiam horum verborum interpretationem, quae affertur a ſcholiaſte,

> Ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
> ᾧτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ᾧ τινος εἰπεῖν.

cur ineptam cenſeant quidam, rationem non video: nam certum eſt in comeſſationibus fieri ſolitum, ut ad nomen τῶν ἐρωμένων biberent. & quos cyathos alicujus gratia educebant, de ejus nomine eos appellabant: puta, Glycerii, vel Laidis. ideo ait, ᾧ τινος. id eſt, cujus eſſet id poculum, quod poſtularetur. Sic loquitur Callimachus in eo loco, quem ante attigimus. Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος. Interdum etiam tot cyathos ſiccabant, quot literis conſtabat τὸ ἐπιφημιζόμενον nomen. Epigrammatarius Latinus

> *Naevia ſex cyathis, ſeptem Iuſtina bibatur.*

verſu XXII. probo valde hanc lectionem & interpretationem, quam inter alias affert ſcholiaſtes,

> Οὐ φθεγξῇ: λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.

Trajectione locus nonnihil obſcuratur. Sunt autem priora verba Aeſchinae: poſteriora unius e convivis, qui

qui Cyniscam alloquitur conscius ejus erga Lycum amoris. Sensus est: Tacente Cynisca, ego gravius commotus, Non loqueris, dixi? tum aliquis de iis, qui intererant convivio, ita per jocum Cyniscam est affatus: Vidisti nimirum Cynisca lupum, ut vetus est dictum. ita accipit interpres illa verba, ὡς σοφὸς εἶπεν. in voce autem λύκον suavissima est ἀμφιβολία. Scholiastae verba sunt haec, σιγώσης αὐτῆς, ἔπαιζέ τις εἰς αὐτὴν εἰπών. paullo post, ὡς σοφὸς εἶπεν, ἤγουν, ὡς ὁ παροιμιαστὴς εἶπεν. Sequentis versus,

Χ' ἥφθα' εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις,

sententiam expressit poëta incertus hoc epigrammate lepidissimo,

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος οὗτος ὁ νύκτωρ
Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας· ἔνδοθι γάρ μου
Καιόμενον, πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

Non longe post, ἐλαύνειν πὺξ ἐπὶ κόῤῥας, ita fere dictum, ut Latine *pugnum alicui ducere*, vel *colaphum*. Ulpianus, *Si, cum servo pugnum ducere vellem, in proximo te stantem percussero.* Quintilianus, *Colaphum tibi ducam, & formulam scribam, quod durum caput habeas.* Claudit poëta hoc idyllium ita,

— ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Horatius in re dissimili simillime est locutus,

— dumque virent genua
Et decet, obducta solvatur fronte senectus.

Sic apud Ciceronem, *viriditatem habere*, pro vigere.

CAP. XVI.

Versu tertio Adoniaz. si ista verba ἔχει κάλλιστα, non Eunoae ancillae tribuerentur, sed Gorgoni, quae suam visebat amicam Praxinoam: haberent eam significationem, quam apud Aristophanem notat ejus interpres: quando videlicet oblato beneficio non utentes, gratias agimus. eam vim habet *recte* apud Terentium. *Rogo, nunquid velit? Recte: inquit: abeo.* apud Horatium *benigne.*

Mirari secum tacitus: quid multa? Benigne
Respondet.

& alibi,

— at tu quantumvis tolle: Benigne.

Graeci hoc sensu, ut Plutarchus etiam est auctor, dicunt κάλλιστα, vel ἔχει κάλλιστα, ἐπαινῶ. id quam belle huic loco conveniat facile quivis intelligat. nunc tribuuntur ancillae: utrum rectius, docti judicent. Sequens versus etiam doctissimis viris negotium facessit.

Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς! μόλις ὔμμιν ἐσώθην.

quid enim est ἀδεμάτου? Scio in promtu esse responsionem, e Corintho illo cujus circumfertur de Dorica dialecto συρφετώδης quaedam collectio. In ea scriptum, Dores ἀδέμαστον ψυχὴν vocare τὴν νεκρὰν, οἱονεὶ ἔξω σώματος. Sed mirum praeter istum neminem e veteribus, vocis hujus ullam facere mentionem: non Hesychium, non Suidam, non Eustathium, non ullum ullius poëtae interpretem. Ego vero illi grammatico fidem arbitrari pridem desii: planeque mihi persuadeo vocem esse corruptam: in qua sententia vehementer sum confirmatus, postquam in antiquis scholiis manu exaratis reperi hanc ejus vocis (quae tamen ibi scripta non erat, sed exciderat) interpretationem, ἤγουν τῆς ἐπιπόνου. tam enim dubita-

dubitari nequit aliter lectum ab auctore hujus glossulae, non ἀδεμάτου: quam certum est legisse eum ἀδαμάτου. Quare ita posthac emendemus. ἀδάματος poëtae dicunt pro ἀδάμαστος ob metrum. Hesychius, ἀδάματος, ἀδάμαστος, ἀνυπότακτος. Multa de hoc poëtarum more veteres critici notant: Eustathius praesertim ad Ὀδυσ. π. qui profert ex Pindaro θαυματὰ pro θαυμαστά. poterat ex Homero: cujus est hic versus in Mercurii hymno,

Ἄφρας' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα.

Refert etiam Theon commentariis doctissimis in Aratum, scripsisse quosdam σηματὰ ἄστρα pro σημαντά, non ut alii scribunt (& melius) — σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν Ἄστρα διακρίνας. Accedit huc quod notatum est a doctis viris, legi in quibusdam codicibus ἀδαμάντου. quare ab-que ullo dubio scribendum ἀδαμάτου, non ἀδεμάτου, ut vulgo obtinet: non etiam ἀλεμάτου, ut emendant eruditi homines: id enim sententiae hujus loci non convenit: at convenit lectio quam reponimus, & quam vetus scholiastes agnoscit. Gorgo enim cum aegre & multum fatigata ob turbam, quae vicos omnes & vias urbis complebat, ad Praxinoam pervenisset, exclamat ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς! id est, *o durum & fortem animum, ac multa passum!* Similis exclamatio apud Aeschylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἰὼ κακῶν ἀτρύμονες! scholia ibi, ἀτρύμονες ἀδάμαστοι ἀκαταπόνητοι, ὑπὸ τῶν κακῶν μὴ νικηθέντες, ἢ οὓς πολλὰ κακὰ οὐκ ἐδάμασαν. ista verba non minus Theocriti locum nobis explanant, quam Aeschyli. At ὦ τᾶς ἀλεμάτου ψυχᾶς, esset poenitentis oratio, & sese stultitiae damnantis: quae non est Gorgonis mens. deinde obstat ei emendationi auctoritas Eustathii, qui observat dictionem ἠλέματος ex iis unam esse, quas sibi proprias habet Oppianus. non facturus, opinor, neque hunc errorem

rorem erraturus, si Theocritus, Oppiano tanto antiquior poëta, eo vocabulo esset hic usus. post Oppianum usurpavit Crinagoras epigrammate εἰς σοφίαν,

Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο, ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
Εἴδωλα ψυχῆς ἠλεμάτοισι μέθες.

XVI. — νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. interpres σκηνὴν exponit πανήγυριν, mercatum: addit scriptus, παρόσον ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίουν οἱ πωλοῦντες.

XXV. ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. assentior scholiastae subaudienti διηγήσαιο, non λέγε aut διήγησαι. Mox idem cum τὸ κατάπτυχες ἐμπερόναμα explicat ita, τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν: docet nos poëtam περιφραστικῶς extulisse τὴν ἐμπερονατρίδα. Ita enim vestis muliebris genus sago virorum affine appellabant. Hesychius, ἐμπερονατρὶς, ἱμάτιον διπλοῦν poëta paullo ante περονατρίδα vocavit,

— τ' ὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

ex quibus verbis didicimus fuisse vestem interiorem, quae fibulis astringebatur ad pectus. illi superinduebatur τὸ ἀμπέχονον, id est peplus aut palla. Fibulae quia diductis pepli alis fere conspicuae erant, ditioribus habebantur ex auro. Callimachus, Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσι. nam ἄλλιξ est similiter vestis interior, χιτὼν χειριδωτὸς Hesychio: vel ἐμπόρπημα; id est sagum. ut apud Plutarchum in Mario, Martha Syra φοινικίδα διπλῆν ἐμπεπόρπηται. Sed ista alibi pluribus.

XXXV. — λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; id est, quantum impendisti priusquam hanc vestem detexueris? Quod vulgo textores dicunt, de perfecto panno

aut

aut tela, *desmonter la piece*, id Theocritus elegantissime dicit, καταβαίνειν ἀφ' ἱστοῦ. alii scriptores καθαιρεῖν ἱστὸν, ut Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octavo. Proclus in Hesiodum, τὸ καθαιρεῖν (male vulgo καθαίρειν) τοὺς ἱστοὺς περὶ παισέληνον αἴτιον εἶναι τῷ κόπτεσθαι τὰ ὑφάσματα, τῶν ἄκρως ἐςὶ δεδημευμένων. Latini *detexere*. significantius tamen alii, *deponere*. Paulus Diaconus libro II. cap. V. Sophia Narseti *fertur mandasse, ut eum puellis in gynaeceo lanarum faceret pensa dividere. Ad quae verba Narses dicitur haec responsa dedisse, Talem se eidem telam orditurum, qualem ipsa dum viveret, deponere ac detexere non posset.* Dixi significantius: nam proprie *detexere* non est aliud, quam τὸν ἱστὸν ὑφαγχέναι. & ita saepe apud Plautum & Ciceronem. quare non omnis detexta tela, utique & deposita.

XLIX. Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

Lego, πάντες ἄρειοι. omnes armis succincti & militares. indicat Ptolemaeum praemiatoribus & grassatoribus liberasse vias intra & extra oppida Aegypti. Similis locus in ejus Encomio, ubi δηΐους vocat, quos hic ἀρείους. quia more hostium infesta armis reddebant itinera. eos omnes sustulit Ptolemaeus. eadem peste aliquando vexata est Italia, & ab Augusto liberata. Suetonius libro II. cap. XXXII. apud eundem scriptorem *quadrigariorum lusus* a Nerone vetiti lib. VI. cap. XVI. non dissimile fuerunt iis, quae poëta vocat κακὰ παίγνια. Elegans vero est loquendi genus, quo mox utitur,

ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Id quod in aurem rex reginae dixerit
Sciunt: quod Iuno fabulata est cum Iove.

LXXIV. Κ' εἰς ὥρας κ' ἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης. εἰς ὥρας significat *in annum.* sic vulgo solemus bene precari in diem & in annum. contra imprecandi formula erat, μὴ ὥρας ἵκοιτο, vel εἰς ὥρας. eam significationem huius vocis alibi probamus: quia videmus parum multis eam fuisse observatam.

LXXVI. Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. Repone veram lectionem, φλίβεται. Aeoles φλίβειν & φλίβεσθαι dicunt pro θλίβειν & θλίβεσθαι. & hac Aeolum voce usum hic esse Theocritum, ecce testem locupletissimum. Eustathius τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἀδωνιαζούσαις, Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Ac videtur Eustathius legisse φλίψεται non φλίβεται. ac probo. poëtae locus est Ὀδ. ρ.

ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους.

XCV. — οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. de hoc loco quid sentiamus ad Theophrasti Characteres brevi, Deo dante, sub incudem revocandis, exponimus. nam virorum doctorum interpretationi acquiescere non possumus. neque item eorum probamus sententiam, qui tertio ab hoc versu Ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε, malunt scribi Ἰαλέμου. Poëta enim significare voluit fuisse victum Sperchin in cantu τοῦ Ἰαλέμου. Ialemus est genus cantilenae lugubris, teste Apollodoro & aliis, non proprium hominis nomen. Iam ἠρίστευσε τὸν ἰάλεμον, sic dictum, ut νικᾶν Ὀλύμπια, quod Graecis usitatissimum est, & Latinis non insolens. Ennius,

CAP. XVII.

Servos alebant antiqui, non ut nos hodie nostros famulos, sed separatim, urbanos quidem in cellulis, eorum autem, qui rure opus faciebant, in ergastulis plerosque, certum frumenti modum singulis mensibus ipsis metientes: quod *demensum* vocabant, sive a mense, sive a metiendo. est enim incertum, inquit Donatus. Eum morem prius fuisse in Graecia servatum, arguit hic versus in Theocriti Charitibus,

Ἁρμαλίην ἔμμηνον ἱμετρήσαντο πενέσαι,

nam ἁρμαλίη ἔμμηνος, *demensum* est, sive *mensurna divisio*, ut appellat floridissimus martyr, S. Cyprianus, alimenta presbyterorum. nam quod in familia exhibenda olim factitatum a patribus familias, id postea etiam in aliis observatum, quibus alimenta erant praebenda. Alevadae & Scopadae, quorum poëta meminit, hodie e memoria hominum paene sunt exempti. postquam Simonides, Euphorion & alii, qui de eorum laudibus & rebus gestis scripserant, interiere. tamen ex Herodoto, Aristotele, Diodoro Siculo, & aliis satis constat duas fuisse eas familias, quae privatis opibus quondam in Thessalia & vicinis insulis late imperitarunt. Sed Alevadarum quidem nomen illustrius. Scopadas nihil fere nobilitat aeque ac ruina illa domus ipsorum: cui miraculo exemptus Simonides: Scopas cum omnibus, qui aderant, obrutus. Ejus historiae plurima apud veteres mentio. vide in primis Quintilianum libro XI. cap. II. ubi Scopae meminit non unius. Cum dicit Theocritus Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων, intelligit Sarpedonem & Pandarum, quorum est uterque Homeri versibus posteritati traditus. Ιλ. β. γ. δ. ε. cum autem, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω: album fuisse significat. Eustathius, θηλυπρεπὲς ἐν ἥρωσιν ἢ λευκό-

λευκότης· διὸ τὸν Τρωϊκὸν Κύκνον Θεόκριτος τοιῦτον ὄντα, θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς ἔφη. Versu isto Ἄμνασοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, allusit non obscure ad Sardanapali epitaphium notissimum, quod ita desinit, — τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται. Videri alicui possit in isto versu, ἱππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάεσσιν ἔθειραι, aliter legisse Eustathius: cujus verba sunt haec, vocem poëtae ἱππουριν explicantis, Θεόκριτος δὲ τὸ Ὁμηρικὸν περιφραστικῶς ἑρμηνεύων, φησίν· ἵππειαι κόρυν σκεπάσασαι ἔθειραι. sed nihil mutandum: Eustathius enim, ut saepe, quod ante notavimus, ἀπὸ μνήμης locum describens, fallitur. Qui sequitur versus,

Αἲ γὰρ Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα. leviter ex isto Homerico,

Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον. est immutatus. Ἀριθματούς pro paucis eleganter poëta usurpat, cum ait, — ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν. Horatius, *numerabilis*, *utpote parvus*. alii Graeci, εὐαρίθμητος. Sed omnium elegantissime Hebraei, qui paucitatem indicaturi, dicunt *erant numerus*. ut Geneseos XXXIV. & Isaiae X. Ista,

— ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διαστήσαιντο,

imitatus est Nonnus initio XXXVIII,

— ἔκειτο δὲ τηλόθι χάρμης
Βακχιὰς ἑξαέτηρος ἀραχνιόωσα βοείη.

De Gratiis Eteocleeis, & versibus istis,

Ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ, αἳ Μινύειον
Ὀρχόμενον φιλέοισαι, ἀπεχθόμενον πότε Θήβαις,

vide Strabonis librum nonum & Pausaniam. Conferant autem studiosi poeticarum amoenitatum idyllium hoc

hoc cum poëtae cultiſſimi Tibulli elegia IIII. libro primo. Nam illa videntur ad Theocriti imitationem dicta,

Carmine purpurea eſt Niſi coma: carmina ni ſint,
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

CAP. XVIII.

In hoc verſu ex Ptolemaei encomio,

Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες,

etſi poteſt tertius pes ſpondaeus eſſe, ut ſit in ſequenti voce συνίζησις: tamen & dactylus eſſe poteſt. Ita enim perſaepe diphthongi αι & οι non in accentuum ratione ſolum (quod norunt omnes) etiam in re metrica corripiuntur. quod cum & vetus τεχνογράφος Hephaeſtion monere inſuperhabuerit, & non deſint qui negent, prolatis aliquot exemplis probabimus. Homerus, Ἰλιάδ. ι.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ibidem,

Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

& Ὀδυσσ. η.

Πρόδομοι ὑψηλὸν ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Empedocles in octavo φυσικῆς ἀκροάσεως,

Τῇδε διαλλάσσονται διαμπερὲς οὐδ' ἅμα λήγει.

Aratus,

Ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη.

Euphorion apud Theonem,

 ὡς πυ-

ὡς πυρὶ καρφόμενον ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ.

Antipater, epigrammate in Nioben,

Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ πλάμων λείπεται γηροκόμῳ.

Orpheus hymno Curetum,

Ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνωνται χολούμενοι ἀνθρώποισιν.

Callimachus,

— τίνος ἠρίον ἵσαται τοῦτο;

Similiter οι correptae exempla, quae nunc ſuccurrebant, haec fere ſunt. Homerus Ιλ. θ.

Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατοι νῆας ἐίσας.

Apollonius lib. II.

Καὶ τὰ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι.

Oppianus Ἁλιευτ. α.

Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσοί τε, καὶ πλατύουροι.

Idem Κυνηγετ. β.

Δῆριν ἀείρηται, δοιαὶ πανυπείροχοι νῆες.

Orpheus hymno μοιρῶν,

Ἀλλά μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες ἠπιόθυμοι.

Hymno Eumenidum,

Ἠέριοι, ἀφανεῖς, ὠκυδρόμοι θ' ὥστε νόημα.

& in ejusdem Argonauticis ita ſcribimus hunc vulgatis in libris depravatiſſimum locum,

— αὐτὰρ οἱ τοῖσγε
Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν.

vidi

vidi qui ſcriberent de ȣ diphthongo pari modo eam corripi, & hunc Phocylidis verſum proferrent,

Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων.

ſed neque hic σέβȣ ſcribi debet, verum σέβε: neque Phocylides hujus verſus eſt auctor, verum Pythagoras, aut quisquis fecit τὰ χρυσᾶ ἔπη. Non videntur autem poëtae ea licentia alibi uſi, quam in ultimis ſyllabis. Itaque recentiores poëtae τὴν αι quando in dictionibus mediis contumax eſt & obſtat metro, mutant in ε. Crinagoras, Ὀθρυάδην Σπάρτας τὸ μέγα κλέος ἢ Κυνέγειρον. qui tamen eo nomine a neſcio quo reprehenſus hoc elegantiſſimo epigrammate, quod extat Anthologiae lib. II.

Ὦ τλῆμον Κυνέγειρε, καὶ ἐν ζωοῖς καὶ ἀπελθὼν
ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσιν.
Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πέσε μαρναμένη χείρ.
Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισεν.

ſed contra torrentem velle niti eſt, reprehendere in uno, quod ſibi licere omnes putent, vulgo enim invaluiſſe illam licentiam per illa tempora multa arguunt. Cornelii alius poëtae epigrammatarii eſt hic verſus, lib. IIII.

ȣ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε.

Agathias quoque ſcholaſticus χερωνεῦ dicere non dubitavit pro χαιρωνεῦ epigrammate in Plutarchum. Σεῖο πολυκλήειτα τύπον στήσαντο χερωνεῦ Lucillius δανίσας pro δανείσας. libro II. Φεισάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας. Similia apud alios obſervare licet: apud Auſonium vero ſunt haec, Κιθέρων, Κλυτέμνηστρα, Φέακες, atque etiam σολοικισμοί: de quibus vide in aureolo Ioſephi Scaligeri libello. Sed ut ad Theocritum redeamus, non feren-

ferenda est eorum ignorantia, qui θεοὺς νέποδας in hoc carmine *deos sine pedibus*, nimis facete, interpretantur. atqui ea voce nepotes interdum significari, recte jampridem ab eruditissimis viris docti sumus. Eustathius ὀδ. δ. νέπους, κατά τινα γλῶσσαν, ὁ ἀπόγονος. Apollonius libro IIII.

— εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου μετόπισθε τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.

hoc est, ut ipse poëta mox declarat — ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν εὐνάσσονται Παῖδες. Versu XIX. malo cum prioribus Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρῃς, quam αἰολομήτας. & in LXXIII. — διὶ κρονίωνι μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ' ἔξοχος ὅν κε φιλάσει. Hesiodum videtur imitatus.

ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὄλβιος, ὅν τινα μοῦσαι
φιλεῦνται.

Porro hujus versus

ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' οὔ ποτ' ἐοικότα πατρί,

pars posterior priorem explicat: significat enim facilem esse prolem ad judicandum: nempe quod sit adulterina. Fuit autem ea veterum opinio, ut putarent dissimiles parentibus partus, esse non legitimos. Catullus, *Sit suo similis patri Mallio: & facile insciis Noscitetur ab omnibus: Et pudicitiam suae Matris indicet ore.* Itaque Hesiodus inter viri probi felicitates hanc quoque recenset Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Large autem fidem veri excedit poëta cum canit, Ptolemaeum, qui in Aegypto regnabat, quando ipse illuc venit, oppida sibi subjecta in Aegypto habuisse trecenta & triginta novem supra XXXIII. millia. quem numerum ingeniose ita extulit,

Τρεῖς

Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς.

ſimilis locus in XIV. ubi dies LX. ſive menſes duos ita expreſſit,

Εἴκατι ταὶδ', ὀκτὼ ταὶδ', ἐννέα ταὶδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος· ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες.

ſed iſtarum urbium numerum interpres videntur aliter legiſſe: nam, in editis quidem ſcholiis, ſumma editur XXXIII. M. & trium ac triginta. ὁμοῦ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι, τριχίλιαι, τριάκοντα τρεῖς. verum manifeſto deſideratur vox τριακόσιαι ante τριάκοντα. ut ex hujus mente ſit ſumma oppidorum 33333. etſi ne ſic quidem ratio quadrat. omittuntur enim illa verba, Δοιαὶ δὲ τριάδες. in ſcripto autem libro haec verba reperi, δοιαὶ τριάδες, ἑξήκοντα· ἐνδεκάδες τρεῖς, ἐνενήκοντα τρεῖς· ὁμοῦ πᾶσαι γ α τριχίλιαι τ κ γ· ita ſcribuntur in veteri codice: ſed non dubito ſcripſiſſe interpretamenti hujus auctorem — μετὰ δὲ σφισι ἐννέα καὶ τρεῖς. quam ſcripturam reperimus etiam apud Tzetzem in Chiliadibus. ita pulchre iſti conſtat ratio. vult enim δοιὰς τριάδας non unitatum intelligi, ſed δεκάδων. ita fiunt LX. & ſimiliter ἐννέα δεκάδες faciunt XC. At totius ſummae collectio manca ut in editis. Iohannes Tzetzes quid ſit ſecutus cum ex iſto loco ſcriberet Ptolemaeum τριχιλοτρισμυρίων τετρακοσίων ἅμα δεκαοκτώτε πόλεων regem fuiſſe, ipſe viderit. Poëtam quidem non hiſtorica fide, ſed licentia poëtica hic eſſe uſum, arguit Diodorus Siculus, qui πολυανθρωπίαν Aegypti enarrans libro primo, auctor eſt olim quidem fuiſſe in ea, qua pagos, qua oppida mediocria, plura

 quam

quam XVIII. M. quemadmodum quidem libris sacris contineretur. temporibus autem Ptolemaei Lagi F. superfuisse, atque etiam ejus adhuc aetate superesse, ter mille, & aliquanto plura. Parata erat poëtae defensio, si ad omnes urbes, quae Ptolemaeo in variis & continentis partibus, & insulis parebant, possent ejus verba extendi: nunc id non potest: obstant enim ista οἱ ἐνδέδμηνται: quae de sola Aegypto eum sensisse luce clarius faciunt. Versum CXXI. cum sequente

Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.

sic interpretor: Solus hic rex secus ac priores fecissent, parentum suorum vestigia ita expressit, ut videri adhuc queant calida, id est, recens impressa in puluere calcato. κονίῃ pro ἐν κονίῃ. στειβομένα malo quam στειβόμενος. & ita codices quidam. eandem sententiam aliis verbis expressit Strabo lib. VI. extremo: Augusto, inquit, successit Tiberius, κανόνα τῆς διοικήσεως καὶ τῶν προσαγμάτων ποιούμενος ἐκεῖνον. & Tiberius ipse de se apud Tacitum, *qui omnia facta dictaque ejus vice legis observem.*

CAP. XIX.

Placet vulgata lectio hujus versus in Helenae epithalamio,

Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατάν,

prae alia, quam reperi κατεκλάχετο, ἀντὶ τοῦ ἐκληρώθη. confirmandae alteri scripturae satis sit istud ex Adoniazusis,

Κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν ἔπ' ἀποκλάξας.

In

In eodem libro ſcriptum erat, χερσὶ περιπλέκτοις. non male: bene enim convenit choro. Nonnus, lib. X.

Καὶ σατύρῳ παίζοντι συνέπλεκε χεῖρα χορεύων.

Atrae hunc locum tenebrae ſic ſcriptum occupant,

'Αὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφανε πρόσωπον,

Πότνια νὺξ ἄτε.

lucem, opinor, attuleris, ſi pro ἄτε ſcripſeris ὅτε. eſt anaſtrophe, pro ὅτε πότνια νὺξ ἐςι, nocte: nempe deſinente. ac fortaſſe ſcribendum, Πότνια νὺξ ὅτε λήγει: vel ὅτ' ἄλευεν, ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. nam ἀλεύειν etiam ἀφεςάναι exponitur. primam conjecturam puto abeſſe propius a vero: nam poëtis familiare eſt ἔαρ λευκὸν dicere. Callimachus hymno Cereris, Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέροισα. Lege autem ex ſcripto ſcholiorum libro,

Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἐταμ' ἐκ κελεόντων.

non καλεόντων. verba ſcholiaſtae ſunt, ἐταμ' ἐκ κελεόντων ἤγουν ἐκ τῶν ἱςοπόδων· τέμνεται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ τοῦ ἱςοῦ ὅταν τελεσθῇ. idem eſſe κελέοντας & ἱςόποδας declarant haec e lib. III. Baſſaricorum Dionyſii,

ἔνθα τε πέπλα γυναῖκες 'Αθηναίης ἰότητι.

αὐτῆμαρ κροκόωσιν ἐφ' ἱςοπόδων τανύουσαι,

αὐτῦμαρ δ' ἐτάμοντο.

Poëta cum ait, Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται. reſpicit amantium veterem morem: de quo legi in ſcholiis Ariſtophanis Acharnenſibus, Ἴδιον ἐραςῶν ἦν, τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, οὕτως, Ὁ ΔΕΙΝΑ ΚΑΛΟΣ. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, 'Αλλ' ἐν

Ἴδῃ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶν· ἰὼν παρέγραψε, ΚΗΜΌΣ ΚΑΛΌΣ. Notus mos etiam ex Virgilio, Propertio, Ovidio. Idyllii XXI. postremi versus sunt hi,

Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄςυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις· μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

qui mihi videntur duobus modis accipi posse. vel enim ipsi Veneri iratus amator iste rusticus malum imprecatur: qui fuit veterum contemtus suorum numinum: vel quod potius putem, Κύπρις hic est Eunica. quasi diceret, tu quae altera tibi Venus videris. In idyllio cui index Ἁλιεῖς, cave assentiaris mutantibus ista verba, — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. eorum mentem ad Athenaeum explicamus.

CAP. XX.

Versu XXX. in Dioscuris scribunt veteres, ἀμφοτέρων ἐξ τοίχων. vide in Etymologico, ubi de ἐκ & ἐξ agitur. Versu autem CXXVIII, etsi non damno vulgatam scripturam, νεῖκος ἀπαυδᾷν· νῖκος tamen puto esse convenientius. nam qui in pugilatus certamine victi erant, cogebantur manus tollere, & victoriae renuntiare victos se confitentes. Sane videtur νεῖκος ἀπαυδᾷν ei potius convenire, qui certamen detrectet, & subire nolit. In oratione Lyncei, quae habetur in posteriore parte hujus carminis, male vulgo accipiuntur haec verba: Ἴσκον τοιάδε πολλά. non enim poëtae illa sunt, ut putarunt, qui notis parentheseos versum hunc cum proximo incluserunt: sed Lyncei ipsius. nec vertendum, *dixerunt*, sed *dicebam*. Pendet oratio ab illis superioribus,

ἢ μὰν

ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα.

Ἴσκειν pro dicere accipiunt poëtae, sed οἱ μεθ' Ὅμηρον. nam poëta, & Ἰλ. λ. & Ὀδ. τ, pro assimilare posuit, quod usitatius est ἐΐσκειν. ut in Hercule Leontophono, Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον. Lycophron, ἴσκων παρέξειν κυνθίαν ἔσοι σκοπήν. Scholia, Ὅμηρος μὲν ἐπὶ τοῦ ὁμοιοῦν· Λυκόφρων δὲ ἐπὶ τοῦ λέγειν. sic apud Apollonium saepe. Porro qui contulerit priorem partem, quae Pollucis pugilatum cum Amyco describit, cum iis, quae habent Apollonius libro II. & Valerius Flaccus lib. IIII. (nam Orpheus hanc historiam versu uno altero tantum perstringit,) reperiet profecto tantum excellere Theocritum,

— *quantum lenta solent inter viburna cupressi.*

Videtur autem istum hujus versum, εὐνάς τ' ἐςόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων, imitatus esse Apollonius, canens lib. I. — τοὶ δὲ λεχαίην

φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες
στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήια δινεύεσκον.

πυρεῖα vocat uterque poëta instrumenta illa, ex quorum collisione ignis extunditur. Ligna intelligunt grammatici, non silicem: de iis lignis sic illi, πυρεῖα τὰ ξύλα, ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ, πῦρ γεννᾷ, ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς, θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν. haec valde firmant veterem lectionem apud Festum *terebrare*, merito defensam Iosepho Scaligero contra eos, quibus visum substituere *verberare*. quo loco de igni Vestalium interstincto loquitur, ejusque accendendi rationem explicat. Hesychius

videtur Phrygibus tribuere hoc inventum, appellans Φρύγια πυρεῖα, locum Sophoclis explicans. ſic ille, ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. Graeci πυρείων inventionem aſcribebant Prometheo, quem poëtae fabulantur ignem in ferula eſſe furatum, & e coelo ad homines tranſtuliſſe. auctor Diodorus Siculus libro V. Hac de re locus eſt egregius apud Nonnum lib. II. quem propter elegantiam aſcribam.

ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων
λᾶϊον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ
πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἄρσενι πέτρῳ.

ſimilis alius eſt ejusdem locus lib. XXXVII. In Dyſerote corrupte ſcribitur hic locus.

— ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἢ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.

mihi vero perplacet emendatio Stephani ſcribentis ἧς καλός· ἐξ ὀργᾶς δ'. etſi minore mutatione ſcribi poteſt, ἢ καλὸς ἐξ ὄρπαξ ἐρ. id eſt, οὕτως ἐξερεθίζετο μᾶλλον ὁ καλὸς ὄρπαξ ἐραστάς. eſt autem ὄρπηξ juvenis adoleſcens. Orpheus,

Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον.

Sub finem ejus carminis nove dictum, — ὐδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχάν. pro ἐθηλύνθη, ἐτέΓχθη. Sed videntur Dores τυλίττειν uſurpaſſe pro ἀνατινάσσειν τὴν τύλην ſive στρωμνήν. culcitam movere & agitare: nam plumae agitatae in culcita molliorem eam reddunt. inde ergo tranſlatum. Ultimo verſu ſcribe, Στέργετε δ' ὕμμες αἶται. ut in proximo, χαίρετε τοὶ φιλέοντες. eo compellat amantes: Iſto, amaſios. nam αἴτης eſt ὁ ἐρώμενος.

CAP.

CAP. XXI.

Mellitissimum illud carmen est, quod inscribitur Ὀαριστὺς Δάφνιδος καὶ κόρης. In quo, etsi non damno lectionem, quam docti viri amplexi sunt,

Ἁ σταφυλὴ σταφίς ἐστι, καὶ ὃ ῥόδον αὖον ὀλεῖται,

ut tribuantur ista puellae, secus ac in plerisque veteribus editionibus: invenio tamen in Rom. cod. aliam scripturam, quae si admittatur, tres versus, quorum hic medius est, sub personam Daphnidis erunt continuandi: ea est, ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστιν, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. confirmari haec lectio potest simili ejusdem poëtae loco in Ἐραστῇ.

Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει,
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι καὶ ταχὺ γηρᾷ.

eadem sententia varie a Graecis poëtis est expressa. ut,

Νῦν οὔπω γραιοῦμαι· ἰδ' ὁ χρόνος οἷα δαμάζει.
Καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων.

alius poëta,

Εἴη μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς.

item alius,

Ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σταφυλὴ παρεπέμψω,
Μὴ φθονέσῃς δοῦναι κἂν βραχὺ τῆς σταφίδος.

Lector eruditus dijudicet. Sequuntur postea puellae haec verba,

Τεύχεις

Τεύχεις μοι θαλάμους; τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

quibus indicat nobis poeta antiquorum morem, cujus alii quoque multi Graeci Latinique poetae meminerunt. Solebant enim veteres cum uxorem ducerent, domum ſtatim ſibi aedificare. Adi poetae interpretes ad illud Ιλ. β. de Proteſilao, καὶ δόμος ἡμιτελής, & doctiſſimum Turnebum libro XXI. cap. XVII. Diodorus in ſponſi obitum,

Ἡμιτελῆ θάλαμόν τε καὶ ἐγγύθι νυμφικὰ λέκτρα
Κοῦρε λιπὼν ὀλοὴν οἶμον ἔβης ἀΐδου.

Mox,

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπη σέθεν ἵσαται αὖλις.

In editionibus antiquiſſimis ut Romana & Flor. habetur, δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος. quod ſine librorum auctoritate mutatum nolim: nam ἔθεν pro σέθεν ita dictum, ut alibi, ἰᾶς pro τεᾶς· ἐς ναὸν δ' ἀπέθηκας, ἰᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς. de quo genere loquendi plura Gulielmus Canterus in Lectionibus ſuis. Ait Daphnis,

Μᾶλα τεὰ πρώτιςα τάδε χνοάοντα διδάξω.

poſtremam vocem vidi qui haberet de mendo ſuſpectam: aptius enim δράξω, vel ſimile quid fore videbatur. illa vero bene habet: nam ita apud Nonnum & Muſaeum, γάμων ἀδίδακτος. νῆις & ἀμύητος ἐρώτων. in ſequenti verſu ναρκῶ pro φρίττω uſurpat puella, zonam ac pudorem puellarem non ſine horrore ſolvere incipiens. Sed venit mihi in mentem, Nonni librum XLII. percurrenti, haec ita eſſe diſtinguenda,

Αα.

Δα. Μᾶλα τεὰ πρώτιςα τάδε χνοάοντα διδάξω.

Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα. Κο. τεὴν πάλιν ἕξελε χεῖρα.

ut posterioris versus initium sit Daphnidis, stupentis in puellae mammillis, quas manibus tractabat. Nonni locus, qui movebat me ita sentire, est hic.

— ἐπιψαύουσα δὲ μαζῶν,

δεξιτερὴ νάρκησε γυναιμανέος Διονύσου.

In LIV. versu,

φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

placet lectio, quam inveni: φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν; ἀπέσιχε. ἐς τ. Proverbium quod mox habetur, — τάχα δ' ὕστερον ὐδ' ἅλα δοίης sumtum est ex Ὀδυσσ. ρ. Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιςάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. nam Callistrati scribentis apud Homerum οὔδαλα, ratio haberi non debet: alioquin etiam apud Theocritum ita putarem scribendum. Hesychius, ὐδ' ἅλα, οὐδὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. Αἰγύπτιοι δὲ τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα. quo loco mira sunt, ni latet monstrum in voce Αἰγύπτιοι· intelligit autem Hesychius, quae Graecis vocantur ψώθια & ἀττάραγοι, Latinis *hettae* in panis crusta. orta paroemia a pauperum coenis, quibus sal & acetum pro cibo. quo respiciens Theocritus dixit idyllio X. — ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἅλις ὄξος. Sed & vulgo ἅλας pro re vilissima usurpabant: unde apud Isocratem τοὺς βουβυλίους καὶ τοὺς ἅλας ἐπαινεῖν, de rhetorum ostentatione in re nihili: & ἀλώνητον ἀνδράποδον pro vilissimo. Non probo autem, ut legatur in extremo, ἀνίςατο φωσφόρος εὐνᾶς· neque enim

haec noctu geruntur, ut dicatur aurora ſurgere, placet vulgata lectio: quâm tamen ut explicem, operae non eſt pretium. Atque utinam ſinerent nos eruditisſimi viri multa id genus in Plauto ignorare: nec tantum ſe in eorum expoſitione torquerent.

CAP. XXII.

In omnibus antiquis editionibus, atque etiam in recentioribus nonnullis, inter Theocriti idyllia locum habet elegantisſimum illud poëmatium, quod eſt de Europa ſcriptum. Nos igitur illud hoc loco, ceu Theocriticum, etſi aliter quibusdam videtur, percurremus. Ac primum illud videamus in calathi deſcriptione,

— ἡ δὲ πόρεν περικαλλὲς Τηλεφαέσσῃ

ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν.

quid enim, obſecro, poſtrema verba ſonant? non opinor aliud, quam ſi dixiſſet ἔσκεν οἱ θυγάτηρ vel ἀπόγονος. ut ſit ſenſus ex Libyae ſanguine ortam eſſe Telephasſam. Sic accipiuntur iſta apud Homerum: αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. & haec Apollonii lib. IIII. Ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος. Q. Smyrnaeus lib. XIV. Ἄμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος. Atqui Telephaſſa nurus Libyae, non filia, aut neptis fuit. Apollodorus, Ἀγήνωρ παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην γαμεῖ Τηλέφασσαν. Agenor autem Libyae filius & Neptuni. de Telephaſſa diverſa eſt apud Apollonii interpretem narratio: ſed nemo tamen veterum, quod ſciam, Libya prognatam dixit. An vero ita accipiemus, quaſi dixiſſet ἔσκε πρὸς αἷμα.

αἵματος? mitto dicere quam recte dicatur nurus socrui consanguinea: hoc dico, insolens valde & durum esse hoc loquendi genus, ἴσκεν αἵματος, pro ἴσκε πρὸς αἵματος. non enim temere bonos auctores ita esse locutos reperias. Lego autem, οἵγε οἱ ἐννυὸς ἔσκεν. ἐννυὸς veteribus Graecis est nurus: quae aliis est νύμφη, ut apud Plut. & Graecos I. Ctos. Pollux, ἡ μὲν γεγαμημένη νύμφη καλεῖται τῇ τοῦ γήμαντος μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ, καὶ ἐννυός. Scribi etiam potest, Ἥγε ἑοῖ νυὸς ἔσκεν. nam νυὸς pro eodem accipitur. Eustathius νυὸς ὡς ἐπὶ πλεῖστον υἱοῦ γυνὴ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ, ὡς ἡ Ἑλένη τῷ Πριάμῳ καὶ τῇ Ἑκάβῃ. & ita accipit hic idem poëta: si quidem Moschus est, quod quidam volunt, huius carminis auctor. Locus est in Megara, ubi de Alcmena ait, Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα. sic etiam apud alios. non frustra tamen additum est ab Eustathio, ὡς ἐπὶ πλεῖστον. nam aliquando aliud significat. Theocritus in Epithalamio,

Κ' εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἅδε.

Scribo ibidem mutata distinctione,

ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας ὡσεί τε τ,

Legebam etiam paullo post, Κρύψε θ' ἑὸν καὶ τρέψε δέμας, pro κρύψε θεόν. est enim proclive mendum, e θ' ἑόν, in θεόν. non semel in hac voce peccatum est apud poëtas: & succurrunt exempla quaedam. Pindarus Nemeonicis, ode tertia,

— ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
τεὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν.

ſcribendum Ἀριϛοκλείδας γ' ἑὰν ἐμ. Q. Smyrnaeus lib. VII.

Τεύχεα δ' αὐτὸς ἐγὼ θεῦ πατρὸς ἀντιθέοιο.

legendum, ἐγώ τοι ἑοῦ π. & ἑῦ pro ἰδίυ vel σοῦ ut ſaepe. & ita lib. IX. νῦν δ' ὗτ' ἄρ σύγ' ἐσεῖδες τεὸν τέκος. ſcribe, ἑὸν τέκος. Nonnus libro quinto, καὶ πλοκάμυς ἐδάϊξε' νόθον δ' ἔῤῥηξε χιτῶνα. ſcribo. ἐδάϊξεν ἑθεν δ', vel ἑόν. In carmine de Alpheo, Ἀνθολ. α. Νυμφίῳ αὐτοκέλευτος ἑῶν ὀχετηγὸς ἐρώτων. malim ἑῶν. Veruntamen vulgata lectio in Theocrito mihi nunc mutanda non videtur. nam κρύψε θεὸν eſt, quod Latini dicunt, *diſſimulare deum*, ut apud Ovidium aliquoties, & *celare hominem* apud Caſſiodorum, omnino autem ſcribi debet,

ὄσσε δ' ὑπογλαύσεσκε δι' ἵμερον ἀϛράπτοντε.

non ὑπογλαίκεσκε. nam γλαύσειν & ὑπογλαύσειν dicitur. Callimachus.

Φάεα μυνόγληνα σάκει ἶσα τετραβοείῳ.
Δεινὸν ὑπογλαύσοντα.

Apollonius in pr. — διαγλαύσουσι δ' ἀταρποί. Heſychius, γλαύσει, λάμπει, φαίνει. Probo vero & amplector omnino doctiſſimi Aurati emendationem, infra legentis, — ὄφρα μὴ ᾤην Δεύοι ἐφελκομένην. ᾤη eſt veſtimenti ora, quae & λέγνη, & λῶμα, & πέζα, & ἔχβαιβος dicitur. Eandem vocem ᾤη putem reſtituendam apud Cedrenum in vita Tiberii junioris: ὁρίσας, ait, διδακτυλίους ὄρνας ἐν ταῖς ϛολαῖς αὐτῶν κόσμου χάριν φορεῖν. ſignificat conſtituiſſe Tiberium ne quis aliter purpura utere-

uteretur, quam in segmentis vestibus assuendis duos digitos latis. itaque scribendum videtur ὤας, non ὄρνας. nam etsi ὤας proprie appellabant segmenta ex pelle ovina, quae soliti veteres suis vestibus assuere, ne orae solum stringentes tererentur: tamen & de aliis dicitur. sed fortasse verius est (quod vir praestantissimus Iacobus Cujacius sentiebat) vocem esse e Latino detortam, pro orna vel ornatura: quales sunt apud scriptores id genus infinitae.

CAP. XXIII.

Vagabor libere isto capite, & quicquid, ut dicitur, veniet in solum, quod scire Theocriti lectorem melius putem, quam ignorare, id huic chartae illinam. etenim, ut ille ait, *stulta est clementia, cum tot ubique Nugis occurras, periturae parcere chartae.* In epigrammate de Pisandro scribe, Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ'κ Καμείρου. non Καμειρίου, praeter metri legem, auctor Strabo. In sexto locum istum, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. sic explicat Eustathius. Θεόκριτος δὲ ἐν τῷ καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, ἰδίως τῇ ἐλλείψει χρῆται. παραπέμψας φασὶν, ἤγουν σιωπήσας τὴν ἱεράν. Locus est in sexto Iliadis commentario. sed uberius de eodem loco scribit haec ille in primum Ὀδυσσ. tractans de tesserarum ludo. παρετείνετο δέ, φησι, δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμὴ, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον, ὡς ἀνωτέρω δηλοῦται, ἐπεὶ ὁ νικώμενος, ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵεται. ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων, καὶ ἐσχάτης βοηθείας δεομένων. Σώφρων. κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Ἀλκαῖος δέ φη-

σιν ἐκ πλήρους. νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει, κινήσας τὸν πεῖρας πυκινὸν λίθον. τοιοῦτον δὲ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινήσω λίθον. In ſeptimo idyllio verſum hunc, τοῦθ' ὅ τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα, aliter legit Euſtathius, nempe pro ἐν ὄρει, ὥρῃ. eius verba ſunt haec ad Ἰλ. ῥαψ. α. τοιοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, ὄρη φίλε, ὃ μελύδριον ὥρῃ ἐξεπόνασα, τουτέστιν ὅρα τὸ μέλος ὃ καθ' ὥραν ἐπονήσαμεν. non male: niſi quod ſuſpecta mihi etiam hic eius grammatici memoria. Quid appellat idem alibi τὰ σκληρὰ τοῦ Θεοκρίτου? Sic ille ad Ὀδ ῥαψ. ζ. Ἰστέον ὅτι περὶ Ἀπόλλωνος Δηλίου ἤγουν γεννηθέντος ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ αἴνιγμα φέρεται ἐοικὸς τοῖς τοῦ Θεοκρίτου σκληροῖς, τοιοῦτον. Ἐν φανερᾷ γενόμην· πάτρην δέ μου, ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἐς ἀριθμοῖο παῖς: ἤγουν ἐν τῇ Δήλῳ ἐγεννήθην, μητέρα δ' ἔχω Λητὼ τὴν παῖδα τοῦ Κοίου· ὃς ὁμώνυμός ἐστι τῷ παρὰ Μακεδόσι κοίῳ, τουτέστι τῷ ἀριθμῷ. an reſpicit Fiſtulam & Aram, aenigmatica poematia? an illas duplices metalepſes, quae ſaepe ad aenigmatis obſcuritatem accedant? nam de ea figura tractans idem ad Ἰλ. α. Theocritum maxime inter veteres illa eſſe uſum notat. Extant apud Athenaeum verſus poëtae hujus, qui nuſquam hodie in iis, quae habemus, reperiuntur: eum locum aſcribam. Θεόκριτος, inquit, ὁ Συρακούσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Βερενίκῃ τὸν λευκὸν ὀνομαζόμενον ἰχθῦν, ἱερὸν καλεῖ διὰ τούτων.

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπ' ἀγρεσύνην τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλὸς, ῷ ζώει, τάδε δίκτυα κείνῳ ἄροτρα
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθὺν
Ὃν λευκὸν καλέουσιν· ὃ γάρ θ' ἱερώτατος ἄλλων.
Καί κε λίνα στήσαιτο καὶ ἐξερύσαι τε θαλάσσης
Ἔμπλεα.

puto autem hunc locum sumtum esse ex opere Heroinarum: quod non omnes huic ascribebant, quemadmodum ex Suida constat. At Encomium Ptolemaei nemo unquam, ut arbitror, dubitavit istius esse. ut manifesti erroris arguatur Ioannes Tzetzes, qui locum ex eo carmine proferens, tamen ait, ὁ Χῖος ὁ Θεόκριτος γράφει. Miror Theocritum nequisse ei persuadere se alium esse a Chio: quod tamen omnibus testatum facere voluit hoc disticho.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ' ἔγραψα
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων.

Magis tamen mirari saepe subiit antiquissimos criticos, & Tzetze haut paullo eruditiores, in Olympiade notanda errasse, qua florebat Theocritus. Omitto crassum Munati errorem, qui Theocritum temporibus Ptolemaei Philopatoris vixisse scriptum reliquerat. quo nomine iure est reprehensus a scholiaste ad XVI. sed ut Munatus iuniorem fecit Theocritum, quam esset: ita alii nonnulli antiquiorem. nam in veteri hypothesi idyllii quarti scriptum, floruisse illum circa centesimam Olympiadem. vel, ut scriptus liber habebat, CIIII. & adde-

addebat auctor, ὡς ἐδείξαμεν. Vellem extaret ille locus quo nos rejicit. ibi enim hac de re accuratius tractatum fuisse videtur: quod nusquam factum in iis commentariis, qui nunc extant. Atqui certum est neque centesima, neque CIIII. Olympiade floruisse Theocritum: sed post centesimam & vigesimam. quare scripserat fortasse hic grammaticus: ὁ δὲ Θεόκριτος ὥσπερ ἐδείξαμεν κατὰ τὴν ρκδ Ὀλυμπιάδα ἤκμασε. non ut editum est, κατὰ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα: neque, ut scriptum offendimus, κατὰ τὴν ρδ. nam illis temporibus ne natum quidem arbitror fuisse hunc, nedum ἀκμάσαι. Floruit vero sub Hierone juniore Syracusarum tyranno, & Ptolemaeo Philadelpho Aegypti rege altero ex gente Ptolemaeorum. ille interstinctum majorum imperium Syracusis redivivum excitavit, anno secundo Olympiadis CXX. hic, circa Olympiadem CXXIV, a patre Ptolemaeo Sotere traditum sibi regnum coepit administrare.

Verbis

Verbis Theocriti graecis recte constituendis hic liber consecrabitur. Quam ob rem in eo congeram, et inter se comparabo, quicquid aut lectionum libri, sive illi calamo exarati, sive formulis typographicis excusi, suppeditant, aut conjecturarum sive ingenium virorum doctorum excudit, sive mea mihi mens suggeret. Quibus ex omnibus probabili ratione colligam, quid lectionis loco quoque poeta Syracusanus reliquisse existimandus sit.

Idyllium itaque primum antequam suscipiamus tractandum, universe de nomine horum carminum, in quibus jam versabimur illuminandis, erit videndum, unde ductum sit, et quid sibi velit. Fui aliquando in eo haud scio an errore, posse morem εἰδύλλιον appellandi comparari cum more hodierno, minutis disputatiunculis et carminibus, titulum *Essay* aut *Versuch* inscribendi. Nunc autem malim suspicari, vetustos commentatiunculam quamcunque scitam, ingeniosam, et universe, quicquid artificiose, subtiliter, lepide seu factum manibus, seu mente excogitatum, seu calamo exaratum et verbis conceptum esset, id omne εἰδύλλιον usurpasse. Quam ad suspicionem locus Callimachi me adduxit, in fragmentis locum n. 451. tenens, p. 577. forte sic legendus: καὶ τόσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκοὴ εἴδυλις. *oculi enim tam sunt ad quaerendum et inueniendum tardi, quam auditus est ingeniosus.* Vult enim Etymologus ex eo Callimachi loco docere, εἴδυλις esse idem atque ἐπιστήμων, εἰδυῖα.

AD IDYLLIVM PRIMVM.

Vers. 1. Citat hoc initium Hermogenes p. 316. edit. Porti, et Scholiastes Aristophanis ad *Nub.* vs. 1003. et Suidas v. ἁ πίτυς, et rursus v. τῆνα, et denique v. ψιθυρίζει, et Etymolog. M. v. ζυγός. p. 412. 2.

2. pro τὸ ψιθύρισμα malim τοι ψιθύρισμα, ut sit haec constructio verborum: ἡ πίτυς ἡ πρὸς ταῖς πηγαῖς ἁδύ τι μελίζεταί σοι ψιθύρισμα. *etiam illa, apud fontes, pinus jucundum quendam tibi sibilum susurrat.* Illud καὶ refertur ad sequens ἁδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες. *sed et tu quoque fistula dulce canis.* Comparantur inter se pastor et arbor, quibus ambobus dulcedo communis tribuitur.

3. συρίσδες Aldina cum reliquis. (Aldinam ubi ſimpliciter allego, conſenſum ambarum Aldinarum, tam prioris illius, cui nonnulla deſunt, quam poſterioris plenioris, ſignifico.) ſed duo medicei Codices et hic, et vſ. 14. et 15. melius dant τυρίσδες. item ZC. hic dat τυρίσδες, et vſ. 16. τυρίσδεν. Sed Lipſ. cum vulgata facit utroque loco. v. vſ. 14.

6. ἀμέλξες Aldina, Venetae, HSt. ſed ZC. ἀμέλξῃς. quem morem, eandem vocem duplici accentu ornandi, in libris Theocriti vetuſtis haud raro vidi uſurpatum, quo qui uſus eſſet, voluit ille lectionis varietatem indicare, fuiſſe nempe in aliis libris vulgarem, ut hic, ἀμέλξες, in aliis doricam ἀμελξῆς. v. 51. 152. et 5, 99. v. H. Stephani not. ad Idyll. 27, 19. de ἐς τε, vel, quod Caſaubonus praefert, neſcio quam vere, ἕς τε, v. ab eo dicta ad Idyllium quintum. Sententia eſt: *donec tu omiſeris eam mulgere. nam ubi lac ei detrahere inceperis, carnem ejus quoque corrumpes.* χιμάρῳ (in dat.) dat Lipſ.

7. καταχὲς] ad h. v. annotaverat Scholiaſtes Lipſienſis ἠχῶν ἐν τῷ κάτω φέρεσθαι. male, et parum convenienter cum ratione linguae graecae. κατὰ in ejusmodi compoſitionibus ſignificat, *magnitudinem*, *multitudinem*, *vehementiam*, *plenitudinem*. ut καταχεῖν, *obruere et implere aures clamore*, vel *clangore*, κάθυγρος, *perudus*, *penitus madidus*, *aquarum plenus locus* κατάδενδρος, *arboroſus*, *arboribus obſitus*. itaque καταχὲς eſt *perquam ſonorum*. v. Lambert. Bos Obſervat. p. 88. ubi latinam hujus loci interpretationem caſtigat. Colligatur e paucis illis Theocriteis locis, quibus ingenii ſui facem in illo admovit opuſculo profeſſor Franekeranus, homo ſua aetate doctiſſimus, eum fuiſſe in paucis unum, a quo lucis et opis quam plurimum Theocrito ſperari potuiſſet. Pauca quamvis, egregia tamen ſunt illa Boſiana ad Theocritum, quae exſtant. Latina interpretatio, quam ſit jejuna, et reprehenſioni obnoxia, et eo nomine plane indigna, ſive ſententiarum fidem ſpectes, ſive latinae orationis nitorem, ipſa loquitur. Praeſtabat omnino latinas interpretationes a libris graecis excludere. Sed alio loco ſcabiem hanc fricandam habebimus.

8. καταλείβεται in conſtructione, quam grammatici uſurpant, eſt iterandum. ut ſit τὸ σὸν μέλος καταλείβεται (ſcil. ἀπὸ τοῦ σοῦ στόματος) ἥδιον, ἢ ἐκεῖνο τὸ καταχὲς ὕδωρ ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται.

λείβεται. Loco hujus verbi scholium habet codex Nic. Stopii καταστάζεται.

9. μοῖσαι dant duo medicei, Μοῖσα sola Farreana. male.

10. Codex Stopii σακίταν explicat hoc scholio: λιπαρὸν, πίονα, ἢ κατὰ τὴν μάνδραν σιτιζόμενον.

11. τήνας sola Farreana, et hoc male. ἀξεῖς Lipf. Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. ἀξῆς mediceus quartus, ZC. Farreana. Ego nil dubito, fine ς leg. esse ἀξεῖ, vel ἀξῇ, in secunda perf. fing. fut. 1. med.

12. praeponit Lipf. perfonam ποιμήν. caeteri Thyrsidis. perinde est. nam Thyrsis est opilio. v. vf. 15. et 19. Versum hunc citat Scholiastes Callimachi ad vf. 19. H. in Dianam.

13. malim ᾇ ταὶ μυρῖκαι. *ubi myricae sunt*. nam diphthongus est anceps.

14. solae duae, Salamandrina et Farreana, dant νομευσῶς, ridiculo errore. Scilicet typographus fignum, quod Graeci ad repraesentandam interrogationem usurpant, hoc nempe ; pro figmate accipiebat. Pro συρίσδεν dant ZC. et duo medicei, item vf. 16. συρίσδεν, quod Casaubonus, ut magis Doricum, praefert. Ad ἐν τῷδε fubauditur τῷ χρόνῳ. Codex tamen vetustus Jo. Sambuci addit τῷ τόπῳ.

15. τὸ μεσημβρινὸν Lipf.

17. v. ad Epigramma 3.

18. de nafo iracundiae fede, nota omnia. Sed hoc dubito, ad omniumne permanarit notitiam, plebeios nostrates, ramum venae jugularis a nafo ad frontem furfum arrepentem, appellitare *die Kollerader*, venam iracundiae. ποτὶ ῥῖνα dat Stobaeus cap. 20. ubi locum hunc affert.

19. triplex in libris loci huius verfatur lectio, ne Scholiastae quidem illa praeterita. Vna ἄλγε' ἄειδε, altera ἄλγε' ἄειδες, tertia denique ἄλγεα εἴδες. Primam exhibent Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. fecundam Schol. et editio ZC. tertiam Flor. et Henr. Stephanus iure merito protulit. Pro δὴ dat mediceus quartus ποτε.

20. duo medicei et Lipf. dant μοίρας.

22. τῶν κρανιᾶων Lipf. Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. τῶν κρανιάδων ZC. τᾶν κρανιάδων HSt. mihi videtur lectio καὶ τῶν κρανιᾶων vera esse. Moschus quidem Idyll. 3, 29. ubi

 est

eſt νύμφαι κρηνίδες, mediam corripit. Sed illa anceps eſt, et poteſt pro arbitrio poëtae corripi aut produci. A κρήνη eſt κρηνὶς.

23. ποιμενικὸς Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ποιμενικὸς Lipſ. Flor. HSt.

24. λιβύαθεν Lipſ.

26. ποταμέλξεται] id eſt προσαμέλξεται, *patietur, praeter illud lac, quo nutrit duos boedulos, aliud adbuc ſibi lac detrabi, quo duae mulctrae impleantur.*

27. de κισσυβίῳ vid. ad Callimachum fragm. 109. p. 481. κεκλισμένον ſola ZC. male.

28. hunc locum deſignat Etymolog. M. v. ἀμφορεὺς, his verbis: Ἀμφορεὺς τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον ςαμνίον, ὡς Θεόκριτος Ἀμφορεὺς νεοτευχὴς, etc. Sed fallitur eius auctor. Ἀμφιφορεὺς νεοτευχὴς Homeri eſt, Theocriti autem ἀμφῶες νεοτευχὲς, et referri debebat eius auctoritas ad ἀμφῶες, titulum paullo ante praemiſſum. Melius tamen in v. οὔας (p. 639, 2.) τὸ δὲ ἀμφῶες νεοτευχὲς παρὰ Θεοκρίτῳ γίνεται ὕτως, etc. Idem v. γλυφὶς h. l. deſignat, ubi ſic ait: λέγεται γλυφὶς καὶ τὸ γλύφον ἐργαλεῖον, ὃ καὶ γλύφανον ὠνόμασε Θεόκριτος.

29. τῷ cum iota ſubſcripto Ald. τῶ (ſine iota, in genitivo Dorico) ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. τῦ Lipſ. nil admodum intereſt. Idem ſuperſcriptum habet γρ. ποτὶ ſuper περὶ.

30. κεκονιμένος ſolus Lipſ. nil refert. Hoc a κονίειν, vulgatum a κονίζειν, incruſtare quaſi aliqua κονίᾳ tectorio cuiuscunque coloris, ad illum morem, quo caementarii parietes incruſtant. κονιῶσι. Hic eſſe helichryſum idem, atque quod vulgo auripigmentum appellant, contendit Niclaſius. Cui facile aſſentior. κεκονισμένος dat etiam Etymolog. M. verſum hunc citans v. Ἑλίχρυσος. Scholiaſtes Nicandri ad Theriac. 625. ἑλίχρυσον ἄνθος ἐςὶν, ὗ μέμνηται καὶ Θεόκριτος. et ille quidem haud uno loco. Similis varietas lectionis eſt etiam apud Aratum Phaenomenis vſ. 253.

31. καρτῷ eſt in ſola Aldina.

32. τις Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. τι varietas lectionum Brubachianae ſubiuncta et HSt. neſcio quo auctore. Sine dubio τις praeſtat, quod etiam reuocaui. Θεῶν pro una ſyllaba effertur, et pugnat pro eo quoque Niclaſius.

36. γε-

36. γελεῦσα Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. γελοῖσα Flor. HSt. γελῶσα Lipſ. Bene Theocriti dignitatem poëticam h. l. adverſus Caſauboni aggreſſiones tuetur Niclaſius.

38. initium huius verſus citat Scholiaſtes Ariſtoph. Lyſiſtrat. vſ. 475. in margine Commelin. (apud Niclaſ.) redditur δηθὰ per συνεχῶς. Suidas geminam dat verbi lectionem ſub κοιλιδιᾶν et κυλοιδιᾶν, ibi κοιλιδιῶντι, hic κυλοιδιόωντα, Lipſ. κυλοιδιόωντες.

43. ὧδέ οἱ Lipſ. Aldina, Salam. Farr. quam lectionem reſtitui- *tam ipſi tument venae.* αἱ δέ οἱ ZC. Brubach. HSt.

47. κῦρος (ex indicio Niclaſii) dat codex Stopii et Scholiaſtes Apollonii Rhodii p. 134, b. (Eſt Argonaut. 1, 959.) Dictionem ὀλίγος κῦρος pro μικρὸς illuſtrat P. Victorius Var. Lect. 36, 18.

48. ὄρχυς Aldina, Lipſ. ὄρχως ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

49. φοιτῇ ſola Commelin. cum poſtſecutis, item Lipſ. reliquae φοιτᾷ. ἐπὶ πήραν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐπὶ πήρας codex Nic. Stopii, item Lipſ. unde forte Heinſius arripuit.

50. τεύχοισα Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. κεύθοισα varietas lectionum Brubach. ſubiecta et margo HSt. κεύθουσα Schol. ἀνάσειν Ald. et Lipſ. quae vera eſt lectio. ἀνάσσειν ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀνήσειν codex Stop. Flor. HSt.

51. pro ἀκράτιστον dat codex Fulvii Vrſini apud Niclaſium, ἀνάριστον, quod Niclas pro ſcholio habet. καθίξειν Aldina, et margo Salam. atque Farreanae. καθίξῃ duo medicei, Lipſ. Salam. Farreana, Brubach. καθίξῇ (gemino accentu) ZC. καθ' ξοι HSt. καθίζῃ et καθίζειν varietas lectionum Brubachianae ſubiecta. καθίξει duo medicei. Dictionem ἐπὶ ξηροῖσι καθίζειν illuſtrat Erneſtius ad Callimachum p. 253. verba ſunt poetae Cyrenaei, ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήρανον ὀδόντες. *ſed poſtquam lautam rem familiarem abſumſerant dentes.* quem ad locum haud male Vulcanius admonet, ſibi ſimile ductum a puteis vacuefactis et exhauſtis videri. In Noſtri loco poteſt ad ξηροῖς ſubaudiri, ſive σκευαρίοις, ſive ἐδέσμασι. *aliquem deponere ſuper aridis eduliis*, ſive *ſuper ſiccis*, *parum unctis ollis*, id eſt, *et nihil relinquere praeter ſiccum panem*, vel *praeter vacuam inanem peram.* Poteſt quoque λίθοις ſubaudiri. *ſuper*

 aridis,

aridis, nudis saxis, id est, *in loco duro et incommodo, vehementerque molesto collocare.*

52. Eustath. ad Iliad. τ. p. 1206. 7. ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλὸς (quae est prioris lectionis emendatio) ἡ δὲ χρῆσις (vel ῥῆσις) καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ.

55. πάντα Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. παντᾶ Lipf. et HSt. De v. ἀνθέρικες adire iubet Niclas Spanhemium ad Callimachi H. in Delum 193. et Foesii Oecon. Hippocr. Idem Niclas bene tuetur dignitatem Theocriti adversus iniquam censuram Lacerdae, (ad Virg. Eclog. 3, 45.) quem ὑγρὸς ἄκανθος offenderat. Conf. Idyll. 25, 206.

56. E Niclasio disco, Wintertonum aliter exhibere, atque reliquos libros, in quibus, meis quidem omnibus, est αἰπολικόν. Videtur Wintertonus αἰολικὸν exhibuisse e margine HSt. scholiis et ex Hesychio v. Αἰολικόν, ubi locum hunc Theocriti grammaticus affert. Sed loco secundi αἰολικὸν leg. est αἰτωλικόν. Saepe Αἰολεῖς et Αἰτωλοὶ inter se permutari, docet Grotius ad Aratum Phaenom. vs. 255. p. 6. v. etiam Canteri N. L. 3, 5. et Schotti Observat. 2, 46. qui lectionem αἰολικὸν auctoritate Phavorini Camertis stabilit.

57. τῶ (pro τοῦ, Dorice) medicei duo. quod recepissem, si citius illa fuissem auctoritate instructus.

59. ἐμὸν omnes mei libri. ἐμοῦ solus Lipf. ποτὶ cohaeret, non cum χεῖλος, sed cum θίγεν. *attigit.* τι est pro κατά τι, *ullo modo, unquam.*

60. τῷ καί τοι Ald. Salam. Farr. Brubach. τῷ καί τυ ZC. et Schol. τῷ κέν τυ codex Stopii, HSt. μάλα τοι πρόφρων quatuor medicei.

61. Niclas vulgarem bonam lectionem ἐφίμερον adversus ἐφ' ἱμέρα, Dan. Heinsii commentum, bene defendit. Daphnis erat vulgare pastorum et adamatum carmen, ut patet e Callimachi Epigr. 23. οὐκέτι Δάφνιν, Ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

62. κοῦτοι τοι φθονέω Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. κοῦτι τοι φθονέω Lipf. quae lectio si probatur, τοι distrahendum est in duas syllabas τοΐ. κοῦτοι τι φθονέω HSt. κοῦτι τυ κερτομέω margo HSt. e scholiis, quam lectionem pro genuina habet, alteram pro scholio, Niclas.

63. πω Ald. ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. πα margo HSt. malim οὐ δήπου εἰς — ubi ου et ει in unam syllabam inter pronuntiandum colliquescunt.

65. ὧ

65. ὅδ' ἐξ αἴτνας Lipſ. Ald. Flor. margo Salamandr. et Farr. ὅδ' ὦ 'ξ αἴτνας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἀδεῖα φωνὰ Aldin. ἀδ' ἁ φωνὰ Lipſ. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. et ſic quoque decem codices meliores dare, affirmat Dorville ad Chariton. p. 4.

66. ἦθ' [id eſt ἦτε] quod revocavi, Lipſ. Ald. ἦσθ' ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Pro poſteriore πᾶ ποκα dat Salamandr. et Farreana πᾶ τοκα, neſcio conſilione an errore. quod ſi data opera, neceſſe eſt, ut primo etiam loco πᾶ τόκ' legatur. In fine verſus ſola ZC. dat νύμφα vitioſe.

68. ποταμῶ γε μέγαν Flor.

72. omnes ἀνέκλαυσε. ſolus margo HSt. dat ἔκλαυσε. Forte repraeſentare volebat admonitionem, ſtultam illam quidem, Scholiaſtae, eſſe, qui diviſis vocabulis legant ἂν ἔκλαυσε.

73. pro φίλαι dat, hic et poſtmodum, tertius mediceus πάλιν.

77. πρώτιστος Lipſ. ZC. Brubach. πράτιστος Ald. Salam. Farr. ὥριος ZC. et codex Stopii. Lipſ. ὥριος.

78. ἐρᾶσσαι (duplici ſibilo) ſolus HSt. poterat ille ea quidem opera ſuperſedere. v. Idyll. 2, 149.

79. pro φίλαι hoc loco et vſ. 84 dat Lipſ. πάλιν. v. ad vſ. 73.

80. βῶται quatuor medicei, Lipſ. Aldina, et ex indicio Niclaſii, etiam Stop. et Flor. βῶται ZC. Salam. Farr. Brub. HSt.

81. ἀνηρώτων, Lipſ. Ald. Salam. Farr. Brubach. ἀνηρώτευν ZC. HSt. Πήλαπος omnes veteres, ut neceſſe ſit, ut Dan. Heinſius primus auctor Πρίηπος invexerit.

82. ἁ δέ τε Ald. Salam. Farr. Brub. Lipſ. ἁ δέ γε ZC. quod recepi. ἁ δέ τι κώρα HSt. quod plane repudiandum.

83. πάσας ἀνὰ κράνας ſolus margo HSt.

85. ζατεῦσα, δύσερως Lipſ. Ald. quod recepi. ζατεῦσ', ἆ δύσερως ZC. Brubach quod idem videtur etiam voluiſſe Salamandrina, in qua eſt ζατεῦσ' δύσερως. ſed adhuc peius Farreana ζατεῦσ' δύσερος. denique ζατοῖσ' ἆ δύσερως. HSt. E Stopiano video ζητοῖσ' afferri.

86. μὲν ἔλεγεν revocavi e Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ut neceſſe ſit, vulgare μὰν ab Heinſio profectum eſſe.

87. me-

87. mediceus primus ἰσορεῖ. Eustath. ad Iliad. ι. p. 741.
88. ex hoc versu βατεῦνται affert.

90. γελῶντι Lips.

91. τῆσι solus ZC. et Stop.

92. ποτελέξαθ' recepi e Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Solus Stephanus auctor fuit insecutis, ut ποτιλέξαθ' darent.

95. ἡ Κύπρις Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ἁ Κύπρις sola Commelin. et Lips. videtur ἀδεῖα h. l. non singularis nominativus, sed accusativus pluralis neutrius generis et adverbialiter usurpatum pro ἡδέως esse, *suaviter ridens.* γελῶσα Flor.

96. sola Aldina dat βαρὺν, quod revocavi, paululum mutatum in βάρυν. Vocabulum bene graecum est βάρυ pro βάρησις vel βάρος, ἄχθος. Vix graecum videtur esse βαρὺν θυμὸν ἀνέχειν, pro simplici ἔχειν, *animo gravari.*

97. citatur a Scholiasta Aristophanis ad Vesp. 1478.

98. ἄρ' Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἦρ' Lips. ZC. ἀργκλέω solus HSt. ἐλιγύθης ZC. sola, vitiose.

100. ποταμείβετο Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. et Stobaeus, qui cap. 62. hunc locum recitat, sed cum vitio, quod interpretem errore mirifico implicuit. Verum locus hic ab editione Bernardi Zanetti abest. ποταμείψατο HSt. et Stop.

101. θανατοῖσιν sola Ald. unde possit effici Κύπρι ἀθανάτοισιν. ego vero in vulgata acquiesco.

102. in huius versus lectione et interpunctione libri multum a se discedunt. Medicei duo, Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. sic dant: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος. ἄμμι δεδύκει Δάφνις. κεἰν — nisi quod ZC. post δεδύκει adhuc aliud comma addit. Eandem lectionem, sed aliter distinctam, exhibet HSt. scilicet sic: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. De lectione dubium non est, quin ἅλιος vera sit. sed de ratione verba discriminandi laboratur. Penes me quidem certum est, ita illa discerni oportere, ut discrevi, ad hunc nempe modum: (ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ') ἅλιος ἄμμι δεδύκει. *Sol nobis occidit* (in praesente) hoc est, *in extremo vitae versor articulo, fatum mihi supremum imminet. Id enim loquuntur omnia,* scil. signa et argumenta vitae meae declinantis, aut omnes meae res. δεδύκει repeto a verbo δεδύκω. Juniores editiones vitiose dant ἅλιον et δεδύκειν. Liber Vimariensis annotatum dabat, in

Flor.

Flor. esse ἅλιον et δεδύκην. Eustath. ad Iliad. χ. p. 1266. 47. ἐντεῦθεν δὲ ὀνάμενος ὁ Θεόκριτός φησι τὸ ἤ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἤγουν ἤ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ ζῆν. Citavit scil. e memoria, quae ad lapsum facilis et prona est. Idem ad Odyss. υ. p. 1895. 16. καθὰ καὶ Θεόκριτος ἥλιον πάντα δεδυκεῖν λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι.

103. ἔρωτος est in meis omnibus. Henr. Stephanus in notis e Florentina probat ἔρωτι, me quidem invito. ἄλγος ἔρωτος, *ulcus Cupidinis* est, *res eum urens, excrucians.* κὴν κίδα Lips.

105. ὤ λέγεται dant omnes mei. nullus tamen dubito, quin legendum sit, aut ὤ λέχεται, *vado ad Idam, ubi lectum sternit*, vel *lecto accipit, et concubinam sibi habet*, vel potius ὤ δέχεται, *ubi hospitio accipit, vel exspectat, pastor, Anchises, Venerem.* Videte, quomodo locum hunc acceperit, quisquis huius scholii auctor est, quod liber Vimariensis apud Niclasium offert. λείπει τὸ καταισχύνει.

106. solus HSt. dat ἀγχίσαν. caeteri omnes ἀγχίσην. et solus Stopii codex κύπειρον. Duo vocabula τηνεὶ et ὧδε, non sunt inter se disiuncta, non *ibi* et *hic* significant, sed utrumque idem dicit *ibi, ibi*, apud Anchisen puta, in monte Ida. Locus est similis vs. 33. idyllii 5. ubi v.

108. a mediceo tertio et a Stopiano abest.

109. pro ἐπεὶ legendum videtur ἔπι, aut ἔτι, eodem sensu, *adhuc superest*, aut ἐκεῖ, *ibi est.* Obiectat Veneri dedecora eius, quod ipsum prior adorta esset oratione aculeata. ideo illam mutuis aculeis ulciscitur. Quoniam cum viris pugnare gestis, et nullus tibi relictus est in me quidem victoriae locus, dicam tibi, quibuscum committere pugnam gloriosam possis. vade ad Anchisen, vade ad Adonin. nam et hi pastores erant. Videris enim mihi omnibus modis pastores vincere velle. vade ad Diomedem.

110. θηρία πάντα διώκει Ald. Lips. margo Salamandr. et Farr. et margo item HSt. Scholiastes et Florentina. θηρία τ' ἄλλα διώκει ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et codex Stopii. Praestabat tamen, meo iudicio, καὶ θηρία δ' ἄλλα διώκει.

112. αὖθις quatuor medicei, et ex editis sola Brubach. caeterae omnes αὖτις. propius a vero. leg. enim ἄντις, *ex adverso.* Vide, ut stare possis ex adverso Diomedis, cum eo in certamen congressa. Potest tamen vulgata ferri, si αὖτις accipitur pro *rursum*, aut, *ut aliud exemplum afferam*, et ἄσσον

σου cum Διομήδεος coniungitur. *ut stes prope Diomedem.* ἰοῖσα tum significabit studium, contentionem, festinationem. *I propere, et vide, ut cum Diomede congrediare.* Praefero tamen ἄντις. In libro Vimariensi sic erat annotatum: λείπει ὅρα ἢ ὅμοιόν τι.

113. βύταν dat tertius mediceus. ἀλλὰ videtur hic loci, ut alias persaepe, *quare, quapropter.* v. ad Idyll. 2, 18. dicenda, et ita quoque dudum Aemilius Portus in Lexico Dorico accepit. Potest tamen vulgaris significatio etiam hic obtinere, ut sententia sit: *vinco equidem Daphnin. iuvat tamen etiam tecum, o Diomede, experiri.* Florent. μαχεῦμαι. Post versum 115. repetebat Codex Stopianus versum intercalarem.

115. ἀνὰ ὥρα Lips. ZC.

118. Θύβριδος dat codex Stopii, Θύμβριδος omnes, quos vidi. margo tamen HSt. e scholiis affert Δύβριδος. Sine dubio lectio vulgaris proba est. Θύμβρις est idem atque Θύμερις vel Θύμηρις. forte calidus erat iste fons, seu rivus Meminit huius loci, et versatae in eo lectionum discrepantiae Eustathius ad Dionys. Perieget. vs. 354. his verbis: Σημείωσαι δὲ, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἔν τινι ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ καὶ Σικελικός τις εἶναι ποταμός.

125. ἔλικας δὲ λίπε ῥίον in omnibus est libris meis. codex Stopii λίπον. Sed Lambertus Bos l. c. p 89. commendat Ἔλικα δὲ λίπ' ἠρίον, ut sit genitivus a nominativo Ἔλικας, quod sit nomen viri, filii Lycaonis, adeoque eiusdem cum Lycaonide statim post commemorando. Non displicet coniectura, neque tamen audeo quicquam contra codicum consensum; neque satis versatum me sentio in historia fabulosa, ut possim in hac causa meum iudicium interponere.

126. solus Lips. ἀγανὸν. quod verum puto. *venerabile, reverendum, augustum.* Flor. ἀγητὸν.

128. omnes libri φέρ' εὐπάκτοις. nihilominus contendam, legendum esse φέρεν πακτοῖο. Non enim φέρειν dicitur, sed φέρεσθαι, cum significatur ablatio praemii propositi. πακτὸς κηρὸς aeque bene dici potest, quam εὔπακτος.

129. καλὰν libri omnes. videtur tamen καλὰ leg. esse, adverbialiter pro καλῶς, *am Mundstucke hubsch ausgeschweift,* vel etiam *eingefasst.* Si nempe ἑλικτὰν accipis pro κηρῷ ἀμφιαλιχ..σαν. *cera illitam* Alias potest vocabulum hoc reddi per *curvatam,* h. e. excisam ad ambitum curvum.

131.

131. νῦν δ' ἴα Lipf. quod non probo. Idem Lipf. cum duobus mediceis ἄκανθαι.

133. Leichius e P. adnotaverat κομᾶσι. quod evertit meam fufpicionem, illa litera P. primam aut principem Theocriti editionem, h. e Aldinam fignificari. nam in Aldina eft κομᾶσαι. quare neceffe eft, ut ea litera alium codicem defignet. Cl Erneftius fufpicabatur, ea figla editionem aliquam Theocriti Parifinam, forte Bogardianam, defignari. Qui κομᾶσι dedit, fi dedit, neque ille potius lapfus Leichii eft, videtur ille κομάσῃ voluiffe. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. dant κομάσαι.

134. omnes veteres libri dant γένοιντο. quod revocavi. Primus videtur Dan. Heinfius γένοιτο invexiffe, quod in Lipf. quoque reperi. Crebro Theocritus nomina neutrius generis pluralia componit cum verbis in numero plurali, contra vulgarem loquendi morem. Flor. γένοντο.

135. θνήσκει Aldina et Flor. De ultima parte verfus v. Io. Brodaei Mifcell. 2, 28. quem miror abfurdae Scholiaftae interpretationi fubfcribere, deferentem Erafmum, qui recte et ex natura rei et poëtae mente accepit.

136. κὴξ ὀρέων folus ZC. γαρύσσαιντο (duplici fibilo) folus Lipf. et unus mediceus.

137. deeft Lipf.

138. ἀνεπαύσατο fola Aldina, et P. ex annotatione Leichii.

139. μὰν omnes reliqui. μὴν Lipf.

140. f. ᾧ [id eft ὃ] κλύσε δίνα, *cuius rivi vel torrentis;* Stygii puta, *vortex obruit.*

141. μοίσαις Lipf. Aldina et reliqui, praeter HSt. et Heinf. qui μώσαις dant.

143. κεν P. Lipf. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. qui tamen in textu dat μιν, e codice forfitan Stopii, in quo ita eft, tefte Niclafio.

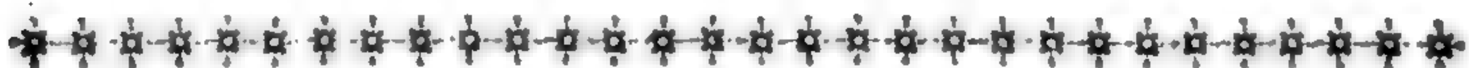
147. πλῆρες δὲ σχαδόνων Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. πλῆρές τοι σχαδόνων medicei tres, Lipf. ZC. Schol. Heringa in Obferv. Novis Mifcell. Amftelod. feu Dorvillianis p. 963. vult Αἰγιλῶ legi. Conf. Palmer. Exercit. ad Auctores Graecos p. 791. qui vulgatam defendit. Vir doctus libro Vimarienfi (apud Niclafium) adfcripferat locum ex epiftola Iuliani Aug. ad Sarapionem. Ἀριστοφάνει μὲν δοκεῖ etc. Etymolog. M. v. Αἴγειρος exhibet lectionem αἰγίλῳ, cuius haec funt

verba: δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀπ' αἰγίρω ἰσχάδα τρώγοις διὰ τοῦ ῑ γράφεται ἀπὸ τοῦ αἴγιρον. ἐςὶ δὲ τὸ Ἄγιρον (sic) ὄνομα πόλεως.

150. δοκασσεῖς unus ZC. Eustathii locum huc pertinentem affert Henr. Stephanus in notis ad h. l. est e comm. ad Il. α. p. 1349. 4.

151. Schol. κιναῖθα.

152. σκιρτάσῆτε ZC. duplici accentu. v. ad vs. 6. ἀναθῇ P. Ald. Salam. Farr. Brubach. quod nihili est. ἀναςῇ ZC. et HSt. quod verum est.

AD IDYLLIVM SECVNDVM.

φαρμακευτρίας in plurali appellat Athenaeus p. 475. recte et hoc; quanquam etiam vulgata non male. Princeps enim una est incantationis. Pharmaceutria itaque recte dicitur in numero singulari. Sed ei alia quoque est adiutrix veneficii. quapropter merito Pharmaceutriae ambae audiunt. Cur Heinsius argumenta alia susfecerit illis, quae vetustae editiones a Zach. Calliergo inde ad Henricum Stephanum per manus dederant, et quas ipse quoque Stephanus sibi servandas censuit, nil caussae video; praesertim cum illa nova argumenta illis vetustis nihilo meliora, et vel peiora sint haud raro. Verum quidem opera, vetusta argumenta cum novis componendi, reservata tertio harum Animadversionum libro esto.

vs. 1. φέρε] *agedum, dic, cedo dum.*

vs. 2. citat Athenaeus p. 479. et multis de v. κελέβα disputat. v. Palmer. Exerc. p. 792. qui pilam mortarii esse contendit. De εἰδῆς ἀώτῳ v. Lamb. Bos Observ. p. 80.

3. τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα Lips. et veteres omnes libri ad Henr. Stephanum, qui primus dedit τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὔντα, reiecta in marginem vetusta lectione. malo consilio. nam sine dubio illa vetusta lectio proba erat. Existimabat auctor huius lectionis, εὔντα esse idem, atque ἐόντα. concedo, alias esse posse, ut saepe est εὖσα pro οὖσα. sed hic non erat. qui enim βαρὺς ἀνὴρ et φίλος ἀνὴρ secum consistere possunt, vir amicus,

amicus, et idem gravis, ſeu moleſtus? quare putavi, mihi revocandam eſſe veterem lectionem. *βραδύνειν* hic loci idem eſt, atque *βραδύνειν*, ***cunctari***, ***ceſſitare***, ſive veniendo ad domum meam, ſive ad venerem exercendam. *βραδύθειν* pro ***tarde ire***, ſaepe apud Oppianum, Nicandrum, (vid. v. c. Theriac. 319) et alios occurrit.

4. editi omnes *οὐδέποθ' ἥκει* dant. niſi quod Salam. et Farr. *οὐδέθ' ἥκει*, et Aldinae proxime ad verum *οὐδὲ ποθήκει*. unde effeci *οὐδὲ ποθήκει*, id eſt, *οὐδὲ προσέρχεται*, ***ne ad me ventitat quidem, ne pedem quidem unum infert in domum meam, nedum ut me familiariter utatur.***

5. plane abeſt a Salam. et Farr. Codex Stopii dat *τεθνήκαμες*. *ἡμὲς* Lipſ.

6. *ἄραξεν* Ald ſola.

9. *μέμψωμ'* ſolae Heinſianae. plane praeter omnem cauſam. quaſi *ὡς* vel *ἵνα* non item indicativum adſciſcat, aut *μέμψομαι* non aeque poſſit coniunctivus, apud poëtas quidem, eſſe, quam indicativus eſt, quum poëtae longas et breves vocales promiſcue habeant. *μέμψομ' οἷα* Lipſ.

10. *ἀλλὰ* hic loci, ut ſaepe alias, e. c. vſ. 18. paulo poſt, ſignificat *quapropter*. Iam ſupra ad Idyll. I, 131. attigimus. Sic Callimachus in Lav. Pall. 51. ubi male redditum eſt: *ſed, Pelasge, vide.* imo vero, *quare Pelaſge vide.* item vſ. 137. *ἀλλὰ δέχεσθε*, *quare accipite.* Innumeris locis haec particulae vis ab interpretibus eſt ignorata. Caſtigavit errorem interpretis Theocritei h. l. commiſſum Lambertus Bos Obſerv. p. 91. Videtur hunc locum in mente habuiſſe Euſtathius ad Odyſſ. ξ. p. 1767. 19. ſic ſcribens: *ὅτι δὲ τὸ θύειν καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιᾶν κεῖται Θεόκριτος ἐν ταῖς φαρμακευτρίαις δηλοῖ σαφέστατα.*

13. *αἷμα* dant libri omnes. quae bona atque proba eſt lectio. diſplicuit tamen Valkenario V. C. p. LIV. epiſtolae ad Matth. Roeverum, eique ſufficit *εἷμα*. neſcio, an hunc locum deſignaverit Etymologus v. *ἠρία*, tanquam e Theocrito aſſerens *καὶ ἠρία κεκμηώτων*. forte errore memoriae, aut ex varia lectione.

14. *δασπλῆτις* vocabulum eſt poëticum, cui vis paene par ineſt illi latino, ***immanis.*** Vtitur eo etiam Nonnus Dionyſ. 30. p. 776. *οὐδὲ χόλον δασπλῆτα καθαψάμενος φύγεν ἥρης.* Citat hunc locum Etymolog. M. v. *Δασπλῆτις*, ubi ait: *Θεόκριτος δὲ αὐτὸ Ἑκάτης ἐπίθετον εἶναι φησὶ, ἢ μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμένη.*

 16. Pro-

16. Propert. 2, 1. 73. *Non hic herba valet, non hic nocturna Cytaeis, Non Perimedea gramina secta manu.* ubi Bruckhusius haec annotavit. [*Cytaeis* Medea est. Perimedes meminit Theocritus in Pharmaceutria, estque eadem, quae Homeri Acamede.] v. de hac Agameda vel Hecameda Wolf. in catalogo foeminarum olim illustrium p. 262.

17. versum hunc allegat, sed cum reprehensione, Aelianus Hist. Anim. 15, 19.

18. in librorum, quibus usus sum, nullo reperi lectionem in margine HSt. annotatam *κάεται.* videtur utique lectio vulgaris *τάκεται*, sic obiter intuenti haud satis accommodata rei praesenti. Maza enim igni apposita, non liquescit, sed indurescit potius, et solidescit ad instar saxi. verumtamen pultes cum aqua in olla flammis impositae sine dubio *τήκονται*, mollescunt, liquescunt, dissolvuntur in liquidum et sorbile alimentum. Cuiusmodi puls h. l. videtur vocabulo *ἄλφιτα* designari.

19. *ἐκπεπότησαι* ZC. solus, et id videtur quoque Lipf. voluisse, dans *ἐκπεπότισαι.*

20. *μισαρὰ* solus ZC. male.

21. *καὶ λέγε ταῦτα. τὰ Δ.*] sic distinctum dant hunc locum libri omnes. sed videtur potius sic distinguendus esse; *καὶ λέγε· ταῦτα τὰ Δ. ὀ. π. et dic: Haec spargo Delphidis ossa.* h. e. pulvis hic, quem huic pulti inspergo, vicem gerito Delphidis ossium, eaque mihi repraesentato; et cum illum pulverem spargo, id tantundem mihi esto, ac si ossa Delphidis ipsa comminuta spargerem. v. Palmer. Exerc. p. 793. quem non satis bene intelligo.

24. *λακεῖ* omnes, etiam Lipf. omisso etiam commate post hoc verbum, praeter HSt. qui *λακέει* cum commate dedit. quem secuti sunt iuniores. Fieri possit, ut poeta primam syllabam produxerit, quasi esset pro *λήκει.* possit quoque dedisse *αὐτά τε λακεῖ μέγα κ.* nam *μέγα* potest tam ad *λακεῖ*, quam ad *καππυρίσασα* trahi. Postremum hoc verbum displicet Valkenario l. c. p. LVI. qui malit *καππυρὸς εὖσα*, id est, *ἐν πυρὶ ὖσα.* quo non parum vis et venustas loci debilitatur. *καπυρίζειν* est *καπυρὸν πνεῖν*, ingens, sonorum spirare, multum aurae cum sibilo et crepitu efflare. Etymolog. M. in v. *Δάφνη.* — *ἡ ἐν τῷ δαίεσθαι φωνοῦσα. ἠχεῖ γὰρ καιομένη. μαρτυρεῖ Θεόκριτος. χ' ὡς αὐτὰ λακῇ* (sic) *μ. κ.*

25. ἄφθῃ Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἄφθη HSt. cum iunioribus. αὐτᾶς dat ſolus mediceus primus et Stopianus.

30. veteres ante Stephanum ſic diſtinctum exhibent hunc locum: ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὡς κεῖνος δινοῖτο. Sed Stephanus ſic: ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας ὡς κεῖνος δινοῖτο. negat enim, ſe videre, qua ratione verba ἐξ Ἀφροδίτας cum praecedentibus cohaereant. Quod perſpicuum eſt. Significant illa *propitia Venere, cum pace Veneris.* v. Id. 7. 12. Nil eſt, cur vetus diſtinguendi ratio improbetur. Meminit huius loci Euſtathius, ad Dionyſ. Perieg. vſ. 1131. ἐςὶ δὲ καὶ φαρμακίδων τρόχος ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, καταγοητευόμενος [ſ. καταγοητεύων] ἐν τῷ ςρέφεσθαι. De rhombo nemo diligentius expoſuit Iacobo Nicolao Loënſe, libro 7. Epiphyll. c. 23. miror hominis diligentiam. Stopiano deeſt ὁ.

31. θύρῃσιν etiam Stop. ſed θύραισιν Farr. δινεῖτο et ἀμετέροισι θύρῃσιν Lipſ.

33. pro θυσῶ malim εὑσῶ, ab εὕω, *uro, amburo.*

34. verſatur hic varietas in libris. Alii, ut Ald. Flor. ZC. Brubach. Scholiaſt. et margo HSt. dant ῥ' ἀδάμαντα recte. alii, ut Farrean. et HSt. dant ῥαδάμαντα. quid voluerit Salamandr. dubium ſit. dedit enim ῥαδάμαντα. Sed videtur hoc magis ad lectionem poſteriorem accedere. Verum illa prava eſt, et a me merito expulſa, et cum vetuſta permutata. Ipſe Stephanus in annotationibus poenitentiam inconſultae ſuae feſtinationis prodit, et firmas affert cauſas, cur illa a ſe admiſſa lectio repudianda ſit. fuiſſe ſe mutaturum, ſi res integra adhuc fuiſſet. Sed, quo tempore ſuum errorem deprehendiſſet, eo iam folium excuſum fuiſſe. Quem bona fide agentem et recta monentem debebant Heinſius et poſt ſecuti audire, praeſertim, cum Stephano ſuffragator accederet Iſ. Caſaubonus in Lect. Theocr. teſtis haud contemnendus. Sed illi videntur Henrici notas plane ignoraſſe, et Heinſii ſui auctoritati, nimis profecto quam levi, et penes me quidem plane nulli, ſecurius indormiviſſe. Rationibus, quas Stephanus pro vetuſta proba lectione a me revocata attulit non paucas et idoneas, quod addam, nil habeo.

ibid. εἴ τι περ Ald. ZC. Brubach. HSt. recte. Sed Salam. et Farr. male dant παρ', quaſi eſſet pro πάρεστι. unde margo HSt. repetiit.

36. ſola

36. sola Brubach. ἀχεῖ dat. Verbo ἠχεῖν non illa vulgaris solummodo inest vis, ut *sonare*, *sonitum edere*, significet, sed etiam haec paulo ab usu communi alienior, quae hoc loco obtinet, ut significet, ictu, perculsu, conquassatione, ad sonandum vel tinniendum impellere.

41. ἀντὶ γυναικὸς] Vocab. γυνὴ significat uxorem legitimam, rite marito a necessariis collocatam, ut materfamilias sit, cuius contrarium est pellex. Sic Idyll. 27, 65. ἀλλὰ γυνὴ, μήτηρ — quod si tenemus, facile erit, locum Callimachi, qui in fragmentis Bentleianis numerum 170. tenet, emendare sic: τὺς αὐτῷ σκοτίυς ἐμπελάτειρα τέκεν, ὐ γυνή. *quos ei nothos concubina peperit*, *haud uxor legitima*, *materfamilias*. quo etiam lectio codicis Leidani ducit ὔτ' ἔτεκεν γυνή. vulgo ibi loci particula negans abest, quae res illas turbas dedit, et tenebras obiecit interpretibus. κακὰν est *aspernabilem*, *contemnendam*. ἀπάρθενον est idem atque παρθένον ἀπάρθενον, *virginem eo nomine indignam*, quod tamen affectat, quae cum uxor non sit, non magis est virgo, sed inter utrumque nomen ambigit, neutrius particeps.

45. Θησέα' Ald. Salamandr. Farr. Θασέα ZC. Brubach. HSt.

46. λαθῆμεν (sine sibilo) εὐπλοκάμω 'Αριάδνης Lips. f. λασθήμεναι εὐπλοκ.

48. v. Palmer. Exerc. p. 793. P. Victorii Var. Lect. 2. 6. et P. Bayle dissertation sur l'Hippomanes, subiunctam eius dictionario historico. unde intelligo, Salmasium monstrosam fovisse suspicionem, in h. l. pro φυτὸν leg. esse χυτόν. v. etiam Broeckhus. ad Tibullum 2, 4, 58.

51. ἴκελος solus Lips. quod recepi, recte. nam περήσαι non est infinitivus, sed optativus. Si vulgaris lectio ἴκελον deberet obtinere, scribendum etiam esset περῶντα. *o utinam videam Delphin similem furioso*, *et in aedes meas irrumpentem*. Sed sententia est: *o utinam Delphin videam illo loco*, *et o utinam veniat in aedes meas*, *similis equae furiosae*. Facit etiam Scholiastes huius lectionis mentionem. Solus Lips. etiam et ZC. dant λιπαρῆς — παλαίστρης. neque tamen omittendum, super ς in codice Lips. υ fuisse superscriptum, sed a manu iuniore.

54. κατὰ cohaeret cum τίλλοισα, non cum βάλλω. Tales verborum concerptiones et transpositiones, ubi praepositiones post verba ponuntur, ut omnibus poëtis usitatae, ita inprimis

primis Apollonio Rhodio percrebrae sunt. vid. ad Idyll. 3, 21.

55. ἀνιαρὰ Ald. sola, unde revocavi. caeteri ἀνιηρά. Lips. dabat ἀνιηρὰ cum α super η scripto eadem manu, velut scholium.

58. sola Farr. σαῦρον. quod videtur mendum typographicum esse. Pro αὔριον dat mediceus tertius ἄγριον. male. καλὸν ποτὸν Lips. transpositis vocabulis.

60. φλιᾶς dant omnes. margo tamen HSt. dignam habuit vitiosam lectionem a me nusquam, nisi in Scholiaste, repertam, φιλίας commemorare. Habet illam quoque index var. Lect. Brubachianae subiunctus.

61. θυμῶ (sine iota subscripto, in gen. Dor.) ZC. HSt. reliqui θυμῷ cum iota subscripto in dativo, quod revocavi. nam ἐκ non cum θυμῶ, sed cum ἧς ἐκδέδεμαι cohaeret. ἧς ἔτι καὶ νῦν ἐκδέδεμαι θυμῷ, cui limini ego adhuc animo meo annexus et obstrictus sum.

62. ἐπιφθύζοισα Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπιφθύζισα Lips. ἐπιφθύσδοισα HSt. ex ingenio suo, quod ex eius annotatione apparet, ubi ipse fatetur, se suae correctioni haud satis confidere. De verbo ἐπιφθύζειν ad Eustathium nos ablegat, cuius haec sunt verba ad Od. α. p. 1392. 42. τὸ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιφθύζειν ἀντὶ τοῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. item p. 1482. 43.

64. δακρύσω sola Aldina. Nunc sola secum relicta pharmaceutria Cimaetha agit. ablegaverat enim ancillam Thestylin. Nunc incipit amoris sui lacrymabilis originem memoria repetere.

65. ἄρξωμαι; τίς μοι Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἄρξομ' ἐγώ; τίς μοι Lips. ZC. Commel.

66 τῶν βύλοιο Ald. τῶ 'υβύλοιο ZC. Brubach. HSt. τῶ ὑβύλοιο Salam. τῶ ἡβύλοιο Farr.

67. ἄλσος ἐπ' ἀρτ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἄλσος ἐς Ἀρτ. Lips. et tres medicei.

69. loci huius latinam interpretationem corrigit Palmerius Exerc. p. 794.

70. Consentiunt libri omnes in Θευχαρίλα. Sed peregrinum quid sonat nomen Theocharilai. nullum usquam nomen graecum reperiatur, ubi coniunctum sit vocabulum θεὸς cum vocabulo λαός. Θεοχαρίδης facile probetur. Ergone

Θευχαρίδα legendum est? sed praestat sine dubio lectio codicis Toletani Θευμερίδα. v. Schott. observ. 2, 46. aut Flor. Θευμαρίδα.

71. λιτάνευσεν Lipf.

72. θάσασθαι Lipf. Ald. Flor. θεάσασθαι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et mediceus primus atque tertius. Ex hoc versu μεγάλοιτος affert et interpretatur Eustathius ad Il. τ. p. 1186. 48. ἀκολούθως παρὰ Θεοκρίτῳ κεῖται μεγάλοιτος ὁ πανδυστυχής.

74. remansit, quod aegre fero, in editione nostra, e Commeliniana, quae sola sic habet, τὰν Κλεαρίστας. caeterae omnes τᾶς Κλ. Lipf. etiam dat ἀμφιστειλαμένη τ. ξ. τὰν Κλ.

75. et 81. et sequentibus iisdem versibus dat mediceus tertius ὄκεν.

76. ὦ Lipf. Ald. Salam. Brubach. ἃ ZC. Farr. Commelin. allegaverat annotator in libro Vimar. Id. 1, 105. pro illa lectione.

79. ἢ τὸ σελάνας Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. et tres medicei, item Lipf. adscripserat quoque Leichius, ita habere M. R. quae siglae quid sibi velint, haud teneo. num *manuscriptum regium?* sed quodnam illud? Parisinum, an Dresdanum? an aliud quodpiam? Solus, quod sciam inter veteres, habet ZC. ἢ τῦ σελάνα. Flor. σῦ. convenit utraque lectio huic loco. Verior tamen mihi visa est illa vetusta, et poeticae orationi decentior. *pectus lunae* haud profecto poetam dedeceat. quare illam revocavi.

80. λιπόντων revocavi item ex Ald. Flor. Stop. unde Salam. et Farr. et HSt. in marginibus suis, item Brubach. in fine inter varietates lectionum repetierunt; ipsi autem secuti sunt, in texto exhibendo, ZC. qui λιπεῦσιν dedit primus.

82. μοι Flor. locum hunc ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ductum esse ex Homero, e quo non pauci Theocritei adumbrati sint, admonuit P. Victorius Var. Lect. 35, 2.

83. κὐδέ τι πομπᾶς Ald. unde margo HSt. repetiit. κὐδ' ἔτι Salam. Farr. Brubach. HSt. κὔτ' ἔτι π. ZC. κὐκ ἔτι π. Lipf.

84. ἐφρασάμαν Lipf. ὡς πάλιν] ὡς hic loci videtur esse, *ut*, h. e. *cum*, vel *postеaquam. ut domum redii, non resipui, mentem sanam non recuperavi.* Quod si autem ὡς h. l. accipitur pro *quomodo*, tum ἔγνων significabit, *teneo*, *novi*. Pro ἐξαλάπαξε, quod est in meis libris omnibus, (nisi quod Lipf. dat

dat ἐξαλάπαξεν) affert Scholiastes lectionem ἐξάλλαξεν, quam tamen male interpretatur. ἀπῆλθον Stop.

86. sola Commelin. dat κελμάν. ut Stop. caeteri omnes κελμὴν.

88. θαψῶ Ald. et omnes veteres. θάψω solus HSt. potest pariter genitivus atque dativus hic locum habere. nam ὅμοιος utrumque casum adsciscit. Citat hunc versum Scholiastes Aristoph. Vesp. vs. 1404.

94. χῶτω omnes veteres. χὤτω sola Commel. τᾷ δύλα dant Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. τᾷ δώλα sola Commelin.

95. εἶδ' ἄγε] sic solet illa formula vulgo exarari. sed oportebat εἶ δ' ἄγε. nam εἶ est imperativus contractus ex ἴε, a verbo ἴω, unde productum in μι, ἔημι, εἶμι, *eo, vado. i, age:* illud δ tantum hiatus evitandi ergo, et consequendae suavitatis atque lenitatis cuiusdam in pronuntiando, inseritur, ut in *redigo*, pro *reago.* Lips. quoque dabat εἶ δ' ἄγε. sed iunior manus lineola transversa δ induxerat. Pro μᾶχος dat mediceus tertius μῆχος. Stop. νόσω.

100. κἀπεὶ Flor.

101. ὑφαγέο Ald. recte. accentu in penultima; quia est a verbo ὑφηγεῖσθαι, non ab ὑφάγεσθαι. Dant tamen omnes reliqui ὑφάγεο, ut ZC. Salam. Farreana, Brubach. HSt. cuius margo etiam ἀφάγεο dat. male ille quidem. ὑπὸ in hac compositione idem est, atque πρὸ. *praei viam illi.* Pro τᾷδε dant mediceus secundus et quartus τῷδε. perinde est. τῷδε est idem atque ἐπὶ τοῦτον τὸν οἶκον vel χῶρον; et τᾷδε idem atque ἐπὶ ταύτην τὴν οἰκίαν vel χώραν.

102. ἐφάμην Ald. Flor. caeteri omnes ἐφάμαν. ἦλθε item sola Ald. caeteri ἦνθε. λιπαρόχροον omnes, praeter ZC. qui λιπαρόχροων dedit, et ex ea servavit Commel.

103. νιν omnes, praeter Commelin. quae μιν dedit, item Lips.

104. Constructio verborum haec est: ὑπεραμειβόμενον τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

107. κεχύσσκεν omnes mei. affert tamen Henricus Stephanus in annotatione ad h. l. e Florentina seu Iuntina κοχύδεσκεν, et Dorville p. 380. annotat. ad Charitonem, ubi locum hunc recitat, nulla facta mentione alius lectionis. meretur H. St. ad h. l. annotatio conferri, ubi lectionem illam (cum δ) ex Eustathio adstruit. Motus illis auctoritatibus le-

 ctionem

ctionem illam revocavi. Pro μεν dat mediceus secundus μὲν.

108. δυνάμην Ald. sola.

109. μητέρα Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. necesse ergo est, ut Heinsius ματέρα dederit.

115. ἔφθασσα mediceus quartus.

116. ἦ με Aldina sola, unde revocavi. nam id verum est. Sententia est: *Quod me citius vocasti ad domum tuam, quam ego illuc ivi, in ea re me tantum praevertisti, atque ego cursu Philinum nuper praeverti.* Vanus homo, quo tempore mulierculae adulatur et blanditur, eodem ipse se ei iactat atque commendat. ἤ με ZC. Salam. Farr. ἦ με Brubach. HSt. Lips.

119. ἐὰν φίλος αὐτίκα νυκτὸς] *utpote qui te amare coeperim ea ipsa statim nocte, qua te primum vidi.*

121. 122. v. Is. Vossium ad Catullum p. 239. πάντοθεν et περὶ ζώστρῃσιν duobus vocabulis Lips.

126. εὗδόν τ' εἴ κε Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. εὗδον δ' εἴ κε ZC. et tres medicei. ἐφίλησα Lips.

127. omnes mei dant ἄλλα vel ἄλλα. Ex indicio Henrici Stephani intelligo, in Florentina esse ἀλλᾷ, qui tamen admonet, illam editionem in hac voce sic exaranda sibi non ubique constare. Idem etiam fuit in codice Toletano, quo Andreas Schottus est usus. v. eius observ. 2, 46.

128. v. Palmer. Exerc. p. 795. cuius tamen annotationem ad vs. 95. nullo modo probo.

130. solus Lips. πρᾶτον.

131. τὴν idem.

136. vocem Μανίαις maiore prima litera curavi exarari. nam hic loci deae sunt. *Amor, a malis Maniis, seu Furiabus, adiutus et comitatus, exagitat e penetralibus aedium, e gynaeceo, perculsam trepidatione virginem et recens nuptam.*

139. ἐφαψαμένη Lips. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐφαψαμένα sola Commelin.

140. Eustath. ad Iliad. ζ. p. 624. pen. τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ λεχθὲν ὡς ἐν λόγῳ σεμνῷ τὸ ἐπὶ χρωτὶ χρὼς ἐπεπαίνετο, ἤγουν ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσετο.

141. ἐψιθυρίσδομεν Lips.

143. ἤλθομες Stop.

146. deest γε Lips. v. ad h. l. Palmer. Exerc. p. 796. et Valkenar. ad M. R. p. LI. parcam operae infructuosae ea com-

comminiſcendi et proferendi, quae ſemper incerta ſint futura, et nihilo vulgatis ad ſententiae bonitatem meliora, praeſertim in re levi. Vulgatam αὐλητρίδος ſatis tuetur Idyll. 6, 41. et 10, 16.

147. τε dant omnes. malim tamen τὰ. τὰ ποτ' ὤρανόν, κέλευθα ſcilicet, *vias in coelum ducentes*. Sic alio loco poeta dicit, equos Aurorae currere ἐς Διός, *in aedes Iovis*, vel verſus eas.

148. ῥοδόπηχυν Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ῥοδόπαχυν ſola Commelin.

149. ἐρᾶται Lipſ.

151. poſt τόσον ponit Lipſ. punctum, HSt. comma. in reliquis vetuſtis procedunt verba h. l ſine ulla diſtinctione. Ego ſemicolon poſt αἰὲν poſui, ut ſit ſententia: *illud quidem*, vel *ſemper*, vel *certe mihi aſſeveravit*. Si citius ad me perveniſſet lectio medicei quarti, eaque pluribus confirmaretur auctoritatibus, ὥνεκ' ἔρωτος, nil dubitaſſem eam recipere.

152. ἀκράτῳ cum iota ſubſcripto ſola Commelin. ἀκράτω ſine iota, in genitivo Dorico, veteres omnes. quod revocavi. ἐπεχεῖτο hic accipio pro εὐωχεῖτο, *ſeſe invitabat*, vel *ingurgitabat*, amoris ſui quaſi vino meraco. ἐπισχεῖν *mammam aut poculum labris* eſt *admovere*. ἐπισχέσθαι *ſibi ipſe ſuis manibus ad labra admovere*. malim enim ab ἐπὶ et verbo producto ἐχέω, *teneo*, quod idem eſt atque ſimplex ἔχω repetere, quam ab ἐπὶ et χέω, *fundo*. Erit itaque ἐπεχεῖτο ἀκράτω ἔρωτος tantundem, atque ſi dixiſſet ἐπίσχετο αὐτὸς ἑαυτῷ πρὸς τὰ χείλη ποτήριον ἀκράτου ἔρωτος. fruebatur deliciis ſuis usque ad ſatietatem, tota nocte, a nemine interpellatus, et cum tandem ſummo mane ab illis ſuis amoribus diſcederet, quicunque illi tandem erant, ſeu mas, ſeu foemina, affirmabat, operam ſe daturum, ut aedes illae, in quibus libidini ſuae ſatisfeciſſet, totae corollis eſſent coopertae.

154. ſola Commelin. ἀλαθής.

155. ἦ ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ἦν Lipſ. et Ald. unde poenitet quod non effecerim δὴν γάρ μοι. *dudum enim mihi*, vel *per longum tempus*. Valken. l. c. coniecit ἦ γ' ἀρμοῖ.

157. Conſentiunt omnes in ποκ' εἶδον. poenitet tamen cunctationis memet meae. In principio ſcil. curationis meae Theocriteae paulo eram, quam in operis proceſſu, ad emendandum

dandum cunctantior atque verecundior. Sine dubio poëta dedit οὐδ' ποτεῖδον, id est προσεῖδον, *ne oculis quidem eum vidi.*

158. ἦ ῥα h. l. accipio pro ἦ ἄρα. Pharmaceutria incipit secum dubitare, verane sit illa amicae suae relatio. *Num potius,* ait, *ille, non alio quodam tenetur amore, sed mei solummodo oblitus est?* Potest tamen locus etiam hoc modo accipi: Ausit nunc aliquis negare, illum alio quodam teneri amore, qui ei nostri oblivionem induxerit. Videntur tamen sequentia priori interpretationi magis suffragari.

161. φημὶ Lips.

165. σεληναία Stop.

AD IDYLLIVM TERTIVM.

5. In κορύψῃ consentiunt omnes, etiam Gellii vulgares libri, qui locum hunc 9, 9. recitat. Sed ibi dat liber Franekeranus κορύξῃ teste Valkenario Ep. ad M. R. p. XLII. qui eam lectionem amplectitur, ut magis Doricam. Accedit auctoritas Dorvillii, qui p. 457. Vanni criticae testatur, κορύξῃ in melioribus codicibus reperiri.

7. παρακύπτειν usurpant Graeci de prospectu, sive tu de semita in domum inserto capite inspicias, sive domo, per fores, aut per fenestram foras prospicias, exserto capite. Centies sic in Ceremoniali Constantini Porphyrogenetae usurpatur, ad quod loca plura, hanc usurpationem verbi confirmantia, contuli. Nostri hoc in loco prior obtinet significatio, τοῦ εἰσβλέπειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν εἰς τὰ ἔσω, de via publica in antrum inspiciendi.

9. πυκνεῖς Stopian.

13. ἀμβομβεῦσα sola Ald. et in codice Ernestiano primum μ nescio quis calamo induxerat. caeteri omnes ἁ βομβεῦσα. mihi tamen verbum ἀναβομβεύειν poeta Siculo indignum visum non est.

14. pro ᾇ mediceus quartus dat ᾧ. Locum hunc Palmer. Exerc. p. 796. obscoeno modo explicat.

16. ἰθήλαζε Lips. Aldina, HSt. ἰθήλαξε Flor. ἰθύλαζε vitiose ZC. Salamandr. Farr. Brubach. Valkenaer Ep. ad M. R.

M. R. p. LXI. e Stobaei p. 401. 30. praefert ἰθύλαξε, quem secutus sum. codex Leidanus Thomae Magistri (v. Ματὸς) ἰθήλασδε. solus porro ZC. dat ἔγραφε, caeteri ἔγειφε.

17. ὀστίον Lips. a veteri manu, sed nova ὀστίων correxerat.

18. Admonet Stephanus in annot. ad h. l. esse, qui ποθορεῦσα exhibeant, propius illi quidem ad Dorismum. Sed inconstantiam, quae versetur in libris manu exaratis in dialectis reddendis, reprimere conatum omnia ad unam normam reformandi. Quae sapiens est admonitio, nasutis illis probe tenenda, qui nesciunt, ipsos veteres auctores constantiae in hac re, quacunque de causa, non studuisse.

19. ὥς τυ φιλάσω] verba haec citat Apollonius Dyscolus Syntax. p. 25.

21. καταυτίκα dant omnes. Sed debebam corrigere, nisi a principio verecundior fuissem, κατ' αὐτίκα duobus vocabulis, ut est in Flor. Illud κατα non ad αὐτίκα pertinet, sed ad τίλαι. κατατίλαι. v. dicta ad Idyll. 2, 54. Casaubonus ad Athenaeum p. 561. ex hoc loco probare vult, λεπτὰ idem esse atque εἰς λεπτὰ μέρη. possit tamen etiam κατὰ subaudiri, aut κατὰ e καταυτίκα huc trahi. vitiose Lips. εἰς λεπτὰ. forsitan e scholio. Flor. πονσεῖς.

23. male mediceus primus ἀμπλέξας.

24. de interpunctione huius loci admonet aliquid Henricus Stephanus, quod non satis capio. Annotator Vimariensis adscripserat [τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις; vel οὐχ ὑπακούεις, sine interrogationis nota.]

26 ὠιπερ Ald. cum adiuncto ad ω parvulo iota, quomodo solet Aldus iota subscriptum ad latus maiorum literarum indicare. sed vitiose h. l. Annotator Vimariensis adscripserat [hinc θυννοσκοπεῖν et piscatio thynnaria l. venditor D. nom. praed.]

28. ἔγνων] scil. *te velle, ut de rupe me in mare dem praecipitem, idque si faciam, me rem tibi gratam in eo facturum.* Solus Stephanus dedit μεμναμένω. caeteri vetustiores omnes μεμναμένω.

29. ποτιμαξάμενον πλατάγημεν Ald. unde revocavi. Commemorat hanc lectionem etiam margo HSt. et index variar. Lect. Brubachianae calci adiectus. Commemorat item margo Salam. et Farr. sed vitiose sic προτιμαξάμενον πλ. sed ZC. et ex eius auctoritate insecuti omnes aut ποτιμάξατο (ut ZC. Brubach.

Brubach. HSt.) aut ποτιμάξατο (ut Salamandr. et Farreana) τὸ πλατάγημα. Sententia eſt: crepuit folium illud ad digitos alliſum. Saepe media et paſſiva inter ſe ſignificationes alternant. προσμαξάμενον idem eſt, atque προσμεμαγμένον aut προσμαχθὲν.

30. Scholiaſtes dat πάχεος. quod ſi admittas, erit iota ſubſcriptum vocabulo ἁπαλῷ detrahendum, ut genitivus fiat. ὁμαλῶ ποτι πάχεος Flor. f. voluit ἁμαλῶ.

32. nihil hic libri variant, ſed dubiae ſunt ſignificationes vocabulorum ποιολογεῦσα et παραιβάτις. *Herbas legens* foemina vulgari uſurpatione ea eſt, quae herbas medicamentoſas, aut incantandi ergo, aut ad morborum depulſionem, legit. neque video quicquam, cur haec uſurpatio videri debeat ab hoc loco aliena. Secus tamen viſum eſt Palmerio, qui ſatius duxit, ea de foemina accipere, quae lolium infelix e prima ſegete ſuccreſcens evellat, quod Latini *ſarrire* dicant. Nos vernacula oratione *wieden* et *ausgäten* uſurpamus. Auctor ei huius ſententiae fuit Caſaubonus. παραιβάτις interpretatur Euſtathius foeminam mercenariam. Sunto iſthaec per me quidem ſuo loco poſita. Sed viſum tamen mihi fuit παραὶ βάτις vel βάτοις duobus vocabulis eſſe exarandum. ſive οι pro ancipiti accipiatur, ſive βάτις in dativo Dorico pro βάτοις uſurpatum, ut, τὰς παρθένος Idyll. 1, 50. pro παρθένυς, et τὼς λύκος pro λύκως, Id. 4, 10. τὰς ἀμπέλος 5, 109. δασυκέρκος ἀλώπεκας 5, 112. τὼς κανθάρος 5, 114. et τὼς φακὸς Idyll. 10, 54. pro φακὼς quo admiſſo erit ſententia: *quae apud rubos herbas medicamentoſas legit.*

35. ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται ἡ μισθώτρια ἐριθακὶς λεγομένη. Euſtath. ad Iliad. σ. p. 1162. 23.

39. ποτίδῃ Ald. Salam. Farr. Brubach. ποτίδοι ZC. HSt. In ſcholiis deſideratur κε. ſed ibi ſaepe verba tantum ex memoria, quae fallax eſt, recitantur, ut illi quidem teſtimonio non admodum confidi queat. Pro ἐντὶ dat Lipſ. ἐστὶν.

41. μᾶλα hic ſunt *oves*. nam ſententia ſic poſtulat, ubi exempla affert paſtorum a deabus et puellis primariis adamatorum. ἐν χερσὶν ſolus dat HSt. caeteri omnes vetuſtiores ἐν χερσὶν. et Lipſ. item.

43. Ὄρθρυος dat Scholiaſtes, vitioſe. ſic tamen etiam eſt in Salam. et Farr.

45. Ἀλφεσιβοίης Scholiaſtes. Locum hunc deſignavit Etymolog. M. v. Ἀλφεσίβοιαι.

46. ὄρεαι

46. ὄρεσι Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ὤρεσι sola Commelin.

48. μαζοῖο Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. μασδοῖο solus HSt.

49. versum hunc citat Scholiastes Apollonii Rhodii ad 4, 57.

50. Ἰάσωνα Lips.

53. καὶ] f. κἢ, id est, καὶ αἱ vel εἰ, *et, si lupi me devorent, esto hoc tibi tam dulce, atque mel est in gutture.*

54. versum hunc citat Etymolog. M. v. Βρόχθος.

AD IDYLLIVM QVARTVM.

Inscriptio huius Idyllii est in mediceo quarto βουκολιασταὶ ἢ νομεῖς.

2. editiones omnes dant αὐτᾶς. pro quo ex ingenio rescripsi αὐτὸς. Scholiastes dat βόσκειν. sed haec auctoritas, hoc quidem loco, nulla est.

5. ὡυτὸς omnes veteres, etiam Commel. et Lips. sed αὐτὸς, quod unde in iuniores editiones venerit, nescio, est in mediceo tertio et quarto. Theocritus interdum articulo abutitur ita, ut redundare videatur, ut Idyll. 8, 86. τὰ δίδακτρα, pro simplici δίδακτρα. Idyllio 11, 34. recurrit ὡυτὸς pro simplici αὐτὸς, ubi nil mutarunt. vid. Aemil. Porti Lexicon Doric.

6. Ἀλφειὸν Scholiastes, e quo si lectionis varietatem affero, ad editionem scholiorum primam provoco. nam in iunioribus, pessimo consilio, lectiones scholiorum accommodatae sunt ad lectiones texti, quod vocant. Hoc meminisse lectores, in locis similibus huic, velim. ὁκώκα revocavi ex Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. probatum etiam Casaubono. ὁκώκει ZC. in texto et in scholiis, item HSt.

7. κάρτος Ald. ZC. in scholiis, Salam. Farr. Brubach. HSt. κάλλος ZC. in texto, et margo HSt. ἐρίσδειν ZC. in scholiis. ἐρίζειν τινὶ κάρτος est, *cum aliquo de robore contendere, uter sit robustior.* Sic aliquoties Callimachus, ut H. in Dianam

nam

nam vſ. 262. μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν. *nemini auctor ſim, ut cum Diana de facultate vel dexteritate feras figendi contendat.*

10. εἴκατι mediceus quartus, Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. εἴκοτι Lipſ. et ZC. in ſcholiis. τουτόθε Ald. ZC. in texto, Salam. Farr. Brubach. HSt. τουτόθι ZC. bis in ſcholiis, et illinc margo HSt. nec non mediceus ſecundus et quartus. Sed vera eſt illa prior lectio τουτόθε, *hinc*, ex hoc loco, vel ex hoc grege. nam μῆλα cum ovillo genere caprillum quoque complectitur.

11. τι (pro τοι) Scholiaſtes. λύκως (per ω) Ald. et Brubach. ſolae.

13. βουκόλον Lipſ.

17. ſ. ἀλλ' ὄκα duobus vocabulis eſt leg. id eſt, ἀλλὰ ἐστὶν ὅτε, *ſed interdum.*

19. βαθύσχινον mediceus tertius.

20. μὲν Ald. et illinc margo HSt. μὰν ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. Forſitan reſpexit ad h. l. Euſtath. ad Iliad. κ. p. 790. 2.

21. v. Caſaubon. ad Athen. p. 330.

22. δᾶμος] ZC. in ſcholiis ταῦρος. inepte.

23. ἐς τὸ Μάλιμνον reſtitui e Lipſ. Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et HSt. margo HSt. dat ἐς τὸ Λάτυμνον. ſolus Heinſius ἐς τομάλιμνον, commotus ille, vel deceptus potius, ab abſurda Scholiaſtae etymologia, quae cum ratione linguae graecae pugnat. Miror, Caſaubonum quoque paſſum eſſe, in eundem errorem ſe pertrahi. Dubium nullum eſt, quin Μάλιμνον nomen obſcuri cuiusdam loci ſit, tametſi praeter eum nemo alius eum commemoret. Tuetur tamen vulgatam Iſ. Voſſius ad Catullum p. 247. et Euſtathius ad Odyſſ. κ. p. 1649. 57.

25. ἐπάξα revocavi ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. et Lipſ. ἔπαξα HSt. ἐπάξω Commel. videtur ἐπάξα Doricum eſſe, pro vulgari ἐπάξω. nam Dores ω in α mutare ſolebant, ut νυμφᾶν, μοισᾶν, et ſimilia, quae nota ſunt cuivis. Probavit etiam noſtram lectionem Caſaubonus, et vulgarem, ἐπάξω, diſertis verbis damnavit. Quid? quod Idyll. 5, 6. pro ἐκτάσω legi vult ἐκτάσα, quod libris minus annuentibus equidem non auſim. Codex Schotti Toletanus ἔπαξας. v. Eius Obſerv. 2, 46.

26. τάλας Stop.

27. ἠρά-

27. ἠράσαο sola ZC.

28. versus huius initium recitat Suidas v. εὐρώς et Etymolog. M. in eodem vocabulo.

31. ad h. l. v. Palmer. Exerc. p. 797. αἰνεῖν usurpatur poetis de cantu, quo quis alterius laudes celebrat. Sic Callimachus H. in Delum vſ. 6. ὡς θεὸν ὕμνεε πρώτα, *prima omnium Delus Apollinem pro deo celebravit carminibus.* Eſt itaque huius loci haec ſententia: Ego didici carmina et canendi modos ab artificibus cantus memoria noſtra peritiſſimis et clariſſimis inventa. Et ſic celebrare meis carminibus ſoleo Zacynthum et Lacinium. Ex hoc genere hymnorum, quod verſatur in praedicandis laudibus loci aut regionis alicuius, exemplum ſupereſt hymnus ille ipſe, quem modo laudabam, Callimachi in Delum. Niſi forte ζάκυνθος ſit genitivus a nominativo ζάκυς, et ille Zakys ſit conditor Crotonae. Quod diſceptandum relinquo antiquitatum rimatoribus.

35. ὕρεος Lipſ. adſcripſerat hic annotator Vimar. [v. Aelian. var. hiſt. l. 12. περὶ Τιτόρμου ἰσχύος.]

38. Cum Corydon Amaryllidem obiter nominaſſet, arripit ex eo Battus, qui poëta ipſe, Theocritus, eſt, occaſionem, leſſum ei defunctae canendi.

39. Comparat hunc locum Erneſtius V. C. cum loco Callimachi H. in Apoll. vſ. 94. ut hic ὅσον ſic eſt iteratum, ut poſterius aequipolleat voci τοσοῦτον, ſic apud Callimachum τόσος eſt iterandum ſic, ut prius ſignificet ὅσος. Collegere ad illum Callimachi locum viri docti alia ſimilia exempla. Sententia eſt haec, tametſi paulo brevius et obſcurius a poeta enunciata: quam mihi carae ſunt capellae meae, tam tu mihi cara eras, Amarylli, donec ſuperſtes eras; ſed nunc exſtincta es.

40. με λελέγχει Lipſ. quaſi praeſens eſſet a verbo λελέγχω.

41. recitat hunc locum Stobaeus c. 109. v. Broekhuſ. ad Tibull. 2. 7. 2.

45. λέπαργος apud Nicandrum *Ther.* 349. eſt *aſinus.* ubi v. Schol.

46. ex hoc verſu voc. σίττα citat Euſtathius ad Odyſſ. ω. p. 1963. 43.

47. σίτθ' ἁ κιναῖθα medicei duo.

49. ἦ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt ἦν Commelin. et Lipſ. item Zach. Calliergus in ſcholiis; hoc e con-

 ſueto

fueto loquendi more, illud videri queat Doricum, pro ἦε a verbo ἔω, *sum, es, est*. ἔοικὸν λαγωβόλον ex hoc verſu citat et interpretatur Euſtathius ad Iliad. ψ. p. 1332. 46. item p. 1815. 14.

52. adſcripſerat annotator Vimar. [ἴσως τἄτραχτ.] Timebat ſcilicet ille, Falkenburgius, ni fallor, metro, ne vitiaretur.

53. ταύτῃ et χασμώμενος Lipſ. poſterius etiam Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. χασμεύμενος ZC. Farrean. ἦρα τε Lipſ.

54. τε Lipſ. Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. γε HSt. bene habet vetuſta lectio a me revocata. Idem eſt, ac ſi dixiſſet καὶ ἔχω αὐτὴν, καὶ ἥδε ἐςὶν αὐτή. *et teneo illam ſpinam, et haec ipſa eſt, quam vides*.

56. ὄχχ' ἔρπεις Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farrean. ὄκχ' ἔρπεις Stop. Brub. HSt. ἀνήλιπος Ald. Flor. ἀνάλιπος ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. Valkenaer Ep. ad M. R. p. XLII. praefert ἀναίλιπος ex Heſychio.

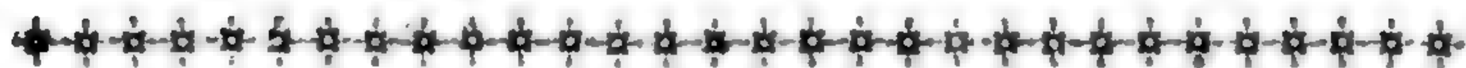
58. εἶτ' ἄγε μ' ὦ κορύδων ex optimis, quos perhibet, codicibus aſſert Dorville ad Chariton. p. 414. ſed illam lectionem meorum librorum nullus habet. Verbum μύλλειν ex hoc verſu aſſert et interpretatur Euſtathius ad Odyſſ. υ. p. 1885. 22.

60. πράν] f. πρώαν. (v. 5, 4.) (et ſic invenio in Flor.) et ἐπῆνθον ob ſequens καί.

61. τᾶν μάνδρα tres medicei. male. τὰν μάνδραν Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. τᾷ μάνδρᾳ Flor. τὰν μάκτραν ZC. et ex eo margo HSt. et Schotti codex Toletanus, quod poſſit quodammodo ſic colorari, ut accipiatur pro piſtrino. addit idem margo HSt. e ſcholiis adhuc aliam lectionem βάκτραν, quae plane nihili eſt. μάνδραν etiam eſt in Lipſ. ἄμες cum ſpiritu leni dat Lipſ. ἐνάργη revocavi ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. HSt. ſolus ZC. dat ἐνάργει, unde in iuniores editiones emanavit.

ult. pro ἐρίσδει, quod in omnibus meis libris eſt, malim ἐρείδει. ἐγγὺς, (vel, quod idem eſt, ἐγγύθεν) ἐρείδειν, ad verbum *prope aliquid conniti*, eſt, prope ad id accedere. Verba haec duo ἐρείδειν et ἐρίζειν a librariis interdum inter ſe permutari, patet ex Henr. Stephani annotatione ad Idyll. 5, 24. Etymol. M. v. κόρσειφος hos duos ultimos verſus recitat.

AD

AD IDYLLIVM QVINTVM.

7. ἀρκεῖ τὸ ſola ZC. vitioſe.

9. ἀγκλέψας mediceus tertius et quartus.

10. ἐνεύδεν Lipſ. Aldina, HSt. ἐνεῦδεν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. τοι omnes ut encliticum ſine accentu exhibent, ego circumflexum ſuperimpoſui, quia pro τῷ, *cui*, vel pro οἷ, *tibi*, accipio.

11. ἔθυσεν Lipſ.

13. μετὰ uno vocabulo Ald. Salamandr. Farrean. με τὰ duobus vocabulis ZC. Bruh. HSt.

14. Lipſ. ſuper μ' ſcripſerat μα, ſignificandi ergo illud μ' non με, ſed μα notare, quod non contemnendum. Locum hunc deſignat Etymol. M. in v. ἄκτιος.

17. οὐδ' αὐτὰς Flor. Pro λαθὼν malim Λάκων. *o Lacon.* α modo producitur, modo corripitur in hac voce. f. quoque οὐ ταύτας τὰς λιμν.

18. ἐμὶν ſola Commelin. caeterae omnes ἐμοὶ. Lipſienſis illud in texto, hoc pro ſcholio inter lineas habet.

21. *eſt quidem nil magnum, neque admirabile, cantu te vincere, at age tamen, ſi tu quidem vis hoedo oppoſito certare, experiar tecum, donec tu deficias et ſuccumbas feſſus.*

22. διαλοίσομαι (per οι) ſola Aldina. caeterae omnes διαλείσομαι. (per ει) Lectionem ἀπείπῃς tuetur Caſaubonus. In Euſtath. ad Iliad. α. p. 161. *ult.* eſt ἀπεῖπεν (id eſt Dorice ἀπειπεῖν). nam ipſe interpretatur ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς.

23. ἀθηναίαν ſolus Lipſ.

24. Henr. Stephanus annotavit, eſſe, qui ἔρισδε exhibeant, codices. Annotator Vimar. certe adſcripſerat ἴσως ἔρισδε. ſed ἔρειδε verum eſſe. Recte ille vero. mei tamen omnes ἔρειδε dant. ἐρείδειν eſt verbum de ſponſione vel certatione, quae fit oppoſito pignore, proprium. v. Caſaubon. ad h. l.

25. ſolus Lipſ. κίναδε τάδ' ἔσσεται. caeteri omnes κίναδ' εὖ τάδε γ' ἔσσεται. et ſic ferebatur olim in libris. apparet, εὖ importunum eſſe. ſive ergo κίναδε τάδε γ', ſive κινάδα τάδε γ' leg. eſſe exiſtimo, ut ſit nominativus aut κίναδος, κινάδου, aut κινάδας, κινάδου. ſaepe in codd. manu exaratis α et ευ inter ſe

per-

permutantur, propter ſimilitudinem ductuum, quibus exaran-
tur. v. Idyll. 7, 116. βύλετ' ἀμέλγειν libri omnes usque ad Commelin. dant, quae, ex admonitione Canteri Nov. Lect. 2, 11. δήλετ' ἀμέλγειν, quod nunc locum obtinet. v. Caſaub. ad h. l. et Scholiaſt. Nicandri ad Theriac. 92. ubi verba δήλεται τὸ βλάπτεται ἢ delenda ſunt. Codex Schotti Toletanus δήλετ' ἀμέλγεν. v. Eius obſerv. 2, 46. Lipſ. δήλετ' cum ſuperſcripto ſcholio βύλεται. Annotatator etiam Vimarienſis adſcripſerat haec: [Venet. et aliae edd. habent βύλετ'. ſed Flor. et Schol. δήλετ'. In Manuſcr. etiam legitur δήλετ', et ſupra δήλετ' ſcriptum eſt βύλεται. Verbum δήλεσθαι eſt βύλεσθαι καὶ θέλειν. Heſych. Schol. Nicandri.]

26. ποκιχθέντα citat ex hoc verſu Euſtath. ad Iliad. α. p. 1348. *antepen.* πεχθέντα ἤγυν καρέντα, καὶ, εἰπεῖν κατὰ Θεόκριτον, ποκιχθέντα.

28. πεπολθεῖ reſcripſi ex ingenio meo. in omnibus libris eſt πεποίθεις. quod ni pravum eſt, adſciſcendum eſt e ſcholiis νικασεῖ in indicativo, quod minus probo.

29. in omnibus libris eſt τὺ ἴδ' ὁ τράγος. unde effeci τοὶ ὅ' ὁ τράγος. *quereris, hoedum impar eſſe certaminis praemium. ergo caper hic eſto tibi oppoſitus.*

32. pro τῷδε prima verſus voce, quod eſt in omnibus libris, praeter Lipſ. qui τῷδ' dat, reſcripſi τάνδε, ob ſequens τἄλσεα ταῦτα. eodem ducit etiam τεῖνδε, quod Scholiaſtes e libris quibusdam affert, quaſi Doricum hoc eſſet pro ταύτῃ vel ἐνθάδε. Poſtquam folium dudum iam eſſet typis excuſum, venit ad me Leida collatio codicum mediceorum, e qua vidi, mediceum quartum, qui in optimis eſt, τάνδ' item exhibere. Lectionem tamen τεῖνδ' Caſaubonus in libro Genevenſe repeĭiſſe ait. Florent. dat τεῖδ'.

33. non inter ſe opponuntur τηνεὶ, *ibi*, et ὧδε vel ᾇδε, *hic*, ſed omnia iſta, hoc quidem loco, unum locum eundemque ſignificant. quare maneto per me licet vulgata, quae in omnibus meis libris eſt. Non diſſimulabo tamen, articulum ἁ, qui eſt vocabulo σιβὰς praepoſitus, mihi movere ſuſpicionem, etiam reliquis ſubſtantivis a poeta eſſe articulum praefixum. Vt brevis ſim, eum ſic reliquiſſe ſuſpicor: ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ [id eſt Dorice pro ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ, vel τήνω e ſcholiis, id eſt, ἐκείνου τοῦ τόπου] καταλείβεται, ἁ δὲ πεφύκει Ποία χἀ σιβὰς, αἱ δὲ καὶ ἀκρίδες ἁδὺ λαλεῦντι. Caeterum, ut hoc obiter moneam, poëtae interdum non eo, quo coeperunt, tenore pergunt,

ſed

ſed mutant dictionem; ut hic alternant inter ſe τηνεὶ et ὧδε et ἄδε. Sic Callimachus H. in Delum vſ. 194 ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος — debebat iam rurſus ſequi ἔνθα, ſed omiſit hoc poëta, et uſurpat ὅπη. Item H. in Cererem vſ. 137. permutat inter ſe verba φέρβε, φέρε et οἶσε. Pro τηνεὶ dat mediceus primus τητὶ, quartus τητεὶ. Pro τιβὰς dant Flor. et Scholiaſtes τοιβάς.

36. pro οὖν, quod omnes dant, ſolus Lipſ. habet οὐ. quo admiſſo erit ſententia: *non ego te erudii?* ſed adhaereſco vulgatae. Annotator Vimarienſi adſcripſerat locum Iliad. ι. οὐδ' ἂν ἔμοι γε τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι.

38. λυκάδεῖς, quod Caſaubonus e ſcholiis et libris quibusdam, cum impreſſis tum manu exaratis, affert, idemque damnat, ut repugnans analogiae graecae linguae, reperi in nullo meorum.

40. Leichius e P. annotavit μεμνάμην. Credidi olim, illa ſigla Primam aut Principem editionem deſignari. evertit hanc ſuſpicionem hic locus. nam in Aldina eſt, ut in aliis omnibus, μέμναμ', ὦ φθ. unde effeci μέμνα μ' ὦ φθ. ut μέμνα ſit ſecundi ſingularis imperativi activi a verbo μεμνᾶν, *in memoriam revocare alteri, alterum alicuius rei admonere*, vel *memorem reddere*. μ' erit tum με, non terminatio μαι. Praeterea etiam verſum 39. ex ſententia mea ſic conſtitui: μάθον (pro ἔμαθον) et ἄκυσα (pro ἤκυσα) et calci verſus ſignum interrogationis adſcripſi. olim ſic in omnibus libris legebatur: μαθὼν — ἀκύσας μέμναμ'.

41. loco primi τυ dat Lipſ. σε.

44. ὕστατα recepi e Lipſ. et ſcholiis. caeteri omnes ὕστερα. neque hoc male. at illud tamen praeſtat. *poſtremum cecineris*, ut nunquam poſtea ſis rurſus ad certamen cantus animum adiecturus.

45. τήνω dant omnes, praeter ſcholia, in quibus eſt τητεὶ, (v. ad vſ. 32.) quod Caſaubonus commendat.

47. δένδρων ex ingenio meo dedi. olim dabant omnes libri δένδρῳ aut δένδρω.

48. Lipſ. ὄρνιθες.

50. τῆδε Lipſ.

54. ἐλαίω. Stop.

55. κα Lipſ. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. κε HSt. unde in iuniores pervenit. τὸ (pro τὺ) Stop.

56. χίμαι-

56. χιμαιρᾶν revocavi e Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et ipſa Commel. ut neſciam, qui et unde χιμαιρῶν in recentiores pervenerit.

57. πολλάκις enotaverat Leichius e m. P. quae ſigla quid ſibi velit, haud teneo. Idem eſt in Aldina, et in margine Salam. Farr. et HSt. item in Florentina, et Stop, et Lipſ. τετράκις eſt in ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. v. Callimach. ep. 56. 2.

60. videtur poëta hic conſtantia uſus eſſe, et utroque loco aut αὐτόθι aut αὐτόθε exaraſſe. nam ſententia fert utrumque.

62. eſtne idem, qui Idyll. 7, 4. Λυκωπεὺς appellatur?

64. citat h. l. ad voc. βωστρεῖν Euſtathius ad Odyſſ. μ. p. 1717. 16.

65. ἐστὶ ſolus Lipſ.

67. ἐρίσδομεν Scholiaſtes et Lipſ.

68. βουκολ. Lipſ.

70. loco ſecundi καὶ dat mediceus quartus φίλε. quod praeferam.

71. ἰθύνῃς cum iota ſubſcripto dat Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. ἰθύνης ſine iota ſubſcripto, ZC. Farr. quamquam hoc quidem debile argumentum eſt, nam ſexcenties illud iota aut redundat, aut male abeſt in illis vetuſtis libris. Veni tamen ex eo in ſuſpicionem, ſitne forſitan ἰθύνης non ſecunda perſona coniunctivi, ſed ἰθύνης genitivus, ab ἰθύνη, *ius aequum*. quam rem in dubio relinquam. χαρίξῃ dat Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. unde ergo χαριξῇ? quod eſt in iunioribus.

72. non ſatis conſtare videtur hic locus cum verſu primo huius Idyllii, ubi herus Laconis Sybarita dicebatur, (nam ſi ſervus eſt Sybarita, ut ibi dicitur eſſe, neceſſe eſt, ut Sybari venerit, et ut proinde herus eius etiam ibi habitaverit) hic autem herus Laconis dicitur nomine proprio Sybartas, et ex loco ſeu natali, ſeu habitationis, Thurius. Satis habeo nodum hunc demonſtrare, quem expedire non poſſum. vid. Valkenarius p. XXX. epiſtolae ad Matth. Roeverum. Lipſ. Θωρίω.

76. Aldina, Salamandr. et Farreana poſt ὅττις carent diſtinctione. ZC. Brubach. HSt. addunt comma. Perinde eſt, ſive ὅττις ad βέντιστε, ſive ad ἐγὼ referatur.

77. pro

77. pro δ' ἄγαν dat mediceus quartus γε μάν. quod non spernam.

79. de dictione ζῶντά τινα ἀφιέναι v. Casaubon. ad Theophrasti Charact. in fine cap. 4. Annotator Vimariensi adscripserat locum Plauti in Milite. *Iam sat est, amabo, sinite abeam, si possum, viva a vobis.* Eundem locum etiam Gu. Canterus Nov. Lect. 4, 15. attulit ad Theocriti locum illuminandum.

80. μοῖσαι Lips. et vs. 81. ποτ'.

85. ποθορῶσα τάλας adscripsit Leichius e P. quorum posterius est in Brubach. ἀμέλγεις est in Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἀμέλγες in ZC.

86. εἴκοτι Lips. Sententia est: Hem, stulte, quam tu vanus et ineptus es, in re tantilla qui te iactes. vide, quam ego tibi antecellam. Ego tibi, h. e. vide me, viginti fere corbes impleo caseo.

87. meminit huius loci Eustathius ad Iliad. η. p. 727. 12.

88. Clearista sine dubio nomen est foeminae. Fallitur Scholiastes, qui Κλεαρίστα pro genitivo habet, et a Κλεαρίστας nominativo repetit, quod nomen imponit patri puellae. Sed deberet saltim Κλεαριστᾶς, et in genitivo Κλεαριστᾶ esse, a Κλεαριστᾶος. Sed utraque forma Graecis est ignota. Annotator Vimar. adscripserat [Agell. 9, 9.] v. quoque Nonnii Syllog. Miscell. c. 5. T. 1. Lamp. Grut. p. 1306.

89. Casaubonus e scholiis commemorat lectionem παρελεῦσα, quam improbat, et ex Eustathio παππυλιάσδει.

90. Casaubonus putat, Scholiasten legisse ὁ Κρατίδα, *filius Cratidae.* sed v. vs. 99.

91. σεῖετ' Ald. Salam. Brubach. HSt. σεύετ' Flor. ZC. Farr. Stop. neque hoc male.

92. ad hunc versum adscripserat Leichius. [Procopius Soph st. in Epist. p. 441.] Annotator Vimar. ['Ανεμῶναι est apud Procopium Sophistam in Epist.] quam lectionem vulgatae praefero.

94. omnes habent λεπτὸν, praeter Toletanum Schotti, et ZC. qui dedere λεπρὸν, quod recepi, ut exquisitius. *pelliculam scabiosam, maculosam.* αἱ μὲν] glandes quernae, quibus comparat puellam. αἱ δὲ] poma silvestria, quorum colori comparat colorem pueri sui, Cratidae. Perverse accepit h. l. Scholiastes.

97. ἀρκεύθω Ald. Salamandr. ἀρκεύθω ZC. Farr. Brub. HSt.

98. πέξω reliqui omnes, praeter ZC. qui πέξῶ, geminae lectionis indicandae ergo, dedit. v. ad Idyll. 1, 6.

99. αὐτὸς] *ultro, sponte mea.*

100. καὶ μηκάδες P. Ald. reliqui ταὶ μ. rectius.

102. κάναρος solus Lipſ. Aut haec non conveniunt Comatae, ſed Laconi, aut Conarus, et Cymaetha et Phalarus non ſunt nomina caprorum et caprae, ſed arietum et ovis. Sed oves morſu carpere quercus ſolere, mihi non conſtat. Κίναιθα dat Scholiaſtes.

103. ἀντλὰς Lipſ. quod non intelligo. Sed neque vulgata ſatis placet. Sententia videtur poſtulare nomen arboris alicuius aut arbuſti.

ibid. pro ἐστὶ dat mediceus tertius bis ἐντὶ.

105. Πραξιτέλευς dant omnes veteres, quod revocavi. ſola Commelin. Πραξιτέλης.

107. διώκειν M. P. Aldina. διῶκεν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

108. pro αἰ, quod eſt in omnibus, malim αἰ, *ſi, cum.*

109. de quatuor variantibus lectionibus, quas Scholiaſtes affert, nullam reperi meis in libris, praeter primam. ſed quintam etiam habeo, quam non dubito ſolam veram eſſe. Suſpicor ſcilicet legendum eſſe, ἐντὶ γὰρ ἁμαὶ. et vix me continui, quin illi vulgari lectioni, quae nihili eſt, ſufficerem hanc, quam res ipſa et affectus paſtoralis ſimplicitas atque ingenuitas poſtulat. Paulo plura hoc de loco dicam libro ſecundo harum Animadverſionum Theocritearum. ἁμαὶ eſt pro ἐμαὶ aut αἱ ἐμαὶ. Sic etiam apud Callimachum H. in Cererem vſ. 105. ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.

110. 111. ἐρεθίζω et ἐρεθίζετε Lipſ. Pro θὴν dat Toletanus Schotti δήν.

113. ſola Ald καὶ.

114. κανθάρως Scholiaſtes.

115. Haud ſcio, poſſitne ex Euſtathio ad Odyſſ. ξ. colligi, illum ὄρητε h. l. legiſſe. Locus eſt p. 1763. 25.

116. ἢ deeſt Lipſ. Pro σεσαρὼς dat Schol. σιγηρῶς.

117. ποτεκιγκλίζευ uno verbo recte dant Ald. et Brubach. quod revocavi. ποτε κιγκλίζευ diviſis vocabulis ZC. Salamandr. Farr. HSt. ſola Commel. dat ποκα κιγκλίζευ. Idem eſt atque vulgare προσεκιχλίζευ.

118. ὄκκα μὴν Ald. ὄκα μὰν ZC. ὄκκα μὰν Salam. Farreana, Brubach. HSt. omnes hi ποκα omittunt. ὄκα μὰν ποκα τῇδε Commelin. Delevi ποκα et revocavi veterem lectionem. Poterat quoque μέμναμαι, ὄκα μὰν (vel μὴν) τῇδε exarari. Schol. τεῖνδε.

119. Etymolog. M. finem huius versus recitat sic: καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμεν, v. ἴσθι. sed apparet ex ipso loco, illius auctorem non aliter, atque in vulgatis libris est, legisse.

121. γραίας non videtur h. l. accusativus pluralis, sed genitivus singularis esse, ut haec sit sententia: O Morson, incrudescit, exacerbatur, ad irascendum consurgit, nonnemo. (Laconem designat.) nonne tu, mi Morson, id incipis sentire? quapropter auctor tibi sim, ut cito hinc abeas ad anus alicuius sepulcrum, indeque scillas evellas, quibus hic homo ab insania, qua afflatus est, liberetur, et ad mentis sanitatem revocetur. παραισθάνεσθαι est, obiter et velut aliud agendo sentire, non penitus quidem percipere, sensu tamen aliquo rei cuiusdam, tametsi obscuro, tangi. v. Palmer. Exerc. p. 800. qui Danielem Heinsium, pro more suo, carpit, meritum illum quidem, hominem persaepe nugas suas Theocrito ingerentem, et a quo poëta noster ornamenti parum abstulit. Quid sibi velit, cyclaminum effodere, neque novi, neque reperio, qui docuerit. Forte cyclaminus item, ut scilla, detrahendis e capite noxiis humoribus et cerebrum perturbantibus, serviebat. Schol. τίλλειν.

122. μὰν solus Lips. caeteri μὲν. idem κυΐσσω.

123. ἐλθὼν Lips. et Schol. νιν Ald. Flor. Salam. Farreana, Brubach. Stop. νυν ZC. HSt. Dubium est, ἐς τὸν Ἄλεντα quo pertineat, num ad ἐλθὼν, *progressus ad Alentem*, an ad ὄρυσσε. Quod si posterius obtinet, tum illa verba significabunt *apud Alentem. effode illam herbam apud Alentem crescentem.*

125. τὰ δέτοι'σία Ald. vehementer dubito, ut vulgaris lectio τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι vera sit. quid enim sibi vult ea dictio, *alga tibi fructum ferat!* Quid si ferret? quid inde magni emolumenti? Estne alga imago vel symbolum, e quo intelligatur res omnis infructuosa; et fructus e plantula tam sterili enascens estne nota tam prodigiosae felicitatis temporum, ut ipsae res natura sua steriles et emortuae tamen fructus uberrimos pariant? Aut haec sit sententia dictionis pro-

verbialis, necesse est, aut verba corrupta sint. Numquid ergo legendum τὰ δ' ἐτώσια vel τὰ δὲ τνύσια, ferant fructum vel ipsa adeo sterilia, quae antea spem messoris vel satoris ludebant.

126. ἁ συβαρῖτις] subaudi κρήνη. v. vs. 146. τὸ πότορθρον uno vocabulo exaravi, quamquam in omnibus libris ποτ' ab ὄρθρον avulsum vidi. In Aldina tamen sic est exaratum: τὸ ποτὄρθρον, tanquam si unum esset vocabulum. in quo praeter accentum nihil esset vitiosum. nam in codicibus graecis manu exaratis creberrime conspiciuntur spiritus mediis in vocabulis compositis illi vocali impositi, quem voces simplices erant habiturae. Recte ad hunc modum exaretur πότὀρθρον et προσῆκειν. et sic multis in locis scriptionem membranarum Lipsiensium Ceremonialis Byzantini repraesentavi, eoque de more exarandi plura dixi in Commentariis ad illud Ceremoniale.

127. τὰν κάλπιδα dant omnes mei libri. sed ea vitiosa lectio est, ut cuique patet. quare lectionem a Scholiasta traditam, quam Scaliger sibi tanquam suum inventum arrogavit, recepi, τᾷ κάλπιδι. quod etiam Schottus Observ. 2, 46. se reperisse in Toletano testatur. βάπτειν est proprie detrudere, demergere. recte ergo utrumque dici potest, tam τὴν κάλπιδα κηρίοις βάπτειν, *situlam in favos mellis detrudere*, quam τῇ κάλπιδι κηρία βάπτειν, *favos mellis ingesta situla detrudere, deorsum premere.* Sic Apollon. Rhod. 4, 157. de Medea draconem, custodem velleris aurei, sopiente ramo medicato:

> ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ
> βάπτουσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φάρμακ' ἀοιδαῖς
> ῥαῖνε κατ' ὀφθαλμῶν

illa ramo iuniperi recens amputato, eum (draconem, seu caput eius) *deprimens, conspersit, velut rore quodam, medicamentis e cyceone, quibus per carmina vis integra, illibata, indomita, esset addita.*

128. libri constanter κύτιλον. Sed revocavi e Scholiasta lectionem κύτισον, quam veram existimo.

131. ῥοδοκισσὸς dat Ald. unde effeci mutato tantum accentu ῥοδόκισσος. Sententia est: pari quoque modo rhodocissus illis suppetit. Caeteri omnes dant ῥόδα κισσὸς duobus vocabulis. Scholiastes ῥοδάκισσος uno vocabulo (per α) dat. Salmasius ad Solinum pro κισσὸς commendat κίσθος.

132. ἐκ

132. οὐκ ἔραμαι Ἀλκίππας] subaudi τοῦτο. *non amo factum hoc Alcippae, in ea hoc displicet, quod* — pari modo in altero versu, qui huic respondet, ἔραμαι μέγα subauditur τοῦτο. *magni facio egregium hoc Eumedis facinus.*

133. ad hunc versum adscripserat annotator Vimariensi [Genus est osculandi, quod χύτρον appellabant, teste Polluce, libr. 10. ubi de coqui instrumentis differit. Sic Plautus in Poenulo: *Sine te uxorem, sine te prendam auriculis, sine dem suavium.* Tibullus l. 2. *oscula comprensis auribus eripiet.* vulgo *compressis.* Εὔνικος ἐν αἰτίᾳ λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν. Plutarch. περὶ τοῦ ἀκούειν in principio. οἵ τε πολλοὶ, τὰ μικρὰ παιδία καταφιλοῦντες, αὐτοί τε τῶν ὤτων ἅπτονται. Aristaenet. in Ep. 5. αὐτή τε τῶν ὤτων λαβομένη τρὶς σε φιλήσω. Suidas χύτρον χῦμα καὶ φιλήματος εἶδος.] Dialogismus IX. Lilii Gyraldi (T. II. Lampadis Gruteranae p. 410.) sic est inscriptus: *de eo osculi genere, quod a nostris parentibus Florentinum appellatur, unde originem, et cur, ubi Tibulli, Plauti et Theocriti versus explicantur, deque verbo* antestari. Vbi statim a principio sic ait: A patribus nostris et avis, cum puer essem, memini, dum me oscularentur, audivisse, Florentinum osculum eos mihi dare, quo osculo apprehendebant utrinque aures et osculabantur. Postea cum studiis operam impenderem, comperi, consuetudinem hanc osculandi antiquissimam esse, non sine ratione factam; quin imo et graeci et latini scriptores classici, ut paulo post ostendam, eius meminere — Legi merentur, quae tum Gyraldus e Plutarcho, Polluce, Theocrito, Plauto, Tibullo affert. Ipse memini, saepe mihi puerulo tale osculum Florentinum impressum; et cum uxorem paulo θερμότερον amplector, eo genere utor. ut, qui locum hunc Theocriti, in paucis lepidum et simplicitatis ingenuae refertum culpavit, et rusticitatis accusavit, (fuit enim, qui id faceret, sed eius nomen memoria effluxit) nae fuerit antiquitatis pariter et ipsius naturae rerum plane ignarus.

142. pro γὰρ dat mediceus quartus et Lips. μὲν.

144. τὸν ἀμνὸν dant Lips. et omnes veteres ante Commelin. quae τὰν ἀμνὸν dat. revocavi veterem lectionem. v. vs. 24 et 149. ubi etiam veteres libri νύμφαις τὸν ἀμνὸν dant, salvo metro. ἀρανὸν Flor.

ibid. ἀνυσάμαν est mihi confeci, peperi, tuli, praemium mei laboris. Convenit cum illo Callimachi H. in Delum vs. 187, βασιλῆες ἀέθλια πολλὰ καμόντος, ubi ἆθλα καμεῖν idem est,

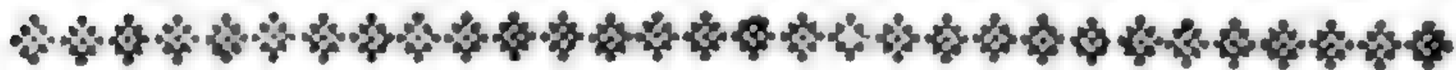
atque κνέεσθαι, *praemia virtutis labore suo sibi parere.* ubi alii aliter accipiunt.

145. κεραλκίδες, quod Scholiastes assert, in nullo meorum reperi.

147. κορυττίλος dat Ald. ut legendum censuit Valkenarius Ep. ad M. R. p. XLII. inde revocavi. caeteri omnes κορυττίλος.

148. τῶν αἰγῶν Lips. Scholiastes θλάσω dat, et absurde, ut alia multa, exponit. ἢ ἐμὲ revocavi e vetustis. sola Commel. dat ἤ γ' ἐμέ.

149. μοίσαις Stop. Ald. et margo Salamandr. Farr. HSt. νύμφαις ZC. Salam. Farrean. HSt. νύμφαισι Brubach. Commelin. Poterat, quisquis est illius seu lectionis, seu, si sic volumus, emendationis, auctor ea opera supersedere. Iam supra vs. 144. τὸν ἀμνὸν pro antibaccheo --υ adhibuerat poëta. Mihi certa sedet sententia, in qua iam a multis versor annis, et in dies magis magisque confirmor, poetas graecos ignorasse, et, si noverunt, contemsisse illa prosodica grammaticorum commenta, et syllabas pro lubitu, ex rei cuiusque praesentis necessitate aut convenientia, usurpasse promiscue, ut easdem literas syllabasve, prout res quaeque aut animus ferret, modo producerent, modo corriperent, legis certae aut nescii, aut impatientes; ut nostri maiores, Lutherus, Hans Saxe, et eorum aequales. Inter lectiones νύμφαις et μοίσαις nihil intererit discriminis, ad sententiam certe, si vera sunt, quae perhibet Scholiastes ad Idyll. 7, 92. verumtamen vereor, ne ille fumum vendiderit, aut deceptus ipse fuerit. Nam Scholiastae saepe ineptiunt, inscitia rerum, et ingenii domestica stultitia. Pro τὸν dant medicei omnes τάν.

AD IDYLLIVM SEXTVM.

1. Eustathius ad Iliad. γ. p. 395. 18. ὁ δὲ Θυμοίτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι ἐκ τοῦ θυμός, ὡς ἐκ τοῦ δᾶμος, ἤτοι δῆμος, ὁ Δαμοίτης παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ ἐκ τοῦ μένος, ὁ Μενοίτιος.

2. affert Casaubonus e Scholiasta inedito Genevensi locum, unde colligatur, in libris quibusdam fuisse συνάγαγεν in singu-

ſingulari. Dorvillius tamen ad Chariton. p. 488. negat, ſe illam in ullo ſuorum librorum reperiſſe.

4. μέσῳ cum iota ſubſcripto Ald. Salam. Brubach. HSt. μέσω (ſine iota, in genitivo) ZC. Farr. quod verum puto. *die quadam aeſtatis mediae*, ſeu *iam adultae.* ſed parum profecto refert.

5. ἐρίσδεν (pro ἐρίζειν) Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἔρισδεν [pro ἤριζεν] Commel. revocavi veterem lectionem, et nova diſtinctione illuminavi. Sententia eſt: Daphnis contentionem cantionis exordiebatur, quia maior natu erat. nam πρᾶτος poſterius accipio de homine natu maiore, quam ſit alter. Quae ſi cui minus videatur probabilis interpretatio, poterit ille, commate, quod appinxi, obliterato, locum accipere de homine, qui princeps ſit contentionis poëticae, qui caeteros omnes arte canendi et carmina pangendi facile ſuperet.

7. μάλοισιν libri omnes. ut neſciam, qui factum ſit, ut in mea editione μάλοισι ſit exhibitum. ego equidem ν non deleveram in illo exemplo, quod operae typographicae ſecutae ſunt. ſed nihilo factus eo eſt poëta deterior. σι producitur a caeſura. Pro δυσέρωτα τὸν malim uno vocabulo legi δυσερώτατον.

8. ποθόρησθα recte dat Aldina ſola. quod revocavi. nam eſt a ποθόρημι Dorico, pro προσοράω. v. vſ. 22. et 25. ποθορῆσθα ZC. in ſcholiis. ποθ' ὁρῆσθα ZC. in texto, Salam. Farr. Brub. HSt.

9. ſ. πάλιν, ἠνίδε, τὰν κύνα β. *rurſus, ecce, canem iactu ferit.*

10. Citat ex hoc verſu v. βαΰζειν Euſtathius ad Odyſſ. π. p. 1749. 40.

11. φαίνει eſt in omnibus libris. malim tamen ῥαίνει, *adſpergunt eam, madefaciunt undae.*

12. ἥσυχα ZC. in ſcholiis. καχλάζοντες Flor.

13. φράζεο omnes veteres.

15. αὐτόθε Lipſ. mediceus ſecundus et quartus, item Scholiaſtes. αὐτόθι omnes editi. Scholiaſtes illud exponit, *ab ipſo ſtatim principio cum tu eam perſequeris.* vulgatae ſententia erit: *etiam ibi adeo, cum tibi occurrit, cum ſe tibi ultro ingerit.* διαθρύπτεσθαι ſignificare, *delicias facere*, hoc eſt, *ſimulare contemtum, averſationem, odium eius, quem tu ames,* id vero extra dubium eſt. Sed cur hanc gerat ſignificationem,

nem, id vero paulo est obscurius. Nam a principio, vel proprie, significat *sese mallem, facilem, obsequiosum praebere.* videtur tam repugnantium significationum hoc vinculum esse. θρύπτειν est comminuere et velut commolere, seu frangendo, seu macerando. Homines itaque διατεθρυμμένοι, luxu et mollitie fracti, ad levissimam quamque speciem rei novae, insolitae, cuiuscunque denique offensionis, horrent et nauseant, et contorsione vultus corporisque miris gesticulationibus aversionem animi sui a popularitate quadam significant, a qua sui generis nobilitatem morumque suorum elegantiam plurimum abhorrere testantur.

16. φρύττει omnes editi. φεύγει Lips. mediceus secundus et quartus. φαίνει mediceus tertius.

18. γραμμὴ h. l. est idem, quod alias τὸ σκάμμα, linea ducta in stadio seu campo ludis gymnicis consecrato, ad quam usque procurritur. quo de vocab. v. Leopard. Emend. 1, 22. In illa linea ponebatur saxum, pro meta. et quia saxum hoc erat terminus cursus, pro omni deinde rei cuiusque termino usurpabatur, ultra quem evehi nefas sit. *Movere* itaque *saxum a scrobe*, est, terminos rerum mutare atque transferre, et omnia commiscere. Sententia loci igitur haec est: Galatea sacros et sanctos amoris terminos movet et conturbat. Lex nempe amandi haec est fixa immobilis, ut amentur amore digna, et a quibus tu redameris. Illa vero hanc legem migrat. amat te, qui turpis es, et fugit te, amantem sui, et rursus fastidita te persequitur. Hoc vero est in amando susque deque omnia habere, et nulla ratione duci. Locus Eustathii a Casaubono excitatus, ad sententiam quidem perspiciendam, nihil nos adiuuat. Est ad Iliad. ζ. p. 633. *pen.* et Odyss. κ. p. 1397. 32. Corrigam a re invitatus locum Xenophontis in fine Agesilai, ubi pro πρὸς τῷ τέρματι τοῦ βίου ὢν legendum est πρὸς τῷ σκάμματι τοῦ βίου ὢν, *ad metam vitae perlatus.* Adscripserat ad h. v. annotator Vimar. Polluc. l. 9. p. 490.

19. pro posteriori καλὰ est καλὸν in Stop. vitiose.

20. ἐνεβάλλετο καλὸν ἄειδεν. P. Ald. in quo vestigia lectionis ἐνεβάλλετο κἄλλαν ἄειδεν, id est, καὶ ἄλλην, scil. ᾠδὴν ᾄδειν. vulgata est in ZC. et reliquis omnibus libris, et confirmatur a vs. 4. et 7, 91. καὶ τεὸ' ἄειδεν Flor.

22. ποθορῶμαι mediceus quartus.

25. κνίζοι et 28. καπταίνοισα Scholiastes, quae vix sunt in variantibus habenda.

29. idem est, ac si dixisset ἡ τῦ αὐτὴν ὑλακτεῖν σιγὴ πάρεστι τῇ κυνί. *canem tenet silentium allatrandi eum. ipsa canis nil curat eam latrare, latratu non amplius eam accipit venientem, sed silentio transmittit.* Annotator Vimar. adscripserat [scil. ἐπέταξα.]

30. ἐκνυζᾶτο revocavi ex Ald. et vetustis reliquis. sola Commelin. ἐκνυζῆτο.

32. κλαξῶ Flor. ὀμώσῃ P. Ald. ZC. Salam. Farr. quod revocavi. ὀμόσσῃ Brubach. HSt.

34. pro κακὸν dat ZC. in scholiis αἴσχιον. (non αἰσχρὸν, quod editiones iuniores dant) quae lectio αἴσχιον et cum sensu et cum metro stare potest.

35. ἐσέδρακον Flor.

38. αὐτὰν sola Aldina. nil frequentius quam αὐτὴ et αὐγὴ in vetustis libris permutari. In ὑπέφαινε subauditur ὁ πόντος vel ἡ θάλασσα a communi. *mare intuenti mibi retorquebat ad oculos nitorem a dentibus meis, Pario marmore splendidiorem.*

39. de fascini averruncatione vid. Casauboni L. Theocrit. c. 8.

41. ἱπποχέωντι Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἱπποκίωνι Lips. ZC. tam in texto, quam in scholiis. v. Schol. ad Idyll. 10, 16. ubi eadem recurrit diversitas lectionis in libris. ἱπποκίωντι Flor.

43. ὁ μὲν, Damoetas Daphnidi. ὁ δὲ, Daphnis Damoetae.

ult. νίκα Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νίκη ZC. ἄλλος pro ἕτερος a recentioribus Graecis usurpatur. Sic est illud Arati Phaenom. 49. αὐτὰρ ὅ γ' ἄλλην μὲν [id est, τὴν μὲν ἑτέραν ἄρκτον] νεάτῃ ἀποτέμνεται οὐρῇ, ἄλλην δὲ [id est, τὴν δὲ ἑτέραν] σπείρῃ περιτέμνεται. vid. ad Idyll. 7, 36.

AD IDYLLIVM SEPTIMVM.

Idyllium hoc inſcribi Λυκίδαν ἢ Θαλύσια perhibet Etymolog. M. v. διεχραινώσατε. recte poſtremum, ſed alterum perperam. Non totum hoc Idyllium Lycidas uſurpatur, ſed tantum illa eius pars, quae a vſ. 52. ad verſum 90. procedit. (v. ad vſ. 52. dicenda.) Notus ille mos veterum, partes poetarum peculiaribus ſuis quasque nominibus laudandi, quo de more plura dicentur ad 25, 84.

1. f. hic et vſ. 151. leg. καὶ Θεύκριτος. nam Eucritus graecum nomen proprium, quod ſciam, non eſt. Quae lectio ſi admittitur, Theocritus noſter hic ſignificatur, et auctor huius carminis non eſt, ſed Simichidas, homo a Theocrito multum diverſus. Valde mihi quidem haec ſuſpicio blanditur. Nimis clare loquitur verſus 21. et 50. carmen hoc Simichidae, non Theocriti, eſſe. Neceſſe eſt, ut ab homine Coo ſit profectum. loquuntur id omnia. peritia rerum Coacarum, conſuetudo cum hominibus Cois contracta, vinum Pteleaticum, (vſ. 64.) quae omnia ſunt ab homine Syracuſano aliena, qui ſi unquam Con venit, non admodum diu ibi egiſſe cenſendus eſt. Forſitan tamen Theocritus nunquam illam inſulam adiit. Et profecto, ſi bene memini, fuere, qui alii cuidam poetae, neſcio cui, tribuerent. ἐγὼν Flor.

2. σὺν καὶ τρ.] locum hunc citat Apollonius Dyſcolus p. 131.

3. pro ὁ dat Lipſ. καὶ. item Flor. et Scholiaſtes, qui redundare id ait.

4. λυκώπεως dant alii, teſte Scholiaſte. ubi εως in unam ſyllabam coaleſcit. ἐσλὸν dat Stop. et ſic quoque idem verſu 12.

5. τῶν ἐπ' ἄνωθεν Ald. unde unum vocabulum ἐπάνωθεν effeci. caeteri omnes dant ἐπ' ἄνωθεν. In fine verſus malim Κλυτίας τε κ' ἀγαυῶ Χάλκωνος.

6. Βούῤῥιναν Lipſ. Ald. Brubach. margo HSt. Schol. βούρειαν ZC. HSt. ſchol. βούρειναν Salamandr. Farrean. βουρεῖαν mediceus quartus. Βούριναν Flor. Βούριννων appellat poëta neſcio quis epigrammatarius apud Galenum, cuius carmen recitat Weſſeling. T. II. p. 299. Diodori Siculi. Euſtathius

ad

ad Dionyſ. Perieget. 511. p. 73. ed. HSt.) Βούρινα πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ Ἰταλικὴ βοος ἐνὶ παρωνομαζομένη. feſellit eum ſine dubio memoria ſua. fons non eſt Italicus, ſed Cous. Cavit hunc errorem p. 309. 2. Comment. ad Iliad. β. ubi etiam hunc Theocriti locum commemorat. ἐκ ποδός eſt, *inſtictu* aut *innixu pedis*. Sic de Hercule perhibet Apollonius Rhodius 4, 1446. λὰξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε, τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ. et ſunt alii quoque auctores talium commentorum de aliis pleni.

7. ἐρυσάμενος Schol. vitioſe.

8. ἔφαινον dant editiones omnes. ſuſpicor tamen, poëtam dediſſe ὕφαινον, et video nunc, in ea ſuſpicione Danielem Heinſium mihi praeveniſſe. Nil me movent ea, quae Caſaubonus et Erneſti pro vulgata attulerunt, ille in L. Theocr. ad h. l. hic ad Callimachi H. in Apoll. vſ. 57. p. 54. Graeci uſurpant ὑφαίνειν de iis, quae, cum conſtent rebus diverſi generis, ita inter ſe perplexa et contexta ſunt, ut ex illa copulatione corpus unum enatum ſit. Si metrum pateretur, conveniret melius κατηρεφὲς, in neutro ſingulari, quam κατηρεφέες.

10. σῆμα Stop. et Schol.

11. τῶ ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. τὸ Ald. et Scholiaſtes, quod recepi. ἀνεφαίνετο Flor.

12. σὺν Μοίσαισι referendum eſt ad εὕρομες. *incidebamus beneficio Muſarum in virum quendam bonum*. v. Id. 2, 30.

13 Λυκίδαν Ald. Brubach. HSt. Stop. Λυκίδας Lipſ. Salam. Farr. margo HSt. Eſtne hic Lycidas idem atque ille, quem Bion bis commemorat, ut hominem ſibi carum et amicum, Idyllio 4, verſu penultimo, et 7, 1. Cretenſis fuit, et videtur eodem tempore Alexandriam, aut ſponte ſua, aut accitu regis Ptolemaei, profectus eſſe, quo Theocritus, et in illo itinere cum Syracuſano poëta in Aſia congreſſus eſſe, ſi modo carmen hoc a Theocrito profectum eſt.

14. ἀγνοεῖν ſaepe eſt *errare, labi, a vero in transverſum agi*, hic in noſcitando. Verſum hunc in mente habebat Euſtathius ad Od. ρ. p. 1824. 28. ſic ſcribens: καθ' ἃ καὶ ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ αἰπόλος γνωστὸς φαίνεται ἀφ' ὧν ἐκεῖνος λέγει αἰπολικῶν σημείων.

16. verſum hunc videtur Scholiaſtes Nicandri Theriac. 577. reſpexiſſe.

18. πλακερῷ revocavi ex Aldina, ſcholiis ZC. Brubach. margine HSt. Commel. πλοκερῷ eſt in ZC. Salam. Farr. et commemoratur quoque in Scholiaſta. Praetuli illam priorem,

 quae

quae eſt ἀπὸ τῦ πλάζεσθαι. cingulum illud eſt πλακερὸν, quod in lumbis natat, laxum, pendulum, et male adſtrictum eſt.

19. εἶπε eſt in libris omnibus. ego tamen nullus dubito legendum eſſe εἶδε. *intuebatur me, ore ad lenem riſum diducto, et oculis blandum ad riſum exhilaratis.* Annotator Vimar. ad h. l. adſcripſerat Heliodori haec ex Aethiopic. 2. πρὸς ταῦτα ἐμειδίασεν ὀλίγον καὶ βεβιασμένον καὶ μόνοις τοῖς χείλεσιν ἐπιτρέχον.

20. πόδας eſt in omnibus libris meis. ſed praetuli πόδα, e Scholiaſta. *meridianum pedem trahere*, eſt, *tempore meridiano ambulare.* Etiam vita Theocriti in editione ZC. πόδα dat. quamquam ibi quoque Aldina πόδας exhibet. et pro τυ Aldina ibi συ et ZC. τό. quod τὸ ſi admittitur, poteſt πόδας locum obtinere. nam τὸ μεσαμέριον tum erit adverbialiter, *tempore meridionali*, ut τὰ χθέσπερα, τὸ πόποτ' ὄρθρον. Poſt haec ſcripta reperi locum hunc a Fulvio Vrſino p. 18. Virgilii collati ſic recitatum τὸ μεσαμερινὸν πόδας ἕλκεις.

22. mediceus tertius et quartus ἐν αἱμασιαῖσι.

23. ἐπιτυμβίδιαι Flor. κορυδαλλίδες (gemino λ) Lipſ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. uno λ autem HSt. et Scholiaſtes. Meminit huius loci Thomas Magiſter in v. κόρυδος. v. ad Idyll. 10, 51. ἠλαίνοντι Flor.

25. ἐπιθρώσκοις ſolus ZC. ὥς τι ποσὶν ἰσσομένοιο Ald. unde effici poſſit ὥς τοι ποσὶν ἐσσυμένοιο. et ſane τοι dat Lipſ. Stop. Flor. et margo Salamandrinae atque Farreanae. ut ποσὶν ἐσσυμένοιο ſic abſolute per ſe ſtet, *te pedibus incitato*, h. e. feſtinante, quemadmodum Idyll. 2, 80. eſt λιπόντων, *utpote qui reliquiſſent.* ZC. ſic dedit ὥς τευ ποσὶ νεισομένοιο. item Salamandrina. ſed Farreana peius ὥς τευ ποσὶν εἰσσομένοιο. Calliergum ſecutae ſunt Brubach. HSt. et caeterae iuniores, item ſcholia ſic dant, niſi quod ποσὶν. P. νισσομένοιο. Annotator Vimar. adſcripſerat [Ariſtoph. 23. ἐκτυπεῖτο δὲ ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβάσμασι. F. V.] id eſt, Fulvius Vrſinus. Eſt locus e Veſpis.

26. πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσι idem eſt, atque ταῖς ἀρβύλαις προσπταίουσα. ποτὶ eſt poſtpoſitum verbo, pari modo, atque κατὰ poſtpoſitum eſt verbo τίλλοισα Idyll. 2, 54. v. Voſſ. ad Catullum p. 290. Locum hunc citat Etymolog. M. v. ἀρβύλη. Euſtath. ad Iliad. ι. p. 746. 2. αἱ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀείδουσαι λίθοι ἐν τῷ προσπταίειν ἀρβύλαις βουκολικὴν ἔχουσιν ἀφέλειαν. Idem p. 1236. 4. Θεόκριτος δὲ, ait, θρασέως λέγει πᾶσα λίθος ἀείδει.

34. ἄ-

34. ἄλωνα mediceus tertius.

35. pro ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς, quod habent libri omnes, mavult cl. Valkenaer in notis ad Moſchi leſſum in Bionem p. 81. ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδά. Fateor, eſſe aliquid obſcuritatis in lectione vulgari, et hanc lectionem, ab eo commendatam, eſſe planiorem. Verumtamen eſt vulgata, ſi ſemel eius vim perſpexeris, exquiſitior atque elegantior. Sententia haec videtur eſſe: age bucolico certemus carmine, quoniam hoc matutino tempore, quod nos pariter nunc agimus otioſum, viam quoque agimus eandem. Poeta itaque ἀῶ appellat tempus illud diei, quod ab ortu ſolis ad τὴν πλήθουσαν ἀγορὰν, ſeu meridiem ferme, vacuum aliis negotiis, effluit. quo tempore obambulare ſolebant, donec tempus inſtaret in forum coëundi, et negotiis forenſibus vacandi.

37. f. καὶ γὰρ ἐγὼ 'κ μοισᾶν κ. τ. *habeo enim a Muſis mihi datum os ſonorum.*

40. de Phileta v. Moſchi Idyll. 4, 99. et Schol. Nicandri p. 1.

41. Leichius e P. βάτραχος notaverat, et e Lipſ. ἐρείσδω. quod annotandum duxi, quo conſtaret, etiam hoc exemplo, ἐρείδειν et ἐρίσδειν inter ſe a librariis permutari.

42. γελᾶσσας Lipſ. Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. γελάξας ZC.

44. ἀλήθεια Lipſ. Adſcripſerat annotator Vimar. locum Euripidis e Phoeniſſis ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι.

46. mediceus primus ἀρομίδοντι dat, quae lectio ita vehementer placet, ut, ſi ſatis mature de ea mihi conſtitiſſet, fuiſſem eam in textum recepturus.

51. ἐν ὄρει non eſt, ſimpliciter ad literam, *in monte*, ſed *rure*, etiam in plano ſolo. Pro his verbis aut invenit in ſuis libris Euſtathius ὥρῃ, aut deceptus a memoria ſua id attulit. v. Caſaubon. Lect. Theocr. cap. ult. qui videtur eam lectionem probare. quam non ſatis intelligo. In ἐξεπόνασσα ſibilantem literam duplicat Lipſ. Recitat Euſtath. ad Iliad. α. p. 125. 18. h. l. ſic: τοιοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ ὄρῃ φίλε ὁ μελύδριον ὥρῃ ἐξεπόνησα. τουτέστιν, ὥρα τὸ μέλος, ὃ καθ' ὥραν ἐπονήσαμεν. Fefellit Euſtathium memoria.

52. Huic verſui praeponunt P. Aldina, ZC. et Brubach. Λ. hoc eſt, perſonam Lycidae, cuius ſunt omnia inſequentia ad vſ. 90. Probo factum, ſed conſtantiam deſidero. debebat enim pari modo verſu 96. Σ. praefigi, ad indicandum,

dum, sequentia Simichidae esse. verum id omiserunt. Deest etiam A editioni Salam. Farr. HSt. v. supra ad inscriptionem huius idyllii dicta.

53. v. ad hunc versum Casaubonus ad Athenaeum p. 874.

54. χ' ὤρίων Lipf. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. κ' ὠρίων HSt. revocavi veterem lectionem. Constat, veteres, ut universe mirificum in modum inconstantes in spiritibus vocabulorum fuere, sic in hoc vocabulo, spiritum utrumque, asperum et lenem, promiscue habuisse, proinde atque etiam syllabam mediam, ει, modo corripuerunt, (ut Callimachus, qui ὠαρίων dixit) modo produxisse, ut Theocritus ubique fecit. Videtur utique spiritus asper huic nomini melius convenire, si quidem originem spectes. ductum enim est ἀπὸ τῶν ὡρῶν, ab Horis. Orion est sidus, quod terris nostris tum se ostendit, quum ἡ ὡραία, tempus maturandis satis idoneum ingruit. ἴσχει dant medicei tres, Ald. Salam. Farr. Brubach. ἴσχῃ ZC. HSt. idem diversitatis est in iisdem libris in διώκει, versu superiore 53.

55. ὀπτώμενον solus ZC. et Toletanus Schotti.

57. τήν τε omnes veteres. τάν τε Commelin.

59. τε omnes veteres, praeter ZC. e quo τὰ revocavi.

60. ὀρνίθων omnes veteres. sola Commel. ὀρνίχων.

63. ἦμαρ Ald. ZC. in scholiis. ἆμαρ ZC. in texto, Salam. Brubach. HSt. ἀνήτινον Stop. et Schol.

64. παρὰ Lipf. Stop. sed saepe παρὰ et περὶ a librariis permutantur. φυλάσσων hic idem valet atque φέρων pro more Theocrito proprio. vid. Idyll. 2, 120. μᾶλα Διωνύσοιο φυλάσσων.

71. αὐλησεῦντι δὲ δοιοὶ ποιμένες Lipf. et mediceus secundus.

73. in ξενέας nihil invenio in libris meis differentiae. Paret tamen, nomen hoc corruptum esse. ξενέα non est nomen foeminae proprium, sed ξενέας est viri. quare aut ξενέα, detracto sibilo, legendum est, ut sit genitivus, *filiae Xeneae*, aut aliud quid hic latet, mihi quidem adhuc obscurum. alii dant ξανθᾶς, teste Schol. ἠράσσατο dant omnes, praeter ZC. qui tam in texto, quam in scholiis ἠράσατο dedit, simplici σ. forte quia ἔρασαι et ἔραται producta habentur in superioribus. ῥέτας Lipf. mediceus secundus et tertius. Si ξενία possit significare *secessum ex hominum consortio*, suspicarer, hic loci morbum

ſum Daphnidis demonſtrari, quum exoſus humanum genus, ob alicuius mulieris amatae pertinacem averſationem ſui amatoris, in montes, hoc eſt, rus, in ſolitudinem ſeceſſit, et moerore conſumtus animam reddidit. qui morbus Idyllio primo decantatus eſt.

76. εὖτε plerique libri, ut Ald. ZC. Salam. Brubach. HSt. in Farreana certo diſtingui nequit, quis eſſet ſpiritus, lenis an aſper. Ego εὖτε cum ſpiritu aſpero exarandum curavi, id eſt, οὗ, *ubi*, quibus in montibus, Daphnis pari modo contabeſcebat, atque nix in monte Haemo.

77. mediceus tertius et quartus dant ἐσχατόωντα. perinde eſt.

78. In Comatae in arcam incluſione reperiſſe viſus ſibi eſt Palmerius Exerc. p. 801. damnatum ad lautomias Philoxenum a Dionyſio tyranno. Quae merae nugae ſunt, ſcite tamen illae excogitatae, cum ratione inſania, quae multa, et multo, quam dicere tutum eſt, maior in rebus humanis verſatur. Inter omnes gentes veteresque novasque verſatae ſunt eiusmodi fabellae lepidae, quibus docerentur homines, religionem erga deos non eſſe infructuoſam, ſed deos memores honorum eſſe, ſibi ab hominibus habitorum, et ſibi deditos e praeſentiſſimis quibusque periculis eripere. Libri Iudaeorum, Muhammedanorum, Graecorum, aliorumque referti ſunt eiusmodi exemplis prodigioſis, quae huic Theocriteo gemina germana ſunt.

85. ἐξεπόνασας Lipſ. mediceus ſecundus, et margo HSt. e ſcholiis. ἐξεπόνασσας mediceus tertius, ἐξεπόνησας quartus. ἐξετέλεσσας editi omnes mei.

86. ἐμοὶ Lipſ. Ald. Flor. ZC. tam in texto, quam in ſcholiis. quod revocavi. ἐμεῦ Salam. Farreana, Brubach. HSt. ἦμεν ſolus Lipſ.

87. ἐγὼ ZC. in ſcholiis.

88. f. φωνᾶς σῆς κλύων, vel σᾶς.

90. μὲν αὖθις ſola Ald. vitioſe.

93. ſignificat Ptolemaeum aliquem. Lipſ. Ζηνός.

94. ὅττι γ' ἄειδεν M. P. mediceus ſecundus, Stop. Ald. Schol. ZC. margo Salamandr. Farr. ᾧ τυ γεραίρεν ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. ὅττι γεραίρεν mediceus quartus.

96. ἐπίσταγον Schol. ZC. ad vſ. 21. ſed hoc loco facit cum vulgata.

97. ἐξ—

97. ἱερᾶ Lipſ.

99. Ἄριστις mihi ſuſpectum. nomen viri proprium non eſt. Ariſton et Ariſteas ſunt nomina. num igitur Ἀριστῆς ſcribendum, ut ſit pro Ἀριστέας, an Ἀριστέας pro vocabulo triſyllabo eſt pronuntiandum?

100. μέγ' ἄριστος M. P. Stop. Aldina, Flor. margo Salam. Farr. HSt. Commelin. ſcholia ZC. ſed textus eius, Salam. Farr. et margo HSt. vitioſe dant ἄριστις. revocavi prius illud. ἀείδειν Flor.

101. duplicem patitur hic verſus interpretationem, alteram hanc: *Phoebus ipſe haud dedignetur, huius viri laudes in templo ſuo canere.* alteram iſtam: *Phoebus ipſe nil recuſet, quominus hic Ariſteas apud tripodem ſuum fidibus canat.* forte fidicen ille fuit, qua de re tamen haud conſtat.

102. ὀστέων ſcholiaſtes ZC.

103. ὁμόλας Ald. et caeteri. ſed ὁμόλου Lipſ. et mediceus ſecundus. et certe in ſcholiis hic mons conſtanter Ὅμολος appellatur. ἔς γε vult Valkenaer ad Herodot. p. 535. perlevis animadverſio, e qua ſola ſi tantum ſit ſpectandum ingenium, nae perquam mediocre videatur.

104. ſola Commelin. τήνοιο. caeteri omnes, et in his Lipſ. κείνοιο.

105. revocavi ἄρα φιλῖνος ex Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. margine HSt. Dorvillii Vanno critica p. 227. in iunioribus obtinebat ἄρ' ὁ φιλῖνος ex auctoritate HSt.

106. κεὶ μὴν mediceus quartus. deinde ſecundus, tertius et quartus μή τι τυ, quod vulgatae praeferam hactenus, ut μή 'τι [id eſt μὴ ἔτι] τυ exaretur. tametſi neſcio, ſitne μὴ ἔτι pro μηκέτι uſurpatum. Olim aliquando ſuſpicabat, poetam dediſſe μή τυ τοὶ παῖδες, id eſt, μή σε οἱ Ἀρκαδικοὶ παῖδες. nam diphthongus οι eſt anceps.

112. πεπραμμένος eſt in omnibus libris, praeterquam in mediceo tertio, qui ſcholium eius loco exhibet κεκλιμένος. pro quo ex ingenio meo repoſui πεπραμένος, *venditus ad Hebrum*, h. e. ea conditione venditus, tanquam ſervus nequam, ut in Thraciam, h. e. in regionem ſaeviſſimam et a Graecia quam longiſſime remotam, abſportarere. In Aldina eſt ἄρτω ex veteri more ſcribendi. Saepe in libris occurrit ἄρτος pro ἄρκτος, et ἀρτῷος pro ἀρκτῷος. In eadem et in ZC. Salaman-

dima

drina et Farr. est εὖρον. quod tenendum ad scholiorum intelligentiam.

115. offendit me quidem λιπόντες. non video, qui cum οἰκεῦντες consistere queat. in alterutro, necesse est, ut vitium insit. videtur in illo haerere, sententia potius κατέχοντες, ἐπιόντες, *tenentes*, *frequentantes*, vel tale quid postulare. Cogitavi de πιόντες. An repetemus a verbo λίπτειν, *appetentes*, in aor. secundo, aut λίπτοντες, in praesente. Forte videbitur hoc quibusdam haud improbabile. nam prima syllaba in λίπτοντες potest corripi.

116. νεῦμα dat mediceus secundus, solenni errore, quo α et ευ inter se permutantur. v. ad Idyll. 5, 25.

117. v. Broekhus. ad Tibullum 3, 4. 34.

119. versabatur olim in libris vulgaribus turpissimus error, quem sustuli. Legebatur οὐκ ἐλεεῖ με. atqui non se queritur contemtum a Philino Simichidas, sed amicum suum, Aratum. Recte veteres omnes editiones οὐκ ἐλεεῖ μευ. Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Apud primum HSt. vitiosum illud με reperio.

121. καὶ δὴ μὰν] *atqui iam dudum* — Sententia haec est: egone stultus non sum, qui Cupidines advoco, et illis mando, ut Philino amorem Arati iniiciant. Illi vero suum opus iam dudum peregerunt, et Philinum tanto Arati amore inflammarunt, ut prae eius desiderio contabescat Philinus, quo fit, ut ipsae mulierculae, novitate repentinae mutationis perculsae, clament miserabundae: O Philine, forma tua disperit. ὑπορρεῖ Stop. Lips. et mediceus secundus.

122. ἐπὶ προθύροισιν] Philini puta. nil iam nunc opus est molestis machinationibus, ad expugnandum Philinum, qui ultro iam in potestatem tuam, Arate, devenit.

124. νάρκησιν mediceus tertius, Salam. Farreana, quae duae etiam dant ἀνιηρῇσι, quod posterius etiam est in Stop. διδόσῃ P. Ald. forte δίδωσι voluit. Sententia est: Conterant alii totas noctes ante fores Arati, contemti et exclusi, et sub primum diluculum, gallis cantum suum exordientibus, cum homines evigilare incipiunt, ad discessum ab eius foribus accingantur, spe amicae admissionis deiecti. Nos soli possidemus Philinum, nobis solis patet Philinus et paret.

125. pro ὑπὸ dat mediceus tertius ἐπί. quod recepissem, si satis tempori nossem. Sententia est: solus Molon, homo scaevus, pinguis, rusticus, inficetus, impurus, in hac palae-

ſtra torqueatur et excrucietur. Palaeſtram appellat illa taedia et ſupplicia, quae tolerare debent amatores ſpreti, itando ad fores amati, et ad eas iterum atque iterum pervigilando, donec tandem aſſiduitate officiorum, patientia et importunitate pertinaciam et odium vincant crudelis et ſuperbi amaſii. Schol. et Flor. dant μολεῖν.

126. ἀσυχίαν appellat gaudia ſecreta, quibus amantes fruuntur, cum corpora amata clam tenent in amplexibus ſuis, reliquis omnibus rivalibus neſciis, aut excluſis. v. Aeſchin. in Timarch. p. 12. vſ. 3. ubi ἐρημίαν commemorat, et vſ. 10. ubi ἡσυχίαν. quae ſunt ibi loci vocabula obſcoena et improba, quod in notula ad h. l. interpretationi meae germanicae operum Demoſthenis et Aeſchinis adſperſa demonſtravi. μέλει Stop.

127. ἐπιφθύζουσα Lipſ. τὰ μὴ καλὰ, aut interpellationes importunorum clandeſtinos noſtros cum Philino congreſſus interpellantium, aut verba ſcaeva, vi magica praedita, quibus voluntas Philini ab Arato avertatur, et ad alium aliquem detorqueatur.

128. γελάσσαις Lipſ. Ald. Brubach. HSt. γελάξας ZC. in texto et in ſcholiis, Salam. Farr.

129. ἦμεν ſola Commelin.

130. Locum hunc imitatus eſt Paulus Silentiarius Anthol. VII. p. 603. quod obſervavit Arnoldus Lect. Graec. p. 171.

132. τρεφθέντες Stop.

133. σχοίνοιο Schol. ZC.

134. οἰναρέαισιν Lipſ. et, quod eodem redit, οἰναρέῃσιν mediceus ſecundus et quartus. alterutrum debebat recipi. poenitet me ſocordiae meae, qui hoc praeterviderim. οἰναρέαι dicuntur, non οἰνάρεα. verſatur tamen in omnibus libris editis οἰναρέοισι.

135. verſum hunc citat Euſtathius ad Il. ρ. p. 1112. 35. Δωριεῖς δὲ ἁμὶν συστέλλοντες καὶ τὸ ι ἐξύνοντες. Θεόκριτος. πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

137. κελάρυζεν mediceus tertius et quartus.

138. τοὶ, eſt in Stopian. et Flor. οἱ in Salam. Farr. vitioſe.

139. ad hunc verſum adſcripſerat Leichius. [Plin. 2, 27.]

141. de

141. de acanthide disputat Iacobus Nicolaus Loënsis Epiphyllid. 3, 26. (p. 392. T. V. Lampad. Gruter.)

144. pro παρὰ dant mediceus tertius et quartus περὶ.

146. ἔραζε dat Suidas, qui versum hunc recitat v. Βράβυλα, item Etymol. M. in eodem vocabulo.

147. versum hunc citat Athenaeus p. 50. 1. ἀπεχύετο mediceus quartus.

151. ποκ' Ἀνάπω Scholiastes, male.

152. ὤρεσι] in monte Aetna. regionem illam Aetneam appellabant τὰ ὄρη. v. Idyll. Moschi in Bionem vs. penult.

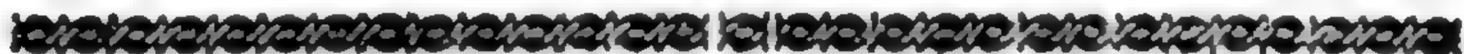
153. ἔσπεισε P. Ald. ZC. Brub. ἔπεισε Salam. Farr. HSt. ergone profecta est haec emendatio a Torino, cuius praefatio Salamandrinae et Farreanae praefixa est. Sed videtur potius a Camerario profecta esse.

154. διεκρανάσατε mediceus tertius. v. Etymol. M. h. v. ubi mirifice exponit, et ex Amaranto, Scholiasta Theocriti, locum affert, qui in scholiis, quae hodie circumferuntur, non exstat.

155. ἀλωίδες mediceus tertius.

156. γελάσσαι Lips. Ald. Salam. Farr. HSt. γελάσαι ZC. in texto et in scholiis, Brubach.

ult. ἐν ἀμφ. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. quod revocassem, nisi diligentiam meam fefellisset. et nescio sane, unde ἐπ' illud in editionem nostram irrepserit. forte vitium est editionis Londinensis, e qua nostra expressa est, mihi praetervisum. Ecquis satis oculatus in tantis minutiis sit, in tanta rerum copia, in tanta festinatione.

AD IDYLLIVM OCTAVVM.

2. pro ὥς φαντὶ commendat Pierson Veros. p. 46. Διόφαντι. prorsus nulla de causa nam, quam affert, ea nulla est. Vt in vulgo de magnis illis mythicis heroibus variae et inter se saepe pugnantes versabantur fabulae, sic de Daphnide et Comata multae et dissimiles sibi fabulae iactabantur a pastoribus. Ecquis nescit, talium fabellarum seu apologorum commune praeloquium hoc esse, aiunt, fama fert anti-

antiqua, fuisse aliquando hos vel illos, reges, pastores, ut quisque vult comminisci.

5. πρῶτος Stop. Ald. caeteri πρᾶτος.

9. Dorville ad Chariton. p. 660. affirmat, codicem Taurinensem, quem optimum appellat, exhibere συριγκτά. quod in nullo meorum reperi.

13. μὲν P. Ald. κεν caeteri.

14. γ' post ἰσομάτορα delevi ex auctoritate Aldinae, et vs. 15. γ' post ποκα iterum expunxi ex auctoritate Lips. Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt.

20. ὠ κατατισῶ Ald. sola.

24. κάλαμός γε διασχισθεὶς Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. recte. quamquam adhuc melius fore existimavi, si γε hoc dividerem in duo vocabula γ' ἐ. primus HSt. male dedit με. qui dici potest διέτμηξέν ἐμε ὁ κάλαμος pro ἐμῶ τὸν δάκτυλον?

25. Lipsiensis liber huic versui personam Menalcae praescriptam habet, et sequenti Daphnidis. ἡμῶν dat Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἁμῶν HSt. alii ἁμέων, teste annotatore Vimar.

26. τῆνόν πως omnes libri dant. ut πως sit encliticum. feram. Sententia enim bona exit: *advocemus quodammodo* — sed, nescio quare, mihi displicet illud languidum *quodammodo.* Refinxi ergo sic, ut πῶς cum circumflexo exararem, et in fine versus signum interrogationis adderem, hac sententia: *Quid si vocemus?* h. e. ipse tu tecum statue, quale sit, si vocemus, rectene et sapienter factum, nec ne.

28. χοὶ Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. et sic quoque versu proximo ἐπαχύσας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπακῦσαι Ald. HSt. potest utrumque ferri. *audiendi causa*, aut *obsecutus.*

29. κρίνειν Lips.

34. συρικτὰ P. Aldina, ZC. in texto, Salamandr. Farr. συρικτὰς ZC. in scholiis, Brubach. HSt. revocavi prius. constat enim hodie, Doras nominativum non modo in ας, sed etiam in α exeuntem formasse. Probavit etiam Casaubonus συρικτά, praeter Aldinae auctoritatem, ad Florentinae quoque, provocans.

35. ἐκ ψυχᾶς] ex animi mei sententia, prout ipse ego volo atque cupio. ἀμνάδας P. Ald. ZC. in texto, Salamandr. Farr.

Farr. Brub. margo HSt. mediceus fecundus et tertius. ἀμνίδας ZC. in fcholiis et HSt.

39. ποιμαίνετε mediceus quartus.

40. pro χαίρων malim χιμαρῶν. *fi quid capellarum Menalcas huc egerit.* ut hoc χιμαρῶν refpondeat illi τὰς δαμάλας vf. 36.

41. πάντα ter Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. παντᾶ folus HSt. fcholia quoque monent, libros quosdam νομαὶ dare.

42. pro πλήθωσιν ZC. in fcholiis et Flor. dat πηδῶσιν, vitiofe.

43. ἐπινείσσεται Lipf. ἐπιθινίσσεται Stop. Flor.

44. Lipf. χ' ἁ βοτάνα.

46. pro πληρῶσιν mediceus primus πλαρῶντι. in quo, non dubito, quin fit grammaticus aliquis nefcio quid dorici ftercoris reperturus.

ibid. malim καὶ δρύας ὑψιτέρας. *apes implent melle, tam corbes* vel *alveos* [σμάνεα idem funt, atque σίμβλα. v. Schol. ad Idyll. I, 107.] *quam quercus altas.* notum eft, apes mellificari in quercubus et aliis arboribus cavis.

Verfus hi quatuor 49. 50. 51. et 52. Daphnidi funt tribuendi, proximi vero 53. 54. 55. et 56. Menalcae, ut horum uterque paulo ante quaternos verfus de genere elegiaco pronuntiaverat, ita nunc octonos eodem de genere ambo recitant, et poftea, ad extremum, octonos in genere heroico. Lufus hic eft poëticus, qui nonnihil ingenii grammatici fapit. Sed hic lepos haud alienus eft ab ipfis adeo vetuftis poëtis Theocrito aequalibus, ut Callimacho et Nicandro, in quibus haud raro grammaticam doctrinam maioris, quam ingenium poeticum, facias.

49. ὦ, *ubi,* legendum effe pro ὦ, quod eft in omnibus libris, conftat e Scholiafte, qui ὦ perfpicuis literis in edit. ZC. dat, et reddit ὅπυ. id quod dudum obfervavit Cafaubonus. Poffit quoque legi ὡς, *ad,* quod malim. fubauditur δεῦρο, *huc ades, ad profunditatem fylvae immenfam.* ὕλης Ald. Flor. caeteri ὕλας.

51. τῆνος] Milon puta. unde conftat, Daphnin hic loqui, non Menalcam. Daphnis enim Milonem amabat, ut e vf. 47. conftat. Menalcas autem fe puellae amore captum verfu 43. profitetur. κόλε videtur nomen fervi effe. nam mihi quidem parum poeticum, et paene ftultum videtur, hirco

mandata dare perferenda, quae neque audiat hircus, neque eloqui et referre possit. Homini talia mandantur, a sapiente quidem. κόλοι et κύλλοι sunt, quibus manus sunt aut prorsus amputatae, aut morbo contortae et resolutae, ut agendo sint impares. Saepe heri servis furacibus manus amputabant, alisve modis luxabant, poenae ergo, ut furari desinerent. Sic solent Arabes. Scythae suos servos exoculabant. καὶ deest soli ZC. in texto. sed in scholiis habet. Μίλω dat Aldina sine iota subscripto, item Stop. et Schol. cum eo, Μίλῳ, HSt. caeteri omnes Μίλων, unde effeci Μίλων' cum apostropho, ut sit pro Μίλωνι. Possit tamen Μίλῳ hactenus ferri, ut habeatur pro contracto Μίλωϊ, post eiectum ν. et adscripserat annotator Vimar. ἀποκοπὴ δωρική. verum, sintne tales contrahendorum nominum propriorum modi Graecis usurpati, vehementer dubito. Flor. μήλῳ.

52. φώκας] *vitulos marinos.* prodit etiam hoc, Daphnin, bubulcum, hic loqui, non Menalcam, caprarium. Qui enim deceat caprarium, qui convenit, artis suae exercitium laudare atque ab opprobrio liberare, commemoratione exempli a deo repetiti, quem deum nil puduerit vitulos pascere? Quid vituli ad caprarium? Sustulissem vulgarem personarum vel partium distributionem, nisi veritus essem, ne operas typographicas offenderem, et adversus mea reliqua praescripta timidiores et dicto parum audientes redderem, si rationes eorum nimis perturbarem; quibus imperatum esset, paginarum et versuum, qui sunt in editione Londinensi, numerum eundem reddere. praeterea debebant etiam in latina interpretatione personae mutari. Ego vero illam plane non attingere, et in ea nil movere decreveram. Quare maculam hanc, quamvis invitus, suo loco reliqui. καλὸν εὖ κείμενον ἐᾶν.

53. vehementer urebar pruritu, γᾶν, quod est in libris omnibus in τἂν, id est, τὰ ἐν mutandi. et poenitet profecto nunc importunae meae timiditatis. τἂν Πέλοπος sunt τὰ ἐν Πέλοπος βασιλείοις κτήματα. In altera tamen huius eiusdem versus parte plus animorum sumsi, et lectionem vulgarem librorum omnium, χρύσεια τάλαντα, mutavi cum χρύσει' Ἀταλάντας. Primus de loci vitio admonuit Pierson Verosimil. p. 47. et poterat profecto illa, qua usus est, emendandi ratio verae vicem fungi, ni melior et certior suppeteret. Coniecit nempe Κροισοῖο τάλαντα. Sed videtur poeta Atalantae nomine delecta.

lectatus esse. vid. Idyll. 2, 120. et 3, 40. et versus proximus perspicue docet, cum haec scriberet, Atalantam eius animo esse obversatam. In χρυσεῖα subauditur μᾶλα. aurea poma Atalantae in historia fabulari perquam sunt nota. Conf. Lilii Giraldi dialogismum 20. et P. Victorii Var. Lect. 37. 13.

56. ἐς hic loci idem est atque πρὸς vel παρὰ, *apud mare Siculum.* ut Idyll. 5, 123. ἐς τὸν Ἄλεντα, *apud Alentem.* σύννομα μᾶλα sunt greges ovium eodem in loco pascentes.

57. ὕδασι P. Ald. et Stobaeus p. 391. 44. ed. Gesneri. (nam locus hic plane ab exemplo Trincavelli abest.) ὕδασι ZC. et omnes eum insecuti. E Stobaeo sagaciter et feliciter collegerat cl. Valkenaer Ep. ad M. R. p. IX. ὕθασι corrigendum esse, in quo ita nunc ei assentior, ut etiam inferre in hanc nostram editionem nil dubitarim, tametsi olim ab eo dissenseram. ὕθατα sunt h. l. pecora lac praebentia, ut ovillum, bovillum, caprillum genus. Virgilius satis habuit, locum hunc imitatione aliqua adumbrare, verbum verbo reddere nil curavit.

58. ὕσπλαγξ] meminit huius loci et vocabuli Eustathius ad Dionys. Perieget. vs. 121. ἐγρομένοις Stop.

59. 60. hi duo versus aperte docent, Menalcam hic loqui, puellae amore captum.

60. Sententia haec recurrit Idyll. 13. Conf. Callimachi epigr. 56. Adscripserat annotator Vimariensis [Hanc vocem vix fert Pollux l. VI. p. 351.]

61. 62. In his aliisque multis huius Idyllii locis visus sibi est cl. Valkenaer vestigia grammatici interpolatoris deprehendere, Theocrito et aetate et ingenio multum inferioris. Infitiari non possum, in illis, quae sub Theocriti nomine circumferuntur, multa esse sibi vehementer dissimilia; ultimo praesertim loco posita parum respondent primis. quod facile est cuique sentire, cui ullus sit suavitatum Theocritearum sensus. Verumtamen ideo non ausim vetustatis testimonium mendacii arguere. Ipsemet certo persuasum mihi habeo in iis, quae pro Theocriteis venditantur, esse quaedam aliena: ut Idyllium septimum, quod Simichidae esse, non Theocriti, videor mihi planum fecisse. Verum quis hodie genuina a spuriis secernat in tanta rerum antiquitate et obscuritate? Collegit vetustus aliquis, quisquis fuit, auctor carmina bucolica in unum volumen, cuius quod pars plurima Theocrito in acceptis esset referenda, ideo nomen eius suae colle-

collectioni praescripsit. Multae possunt in eiusdem auctoris operibus causae disparitatis esse, ut aetatis et argumenti diversitas. In Bucolicis Theocritum aliosque seque ipsum superasse, in scriptis alius generis mediocrem et sibi dissimilem esse, auctor est Diogenes Laërtius. Ab eodem homine, sed alias iuuene, alias sene, scripta quaedam paene iuratus ab eodem profecta neges esse. In nulla paene re antiqua alia maior versatur obscuritas et dubitatio, quam in natalibus scriptorum. In Lysiae orationibus aliquam Phaeacis reperit Taylorus, ego Hyperideam in Demosthenicis, et sic alii alia. Nostrum est, in eiusmodi rebus Academiam sequi, et auctoritatem antiquitatis non plane nullius facere.

66. versum hunc ex Homero adumbratum putat cl. Valkenaer. et ex eo colligit, eum a Theocrito proficisci non potuisse. Vim argumenti ego equidem nullam video. Primum, ex Homero repetitam esse sententiam, certum adhuc non est. Similitudo quaedam non valet ad hoc affirmandum. possunt multi cogitando in easdem sententias incurrere, aut a rerum similium natura induci. Deinde si sit ex Homero adumbratus hic locus: ignorabatne Theocritus Homerum, quem non uno loco laudat? an dedecori erat, colorem aliquem ab eo ducere, quem pueri in scholis memoriter discerent, et cuius dicta referre, et sententiis suis exprimere, summae laudi haberetur? Ergone Callimachi, Euripidis, Sophoclis, aliorum loci omnes, ex Homerico fonte derivati, dicentur spurii, et a grammaticis subiecti esse? Sententia bubulcum vel maxime decet. σὺν παιδὶ probum est. παῖς etiam Idyll. 20, 39. *bubulcum* significat. Stobaeus versu 64. pro τῶν τοκάδων dat τῶν ἐρίφων, et versu 65. ἀδικῆς et μικρὸς et πολλάκισιν.

68. κάμνῃσθ' Flor. ὄκκαν (id est ὄκκα ἂν) recte dat mediceus quartus.

70. tres medicei ἔχοντι.

71. f. δεύτερος αὖτε Δάφνις. prima in hoc nomine potest corripi. v. vs. 82.

72. Aldina σύνοφρυς; prima litera maiore exaratum dat, raro exemplo. nam literae maiores rarae in ea occurrunt. quasi nomen proprium esset. Videtur poëta puellam tristem et superbam perstringere, quae vitam pastoralem contemneret, nobiliorisque alicuius conditionis admiratione duceretur,

cui

cui opponit vitae rusticanae commendationem versibus 76. ad 80.

73. ἦμεν Lipf.

74. λόγων HSt. e Scholiasta, qui etiam alteram vulgarem lectionem, λόγον, quae in aliis omnibus libris obtinet, commemorat. Sententia est: Puellae huic me per speciem laudationis subsannanti, nihil omnino respondi, ne acerbum quidem quicquam. Liceto mihi hac occasione oblata Callimachi epigramma 34. ubi ἴσος τόδε πικρὸν ἀκούων occurrit, exponere atque vindicare. Sententia illius epigrammatis haec est: Novi, Menippe, me a divitiis desertum esse. noli hoc mihi iterum atque iterum ingerere, quod melius novi, quam tu me docere potes. Excrucior, cum identidem aures mihi obtunduntur illa acerba meae egestatis exprobratione. Omnium, quaecunque ad me amara a te proficiscuntur, hoc est unum insuavissimum; quod tu nempe de die in diem mihi meam paupertatem exprobras.

76. ἀδεῖα φωνὰ (duobus vocabulis) Ald. caeterae tribus ἀδεῖ' ἁ φωνά.

78. αἰθεριοχαίταν Flor. melius.

79. Sententia est, res quasque in genere suo bonas et honestas esse, si usus ex iis exsistentis habeatur ratio; quae cum aliis collatae honestioribus et excellentioribus, videri possint viles et turpes: sic non magis vaccas pastorem dedecere, quam glandes quercum.

80. ὁ μόσχος Ald. quod revocavi. est enim μόσχος generis masculini. ἁ μόσχος ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. sed cur eaedem illae editiones non item Idyllii 9, 7. mutarunt? nam ibi, praeter Stephaninam, omnes dant ἁδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται. Producit caesura syllabam.

84. placuit Scaligero et Valkenario τᾶς σύριγγος. sed vulgata bene habet. Theocritus λάζυσθαί τι in accusativo usurpat; et victor non unam fistulam, sed duas pro praemio auferebat, alteram Menalcae, alteram suam, quae, cum pignori opponeretur, exibat ex eius potestate, et in ius neutrius concedebat, donec constaret, utrius esset futura.

86. Eustath. ad Iliad. ο. p. 1018. 24. ὁ μέντοι παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμολγεὺς ποιμενικὸν ἀγγεῖόν ἐστιν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσιν. v. etiam p. 1625, 5. ad Odyss. ι.

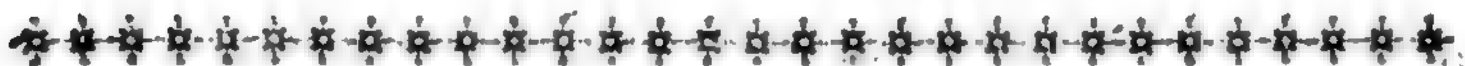
88. ὡς et οὕτως inter se permutavit interpres. sed obtinent etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς,

quemadmodum, οὕτως, *sic*. Pari modo vſ. 90. ὣς (cum accentu) eſt *sic*, et vſ. 91. ὡς (ſine accentu) *quemadmodum*. Scaliger locum aliter conſtituit.

90. λύπῃ Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. λύπᾳ ſola Commelin.

91. ὥτερος ὣς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ᾽ ἀκάχοιτο Aldina, Salam. Farr. Brubach. ὥτερος οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ᾽ ἀκάχοιτο ZC. HSt. revocavi lectionem Aldinae, niſi quod eam ſyllaba auxi. nam γαμηθεῖσα literis integris exarari curavi, illud extremum α a caeſura producitur, α contra in νύμφα corripitur.

92. πρᾶτος Lipſ.

AD IDYLLIVM NONVM.

Praefixi huius Idyllii verſibus his, primo, quarto a decimo, et primo a vigeſimo, perſonam paſtoris, rei natura, et titulo ipſo id demonſtrante.

2. ἐφαψάσθω ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. item e marginibus ZC. et HSt. ſcholiisque revocavi. Nam ZC. et HSt. in texto, item Stop. dant ἐφεψάσθω. ἐφάπτεσθαι eſt, *ſeſe annectere* et velut agglutinare alicui ſeu rei, ſeu homini, eoque ſequi praeeuntem, et vices eius ſuſcipere. De mirifico errore, qui ex annotatione marginali Romanae editionis, per inſcitiam correctoris typographici, in editiones illas duas Venetas, Salamandrinam et Farreanam, irrepſit, expoſui in praefatione. Flor. dat Δάφνι συναψάσθω.

3. ὑπὸ στείραισι Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ſed praetuli ἐπὶ, quod eſt in ſola ZC. editione, qui tamen in margine annotavit, pro ἐπὶ alios codices dare ὑπό. Sententia eſt: ὑφέντες ταῖς βουσὶ τοὺς μόσχους, καὶ ταῖς στείραις ἐφέντες ταύρους. poſtquam ſubieceritis vitulos foetis vaccis, matribus ſuis, tauros autem immiſeritis vaccis ſterilibus, quae nondum pepererunt, foetumitionis ergo. ἐπὶ cum ὑπὸ paſſim permutari a librariis, admonet Erneſti V. C. ad Callimachi H. in Delum vſ. 62. Damnat tamen Scholiaſtes lectionem ἐπὶ, et ὑπὸ tantundem, atque illud, h. l. ſignificare contendit. quod mihi quidem haud facile perſuaſerit. βουσὶν Flor. Euſtathius ad Odyſſ. ι. p. 1627. 31. μόσχους βουσὶν ὑφέντες.

4. χῶ μὲν sola Commelin. caeteri χοὶ μὲν.

6. ἕμποθεν (cum spiritu aspero) revocavi ex Aldina; nam caeteri omnes vitiose dant ἔμποθεν, cum spiritu leni. ἓν ποθ' ἓν Flor. quae vera est lectio, quam revocassem, si citius comperissem. id est, ἓν πρὸς ἕν. ἓν μέλος πρὸς ἓν μέλος. si Daphnis canat unum distichon, canet Menalcas pariter unum. si ille tetrastichon, tum alter tantundem. si octastichon ille, hic item canet totidem versus. Invenio nunc quoque locum hunc ab If. Vossio ad Catull. p. 140. tractatum, cuius Vossii haec sunt verba: [Ἓν ποθ' ἓν ᾄδειν alias est ἀμοιβαίως. Vulgo apud Theocritum legitur ἔμποθεν. Sed altera lectio fuit olim probatior, ut colligo ex scripto Georgii, Metropolitae Corinthiorum, de quinque dialectis, cuius auctor inepte vulgo Corinthius vocatur.] Quid in editione HSt. sit, satis dignosci nequit, in illo quidem exemplari, quo usus sum. Sed sine dubio ille, qua erat minutiarum grammaticalium linguae graecae peritia summa, dedit ἕμποθεν. quod verum est. * inter se enim opponuntur ἕμποθεν, id est, ἐξ ἑνός ποθεν τόπου, et ἄλλοθεν. *ex altera parte*, et *ex altera*. Sic saepe erratur in ἔμπεδον et ἕμπεδον. illud est, *ad unum instar*, *pari modo*, hoc *constans*, vel *constanter*, *firmiter*. illud ἕμ est ex ἕν, adiectivo, alterum ἐμ est ex ἐν praepositione. * Sola Commeliniana dat ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο. caeterae omnes ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο. [Stellis intercepta pro non scriptis haberi volo. Repugnant enim, prius exarata, superioribus, posterius exaratis. Cum tamen essent in se bona, tametsi ab hoc loco aliena, plane expungere nolui.]

7. ἁδὺ μὲν ὁ μόσχος revocavi ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος HSt. ἁδὺ μὲν χὠ μόσχος Schol.

12. θέρευς revocavi ex Ald. et reliquis vetustis, itemque omnibus mediceis. sola Commel. θέρευς.

13. ἐρῶντι est in omnibus meis. ego tamen nil dubitavi, ἐρῶν τυ rescribere. *quantum tu, amore captus, curas praeceptis patris et matris morem gerere.* In ἐρῶν τυ subauditur a communi repetendum μελεδαίνεις. solus HSt. ἐρῶν τι duobus vocabulis distinctis dedit. ἐρῶντα Flor.

15. μάτηρ h. l. est nominativus. *Aetna est mater mea*, h. e. natus sum illo in monte, et altus.

18. medicei omnes πρὸς ποσί.

19. ᾗ, quod, post Casaubonum, mihi dudum in mentem venerat, inveni postmodum in Aldina, et inde revocavi.

 cae-

caeterae dant ἢ. Sententia eſt: Hyemis ne in mentem quidem mihi venit, pari modo, atque edentulus, appoſita pulte amylacea, nucum ne cogitationem quidem ullam mente concipit. ἢ, *perinde atque.* ὐδ' ὅσον, *ne tantillum quidem.* integre dixeris ὐδ' ὅσον ἔξεστιν εἰπεῖν, ὐδὲ ὅσον ἄξιόν ἐστι λόγυ.

25. στρόβῳ Ald. vitioſe.

26. σιτήθην Ald. Flor

29. ſi τήνοισι redit ad illos quinque convivas, quos vſ. 27. commemorat, nil muto. ſed tum idyllio huic nono totum decimum erit adiiciendum, et cum eo copulandum. Eo enim illa continetur cantio, quam ut Muſae proferant, h. e. menti poetae iniiciant, et ex ingenio eius extundant, eas rogat verſu 28. Me vero nondum poenitet ſuſpicionis, a vſ. 28. ad 36. exordium ſeu praefationem eſſe decimi. τήνοισι ſitne probum et ſanum, an vitioſum, haud liquet. facile ſit in αἰπολίοισι mutare. ſed ſuſtineo h. l. ſententiam. Offendit quoque παρών. num χαρών aut γαθών. ſed ecquis dixerit, nihil h. l. hodie deſiderari, unde apta ſint illa τήνοισι et παρών; quibus nil moveremur, ſi illa, hodie deperdita, adhuc exſtarent, et totus locus integer uno filo legi poſſet. Non caret hoc carmen locis Theocrito dignis. Contra tamen inſunt ei haud pauca, quae videantur a grammatico quodam ex aliis locis Theocriteis repetita, alia adumbrata imitatione et aſſimilata aliis, et ſic in hunc centonem conſarcinata. Verum tamen rurſus extra dubium eſt, poëtas haud raro delectari quibusdam caris, quas veluti in oculis et in ſinu gerant, ſententiis, easque iterum atque iterum retractare, neque id pari ſemper felicitate, neque eodem aetatis et ingenii vigore. Aliter ipſorum iuvenilis levitas cecinit, aliter ſenilis infirmitas.

30. Vocab. ὀλοφύγδων ex hoc verſu affert Euſtathius ad Iliad. ζ. γλώσσας ἄκρας Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. γλώσσας ἄκρης ZC. in texto. γλώσσης ἄκρης ZC. in ſcholiis. Verſus hic per ſe obſcurus pateſcit e ſuperſtitione adhuc hodie vulgari. Perſuaſum enim ſibi vulgus habet, cui mendacium aliquod obtruſum ſit, aut qui mendacio deceptus et circumventus, ei puſtulam extrema e lingua exſiſtere. Sententia itaque eſt: quam cantionem illi paſtores magna cum admiratione exceperunt. Nil mentior, neque verendum mihi eſt, ne puſtulae, mendacii eaedem poenae atque indices, e lingua tua efflorescant. v. ad Idyll. 12, 24.

31. ad

31. ad h. l. adſcripſerat annotator Vimarienſis locum [Nazianz. *ἐν ὑποθήκαις παρθ. πῶλοι μὲν πώλοισι φίλοι, ἔλαφοί τ᾽ ἐλάφοισι καὶ ψῆρες ψήρεσσιν, ἁγνῷ δέ τε τίμιος ἁγνός.*]

33. etiam hic offendo. Quid eſt *ἔαρ ἐξαπίνας* vel *ἐξαίφνης*? qui poteſt ver ſubito exoriri? Sententia poſtulat eiusmodi quid: *οὐχ ὕπνος ἐκ καμάτων, οὐδὲ ἔαρ ἐκ χειμῶνος γλυκερώτερον, ἢ ἐμοὶ αἱ Μοῦσαί εἰσιν. οὐδὲ τὰ ἄνθη ταῖς μελίσσαις οὕτως ἐστὶ φίλα, ὡς αὗται ἐμοί.* Num autem haec ſententia vulgari verborum ſimit conſtitutioni, aut ex ea extundi poſſit, penes doctiores eſto iudicium.

35. *οὓς γὰρ ὁρῶσαι γαθεῦσιν* Ald. ZC. in texto, Salamandr. Farr. Brubach. HSt. *οὓς γὰρ ὁρῇτε καὶ ὁρεῦντι* margo HSt. *οὓς μὲν ὁρῇτε* Schol. ZC. *ὁρεῦντι* medicei tres. quod ſi amplectare, tum legendum erit *γαθεῦσαι*. Sed bene habet vulgata. *quos blandae et propitiae adſpiciunt Muſae.* Adſpectus Muſarum poetis eſt, ea, ſi cui contigit, ingenii felicitas, ut commentando, legendo, audiendo, diſcendo, inveniendo ſcitum aliquid et doctum gaudeat, eaque in re ſolers ſit et dexter, feliciterque rem gerat. Callimach. Epigr. 22. *μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας ἀρχεβίους, (f. ſic leg.) πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.* id eſt, quibus a principio naſcendi contigit ingenii ſolertia, iis ea manet usque ad canam ſenectutem. Comparari poſſit illud notum: *Der Herr laſſe ſein Antlitz leuchten über dir.* h. e. Deus laetis te propitiisque oculis adſpiciat. h. e. res tuas omnes fortunet. Quibus enim numen delectatur et favet, iis omnia ſecunda eveniunt. Adſcripſerat annotator Vimar. haec: [*ὁρῇτε* Flor. Hanc lectionem agnoſcit etiam Euſtathius ad Odyſſ. ξ. *ἀπὸ ἐνεστῶτος ὅρημι, οὗ χρῆσις παρὰ Θεοκρίτῳ.* Al. *οὓς μὲν ὁρῇτε.* al. *ὁρεῦντι.*]

ult. *δηλήσ.* Flor.

AD IDYLLIVM DECIMVM.

1. *οἰζυρὲ* Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. *ὠ ᾽ζυρὲ* HSt. *βουγαῖος* et *βουκαῖος* videntur idem vocabulum eſſe, idemque ſignificare, ſcilicet eum, quem Latini *paſtorem* appellant, hoc eſt, hominem ruſticanum, rus colentem. vid.

Schol. ad Idyll. 7, 6. Casaubon. ad h. l. et Schol. Nicandri *Theriac.* 5. et 349. ubi fragmentum hoc Nicandri affertur: βουκαίοι ζυγέεσσιν ὑμορβεύουσιν ὀρήων. Designat hunc locum Etymolog. M. v. βουκαῖος. et Eustathius ad Iliad. ζ. sub fin. p. 660. 17. et p. 962. 12. ubi multa hoc de vocabulo disputat.

2. οὔθ' ἕδν sola Commelin. caeterae omnes οὔτε τὸν ὄγμον. οὔτε ἕδν Stop. et Schol.

3. ἀπολείπῃ mediceus primus, secundus et quartus. v. Eustath. ad Iliad. β. p. 193. τὸ δ' αὐτὸ (scil. λήϊον, *arvum*) καὶ λάϊον δωρικῶς λέγεται. διὸ συνελὼν αὐτὸ Θεόκριτος λαῖον λέγει, ὥσπερ αὖθις τὰ λήϊα λῆα ποιεῖ ἡ συναίρεσις. repetit eadem p. 862. 55.

4. τᾶς sola Commelin. ἇς reliqui omnes.

5. non improbo ἐν μέσῳ ἄματος. placeret tamen magis, mihi quidem, ἐκ μέσω ἄματος, *statim a meridie.*

6. ἀρχόμενος] scil. τῶ ἔργω vel τῶ λαιοτομεῖν. Satius tamen erit, existimare, τᾶς ἄυλακος sic esse in medio positum, (ut multa talia sunt in utroque sermone sic in medio posita) ut tam ad ἀρχόμενος referri debeat, quam ad οὐκ ἀποτρώγεις repeti. De dictione τῆς ἄυλακος ἀποτρώγειν, *de sulco aliquid morsu decerpere*, pro, *in opera arandi nonnihil proficere*, vid. Casaub. L. T. ad h. l.

7. ἀπεράμνω Ald. Flor. caeterae ἀπεράμνω.

8. συνέβη Ald. Flor. in qua Aldina etiam, (ut et in Salam. et Farr.) ὁδαμᾶ constanter cum circumflexo exaratum conspicitur.

10. νυν recte sine accentu solus HSt. exhibet, ut erat in eiusmodi rebus acer et perdiligens. caeterae omnes νῦν cum circumflexo. Ego vero Henricum secutus sum. Est enim h. l. encliticum *itaque, igitur*, vel *saltim, minimum. Si nunquam alicuius absentis desiderium te tetigit, at tu tamen nonne saltim noctem aliquam pervigilasti?* vid. Anna Fabri ad Callimachi Lav. Pall. vs. 4.

11. μηδέ γε συμβαίη mediceus tertius et quartus. non male. χορίω dant medicei tres et Scholiastes. sed χορίων dat etiam Suidas, qui locum hunc, tacito auctore, v. χαλεπὸν recitat. Et praefert hanc lectionem Casaubonus L. T. h. l. quasi vulgaris esset deterior.

12. Annotator Vimariensis [citat Moschopulus περὶ σχεδῶν.]

13. ἀντλεῖς omnes, praeter ZC. qui in texto dat ἀντλῆς, in scholiis autem promiscue modo hoc, modo illud. Corre-

ctior

ctior vetustis usurpata dicendi ratio flagitabat οὐδ᾽ ἅλις ὄξευς in genitivo, quod etiam est in Salamandr. et Farr. sed obtinebat ea aetate nominativum aut accusativum cum ἅλις copulare. quod patet ex poetarum Theocrito aequalium similibus locis. Ita Apollonius Rhodius 2, 424. ἅλις ποιμνῆες ἔσονται. et 3, 329. βρῶσιν ἅλις καὶ εἵματ᾽ ἔδωκαν. Callimachus H. in Iov. 84. ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφισιν, ἐν δ᾽ ἅλις ὄλβον. (ubi v. Ernesti) et p. 578. fragmento 454. ἐκ δ᾽ ἄρτους σιπύηθεν ἅλις κατέθηκεν ἑλοῦσα.

14. omnes μευ. sed Schol. μοι. quod praeferam. ἄσκαλα interpretatur Hesychius ἀκάθαρτα. quod huius loci sententiae bene convenit. sed in ἀπὸ σπόρω adhuc haereo. Dixerat Battus, se iam in diem undecimum amare. Ergone hic dies a satu erat undecimus? atqui iam metunt, et Milo Battum reprehendit, quod de ordine satis florente nihil derodat. Qui convenit hoc? Num itaque ἀπὸ σποδῶ, id est, ὑπὸ σποδῶ? *ante fores omnia mihi sunt spurca, plena cinerum, propterea quod, amori meo intentus, nil curavi domum et aulam purgare.* σποδὸς omne genus sordium et purgamentorum domesticorum complectitur.

15. praetuli τοι ex Ald. Salam. Farr. caeterae dant τυ. usitatius dicitur λυμαίνεσθαί τινι, quam τινα, tametsi hoc quoque satis usitatum novi. τῶν παίδων omnes. Schol. ZC. τᾶν παίδων. Praetuli formam masculinam, quia latius patet, et sexum muliebrem quoque complectitur. foemininum autem genus angustius est, et masculinum excludit. παῖς h. l. idem est, atque τὰ παιδικὰ, corpus amatum, cuiusque sexus.

16. πρὶν et ἱπποκόωνι solus ZC. ἱπποκίωνι margo HSt. e Scholiasta et Flor. Caeteri omnes πρὰν et ἱπποκόωνι. v. Idyll. 6, 41. ἱπποκόωνα dat mediceus primus, ἱπποκόωνι duo alii medicei. Scholiastes dat προσηνύλει e scholio interlineari.

18. χροΐξεται praefert e scholiis Casaubonus ad h. l. verum illa lectio ibi non est, sed primum quidem χροΐζεται, ut est in libris vulgaribus, deinde vero χροΐξεῖται καλαμαία. quod praefert Valkenar Ep. ad M. R. p. LXI. v. Suid. v. Ἀγροῖα μάντις, et Leopard. Emendat. 5, 21. ubi Suidae locum e v. Γραῦς σέριφος affert, huc egregie facientem.

22. Casaubonus ὑπῶς ut magis Doricum commendat, et παῖσδ᾽ vs. 25. neutrum est in libris meis. et sic quoque versu 47.

25. ὤν καὶ χ' ἀψεῖσθε P. Ald. ὤν γὰρ ἄψεισθε Salam. Farreana. ὤν γάρ χ' ἅψησθε ZC. HSt (et hic quoque Flor. nisi quod γ' pro κ' habet. ὤν γάρ χ' ἄψεισθε Brubach. Rescripsi ὤν καὶ λαψεῖσθε. λαβέσθαι τινὸς, *alicui succurrere, eum protegere, curare, ornare.* Forte tamen praestiterat, Aldinam reddere ὤν καὶ χ' ἀψεῖσθε. sed non veniebat tum in mentem mihi, χ illud natum esse ex κε vel κεν, illo poetico ἄν. ποιεῖτε tres medicei.

27. Longam de v. μελίχλωρον disputationem nectit Henricus Stephanus. quam legat, si cui volupe est. mihi quidem, ut verum fatear, multa Henrici subtiliora sunt, quam ut intelligam, quid sibi velit. Conf. Callimachi epigr. 56. τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεύκριτον. quod in nostrum sit, an in alium Theocritum, quis dixerit, et ecquid tandem refert scire? Caeterum est hic locus, si quis alius Theocriti, inprimis facetus et salis plenus. Laudat enim amator Battus hoc brevi carmine (a vsu 26. ad 37.) puellam suam, adspectu turpem, ita, ut nescias, ingeniosiusne vitia eius tegat atque excuset, an derideat iocosius et salsius. Aunotator Vimar. hic adscripserat [Synesius in ep. ad Palaemenem σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός.]

29. vocabula duo τὰ πρᾶτα in Aldina eiusmodi vinculo versui subiecto copulata sunt, cuiusmodi vinculis Terentius Roberti Stephani vocabula copulanda vincit. Adverbialiter itaque accipienda videbantur curatori Aldinae. *primo loco.*

32. revocavi lectionem Ald. Salam. Farr. sed ZC. Brubach. HSt. dederunt αἴθε μοι ἦσαν, ὅσα κρεῖσον πολλὰ φαντὶ π. Flor. αἴθε μοι ἦς, ὅσα κρεῖσον ἔχειν πολὺ φαντὶ πεπᾶσθαι. quae vitiosa est lectio. nam ἔχειν et πεπᾶσθαι idem dicunt.

33. ἀμφοτεροί τ' ἀνακείμεθα τῇ ἀφροδίτῃ Ald. Flor. caeteri ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τᾷ 'Αφροδίτᾳ.

35. σχῆμα quid sit, docet Casaubonus ad h. l. et Du Fresne Gloss. utroque v. σχῆμα et *Schema.*

36. Sententia videtur haec esse: Forma tui corporis non est illa quidem valde probabilis. Sunt enim tibi pedes nodosi et curvi, et vox est rauca et nigra, et quasi faeculenta. verumtamen ingenii atque animi laudes non habeo, quo satis praedicem. Videtur loci universa ratio hanc sententiam subiicere. Possit tamen rursus, nulla nempe habita ratione animi, a quo ista dicuntur, pro amara haberi reprehensione, qui denique sint animi tui mores, cognitum usu perspectumque

que nondum habeo. Sed ista quidem interpretatio alienior videatur. ἀστράγαλοι videntur hic loci esse tortuosi, et eminentes, ut tali, et reliqua ossa in calce pedis protuberantia. v. Hesych. v. τραγαλῶται et τραγαλίαι. ut α h. l. sit, non privativum, sed intensivum.

37. τρέχνος dat margo HSt. e scholiis et Flor. quae pro δ' αὖ dat μάν.

38. ἄμμι ποιῶν ἐλελίσθῃ Ald. Flor. ἄμμι πέων ἐλελήθει ZC. ἄμμε ποῶν ἐλελήθῃ Salam. Farr. Brubach. ἄμμε πεῶν ἐλελήθει HSt.

40. mediceus secundus et tertius ἐνέφυτας.

41. ad hunc versum adscripserat annotator Vimariensis [Athen. p. 306.]

44. ἀμαλοδῖται (uno λ) Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. cum duplici HSt.

46. τομῇ Ald. Flor. P. caeterae τομά.

47. adscripserat annotator Vimariens. [Bacchylides lib. VI. Antholog. tit. ἀπὸ γεωργῶν. τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ ζεφύρῳ.]

48. nil erat, cur Scaliger illo, seu nominativo, seu vocativo, ἀλοιῶντες offenderetur. nil frequentius est in libris graecis ista nominativorum cum infinitivis compositione, cum volunt imperare, cuius exemplum est in ipso Theocrito Idyll. 24, 93. ἄψ δὲ νέεσθαι [pro νεῖσθαι] ἄστρεπτος. Subauditur μέμνασο, aut μεμνάσθω, aut μέμνασθε, aut μεμνάσθωσαν. *memento*, *mementote*, *meminerint*. v. Dorvillii Vann. Crit. p. 341. Mirabar aliquando, virum summum huius loquendi moris immemorem fuisse, cuius exempla singulis quibusque paginis graecorum auctorum occurrunt, et qui proinde ignotus ei esse nullo modo poterat. Sed inveni postmodum, Hugoni Grotio quoque idem contigisse, qui p. 131. Florilegii Stobaeani in fragmento Bionis αὐτὸν τεχνᾶσθαι male reposuit, *tu ipse solerter excogita et para*, pro quo alii omnes libri αὐτὸς praebent. *tu ipse comminisci, machinari*, scil. memento. τὸν μεσαμβρινὸν ὕπνον Scholiastes dat. quod possit verum esse, me quidem non offendat, qui ν et ς in fine vocabulorum, tametsi exararentur, elisa tamen et absorpta inter pronuntiandum suspicor fuisse. Et saltus eiusmodi poetis illis vetustis aeque crebro usurpabantur, atque nostris hodie, et olim maioribus nostris.

49. καλάμας sola Commel. caeterae καλάμης.

50. δ' abest ab Aldina et Stop. non male. omnes enim hae gnomae vel praecepta sunt soluta, sparsa, vinculo nullo inter se copulata. κορυδαλλῶ dant omnes. (v. 7, 23.) Scholiastes κορυδαλῶ. (uno λ)

51. verbum ἐλινύειν simplici, an geminato cum ν debeat exarari, dubitatur et quaeritur, in magna librariorum hoc in vocabulo inconstantia et doctorum discordia. vid. Ernesti ad Callimachi H. in Cererem vs. 48. et Leopard. Emendat. 1, 25. Etymolog. M. v. ἐλινύειν citat ἐλίνυε δὲ τὸ καῦμα. vitiose.

53. ἐκχεῦντα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐγχεῦντα solus HSt.

54. τὼς φακὼς Ald. et reliqui. τὸν φακὸν Schol. ZC. et Scholiastes Aristophanis ad Plutum p. 65. edit. Hemsterhus. quem ibi v. Recitat etiam hunc locum Stobaeus cap. 16. sed in editione Bartolomaei Zanetti legitur τὸ φακὸν ἑλεῖν.

55. τὴν χεῖρα Ald. sola. caeteri τὰν χεῖρα.

57. λοιμηρὸν Ald. Salam. Farr. Brubach. λυμηρὸν ZC. λιμηρὸν HSt. quae vera est lectio, tametsi reliquae etiam defendi quodammodo possint.

AD IDYLLIVM VNDECIMVM.

2. ἐμὶν sola Commel. caeterae ἐμοί.

4. εὑρεῖν Schol. ἀνθρώπως duo medicei. ἐντὶ secundus et tertius mediceus. Dolet mihi, quod inter festinationem operarum non sustulerim vitium distinctionis, quod in editionibus omnibus versatur. sic enim debet distingui: γίνετ'. ἐπ' ἀνθρώποις εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. *sed inter homines haud facile est reperire.* Fateor, hoc modo δὲ paulo longius removeri, sed neque durum hoc est, neque insolitum, sed multi sic collocant δὲ, et nemo crebrius Oppiano, quod norim. Is in reiiciendo δὲ ad finem fere sententiae paene nimius est. εὑρῆν Stop.

7. ἁμῖν codices multi dant, teste Dorvillio in Miscell. Observat. III. p. 372.

8. ὅτ' ἤρατο τῆς γ. Ald. ὅτ' ἤρατο τᾶς ZC. Salam. Farr. Brubach. οὐκ' ἤρατο τᾶς γ. HSt. τῆς γ. Flor.

10. κικίννοις Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. κικίννοις mediceus tertius et quartus, et Commelin. v. Palmer. Exerc. p. 802. Si cicinni hic loci non ſunt genus aliquod florum, ſed, id quod vulgo ſignificatur hoc vocabulo, cincinni, videtur poeta docere, iamdum moris fuiſſe, ut amatores faſciculos comae ſuae detonſos amatis mitterent. Id quod etiam ex Idyllio 23, 7. apparet, ubi οἱ πυρσοὶ ſunt *comae rutilae*. De multiplici uſu comarum in faſciculos confectarum, quae mitterentur alio, egi pluribus in diſputatiuncula germanica, quae inſerta eſt dem Hamburgiſchen Magazine Vol. XVII p. 592. ad p. 604. quo in ipſo volumine aliud quoque opuſculum meum habetur p. 584 ad p. 592. item Vol. XVIII. p. 544 et XIX. p. 37. ubi originem moris anniverſarii apud Venetos, quo Dux eorum ſibi mare Adriaticum deſpondet, ex Herodoto repetendum, et eius vim atque deſignationem demonſtravi. Quod obiter admonendum duxi, in gratiam noſtratium, qui eiusmodi diſputationes in illa Collectione miſcellanea non facile quaerant, et ubi reperiant, auctorem ſcire cupiant. Sed ad Theocritum revertor. Sententia eſt: Polyphemus tanto exardeſcebat amore Galateae, ut non ſatis haberet, ei roſas, aut poma, aut faſciculos comae ſuae mittere, ſed ut etiam fureret. τοῖς ῥόδοις eſt μέχρι τῶν ῥόδων, *usque ad roſas*, et ſic de caeteris ſtatuendum, *usque ad mala, usque ad cincinnos*. ταῖς μανίαις eſt ἕως τῶν μανιῶν, *usque ad furores*.

11. pro ὀλοαῖς adſcripſerat annotator Vimar. ὀρθαῖς ſine auctoris nomine, ut neſcias, ſitne lectio varians, an ſcholium.

12. ταὔλιον omnes editi. τωὔλιον Scholiaſt. quod recepi. αὐταὶ h. l. eſt *ſolae*. v. Dorville l. c. et Arnaldi Animadv. Crit. p. 241.

13. τὴν Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. τὰν HSt.

14. φυκιοέσσης Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. φυκιοέσσας Commel. αὐτῶ Flor.

16 κύπριδος mediceus ſecundus et quartus. Suſtuli comma, quod in libris vulgaribus poſt μεγάλας verſatur. nam conſtructio eſt: ἕλκος, ὅ οἱ ἐν τῷ ἥπατι ἔπηξε βέλος ἐκ τῆς Κύπριδος προσγε-

προσγινόμενον. *vulnus, quod ei inflixerat telum a Venere immissum.*

17. δὲ ut saepe, ita h. l. quoque *enim* significat.

18. τοιαῦτ' ᾔειδεν Aldin. Salam. Farr. Brubach. ἄειδε τοιαῦτα Florentina, ZC. HSt. τοιαῦτα ἄειδεν Fulv. Vrsinus in Virgilio collato p. 17. sed Dorville Vann. Crit. p. 419. damnat Aldinam et vulgarem, h. e. a ZC. primo proditam, quam servavit etiam Hephaestion p. 4.

21. φιαρωτέρα Ald. Salam. Farreana, Brubach. HSt. ἐφεργανωτέρα ZC. v. Casaub. Lect. Theocr. h. l. Callimachi fragmentum est n. 257. φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. ubi reddunt: *lucida tum orta est aurora.* Invenio in alio eiusdem fragmento vestigia clara huius vocabuli paulo rarioris, Epigr. 44, *ult.* ubi editur τὰν ἱαρὴν. sed videtur leg. esse τὴν φιαρὴν. Aldina et Flor. dant ὠμῆς.

22. αὖθ' οὕτως est pro αὐτὸ οὕτως, quod alii enunciare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio. prorsus ita, ut affirmo.*

26. Auratus [teste annotatore Vimar.] volebat ἐᾶ, id est σῇ, alii ἐμοί. forte hausit hoc ille annotator e Guil. Canteri N. L. 5, 13. qui Aurati suspicionem probat.

32. ὦ P. Ald. vitiose. caeterae recte ὡς. Locum hunc affert Eustathius ad Odyss. α. p. 1392. 35. Θεόκριτος δὲ — φησὶν, ὅτι τῷ Κύκλωπι ἕνα ἔχοντι γλυκὺν ὀφθαλμὸν, ὡς ἐώρα, ὀφρὺς μία ἐξ ἑτέρου ὠτὸς εἰς τὸ ἕτερον τέτατο. v. etiam p. 1622. 50.

33. χείλει Ald. sola. ZC. autem, tam in texto, quam in scholiis, item Salamandr. Farr. Brubach. HSt. χείλη. revocavi Aldinam.

35. revocavi ἀμελγόμενος ex Aldina, Flor. quod etiam Scholiastes et ex utroque margo HSt. dat. ἀμελγόμενον ZC. in texto, Salamandr. Farr. Brub. HSt. Sententia est: bibo lac optimum, quod mihi mulgendo colligi et reservari curo.

37. ἄκρῳ cum iota subscripto Aldina, Salam. Brubach. et margo HSt. quod potest defendi. (v. Idyll. 10. μέσῳ ἀματος) praestat tamen ἄκρω sine iota subscripto, quod dant ZC. Farr. HSt. sed in illo dativo vulgari et genitivo Dorico magna regnat inconstantia, multusque error in libris vetustis.

39. γλυκύμαλον κἠμαυτὸν ἅμ' ἀείδων Ald. Stop. non male illi quidem, praestat tamen, quod caeterae dant omnes γλυκύμαλον ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων. Adscripserat annotator Vimariensis [τὸ ἅμα εἰ κωρισεῖς περισπῶσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιθ. καὶ τὸ παντᾶ

παντᾶ καὶ τὸ κρυφᾶ παρὰ Πινδάρῳ. γίνεται δὲ ἀπὸ τῦ ἀμῆ. σχόκει παρὰ Πινδάρῳ σχολιαστῇ κλ. 19. F. V.]

41. ἀμνοφόρως Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. μαννοφόρως ZC. et margo HSt. quod recepi. nam vulgata illa ἀμνοφόρως fenfu caret. vid. Cafaubon. ad h. l. Flor. μαμνοφόρως. Ego vero nil dubitaverim, veram lectionem effe μανοφόρως, fimplici ν, pro μηνοφόρως. μήνη, *lunula*, eft macula in pelle lunam imitans.

42. ποτί με Ald. Sal. Farr. Brub. ποτ' ἀμὲ ZC. HSt. ποτ' ἄμμε Commel.

43. ὀρεχθεῖν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐρεχθεῖν Ald. ἐρεχθῆν Stop. Euftathius ad Iliad. ψ. p. 1185. *fin.* τῶν δὲ ὁμηρικῶν τὸ μὲν ὀρέχθεον μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γενομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι, καθ' ὁμοιότητα. ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου τῆς καρδίας ἡ λέξις τίθεται.

44. τὴν νύκτα Flor.

46. et 47. ter dat ZC. ἐστί. item Flor.

47. [quam infalubris potu fit aqua nivis, refert Agellius ex Ariftotele N. A. 19, 5.] annotator Vimar.

49. τίς κᾶν τῶνδε Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. τίς κεν τῶνδε HSt. Quis dixerit, ἀντῶνδε idem effe atque ἀντὶ τῶνδε. patitur id quidem analogia, ποττῶ pro ποτὶ τῶ. καττῶ pro κατὰ τῶ. quod fi ita fit, praeftet κᾶν novo κεν.

50. εἰ δὲ Ald. Flor. caeterae αἰ δέ. ἐγὼν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐγὼ Commelin. Loci huius fententiam enucleat Palmerius Exerc. p. 803. ut mihi quidem videtur, haud improbabiliter.

51. σποδῷ (cum iota) Ald. Salam. Farreana, Brubach. HSt. σποδῶ (fine iota) ZC. veteres editiones tanta utuntur in hac re inconftantia, ut difcerni nequeat, quid a cafu fortuito, et rurfus, quid a confilio profectum fit.

53. γλυκίον πέλει οὐδὲν Stop.

54. ἔτικτε Scholiaftes. verum et in hoc quoque non multum eft auctoritatis, quia locos, non diligenter ex oculari infpectione reddit, fed ex fide memoriae, faepe illa fallaci.

55. ἐπὶ τὶν Ald. Salam. Farr. Brub. margo HSt. ποτί τιν ZC. HSt. ἐφίλησα Stop.

56. αἴκα μὴ τὸ μα λῇς. Toletanus Schotti Obferv. 2, 46. ἡ deeft fcholiis, quod ferri poffit, refolvendo τοι in duas fylla-

syllabas τοῖ, ut interdum οἱ etiam potest in dissyllabum ὄϊ resolvi.

58. Adscripserat annotator Vimar. [Athen. Dipnos. 1.]

59. ἐθυνάθην Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐδυνάθην HSt.

60. μὲν Scholiastes. ὦ κόρυκα Ald. Salam. Farrean. Brubach. ὦ κόριον Flor. ZC. HSt. praeiero tamen lectionem Aldinam, quam revocassem, nisi meam effugisset attentionem animi. αὐτότι Ald. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. αὐτόγα Flor. ZC. HSt. αὐτόθι Commelin. forte leg. νῦν αὖ ποτι νεῖν γε μαθεῦμαι, *nunc addiscam natare.* ubi ποτι non cum νεῖν erit copulandum, sed cum μαθεῦμαι. *praeter illas, quas iamdum teneo, artes, musicas et pastoritias, adhuc illam addiscam, natandi.* ὦ Γαλάτεια νεῖν τό γε Stop.

62. ὥς κεν ἴδω Ald. Salam. Farr. Brub. HSt. ὡς εἰδῶ ZC. margo HSt.

64. sola Commelin. ἐγώ. caeterae ἐγών.

68. πῆ Flor. πῇ Ald. (sic) πᾶ caeterae malim γάρ.

70. ὀρεῦσα Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ὀρεῦσα ZC. f. λεπτυνέοντα uno verbo. *macrescentem.* nam λεπτύνειν est verbum aeque intransitivum, atque transitivum, *macrum reddere* significans, et *macrescere.*

71. ἀνιαθῇ sola Commelin. caeterae ἀνιασθῇ.

72. ἐκπεπότησαι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐκπεπότασαι HSt.

73. θαλὸν (uno λ) ZC.

74. ἔχες Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἔχοις HSt. revocavi prius, quod idem est atque εἶχες. praestabat tamen, illi conformata etiam illa reliqua fuisse, φέρες et πλέκες. (pro ἔφερες et ἔπλεκες.)

75. τὰν παρεοῖσαν] scil. βῶν, *vaccam*, vel ὄϊν, *ovem.* id est, quamcunque fortunam oblatam. Pertinet huc celebre illud epigramma Callimachi n. 33. cui mens erat plane alia.

78. κιχλίζοντι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. κιχλίσδοντι mediceus primus et tertius, aliique codices msti apud Dorvill. Observ. Miscell. III. p. 373. et apud Casaubon. L. Th. ad h. l. ὑπακύσαι Stop.

alt.

ult. ſ. ϝᾶον δὲ διᾶγ', ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκε. *melius otium feſellit, aut aetatem degit hac ratione, quam ſi aurum dediſſet.* ἢ εἰ inter pronuntiandum vel ſcandendum in unam ſyllabam colliqueſcit.

AD IDYLLIVM DVODECIMVM.

1. ἠοῖ Commel. ſola. caeterae ἀοῖ.

2. poſt ἤλυθες ponit Aldina ſignum interrogationis; quo de ſigno v. Caſaubonus L. Th. c. 13. Perinde eſt, pro affirmante, an pro interrogante habeatur oratio. ἄματι veteres. Commel. ἤματι. Videtur Heinſius omnes huius Idyllii Doriſmos cum Ioniſmis mutaſſe, quia in argumento dicitur, hoc Idyllium Ionica dialecto conſcriptum eſſe. quod momentum vereor ut ſatis grave ſit. citat hanc ſententiam Euſtathius ad Odyſſ. τ. p. 1867. 55.

3. μᾶλον veteres, et ἅδιον vſu 4. et σφετέρας λασιωτέρα. verumtamen etiam Athenaeus p. 50. μῆλον et ἥδιον citat. et hoc (μῆλον) iudicabat rectius annotator Vimar. quia totum Idyllium eſſet Ionice conſcriptum.

6. ἐλαφρότερος μόσχω Ald. et veteres omnes. quod qui mutarunt, videntur ii moti eſſe a verſu 62. Idyllii 13.

8. 9. eaedem τόσσον ἐμ' εὔφρανάς τυ φανεὶς, σκιερὰν δ' ὑπὸ φηγὸν 'Αελίω.

10. ἐπὶ cum πνεύσειαν, non cum ἀμφ. cohaeret. v. Apollon. Rhod. 3, 936.

11. ἀοιδὰ veteres. Scholiaſtes ἀοιδαί.

12. vulgo τάδε exaratur. ſed exarandum curavi τῶδε cum circumflexo. quod idem eſt atque ὧδε, ſive id pro οὕτως accipiatur, *ſic, ad hunc modum,* ſive pro ἐνταῦθα, *hic loci.*

13. ἧς εἴσπνηλος Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. (cui ἧς deeſt) de vocabulis εἴσπνηλος et ἀΐτης v. interpp. ad illud Callimachi fragmentum n. 159. μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι. *obſervabant amatores, quoquo puer iret.*

14. ὡς h. l. eſt οὕτως vel ὁμοίως. tollendis commatibus, quae olim editiones poſt v. πάλιν et εἴποι obſidebant, ſuſtuli difficultatem et obſcuritatem huius loci. *Vt Amyclaeus homo amatorem*

torem suo more loquendi εἴσπνιλον vel εἴσπνηλον vel εἰσπνήλαν, *ita rursus amatum appellet homo Thessalus more suo loquendi* ἀΐ-ταν. ἀμυκλαιάσδων Flor.

16. πάλιν ἄνδρες Flor.

17. κρονίδα veteres omnes. sustuli in fine versus comma.. ἀγήρω est adiectivum, et ἀθάνατοι locum substantivi obtinet. *utinam, o Iupiter, utinam, o vos Immortales, senii expertes, fiat hoc, ut aliquis post ducentos annos elapsos ad me veniat, in Orci regno, qui hac ad me oratione utatur: Mutuus vester amor, tuus puta, tuique* ἀΐτω, *nunc ore omnium celebratur.* Versui 20. et 21. signa illa praefixi, (*Gänsefüsgen* appellitant pueri typographorum nostratium) quorum vis haec est, ut indicent, eam orationem ex aliena persona repraesentari.

23. Toletanus ἴσσον θ' ἴσσ' ἐθέλοντι. Schottus Observ. 2, 46.

24. ἀραιᾶς veteres. v. ad Idyll. 9, 30.

25. δάκνεις Scholiastes.

26. ἀπῆνθες revocavi ex Aldina et Flor. unde id margo HSt. repetiit. ἀπῆνθεν dat ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. Sententia est: abis a me cumulatus accessione amoris eius, quo te prosequor.

27. Νισσαῖοι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Νισαῖοι HSt. v. Palmer. Exerc. p. 804. Citat hunc versum cum duobus proximis Scholiastes Aristophanis ad Acharn. p. 774. ubi male ξεῖνον editum est. Etiam mediceus quartus dat ξεῖνον ἐτιμ. alii maluerunt περίαλλα ξείνων. Toletanus περίαλλα ξεῖνον ἐτιμήσασθε. Schottus Observ. 2, 46. vid. Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. 2, 217. Νισαῖοι Μεγαρῆες dat Apollonius ille, 2, 749.

28. οἰκοίητε] scil. τὴν ὑμετέραν πόλιν.

30. πρώτῳ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

31. ἐρειδμαίνοντι iidem veteres, et ἐὰν vs. 33.

32. Adscripserat annotator Vimar. locum Iuliani e Misopogone καίτοι καὶ τοῦτο ἔχειν ἔοικεν ὁ πώγων, ὥσπερ τὰ ἄλλα, λυπηρὸν etc.

33. ἀπῆλθεν Stop.

35. ἐπιβωτᾷ margo HSt.

ult. φαῦλον dant omnes libri, quos vidi. Ego vero, ex ingenio meo, φαῦλοι (in nominativo plurali) rescripsi, quod ad

ad ἀργυραμοιβοὶ redit. argentarii non imperiti, non contemnendi, sed intelligentes rerum suarum. Similis error insedit Nicandri Theriac. vs. 104. πολύτριπτοι ibi vulgo editur. sed legendum est χολύτριπτοι. periti, intelligentes, multo usu callentes.

AD IDYLLIVM DECIMVM TERTIVM.

2. et 4. vid. Casaubon. Lect. Theocrit. c. 14. sed in exponenda dictione ἰσορᾶν τὸ αὔριον, vereor, ne nimis ille sit argutus. Adscripserat annotator Vimar. [Euripides Alcestide: οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐξεπίσταται τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.]

5. χαλκιοκάρδιος Ald. ZC. Salam. Brubach. χαλκεοκάρδιος HSt. Adscripserat annotator Vimar. [Odyss. ρ. ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡσεί τε πατὴρ φίλον υἱα.]

11. ἐς Διὸς] scil. δῶμα. adscendit cursu in Iovis aedes, h. e. die adolescente, versus meridiem progrediente. v. Palmer. Exerc. p. 804.

13. v. Dorville ad Chariton. p. 669. 1.

15. αὐτῷ cum iota subscripto Ald. Salamandrina, Brubach. HSt. αὐτῶ, sine eo, ZC. Farr. quae vera est lectio. ἕλκειν τινὸς [h. e. ὑπό τινος] εὖ scil. τὸ ἦθος vel τὴν διδαχὴν, ex vel *ab aliquo bene trahere*, veluti planta e terra humida succos attrahit, aut pannus tingendus colores, quibus immergitur, significat, ingenium moresque suos ad alterius disciplinam et vivendi rationem accommodare, eaque suis exprimere. v. Casauboni Lect. Theocr. ad h. l. Schottus Observ. 2, 49. hoc habet: [In vetere codice, quem olim in Hiberia Toleti accurate cum edito comparavi, scriptum vidimus ego et Petrus Pantinus, qui mihi tum contubernalis haerebat, ἐξέλκων.] Adscripserat annotator Vimar. [ταυτόθι δ' εὖ ἄλκων. F. V.] quod non intelligo.

21. Loci huius meminit Eustathius ad Iliad. β. p. 197. 12. ναῦς δὲ, εὔσελμος ἡ εὔζυγος καὶ εὐκάθεδρος, καθ' ὃ αὔζυγον Ἀργὼ φησί τις Θεόκριτος.

24. αἰετὸς ὥς μέγα λαῖτμα dant omnes editiones. pro quo rescripsi αἰετὸς ὥς μεγάλαιχμος. *ut aquila magnis unguibus praedita.* ὁ μεγάλαις αἰχμαῖς, τουτέστιν ὄνυξιν ἐξηρτυμένος. ἀφ' οὗ] *quo ex facto*, subaudi γεγονότος vel συμβάντος. τότε, tunc temporis, cum ista gererentur, vel evenirent, quae hoc carmine enarrantur.

25. de vocab. ἐσχατιαὶ v. Ernesti ad Callimach. p. 193. Citat h. l. Eustathius ad Od. μ. p. 1713. 7.

27. τῆμος Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. τᾶμος HSt. De v. ἄκτος vid. Interpp. ad Callimachi H. in Apoll. vs. 112.

30. Κιανῶν et Κυανῶν dat Scholiastes.

31. ἄροτρα dat margo HSt. e Florentina.

34. μέγας dant omnes veteres; nisi quod alii comma ante hoc vocabulum ponunt, ut Aldina, caeterae plane omittunt. Neque dubitavi, hanc lectionem revocare. multo convenientius est epithetum ad λειμὼν, quam ad ὄνειαρ. secus tamen visum est Henr. Stephano, qui hanc rationem damnavit, et lectionem, quae est in ZC. editione, reddidit, ἔκειτο, μέγα τεθάλεσκεν ὄνειαρ. Comma, quod in Aldina est ante μέγας, promovi post h. v.

35. ἔνθα δὲ βατ. mediceus quartus recte, ni fallor. Scholiastes sic exhibet: ἔνθα βάτομον ὀξὺ, βαθὺ δὲ τάμον κόπειρον. veteres omnes dant βαθὺν δ' ἐπάμ. sed Henr. Stephanus suadet βαθὺν τ' ἐτάμ. cui sum obsecutus.

38. versum hunc citat Scholiastes Apollonii Rhodii 1, 1289.

39. Scholiastes dat ἔγχος.

40. εἰμένῳ ἐν χόρτῳ revocavi ex Aldina et Flor. caeterae omnes, ut ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. ἡμένῳ ἐν χώρῳ. χόρτος est *cortis* Latin. locus clausus, inaccessus, septus. *un Parc.* v. Hesych. h. v. Etiam apud Orpheum Argonaut. vs. 191. σύγχορτος et σύγχωρος inter se vitiose permutarunt, ubi Gesnerus praeclare v. χόρτος exponit, et ex Homero et grammaticis vindicat. θρία (per θ) dant libri omnes, pro quo reposui δρία (per δ) ex Odyss. ξ. 353. et Apollon. Rhod. 4, 970. Significat vocabulum hoc *nemora*. Invenio apud Orpheum Argonaut. vs. 914. θρύον (per υ) pro herbae nescio cuius nomine. et sane θρία est in Flor. Erat etiam hoc a loco nostro non alienum. Apud Nicandrum *Theriac.* vs. 200. θρυόεντες ἰαμνοὶ sunt loca senta, paludosa, ubi locum

 illum

illum ipsum Orphei, sed sine auctoris nomine, affert Scholiastes. paulo post βρυόεντα ποταμὸν appellat vs. 208. Sed haec aliena sunt a loco nostro.

42. Etymol. M. (p. 299.) εἰλιτενὴς ἄγρωστις. Θεόκριτος. ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γενομένη. ῥιζόβολος γὰρ ἡ ἐπίπολυ δικνυμένη. πλεονασμῷ τοῦ ι.

45. Εὐνείκα mediceus quartus. unde refinxi Εὐνίκα, a cnico. ut Μαλὶς a malo arbore, et Νυχεία a nuce arbore. verumtamen, ut nunc demum intelligo e Rutgersii Lectionibus Variis p. 224. Probus etiam ad Virgilii illud in Georgicis, cui non dictus Hylas, nomen nymphae Ennica edidit.

46. potest vulgata ἡ τοι κῦρος ἐπεῖχε ποτῷ (cum iota subscripto) teneri et probari. idem enim dicit atque εἶχεν ἐπὶ τῷ ποτῷ vel εἰς τὸν ποτὸν, tenuit super unda, vel tenuit, admovit, demisit in undam. Potest tamen etiam veterum editionum lectio ποτῶ (sine iota) probari, quae est in Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ποτῷ est in sola HSt. κρωσσὸς ποτοῦ πολυχανδὴς, fistula aquae multum (vel multae) capax, bene potest dici. Pierson Verisimilium p. 48. vult ῥόῳ. non video qua de causa. Ecquis novit, exundaritne haec unda e fonte suo, an intra oras eius se continuerit. cuiusmodi fons nil emanans ῥόος utique dici nequit.

47. Locum ex Hom. Iliad. ζ. 253. expressum ait Arnaldus Lect. Gr. p. 48.

48. Andreas Schottus in codice Toletano ἀμφεδόνησεν ἢ ἀμφεκάλυψεν reperit, quarum lectionum neutra sit contemnenda. Versum hunc in oculis habuit Scholiastes Apollonii Rhodii 1, 1236. ubi ait: Θεόκριτος ἐν τοῖς Βυκολικοῖς ἐν τῷ ὕλᾳ ἐπιγραφομένῳ ὑπὸ παθῶν φησιν αὐτὸν τῶν νυμφῶν ἡρπάσθαι.

50. πυρσὸς margo HSt.

51. ἐν πόντῳ tres medicei. ἑταίροις codex Toletanus et margo HSt. e Flor.

52. πνευστικὸς ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. male. πλευστικὸς Ald. HSt. recte.

54. παρέψυχον τ' Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Commelin. ut nesciam, unde παρεψύχοντ' profectum sit, quod in iunioribus editionibus versatur. ego veterem lectionem revocavi. Ernesti ad Callimach. p. 242. citat ex hoc loco παραψύχειν ἀγανοῖς ἔπεσι. voluitne ergo παρέψυχον legi h. l. videtur in eadem sententia etiam Arnaldus fuisse Animadvers. Critic. p. 81. non audiam. In illo ipso Callimachi loco de-

bebat vetus lectio servari. si καταψᾶν recte dicitur, non ideo quoque παραψᾶν. sed παραψύχειν vel παραψυχᾶν τινα est *ardentem in facinus blandis verbis revocare et reprimere, et eius ardorem oratione quasi restinguere.* Erratum pariter est in eodem Callimacho (p. 458.) in eodem verbo. φίβαλα ψύχειν ἄλικα (non ψήχειν) est *fovere, magni facere, iactare, venditare.*

55. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad Ranar. vs. 246.

58. meminit huius loci Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 805. (p. 107. b. ed. HSt.)

59. φωνή Ald. ZC. Salam. Farreana, Brubach. φωνὰ HSt.

60. libri omnes dant εἴδετο πόῤῥω. in quo subauditur εἶναι τὸν ὕλαν. *opinabatur Hercules, Hylam procul abesse.* Convenit utique loco sententia, convenientior tamen visa est exsistere, si εἴδετο in duo vocabula εἶδε τὸ divideretur. *tametsi prope Hylam erat Hercules, longinquum tamen spectabat.* h. e. sectabatur et urgebat profectionem in loca remotiora, existimans, Hylam procul a se distare. ἰδεῖν τὸ πόῤῥω est animum intentum habere rebus locisve multum distantibus, ulteriora sequi.

62. mutavi distinctionem, et comma posui ante τις, (quod operae male accentu onerarunt) caeterae edd. omnes sic interpungunt: φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λίς.

64. pro ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις suadet Valkenarius Ep. ad M. R. p. XXXV. ἐν ἀτρύτοισι κινδύνοις. sed Dorvillius ad Chariton. p. 506. iure vulgatam tuetur.

65. ἐπελάμβανον sola ZC. editio, quasi ad ἀκάνθας rediret. ἐπιλάμβανε Stop. Haereo in hoc loco. ἐπελάμβανον repudiat metrum, fert sententia, tametsi ea quidem illo non multum iuvatur. quid enim magnopere ad rem facit, spinas ingentem locum obsedisse. Contra Graecis usitatum non novi esse, ut de eo, qui proficiscendo viae nonnihil emetiatur, ἐπιλαμβάνειν usurpent. De sedente, eoque locum occupatum tenente, recte id usurpatur, non item de ambulante; nisi propria illa graecitas aevo Theocriteo fuit, quod aevum multa sibi propria habuit.

66. ἀλᾶσθαι ὄρη καὶ δρυμὼς pro ἀνὰ ὄρη καὶ ἀνὰ δρυμὼς ita dictum est, ut infra Idyll. 15, 122. πωτᾶσθαι ὄζον ἐπ' ὄζω, pro ἐπὶ ὄζον ἄλλον ἐπ' ὄζω ἄλλω. et ὤχετο δίφρον pro ἐπὶ δίφρον, Idyll. 24, 99. et 30, 7. πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. Sic Apollon. Rhod. 4,

257. νισσόμεθ' 'Ορχομενὸν est in editione principe Flor. quamquam aliter est in aliis. sic ἥλατο πόντον (pro εἰς τὸν πόντον) Callimach. H. in Dianam vs. 195. et H. in Delum 37. βαθὺν ἥλατο τάφρον. Idem H. in Dian. 235. ὅτι οἱ συνελέξαο κύρας οὔρεα [id est ἀνὰ ὄρη] πλαζομένας ἀζήνιας. et sic ἔρχεσθαι vel μολεῖν πόλιν pro εἰς πόλιν Euripidi crebrum est, et alia talia aliis. οὔρεα dant Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ὄρεα HSt.

68. μὲν Aldina, Salam. Farr. Brubach. μένεν ZC. HSt. revocavi Aldinam. apparet enim, lectionem Romanae meram esse παραδιερθωσιν, a qua loco huic vitioso medela certa non affertur. Obliterare sic volebat Calliergus, sed incassum, lacunam latentem. Quod si existimabat, metrum a μὲν labare, atque fulciri debere, multum ille fallebatur. μὲν in fine pedis, perinde atque in caesura, producitur. Sed post μετάρσια nonnulla desunt, finis puta huius versus, et initium sequentis usque ad τῶν παρεόντων, quod situe ab οἱ παρόντες, *comites navigationis tum praesentes*, an a τὰ παρόντα, *copiae rerum necessariarum praesentes*, repetendum, haud constat.

69. non intelligo, qui possint ἱστία *vela*, ἐκκαθαίρεσθαι *expurgari*. melius conveniret ἴκρια, *transtra*, et *foros*. Non dubito, poetam id dedisse, s. quoque μεσονύκτιον ἐς [id est ἕως τε] ἐκάθαιρον, *purgabant tabulata navis, foros, usque mediam ad noctem.*

71. χαλεπὰ Ald. Flor. quod revocavi. nam subauditur μανία. caeteri omnes χαλεπὸς, forte referentes illi ad ἔρως.

75. πεζᾷ mediceus secundus et tertius. item Scholiastes. subauditur ὁδῷ. quartum idem dare voluisse nil dubito, tametsi ex eo annotatum video πεζᾶ. quod nihili est.

AD IDYLLIVM DECIMVM QVARTVM.

1. χαίρειν] subaudi κελεύω vel βούλομαι. deinde dant libri omnes τοι αὐτῷ. sed reposui τυ αὐτὸν. quoniam constructio hoc postulat. βούλομαι καὶ ἐγώ σε αὐτὸν χαίρειν. deinde οι et υ inter se saepissime permutantur, et terminationes vocum a librariis omittuntur, a legente quoque ipso addendae cogitando.

do. unde tantus error in his terminationibus, ut alibi nusquam maior. Possit quoque legi *ἄλλα τοιαῦτα Αἰσχίνᾳ*, scil. *βούλομαι γίγνεσθαι* vel *γιγνέσθω*, *συμβαινέτω*. *alia talia eveniant Aeschini.*

2. *Αἰσχίνῃ* Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. unde suspicio modo proposita confirmetur. *Αἰσχίνα* HSt.

3. *ταῦτ᾽ ἄρα λεπτὸς*] scil. *εἶ*. *propterea etiam sine dubio macer es.* *ταῦτα* pro *διὰ ταῦτα* recurrit Idyll. 15, 8.

4. pro *ἄρ᾽*, quod est in Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. est in ZC. *ἂν* male. contra vitiose in Aldina et Flor. est *αὐγαλεοὶ*. Possit, quamquam ego equidem auctor eius rei nemini fieri velim, utraque lectio sic conglutinari: *χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀναυγαλέοι δὲ κικῖνοι.* Potest utique capillus, sordidus, squalidus, *ἀναυγαλέος*, *splendore, nitore carens* appellari. Sed praestat *αὐαλέοι*.

5. revocavi *Πυθαγορικτὰς* ex Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. solus HSt. male dedit *Πυθαγοριστὰς*.

9. Eustath. ad Iliad. *κ.* p. 796. 59. *ποτὲ δὲ, τριχῶς φάσκοντες ἐξηρτῆσθαι τὰ πράγματα, ἐξ οὗ παρακοιήσας ὁ Θεόκριτος ἔφη τὸ, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.*

10. *ἄσυχα ὀξὺς* affert Casaubonus; cuius interpretationem non magis, quam vulgatam, capio. Mens in varia mihi discessit, in quibus tamen non conquiesco. num *ἄσυχος, ὀξὺς*, ab *ἄσῃ*, inquies animi, a fastidio, taedio, sollicitudine, agitati. fastidiosus, acer et acerbus, vehemens. an *σίκχος, ὑπόξυς*, vel *σικχανὸς, ὀξὺς*, a *σικχαίνεσθαι*. vel *συγνὸς, ὑπόξυς*.

11. *omnia volens repente, pro tempore quoque, pro re quaque nata*, h. e. inconstans, versatilis, idem alias appetens, alias refugiens. *εἶπεν* Aldina, Flor. recte, si *εἰπὲν* exaretur, pro *εἰπεῖν*. ut feci. subaudi *χρὴ* vel *μέμνησο*. *εἶπον* ZC. Salam. Farr. Brubach. *εἰπὸν* HSt. quod postremum ad sententiam quidem praestat nam *εἶπον* est *dicebam*. quod alienum h. l.

12. *ἁ* deest Ald.

13. sitne hic Cleonicus idem, cuius flebilem exitum deplorat epigramma Theocriti nonum, quod e Graevii notis ad Hesiodi opera vs. 619. integrum reddidi, in medio relinquo. Sed sine dubio idem est Cleonicus, quem Euxithei cuiusdam amore captum, eoque contabescentem deplorat Callimachus Ep. 32.

14. *ἐν χώρᾳ* bene habet. *rure, in villa quadam mea.* Palmer. Exerc. p. 805. male mutat in *χόρτῳ*, *in gramine.*

quod

quod non patitur, primum, additum παρ' ἐμὶν. *in gramine, apud me*, vel *meo*. quis ita loquitur? deinde, non in gramine, sub dio, eos iacuisse, sed intra tecta, domi, consedisse, insequens docet narratio. χῶρος universe locus omnis est, sive habitationi, sive oblectationi consecratus, extra urbem, ruri. v. Ernesti ad Callimachi H. in Cererem vs. 30.

15. βύβλινον Ald. Brubach. HSt. βύβλιον ZC. Salamandr. Farr.

17. βολβὰς κοχλίας (sine τις) Ald. βολβός τις κοχλίας ZC. Sal. Farr. Brubach. βολβός τις κοχλίας HSt. Nil erat, cur ZC. de fulciendo metro per insertionem sui τις cogitaret. media in κοχλίας est anceps. ὁ πότος Ald. ἧς πότος reliquae.

18. visum seu decretum fuit, ut unusquisque merum sibi iuberet infundi, quodcunque ipse vellet. oportebat solummodo vini genus illud poscere, quo quisque maxime delectaretur. non iam in Byblino, ut ante, haerebamus, sed ad alia progrediebamur vina. Expromebantur alia atque alia vina, pro cuiusque lubitu, modo significasset, quo maxime genere duceretur. Hanc puto huius loci sententiam esse: v. Casaubon. Lect. Theocr. c. 15. Non repugnabo tamen, si cui probabilius videatur, ὁ τινος ad ἑταίρω vel ἑταίρας referri. De more, in nomen amicorum et amicarum potandi, nota sunt omnia. Solummodo Callimachi celebre in hac re epigramma 31. luce quadam interpretationis perfundam, quoniam video, interpretibus id adhuc obscurum mansisse. Sententia primi distichi est: Infunde, puer, in calices vinum, et idem, quod tibi praeivi, nomen Dioclis, itera tu quoque. Sed cave aquam mero affundere. Sacros calices, qui in Dioclis honorem hauriuntur, Acheloum, h. e. aquam sentire, nefas est. ἐπιχεῖσθ' dat Scholiastes. Plerumque α producitur in ἄκρατον. Theocritus tamen corripit, modo in utraque syllaba, modo in altera.

21. ἔχειν Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. ἔχεν HSt.

22. verba ἔπαιξέ τις inclusi parentheseos signis, quo versus huius omnis tollitur obscuritas. Interrogabat iocosus aliquis acerbo et mordaci scommate Cyniscam: *tu non loqueris? Num, ut verbis illius sapientis utar*, λύκον *vidisti*, aut, *nempe* λύκον *vidisti*, *ut cum illo sapiente loquar*. Sed inest orationi duplicitas significationis. Vocabulum λύκον significat *lupum*; sed idem est quoque nomen proprium iuvenis, quem illa Cynisca

nisca amabat. Hinc lepos ioci. Longam nectit Henr. Stephanus ad h. l. disputationem, et mihi quidem haud planissimam.

23. κἤρα εὐμαρέως ex Ald. revocavi, sic tamen, ut εὐ dividerem in duas syllabas, ἐΰ. κῆφα εὐκαρέως Salam. κῆφατ' ἔτ' εὐμαρέως ZC. Farreana et medicei tres. κῆφατ' εὐμαρέως Brubach. et mediceus quartus. (sine ἔτ') κῆφθα. εὐμαρέως HSt. Sententia est: Et profecto facili negotio tu vel lychnum ex ea accendas: id est, tam erat arida et muta, ut facile passa esset, ita se terebrari, atque ligna illa terebrantur, quorum e contritu ignis elicitur, antequam vel hiscat aut mutiat. Simili locutione immodica, seu hyperbolica, nos utimur, cum de homine nimis arido et macilento dicimus vernacule: *Er möchte brennen*, vel *anbrennen*. Posset ignem ipse ex sese, aut afflatu alienae flammae concipere: tam aridus est. ἄψαις est in omnibus, praeterquam in Aldina, quae vitiose dat αἴψαις. κἤρα est pro καὶ ἄρα. Annotator Vimariensis haec adscripserat [κῆφατ' ἔτ' εὐμ. F. V. γρ. κῆφθα ἢ χ' ἧφθα. Auratus, Professor Parisiensis, legebat χ' ἧφθη. Scholiastes interpretatur ἐφλέγετο.]

31. μέλισμα accipio hic loci pro ingenio. Genus enim est cogitationum, studiorum, actionum, in quibus mens elaborat. Thessalum ingenium, seu Thessala ratio mentem exercendi et conformandi, est fraudulenta, dolosa. Interpretationis loco adiectum est κακαὶ φρένες, *mala mens*, *maligna*.

32. παρὰ μ. mediceus tertius et quartus.

33. ἐπιθυμήνασα margo HSt.

34. ἐγὼ Schol.

35. revocavi ex Ald. Salam. Farr. Brubach. ἀνείρυσα δ' αὖ τὼς πέπλως. *revelli etiam ei vestes de corpore*. Peplum vel pallium alicui matronae eripere, aut revellere, ita, ut vultus eius nudaretur, haud erat minor ignominia, quam ei colaphum impingere. quod vel ex V. T. constat. ἀνειρύσασα δὲ πέπλως ZC. HSt. et codex Toletanus apud Schottum Observ. 2, 49.

36. ἀπήχετο dant omnes libri. ἀπαίχεο rescripsi, in imperativo. Est oratio Aeschinis ad moecham suam. *foras te celeriter eiice*. domo scilicet. Deditne poeta ἄπωκέ τυ, ut verbum sit ἀπώκειν, ut διώκειν. *amove te foras*. non displicet. et suffecissem iam tunc statim, cum hic locus sub prelo typographico versaretur, si satis mature succurrisset. ἔτι ἀρέσκοι Ald.

Ald. Salamandr. Farrean. Brubach. ἤ τοι ἀρέσκω ZC. HSt. iam supra quoque vs. 29. dabat Ald. τι pro τοι.

38. μᾶλα dant omnes. rescripsi μάλα. non enim h. l. neque genas, neque poma significat, sed *vehementer*, *vel maxime*, *inprimis*. Fuit olim adiectivum μαλὸς, unde comparativus μαλίων, et contracte μάλλων, et superlativus μάλιστος, inde adverbia illa μάλα, μᾶλλον, μάλιστα. Imposuit vulgaris error, μάλα et μάλιστα primam correptam habere. Habent enimvero, sed et producunt ex poetae lubidine.

39. post hunc versum deest alius. pendet enim voc. μάστακα, et deest saltim προσενέγκασα. *quemadmodum hirundo, postquam attulit pullis suis pabulum, celeriter rursus, ad aliud quaerendum, avolat; ita quoque Cynisca avolabat* — sensit interpres quoque Latinus hiatum. Annotator Vimariensis admonebat, subaudiendum esse ἐνεγκοῦσα. ὑποῤῥοφίοισι margo HSt.

40. ἀγείρειν codex Toletanus apud Schottum Observat. 2, 49.

41. ὠκυτέρα h. l. est pro positivo, ὠκέως, ut etiam Latini *ocyus* pro *celeriter* usurpant.

42. ἀμφίθυρον videtur idem esse, atque *vestibulum* Romanorum, vacuum illud sub dio spatium, quod ab ostio ad interiora aedium patebat. *der Hoff*. δικλὶς autem est ianua extima, per quam exitus in semitam publicam, et ex ea aditus in vestibulum patebat; sic dicta, quoniam valvis constabat, seu perpendiculariter illis a vertice deorsum, seu transversim horizontaliter iuxta se decurrentibus. quod utrumque valvarum genus etiam hodiedum adhuc in domibus nostris usurpatur. Et quod eiusmodi valvae binis seris muniuntur, ideo δικλίδες audiunt.

43. ἔβα κεν ταῦρος mediceus tertius et quartus, scholia, et ex iis margo HSt. fort. leg. ἔβα κα (id est πη) ταῦρος. *evasit, nescio qui, aut quo, in saltum taurus*. Sententia videtur haec esse: Evasit aliquando taurus, nescio qua ratione, et quem ad locum, in sylvam, unde tamen postmodum rediit ad stabulum. quod subaudiendum omittitur. Itaque sperandum est, ut etiam hic vel ille, qui se custodiae subito subduxit, et fuga in libertatem vindicavit, aliquando tamen sponte sua revertatur, et potestatem sui faciat. Verum in uxore mea proverbium hoc confirmatum non est, nam illa

aufugit ipſa quoque, nondum tamen tam longo tempore poſt rediit.

45. ἑνδέκατος Ald. HSt. ἑνδεκάτος Salamandr. Farr. Brubach. ἑνδεκάτη ZC. utrumque bonum, niſi quod in altero ἥλιος, in altero ἡμέρα ſubauditur. μῆνας malim in accuſativo, quia aptum eſt ex ποτίθει. niſi hoc volumus adverbialiter accipere, pro *item*, *adbuc*, *praeterea*, ſic, ut vim ſuam caſum aliquem regendi plane amittat. Dubito quoque, ſignificetne δύο καὶ δύο μῆνες quatuor menſes, (nam duo menſes duobus additi conficiunt quatuor menſes) an ſolummodo duos menſes, cum duobns diebus. v. Caſaubonus ad h. l.

46. Omiſſio tonſurae ſignum erat luctus. nam lugentes et moeſti curam ut reliqui corporis, ita comae quoque, negligebant. Thracica tonſura videtur leviſſima et contemtiſſima fuiſſe, qua uterentur etiam ingenui, qui tamen ſordidiuſcule corpus haberent. Tonſura Thracica erat, cum coma demittitur usque ad mediam frontem, et tondetur in orbem, per frontem mediam, ad aures, ad ſinciput, et deſinit in media illa ſcrobe, quae vulgo, vocabulo Arabico, Nucha appellatur, ſic, ut caput eiusmodi tonſum ſimile appareat ſcaphio inverſo, ſeu globo dimidiato, parte convexa ſurſum verſa. Caeteri Graeci, qui laetius et liberalius victitarent, comam non tam profunde demittebant in frontem, contra vero ſinebant profundius in humeros defluere, ſic, ut partem ſcapularum et dorſi tegeret. Si qui adhuc magis ſubmitterent comam, usque ad regionem lumborum, illi dicebantur κομᾷν, et pro ſuperbis habebantur. Non poſſum ab hoc loco diſcedere, priusquam ſuſpicionem quandam meam de vitio coeco huius loci proponam. Suſpectum enim mihi eſt ὑπ' ἀλλάλων. primum enim ſubaudiri deberet ἤπεσμεν, aut κεχωρισμένοι ἐσμὲν. quod ferri pôterat, tametſi durum eſt. deinde καὶ deeſt ante οὐδὲ, aut δὲ poſt illud idem οὐδὲ. quare ſuſpicor, legendum eſſe, ἐξ ὦ ὑπ' ἀλγέων οὐδὲ θρ. κ. *ex quo*, *prae animi cruciatu, ne Thracice quidem tonſus ſum.* ut ἄλγος vocabulum eſt, ita potuit etiam ἄλγη uſurpatum eſſe, et habet Heſychius Ἄλγας. ἀλγηδόνας. Annotat Andreas Schottus Obſerv. 2, 49. ſe in codice Toletano reperiſſe κέκαρμαι. quod ne quis miretur, neſcius, quid ſibi velit, cum ita ſit in libris omnibus, tenendum, Schottum uſum eſſe, quod ipſe teſtatur, libro Theocriti germanico. non dicit quo. ſed forte Brubachiano uſus eſt. in eo quidem eſt κέκραμαι, monſtroſo errore.

47. Forte

47. Forte nihil eſt in hoc verſu mutandum. nolo tamen lectores celare, me varias huius verſus refingendi vias iniſſe, quas hic iudicio doctiorum permittam, ſecurus utriusque fortunae. mea enim nil magnopere refert, probenturne meae rationes, an repudientur. Primum itaque viſum eſt, legendum eſſe, τᾷ δὲ Λύκος νῦν πάντα. *Illi vero Lycus nunc eſt omnia in omnibus*, (ut vulgo loquuntur) ſumma rei, ſumma fortunarum ſuarum. Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται. *Lyco vel de nocte ipſa patet.* videtur enim poeta magis in demonſtranda laborare illius amoris magnitudine, quo Cyniſca erga Lycum flagraret, quam huius, quo Lycus illam proſequeretur. vulgata autem hoc magis declarat, Lyco Cyniſcam ſummi fieri. Quod contra fieri debebat. Rurſus venit in mentem, ſcribendum eſſe: Ἁ δὲ Λύκῳ νῦν, ſcil. ἐςὶν ἀνειμένη. aut ſi Λύκω ſine iota ſubſcripto exaretur, adeoque ſit genitivus, erit κτῆμα ſubaudiendum. Tum nova orditur ſententia: Πάντα [ſcil. αὐτῆς θύρετρα καὶ πράγματα] Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται. Denique viſum eſt, in quo acquieſco, legendum eſſe, ſublato poſt πάντα commate, et πάντα cum Λύκῳ in unum vocabulum contracto, Ἁ δὲ Λύκῳ νῦν πανταλύκῳ, καὶ ν. ἀ. *illa vero nunc Lyco, illi* παντελύκῳ, qui Cyniſcae τὰ πάντα, caput fortunarum omnium, eſt, et omnia penes eam valet, *patet etiam de nocte.* illud vocab. παντάλυκος, formatum eſt ioci, ludibrii et convitii ergo, et plenum eſt amaritudinis, ad ſimilitudinem v. παντάλεων. Flor. οἶδε Λύκος νῦν πάντα.

48. ἀριθματοὶ mediceus tertius et quartus. v. Callimachi epigramma 26.

49. μοίρῃ ZC. ſolus.

50. καὶ Aldina, Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. κὴ ZC. ἀποςρέξαι με Ald. quam lectionem revocavi. nam vera eſt. caeterae omnes ἀποςρέξαιμι. Sententia eſt: Siquidem iniiceret animo meo odium ſui. ἀποςρέγειν τινα eſt, Theocrito quidem eſt, delere et evellere ex alicuius animo amorem ſui, eumque animum odio et averſatione ſui implere. Id quod apparet ex epigrammate quarto Theocriti, vſ. 14. εὔχεο ἀποςρέξαι τὺς Δάφνιδός με πόθως, votum fac, ut Daphnidis deſiderium ex animo meo deleat, eique oblivionem eius inducat.

51. verſum hunc libri omnes ſic exhibent: νῦν δὲ ποθ' ὡς μῦς φαντὶ Θυώνιχε γεύμεθα πίσσας. quem ſic refinxi. νῦν δὲ ποθῶ. *Iam vero deſiderio teneor*, Cyniſcae puta. Μῦς, φαντὶ, Θυώ-

Θυώνιχε, γεῦετο πίσσας. *Mus, aiunt, Thyoniche, picem aliquando gustabat.* Nosti caetera. ut enim mus tenebatur a pice, quam semel degustare libuerat, ita etiam ego Cyniscae amore ita detineor, ut avelli ab ea nequeam. Mos est vulgaris, ut, cum talium proverbiorum et apologorum initium commemoratum sit, caetera omittantur, ab auditore quoque et lectore tacite supplenda, et ad rem praesentem accommodanda. Proverbium de mure, picem degustante, quod transferri solet ad res, quas retinere et omittere pariter molestum est, lepide usurpavit etiam Pantaenetus apud Demosthenem, salsus ille Atticus cavillator, in Apollodorum.

53. non videtur ἐπίχαλκος nomen proprium viri esse, neque prima litera maiore, sed minore, exarandum, utpote quod puellam bene nummatam aut bene dotatam significet. In vetustis quidem editionibus parva prima litera exaratum video. Primus auctor fuit Henricus Stephanus hoc nomen pro proprio viri nomine habendi. Non habet quidem magnam vim argumentum hoc ideo, quod in illis vetustis editionibus omnia nomina propria parvis primis literis exarata reperiuntur. sed res ipsa docet, nomen adiectivum hoc esse, non proprium. ut ἐπάργυρος est, bene instructus argento, ἐπίκληρος, ille vel illa, in cuius potestate est patrimonium, ἔπαγρος, dominus agri, ita quoque ἐπίχαλκος, aeratus, aeris dives. mediceus quartus dat ἐπιχάλκα.

56. ὁ non placet. num ὡς. pro milite, sic satis commodus, et mediocriter tolerabilis, ut miles, quatenus miles quis est, neque ille optimus, neque rursus pessimus.

59. veteres libri varie locum hunc exhibent. Ald. sic:

Μισθοδότας Πτολεμαῖος. Αἰ. (Aeschinis ea est persona) Ἐλευθέρω οἷος; Θ. (Thyonichus loquitur) Ἄριστος.

Αἰ. Τἆλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις, ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος.

Θ. Εὐγνώμων.

In primo versu consentiunt Aldinae etiam Salam. et Farr. non item in secundo et tertio, in quo cum ZC. faciunt, quae sic exhibet. scilicet totum versum 59. tribuit ZC. Thyonicho, versus 60. primam partem Aeschini, posteriorem Thyonicho. et sic quoque Brubach. Henricus Stephanus versum 59. totum Thyonicho, versum 60. totum Aeschini, versum 61. denique Thyonicho tribuit. Mihi turbatum hic aliquid a librariis videtur in versu 60. In versu 59. teneo rationem Aldinae. In versu autem 60. extremo suspicor, vera verba excidisse,

cidisse, eorumque loco finem superioris versus perperam esse iteratum. Quid autem exciderit, difficile dictu est. Occurrerunt mihi alias quoque similes errores, e. c. apud Oppianum, qui mihi haec commentanti nunc solus succurrit. Henricus Stephanus quoque simile erroris exemplum affert, a se observatum, in praefatione ad poetas graecos principes heroicos, p. 18. ex Iliade ψ. 550. Stobaeus, qui p. 46. locum hunc recitat, sic habet: τὰ δ' ἄλλα δ' ἀνήρ τις ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. si quod veri vestigium inest vulgatae, forte dedit poeta vs. 60. ex persona Thyonichi. Ἐλεύθερος ὥς τις ἄριστα, *liberalis, ut qui maxime.* h. e. inprimis, in paucis liberalis, si quis alius, vel unus omnium maxime. Annotator Vimar. pro primo ὅστις etiam οἷος annotaverat e Stopiano.

61. ἐς ἄκρον Ald. quod ferri possit. nam caesura brevem producit.

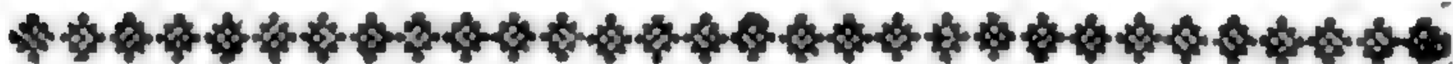
64. βασιλῆϊ Ald. male. Stobaeus. οἷον χρὴ βασιλέα. αἰτεῖν δὲ χρὴ οὐκ ἐ. π. quod possit ferri. nam εα colliquescere potest in unam longam.

66. λῶπον Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. λῶπος ZC. solus. utrumque dicitur, tam ὁ λῶπος, λώπου, quam τὸ λῶπος, λώπους. ἀμφοτέρας Ald. ἀμφοτέρων ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. βεβακὼν Ald. βεβακὼς ZC. Brubach. HSt. βεβλακὼς vitiose Salam. Farr. Potest utraque lectio probari, tam Aldinae ἐπ' ἀμφοτέρας βεβακὼν, quam Romanae, ἐπ' ἀμφοτέρων βεβακὼς In illa subauditur κνήμας, in hac κνημῶν, vel σκελῶν, et tam βεβακὼν potest probari, partic. aoristi 2. a verbo βεβάκω, quam βεβακὼς, part. perf. a verbo βαίνειν.

68. ὦ τάχος Ald. Salamandr. Farr. Brubach. ἆ τάχος ZC. HSt. videtur in illa priore lectione latere ὡς τάχος. subaudi σόν ἐστι. nam perinde dicunt ὡς τάχος, quam ὡς τάχους, id est, ὡς σαυτὸν ἔχεις ἐν ἔργῳ τάχους. Verborum ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι videtur haec sententia esse: sensim et sine sensu senescimus, primum in parte corporis illa, in qua senium obrepens contemnitur; deinde repente increbrescit latiusque dimanat senium cum canis crinibus.

69. videtur Scholiastes ἕρποι legisse. Eustathius ad Iliad. δ. p. 492. c. f. συντελεῖ δὲ εἰς τοῦτο καὶ Θεόκριτος εἰπὼν, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι καὶ ἐπισχερὼ, ἤτοι κατὰ τάξιν καὶ ἐφεξῆς, εἰς γένυν ἕρποι λευκαίνων ὁ χρόνος. repetit idem p. 727. 26. Idem p. 877. 10. ἐπισχερὼ ex Odyssea et Theocrito proponit.

ult. e verbis ποιεῦν τι δὴ εἰς γόνυ χλωρὸν effecisse Scholiasten Aristophanis ad Acharn. vs. 218. ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν, suspicatur cl. Valkenar Ep. ad M. R. Affert h. l. et exponit Suidas v. τεῤῥὸν ἀντικνήμιον, et Eustath. ad Iliad. κ. p. 812. 49. et ad Odyss. ι. p. 1615. 25.

AD IDYLLIVM DECIMVM QVINTVM.

Est hoc Idyllium mihi quidem, pro sensu meo, ita suave et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse, cum eo, ad suavitatem et festivitatem, comparanda. Lectorem poeta manu quasi praesentem in rem ducit, et digito, quae geruntur, singula quaeque demonstrat, et garrulitatem, levitatem, ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem mulierculaum, vivis coloribus depingit.

1. ἐνδοῖ primo loco sine dubio *intus est.* sed posteriore malim accipere pro *intro veni.* Vtrumque sustinere potest significatum, ideo, quod proprie est dativus singularis cum adscripto iota, quod alias subscribi solet. ἐνδὸς, ἐνδὴ, ἐνδὸν. genitivus ἐνδοῦ non usurpatur; at dativus, ἐνδῷ, qui dativus olim non sic, ut nunc, per ω cum iota subscripto solebat exarari, sed per omicron simplex, cum adscripto ad latus iota. ἐνδοῖ, οἴκοι, ποῖ, τοι, pro ἐνδῷ, οἴκῳ, πῷ, τῷ, etc. Iam dativus pariter motum versus locum significat, atque consistentiam vel quietem rei in aliquo loco. ergo ἐνδοῖ potest pariter significare *est intus,* quam *veni intro.* v. infra vs. 77. et Callimachi H. in Cererem vs. 77. In ὡς χρόνῳ subauditur πάρει. *o quam diuturna ex absentia ades.* Citat initium huius versus Etymolog. M. v. Περαιτέρω. Conf. etiam Eustathius ad Odyss. ε. p. 1839. 55.

3. verba ἔχει κάλλιστα libri omnes Eunoae tribuunt, sed male. sunt Gorgonis, quod res ipsa docet, dudumque Casaubonus admonuit. Sententia est: Recte habent omnia, ait Gorgo, et ex animi mei sententia. Satis molliter sedeo. nil est, cur mea causa multum laboretis. Nos etiam dicimus, *es ist gut, es ist recht gut,* cum volumus officiosam sedulitatem

tem et anxium paene ſtudium amicorum benigne nos accipiendi, deprecari.

4. ἀδειμάτου eſt in mediceo quarto. in caeteris omnibus ἀδειμάτου. quod bene habet. Gorgo animi ſui conſtantiam et fiduciam in tantis terroribus, per quos ſeſe penetraſſet, et quos ſuperaſſet, ipſa miribunda praedicat. Ego, ait, non poſſum ſatis ipſa mirari mei fortitudinem animi, in tot tantisque terroribus, quos me undique circumſtantes pervadendum mihi atque perrumpendum fuit. δέμα et δεῖμα et δέος idem ſignificant, *metum* puta, et ab eadem radice demanant. ἀδείματος itaque eſt, imperterritus, metu carens. ἀλειμάτου inventum Henr. Stephani, aut, ſi mavis, Ioſephi Scaligeri, et ἀδαμάτου, inventum Caſauboni, mihi non probantur. Henr. Stephanus e Florentina ἀδειμάτω affert, in quo terminationem genitivi doricam ſolummodo probat, vocabulum ipſum damnat. immerito illud quidem. Scaliger iam triginta annos ante ἀλειμάτου ſe correxiſſe ait, (quam iſta ſcilicet commentaretur; quod fecit A. 1596.) idque verum eſſe. quo videtur Henricum Stephanum pungere, quaſi ille eam ſibi emendationem furtim ſubtraxiſſet. Nae ille aenea pro aureis abstulit, ſi fecit. Tanti profecto non erat; eiusmodi emendatiunculam furari. Quid ſi vos ambo, tu Scaliger, et tu Stephane, eam Aurato, magiſtro veſtro, in acceptis tuliſtis? Haec ſors eſt magiſtrorum. Vel ipſimet mihi uſu venit, ut ſub alieno nomine haud pauca edita circumferri videam, vivus adhuc atque ſuperſtes, quae mea eſſent inventa, ſed diſcipulis meis in ſcholis privatis a me impertita. quibus amicos gloriari et famam aucupari facile fero. Satis enim mihi eſt ſuperque inſtrumentorum famae quaerendae. Aequo animo veſtes amicis commodato do, quibus ipſe cum nil utar, illi ſe iactent. Sed redeo ad Theocritum. ὔμμιν eſt vel *vobis*, vel *usque ad vos*. Sententia eſt: In via cum ad vos contenderem, ab obſtante conferta turba, per quam mihi enitendum et eluctandum fuit, toties adii vitae periculum, ut aegre ad vos ſalva evaſerim, vel vobis ſervata ſim, ut me poſſetis etiam in poſterum frui.

5. πολλοῦ — πολλῶν] ſubaudi ἀπό.

7. Henricus Stephanus ait eſſe, qui pro ἐμ' [id eſt ἐμοῦ] malint μεν. In his Ioſ. Scaliger eſt. Vtrumvis elige, et res eodem ſemper redibit. Poteſt etiam, ſalvo metro, ἐμοῦ ἀποικεῖς exarari. et praeſtabat profecto, mea quidem ſententia, ſic

ſic exarari. nam dirigit eiusmodi diligentia lectores in rectam viam, adimitque dubitandi cauſas; et in ſcandendo literae ſuperfluae, tametſi exaratae, et in medio propoſitae, tamen eliduntur. In Scholiis μοι invenio. quod non contemnendum putem. In ἑκατοτέρῳ ſubauditur, ut fieri ſolet, ἢ προσῆκεν, aut ἢ ἐγὼ βουλοίμην ἄν.

8. πάραρος dant omnes libri, praeter ZC. qui in texto dat πάρορος, ſine dubio vitio operarum. nam in ſcholiis verum habet. De vocabulo vid. Henr. Stephani annotat. ad h. l. et Euſtathius ad Iliad. η. p. 672. 60. ubi locum hunc citat, et p. 1319. ὁ δέ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα πάρηορος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων, ὁ μὴ πυκινὸς, ὁ μὴ φρενήρης, ὁ ἄφρων τὸν νοῦν. In ταῦτα ſubauditur aut ἐμηχανήσατο, aut διά. ut in illo Ariſtophaneo τοῦτ' αὐτό. τοῦτ' ἐκεῖνο. hoc eſt illud idem, quod dudum aio. vel hoc factum concinit illi dicto meo, quod uſurpo ſaepius. fatuus nempe ille meus maritus in extremas orbis terrarum (urbis Alexandriae volebat dicere) partes ſeſe abdidit, et ibi, inhabitandi ergo, non domum, ſed antrum, vel luſtrum aliquod conduxit, anguis alicuius, aut belluae latibulum.

10. ποτ' ἔρειν dant omnes libri. unde effeci ποτ' ἔραν. *ad terram. peſſum. peſſum i, o peſtis mea, tu illa commodis meis ſemper invidens et inſidians peſtis.* ad humum, id eſt, peri, morere. Pro ἶμοῖα dat Flor. ὁμοῖος. F. V. (id eſt, Fulvius Vrſinus) ὁμοῖον, teſte annotatore Vimar.

11. Libri omnes dant Διώνα. quod nomen eſt foemininum. Diona nomen eſſe matri Veneris, neminem fugit. ſed nomen viri hic requiritur. quare accentu in antepenultimam retracto, reſcripſi Δίωνα. Dionis nomen notiſſimum eſt. Accedit ad hanc lectionem proxime lectio Δίωνα, quam Henricus Stephanus e Florentina aſſert. Poterat quoque de *Dionda* cogitari. ut nomen eſt Philondae, Charondae, ita quoque *Diondas* pro *Dionidas*. ſed hoc paulo plus a literarum veſtigiis abiret. Δίωνα τοιαῦτα Flor.

13. ad voc. ἄπφυς v. Interpretes Callimachi H. in Dianam vſ. 5. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν. videtur ex Hebraico vel Chaldaico *Abba* ductum. Facile hoc Alexandrini potuerunt ab inquilinis ſuis Iudaeis adſciſcere, et cum Graecis communicare. Fallitur ſine dubio Euſtathius ad Il. ε. p. 565. hanc huius vocabuli tradens originationem: ὁ μὲν

τοι

ται ἀπφὺς παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα τὸν, ἀφ᾽ ὗ ἔφυ. τοιοῦτον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν. Idem 971. 31. locum hunc affert, et de vocab. ἀπφὺς plura disputat.

15. λέγωμες (per ω) ZC. Salamandr. Farr. recte ad sententiam. λέγομες Ald. Brubach. HSt. Age, ait, priusquam domo egrediamur, omnia, quae nos angunt et urunt, inter nos communicemus, omnes nostras privatas domesticas sollicitudines in sinum nostrum mutuo effundamus. Flor. τὰ πρόαν. λέγομες δὲ πρόαν.

Inter versum 16. et 17. videtur unus deesse; quod cum sententia ipsa hians demonstrat, tum Aldina, quae non ἦνθε, ut caeterae omnes, sed κῆνθε dat. quod indicium lacunae nescio an ZC. consulto obliterarit. Liceat mihi, ut in loco conclamato, coniecturam quandam meam proferre, a qua, si medelae nihil accipit locus, nihilo tamen plus cladis feret, quam iamdum habet. Possit itaque locus, ut saltem tolerabilis exeat sententia, sic quodammodo sarciri:

'Απφῦς μὲν τῆνος (πρώαν θὴν πάντα λέγωμες)
Νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κ' ἦνθε φέρων ἅλας.

Exibat ad nitrum et fucum emendum e taberna (seplasiarii puta) sed, qua est stultitia, homo tametsi tredecim ulnarum, quem, ut plenae hominem aetatis, oportebat tamen sanae mentis compotem esse, rediit salem afferens, loco illarum rerum, quibus ad huius diei pompam tantopere egebam; rem illam quidem culinae et rei domesticae non profecto inutilem, et vel adeo necessariam, verum ad mundum quidem muliebrem nil facientem, quo nitrum et fucus multo plus erant collatura. Nitro enim vestes mundabantur, et fuco facies illinebatur. Vides hominis stultitiam, qui in sale emendo, re tam vili, consumserit pecuniam, destinatam hilaritati et festivitati huius diei, et munditiei corporis mei, quibus rebus aliae omnes res, quamvis necessariae, postponi tamen debent. v. Scaliger et Casaubonus ad h. l. Forsitan erit, qui ἅλας h. l. non de sale, sed re quacunque vili, accipiat. qua de vocabuli usurpatione egit Casaubonus Lect. Th. c. 21. ad illud Theocriti 27. τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης. Quod in medio relinquo.

18. ταῦτα ἔχει dat Scholiastes, sine γ'. quo omisso possit ταυτᾷ ἔχει legi, quod equidem malim. id est, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὁδῷ, vel γνώμῃ, vel διανοίᾳ ἑαυτὸν ἔχει. si γε servatur, ταὐτὰ saltim debet legi, id est, τὰ αὐτὰ, scil. ἐγκλήματα. et sic rescripsi. habet meus quoque maritus eadem ipsa vitia, quae tuus. vel ambulat eandem morum viam. nam et ipse nescit pecunia recte uti. Loco enim mundi muliebris, quem mihi debuerat in huiusce diei pompam atque hilaritatem emere, quinque pelles ovillas emit, lanificii ergo, unde liberis et familiae vestes texerentur. Stultae mulieres, nil, nisi se suamque munditiem, cogitantes, et alia omnia prae ornatu sui corporis pensi non habentes, in viris ea damnant, quae vel maxime laudanda erant, curam familiaris rei bene gerendae, et frugalitatem in loco, appellantque eam prodigalitatem, quod in nugis muliebribus emendis pecuniam perdere noluissent.

19. ἑπταδράχμως Ald. ζ δράχμως ZC. Salamandr. Farr. Brubach. perinde est. nam proximo statim versu eaedem dant editiones ε πόκως pro πέντε πόκως, quod dat Aldina plenis item literis. male dedit HSt. ἑπτὰ δραχμῶν. v. Bentley ad Phalaridis epistolas p. 443. et Valkenaer ad Herodot. p 479. κυνάδας videtur superba mulier per contemtum pelles ovillas appellare, tam durae rigidaeque et curtae, omninoque inutilis lanae, ut magis caniculae alicuius pelles videri possint, quam ovis. πηρῶν recte dat Ald. Salam. Farreana, Brubach. mediceus tertius et quartus. quod revocavi, relicto solummodo Dorismo. πυρῶν ZC. HSt. πηρῶν non ab ἡ πήρα, *pera*, sed πηρὸς, ρὰ, ρὸν, est repetendum, quod vocabulum significat eum, qui debilitatus et captus est quocunque seu sensu, seu membro, ut oculis, aut manibus, pedibusve. γραῖαν dant Ald. Salamandr. Farr. Brubach. γραιᾶν ZC. HSt. quod verum est. γραῖαι (scil ὄϊες) h. l. sunt pecudes vetulae, ideoque viles et contemnendae. ἀπότιλμα est corium animanti de corpore detractum seu excoriatum. v. ad h. l. Scaliger. Annotator Vimar. adscripserat: [Eustathius legit ἄπαν ῥύπον, quod dicit eadem ratione fieri, qua κέλευθον a κέλευθος, μηρὰ a μηρὸς, τράχηλα a τράχηλος apud Callimachum dicuntur.] Locus est ad Odyss. ζ. p. 1553. 42.

20. ἔλαβε] id est ἠγόραζε, *redemit*. Pro ῥύπος, quod est in omnibus meis, affert Henr. Stephanus in annot. ad h. l. ex Eustathio ῥύπον. v. ad Iliad. α. p. 108. 19. et p. 1553. 42.

Scho-

Scholia dant πέντε πόκως ἔλαβεν ἐχθὲς ἅπαν ῥύπος. verum illa scholia saepe verba non summa cum diligentia repraesentant, sed ut memoria labilis auctori eorum subiiceret, sic, ut manente sententia, metrum tamen, aut dialectus, periret.

23. Aldina sola hic lacunam dat, exhibens locum sic: Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ. χρῆμα καλόν τι. caeteris omissis. reliquae antem sunt plenae h. l. sed omnes dant θασσόμεναι. pro quo recte dat HSt. θασόμεναι, h. e. θεασόμεναι.

24. ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα tribuit Aldina Gorgoni, et cum vs. 25. sermonem Praxinoae demum incipit. caeterae sic personas distributas dant, ut vulgatum est. ἐν ὀλβίῳ (cum iota subscripto) Ald. Salam. Brubach. HSt. ἐν ὀλβίω (sine iota subscripto) ZC. Farr. potest utraque lectio defendi. οἴκῳ subauditur ad utramvis. revocavi tamen posteriorem, quia cum more Graecorum loquendi magis convenit, ut dicatur ἐν ὀλβίῳ ἀνδρὸς, [scil. domo] quam ἐν ὀλβίῳ. si quis ἐν ὀλβίων (scil. ἀνθρώπων μεγάροις) malit, ab eo non valde sim alienus. non rara sunt exempla amphimacri pedis pro dactylo adhibiti.

25. Versus hic quid sibi velit, non satis video. Nihil enim dum viderat Gorgo eorum, quae in regia gerebantur, aut spectabantur, sed venerat ad Praxinoam, ut cum ea comite spectatum iret pompam festivam Adonidi consecratam. Qui poterat ergo Praxinoa Gorgonem rogare, ut sibi narraret, et ea, quae vidisset in regia, et quae ibi locuta esset, cum pedem illuc Gorgo nondum intulisset. id quod e versu proximo apparet, ubi Gorgo negat, nunc otium confabulandi esse, sed festinandum potius, instante tempore progrediendi ad spectaculum. videtur omnino inter versum 24. et 25. unus deesse. Voluit Schottus Observ. p. 98. huic loco lucem affundere, sed fumos vendidit. Adscripserat annotator Vimar. [Gorgo non est, sed Praxinoe in Flor.]

26. Sententia proverbii videtur haec esse: Otiosis nullo non tempore oportuna venit festivitas, h. e. illud genus hilaritatis, quod capitur ex auditione et narratione rerum delectabilium, cuiusmodi sunt pompae solennes, quarum in numero haec quoque Adonidi consecrata habebatur. Nos autem nunc non sumus otiosae, sed vel maxime negotiosae. quare istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus. Versus 25. 26. 27. et seqq. Aldina Praxinoae tribuit.

28. Hoc versu imperat hera ancillae, ut festinet aquam manibus lavandis afferre. Εὐνόα (nomen est ancillae, cui hera imperat) *αἶρε τὸ νᾶμα*, *pete*, *arcesse aquam*. *καὶ ἐς μέσον ἄνυε*, *et in medium affer*. Subito consilium mutat, et *ῥίπτε* ait, *abiice*, ait, *omitte*. *Θὲς πάλιν*. *depone rursus*, aquam puta. urget enim alia res interveniens, maioris illa momenti, *prius curre ad feles sopiendas*. *redde illis culcitam mollem*. (Meminisse conveniet, quanti feles ab Aegyptiis factae sint.) Ad hunc fere modum legendum atque interpretandum putem hunc locum. Schotti interpretatio huius loci ipsa eget interprete. Nihil eius capio. v. Observ. p. 98. universe eius omnia huius Idyllii interpretamenta mihi sunt aenigmata.

29. *festina dum*, *move te*, *fac ocyus*.

30. Ecce, quam *inscienter*, *quam rustice haec* (Eunoa) *aquam fert*. (Dicit haec Praxinoa mirabunda et stomachabunda ad semet aut ad Gorgonem.) *At praebe tamen nihilominus aquam et infunde*, *quamvis illepide et illiberaliter*. *Nimium aquae ne infunde*. *O te importunam*, *quae satis non putas*, *nisi totum aquiminal infuderis*. (Territa his minis ancilla cessabat aquam infundere.) *Quid cessas? Cur non infundis? Infunde*. *Improba*, *quid vestem mihi commadefacis?* — Locum hunc, in paucis lepidum et salsum, distinxi convenienter; ex quo non parum perspicuitatis ad eum accedet. Mirifica imago mulieris ornatui corporis, nitori cutis deditae, erga comtrices suas morosae, stomachosae, inconstantis, levis, ludicris et nugis servientis. *ἅδ' εἰς νᾶμα* Stop.

32. Sententia est: Lota nunc sum, sic satis, non satis quidem ad animi mei sententiam, sic satis tamen, prout tempus et res tulit, quantum licuit per illa fortuita, temporis puta angustias, et ancillae scaevitatem. Ea enim omnia, quae sunt extra potestatem nostram, a gentilibus in rebus divinis habebantur. Apollonius Rhodius 2, 311.

οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμε δαῆναι
ἀτρεκές, ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον, οὐκ ἐπικεύσω.

quae nunc effari licet, pro rerum praesentium ratione. *ταύτῃ γενόμμαι* Stop.

34. *τὸ* deest Aldinae. *καταπτυχὲς ἐμπερόναμα* est vestis ita fibulis confixa, aut filis conserta, ut plicae, (vel rugae, aut tubuli, *σωλῆνες*) alteri propter alteros in rectum, seu deorsum, seu transversim, decurrerent. Cuiusmodi vestem tubulatam

bulatam (συλλημπτὸν) memini videre aere caelato expressam, cum aliquando manibus tractarem commentarium Eduardi Corsini, V. C. ad tabulam Farnesianam illam, qua Apotheosis Herculis repraesentatur, una cum eius duodecim laboribus. Ibi, ni fallit memoria, sacerdos Argiva conspicitur, eiusmodi veste rugosa induta. Poteram ad h. l. conferre ea omnia, quae quondam in commentariis ad Ceremoniale Constantini Porphyrogenneti hoc de genere vestium non pauca congessi. sed iaceant illa quidem, et sortem suam exspectent. mihi nunc alia agenda sunt.

35. dictio πόσσ κατέβη σοι αὔτη ἡ ἐσθὴς ἀπὸ τῶ ἱστῶ, satis est a Casaubono ad h. l. aliisque exposita.

36. nil aliud, quam prava puncti collocatio, huic versui et interpretibus eius ineluctabiles tenebras offudit. Libri omnes punctum ponunt post Γοργοῖ. ego promovi verbo ulterius, et posui post πλέον. quo facto clara lux rediit, et plana sunt omnia reddita. Sententia est: Noli, o Gorgo, hanc rem amplius ad me commemorare, noli de ea pluribus loqui. ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο (scil. μνᾶς ἔθηκα) *impendi pecuniae numeratae minam, aut duas.* καθαρὸν ἀργύριον appellat pecuniam numeratam, quae in numis ipsis, non autem aliis rebus pecuniae aequipollentibus, impenditur, in merces illas emendas, unde pannus aliquis conficiendus est, *bares, ausgelegtes Geld, der bare Verlag, Spinner- und Macherlohn, und Gesindekost nicht mitgerechnet.* καθαρᾶν dat Aldina sola. caeterae omnes καθαρῶ. μνᾶν dant omnes. solus margo HSt. lectionem vitiosam μνᾶς e scholiis affert. negat tamen Dorville, illam lectionem μνᾶς a se in ullo suorum librorum repertam. vid. Observ. Miscell. T. III. p. 373. v. Eiusdem annot. ad Charit. p. 144. et Scaliger ad h. l.

37. προτίθηκα est in omnibus libris. nil tamen dubitavi, certissimam emendationem ποτίθηκα, a cl. Valkenario inventam, recipere. v. Ep. ad M. R. p. XXXVII. Non item tamen ei possum in altero assentiri, cum vs. 38. καλὸν εἶμεν conicit. Sententia est: Multum est, ait Gorgo, mi Praxinoa, quod tibi vestem hanc tanti ais constitisse, in eaque detexenda te ipsam paene vitam insumsisse. Verumtamen est opus egregium, et ex animi tui sententia confectum. Credo equidem, respondet Praxinoa. verum ais, nil mentiris. Est utique opus incomparabile. — Vides ingenium mulierum, mundum suum, praesertim eum, quem ipsae sibi aut e taberna eme-

 runt,

runt, aut ſuis manibus elaborarunt, ad inſaniam usque amantium, et ad nauſeam usque commendantium. *Doch iſt das Stück Ihnen vortrefflich wohl gerathen.* Praxinoa: *Sie haben Recht, Madam. Es iſt allerdings unvergleichlich ſchön.*

38. pro ναὶ καλὸν dat Flor. τῦτο καλὸν.

39. θολία eſt, quam Graeci recentiores προπόλωμα uſurpant. de quo plura dixi in commentariis modo commemoratis ad Conſtantini Ceremoniale.

45. ex hoc verſu μύρμακες ἀνήριθμοι citat Euſtathius ad Iliad. α.] p. 77. 11.

48. verſum hunc citat Scholiaſtes Ariſtophanis *Nub.* 1128. meminit etiam huius loci Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. vſ. 221.

50. κακὰ παίγνια] *mali ſcurrae.* Voc. παίγνιον iſta aetate pro homine nauci, ſcurra, impoſtore, uſurpabatur. Sic eſt in illo ignoti, in Anthologia, 1, 27. p. 95. Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νῦς. *Callimachus piaculum, ſcurra, ficulnea ſententia.* i. e. videtur mihi Callimachus homo eſſe exſecrabilis, nugator, communis ſenſus exſors. ſed revocat ſeſe poeta verſu altero. αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχυ. ſcilicet, non ipſe Callimachus tam ſtultus, tam flagitioſus eſt, ſed librarius, qui Aetia eius tam infrunitis calami erroribus coinquinavit. ἐρεοὶ eſt in omnibus libris, lectio bona et omnino ſervanda, tametſi alii aliis eam modis labefactent. Caſaubonus quidem ἀρειοὶ ſuadet, *armis ſuccincti, militares.* Scaliger autem ἐρεμβοὶ. Valkenaer Ep. ad M. R. p. XXXVIII. ἐλεοὶ, *paluſtres*, ex illa Aegypti regione oriundi, aut in illa degentes, quae τὰ ἕλη appellabatur, de qua multa Hemſterhuſius ad Xenophontem Epheſiacum. Ego vero a lectione ab omnibus libris tradita h. l. non diſcedo. Cauſa enim discedendi nulla eſt. ἐρειοὶ ſunt *ſervi*, nos appellamus *Bauern.* Quod genus hominum, conditione vitae infimum, moribus teterrimum, appellatione *Bauern*, *Pöbel*, et *Canaille*, complectimur, illud genus veteres Graeci nomine τῶν δύλων, Latini *ſervorum* et *paſtorum* complectebantur. Inſpexerit modo quis orationes Ciceronis contra Piſonem, pro Sextio et ſimiles Clodianas, ubi ſingulis paginis *ſervi* occurrunt, pro infima plebe Romana, ſellulariis artibus dedita, opifices, cum ſuis tironibus et adiutoribus mercenariis. (*Lehrjungen und Geſellen*) Quis neſcit ſaecula illa reip. Rom. bellis ſervilibus currentia, ut Florus ait, et ſaeculo XVI. p. C. n. crebra bella ſervi-

servilia in Germania. (*die Bauernkriege.*) Quos poeta hic ἐρειὸς, *servos*, appellat, erant illi, aut vere servi, aut non multum a servis, neque vestitu, neque sorte vitae, diversi artifices, mercenariique baiuli, et eiusmodi colluvies hominum. Vid. c. 3. libri noni Epiphyllidum Iacobi Philippi Loënsis, ubi egregia congessit de militibus bucolicis, qui sunt iidem, atque nostri ἐρειοί. Annotator Vimar. haec adscripserat [quidam legunt πάντες ἐρειμβοί, quid si legas πάντες ἐρεμβοί. qui ad Nilum habitabant. v. Strab. l. XVI.] Sic exscripsi. sed necesse est, ut aberraverim. Liber nunc ad manus non est.

53. post κυνοθαρσὴς comma versatur in editionibus, quod sustuli. Nominativus hic locum vocativi obtinet. *O Eunoa, tu, quae canem impudentia et temeritate imitaris, non hinc aufugies? non locum dabis huic ferocienti bestiae, huic saevienti equo*, (quem πυῤῥὸν appellat) *qui ipsum suum rectorem interimere minatur.*

57. illi equi cataphracti, quos paulo ante dixerat, ab uno equo saeviente conturbatos, nunc rursus in ordinem redierunt, et conquieverunt.

58. ψυχρὸν ὄφιν] quem natura ita abhorret, ut refugimus omnes a re, cuius tactus, cum sensu frigoris infesti, etiam pestem, aut saltim metum pestis citae et inevitabilis, affert; ut si imprudentes rubetam (*eine Kröte*) manu apprehendimus. vel etiam ita luridum et lividum, ut est cutis a gelu rigens. Schol. Nicandri *Theriac.* 291. κοινῶς δὲ πάντα τὰ ἑρπετὰ ψυχρά.

59. revocavi veterem lectionem σπεύδωμες. ὄχλος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ ex Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. Solus HSt. dedit ex Florentina σπεύδωμες. ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.

60. Aldina, item ZC. Salam. Farr. Brubach. vocabulum γρ. plenis literis γραῦς dant exaratum. tum ἐγώ, ὦ τέκνα. sed ἐγών, ὦ τέκνα Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐγὼν τέκνα ZC. (sine ὦ)

61. ἤλθον dant libri omnes. sed ἦνθον e suis commendat Dorville Observat. Miscell. III. 373.

62. καλλίστα est dualis. o vos duae puellae, puellarum omnium pulcherrimae. παῖδαν est in mediceo tertio et quarto.

63. 64. De sententia huius distichi quaeram in libro harum Animadversionum secundo. Interim hic solummodo hoc admonebo, mihi videri, vs. 64. respondere, aut Praxinoa, aut anus illa exiens, ad Gorgonis orationem vs. 63. tum Gorgo

Gorgo vſ. 65. novum orditur ſermonem. Extra compagem totius orationis extractus et ſeorſim ſpectatus, verſus 64. nihil affert difficultatis, et perſpicuum eſt, cum proprium muliebri ſexui morbum, curioſitatem avidam rerum novarum notare. v. Guil. Canteri Nov. Lect. 2, 12.

65. περὶ τὰς θύρας] regiae Ptolemaei puta, aliis intrare, aliis exire luctantibus.

66. λάβε] ſubaudi τὴν χεῖρα. nam alias debebat λάβυ dicere. Annotator Vimarienſis adſcripſerat [Ennius Medea. Salvete, optata corpora. Cette manus vos, measque accipite. Nonius in *Cette*, h. e. date.

72. φυλάξομαι. ἀθρόος ὄχλος dant omnes, praeter Aldinam, in qua eſt φυλαξῦμαι. ὄχλος ἀθρόος. quod verum puto. tametſi auſus non ſum recipere. ſolummodo φυλαξῦμαι ex ea revocavi. quia αι et α facile colliqueſcit. ut apud Callimach. H. in Dian. 4. ἀρχόμενοι ὡς ὅτε πατρὸς. ſed ſine dubio poeta dedit ſic, ut Aldus reddidit. nam ὄχλος iam aliquoties hoc Idyllio prima correpta uſurpavit, et ἀθρόος pro diſſyllabo bene poteſt uſurpari, aut in ἄθρυς contrahi.

73. omnes dant ὥσε ὕες, praeter Aldinam, in qua eſt ὥσε ῥύες. ſine dubio voluit ὥτε σύες. aut ὥσπερ ὕες, ut eſt in Flor. Adſcripſerat annotator Vimar. [Ἐν καλῷ ἢ ἐς καλὸν pro commode et auſpicate. Xenophon in Sympoſ. et in v. ἔλλην apud Budaeum in Com. L. G.]

74. vid. Caſaub L. T. ad h. l. et ad Athen. p. 11.

75. ἀνδρὸς] ſubaudi ἔργον. quod idem eſt, ac ſi dixiſſet ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρηστῦ. qua in re partes agis viri probi atque miſericordis.

76. φλίβεται repoſitum ex Euſtathio vult Caſaubonus ad h. l. Verba eius ad Iliad. α. p. 104. 2. haec ſunt: τὸ μέντοι φλίψεται ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζύσαις αἰολικὸν καὶ αὐτὸ,

79. f. leg. ὡς λεπτὰ, χ' ὡς χαρίεντα! θεῶν περ νάματα [id eſt νήματα] φησεῖς! quam ſubtilia! quam gratioſa! dicas fere ſtamina dearum manibus ducta eſſe. non hic de veſtibus fibulatis, ſed ſolummodo de textilibus agitur.

81. verſum hunc recitat Etymolog. M. v. ζωγράφος.

82. ἐνδινεῦντι] ratio linguae graecae, vetuſtae quidem illius et probae, flagitabat ἐνδινεῦνται. ſed iſta aetate, qua Theocritus florebat, δινεῖν et δινεύειν pro δινεῖσθαι et δινεύεσθαι, *ſeſe circumagere in orbem*, uſurpabatur. quod multis conſtat exemplis

poeta-

poetarum ei aequalium, quorum nonnulla operae pretium duxi a me colligi, et hic proponi. Apollonius Rhodius 1, 215. χορῷ ἔνι δινεύουσαν (subaudi ἑαυτὴν) usurpat de puella saltante. 2, 697. ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. *palabant per insulam*. 3, 310. et 834. δόμοις ἔνι δινεύουσα τεῖβε πέδον. 4, 1644. et 1664. et alibi. (Pari modo idem 4, 135. προχέουσι usurpat, pro *exeunt in mare*, ubi subauditur ἑαυτὰς.) Nescio, an huc referam illud Callimachi H. in Delum vs. 13. ἀμφὶ ἑ πολλὸς ἑλίσσων (scil. pontus) Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην. nam potest ibi ἑαυτὸν subaudiri ad ἑλίσσων, ut hoc tantundem sit, atque ἑλισσόμενος. sed et potest ἄχνην ad ἑλίσσων revocari. Δινεύειν pro *ambire*, *circumire*, usurpat Aratus Phaenom. vs. 83. idem tamen vs. 248. ἐπιδινεύονται dixit, ex Hipparchi quidem traditione.

83. verba σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος citat Scholiastes Sophoclis Antigon. vs. 355.

84. θηητὸς Ald. et forte id voluerunt quoque Salam. et Farr. dare, quae vitiose θνητὸς exhibent, ut sunt ambae perquam mendosae, sed Farreana magis. θαητὸς ZC. Brubach. HSt. ἀργυρέῳ cum iota subscripto, κλισμῷ sine eo, Aldina. ἀργυρέῳ κλισμῷ (utrumque cum iota) HSt. ἀργυρέω κλισμῶ sine iota, ZC. cum quo facio.

86. τρίφιλητος Aldina sola. In calce versus malim φιλητὸς. tametsi non ignorem, ὃ poetis saepe pro ὃς usurpari.

87. ἀνήνυτα ZC. sola. caeterae ἀνάνυτα. omnes etiam punctum in fine huius versus figunt, nil autem interpunctionis post τρυγόνες. ego e contrario sic interpunxi, ut factum videre est. Importunus ille, quisquis fuit, qui garrulitate harum muliercularum gravabatur, primum ipsas eas increpat. *desinite tandem aliquando*, ait, *o vos miserae turtures, infinita, nullum exitum inventura, nullumque fructum habitura, garrientes*. Deinde ad semet conversus, aut ad alium quemcunque praesentem, sic pergit: *hae foeminae neminem non enecabunt suo platyasmo*. ἅπαντα est accusativus singularis, generis masculini, non neutrum plurale. platyasmus est illa cruda, agrestis, pinguis pronuntiandi ratio, qua rusticani utuntur, linguam quasi planam semper gerentes, nunquam tollentes, neque deprimentes, neque convolventes, sed omnia eodem modo, ore diducto, pronuntiantes, et sonos magis obscuros e gutture protrudentes, quam verba formantes articulata. v. Palmer. Exerc. p. 806. qui Heinsium pro more suo vellicat.

88. pro πλατυάσδοισαι dat πλατεάσδοισαι Salam. et Farr. et Auratus volebat πλατειάσδοισαι, ut auctor est annotator Vimar. Idem adscripserat locum Demetrii Phalerei, περὶ ἑρμηνείας p. LX. πλατέα λέγουσι πάντα οἱ δωριεῖς.

89. μᾶ vocula est increpantis, obiurgantis, vel etiam simulantis mirationem. notum illud, *nec mu*, *nec ma.* quod dicitur de homine bardo, qui ne verba quidem vulgatissima et ore omnium contrita tenet, neque reddere novit. Convenit nostrum *hum* cum aliorum stolidam impudentiam, aut orationis absurditatem cum miratione dedignabunda ridemus. Nos ipsi quoque, germani homines, *ma* usurpamus, cum volumus aliquem amare irridere, diductis ad aures labiis, dentes albos ostendentes, rictu late distracto, *wenn wir einen anflentzen.* Videtur hunc locum in mente habuisse Eustathius ad Iliad. λ. p. 855. 24. sic tradens: εἰσὶ δέ τινες μιμητικαὶ φωναὶ — ἐν αἷς καὶ τὸ μᾶ παρὰ Θεοκρίτῳ.

90. πασάμενος] subaudi ἡμᾶς. *ubi tu nos aere tuo tibi redemeris, tum demum incipe nobis imperare.* Peccavi h. l. quod lectionem librorum omnium πασσάμενος (cum sigmate duplici) reliqui, cum, ex praecepto quidem grammaticorum, deberet σ eradi. Nam sic tradit M. Antonius Muretus Variar. lection. 2. 20. quo capite Theocriti hoc Idyllion, Adoniazusas, attingit. [Legendum censeo, (sunt Mureti verba) πασάμενος, non πασσάμενος neque vero parum interest. nam πάσασθαι prima syllaba brevi, est γεύσασθαι. ex quo poetae, quum eam syllabam producere volunt, faciunt πάσσασθαι. at πάσασθαι prima longa est κτήσασθαι. unde est πολυπάμμων, estque ea vox Dorum propria. erit igitur πασάμενος, κτησάμενος.] omitto reliqua ibi loci legenda. Ponam hic etiam verba Ernestii, V. C. ad Callimachi H. in Cererem vs. 128. [πάομαι in aoristo non duplicat sigma, sed librarii, ignari quantitatis, duplicarunt, producendae syllabae causa, ut dudum monuit Casaubonus ad Athenaeum X. p. 465 corrigens ad eandem rationem epigramma vetus, item cl Valkenar. Animadv. ad Ammon. p 187. 188. ubi πασσάμενος, quod est in Theocriti 15, 90. docet, esse in Etymolog. M. p. 681. πασάμενος, et sic ibi rescribendum. πάσασθαι, a πάσσομαι, edo, duplicat sigma, quum syllaba prima producenda est. De verbo hoc late et exquisita eruditione disputat Valkenarius l. c.] Idem V. C. ante p. 246. sic tradiderat: πάσασθαι, cum *possidere* significet, primam productam habere, et repetendum esse a πάομαι, et

nil

nil opus esse, ut duplicando sigmate syllaba producatur, quae iam per se longa sit; cum autem *edere* significet, habere primam brevem, et eam opus habere duplicatione sigmatis, ubi sit producenda, et esse a πάσσομαι repetendum. Eradatur itaque h. l. alterum sigma in posterum, per me licet. Annotator Vimariensis haec adscripserat [κτησάμενος δύλην V. C. Sambuci. πασάμενος (id est κτησάμενος) Muretus. Sophocles in Oedipo Coloneo: μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς.] Valkenaer ad Ammonium p. 188. suadet leg. πασάμενος ποτίτασσε ex auctoritate Etymologici in v. πολυπάμμων, ubi tamen idem vitiose dat συρακοσίοις.

92. πελοποννασιστὶ mediceus quartus, et Muretus. quod recepi. caeterae πελοποννησιστὶ.

94. de voc. Μελιτῶδες sic commentatur Muretus l. c. [Quod Scholiastes ait, μελιτώδη vocari Persephonem, vix credibile videbatur, antequam legerem Porphyrii commentariolum περὶ τοῦ ἐν 'Οδυσσείᾳ τῶν νυμφῶν ἄντρου. qui mihi omnem hac de re scrupulum exemit. Ita enim ibi scriptum est: πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεῖα ταῖς ὑδριάσι νύμφαις καὶ ἔτι γε μᾶλλον νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως τῶν ψυχῶν ἔφη, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος ἔρχεταί τ' ἄλλη. καὶ τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μυστίδας, μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, αὐτήν τε τὴν κόρην μελιτώδη.] Haec Muretus, cuius alia quaedam ad h. l. omitto, in quibus paulum ab ipso abeo in alia. v. etiam Menage ad Diogen. Laërt. 1, 94. κάρτερος h. l. idem est atque κρείττων. Est comparativus a positivo καρτὸς, καρτὴ, καρτὸν. unde etiam superlativus κάρτιστος. Locum Porphyrii annotaverat etiam Fulv. Vrsinus teste libro Vimariensi.

95. πλὰν ἰνὸς Ald. et ZC. qui Calliergus tamen in margine admonuit γρ. καὶ ἑνός. quasi ἰνὸς probaret. caeterae omnes πλὰν ἑνὸς dant. In κενεὰν subauditur τὴν κάρδοπον. *nil curo, num tu mihi vacuam mactram rutro deradas.* h. e. parum mea refert, operam frustraneam te insumere, nobis imperitandi, quae in potestate tua non sumus. Proverbialis locutio, *mactram vacuam rutro deradere*, de omnibus valet in cassum laborantibus. v. Brodaei Miscell. 2, 28. qui vertit, *ne mihi colaphum infringas*, et subaudit χεῖρα, non γνάθον, neque χοίνικα. it. Scaliger ad h. l. et Casaubon. ad Theophrasti Charact. p. 296. qui in Lect. Theocr. ad h. l. videtur Muretum, inter alios, carpere, cuius haec sunt verba Var. Lect. 2, 20. [Iam

quod ſequitur ὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς, quam habere voluerit ſententiam, ipſe viderit, Scholiaſtes, cum illa ſua praeclara interpretatione, μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.] Ergo diſplicet Mureto haec interpretatio, quae mihi certa et omni dubitatione potior videtur, ſatisque eſt ab Heinſio aſſerta. Pergit Muretus [et ille alter, qui ita reddidit: *non metuo, ne menſura tibi ludar inani.*] videtur hic Muretus Eobanum Heſſum velle reprehendere. [Ego non dubito, pergit Muretus, quin pro κενεὰν legendum ſit κονίαν. ut hoc mulier dicat: *non vereor, ne in me pulverem abſtergeas.* id eſt, *ne me impune contemtam ac deſpicatam habeas.* eſſet enim extremi contemtus ſignum, ſi quis pulverem e calceis aut e veſte ſua abſtergere in alios vellet.] Mirifica hominum ingenia, et incredibile dictu, quam diverſas de ſe ſpecies eaedem res aliis atque aliis obiiciant. Ego Mureti interpretationem vix percipio. Verumtamen addit Muretus [Sed et illud κενεὰν defendit et explicat in Novis Lectionibus Canterus, idque ex Aurati ſententia. Cedamus ergo non inviti. Aurato enim in literis adverſari, ὐ θέμις.] Magnifica Aurati laudatio, cuius ego equidem exſtare multa ingenii monumenta velim. Sed non ſuccurrit, ubi Canterus, et quam protulerit Aurati de loco hoc Theocriteo ſententiam. Quaerant alii. Annotator Vimar. adſcripſerat haec: [Auratus intelligit πληγὴν. Muretus legit κονίαν contra Schol.]

96. ἄειδεν Stop.

98. σπέρχιν dant omnes libri. Ego non dubito, legendum eſſe πέρυσιν. *quae etiam anno ſuperiori, anno ante, palmam e certamine Ialemi canendi auferebat.* v. Caſaubon. ad h. l. Muretus l. c. ἰαλέμῳ ſuadet, nulla addita ratione. Annotator Vimar. haec adſcripſerat [Hoc ad Praxillae carmen referendum, cui titulus Adonis. Hinc proverbium ἠλιθιώτερος Πραξίλλης Ἀδώνιδος.]

99. dubito, quid h. l. ſit διαθρύπτεσθαι, num *inhorreſcere*, an *molleſcere*. utrumque convenit. De rubo dicitur h. v. cum incipit ſpinas erigere, quo inacceſſus fit. Homo itaque, qui ſe ad canendum, ad orandum componit, frontem fricat, vultum tergit, digitis concrepat, dici poteſt inhorreſcere, velut galli indici. Sed rurſus idem molleſcit, cum guttur, vocem, oculos, cervices, manus, pedes, tractabilia, mollia, obſequioſa voluntati ſuae, et, quoquo impellantur, cedentia reddit,

101. χρυσῶ πεζῶσ' dant libri omnes. forte χρυσόπεζος: vel χρυσαίπεζος, uno vocabulo, ut ἀργυρόπεζος. *aurea vestis fimbria*, vel *instita insignis*, vel *pede fulta aureo*. v. Eustathius ad Iliad. γ. p. 384. ubi locum hunc recitat, servans vulgarem lectionem.

105. ἀεί τι φρονεῖσαι] subaudi νέον, aut φίλον. Dixi hoc de genere omissionis aliis quibusdam locis Animadversionum mearum ad graecos auctores.

107. Βερονίκαν et vs. 110. Βερονικεία libri omnes. sed veram lectionem, quae est per duplex ε, praefert margo HSt. et infra Idyll. 17, 34. et 46. et 57. sic est in omnibus libris. Circa idem illud tempus, quo Idyllium hoc conscriptum est, etiam Callimachi epigramma 55. prodiit, in cuius vsu 2. leg. est ἄρτι ποτεπλάσθη, (uno verbo) pro προσεπλάσθη.

110. Βερενικ. Flor.

114 χρύσεια λάβατρα Ald. sola, non tamen sine exemplo. λάβατρον medio aevo pro ἀλάβατρον erat usitatum.

115. ποιεῦνται Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. qui in texto dat ποιέονται. f. leg. πλαθάνησι ποιεῦνται. quia Theocritus primam in ποιεῖσθαι semper corripit. v. Scaliger h. l. et Casaub. ad Athen. p. 305.

117. ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ editiones omnes. refinxi tamen ἐνύγρω ἐλαίω, ut sit genitivus a v. ἔνυγρον ἔλαιον.

118. τᾶδε redundat. num dedit poeta ἑρπετὰ δὲ. caesura potest α producere, et nil causae video, cur non dixerint, aut dicere potuerint, perinde ἑρπετὰ, atque ἑρπετὰ dixerunt.

120. ὑπερποτέωνται Ald. Flor. margo HSt. ὑπερπωτῶνται ZC. Salam. Farreana, Brubach. HSt.

121. οἷα mediceus quartus. ἀηδονιδῆες (per α) Aldina, ZC. Salamandr. Farrean. ἀηδονιδῆες Brubach. HSt. Schottus Observ. p. 98. e codice Toletano hanc lectionem affert: οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομένων ἐπὶ δένδρων. quae lectio est in Florentina.

122. ποττῶνται Ald. πωττῶνται ZC. Salam. Farr. Brubach. πωτῶνται HSt.

124. ratio grammatica postulabat φέροντε, in duali. sed numeri saepe inter se permutantur.

125. ἄνω] scil. τῶ κλιντῆρος. sed suspicatus aliquando sum, legendum esse, τάπητ' (in duali) ἀγανῶ (id est ἀγανοῦ) μ. ὖ. Hunc versum, cum sequente 126. citat Scholiastes Aristopha-

ſtophanis *Ran.* v. 549. et Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. vſ. 823. (p. 109. a. edit. Henr. Steph.)

129. ὀκτωκαιδεκέτης Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod refinxi in ὀκτωκαίδεκα τῆς. id eſt αὐτῆς (Veneris puta) ὁ γαμβρὸς ἔχει ἔτη ὀκτωκαίδεκα. *Sponſus Veneris habet annos octodecim aut novendecim.* HSt. primus dedit ὀκτωκαιδεκέτης.

130. περὶ dant omnes editiones, niſi quod Salamandrina dat περιχεῖλεα, quaſi unum eſſet vocabulum. retracto accentu exaravi πέρι. id eſt περίεστι. *ſuperſunt ei adhuc malae rutilae*, ſeu *barba in malis rutila.*

131. μὰν mediceus tertius et quartus. male.

136. In hoc verſu carmen incipit alterum, quod altero die poſt canendum erat, cum Adonis ad mare deducebatur, et rurſus ad Proſerpinam remittebatur. Inepte itaque et contra decorum haec a poeta finguntur uno ſpiritu ab illa Argiva cantrice recitata. At ferenda haec ſunt in poeta, qui duo ingenii ſui monumenta diverſis accommodata temporibus ſimul effundere volebat. Multa in vetuſtate ſunt ad hunc modum ἀνοικονόμητα. Similis eſt conſtructio etiam in Callimacheo Lavacro Palladis.

140. οὐ reſtitui e mediceo tertio et quarto, pro ἦ, quod eſt in libris omnibus meis ante nomen Pyrrhi.

141. forte Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίωνος. utrumque in genitivo.

143. ἵλα Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod verum eſſe nullus dubito. ἵλαθι HSt. quod etiam Fulvius Vrſinus volebat, teſte libro Vimarienſi. νέωτ' εὐθυμήσαις Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νέω εὐθυμήσαις (ſine τ') ZC. νέω εὐθυμεῦσης margo HSt. e Florentina

144. ἀφίκῃ] *redibis.* Non modo ſignificatio *adveniendi*, ſed etiam *redeundi*, verbo ineſt, quaſi eſſet pro αὖ ἱκέσθαι, et ſic quoque in fine carminis. vidit etiam interpres.

146. πανόλβιαι ὡς γλυκύφωνοι Flor.

147. κεὶς Ald. Salamandr. Farrean. Brubach. HSt. κὴς ZC.

148. hominem iracundum, cerebroſum, ὄξος poſſe dici, *acetum*, *fermentum*, dubium nullum eſt. videtur tamen hic melius convenire ὀξύς. Correxi ex mente Caſauboni μηδὲ ποτένθῃς. libri omnes dant μηδέποτ' ἔνθῃς.

AD

AD IDYLLIVM DECIMVM SEXTVM.

Male habetur hoc carmen pro invectiva vel satyra in Hieronem, regem Siciliae posteriorem. Alia omnia. Toto coelo aberrarunt, quibus ita visum fuit. Est enimvero magnifica Hieronis depraedicatio. Vt saepe nugaces sunt scholiastae graeci! Ad locum argumenti, ubi Simonidis arcae commemorantur, adscripserat annotator Vimariensis: [Vide Plutarchi libellum περὶ τῶν βραδέως ὑπὸ τοῦ θείου τιμωρουμένων.]

1. εἴτι τοῦτο codex Coislin teste Montefalcon. Bibl. Coislin. p. 508. εἴ τοι τοῦτο et ἀοιδαῖς Ald. Salamandr. Farr. αἰεὶ et ἀοιδοῖς ZC. Brubach. HSt. revocavi Aldinam. αἰὲν et ἀοιδαῖς Flor. etiam codex alius Coislinianus apud Montfauc. p. 226. dat αἰεὶ.

4. ἀείδοντι Aldina, Flor. margo Salamandr. et Farrean. sed in texto ambae dant, una cum Brubach. ἀείδομεν (per ο) melius ZC. a quo id acceperant, ἀείδωμεν. item HSt. revocavi etiam hic Aldinam. Etiam in duo vocabula dissolvi οἶδε. In ἀείδοντι subauditur καλῶς καὶ καθηκόντως. Sententia haec est: Si Musis curae sunt cantus, quibus laudes deorum virorumque fortium celebrentur, recte id decenterque fit. nam Musae deae sunt, eoque recte deos canunt. nos autem sumus mortales. iccirco recte fit, cum homines mortales alios sibi conditione pares collaudent. Possit quoque utroque loco, pro indicativo, coniunctivus sufffici. saepe ο et ω in vetustis libris permutantur. sic statim vs. 12. ἵκοντι est in Aldina. verum nihil hic affirmo.

5. Hic est initium ipsius carminis, cuius praefatio quasi est in superioribus. non cohaerent haec inter se. Priora excusatum ibant poetae institutum regem laudandi. *Nil*, inquit, *persona mea indignum*, *nil viribus meis maius audeo. Hominem ab homine extolli, consentaneum est*. Haec hactenus. Nunc ingreditur ipsum argumentum. τίς γὰρ — Hoc γὰρ hic loci nil vincit; sed ita per se stat, ut latinum *ec*, in *ecquis*, vel *tandem*. *quis tandem* — ἠῶ dant Ald, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

6. χά-

6. χάριτες h. l. sunt officiosum poetae studium alicuius collaudatione gratiam penes eum ineundi, eumque demerendi.

8. αἱ δὲ] *quo fiat, ut illae necesse habeant domum reverti* —

9. ὅτ' ἀλητείην ἦνθον revocavi ex Aldina. ab ἀλήτης, *erro, vagabundus*, manat ἀλητεῖος, εία, εῖον, *conveniens, aptum, proprium erroni.* ἔρχεσθαι ἀλητείαν, (scil. ὁδὸν) *ire* vel *isse viam erraticam* est, eiusmodi iter peregisse, quale illorum est, qui a meta, a proposito suo, aberrant, et spe sua excidunt. ZC. dedit ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν, sine ἦνθον, cuius ne vestigium quidem in eius editione exstat. Sic quidem Salam. et Farr. verumtamen illae quidem ἦνθον in marginem reiecerunt. Brubach. denique et HSt. dant ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἦνθον. quod ad hoc diei in libris versatum est.

10. pro ἐπὶ dat Flor. ἐν.

12. ἔνθ' αἰεὶ σφιν mediceus quartus vitiose. σφιν Aldina, Flor. ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. σφίσιν HSt. σφιν hic producitur, sive propter contractionem, sive propter spiritum asperum insequentem. v. vs. 47. et Idyll. 17, 13. ἵκοντι dant omnes veteres edd. ἵκωντι HSt.

13. τοιόσδε] ut nempe praeconem laudum suarum benigne accipiat· nam τὶς alterum potest pro ὅτις, aut pro ὥστε accipi. vel talis, qualem nempe vs. 6. descripsit poeta, aut qualem mox describet.

14. ἔργμασιν mediceus unus.

16. κόλπῳ annotatum dabat liber Vimar. sine auctore. πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ Ἄργυρος Ald. idem dant Salam. Farr. et Brubach. nisi quod ἄργυρον dant, et οἴσεται in margine Salam. et Farr. exhibent. margo HSt. quoque Aldinam praefert. πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ ἄργυρον ZC. HSt.

18. Aldina sic exhibet hunc versum: ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται. ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμας. Sic quoque Salamandr. et Farreana, nisi quod punctum in medio versu omittunt. ZC. et Brubach. sic dant: ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα. et sic quoque HSt. nisi quid comma post μυθεῖται ponit. Revocavi lectionem Aldinae, sed punctum mutavi commate, retraxique pone ἀπωτέρω. quanquam ne hoc quidem valde necessarium erat. ut haec sit sententia: Si cui carmen laudibus eius celebrandis factum offero, statim ille mihi dorsum obvertit, et loquitur mecum averso vultu, pari modo, atque surae a genu aversae

ſae ſunt. nam genua adverſa ſunt, ſurae averſae. Poteſt eadem ſententia etiam illi diſtinctionis rationi ineſſe, qua uſus eſt Aldinae curator; ut ſi ſic in latinis diſtinguerem: *hac ad me utitur oratione, magis a me averſus, quam ſunt ſurae a genubus averſae: Ipſi mihi boni aliquid contingat.*

20. τίς δέ κεν αὖθις ἀκοῦσαι ἄλλω. πάντεσσιν ὅμηρος Ald. et Flor. quae lectio poterat ſe facile tueri, neque ego equidem aliam deſiderem. αὖθις reſpectum habet ad Homerum. *poſtmodum.* poſt Homerum puta. *ecquis deinceps,* h. e. poſtquam Homerus laudes heroum cecinit, *audiat alium. Omnibus eſt Homerus,* ſcil. in manibus, quo delectentur, ſi qui ſuavitatibus poeticis ducantur. aut, *quis rurſus novum pueris imponet onus diſcendi, quibus ſatis eſt moleſtiae ſuperque, ſi vel unum Homerum in ludis trivialibus memoriter percipiant.* Nam poetae pueris in ſcholis ediſcendi proponebantur. Verumtamen regnat hodie in libris omnibus lectio haec: τίς δέ κεν ἄλλω ἀκούσαι. ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος. quam primus ZC. dedit. Non inficiabor tamen, hanc lectionem Aldina eſſe aliquando planiorem.

23. ὕδει Ald. margo Salamandr. et Farrean. item margo HSt. nec non mediceus primus et quartus. ἄδει ZC. Sal. Farr. Brubach. HSt. perinde eſt.

24. pro τινι dat Salam. et Farr. τοι. forte volebat τῳ. *alicui.*

25. ῥέξαι (pro ἔρξαι) affert Schottus Obſerv. p. 98. e codice Toletano. pro πάῶν malit cl. Valkenar. πηῶν p. 188. Animadverſ. ad Ammonium.

28. ἐθέλητι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. ſubauditur τις, aut ὁ ἐθέλων νεῖσθαι, ὅστις οὗτος ἐστὶν, aut ὁ ξένος. quod latet in v. ξεινοδόκον. ſed ſaepiſſime τις omittitur. male HSt. ἐθέλωντι e Florentina, et adhuc peius Commelin. ἐθέλοντι. nemo non videt, adumbratum eſſe hunc locum ex illo Homerico: καὶ ἀψ ἐθέλοντα ἀποπέμπειν. ubi ſubauditur ἀποπέμπεσθαι. dimittere volentem, ſcil. dimitti. Poſſit quoque exarari, ſalvo metro, ἐθέλῃ τις νεῖσθαι, vel ἐθέλῃ τις νέεσθαι. ſed lectio a me reſtituta eſt exquiſitior. Annotator Vimarienſis adſcripſerat locum Homericum.

30. ὄφρα κε κεῖν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ὄφρα καὶ εἶν HSt. ἐσθλὸς Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐσθλὰ ZC. perinde eſt.

31. μύρεαι Ald. Salamandr. Farr. Brub. μύραι ZC. μύρηαι HSt. Adscripserat annotator Vimariensis, si μύρεαι probum sit, leg. esse ἐπὶ τῶ ψυχρῶ.

32. μαλέλη Ald. μακέλη ZC. Salam. Farrean. Brubach. μακέλα HSt.

33 δεινὴν dant omnes. E Schotti Observ. p. 98. intelligo, in libris quibusdam esse δειλὴν, et in codice Toletano ὤλην, id est, ὀλοὴν, *exitiosam*. verum margo HSt. dat ἀχὴν e Florentina. quod recepi. nam est vocabulum rarius obvium, poeta dignum, loco huic conveniens. Hesychius Ἀχήν. ἄπορος. Ἀχηνεῖς. κενοί. forte leg. Ἀχῆνες. nisi malumus, esse pro ἀχανεῖς, nullius rei capaces, hoc est, compotes. quorum loculi nil tenent. Ἀχῆνες πένητες. Ἀχηνία. ἀπορία cum insequentibus.

36. Σκοπάδεσσιν Ald. quam lectionem non puto spernendam esse. σκοπάδαισιν ZC. HSt. σκοπάδαισσιν Salamandr. Farr. Brubach. Memorabile videtur, neque nullo plane in loco habendum, quod Scholiast. ad Idyll. 1, 95. perhibet, Doras eos nominativos plurales in ες formare exeuntes, qui alias in αι exeant, et sint primae declinationis. ut vulgo Σκοπάδαι dicti, erunt ad hunc modum Σκοπάδες, Σκοπάδων, Σκοπάδεσσι. pro μοῖραι, Dorice μοῖρες. Et occurrunt passim huius formationis haud obscura vestigia. Sic Idyllii 20. 9. est μέλαινες in Aldina, ZC. Salam. Farreana, Brubach. pro quo HSt. μέλαιναι suffecit. Idyllii 21, 3. editio Aldina dat ἐργατίνεσσι, a nominativo ἐργατῖνες, non ἐργατίναι. item Idyllii 23. versu ultimo ἆιτες pro ἆιται. Apud Apollonium Rhodium 3, 578. est μινύεσσι pro μινύαισι. ubi lectionem illam damnat Stephanus, defendit Hoelzlinus. Apud Callimachum in Lav. Pall. vs 32. pro vulgari Τριοπίδαισιν est in Vossiano Τριοπίδεσσιν. neque dubium est, quin aliis pluribus in locis forma haec Dorica a librariorum importunitate, et protervitate, aut inscitia, sit obscurata et obliterata. De Scopadis vid. Interpp. ad Callimachi fragm. 71. p. 443. Pro σακὸν est in mediceo quarto σακὸς. non male.

37. forte κεραοῖσιν. nam βόες sunt vaccae. nisi κεραοῖσιν h. l. generis communis sit.

38. ἂν πεδίον Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀμπεδίον HSt. v. vs. 92.

39. Κλεώναις Ald. sola. caeterae Κρεώνδαις.

41. Ad-

41. Adſcripſerat annotator Vimar. Lambinum ad Horat. Carm. 2. Od 3. legere συγγοῖο χάροντος.

44. φωνέων dant omnes mei libri, et Hermogenes, qui diſtichon hoc p. 360. ed. Aem. Porti affert. neque multum eo offendor. fuit tamen, cum ſuſpicarer, a poeta profectum eſſe φωνεῖν. δεινὸς φωνεῖν. *potens ſonare*, vel *concinere*. pro δεινὸς dat mediceus quartus κεῖνος.

45. adſcripſerat annotator Vimar. haec: [Ariſtoteles in Problemat. quibus complexus eſt philologica, ait, oratorem bonum et patremfamilias deditum augendo patrimonio, et ductorem exercitus probatum dici δεινόν. tibicinem et hiſtrionem illo nomine non appellari. v. Hermogenem p. 360.]

47. σφιν Ald. ſola. caeterae σφίσιν. v. ad vſ. 12.

49. pro κύκνον dat mediceus primus σκύμνον. male. Euſtathius ad Iliad. γ. p. 455. 38. διὸ τὸν τρωϊκὸν κύκνον τοιοῦτον ὄντα Θεόκριτος θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς ἔφη.

54. ἰσιγάθη δ' ἂν ὕφορβος Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐσιγάθη δ' ὁ σύφορβος ZC.

60. ἀϊόνι Ald. ZC. Salam. Farr. quod verum eſt. pronuntiatur ut triſyllabum, tanquam *Aioni*, ut *Troia*, et *Aiax* pronuntiantur. αἰόνι Brubach. ἀόνι HSt.

62. καὶ ὕδατι Aldina. ἢ ὕδατι caeterae. ἰσειδεῖ Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. δινεῖδεῖ ZC. Flor. Proverbium exponit Brodaeus Miſcell. 2, 28.

63. καὶ φιλοκερδῆ καὶ βεβλαμμένον Ald. Salam. Farreana, Brubach. φιλοκερδείῃ βεβλημμένον ZC. φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον HSt. ego ſecutus ſum lectionem ZC. ſic, ut alterum μ delerem. nam eſt a βάλλειν. Simile ductum eſt a plaga vel ictu peſtis. παρελθεῖν idem eſt, atque προσελθεῖν, *adire*, *convenire*.

64. ὃς τοιοῦτος mediceus quartus.

68. δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν idem liber mediceus.

69. Secutus hic ſum diſtinctionem Aldinae, ZC. Salam. Farr. Brubach. opponuntur inter ſe σὺν μούσαις et μουσάων ἀπάνευθεν. *difficiles ſunt cantuum viae*, *invitis Muſis*, *filiabus Iovis*. Henricus Stephanus ſententiam turbavit, ſic interpungendo: τελέθουσιν ἀοιδᾶν Μουσάων ἀπάνευθε Διός. Pro μουσάων dat margo HSt. e Florentina κουράων. *viae carminum*, ſunt aut acceſſus eorum ad mentes hominum, aut inſinuationes et pervaſiones eorum per corda humana, aut variae rationes, quae uſurpantur in iis conſcribendis, et univerſa ratio poetica. Via alicuius

 rei,

rei, est id omne, quod eam rem aut constituit et continet, universitas rationum eius et effectuum, quos edit, aut adminicula ad eam perveniendi, modi eam consequendi. μεγάλω βασιλῆος dat Ald. et margo Salam. atque Farr. μέγα βωλεύοντος ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. Citat haec verba Eustathius ad Hom. Iliad. α. p. 75. in fine.

72. τρέχον ἅρματος dixit, metri ergo, pro τρόχως ἁρμάτων, ut Idyll 21, 6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες, pro ἰχθύων ἀγρευτῆρες, et 25, 122. ἔργα νομῆος.

73. ἀοιδῇ Ald. margo Salam. et Farr. mediceus primus et quartus. ἀοιδᾶ ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Potest Aldina satis bene defendi, et accipi pro ἐν ᾠδῇ, aut πρὸς ᾠδήν.

77. ἐῤῥίγασσιν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐῤῥίγασιν (uno tantum sigmate) HSt. ἐῤῥίγαντι mediceus quartus. Annotator Vimar. adscripserat haec: [Verbum οἰκεῖν non tantum habitationis sedem, quae saepe mutari potest, sed et ipsam patriam significat. Sic Homer. hymno in Apoll. τυφλὸς ἀνὴρ οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ.]

81. Eustathius ad Iliad. γ. p. 421. *antep.* Θεόκριτος δὲ τὸ ὁμηρικὸν [ἵππευσιν καὶ ἱπποδάσειαν] περιφρατικῶς ἑρμηνεύων φησὶν, ἱππεῦσι κόρυν σκιπάσασαι ἔθειραι.

83. ᾗ Ald. ZC. Salam Farr. Brubach. ᾇ HSt.

84. εἴλιχας Ald. εἴληχας ZC. Brub. HSt. ἔληχας Salam. Farr. εἴλαχας Commel.

85. κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι Ald. Brubach. HSt. καλαῖ (sic) πέμψαιεν ἀνάγκαι Salam. Farr. κακᾷ πέμψειαν ἀνάγκᾳ ZC. quod recepi. nam πέμψαιεν per errorem irrepsit e multitudine confusa varietatis lectionum ad marginem codicis mei adscripta. tametsi caeteroquin in se nihilo est deterius atque illud alterum. *mala cum necessitate*, aut *per malam necessitatem*, *emittant*, *exterminent*, Hiero puta, atque Syracusani, Poenos ex insula sua.

86. ἀγγελέοντας Aldina, Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. ἀγγέλλοντας ZC. margo HSt.

88. ναίοιτο Flor.

90. ἠδ' ἀνάριθμοι Ald. Salam. Farr. Brubach. αἱ τ' ἀνάριθμοι ZC. HSt.

92. αν πεδίον Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀμπεδίον HSt. v. vs, 38. mediceus quartus ἀγελαδόν.

93. σκνι-

93. σκνιπαῖον Ald. Flor. margo HSt. σκιπναῖον ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. habet utraque lectio, quo se commendet. σκνὶψ est *tenax*, *parcus*, *sordidus*. σκνιπαῖος itaque erit *in incessu tenax*, *tardus*. σκιπναῖος autem ἀπὸ τῦ σκήπτεσθαι poterit repeti, *se fulcire*, *niti*, *iterum atque iterum in baculum incumbere*. ut nos quoque *druxen* usurpamus, pro *cessitare*, a verbo *drücken*. ἐπιεπεύδοιεν Ald. Salam. Farr. ἐπισπεύδοιεν ZC. Brubach. HSt.

94. ἤνίκα Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀνίκα HSt.

95. ἔνδειος Ald. Salamandr. Farr. ἐνδείως ZC. Brubach. Flor. ἐνδίως HSt. v. Idyll. 22,22. perinde est, singulari, an plurali utare.

99. πέρας Flor.

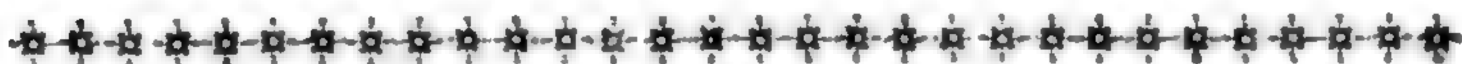
100. Loci huius meminit Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 1005. p. 127.

102. πᾶσιν ἥκοι Ald. πᾶσιν ἵκοι ZC. Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. quod revocavi. id est, εὖ ἵκοι, χωροῖ, *bene eveniat*, *contingat*. πᾶσι μέλοι HSt.

104. ὦ ἐτεόκλειαι θύγατρες θεαὶ, τὸν μινύειον Aldina sola. caeterae ὦ ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ αἱ Μινύειον. margo HSt. exhibet lectionem Aldinam, nisi quod ὦ exhibet pro τὸν. et haec est lectio Florentinae.

105. Θήβας Flor.

106. ἔγωγε μένοιμί κεν Aldina et Flor. caeterae μίμνοιμί κεν.

AD IDYLLIVM DECIMVM SEPTIMVM.

2. ἀείδωμεν Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. ᾄδωμεν HSt.

4. προφιλέστατος margo HSt. nescio unde. nam in nullo meorum inveni.

8. ὕμμες Ald. margo Salam. Farr. ὕμνοι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Poterat Aldina satis bene defendi, et

nescio, an vulgatae praeferenda sit. *vos vero, o Musae, ipsorum adeo immortalium decus et praemium estis*, cum nos mortales non audemus oratione nostra laudes immortalium attingere. quare nil est, cur mihi studium laudandi Ptolemaei invideatis.

9. ὑλατόμος Flor.

11. πρῶτον Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. πρᾶτον HSt.

13. ἐκ πατέρων μὲν οἷος ἔην Ald. quod revocavi. Sic quoque Salam. Farr. Brubach. nisi quod μὰν dant. sine dubio, quod auctor huius mutationis, quisquis ille fuit, vereretur, ne μὲν cum metro non conveniret. sed μὲν saepe in caesura, et in fine pedis, praesertim sequente adspirata, producitur. Exemplum iam supra occurrit Idyll.   et infra hoc ipso Idyllio vs. 82. ubi tamen nil mutarunt. Eadem de causa, non sane gravissima, mutavit Florentina et eam secutus HSt. ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην. opponuntur inter se οἷος τελέσαι μέγα ἔργον, et οἷος νοῆσαι. *ille, qui magnum aliquod coeptum ad exitum perducere novit, illi, qui solummodo excogitare.* οἷος hoc versu idem est, atque vs. 15. οἷός τε. *valens, compos.* Adscripserat annotator Vimariensis locum Homeri ex Odyss. β. οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε.

19. αἰολομίτρας Ald. Flor. et margo Salam. et Farrean. quod correxi αἰολομίτραις, quomodo divinaverat Casaubonus, et, ita se reperisse in codice Toletano, testatur Schottus Observ. p. 98. αἰολομήτας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

20. ἕδρα κεν Flor.

24. recte γῆρας tuetur Dorville ad Chariton. p. 625. contra Valkenarium, qui Ep. ad M. R. p. XXXIX. κῆρας commendaverat. v. Apollon. Rhod. 4, 872. Pro σφέων tamen malim σφιν. est saltim hoc mollius, tametsi vulgatum damnare nolim.

25. Casaubonus ad h. l. multitudine exemplorum afferenda, planum fecit, αι anceps esse. quod alii postmodum exemplis aliis novis confirmarunt. Poterat tamen, etiamsi αι in καλεῦνται produceretur, versus recto stare talo. nam θεοὶ potest pro una syllaba pronuntiari. Dii nepotes possunt illi esse, qui sunt in deos relati, cum essent nepotes deorum. sed Scaliger θεῶν malebat, Palmerius θεῶ. perinde est. illud ad Iovem et Herculem pertinet, hoc ad solum Herculem. potest utrumque ferri. ἑοὶ νέποδες volebat Heinsius et Bentleius,

ius, ille in Lect. Theocrit. hic ad Callimachum, metri ergo; quod tamen etiam in vulgata, utcunque verses, sartum et tectum est. Vocabulum νέπυς, unde pluralis νέποδες est apud Callimachum n. 77. in fragmentis Bentleianis, οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπυς. Simonidem avaritiae notat. Apollonius Rhodius habet pluralem 4, 1745. τεοῖς νεπόδεσσιν ἔπειμι. quos paulo post παίδων παῖδας vocat. et Oppianus Halieut. 1. ab Hoelzlino ad illum A. R. locum allegatus. Annotator Vimariensis adscripserat haec: [*Nepotes* teste Scaligero ad Varron. sic dicti, quod non sunt πόδες, seu fundamenta generis, sed tantum ἀπόγονοι. Homer. Odyss. δ. νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης. id est, τέκνα, et quod νέπυς κατά τινα γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος. v. Eustath.]

28. ἔοι Aldina, HSt. et margo Salam. Farr. ἴη ZC. Salam. Farr. Brub. et margo HSt.

33. ἄγουσιν γεννήταν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. ἄγουσι γενειήταν HSt. γεννήτης est *auctor, sator generis.*

37. ἀπεμάξατο dat Scholiastes, quod probat Hemsterhusius ad Callimachi fragmenta p. 489. non video causam sat gravem.

38. γυναικῶν Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. γυναῖκα ZC. HSt. potest et illud ferri. est tamen hoc planius. occurrit etiam in libris γυναῖκαν, pro γυναῖκα, ut Δήμητραν, pro Δήμητρα. forte sic quoque in libris quibusdam fuit, quod tamen nemini obtrudam. Dixi de hac accusativi terminatione haud vulgari pluribus ad Constantini Ceremoniale.

40. κε hic loci est inutile. Sententia καὶ postulat, et metrum fert, et sexcenties ε et αι in libris graecis inter se permutantur. Sic paulo post vs. 58. est in Aldina ἀτίταλλαι, Possit quoque, metro non invito, legi ὁ δὲ καὶ παισί.

42. βαίνειν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. βαίνει HSt. v. Dorville ad Charitonem p. 216.

44. si γοναὶ h. l. conceptiones et parturitiones foetuum sunt, quae utique videntur esse, error ille videtur hominum Theocrito aequalium vulgaris fuisse, neque a natura rerum creatus, neque ab usu rerum confirmatus. At possunt tamen illo vocabulo procreati liberi significari, quorum sunt matres tanto negligentiores, quanto corpora sua fecerunt vulgatiora. Versum hunc cum superiori spurium habet Ernesti V. C ad

Calli-

Callimachi H. in Delum vſ. 251. p. 193. nulla addita ſuae ſuſpicionis ratione, quam non facile ſit coniectando aſſequi. ἐγλίδεοι ZC.

45. πότνι' Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. πότν' HSt.

48. νᾶμα κατευθεῖν κυάνεον Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νᾶα κατευθεῦν κυανέαν ZC. neſcio unde, ex ingenione, an e libris. certe non ſat gravibus de cauſis.

50. τεὰς et τιμὰς Ald. et Schol. quod poſſit verum eſſe, ſi τεὰς pro monoſyllabo habeatur. τεᾶς et τιμᾶς ZC. Salam. Farr. Brubach. ἑᾶς et τιμᾶς HSt. ſine dubio accuſativus genitivo praeferendus eſt, quicquid caeteroquin de τεὰς aut ἑὰς ſtatuatur. quod utrumque ferri poteſt, et ad ſententiam nil refert. ſed τεᾶς tamen condemnat Guil. Canterus N. L. 5, 13. Si genitivus hic locum haberet, pluralis requireretur, non ſingularis, τῶν σῶν τιμῶν ἀπεδάσω, non τῆς σῆς τιμῆς.

52. προσπνέοντι Aldina ſola, vitioſe, forte culpa librarii, proximum προσπνέει adhuc recenti memoria tenentis. caeterae ποθέοντι. verumtamen vereor, ut haec vera lectio ſit. Forte reperit Zach. Calliergus in libris ſuis ποτέοντι. quod cum dubitaret, quo referret, aut quam ei ſententiam tribueret, effecit ex eo ποθέοντι. ποτέειν Dorice idem eſt, atque vulgare προσιέναι. *ſi qui ad pulvinar Berenicae accedant, et coram eo vota pro felici amorum ſuorum ſucceſſu faciant.* Iam dudum in Animadverſionibus ad Herodotum affirmavi, ἔειν idem eſſe, atque ἰέναι, *ire*, ἔων, ἔυσα, ἔον, *vadens*, idem atque ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. quod fuit, qui rideret. Sed examinent aequi et diligentes arbitri hanc litem, et videbunt, uſu docti, me verum vidiſſe. Poſſit quoque προπιτνέοντι legi, *accidenti*, *prolapſo* in genua ante pulvinaria Berenices.

58. Dudum Interpretes Callimachi locum hunc Theocriteum cum Hymni in Delum vſ. 165. et inſequentibus contulerunt. Intereſt hos ambos poetas, eidem regi deditos, haud ignorabilis dictionis ſimilitudo, cum in laudes regum ſuorum deferuntur.

61. βεβαρυμένα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. βεβαρημένα HSt. utrumque poteſt rectum eſſe. ſed dubium eſt, utrum a Theocrito profectum ſit.

66. ὄλβιε, *beate puer*, pro ὄλβιος, *beatus ſis*. vocativo vices nominativi gerente. quam formam Latini quoque ſunt imitati, ut ad Aeneid. 2, 283. et 10, 327. viri docti admonuerunt.

68. τρί-

68. τρίοπτον Ald. τρίοπον ZC. in texto et in scholiis, Salam. Farr. Brubach. τρίοπος HSt. perinde est, utram harum trium lectionum optes. τρίοπον (scil. ὄρος) et τρίοπτον, vel τρίοπος, aut τρίοπτος κολώνη, ut h. l. mons trium quasi facierum, aut qui tribus a regionibus vel lateribus conspici potest, eodem, ad sententiam, redit. Et lectio plerorumque veterum librorum, a me revocata, τρίοπον, confirmatur a Callimachi H. in Cererem vs. 31. Τριόπα δ' ὅσον, ἐκκόθεν ἔγντα. De Triope et eius cultu multa disputavit Salmasius in Commentar. ad Inscript. Herodis Attici p. 33. seqq. (edit. Crenii.) In loco Callimachi modo laudato dant libri quidam Τριόπα. quod etiam ferri possit, hactenus, ut nomen herois usurpatum sit pro templo ei consecrato. Verbis ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ respondet, non directa quidem, et grammatice consentanea ratione, ad sententiam tamen, ut loci ipsa natura declarat, quod paulo post sequitur vs. 70. ἴσον Κυρηναίαν. nam sic videtur legendum esse, non ἴσον καὶ ῥηναίαν, quod est in omnibus libris. Nam primum non constat, Apollini caram fuisse Rhenaeam, tametsi Delus fuit. deinde constat, Apollini consecratam inprimis Cyrenen fuisse. denique melius intelligebat poeta, aulae Ptolemaicae cliens et alumnus, artes aulicas, quam ut pulcherrimum locum regi suo blandiendi, cui etiam Cyrenaica parebat, omitteret. Et fere suspicer ex hoc loco, carmen hoc Callimachi esse, non Theocriti. κατθεῖσα dat Flor.

71. ὑψόθι κλάγξεν φωνᾷ Ald. quod possit ferri. ὑψόθε ἔκλαξεν φωνᾷ Salamandr. Farr. quod plane non ferendum. ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ZC. Brubach. HSt.

72. pro ὑπαὶ malim ὑπὲκ. margo HSt. dat νεφέλαν μέγας αἰετὸς αἴσιος ὄρνις e Florentina.

73. μέλοντι Ald. quod recepi. sed eadem cum ZC. et HSt. dat αἰδοῖοι βασιλῆες. Salam. Farreana, et Brubach. dant αἴδιο βασιλῆος, ut nescias, αἰδοῖοι voluerint, an ἀΐδιοι, aeterni. omnes, praeter Aldinam, dant μέλονται. ego, a Casaubono admonitus, refinxi αἰδοῖοι βασιλῆες. denique ἔξοχος cum accentu in penultima suspicor exarandum, pro ἐξόχως, adverbialiter. *Cum omnes Iovi sint cari reges venerandi, tum vero inprimis ei carus est ille, quem —*

75. formulam γεινόμενον τὰ πρῶτα, *simulac natus est*, ab Homero ductam esse, admonet Ernesti ad Callimach. p. 73.

79. χθαμαλὰς Αἴγυπτος Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. χθαμαλὴ Αἴγυπτος ZC. χθαμαλης dabat excerptum e me-

 diceo

diceo quarto, (sine accentu) ut dubium esset, quomodo in illo codice esset exaratum, num χθαμαλῆς, in genitivo, a χθαμαλός, an χθαμαλῆ: in nominativo, adiectivi duarum terminationum. Ego tamen ab illo codice admonitus nil dubitavi, χθαμαλῆς Αἰγύπτου rescribere, tametsi in vulgata nil vitii est.

83. non solas Aegypti urbes, sed quicquid uspiam Ptolemaeo pareret urbium enumerat, tam in Aegypto, quam in Cyrenaica, in Aethiopia, ad mare rubrum, in Syria, in Asia minore et in mari Aegaeo. Et vel sic tamen numerus excedit modum. πόλις est nomen commune locis omnibus, ubi homines communione quadam civili inter se iuncti vivunt; maiora sint, an minora illa loca, oppida, an vici, perinde est.

84. Adscripserat annotator Vimar. [ἐννέα καὶ τρεῖς. ita legit Tzetza p. 40.]

90. pro νάσσεις, quod in omnibus meis libris est, auctor est Dorville Observat. Miscell. VII. p. 41. esse in codicibus quibusdam νάσσαις, quasi esset a νάσση. qua de forma v. Ernesti ad Callimach. p. 159. ἐπὶ dat sola Aldina, caeterae ἔπι. nil refert. Illud est *praeterea*, *adhuc*, hoc *deinde*. utrumque loco huic convenit. ἄριστοι Ald. Salam. Farr. Brubach. ἄρισται ZC. HSt.

94. τεταγμένοι Aldina sola. forte volebat τετευγμένοι, aut τετυγμένοι. quod non repudiem. στιχαγμένοι caeterae omnes.

96. malim τόσσος in masculino genere. redit enim ad ὄλβος.

98. v. Leopard. Emendat. 7, 22.

99. Annotator Vimar. adscripserat haec: [Apud alios βοὴν ἱστάναι nihil aliud est, quam βοᾷν. Lucian. verar. narrat. βοὴν ἱστάναι καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν. Aeschylus Choëphoris τίνα βοὴν ἵστης δόμοις. Sappho apud Athenaeum in aenigmate de epistola ἐστὶ φύσις θήλεια βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις αὐτῆς. ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἱστᾶσι γεγωνόν.] Idem ad versum 107. locum e Gregor. Nazianz. ep. ad Hellenium de monachis adscripserat a bibliopego praesectum.

100. ἐξάλλατο (duplici λ) Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐξάλατο (simplici) HSt. v. Idyll. 19, 4.

103. ξανθοκόμος Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. accentu in penultima, ut nesciam, unde ξανθόκομος sit natum. forte fuit in libris ξανθοκόμας, quod colligo ex accentu.

104. ἐπ,

104. ἔπι dant omnes mei. quidam sine adiuncto commate, ut Ald. HSt. cum commate ZC. Salam. Farr. Punctum adeo post ἔπι ponit Brubach. Sed facio cum Henrico Stephano, qui duo haec vocabula ἔπι πάγχυ in unum ἐπίπαγχυ contrahit. *omnino*, aut *ante omnia*, *inprimis*. aut certe ἐπὶ πάγχυ exarandum, si placet duo vocabula separata esse. Coepit enim aetate nostra controversia illa agitari, copulatane talia vocabula, an distincta sint exaranda. ἐπὶ πάγχυ etiam Callimacho H. in Dian. vs. 215. est reddendum, ubi vulgo ἔπι πάγχυ circumfertur.

109. ἀλλν recepi e mediceo quarto, ut mollius h. l. caetorae ἀλλ.

111. ἑταῖροι sunt hic loci milites, una cum imperatoribus eorum, et universi amici regum, vulgo officiales comitatenses.

112. διωνύσσω Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. (duplici σ) διωνύσω (simplici) HSt.

118. μένει] scil. περιὸν καὶ βέβαιον. *manet illis ratum et certum*, quod nemo ipsis eripiat. Paulo alia ei inest sententia, quam cum μένειν cum accusativo componitur. nam hoc est idem atque προσδοκᾶν, *exspectare*. v. Ernesti ad Callimach. p. 227. τῆνα Aldina, HSt. κεῖνα ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt.

120. πᾶ dant omnes libri. sed sine dubio est encliticum, ideoque accentu liberandum. nescio *ubi* et *quomodo*. possit tamen etiam ἀέρι πάντα κέκρυπται legi, *illa omnia caligine mersa iacent*, *unde reditus non patet*.

121. difficilis hic locus est, et multum in eo libri variant. Aldinus sic exhibet: μῶνος ὅδε προτέρων τοκέων θερμᾶ κονίῃ γε στειβομένα καθύπερθε. (non στειβομένᾳ cum iota subscripto, quod margo HSt. aut perperam, aut non ex Aldina, sed aliunde reddidit.) Caeteri libri omnes sic dant: μῶνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ στειβόμενος καθύπερθε. quae παρανόρθωσις Zachariae Calliergi videtur. Mihi sic videtur hoc de loco. στειβομένα legatur, an στειβόμενα, perinde esse. potest enim aequo iure ad κονίη, qui nominativus est, non dativus, referri, atque ad ἴχνη. στείβεσθαι dicitur de re omni, quae pedibus calcatur. potest itaque tam pulvis κονία στειβομένη appellari, *pulvis conculcatus*, quam ἴχνη στειβόμενα, *vestigia a calce solo impressa*. quia tamen ἴχνη iam habet suum epithetum, scil. θερμὰ, satius erit, στειβομένα in nominativo singulari generis

foeminini accipere, et ad κονίη referre. Loci porro ſententia ſubiicit, poetam haec voluiſſe dicere. Ex omni numero maiorum, quorum cinis exprimit calida, h. e. recens impreſſa veſtigia pedum, a quibus calcatur, et qui liberos poſt ſe reliquerunt ſuperſtites, ſoli ſunt pater et mater Ptolemaei huius, ii, quibus conſecrata templa vel fana eſſent condita. Mortuos parentes, liberis ſuperſtitibus, amplificatione poetica ſic eloquitur: quorum cinis ἐκμάσσεται ἴχνη, *veſtigia calida hominum ſuper ſe ambulantium accipit ſibi impreſſa*, et repraeſentat ita, ut cera ſigillum ſibi impreſſum. Vnde neceſſario colligitur, poetam ſic dediſſe: Μώνοις ὅδε προτέρων τοκέων, ὧν θερμὰ κονίη τειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη, ματρὶ φίλᾳ —. Conſtructio haec eſt: Πτολεμαῖος εἵσατο ναὸς μητρὶ καὶ πατρὶ, μόνοις πάντων τῶν προτέρων τοκέων. (id eſt, τῶν πώποτε ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις γεγενημένων) ὧν κονία τειβομένη ἐκμάσσεται τὰ τῶν ποδῶν ἴχνη. v. Henr. Stephani annotationem ad h. l. ſolum ὧν auſus ſum recipere ex coniectura mea, in locum voc ἔτι, a me expulſi, quod Aldina id ignoraret. facile poterit ὧν abſorberi et excidere, ob finem eundem vocabuli proximi τοκέων. ſed μώνοις auſus non ſum Theocrito obtrudere, non quo dubitem, eum ſic dediſſe. nam de eo quidem penes me dubium nullum ſupererat. ſed quod ea nondum ſunt tempora noſtra, quae erunt aliquando, quibus perſuaderi queat, terminationes dativorum in αις et οις eſſe ancipitia, et pari iure corripi poſſe, atque vulgo producuntur. quod iam ſupra ad Idyll. 3, 32. procul dubio in caſſum, ſtudui perſuadere. Nimis adhuc capti et occoecati tenentur homines noſtri commentitiis illis legibus proſodicis, quas grammatici ſponte ſua cuderunt, tyrannidem et vetuſtis poetis, et hodiernis eorum lectoribus peſtiferam et plane intolerabilem.

123. εἵσατο ναὸς] Callimachus H. in Delum vſ. 170. ὁ δ' εἴσεται (cum ſpiritu aſpero) ἤθεα πατρός. *ille*, Ptolemaeus, *patri fana conſecrabit.* quem locum vulgo male interpretantur, quia vitium ſpiritus non animadverterunt. Non lenis ille ſpiritus eſſe debebat, ſed aſper.

126. pro ἐπὶ mediceus quartus dat ὁ δὲ.

128. libri omnes dant ἀρείω. ego vero ν addidi, ut ſit nominativus, et cum γυνὰ cohaereat. Sententia vocabulum poſtulat uxori honorificum, non marito.

132. ὡς τέκε κρείοισα ῥεῖα Ald. ſola, quod vulgata nil eſt deterius.

133. ἐν dant libri omnes, praeter Brubach. quae dat ἐπ. quod verum eſt, et recepi. cohaeret haec praepoſitio cum λχέειν, ut ſit ἐνιαύειν. *Iris inſtravit lectum genialem, cui ambo incubarent, Iupiter et Iuno.*

134. cl. Erneſti ad Callimachi Lav. Pallad. vſ. 11. malit φοιβάσασα a verbo φοιβάζειν, quod Callimachus eo uſus ſit. quae ratio, viderint alii, num ſatis ſit idonea. φοιβήσασα eſt in libris meis omnibus.

penult. δοκέω accipiendum eſt, ut Latinum *credo, autumo, opinor,* pro *ut credo*, ſic, ut reliqua oratio recta maneat, quaſi illud δοκέω et *credo* plane abeſſet. alias dicendum erat φθέγξεσθαι vel φθέγξασθαι. Poſtrema vox huius Idyllii eſt in Aldina ἔξεις. quod etiam Flor. margo Salam. Farr. et HSt. repetiit. ZC. autem, et Salamandr. Farr. Brubach. et HSt. textus, ut vocant, αἰτεῦ exhibent.

AD IDYLLIVM DECIMVM OCTAVVM.

Mediceus quartus pro inſcriptione dat Ἐπιθαλάμιος Ἑλένης καὶ Μενελάου. Scholia ad hoc Idyllium, pauca quidem illa, nil tamen ſuperioribus inferiora, ex editione Zachariae Calliergi repetii, praeterita caeteris editoribus, neſcio, quo caſu, quove conſilio. Sunt tamen etiam in editione Salamandrina et Brubachiana.

2. θάλλοιθ' ὑακίνθῳ κόσμον ἔχοισαι Aldina, unde margo Salam. et Farr. et HSt. repetiit. θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι Flor. ZC. Brubach. HSt. niſi quod ZC ἔχοισαι dat, caeterae ἔχοισαι. θάλλονθ' ὑάκινθον κόμαις ἔχοισα Salam. Farr. Palmerius Exerc. p. 809. de flore Hyacinthi diſputat.

3. forte ſit, qui νεοῤῥάπτῳ malit. Nam thalamus erat papilio ſeu umbraculum velis conſutum, ſeu cortinis et tapetibus dependentibus et lectum ſuppoſitum undique ambientibus. Verum illi tapetes variegati erant multis coloribus et imaginibus, ſeu intextis, ſeu acu pictis. quare recte *recens*

 pictus

pictus thalamus appellatur, h. e. obumbratus tapetibus ab acu Phrygionica recentibus. v. Idyll. 15, 80. sqq.

5. Τυνδαρίδα Aldina, unde repetiit margo Salam. et Farr. Τυνδαρίῳ ZC. Salam. Farr. Brubach. Τυνδαρίδαν F. V. [id est, Fulvius Vrsinus] Τυνδαρίδαν Flor. κατελέξατο Aldina, Salam. Farr. Brubach. et margo HSt. κατεκλάξατο Toletanus, ZC. Salam. Farr. HSt. habet utraque lectio, quo se commendet, et optionem difficilem reddat. In paritate momentorum semper hanc legem secutus sum, ut illud servarem, quod suppeditaret exemplum Londinense, quod exprimendum operis nostris typographicis in manus erat a redemtore datum. Damnat tamen Dorvillius ad Chariton. p. 126. lectionem κατελέξατο, item aliam, quam in nullo meorum reperi, κατεκλίνατο, ut vitiosas et e scholiis natas. adhuc aliam Casaubonus affert κατεκλάχετο. τὰν ἀγαπητὰν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. τὰν ἀγαπατὰν HSt.

6. μναστήσας Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. μναστεύσας Toletanus, ZC. Flor.

7. ἐγκροτεῖν h. l. idem valet, atque συγκροτεῖν. ut saepe ἐν vices τοῦ σὺν gerit.

8. πόσσι displicet Casaubono, ut χερσὶ malit e suo Genevensi libro. at quomodo possunt manus inter se complexae vel consertae complodere? Vulgata, quae est in libris meis omnibus, recte habet. Pedes autem tum sunt inter se περίπλεκτοι, circumplicati, vel perplexi, cum magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eosdem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplodit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut fila inter texendum, modo horsum, modo prorsum agitantur. Perinde est, ὑμεναίῳ cum iota subscripto exaretur, ut est in Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. sive sine eo, ut in ZC. Farrean. tametsi nescio, casune ibi sit iota omissum, an consilio. si genitivus obtinet, ἀπὸ subauditur.

9. πρώϊζα] a prima statim vespera. Conf. vs. 56. ubi puellae promittunt, sub diluculum redituras. Est ergo carmen hoc ἐκ τῶν κατακοιμητικῶν ut appellat Scholiastes ad hoc Idyllium, qui etiam satis bene interpretatur πρὸ τοῦ δέοντος, scil. καιροῦ. *ante tempus conveniens.*

10. λίαν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. φίλος Ald. unde repetierunt margines Sal. Farr. HSt.

12. εὕδεις

12. εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ, παῖδα ἐᾶν Aldina. εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ, παῖδα δ' ἐᾶν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. potest utraque lectio ferri. revocavi tamen ex Aldina χρῆν αὐτόν τυ, primum ea de causa, quod χρῆν usitatius est, quam ἔχρην. deinde, quod prima in ἔχρην producitur. servavi tamen δ' post παῖδα. qua in lectione εὕδειν tacite debet a communi repeti.

14. ἔνας Ald. et Flor. quod revocavi. caeterae ἔνας. v. Hesych. v. ἔνης et ἔνας, *die tertio post.* subauditur ἐπὶ. Sententia est: Si quidem et die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis postea annis continuis tua erat futura.

17. post ὅποι dat margo HSt. ἅπερ, e Florentina. ὡς ἀνύσαιο, scil. τοῦτο τὸ ἔργον τῆς μνηστεύσεως. ut negotium hoc contrahendi coniugii ex animi tui sententia perficeres.

19. pro ᾤχετο dat Flor. ἵκετο.

20. οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα ex Aldina revocavi. οἷα Ἀχαιιάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα ZC. Salam. Farr. Brubach. quibuscum consentit HSt. nisi quod Ἀχαιϊάδων dat.

26. pro καλὸν, quod est in omnibus libris, reposui ex ingenio meo, τεὸν, sententia id postulante. Constructio haec est: ἅτε [id est, ὡς vel ὅπως] ὦ πότνια νὺξ, ἡ ἀντέλλοισα ἀὼς διέφαινεν [h. e. εἴωθε, vel πέφυκε, vel οἶδε διαφαίνειν] τὸ σὸν πρόσωπον. *quemadmodum, verno tempore, oriens aurora solet vultum tuum, o Nox veneranda, dimicare*, h. e. *radiis suis perforare et diverberare.* seu, *quam formosa et amabilis et iucunda est aurora per noctem exsplendescens, ineunte vere; tam spectabilis etiam Helena inter nos*, vel *e nobis*, *emicabat.* Puellae sese nocti comparant, spectatae ad iubar Helenae, tanquam alicuius aurorae. Videtur etiam versus 27. versui 26. anteponendus esse.

27. λευκὸν ἔαρ etiam Callimachus H. in Cererem vs. 123. dixit. Color candidus apud veteres erat color hilaritatis, nitoris, festivitatis, pompae.

29. πιείρα, μεγάλη, ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα Aldina. unde restitui sic: πιείρᾳ (in dativo) μεγάλη — repetierunt etiam margines Salam. et Farr. voc. κόσμος ex illa Aldina. caeterae dant πιείρα μεγάλη ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ. Sic ZC. Salam. Farr. Brubach. nisi quod ZC. πιείρα (sine iota subscripto) Brubach. πιείρῃ, μεγάλῃ, ἅτ'. πιείρα, μεγάλη, ἅτ' Salamandr. et Farrean. Henricus Stephanus denique sic edidit: πιείρα, μεγάλα. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος. sed facile sentiet, recte locum a me con-

constitutum esse, si quis versum 31. huic respondentem cum hoc versu comparet. unde apparet, necessarium esse vocabulum κόσμος. Sententia est: quemadmodum cypressus, in arduum excurrens, pingui arvo aut horto est decus, ita quoque Helena Lacedaemoni decus est. Non infitiabor, voc. ὄγμος scitum esse inventum, et sententiae bene convenire. Verum non vidit Zach. Calliergus, quem auctorem et fabrum huius lectionis esse nullus dubito, primum κόσμος ab hoc versu nullo modo abesse posse; deinde, ὄγμος esse generis masculini, eique μέγας, non autem μεγάλη convenire. Veteres homines, plane ut nostri, non modo intra hortorum septa, sed etiam mediis in patentibus arvis, arbores frugiferas, aut alias speciosas et umbriferas plantabant. id quod vel ex sola oratione Lysiae ὑπὲρ τῶν μοριῶν, item ex orationibus Demosthenis adversus Nicoclem et Callistratum constat. Conf. Idyll. 7,79. E Flor. μεγάλα annotatum reperio.

34. ἐκκαλεόντων libri mei dant omnes. nil dubitavi tamen ἐκ κελεόντων restituere ex praecepto magni Casauboni, qui affirmat, in libro Theocriti manu exarato ita se reperisse. vid. Hesych. v. κελέοντας, et Pollux 7, 46. et 10, 126. Scaliger h. l. verum praetervidit. Annotator Vimar. haec adscripserat: [Vetus codex Sambuci disertis literis habet κελεόντων, et supra scriptum est ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων. κελεόντων etiam divinabat Vitus Winshemius, Professor Vitebergensis] quae est insignis, et non contemnenda admonitio.

36. versus hic deest Aldinae soli.

37. forte ἕνται pro εἵνται, *sedent*.

39. f. δρυμὸν, *in saltum*. non oblitus sum versus 22. Pro ἦρι dat mediceus quartus ἤδη e versu superiori. male.

40. πολλὰ τεὰ ἔλενα Ald. sola.

43. et 45. πρᾶται dant Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. HSt. sed recte πράτα ZC. quod recepi, nisi quod iota subscripsi, quo carebat illa editio utroque loco. est enim dativus foemin. sing. *tibi primae omnium*.

46. λαζόμεναι margo HSt. e Florentina.

48. ταῦτ' εἴδῃ Ald. et margo Salam. Farr. HSt. et F. V. teste libro Vimariensi. ἀγγνείῃ (ut etiam operae nostrae dare volebant et debebant) ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Quibuscunque negotium fuit cum operis typographicis, experti sunt, quam male obsequens illa sit natio, tametsi saepius praecepta et praescripta et inculcata, tamen neque

asseque-

assequatur intelligentia, neque manu exsequatur, ut mirandum sit, librum tam paucis mendis deformem, atque hic noster Theocritus est, ex eorum manibus exire. Ecquis denique unus homo tam oculatus est, ut unus omnia cernat, et corrigat, in tanta operarum festinatione, in tanta aliorum negotiorum circumstantium et urgentium multitudine, in chartarum, quae corrigendae offeruntur, immunditie, et typorum haud raro lutulentia. Nemo, nisi qui hoc in pistrino sudarit, omnes eius molestias teneat, et mente percipiat. ἀντείμῃ dat Flor.

50. videntur Λατὼ et Κύπρις versu 51. et Ζεὺς versu 52. ideo iterata esse, quo repraesentaretur par coniugum, quasi unumquodque horum numinum seorsim sponsique sponsaeque nomine invocaretur. κυροτρόφον Flor.

51. hic versus una cum septem insequentibus, hoc est, usque ad finem carminis, iterati sunt post versum 185 Idyllii 22. in illo Aldinae exemplo, quod e bibliotheca Senatus Lipsiensis mecum domi habeo; non sine aliqua lectionis discrepantia. Sed exemplum eiusdem Aldinae, quod Ernestius, V. C. commodato mihi dedit usurpandum, eo errore carebat. Quas itaque lectiones ex illa iterata editione afferam, eas *ex iteratione Aldinae* afferam. v. ad Moschi Idyllium tertium vs. 37. ubi geminus germanus error in Aldinam irrepsit. quo de errore pluribus in praefatione exposui.

53. ἔλθῃ Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἔλθῃς Ald. in iteratione. ἔνθῃ HSt. Aldina quoque in iteratione dabat εὐπατριδῶν.

55. ἔγγεσθε Ald. Salamandr. Farr. Brubach. ἔγρεσθε ZC. HSt. ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ μὴ ἐπιλάθησθε Aldina in iteratione. quod recepi sic, ut paululum corrigerem ad hunc modum: ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε, ut Idyllio 30, 41. οἱ 'πιλῦσαι. (pro ἐπιλῦσαι.) postremum hoc, scil. μὴ 'πιλάθησθε, annotatum etiam dat margo HSt. sine dubio ex hac iteratione Aldinae. nam primo loco dat Aldina, μή τι λάθησθαι, caeterae, μή τι λάθησθε. Genus hoc somni, e quo rursus evigilamus, appellant Graeci ὕπνον ἐγέρσιμον. v. Idyll. 24, 7.

56. πρᾶτος Aldina in iteratione. Adscripserat annotator Vimariensis: [Nonnus in paraphrasi evangelii Ioannis, πρὶν αὐχένα κυρτὸν ἀείρας ὀξὺ μέλος κλάγξειεν ἐγερσιβόητος ἀλέκτωρ.]

ult. ἢ μὰν ὦ ὑμέναι Aldina utroque loco. quod revocavi. ὑμὰν ὦ ὑμέναι caeterae.

Post hoc Idyllium sequuntur in editionibus Henrico Stephano vetustioribus haec: Epitaphius Bionis, Europa, Amor fugitivus, Fur favorum, Epitaphius Adonidis, Bucolisus. ad quem cum pervenerimus, edemus ordinem reliquorum quoque Theocriteorum carminum, qui in vetustis illis editionibus regnat.

AD IDYLLIVM DECIMVM NONVM.

Idyllium hoc Stobaeus c. 61. retulit. sed deest editioni primae a Io. Franc. Trincavello anno 1535. curatae.

3. χεῖρ' ἐφύσσει Ald. S. hoc est exemplum illud, quod in Bibliotheca Senatus Lipsiensis servatur. χεῖρ' ἐφύσση Ald. E. hoc est illud, quod cl. Ernestius commodato dedit. χὲρ' ἐφύσση ZC. et reliquae.

4. ἄλλατο (duplici λ) Ald. E. ἄλατο (simplici) Ald. S. et caeterae. v. Idyll. 17, 100.

5. δεῖξε Aldina. δεῖξεν caeterae, auctore ZC. qui frustra de metro erat sollicitus. poterat enim δεῖξέ τε τὰν ὀδύναν refingere, si necesse erat, fulcrum versui addere, quod non erat.

7. γελάξασα Ald. S. γελάσασα Ald. E. ZC. et reliquae. ἶσον ex Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. revocavi. scil. χρῆμα, vel ἐπιτήδευμα, σόφισμα, vel tale quid, aut accipitur adverbialiter pro ἐν ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ λόγῳ. dat idem quoque Stobaeus Gesneri p. 391. primus HSt. dedit ἶσος.

ult. χὠ] forte κὠ, *et annon* — aut χ' ὡς — *et o quam parvus tu quidem es.*

AD

AD IDYLLIVM VIGESIMVM.

Quatuor primos versus huius Idyllii dat Anthologiae graecae princeps editio, et fragmentum eius in membranis exaratum, quod Reimarus, V. C. aliquando utendum ad me misit, et quod, cum olim fuisset Eliae Putschii, ad Io. Alb. Fabricium pervenerat. sed Henricus Stephanus ab editione sua seclusit. Legitur in illis, quos dixi, libris hoc fragmentum, sed tacito auctoris nomine, inter illa duo epigrammata, medium, quorum prius est Antiphili, Βόρχος, (p. 97. edit. HSt.) posterius ignoti ὦ πᾶν. Caeterum non videtur hoc carmen Theocriti esse. Deerat folium, in quo Bucoliscus est exaratum, exemplo Ernestiano. quo fit, ut ex hoc libro ad Idyllium 20. et 21. discriminis nihil afferre possim. nam exemplum Aldinae tertium (tria scilicet, quod ego equidem sciam, in urbe nunc sunt, non plura) illud, quod in Bibliotheca Vniversitatis, in Collegio Paulino dedicata, servatur, senatorio modis omnibus consentit.

1. Non infitiabor omnino, graecum esse nomen Εὔνικος et Εὐνίκα. videtur tamen poeta potius Κλεονίκα dedisse. *Cleonicus* et *Cleonica* sunt nomina multo, quam *Eunicus* et *Eunica*, usurpatiora. vid. tamen ad Idyll. 13, 45. collato 14, 13.

4. Annotator Vimar. adscripserat: [ἀστικὸς καὶ ἀστυκός. utroque enim modo scriptum reperitur apud auctores, sed prius est magis in usu. τῷ ἀγροικῷ opponitur καὶ ἀγροδιαίτῳ.]

5. ὀπεῖα (uno π) λαλέεις, ὡς ἄγρια παίσδεις Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. Possit haec lectio sic satis bene se tueri, si ὀπεῖα pro anapaesto habeatur. ἀγρικὰ, mutato accentu, recepi. HSt. dat ὀππεῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις. Vocabulum ἀγρικὸν eiusmodi est, atque ἀστυκόν. Scholiastes Nicandri ad *Theriac.* 78. habet ἀγροικῇ. quod sitne in ἀγρικῇ, au ἀγροικικῇ reformandum, dubito.

7. et 8. ironice accipiendos esse, res ipsa loquitur. v. Palmer. Exerc. p. 810.

9. εἰσὶ μέλαινες Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. (v. ad Idyll. 16, 36.) ἐντὶ μέλαιναι HSt. Brodaeus Miscell. 7, 10.

10. ἐξίοδεις] ex ore scilicet, aut ex universo corpore. φεῦγε Ald. ZC. Salam. Farr. quod possit illo noto Callimachi φέρβε μᾶλα (H. in Cererem vs. 137.) excusari. sed praesto est facilis medicina φύγε, quod dant Brubach. HSt. Brodaeus loc. cit.

11. ἐς τεὸν Aldina sola. quod potest hactenus verum esse, si ἐς τε ὂν [id est ἐὸν] exaretur. Caeterae omnes εἰς ἑόν.

12. revocavi σύνεχες (simplici ν) ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. συννεχὲς (duplici) HSt. quasi metrum in illo non constaret.

13. μυθίζοισα est in omnibus libris meis. nihilominus refinxi μυχθίζοισα, irrisit mussitans, surdo murmure. Hesych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι. λοξοβλέπεισα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. unde effeci λοξοβλεπεῦσα, a verbo λοξοβλεπεῖν. Possit quoque λοξοβλεπτεῦσα exarari, salvo metro. utraque forma usurpatur in verbis a βλέπειν productis, tam in βλεπεῖν, quam in βλεπτεῖν. sed haec est usitatior, quam illa. vulgo λοξὰ βλέποισα, ut volebat Brodaeus l. c.

14. ad σεσαρὸς adscripserat annotator Vimar. [κεχηνὸς F. V.] quae nescio sitne coniectura Fulvii Vrsini, an varians lectio in eius codice reperta.

15. μέγ' ἔλεξεν Ald. Salam. Farr. Brubach. μ' ἐγέλαξεν ZC. HSt.

16. τῶγεος Aldina sola, unde aequo iure poterat τῶχεος, id est, τοῦ ἄχεος, formari, quam τῶλγεος, quod habent ZC. editio, et ex ea caeterae omnes. ἔρσαι dant Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἔρσᾳ HSt. Non infitiabor, saepe iota in fine talium vocabulorum remansisse ex vetusta exarandi ratione, quae iota ad latus adscribebat, cuius loco nunc punctum literae extremae subscribitur. Et volebat Brodaeus quoque ἔρσα c. l. Refinxi tamen ἔρσας, primum, quia melius hoc cum τῶλγεος convenit, quoad casum, tum, quod ς et ι in vetustis illis libris tam simillimis inter se modis exarantur, ut facile permutari et aegre discerni queant.

17. λυποῖσα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. λιποῖσα HSt. λυπεῖν Graecis, praesertim recentioribus, e quorum numero videtur esse, quisquis est, huius carminis auctor, significat, non modo *dolorem quemcunque*, sed etiam inprimis *iram creare, stomachum ciere.* λύπη his multo creberrime est idem atque ὀργὴ, *ira, iracundia.*

22. post

22. poſt πρέμνον punctum dant ZC. Salamandr. Farr. comma HSt. neutrum Aldina, Brubach. recte vero. nam ſententia haec eſt: τὴν δὲ ἐμὴν ὑπήνην ἐπύκαζεν οἱονεὶ κισσός τις περὶ πρέμνῳ. aut πρέμνῳ προσφύς. *meum mentum denſa obumbrabat coma quaſi hedera quaedam ſtipitem amplexa.* ἐπόκαζεν vitioſe dat Aldina ſola, caeterae ἐπύκαζεν.

23. κέχυνται Ald. Salam. Farr. Brubach. κέχυντο ZC. HSt.

25. tria haec verba δ' ἄρ' ἔην deſunt Ald. ZC. Salam. Farr. ſed ſunt in Brubach. HSt. margo HSt. dat eorum loco γλαυκᾶς. quod magis placet, et malebat quoque Brodaeus. Annotator Vimar. adſcripſerat haec: [In Venet. μοι tantum reliquis deficientibus. ἴσως. μοι γλαυκᾶς χαρ. F. V.]

26. καὶ στόμα καὶ ὑπ' ἀκτᾶς Ald. τὸ στόμα καὶ πακτᾶς ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Brodaeus. debebat corrigi καὶ στόμα δὲ πακτᾶς, ſcil. τροφαλίδος.

27. ἔῤῥε Ald. Salam. Farr. Brubach. ἔῤῥει ZC. ἔῤῥει HSt. μελικήρω dant omnes mei libri. ſed ſecutus ſum eos, qui vocabulum in duo dividunt, teſte HSt. tametſi adhuc addubito, ſitne κηρὸς pro κηρίον, *favo*, uſitatum.

28. μέλισδμα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. et ipſe adeo, quod miror, HSt. Fuiſſe videtur libris in aliis μέλισμα, aliis μέλιδμα. ambae tum illae lectiones in unam μέλισδμα ſunt confuſae. μέλιδμα dat Commelin. μέλισμα Oxonienſis a Io. Fello, Epiſcopo Oxonienſi, A. 1677. curata, qua plurimum utor, et Londinenſis A. 1729. quae operis noſtris ad imitandum eſt in manus data.

29. πᾶσι αὔλῳ Ald. παννιαύλῳ ZC. Salam. Farr. Brub. παγιαύλῳ Flor. πλαγιαύλῳ HSt. cuius illud inventum eſt, ut ex eius annotatione patet, ubi e Florentina παγιαύλῳ, et ex Pariſina πανιαύλῳ aſſert. Brodaeus et Xylander ampleCtuntur παννιαύλῳ, et exponunt paene ſimili modo. Xylandri verba in eius ἀποσημειώσεσιν a nobis exhibentur. Brodaei autem haec ſunt: [Athenaeus πολυκάλαμον vocat, cuiusmodi eſt Virgiliana illa fiſtula: *ſeptem compacta cicutis*, cui ſex adhaerent calami. Ovid, Metamorph. 2. *diſpar ſeptenis fiſtula cannis.* nec me praeterit, Theocritum Idyll. η. mentionem facere σύριγγος ἐννεαφώνου. quin etiam παννιαύλῳ *omnibus fiſtularum generibus* exponas, nihil impedio.] Ex παννιαύλῳ facile efficias τανυαύλῳ, *fiſtula in longum porrecta;* quae mihi vera lectio videtur.

31. τὰ δ' ἄτυχα dubito, sitne singularis, an pluralis. sitne pro ἡ ἄτυχη, scil. γυνὴ, vel ἑταίρα, vel κόρη, vel tale quid, (nam in foeminino singulari est anceps) an subaudiatur τὰ γυναίρια, vel κοράσια, vel tale quid. Henricus Stephanus χείλεα vult subaudiri. cui subscribat, qui vult, per me licet, ut subscripsit annotator Vimariensis. Brodaeus pro singulari accepit.

32. variat huius loci distinctio in libris post παρέδραμε, neque Ald. neque ZC. neque Salam. et Farr. punctum habent, aut comma. Brubach. comma habet. Post ἀκύει ponunt omnes punctum, praeter HSt. qui locum hunc sic exhibet: παρέδραμε. κὤποτ' ἀκύει ὡς καλὸς. Revocavi veterum librorum et interpunctionem et lectionem, in quibus est χὼ καλὸς. In Aldina quidem sic est perspicue, in ZC. vero et Salam. Farr. atque Brubach. χὼ καλλὸς. Sententia est: praeter me praetercurrit, neque audit vociferantem. Etiam pulcher Dionysus (seu Liber pater.)

33. f. πόρτις (pro πόρτιας) in plurali.

34. ὐκ ἔγνω seu modo aiendi seu interrogandi accipi et efferri potest.

36. φύλασσε ex Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. revocavi. φίλασε HSt. Verbum φυλάσσειν de rebus usurpatur, quas quis sibi caras seorsim, privatim, clam habet, et in sinu atque oculis gerit, ab accessu multorum remotam, clausam tenet, ut pellicem.

37. ὄντε ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ὖτε Ald. quod possit in ὐχ ὁ refingi. *nonne cum.* quod si facimus, tum δὲ potest servari, quod versu 38 est in omnibus meis libris post ὀλύμπω. alias si ὄντε servatur, δὲ mutari debet cum τε vs. 38. quod feci.

38. ὀλύμπω Ald. Salam. Farr. Brubach. ὠλύμπω ZC. ὐλύμπω HSt.

39. λάθριον ἀνάπος ἦλθε καὶ εἰς ἐμὰ παιδὶ κάθευδε Aldina. λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε καὶ εἰς ἐμὰ παιδὶ κάθευδε ZC. et sic quoque Salamandr. et Farreana, nisi quod hae duae dant κάτμιον, ut mirer, qui potuerit annotator Vimar. ex Veneta αἶπος ἀνῆλθε afferre. denique Brubach. λάτμιον et εἰς ἐμὰ. verum non sic dicitur. saltim ἕνα dedisset Camerarius aut Xylander, quisquis illam Brubachianam curavit. subaudi κοῖτον, vel χῶρον, vel τόπον. HSt. quidem dedit ἕνα. quod potest ferri. Scaliger volebat εἰς ἕν. recte vero hoc, et testatur Andreas Schottus

tus Obſerv. p. 98. id a ſe in codice Toletano repertum. ſed ſi εἰς ἕν, ſcil. λέκτρον vel χωρίον dicitur, recte quoque dici poteſt ἕνα. Ego ex illo ἐμὰ, quod veteres libri conſtanter exhibent, effeci ἑμὰ, id eſt, τὰ αὐτὰ, ſcil. λέκτρα, vel κοίτη, vel ἤθη. de voc. παιδὶ vid. Idyll. 8, 66. Haec dudum ante ſcripſeram, et editus iam erat Theocritus noſter, atque venalis praeſtabat ante, quam ad manus meas veniret liber Vimarienſis, in quo haec annotata reperi: [In Florentina legitur καὶ εἰςέμα. unde coniicere licet, καὶ εἰςάμα ſcriptum fuiſſe in archetypo.] unde Brodaeus effecit εἰς ςόμα, *adoleſcentis os ſuavians dormiebat*.

40. f. κλαῦσς, *ploraviſti*, pro ἔκλαυσς. niſi κλαίεις ad anniverſarium luctum ob Atyn reſpicit.

41. παῖδα] Ganymedem. ut Brodaeus obſervavit.

42. revocavi μόνον ex Aldina. caeterae omnes μόνα. habet utraque lectio, quo ſe commendet. In lectione Aldina haec ineſt ſententia: nullum non aliud hominum genus admittit, oſculatur, in ſinu fovet; ſed unum modo bubulcum aſpernatur.

43. ἀδὲ Ald. Flor. unde ἁ δὲ effeci. poterat quoque ἡδὲ ex eo effici. caeterae dant ἅ τε.

44. οὐ deeſt Ald. Salam. Farr. Brubach. habent ZC. et HSt. ſi omittitur, poteſt verſus ſic legi: μηκέτι μηδὲ, Κύπρι, τὸν Ἄδωνιν μήτε —

AD IDYLLIVM VIGESIMVM PRIMVM.

Si quod aliud in Theocriteis eſt mendoſum et explicatu difficile carmen, hoc profecto eſt; in quo illuſtrando tam parum operae poſuiſſe Caſaubonum aegre fero; itemque, alterum exemplum Aldinum ad manus nullum eſſe; in quo varias lectiones haud paucas ineſſe, ad emendandum perutiles, nullus dubito. Brodaeus obſervat, eſſe, qui carmen hoc Theocrito derogent.

1. Διόφαντες Ald. ZC. Salam. Farr. vitioſe. Διόφαντε Brubach. Brod. Adſcripſerat annotator Vimarienſis ad h. v. haec:

haec: [sic Xenophon paupertatem appellat σοφίαν αὐτοδίδακτον. ἃ γὰρ ἐκείνη τοῖς λόγοις πείθει, αὕτη τοῖς ἔργοις ἀναγκάζει]

3. ἐργατίνεσσιν Aldina sola, v. ad Idyll. 16, 26. caeterae ἐργατίναισι.

4. ἐπιβάσησι τὸν ὕπνον Ἐφνίδιον θορυμβεῦσιν ἐπιστάμεναι μελεδῶναι Ald. ἐπιψαύσησι τὸν ὕπνον, αἰφνίδιον θορυβεῦσιν (sic) ἐπιστάμεναι μελεδῶναι ZC. et sic quoque Salam. Farr. Brubach. nisi quod Salam. Farr. ἐφνίδιον, et S. F. Brub. θορυβεῦσιν habent. omnes tamen hae dant ἐπιστάμεναι (per π.) quod revocavi. Annotator Vimar. adscripserat: [ἄλλ. ἐφιπτάμεναι.] Distinctionis nihil habet Aldina versu 4. sed ZC. in calce versus comma figit, item Salam. Farr. et Brubach. ego distinctionem sic mutavi, ut comma retraherem ad ἐπιψαύσησι, quod verbum genitivum videtur potius, quam accusativum, amare. ἐπιψαύειν τῆς νυκτὸς ὀλίγον, id est, κατ' ὀλίγον, est, *noctem*, seu *quietem nocturnam*, *delibare*, *extremis quasi digitis attingere*. tum θορυβεῦσιν τὸν ὕπνον αἰφνίδιον, id est, ἐξαίφνης, *repente interpellant somnum*. Possit etiam ἐπιβάσησι ferri et defendi. noctem ἐπιβαίνειν, ingredi, invadere, inscendere, in ea gradum ponere, vel vestigium figere, non minus recte dici potest, quam ἐπιψαύειν. Tempus, seu diurnum, seu nocturnum, navi potest comparari, in quam inscendit homo, et cui se ferendum committit. ἐπιστάμεναι propter consensum librorum praetuli. est aor. 2. medii. ἐφιστάμεναι suadet Brodaeus, et recepit HSt. e Florentina, commemorans idem, esse, quos non nominat, qui ἐφιπτάμεναι legant. sed ἐπιστῆναι verum est. derepente alicui supervenire, eumque opprimere, nec opinantem. Fuit, cum pro ἐπιβάσησι in mentem veniret ἐπιβρίζησι. a v. ἐπιβρίζειν, *indormiscere*. sed maneat vulgata, vitii expers.

6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες pro ἰχθύων, ut supra idyllio 16, 72. τρόχον ἅρματος pro τρόχως ἁρμάτων.

8. φυλλίνω] *oleastrino* Brodaeus. male.

9. κεῖτο τὰ ταῖς χεροῖν ἀθλήματα Aldina sola. caeterae κεῖτο τὰ ταῖν χεροῖν ἀθλήματα. Possit ex Aldina lectione effici κεῖτο τὰ γλίσχρα χεροῖν ἀθλήματα. sane ex ΤΑΙΣΧ facile efficiatur ΓΛΙΣΧ. in Flor. est τῶν χειρῶν.

10. λῆγα Aldina sola. caeterae λῆδα. forte leg. λινᾶ. sane ΛΗΓΑ et ΛΙΝΑ non multum inter se discrepant, quoad ductus literarum. algosa retia, aut funiculi, qui ex arundine apti in undas demittuntur ad pisces hamo capiendos. Non profecto τὰ λῆδα, pannuciae, possunt inter ἀθλήματα τῶν χειρῶν haberi,

haberi, res, in quibus cum contentione manus elaborant, et paulo post vs. 13. enumerantur εἵματα, πῖλοι, qui sunt iidem cum pannuciis. Annotator Vimariensis haec adscripserat: [λῖνα Ovidius Metamorph. XIII. Pauper et ipse fuit, linoque solebat et hamis decipere et calamo salientes ducere pisces.] et alio loco eiusdem paginae haec: [λῆδα) λῦνα F. V. alterum exemplum Fulvii Vitini exhibebat λῖνα, quae scriptura omnino proba. Apollinarius Psalm. χ. οὐρανόθεν χαλεποῖς λῖνα φθισίμβροτα πέμπει. vide differentiam inter λῖνον καὶ λίνον in Schol. in Idyll. α. Nicander Alexipharm. νέον θύος ἄντριχι λίνῳ ὀχλίζων. id est, ἐρίῳ] alio tandem loco haec: [ἴσ. γρ. λάδη δωρικῶς ἀντὶ τοῦ λήδη. λῆδος γάρ ἐστιν εὐτελὲς τριβώνιον ἢ χλαμύδιον παλαιόν. Alcman. λᾶδος εἱμένα καλόν, v. Eustathius ad Iliad. Σ.] Etiam Brodaeus Miscell. 7, 12. vult τά τε λίνα.

11. οἱ μειαὶ κυρτοὶ Aldina, sine distinctione. ὀρμειαὶ κυρτοὶ ZC. item sine distinctione. et sic quoque Salamandr. Farr. Brubach. sed HSt. ambo haec vocabula commate intergesto dispescuit. Videtur in lectione Aldina prima syllaba articulus οἱ esse, in μειαὶ autem μελεοὶ latere, ut sit οἱ μελεοὶ κυρτοί, καὶ αἱ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, vel οἱ βαιοὶ.

12. μείρινθοι κῶά τε Aldina. μήρινθοι, κῶάς τε caeterae. revocavi κῶα ex Aldina. *pelles* in plurali. Annotator Vimar. adscripserat haec: [sic supra p. 60. [p. 17.] dixit γέρων πέπλος. at Homer. Odyss. χ. τῷ δ' ἑτέρῳ σάκος εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. ubi v. Eustath.]

13. εἵματ' ἀεύσαι Aldina. caeterae εἵματα πῖλοι, veteres quidem sine commate, HSt. autem cum commate intermedio. In Aldina videtur εἵματα βῦσαι aut κεῦσαι latere. *ad vestes ibi abscondendum*, a βύειν vel κεύθειν. Brodaeus interpretatur vulgatam *vestes e lana crassa et subacta.*

14. ἁλιεῦσι (sine ν ephelkystico) et πλᾶτος Aldina sola. caeterae ἁλιεῦσιν et πλοῦτος.

15. οὐ χύθραν εἶχ' οὐκῖνα Ald. οὐ χύτραν εἶχ' οὐχ ἶνα ZC. Salam. Farr. Brubach. nisi quod Brubach. etiam χύθραν dat. οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα HSt. quae lectio vera est, aut certe omnium maxime tolerabilis. Auctor eius videtur Io. Auratus esse. Scaliger volebat οὐ χύα. Brodaeus οὐκ ἶνα, et ait, ἶν esse genus mensurae.

16. πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρα πενία. ἢ σφᾶς ἑταῖρος Aldina. cui consentiunt Salam. Farr. nisi quod ἢ omittunt, et σφὰς cum gravi exhibent. τήνας ἄγρας πενία, σφὰς ἑταῖρος ZC. Brubach.

bach. Ab Henr. Stephano profecta est lectio, libros iuniores pervagata, πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας. πενία σφιν ἑταίρα. qua e lectione retinui postrema, sola media mutavi, τήνοις. ἁ γὰρ et τήνοις quidem obsecutus Scaligero et Valkenario, qui Ep. ad M. R. p. XLI. τἄλλ' ἐδόκει τήνοις. ἄγρας πενίας φὰν ἑταίραν coniicit, Scaliger autem πάντ' ἐδόκει τήνοις. ἄγρα πενίασφι ἑταίρα. Locus est vexatus, in quo forte tutissimum fuerat, exemplo Aldino inhaerescere, in quo videor mihi lectionem hanc deprehendere latitantem, πάντ' ἐδόκει τήνοις. ἁ γὰρ πενία ἧς σφὸς ἕταιρος, vel σφὰ ἑταίρα. σφὸς idem est atque σφέτερος. πάντα iterari poetis pervulgatum est. v. Moschi Idyll. I. vs. 21. et saepe illa figura utitur Oppianus.

17. μέσῳ Ald. ZC. Salam. Farreana, Brubach. μέσσῳ HSt. πενία δὲ παρ' αὐτὴν, (cum puncto, aliae cum commate in fine) Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. παντᾶ δὲ παρ' αὐτὴν HSt. qui punctum in fine versus omittit. Florentina, teste eodem HSt. dat πάντη. Brodaeus quoque πάντη volebat. displicet sive πάντη, sive παντᾶ. erat enim tugurium hoc non undique mari cinctum, sed in litore positum. Venit aliquando in mentem duplex coniectura. altera πελία δὲ. *glaucum mare*. altera πέλεν. ἁ δὲ — utra vera sit, aut quid denique h. l. verum, docebit aliquando melior dies.

18. θλιβομέναν dant mei libri omnes. nil dubitavi tamen θλιβομένα rescribere. *mare sese ingerens, velut appressione et connixu quodam, allisa ad mapale, stridebat argutum.*

19. τὰ μέσα τὸν δρόμον ἁ. ἁ. σελάνα Ald. Salamandr. Farr. Brub. τὸν μέσατον δρόμον ἁ. ἁ. σελάνας ZC. HSt.

21. v. Casaub. ad Athen. p. 590. ἐρέθειν ᾠδὴν, *sollicitare cantum*, est, cantandi conatu sese ad cantandum alternis invitare.

22. revocavi ψεύδοντο ex Aldina, quae sola id habet. caeterae dant ψεύδονται.

23. ζεὺς deest Aldinae. caeterae omnes habent. si φέρησι scripsisset poeta, posset sententia pro plena et perfecta haberi. *quando aestas affert dies longos.*

26. ἀσφαλίων est in omnibus meis libris. unde nomen piscatoris effecere. ferrem forte, si ἀσπαλίων esset. ἀσπαλιεὺς est *piscator*. sed praeterea docet ipsa quoque loci ratio desiderari, *praeter rem, inepte, stulte.* μαψιδίως vel μαψίδιον, aut αἶψα λίαν, *nimis festinanter*. Visum tamen est, μέμφῃ in modo coniunctivo, pro imperativo μέμφε, accipere, et literula una

una accentuque mutato, refingere, ἀσφάλιον. *tutius, cautius,* (quam nunc fecisti scilicet) *in posterum vitupera bonam aestatem.* ἀσφαλίων in comparativo pari modo formari potest, et in superlativo ἀσφαλίστατος, atque ἀσφαλέστερος, ἀσφαλέστατος. Adscripserat annotator Vimar. [quidam legunt ἆ φίλε, μὴ μέμφευ. Ἀσφαλίων nominatur apud Homer. Odyss. δ.]

27. παρέβαν τὸν νέον δρόμον Ald. παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον ZC. Brubach. HSt. παρέβα τὸν νέον δρόμον Salam. παρέβα τὸν νέον δρόμον Farrean.

28. σκόπτοισα et ποιεῦντι Ald. κόπτοισα et ποιεῦντι ZC. Salamandr. Farr. Brubach. κόπτοισα et ποιεῖ τιν HSt. Adscripserat annotator Vimariensis [ποιεῖν τιν F. V.]

32. νικάξῃ Ald. Salamandr. Farr. Brubach. νικαξῇ ZC. HSt. id est, νικηθήσῃ nam saepe futurum primum medii pro futuro passivi usurpatur. Brodaeus νικαξῇ. reddit *vinces.* Colligit sic: qui plurimum valet ingenio, ille somniorum optimus est interpres. Sed tu, amice, sollertia praestas. nemo enim ea te facile superet. Quapropter haberi potes pro somniorum optimo interprete. Operam itaque mihi nava in meo insomnio interpretando. Valkenaer Ep. ad M. R. p. LXI. Scaligeri coniecturam ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ probat. Venustas nempe verbi Dorici (ut ipse appellat) oculos ei praestinguebat. Vulgata bene habet. Vimar. [μάντις γ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς. Euripides citante Plutarcho.]

34. ἄλλος καὶ χόλον τι Ald. ἄλλως καὶ χολή ἐτι ZC. Salam. Farr. ἄλλως καὶ σχολή ἐτι Brubach. HSt. Brodaeus. Possit ex Aldina quoque effixi ἄλλως καὶ σχολή ἐντι, aut ἄλλως καὶ εὔκολόν ἐντι.

35. ἐν φύλοις Aldina sola. caeterae ἐν φύλλοις. non placet φύλλοις. desideratur epithetum pro κύμασι, incipiens ab εὐ. memini quidem illorum vs. 8. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. nihilominus tamen haud arridet vulgata. Non succurrit nunc melius, quam εὐφλοίσβοις ποτὶ κύμασιν. sed et hoc non satisfacit.

36. ἄλονος ἐν ῥάμμῳ τὸ δὲ λύχνειον Aldina. Vimar. etiam ῥάμμῳ e Florentina annotavit. ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ. τὸ δὲ λύχνειον ZC. Salam. Farr. Brubach. et sic quoque HSt praeter λυχνίον. inde effeci ἀΐονος ἐν ψάμμῳ. *dormire nesciens in arena litoris.* Illud ἀΐονος pro trisyllabo pronunciatur, ac si ἀ-ιό-νος esset *ajonos,* aut ἄϋνος, ut quidam, in similibus locis, exarare amant. ϱ et ψ et φ in vetustis libris saepe inter se permutantur. et

solet ψάμος perinde simplici atque duplici μ exarari. Auratus teste Vimar. volebat δίκτυον pro λυχνίον. Idem annotator adscripserat locum e scholiis Thucydidis ad l. 2. de prytaneo. Brodaeus affert haec aliena utique. [Lucerna, ut assolet, in Prytaneo est, non hic apud nos, aut, lucerna pignori data est. Moris erat apud Athenienses, ut a litigantibus in Prytaneo deponerentur pignora.]

37. φαντὶ γὰρ ἄγραν τόδ' ἔχειν Ald. caeterae omnes post secundam vocem addunt αἰὲν. in Flor. est ἀεὶ. Ego ex Aldina effeci ἀγρυπνίαν. *nam aiunt, illam* (lucernam in Prytaneo ardentem) *insomniam, vel pervigilium agere.* pro salute civium puta. Habet dictio nonnihil proverbiale. propterea φαντὶ addit. Scena potest esse in litore Attico, si alius quis carminis huius auctor est, a Theocrito diversus. Verumtamen, quo minus existimetur, a poeta Syracusano profectum esse, nil movere nos debet Prytanei commemoratio. Nam in nulla non civitate Graeca, et proinde quoque Syracusis et Alexandriae prytanea erant, et in prytaneis quibusque focus civitati cuique suus publicus erat. Nulla civitas sine foco publico seu communi poterat esse. sed ille focus nusquam erat, praeterquam in prytaneo. Erat ergo civitati cuique suum prytaneum. Per occasionem prosodiae vocabuli ἀγρυπνία possim hic de illo nobili epigrammate Callimacheo in Aratum agere, quod Ernestius, V. C. singulari disputatione, docta hercle et accurata, exposuit. sed esto hoc alii tempori reservatum. Porro dat Aldina λέγεο ποτὶ νυκτὸς. caeterae λέγε μοι ποτὶ νυκτὸς. forte fuit in libris quibusdam λέγε δή ποτὶ νυκτὸς.

38. ὄψιν τά τις ἔσσεο δὲ λέγει μάνυαν ἑταῖρε Ald. quo versu vix alius est in toto Theocrito corruptius ab Aldo editus. ὄψιν πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταῖρε ZC. et caeterae. quo non sanatum videtur ulcus, sed solummodo incrustatum. Forte deest versus.

39. κατέδραθον ἐν εἰαλίοισι Aldina. caeterae κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι.

40. pro ἐν ὥρᾳ Piersonus Verosimil. p. 48. vult ἀωρὶ. non video, qua de causa. Tempus est infinitum ἐν ὥρᾳ, subaudi τοῦ δείπνου. *tempore coenae oportuno.* Brodaeus quoque *consueto tempore* reddit. Piscatores hi finguntur, peractis laboribus maritimis, satis tempori, *bey guter Zeit,* coenasse, et satis mature cubitum isse, quo possent maturius rursus evigilare.

lare. Sobrietatem victus significat ἐν ὥρᾳ, non citius, neque serius, quam par erat. v. Casaubon. ad Athenaeum p. 268. Palmer. Exerc. p. 811.

42. μεμχῶτα est in libris meis omnibus. testatur tamen Henricus Stephanus, esse in libris quibusdam, quos non nominat, βεβρῶτα, cum iisque se facere. καθεζόμενος δὲ δόκεον dat Aldina sola.

44. ἥ τις Aldina sola. caeterae καί τις. lectio Aldina sic potest admitti, ut aut ἥ τις, *sane quaedam*, legatur, aut ἥ τις, id est, πρὸς ἥν, *erga quam escam sese piscis quidam, de numero illorum grandium, erigebat.* possit quoque ἧς legi. nam ὀρέγεσθαι, *sese erga aliquid cupiditate quasi porrigere atque protendere, appetere aliquid*, plerumque cum genitivo construitur. Annotationem Henr. Stephani ad h. l. non intelligo.

45. ἄρτω Ald. caeterae ἄρτως.

46. τἀγχίστρων Ald. bis vitiose.

48. τὼ χεῖρε τεινόμεναι περικλώμενον εὖρον ἀγῶνα Ald. τὼ χέρε τεινόμενος περικνώδαλον εὗρον ἀγῶνα caeterae, nisi quod HSt. περὶ κνώδαλον duobus dat vocabulis. revocavi Aldinam, praeterquam in εὗρον. Sententia est: *ambae manus contentae*, (aut, si θεινόμεναι malumus, *ictae*) *inveniebant certamen tortuosum*, seu *contentiosum*, in quo necesse esset toto corpore contorqueri miris modis. aut etiam *anceps*, plenum anfractuum et recessuum, ut iuga montium sinuosa.

49. pro μὲν videtur κεν aut μιν leg. esse.

50. f. ὑπομίμνασκον pro ὑπεμίμνησκον, scil. ἐμαυτόν. *ipse mecum sic agitabam animo. ipse mihi in mentem revocabam.* νύξας Ald. dubium, sitne secunda persona aor. 1. indicativi, an participii nominativus. νύξεις caeterae.

51. καὶ νύξαι χάλεξας, καὶ ὁ φεύγοντες ἔτεινα Ald. καὶ νύξῃ χαλέψας ὁ φεύγοντος ἔτεινα ZC. Salam. Farreana, Brubach. καὶ νύξῃ χαλεπῶς καὶ ὁ φεύγοντος ἔτεινα HSt. qui admonet, esse, qui μὴ νύξῃς χαλεπῶς legant, in quibus est Brodaeus, qui postrema sic reddit: *et manum in piscem extendi haudquaquam fugientem.* v. Palmer. Exerc. p. 811. Ego nihil hic video certi et perspicui, sed satis habeo, afferendis variis lectionibus materiam veri inveniendi praebuisse ingeniosioribus.

52. Ἰδὼν offensioni est. Henr. Stephanus cum iis facit, qui ἤνυσα δ' ἂν legunt, in quibus est Iosephus Scaliger, et annotator Vimar. etiam hanc lectionem annotaverat. sed bene

habet hoc vocabulum, significatque *sudans*, vel *cum effuso sudore. peregi certamen meum, posteaquam sudassem.* Est ab ἰδίειν, *sudare*, anomale quidem, verumtamen sic usus evaluit. Aratus Phaen. 152. οὐκ ἂν τύς γε ἰδὼν ἐπιτεκμήραιο. quem locum Grotius sic reddidit, *quae* (sidera) *parvo reperire labore*, et Avienus dudum ante, *nec contemplandi labor anxius.* Brodaeus reddit, *ut in quiete videre existimabam*, inepte, ut alia multa idem.

53. πάντα τοι τῶ χρυσῶ Ald. Flor. qua in lectione agnosco παντᾳχοῖ vel παντᾳχῇ (nam perinde id est, sive ad sententiam, sive ad metrum) τῷ χρ. si πάγχυ dicitur, etiam recte dicitur παντᾳχῦ, et si παντᾳχῶ, etiam παντᾳχοῖ. nam ut illud est genitivus, ita hoc dativus antiquus est· εἶχε δὲ σᾶμα revocavi ex Aldina. *habebat ille piscis notam, qua insignis erat*, seu capiti, seu dorso, seu caudae impressam. εἶχέ με δεῖμα ZC. Salam. Farr. Brubach. εἶχε δὲ δεῖμα HSt.

54. μή τι Ποσειδάωνι πέλει ὁ πεφιλαμένος ἰχθύς Ald. quod refinxi sic: μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ πεφιλαμένος ἰχθύς. *vide, ne ipse Neptunus sit ille mibi carus piscis.* aut, *ipsene forsitan Neptunus est piscis hic meus, mibi tam acceptus?* piscator ita ipse secum agit pavidus. v. vs. 49. sqq.

56. ἐγὼ ἐκ τῶν γ'κίστρων (sic) Ald. quod possit sic reformari, ἐγὼ 'κ τῶν ἀγκίστρων.

57. τῶ γ' κίστρια (sic) χρυσὸν ἔχοισα Ald. sed caeterae ἔχοιεν. Dicuntne Dores τὠγκίστρια pro τὰ ἀγκίστρια, etiam ubi nullum omicron aut ω megá occurrit? Ego hic τἀγκίστρια reposui.

58. καὶ τὸν μὲν πίστεύσασα καλά γε τὰν ἠπείρατον Aldina. caeterae καὶ τὸν μὲν πεισθεὶς κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο. Videtur haec lectio a ZC. ingenio profecta esse. Forsitan poeta sic dederat, (quod Aldinae quidem lectionis vestigia subiiciant) καὶ τὸν μὲν πίστευσα, καλὸν γε τὸν ἠπειράταν. *et illum quidem funibus alligavi, praeclarum terrae continentis futurum incolam.* sed statuant de hoc peritiores.

60. καὶ τοι χρυσῶ βασιλεύσει Ald. (Vimar. etiam τοι e Florentina annotaverat) καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύσειν ZC. Salam. Farr. Brubach. καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν HSt. forte dedit poeta καὶ τῷ χρυσῷ 'μβασιλεύειν. (id est ἐμβασ.)

61. καξήγειρε καὶ τὸ δ' ὦ ξ. Aldina sola.

62. τὸν ὤμοσα θαρρῶ Aldina. caeterae τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ. Ego θαρρῶ ex Aldina revocavi. Sententia dictionis θαρρεῖν τὸν ὅρκον est haec, certus de se esse, nunquam se commissurum esse,

esse, ut peieret, et iusiurandum a se dictum violet. Piscator itaque affirmat, certum se esse, nunquam se esse peieraturum, aut contra, quam iurasset, acturum, quicquid tandem se sit futurum, aut quaecunque somnii sui interpretatio. Cui socius apte respondet, καὶ σύ γε μὴ τρέσῃς. recte facis, quod animi tui tam certus et securus es. laudo factum, nil trepida. noli angi.

63. καὶ σύ γε τρέσεις Aldina sola. (sine μὴ et simplici sigmate in verbo.) unde possit effici σύ γε μή τι τρέσεις.

64. χρύσεον ὡς εἶδες εὗρες. εἴσα δ' ἐν ψεύδεσσιν ὄψεις Aldina. caeterae χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες. ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις. Revocavi Aldinam parumper mutatam. opponit hic poeta τὸ εὑρίσκειν τῷ ἰδεῖν. *videre* ei est rerum extra nos positarum species menti obiectas per insomnium percipere. *invenire* autem, eas res interdiu, cum vigilamus, inter manus habere, contrectare, et sensibus omnibus usurpare. ἶσα (in genere neutro) sunt, res genere et opinatione nostra inter se pares. Sic supra quoque Idyll. 19, 7. ἶσον pro ἶσος ex Aldina restitui.

65. εἰ μὲ γὰρ κνώσσων τοῦτο χωρία ταῦτα μαντεύσεις Aldina. caeterae εἰ δ' ὕπαρ οὐ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις. Vimar. pro οὐ annotaverat ὡς e Florentina. In quibus dubium penes me nullum superest, quin Zach. Calliergus ingenio suo nonnihil indulserit. Ego ex Aldina refinxi locum sic: εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις. *nam si tu somnolentus*, h. e. piger et remissus, *hasce per regiones*, *quaeres piscem carneum*, *propterea quod desideres sperata somnia*, h. e. propterea quod inhies pisci aureo, cuius tibi species per insomnium est oblata et spes commota; *vereor*, *ne tu pereas fame in ipsis illis tuis aureis insomniis*. h. e. tametsi insomnia tua splendidis rerum speciebus obiiciendis te ludant, ductitentque atque exerceant.

66. cum hoc versu incipit rursus exemplum Aldinae Ernestianum, e quo iam pergemus lectionum varietates afferre. Est itaque versus hic in Aldina S. sic conceptus: ἐλπὶς τὸν ὕπνον ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν. in Ald. E. vero sic: ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθῦν. et sic quoque est in ZC. et caeteris. unde effeci: ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει. (id est χήτει, *desiderio*.) Sententiam verborum iam modo exposui. Apollon. Rhod. 1, 887. τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος. *lacrymae ipsi* (Hypsipylae puta) *manabant prae desiderio abeuntis*. (Iasonis)

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SECVNDVM.

Post piscatores sequitur in Aldina et vetustis reliquis Megara, Herculis uxor, et tum Dioscuri, cum hac inscriptione: Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι ἐγκωμιαστικὸν in Aldina. in caeteris autem hac: Διόσκουροι δωρίδι ἐγκωμιαστικόν.

2. adscripserat annotator Vimariensis: [Odyss. λ. Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκην.]

3. βαρέοισιν ἱμᾶσιν Ald. S. βοέεσσιν ἱμᾶσιν Ald. E. item ZC. Salamandr. Farr. Brubach. βοέοισιν HSt. omnes item dant μέσοις. sed rescripsi μέσας.

5. adscripserat annotator Vimariensis: [ἰλ. κ. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς etc.]

9. ἄστρα βιάζεσθαι est, invitis et vetantibus anni tempestatibus iis, per quas mare clausum est, et navibus impervium, tamen evehi in altum, et periculum navigationis adire. ἄστρα hic sunt illa sidera, quae creduntur procellas importare, et fluctus ciere, ut pleiadum occasus; id quod admonendum erat propter Palmerium, qui hoc in loco haesitavit. v. Exerc. p. 811. et Brodaeus Miscell. 7, 14. qui eiusmodi astra ajt esse arcturum, aquilam, delphinum.

11. ἢ ἐκ πρώραθεν ἢ ὄπη Ald. S. ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν ἢ ὅππῃ Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

12. εἰς κοίλην] scil. τὴν ναῦν. ἐρρίψαν] scil. ἑαυτούς. ineptit hic Brodaeus, ut alibi quoque haud raro.

14. πολὺς δ'] scil. ἐστὶ vel συμβαίνει.

16. admonet Stephanus, esse, qui ἀῤῥήτοισι legant. sed vulgaris lectio ἀῤῥήκτοισι, quae est in libris meis omnibus, bene habet. ἄῤῥηκτον est id omne, quod perrumpi, frangi, domari negat.

17. pro τε malim γε.

18. αὐτοῖσι Aldina utraque. recte. caeterae αὐτοῖσιν. οἰομένοισι Ald. S. sed οἰομένοις Ald. E. cum caeteris.

21. ἄρητοι Ald. S. scil. η et κ tam similibus modis exarata conspiciuntur in vetustis libris, (ex. c. in Callimacho Frobeniano) ut vix discerni queant. sed recte dant Ald. E. et reli-

reliquae ἄρκτοι. De asellorum praesepi, astro, v. Brodaeum ad h. l.

22. εὔδεια Ald. S. sed Ald. E. et reliquae εὔδια.

24. Ald. S. post κιθαρισταὶ addit τ', metro quidem non repugnante. verum Ald. E. et reliquae omittunt.

25. Flor. ἄρχομ'. Videtur inter versum 24. et 25. aliquid excidisse. primum enim deest ἐνδοιάζω vel ἀμφιβολῶ, *dubito.* deinde deest ἔργα vel ἀρετήν. non enim dicitur ἄρχομαί τινος ᾄδειν, sed ἄρχομαι ἀρετήν τινος vel ἔργα ᾄδειν. Aut si hoc displicet, erit pro ἀείδειν substituendum ἀοιδήν. *incipiam carmen, cantum,* hoc est, *laudationem carmine conceptam.* aut etiam ἀείδων. ἄρχεσθαι ἀείδων idem est atque ἄρχεσθαι ἐν τῷ ᾄδειν. et tum genitivus regetur non ab ἀείδων, sed ab ἄρξομαι, *a quonam ordiar in canendo?*

29. v. Palmer. Exerc. p. 814. qui de veritate geographica huius loci disputat.

30. κνίμακος Ald. S. κλίμακος Ald. E. cum reliquis. ambae Aldinae, item ZC. dant in fine versus ἐξ. quo etiam Salamandr. Farr. Brubach. collimant, tametsi vitiose ἐξ exhibent. Et forte inveniet ἐξ ante consonantem suos defensores. probatum quidem fuit Casaubono Lect. Theocr. c. 20. ubi etiam dictionem πυρεῖα νωμᾶν exposuit. Primus ἐκ dedit HSt. Insignis est in hanc rem locus Etymologi M. v. Ἐκ, ubi ait: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει στίχου. οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ. Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ — ἀπὸ νηός. Qui locus si mihi notus fuisset tum, quum locus hic Theocriteus adhuc inter manus operarum typographicarum versaretur, rescripsissem ἐξ.

34. αἰολοίπολον (sic) ὅτ' οἰνοπότης Ald. S. αἰολόπωλος ὅτ' οἰνωπὸς Ald. E. cum reliquis.

35. ὑπὸ πλαγχθέντες Ald. S. ἀποπλαγχθέντες Ald. E. cum reliquis.

36. παντείην Ald. E. παντοίην Ald. S. cum reliquis. δ' deest Ald. S. et Flor.

37. λυσσάδι Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. λισσάδι Brubach. HSt. Brodaeus, qui vocabulum hoc exemplis ex Euripide, Apollonio et Homero petitis illustrat. Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 1055. (καὶ πόρον ἀενάων ποταμῶν) lectionem affert εὗρον δ' ἀέναον κρήνην. Verba eius adscribere iuvat: ὅτι εὕρηται ὧδε τὸ ἀέναος διὰ ἑνὸς ν καὶ μετὰ ἐκτάσεως τῆς ἀρχούσης. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀενάοις ποταμοῖσι καταρρέοντος καὶ

παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ εὕρηται τοιαύτη γραφή, ἔνθα λέγει. εὗρον δ' ἀέναον κρήνην. εἰ μή τις τὴν τῶν ἀντιγράφων αἰτιώμενος φαυλότητα φυλάσσει μὲν τὴν διὰ τῶν δύο νν γραφὴν, θεραπεύει δὲ τὸ πάθος τοῦ μέτρου διὰ συνιζήσεως. ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἁλιευτικῶν Ὀππιανοῦ. Locum habere hic nequit illa lectio Euſtathiana e corruptis libris hauſta, niſi memoriae fluxilitas ei impoſuit.

39. ἀλλὰ Ald. S. ἀλλαὶ Ald. E. una cum commate. et ſic quoque ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἰνδάλεντο Ald. S. ἰνδάλλεντο (gemino λ) Ald. E. cum reliquis. Si κάχλη eſſet vocabulum pro κάχληξ, conveniret hoc huic loco. Conveniret item ψάμμοι. videbatur tamen melius nihil eſſe, neque literarum veſtigiis aptius, quam ἄμμοι, quod repoſui. *glareae, lapilli arenacei.*

40. πεφύκασιν ἐγγύθι Ald. S. πεφύκασιν ἀγχόθι Ald. E. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. πεφύκεσαν ἀγχόθι HSt. et Brodaeus, qui πεφύκασιν damnat, et ei praefert πεφύκεσαν, quod ait, aliis in codicibus reperiri. quos autem ille deſignet alios codices, neſcio.

45. verſus hic una cum ſequentibus omnibus usque ad verſum 91. deſunt Aldinae S. nam poſt verſum ἔνθα ſtatim, in media pagina, (ne quis folium excidiſſe putet, culpa bibliopegi) ſequitur vſ. 91. ἥρως καρτερὸν, nam ſic, non ἥρωες, ibi exaratum eſt. Errorem hunc notavit etiam Henr. Stephanus. Ea tamen omnia dat Aldina E. e qua ſola repetitae ſunt, quas poſtmodum, ad verſum usque 91. aſſeremus varietates lectionis.

49. ὀλοότροχοι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. ὀλοοίτροχοι HSt.

54. perſonarum vices nullae ſunt h. l. usque ad vſ. 73. in Aldina annotatae. ſed ſunt in ZC. et reliquis.

55. forte γ' eſt pro τ' exarandum. Pro τὺς dat Flor. τώς. quod etiam Brodaeus commemorat.

57. σεῦ Flor.

59. τοιοῖ δ' οἷοι ὁρᾷς Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et, teſte Stephano, etiam Florentina. τοῖος δ' οἷος ὁρᾷς HSt. qui ſine dubio dare voluit οἷον. quod repoſui. *talis ego ſum, qualem me vides.*

62. τοῖς πεῖν Flor. non male.

64. ὡς Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. lectio haud improbabilis, quam Brodaeus quoque interpretatur, dedit tamen HSt. ᾧ.

66. prae-

66. praeſcripſi huic verſui perſonam Pollucis, et verſui 67. Amyci. quae deſunt omnibus libris. Pollux interrogat: πῶς ἀρῶ σοὶ τὰς χεῖρας ἐναντίας καταστὰς? *quomodo attollam tibi manus contra congreſſus?* ὡς πυγμάχος? ἢ ὡς θένων τὸ σκέλος τοῖς ποσί? *utrum ut pugil? an ut pancratiaſta?* ὄμματα δ' ὀρθά. *oculis irretortis, ex adverſo te intuentibus, acribus, ardentibus.* nam recte eſt in Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ὄμματα. quod revocavi. male HSt. ἄμματα ſubiecerat, quod inſecutae iniuria ſervarunt atque propagarunt, ut in aliis multis ſimilibus fecerunt, in quibus etiam Brodaeus eſt. ſubauditur ἔσονται aut ἔστωσαν. Similis quodammodo eſt illa dictio v. 146. γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι; ſcil. ὑμῖν εἰσίν. Palmerius p. 812. lectionem Henr. Stephani vult incruſtare. ſed operam ludit.

67. de verbo διατείνεσθαι expoſuit Caſaubonus ad Dion. Chryſoſtom.

69. ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ με. ἀμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quam ſatis bonam, et a me reſtitutam lectionem Henr. Stephanus in hunc flagitioſum modum corrupit: ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ γύννις ἐὼν κεκλ. quod inſecutae ſine omni haeſitatione, ſine diſcrimine, tanquam oraculum aliquod amplexae ſunt. Brodaeus etiam ἀμὸς affert, ſed reddit *noſter*, neſcio qua bona ſententia. Ego locum ſic reſtitui: Ἐγγύς. *prope adeſt.* ὁρᾷς οὐ σύ μ'? *non tu me vides?* Ἄμυκος κεκλ. *Amycus nominabitur ille pugil.* h. e. tu pugilem, quocum congredieris, Amyci nomine appellato. Simile quodammodo eſt illud Apollonii Rhodii 2, 1160. ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον, *appelletis me Argum*, ſi nempe vultis. Conſentaneum, imo neceſſarium erat, in eiuſmodi certaminibus, ut congreſſuri mutuo nomina ſua ederent, ſuasque notitias inter ſe communicarent; ne ſcilicet eveniret, ut conſanguinei et neceſſarii inter ſe concurrerent, mutuasque ſibi caedes inferrent. Cuius rei ſi habetur ratio, multum id detrahit invidiae, qua apud omnes Homericorum heroum in ipſis conflictuum periculis longae de genere ſuo enarrationes flagrant. Piaculum quidem credebant, et immanem furorem, ſi homines inter ſe plane ignoti, nulla laeſi iniuria ſeſe mutuo interimerent. quae hodie fortitudo et ſapientia audit. Neceſſarium itaque erat, ut Amycus nomen ſuum Polluci ederet, praeſertim interrogatus et efflagitatus. Atqui in vulgata lectione nomen hoc nusquam apparet. Hiſtoriam huius pugnae aliter

ter a Theocrito enarrari, atque ab Apollonio Rhodio, admonet huius Scholiastes 2, 8.

70. ὧ καὶ ἄεθλον ἕτοιμον, ἐφ' ὃν δηρισόμεθ' ἄμφω. Aldina. ἢ καὶ ἄεθλον ἕτοιμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω ZC. Salam. Farrean. Brubach. nisi quod hae tres posteriores δηρύσομεθ' dant. Possit ex illo Aldinae ὧ effici μῶν. sed haud constat, fueritne illud Ionibus usurpatum: quorum dialecto conscriptum esse hoc Idyllium, res ipsa docet, et recte Aldinae titulus admonuit.

72. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad *Aves* vs. 71. sed ὀρνίθων, uti etiam Suidas, versum hunc ad voc. ἡττηθείς recitans. in omnibus meis est ὀρνίχων.

74. μαχηταίμεσθ' Ald. sola. caeterae μαχεσσαίμεσθ.

75. κοῖλον per se stat, et subauditur τι, non autem cohaeret cum κόχλον. *insonabat cavum quid.* Pro ἑλὼν dat margo HSt. ἔχων. quod in omnibus meorum est.

76. σκιερᾶς πλατανίσας Ald. ZC. Salam. Farr. σκιερᾶ πλατανίσας Brubach. σκιερᾶς πλατανίστῳ Flor. HSt. πλατανίστῳ Commel. Ego rescripsi σκιερᾶς πλατανίστας.

81. μακρᾶς Florentina.

85. versus huius initium sic dant ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἱδρείῃ μέγαν ἄνδρα. sed Aldina et HSt. sic: ἀλλ' ἱδρίῃ μέγαν ἄνδρα. quod verum est. quod si obstet quantitas vocab. ἱδρίῃ, possit facile sic corrigi, ἰδρείῃ δὲ μέγ' [id est μέγα, *multum, multis modis*] ἄνδρα. sed anceps est prima illius vocabuli, et Amycus non semel hoc carmine μέγας ἀνὴρ appellatur. Flor. ἀλλ' ἰδρείῃ. Annotator Vimar. adscripserat: [sic Heliodorus l. X. ait Theagenem ἐμπειρίᾳ τὴν ἄγροικον ἰσχὺν καταγωνίσασθαι, quando cum athleta certabat.]

92. In hoc versu rursus incipit Ald. S. quod paulo ante monebam ad vs. 42. ἥρως Ald. S. ἥρωος Ald. E. cum reliquis.

93. πως Ald. S. HSt. πρὶν Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. νιν Ald. S. μιν Ald. E. ZC. cum reliquis.

98. πληγαῖσι Ald. S. πληγαῖς Ald. E. cum reliquis. Brodaeus dictionem perelegantem πληγαῖς μεθύων alia voluit illuminare Demosthenica de Philippo, μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων.

100. ὄμμα δ' οἰδήσαντες Ald. S. Forte fuit in eo libro, unde ista lectio repraesentata est, ὄμμα δ' οἱ οἰδήσαντος. quae non

non esset aspernanda. Aldina E. tamen, cum reliquis, vulgarem exhibent. ἀπεστείλαντο Flor.

103. ἐτίνασσεν Ald. E. Flor. ZC. Salam. Farrean Brubach. ἐτίναξεν margo HSt. ἐτάραξεν Ald. S. HSt. Sententia est, Pollucem saepius admovisse Amyco, modo hac, modo illac, vanos terrores plagarum pugnis afferendarum, iisque minarum ludibriis et praestigiis terriculamentorum mentemque eius conturbasse, et inconstantia atque trepidatione implevisse, corpusque defatigasse, si quidem Amycus sine respiratione susque deque agitaretur, et in omnes partes animum haberet intentum, ut ictus a Polluce venientes defenderet atque evitaret. Hic venit in mentem loci illius Demosthenici longe celeberrimi, cum orator Atticus, Athenienses suos obiurgans, in modum barbarorum pugilum eos pugnare affirmat, qui post acceptum vulnus parmam demum obiicerent, et manum laeso loco admoverent.

104. μέσσας Ald. S. HSt. μέσσης Ald. E. ZC. Salam. Farrean. Brubach. Forte μέσσας ῥῖνας (in accus. plur.) legendum est.

106. τεθαλλόσιν Ald. S. ZC. Salam. Farrean. Brubach. τεθαλόσιν (uno λ) Ald. E. HSt.

108. ἀλλάλοις Ald. S. ἀλλάλως Ald. E. cum reliquis.

110. αὐχένος deest Ald. E. nam Ald. S. habet una cum reliquis.

111. συνέφερε Ald. S. συνέφυρε Ald. E. cum reliquis. συνέφυρσε Flor. μέτωπον utraque Ald. Flor. πρόσωπον ZC Sal. Farr. Brubach. HSt. συνέφυρσε μέτωπον margo HSt. e Flor.

112. pro αἱ malim h. l. οἱ aut ὦ, quia desideratur disiunctio ὁ μὲν, *alter quidem*, ὁ δὲ, *alter vero.* sequitur altera pars huius disiuncti vs. 113. ὁ δ' αἰεὶ — παρίζανον Ald. S. συνίζανον Ald. E. ut reliquae.

113. ὃ δ' αἰεὶ πάσσονα Ald. S. ὁ δ' [αἰεὶ μάσσονα Ald. E. cum reliquis. πάσσονα tamen etiam in Flor. est. ad ἀνὴρ ὀλίγος adscripsit Brodaeus Aëtii locum l. 3. c. 3.

114. ἁπτομένω φορέεσκε πόνω καὶ κρεῖσς ἤδετ' ἀμείνων Ald. S. ἁπτόμενος φορέεσκε πόνω χροιά δὲ τ' ἀμείνων Ald. E. ἁπτόμενος φορέεσκε πόνω καὶ χροιῇ ἀμείνων ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Effeci ego ex Aldina S. ἱπτομένω φορέεσκε πόνω. χρῶς ἤδετ' ἀμείνων. *semper tanto pinguiores et nitidiores referebat artus a labore macerante; colorque videbatur tanto melior, quanto maiori contentione niteretur.* verbo ἴπτεσθαι, *premere, urgere,*

 coar-

coarctare, *laedere*, utitur poeta noster etiam alias, ut Idyll. 30, 19. σὺ δὲ τόνδε μηρὸν ἴψω. Si citius Ald. E. ad manum fuisset, forsitan ex ea χροιὰ ἦδετ' ἀμείνων effecissem. sed in fine idem est χροιὰ et χρὼς, et ἤδετο idem est atque εἴδετο, *videbatur*.

116. f. ἐγὼ δὲ, γέρων ὑποφήτης, φθ. *ego vero, vetustus internuncius*, vel *interpres*, nempe *tuus*.

117. ad h. v. adscripserat annotator Vimar. [v. Eustath. περὶ πάλης ὁμηρικῆς. Il. ψ.]

118. ὅγε] scil. Amycus. ῥέζαι λιλαιόμενος Ald. S. (per ζ et sine τι) ῥέξαι τι λιλαιόμενος Ald. E. cum reliquis.

119. ἔλαχε Ald. S. ἔλλαχε Ald. E. ἔλλαβε ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. annotator Vimar. adscripserat hoc: [ἤγεικεν, ἀντὶ τοῦ ἔαγεν. Aurat.]

120. Citat prima huius versus verba Etymologus M. v. Δόχμιος.

121. ἀπὸ Ald. S. ἀπαὶ Ald. E. cum reliquis.

122. deest hic totus versus Aldinae utrique, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. Primus eum dedit Henricus Stephanus, qui nos ignorare passus est, unde eum habuisset. Potest quidem salva sententia abesse. Brodaeus tamen eum inserendum ait his verbis: [Post vocabulum γυῖον desideratur hoc carmen καί κε τυχὼν ἔβλαψεν ἀμυκλαίων βασιλῆα.] Ergone Stephanus e Brodaeo hausit, an uterque ab Aurato accepit?

123. ὑπεξανέδυκε κεφαλῆν. τιβαρῇ Ald. S. ὑπεξανέδυ κεφαλῆν. τιβαρᾷ Ald. E. et sic quoque caeterae, nisi quod κεφαλῇ dant.

125. ἐκ δ' ἐχύθη Ald. S. ἐκ δὲ χύθη Ald. E. cum reliquis.

126. ἄλλο δὲ τόμα Ald. S. ἀλλ' ὅγε δὴ τόμα Ald. E. λαιῷ δὲ τόμα ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Forte dedit poeta ἀλλ' ὅ γε δὴ 'ς [id est ἐς] τόμα δύψε. *alter autem*, Amycus puta, *concidebat in os*. vel eadem sententia, ἀλλ' ὅγε δὴ 'ς τόμα τύψε. nam, ni fallit memoria, Homerus hac dictione usus est. ἐς τόμα τύπτειν, *humum ore ferire*. κόψε dat Flor.

127. δαιεῖτο Ald. S. δαλεῖτο Ald. E. cum reliquis. Verbum δαίειν et δαιέειν vel δαιεῖν idem est atque δηοῦν, *devastare, corrumpere*. Poterat quoque legi δαῖεν τὸ πρόσωπον. v. Hesych. v. Δαῖε. ἔσχισεν, ἔφλεγεν, ἤσχυνεν.

128. συν-

128. συνηλοίησε Ald. S. Brubach. HSt. συνηλλοίησε Ald. E. ZC. Salam. Farr.

ibid. malim γαίᾳ vel γαίας. nisi malumus κεῖσθαι non pro *iacere*, sed pro *corruere* accipere. quod tamen alienum hoc loco puto. alia res est versu 203. ubi ἐπὶ χθόνα cohaeret cum νενευκώς. margo HSt. dat ἐπὶ γαίῃ. verumtamen consentiunt in γαῖαν libri mei omnes.

129. ἀνένεχεθε Aldina S. ἀνέσχεθε Ald. E. cum reliquis. Casaubonus νῖκος commendat. sed veteres ι et ει promiscue usurpabant in scribendo. Modo teneatur, νεῖκος hic non obtinere ordinariam significationem *contentionis*, *rixae*, *iurgii*, sed *victoriae*. quamquam nil causae video, cur illa ipsa prior significatio contentionis non etiam hic conveniat. *Despondere certamen*, est, profiteri, se nolle amplius certamen, se nolle contentionem diutius protrahere, sed ei finem imponere.

131. κρατέοντα Ald. S. sed recte Ald. E. una cum reliquis κρατέων.

132. μέγα ὅρκον Aldina utraque. prave. caeterae μέγαν.

134. μήποτε ξείνοισιν Ald. S. μή ποτέ τοι ξείνοισιν Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. unde pari modo et iure poterat μήποτε τοῖς ξείνοισιν effici, quam μήποτ' ἔτι ξ. quod dedit HSt.

135. καὶ σὺ μὲν ὕμνητέ μοι ἄναξ Ald. S. καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' [id est ὕμνησα] ὦ φίλ' ἄναξ Ald. E. utraque est bona lectio, ut nescias, utram praeferas. καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί με ἄναξ ZC. Salam. Farr. Brubach. καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ HSt. Brodaeus.

136. vocabulum δορυσσόος ex hoc versu citat Eustathius ad Hom. Iliad. α. p. 62. in fine. Post hunc versum procedunt omnia una serie, sine ulla cessitatione, in Aldina utraque, et omnibus vetustis, ipsa adeo Henr. Stephani editione. Videtur tamen nihilominus aliquid desiderari. Vix enim credibile est, poetam sine ulla praefatione in mediam rei gestae enarrationem, illotis, quod aiunt, manibus irrumpere.

137. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad Pluti vs. 210. ὠνερπάξαντε Ald. S. ἀναρπάξαντε Ald. E. cum reliquis.

138. Λευκίπποιο κόρας] Phoeben et Thelayram. Propert. l. 1. [2. 15.] *non sic Leucippis succendit Castora Phoebe, Pollu-*

Pollucem cultu non Thelayra [alii *Hilaira*] *soror.* Consule Fast. 5. Ovidium. BRODAEVS.

139. δίωκον Ald. S. ἐδίωκον Ald. E. cum reliquis.

140. Λυγκεύς τε καὶ ὁ κάρτερος Ald. S. unde poterat etiam effici Λυγκεύς τε χ' ὁ καρτ. sed Aldina E. cum reliquis dat Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτ.

142. ἐκ δίφρων δ' ἆρα πάντες ἀπ' ἀλλήλοισιν Ald. S. ἐκ δίφρων ἄρα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν Ald. E. cum reliquis. nisi quod HSt. pro ἆρα dat ἅμα.

143. βαρυνόμενοι Ald. S. cum reliquis. βαρυσκόμενοι Aldina E. Mirifica lectio, de qua dubito, quid pronunciem. Analogia quidem non repugnat; sed ab usu, quod meminerim, abhorret.

144. λυγκεὺς δ' αὖ Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. HSt. Κάστωρ δ' αὖ Brubach. et margo HSt. v. ad vs. 173. et 175. ἐπὶ κόρυθος Ald. S. ὑπ' ἐκ κόρυθος Aldina E. cum reliquis.

146. χαλεποὶ] subaudi ἐςὶ. ut initio carminis vs. 14. πολὺς δ' ἐξ ὠρανῶ ὄμβρος. Suspicatus tamen aliquando sum, sublato signo interrogationis post ἱμείρετε versu 145. legendum esse πῶς δ', id est οὕτως, *sic*, *adeo*. Verum statim etiam recurrit ellipsis verbi εἶεν hoc ipso versu in illo γυμνοὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι. quare maneto vulgata.

147. ἦ ἁμῖν τοι Ald. S. unde effeci ἦ ὑμῖν τοι, et signum interrogationis adscripsi. *vobisne Leucippus suas filias cum dote collocavit?* ἡμῖν τοι Aldina E. cum reliquis dat. Illud ἦ et ὑ in unam syllabam colliquescit. Possit quoque τοι omitti, quod supervacuum esse videtur.

148. ταῖςδε πολὺ πρωτέραις ἡμῶν γάμος Ald. S. quam lectionem revocavi. ταῖςδε πολὺ προτέροις ἡμῖν γάμος Ald. E. ταῖςδε πολὺ προτέροις ἁμῖν γάμος ZC. Salam. Farr. Brubach. Omisso autem puncto post θύγατρας in fine versus superioris, quod punctum etiam Ald. S. omittit, sed habet Aldina E. et ZC. locum sic constituit HSt. τάςδε πολὺ προτέροις. ἁμῖν γάμος — sed sine dubio sententia absoluta est in fine vs. 147. quod si lectio Aldinae E. et ZC. debeat admitti, ea sic sit reformanda: τῶν δὲ πολὺ προτέροις ἡμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ. *sed harum nuptiae dudum ante nobis desponsae sunt*, quam vos scil. eas raptum iretis.

149. ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι] quo potiremini mulieribus, in quas vobis ius nullum esset, sed quae in iure, et paene iam in potestate suorum sponsorum essent; quo pater earum

vobis

vobis filias suas condonaret, in quas omne suum ius iam exuisset, atque transtulisset in sponsos earum.

150. iterat ἀλλοτρίοις invidiae faciendae ergo, et acerbitatis demonstrandae, quasi furtis et rapinis victitarent Dioscori, et quasi parum honestum parumque liberale sit, muneribus aliquem sibi devincire, non de suo peculio, sed ex alieno fundo depromtis, et vi armisque extortis.

151. Ἄνδρα] Leucippum, ut etiam Brodaeus observavit.

152. ὑμῶν Aldina utraque. ὔμμιν ZC. Salam. Farr. Brubach. ὔμμιν HSt.

153. τὰς Aldina utraque, quod recepi, metrum nil curans, sententia et linguae ratione id postulante. Commemorat etiam margo Henr. Stephani, qui τάδ' edidit, secutus ZC. Salam. Farr. Brubach. πολύθυμος Ald. S. sed recte πολύθυμος Ald. E. cum reliquis.

154. ματεύειν recepi ex Aldina utraque, unde repetiit margo HSt. caeterae μνηστεύειν.

159. τοκέεσσι Ald. S. τοκέεσσιν Ald. E. ut caeterae.

160. loco hoc utitur Eustathius ad Hom. Iliad. α. 115. p. 61. Θεόκριτος δὲ παραξέσας τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου ἔπος φησί που τὸ οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο.

164. ἅμα Aldina utraque, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἅπαν HSt. Pro πατρώϊον, quod est in omnibus meis libris, dat margo HSt. ματρώϊον e Florentina. Sed non contemnenda videtur lectio καὶ ἅμα ματρώϊον αἷμα, *unaque genus maternum.* nam de paterno modo commemoraverat.

166. σφῶϊ Ald. S. σφῷ Ald. E. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. σφῶν HSt. Pro ἅπαντες commendat ἄνακτες Valkenaer Ep. ad M. R. p. XL. non audio. multo id est isto debilius, hoc quidem loco. *Nos omnes, quotquot nos sumus, et amici vestrarum partium, dabimus operam, ut nuptias vobis reperiamus vestra nobilitate atque virtute dignas.*

167. de ἴσκον v. Casaubonus ad h. l. ubi admonet, esse, non tertiam pluralem, sed primam singularem, et pendere ex ἐγὼ τὰς ἐνώπιον ὑμῖν εἶπον πολλάκις vs. 152. 153. scil. Brodaeus pro tertia plurali acceperat.

168. ἔχοισ' Ald. S. Flor. ἔχοισ' Ald. E. cum reliquis.

170. ἐὼν Ald. S. ἐτὸν Ald. E. cum reliquis. Rationem consanguinitatis ostendit Palmerius Exerc. p. 387.

172. ἔγχεα λῦσαι Aldina utraque, Flor. margo HSt. ἔχθεα λῦσαι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Convenit utraque lectio, ut optio sit difficilis. sed posteriorem tamen praefert Brodaeus.

173. ἁμὸς dant omnes libri. sed vitiose. et ex eo tantae sunt exortae tenebrae, ut Camerarius vs. 143. pro Λυγκεὺς reponeret Κάστωρ, et ut Zach. Calliergus vs. 175. nobis versum septem pedum procuderet, quo tamen ipso sententia nil adiuvatur. Rescripsi ergo ὑμὸς, vester. id est, frater tuus, o Castor, et eorum, si qui alii tui sunt, sive fratres, sive sorores. Imo, etiamsi praeter par hoc fratrum, nulli alii fuissent iis neque fratres, neque sorores, recte tamen dictum esset ὑμὸς ἀδελφὸς, vester frater. nam saepe auctores Theocrito aequales ad unum ὑμέτερος et ὑμεῖς usurpant. Callimacho id crebrum est. v. H. in Delum vs. 204. et 227. item fragm. p. 443. ὅθ' ὑμέας, Πολύδευκες, ὑπέτρεσεν. et Ovid. Fast. 1, 285.

174. ἀπεχομένης Ald. S. ἀπεσχομένας Ald. E. ἀπεχθομένας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt Ego, ab Aldina S. admonitus, qua via eundum esset, rescripsi ἀπεχθομένης, ut esse in Florentina postmodum reperi.

175. Aldina utraque versum hunc cum proximo commiscet, omissis intermediis, ad hunc modum: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγκεύς τε γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος. Contrariam in partem peccavit ZC. qui versum septem pedum procudit: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγκεὺς Κάστωρ τε διακρινώμεθ' ἄρηϊ ὁπλοτέρω γεγαῶτε. Eam lectionem inde repetierunt Salam. Farr. Brubach. sed recte HSt. omisit Λυγκεὺς, quod e scholio interlineari in textum irrepsit.

178. ἄλλοι Aldina utraque. quod revocavi. caeterae ὥ 'λλοι aut ὦ 'λλοι. πάντες Ald. S. πάντας Ald. E. cum reliquis. Opponuntur inter se εἷς ἐξ ἑνὸς οἴκου, et οἱ ἄλλοι πάντες. Brodaeus lectionem ἅπαρ πολλοὶ affert et damnat, quam nullo in libro meo reperi.

179. ἀντὶ χρόνων Aldina utraque. mirifico errore, nisi quid abstrusius et exquisitius sub hac larva latet, quod nunc oculos nostros fallit νεκρῶν reliqui. Brodaeus exponit, *qui nunc pugnantes possent occumbere.* ὑμεναιώσσουσι (gemino σ) Ald. E. sola.

180. τάνδ' ὀλίγω Aldina utraque. sed sic, ut in Ald. S. post κώρας nihil sit distinctionis, in Ald. E. autem sit punctum. caeterae sic exhibent exaratum et distinctum locum: κώρας τάνδ',

τᾶδ' ολιγῳ — Ego existimavi, cum fine versus 179. sententiam quoque perfectam et absolutam esse. ideoque punctum ibi posui, et pro τᾶδ', ὀλίγῳ scripsi τῶδ' ὀλίγῳ, *sic, hac ratione* — τὼς et τῶδε est idem atque οὕτως, vel ὧδε. v. Idyll. 23, 26. et 24, 71. et Nicandr. *Theriac.* 240. ubi Scholiastes τὼς male accipit pro ὡς. Possit quoque vocabulum dividi in duo, τὼς δ', *sic autem*.

182. τὰ Ald. S. τοὶ Ald. E. cum reliquis. nil admodum refert. τὰ si optamus, redit ad τεύχεα.

184. πρώταν Ald. S. Flor. πράταν Aldina E. cum reliquis.

185. versum hunc, cum insequentis initio, sic exhibet margo HSt. ὡς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Κάστωρ. quam lectionem in nullo meorum reperi. sed est in Florentina.

186. hic versus cum reliquis omnibus ad finem usque carminis deest Aldinae S. et eius loco perperam iterati sunt versus octo postremi Epithalamii Helenae. Sed secus est in Aldina E. quae locum hunc integrum exhibet. Quas itaque posthac lectiones ad hoc carmen ex Aldina proferemus, eae debentur Aldinae huic Ernestianae.

187. πρώτιστα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. πράτιστα HSt. πόθον Ald. caeterae πόνον. habent tamen Salamandr. et Farrean. lectionem Aldinam in margine annotatam.

190. dedi ἐν ἰτεΐνοισι, quia epithetum hoc scutorum consuetum est. dant tamen omnes libri ἐνὶ δεινοῖσι.

191. κολεοῖο Ald. quod nescio cur sit spretum. κολεοῖοιν ZC. Salam. Farr. Brub. κολεοῖιν HSt. ἐρυσαμένω (simplici σ) Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐρυσσαμένω HSt. idem αὖτις, sed veteres αὖθις.

192. ἀλλήλοισι Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλλάλοισι HSt.

194. adscripserat annotator Vimar. [Pindarus de Lynceo Νεμ. ι. κείνου ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον ὄμμα.]

204. errore operarum ἄρα excidit. κὰδδ' ἄρα οἱ legendum.

206. margo HSt. dat λακώνασσα. Scholiastes Apollonii Rhodii 1, 152. λαοκόωσα.

212. οὐκ ἐν ἐλαφρῷ, quod margo HSt. dat, malit Valkenaer Ep. ad M. R. p. 40. et rursus ad Herodotum p. 275. Non improbarem, si libri addicerent. Et affirmat sane Brodaeus,

daeus, veterem codicem ita exhibere, quem tamen certis notis insignire omisit. Sed hic nulla urget sat gravis causa, cur a librorum consensu discedatur. ὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ est simile, non tamen plane idem, cum altero vulgatiore quidem illo, ἐν ἐλαφρῷ. subauditur ἀγῶνι, vel κινδύνῳ, vel διαφόρῳ. ἐπὶ significat conditionem. Sententia itaque est: Contentio cum Tyndaridis versatur in conditione periculi non exigui, neque levis. Dicitur aliquid fieri ἐπὶ μεγάλῳ, μικρῷ, φαύλῳ, cum periculum, quod eius rei susceptione aditur, aut magnum aut parvum, ad quaestum commodumve, aut ad damnum est. ἐπὶ ἐλαφρῷ aut δυσχερεῖ, cum certamen adeundum aut leve aut grave est, et commoda damnave inde exsistentia magna aut contemnenda sunt.

213. αὐτοί τε κρατέοντες καὶ libri mei omnes, praeter HSt. qui αὐτοί τε κρατέοντε (detracto ς, in duali) dedit. et sic emendandum esse, Brodaeus quoque censet. unde effeci αὐτοί γ' ἐκράτειν τε. *nam et ipsi praestabant aliis, et orti erant ex omnium praestantissimo.*

218. ὔμμιν Flor. item vs. *antepen.*

220. Eustathius ad Iliad. ζ. p. 621, 57. ὅθεν μεταλαβὼν ὁ Θεόκριτός φησι τὸν Ἀχιλλέα πύργον αὐτῆς, ἤγουν τεῖχος πολέμου, παρασυλήσας ἐξ Ὁμήρου εἰπόντος ὡς μέγα πᾶσιν ἀχαιοῖσιν ἐστὶν ἕρκος τοῦ πολέμου.

penult ὑπάρχει] de fundo suo praebet, domi nata, nullo adventitio subsidio. λιγέων Flor. quod Brodaeus praefert. nescio, qua de causa.

ult. passus h. l. est humani quid Palmerius Exerc. p. 813 quod ab aequo iudice et lectore oblivione atque silentio transmitti et sepeliri par est.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM TERTIVM.

Aldina S. titulum hunc praefert: μισῶν φιλέοντα, e versu 3. Aldina E. hunc: Θεοκρίτου ἐραστὴς δαρίδι διηγήμαται. quod ortum ex ignoratione significationis, quae inest compendio,

quod

quod in fine vocabulorum in κος exeuntium appingi ſolet; de quo memini Iac. Gronovium in praefatione ad Manethonem agere. Sed et ipſemet in Commentariis ad Conſtantini Ceremoniale multis exemplis demonſtravi, quam multiplices mirificosque errores ignoratio huius ſiglae pepererit. Melius cepit ZC. qui, cum hunc titulum in editione ſua redderet, exhibuit διηγηματικόν. In Florentina eſt, teſte Stephano, δύσερως.

1. ἀνήρ τις πολὺ φίλτερος codex Coislin. apud Montſauc. B. C. p. 518

4. ἤδει Aldina utraque. ἤδη ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Ego Aldinam revocavi.

5. Henr. Stephanus teſtatur, eos ſibi probari, qui pro ποτὶ παιδία legant ποτικάρδια. cum quibus non facio.

6. ἀτειρὴς Aldina utraque, HSt. ἀτηρὴς ZC. Salam. Farr. Brubach.

7. ὐδὲ τῶν πυρσῶν Ald. S. ὐδέ τι τῶν πυρσῶν. *ne ſegmenta quidem rutilae ſuae comae*, h. e. pubeſcentis, iuvenilis, flavae, formoſae, *mittebat ad amatorem ſuum, in deſiderii ſolatium.* v. ad Idyll. 11, 10.

9. κυφίζειν Aldina S. κυφίζον Ald. E. cum reliquis. Videtur in Aldinae S. lectione latere, aut τὸ κύφιζεν, *quod levaſſet*, aut ὐχὶ φιλήματ' ἐκύφιζεν τὸν ἔρωτα.

10. θηβυλέος Ald. S. θὴρ ὑλαῖος Ald E. cum reliquis. De v. ὑποπτεύησι v. Erneſti ad Callimach. p. 158. Ego puto, verbum bonum et idoneum eſſe.

11. ὕτως Ald. S. Flor. ὕτω Ald. E. cum reliquis. ἄρια Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. ἄγρια Brubach HSt. Eſt hoc profecto non convenientiſſimum labiis epithetum. ſic tamen etiam Brodaeus corrigit. Voluitne Ald. εὔρέα dare?

12. εἶχεν ἀνάγχαν Ald. S. εἶχεν ἀνάγκαν Ald. E. cum reliquis. Conſtitui locum ſic, ut ex εἶχεν efficerem ᾗ κεν, et ex ἀνάγκαν, ἀνάγκα. ut haec ſit ſententia: ᾗ, (ſcil. ὁδῷ, vel τρόπῳ, vel ſimile quid) qua ratione, κεν (id eſt ἂν) ἀνάγκᾳ, id eſt ὑπ' ἀνάγκης, τὸ πρόσωπον ἠμείβετο τὸ χρῶμα, facies, ſeu vultus, mutet colorem a reſte, vel a ſuffocatione, vel ab illo collari, ſervorum ſupplicio, quod Ananca, vel Anancaeum appellatur, τᾷδε eadem ratione huic crudeli mutabatur vultus, vel mutabat colorem ſuum. vel liveſcebat, ab ira. Brodaeus locum hunc prodigioſe interpretatur.

13. τῇδε Ald. S. Flor. τᾷδε Ald. E. cum reliquis.

14. Certarunt hoc de verſu inter ſe viri clariſſimi, Valkenaer et Dorville, quorum hic vulgatam tuetur, ad Charit. p.   ille ſic ſuadet legi: ὑβρίκτᾳ ὀργὰν περιειμένᾳ Mihi non vacat rationes virorum doctiſſimorum explicatas reddere. Ab ipſis eas repetat, qui volet; et eſt, ubi neutri aſſentiar. magis tamen in partes Dorvillii propendeo, qui nonnulla non aliena monuit. De toto loco mihi non liquet. quapropter intactum reliqui. Vniverſe ſuſpicor, verſum hic deeſſe. In libris diverſitatis nihil h. l. reperi.

15. 16. Ponam hic par hoc verſuum, ut in Aldina S. leguntur:

ἤ καλὸς δ' ἐξόρκασερ'ἐθίζετο μᾶλλον δ' ἐρατὰς
λοίσθιον δ' οὐκ ἔνι καὶ τοσαβ̓φαότατος κυθερείας.

In Aldina E. ſic exhibentur:

ἦ καλὸς δ' ἐξόρκας ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς
λοίσθιον οὐκ ἔνι καὶ τὸ   κυθερείας.

relicto vacuo ſpatio. ZC. et eum ſecutae, Salam. Farr. Brubach. ſic dederunt:

ἤ καλὸς ἐξόρκαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς.
λοίσθιον οὐκ ἀνέηκε τὰ δάκρυα τᾶς Κυθερείας.

Cum quibus HSt. in primo verſu conſentit, ſed in ſecundo multum ab iis diſcedit, ſic reddens;

λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας.

quam lectionem reliqui, non quod tolerandam, nedum bonam cenſerem, ſed quod certior non eſſet ad manus, quae ſufficeretur ei, quae iam in libris iunioribus omnibus regnaret; tametſi haud diffiderem, afferri a me meliorem poſſe. Verum dubitabam, poſſemne illam omnibus approbare. Quare malum bene ſitum reliqui. Verſum primum Henricus in annotat. ſic emendat; ἦς καλός. ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρατὰς. Et coniecturam hanc amplexi quoque ſunt poſteriores editores. Et ego quoque in ea acquievi, quia vera et perſpicua videbatur. Conatus Scaligeri et Caſauboni ad h. l. vani ſunt, Brodaei item, qui ὡς ὕρπαξ vult. ſed in verſu ſecundo τὰ σύμφορα a vero aberrat, procul dubio. Palmerius Exercit. p. 813. vult τᾀσύμφορα nihilo melius. Valkenaer p. 34. l. c. τὰ πυρφόρα, quod ipſum quoque alienum. Quantum e veſtigiis lectionis colligo, non dedit poeta, quisquis fuit, Theocritus, ſeu

ſeu alius, niſi τόσ' ἄμβροτα τᾶς Κυθηρείας. Graeci vulgares β ut φ pronunciant, et ρ ut λ. ſic ex ἄμβροτα natum ἄμφλοτα. Sunt autem ἄμβροτα τῆς Κυθηρείας adverſi caſus et irriti conatus in amando, quum quis invita et irata Venere amat, quo fit, ut quicquid agat et contendat, ſucceſſu tamen proſpero careat, et fructu deſiderii ſui nunquam potiatur. ἄμβροτα ſunt eadem, atque ἀμβροτήματα, hoc eſt, σφάλματα, πταίσματα, ἁμαρτήματα. Salam. et Farr. dant τὰ δάκρυα τᾶς Ἀφροδίτας. Quae Vimarienſis annotator adſcripſerat, ea tam erant intricata, ut nil poſſes expedire, et hilum ad veritatem lectionis eruendam non conducerent. Brodaeus quoque τὰ δάκρυα τῆς Κυθηρείας tuetur et interpretatur, *lacrymas Veneris*, quas repulſi amantes ſaepenumero effundunt. cui ſua relinquo. ſaepiſſime levis eſt et nugax.

18. καὶ κῦσαι τὰν φθιὰν ἦτω δ' ἀντέλοντο φωνὰν Ald. S. καὶ κύσε τὰν φλοιὰν ἦτω δ' ἀνενείκατο φωνὰν Ald. E. cum reliquis. niſi quod HSt. φλιὰν dedit.

22. κῶρε θίλω λύπης ποχολωμένος Ald. S. κῶρ' ἐθέλω λύπης κεχολωμένος Ald. E. et reliquae. In Florentina eſt, teſte Henrico Stephano, κῶρε θέλω λυπῆν κεχολωμένον. eamque lectionem editioni ſuae intulit Stephanus, unde in poſteriores propagata eſt. Ego ex ingenio ad ductum Aldinae S. dedi κῶρε θέω λύπης [id eſt λύπαις] τεθολωμένος. quanquam de poſtremo quidem vocabulo nolim contendere, ſi quis vetuſtum κεχολωμένος praeferat, modo non pro *irato*, ſed *exacerbato*, *exagitato*, et *velut felle ſuffuſo*, accipiat. Sententia eſt: Non iam in poſterum ad te curram animo curis conturbato et ſaucio. Paene me praeterierat, in Aldina utraque non γὰρ eſſe in fine verſus 21. quod ſolus HSt. dedit, ſed πάρ. et ſic quoque eſt in ZC. Salam. Farr. Brubach. θέω eſt pro θεύσω, ut εἶμι pro ἐλεύσομαι, *ibo*, et alia talia innumera, quorum formae temporis praeſentis vi temporis futuri gaudent. Brodaeus vult λύπης κεχολωμένον, *te mihi iratum moleſtia afficere*. videtur ille λυπῆν exaraſſe. editio Gruterana perquam eſt mendoſa.

25. με Ald. S. μευ Ald. E. cum reliquis. utraque lectio probabilis eſt, modo teneatur, με non ad κατέκρινας referri, ſed ad βαδίζειν. In μευ κατέκρινας ſubauditur τό. *tu me condemnaſti*, *ad* τὸ βαδίζειν, *ad eundum illuc* — In fine verſus delevi comma, quod in Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. nullum eſt. primus HSt. id addidit. Sententia eſt: — illuc, quo iter omnibus amantibus commune eſſe

fama fert. Contra posui comma post ἱρῶσι, et delevi rursus post v. φάρμακον, ut esset haec sententia: ubi oblivio rerum omnium esse dicitur medicina, aegris puta amantibus. Aldina S. versum hunc sic exhibet: ἔνθα τε τυ με κατέκρεινας ὅπη λόγος ἤ μὲν ἀπαρκεῖν ξὺν τοῖς ἱρῶσι. τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. Admonet HSt. esse, qui λάθας legant. sed Ald. E. sic exhibet, ut a nobis editum est. Brodaeus quoque λᾶθος dat.

25. αὖ Ald. S. αὐτὸ Ald. E. una cum reliquis.

26. οὐδὲ τῶν σβέσω τὸν ἐμὸν χόλον Ald. S. οὐδέ κε τὰς σβέσσω τὸν ἐμὸν χόλον Ald. E. quae lectio si probatur, confirmat lectionem veterem κεχολωμένος versu 27. modo teneatur, h. l. non esse *iram*, sed animi quemcunque aestum et vehementem agitationem. οὐδέ κε τὰς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Videtur πόθον ab ingenio Calliergi profectum esse, et poeta dedisse τὸν ἑὸν κότον, *tuam iram*. Sententia est: Etiamsi mortem obiero, eoque animo meo oblivionem induxero tui, h. e. amoris erga te mei, et tui erga me contemtus, tu tamen ne sic quidem mihi videris exstincturus esse tuum erga me saevum et implacabile odium.

27. ἐτιβάλλομαι Ald. S. ἐπιβάλλομαι Ald. E. cum reliquis. Forte leg. ἐπιτέλλομαι, *interim ultimum vale tuis foribus mando*, vel *denuncio*.

30. μαραίνεται δ' ἀνίκα πίπτει Ald. S. unde δ' adscivi. utinam etiam πίπτει adscivissem. μαραίνεται ἀνίκα πίπτει Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. μαραίνεται ἀνίκα πίπτῃ HSt. Si δ' omittitur, necesse est legi: λευκὸν τὸ κρίνον, (subaudi ἐστὶν) ἔστε μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει, *candidum est lilium, donec marcescat, quod fit, cum cadit.* Videtur quidem melius convenire μελαίνεται, quia λευκόν ἐστι praecessit. verumtamen quia flores, cum marcescunt, tum nigrescunt iidem, ideo μαραίνεται servavi. Pari ratione candori nivis (in versu proximo) deliquium eius opponitur. Nam ut flores, cum marcescunt, sordidum colorem induunt, ita nix quoque liquescens canescit, h. e. colorem ferrugineum contrahit.

31. καὶ τάκεται δ' ἀνίκα παχθῇ Aldina S. sed Aldina E. rursus hic δ' omittit, una cum reliquis omnibus. Ego vero revocavi. nam αι anceps est, et ratio linguae graecae illud δ' ita flagitat, ut abesse nullo modo possit. Sed displicet παχθῇ. Liquescitne nix, cum induruerit? Videntur haec sibi repugnare. Suspicatus aliquando sum, poetam aut παλθῇ (a πάλλειν dedisse, *cum per manus iactetur*, velut pila, aut ταλφθῇ (a θάλ-

(ἐ θάλπειν) *cum a vernis Zephyris intepuerit.* Versus hi mirifice venusti et supra quam dici potest scite tornati sunt. Brodaeus reddit, *congelata fuerit.* sed ἀνίκα aliud est, quam ἐπειδὴ, *posteaquam.*

33. καὶ σὺ φιλάσῃς Aldina S. καὶ τὸ φιλάσεις Ald. E. una cum reliquis. Et idem discrimen est versu proximo in κλαύσῃς, quod est in Ald. S. et κλαύσεις, quod in Ald. E. et reliquis.

34. καρδίαν Ald. S. κραδίαν Ald. E. et reliquae.

35. καὶ Ald. S. κἂν Ald. E. et reliquae.

36. ἠρτυμένον Ald. S. ἠρτημένον Ald. E. cum reliquis. nisi quod Salam. et Farr. ambae perquam mendosae dant ἠρτιμένον.

37. τοῖσι τεοῖς εἴδῃς Ald. S. τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς Aldina E. et reliquae. παρένθῃς Ald. S. et HSt. παρέλθῃς Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. Ex Dorvillio ad Chariton. p. 496. colligo, fuisse, qui versu 36. pro ἐξενθὼν mallet ἐξ ὑδῶν. non memini, quem designet. sed merito repudiat illud commentum.

38. τῆδε Ald. S. ZC. et omnes reliquae. sola Ald. E. mirifico errore βῆθι dedit. Dorville ad Charit. p. 146. testatur, codices quosdam dare ἐπισπείρας. quod in nullo meorum reperi.

39. τᾶς Ald. S. HSt. qui ex eo libro videtur arripuisse. Ego τῶ revocavi ex Aldina E. ZC. Salam. Farr.

40. σὺ deest Aldinae S. non item Ald. E. neque reliquis.

42. οὐ δύναμαι εἰν σε διαλλάξεις με φιλάσσας Aldina S. οὐ δύναμαι εἴ σε διαλλάξαι με φιλάσας Aldina E. οὐ δύναμαι ζῆν, εἴ γε διαλλάξας με φιλάσεις ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. διαλλάξεις με φιλάσας margo HSt. e Florentina. E quibus omnibus inter se et cum sententia loci collatis effeci hanc lectionem, in qua maxime exemplum Aldinae E. secutus sum, εἴ, τι διαλλάξας, μ' ἐφίλασας. *si me osculatus sis, mente tua erga me mutata.* Antequam exemplo illo Aldino potirer, conieceram, legendum esse οὐ δύναμαι ζῆν, *non possum reviviscere,* οὐδὲ διαλλάξῃ με φιλάσας, *neque tu mecum in gratiam ideo statim redibis, cum tu osculum labiis meis fixeris.*

43. χῶμα δέ μευ κοῖλον τι τί μευ κρύψει τὸν ἔρωτα Aldina S. cum quo Aldina E. convenit, praeterquam quod pro vocabulis τι τί dat τόδε, et sic quoque codex Fulvii Ursini, unde,

mutata una literula ν in υ, effeci: χῶμα δέ μοι (quod nititur auctoritate ZC. et qui eum fecuti funt, Salam. Farr. Brubach. HSt.) κοίλυ (imperativus is eſt a verbo κοιλῦν) τὸ δ' ἐμεῦ (aut τὸ δέ μευ) κρύψει τὸν ἔρωτα. Poſſit quoque ex Ald. S. lectione effici χ. δ. μ. κοίλυ τι, τὸ (pro ὃ, *quod*) μευ κρύψει τ. ἔ. Zach. Calliergus cum fequacibus eius, quos modo nominavi, verfum hunc fic exhibuerat, bene ille quidem ad fententiam, non autem ad praefcriptum poetae: χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.

44. κἂν ἄπιξς τόδε μοι τρὶς ἔπασον. Ald. S. κἂν ἀπίκῃ τόδε μοι τρὶς ἐπάνσον. Aldina E. cum caeteris. ἀφικνεῖσθαι haud raro apud Herodotum occurrit in fignificatione τῦ ἀπιέναι. ut ἄπιξς videri poſſit alterius fcholium eſſe. Eſt tamen ἄπιξς etiam in Flor. v. Brukhuf. ad Propert. 1, 7, 24. Brodaeus ἀπίκῃ reddit, *fi huc acceſſeris.*

45. γε deeſt Aldinae S.

46. τίσοις Ald. S. τό σοι Aldina E. cum reliquis. vid. Broekhuf. ad Tibull. 3, 2, 27.

48. εἶχον Aldina S. εἶχεν Ald. E. et reliquae.

50. Poſt ὀδῶν videtur verfus huius finis, et initium verfus alterius deeſſe, ad hunc ferme modum:

Ἄχρι μέσων ὀδῶν μάλα μοχθήσας ἐκύλισσε.

vel τιβαροῖς ἐπὶ ποσσὶ κύλινδε.

στήσας δ' ἀμβαίνει φοβερὸν λίθον, ἧπτε δ' ἀπ' αὐτῶν

τὰν λυγρὰν σχοινίδα.

nam λεπτὰν ad hanc rem nil facit. verumtamen poetae non femper fapientiſſima ratione in deligendis epithetis utuntur. Sed quicquid id eſt, fententia haec erit: Dorſo in parietem innixo, pedibus provolvebat magno cum labore faxum, usque ad medium limen. ubi cum illud faxum conſtituiſſet, inſcendit in illud horribile faxum, et ex ipfis illis poſtibus oſtii fufpendebat annexum reſtim lugubrem. Nunc videamus, quid variantis lectionis ad hunc verfum in libris meis repererim. In Aldina S. eſt ὁπότ' ἀπ' αὐτῶν. et fic quoque Ald. E. nifi quod π in ὁπότ' duplicat. In ZC. Salam. Farreana, Brubach. ἧπτετ' ἀυτῶν. In HSt. ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν. Videtur poeta non ἧπτέ τ', fed Dorice ἆπτέ τ' exaraſſe. quod ad fententiam idem eſt. Permifcuit, ut in omnibus fuis carminibus, ita in hoc quoque, Theocritus, fi auctor eſt, dialectos Ionicam atque Doricam more poetarum omnium. Brodaeus ἧπτετ' ἀπ' αὐτῶν.

51. ἔβαλ-

51. ἔβαλλε Ald. S. ex more novae graecitatis, quibus βάλλειν ſimplex pro *induere* longe eſt frequentatiſſimum. quod ii norunt, qui ſcriptores hiſtoriae Byzantinae ſic dictos et eorum aequales modo attigerunt. Sed recte dat Ald. E. cum reliquis ἐνέβαλλε. ſolus Henr. Stephanus, neſcio cur, dedit ἔμβαλλε.

52. τὰν ἕδραν δ' ἐκοίλησεν αἶτε ποδὸς Aldina utraque. in qua lectione manifeſta cerno veſtigia lectionis huius ἐκύλισεν ἀπαλὶ ποδός. quae quo minus pro vera debeat haberi nil cauſae video. Vulgata eſt in ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt.

54. lectionem ἐτυλίχθη, quae eſt in libris meis omnibus, tuetur et exponit Caſaubonus in Lect. Theocr. c. 20. ſed impugnat Valkenarius Ep. ad M. R. p. LXII. ſubſcribens ille magiſtro ſuo, Hemſterhuſio, viro ſummo, emendanti ἐλυγίχθη. mihi non liquet.

55. κλαῦσεν νέον Ald. S. κλαῦσενέον Ald. E. ut diſcerni nequeat, ſitne κλαῦσε νέον legendum, quomodo libri iuniores omnes dant, an κλαῦσεν ἑὸν (id eſt ἐόν) legendum. mihi quidem diu fuit, quum non diſpliceret lectio haec: οὐ κλαῦσεν ἑὸν φόνον: *non deploravit necem a ſe peractam.* nam pertinacia ſua amatorem ad mortem voluntariam adegerat. Verumtamen maneto vulgaris lectio, per me licet, quae ſenſum praeſtat non malum. Recentem caedem non plorare, nefas eſt, et nota animi duri atque ferocis. nam facile ignoſcitur, ſi diuturnitas temporis luctum minuat, et funeris memoriam ex animo deleat. Notum eſt, quanta Aeſchines acerbitate Demoſtheni immanitatem exprobrarit, qui ſeptimo die a funere filiae candidatus in concionem proceſſerit, et ſacra diis fecerit. quod ſi menſe aut tribus menſibus poſt feciſſet idem, nullam ei erat invidiam commoturum.

56. εἵματα ἐφαβικὰ ſunt veſtes ſplendidae, floridae, pictae, molles, tenui filo, in quibus ſeſe iactant iuvenes forma ſua et aetatis flore fidentes atque ſuperbientes. cuiusmodi pueros noſtrates *junge ſüſse Herrgen*, *Stutzergen*, *Schmetterlinge*, appellitant. Polluit eiusmodi veſtes ille, qui eas tum geſtat, quum geſtare nefas eſt, et dedecori habetur, quum homo ſobrius et frugi ſuaeque memor erga defunctos amicos religionis haud ſuſtineat eas induere. βαῖνε δ' ἐς ἄθλω Aldina S. et Flor. unde effeci βαῖνε δ' ἐς ἄθλως, id eſt ἄθλους. *fre-*

quentavit gymnasia. βαῦνε δ' ἐς ἄθλον Ald. E. βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

57. καὶ λεφίλων Ald. S. καὶ τῆλε φίλων Ald. E. cum reliquis.

59. ἵςατ' ἀπὸ κρηπῖδας ἐς ὑδάτωδ' ἐφύπερθεν Aldina utraque, nisi quod Aldina E. melius dat κρηπῖδος, unde refinxi εἷσατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα. τῶ δ' ἐφύπερθεν. Indulsit iterum hoc loco Zach. Calliergus ingenio suo, sic edens: ἵςατ' ἀπὸ κρηπῖδος. ἔρως ὑδάτων ἐφύπερθεν, ἅλατο etc. quod reddiderunt Salamandr. Farr. Brubach. cum quibus etiam Henricus Stephanus, praeterquam in distinguendi ratione, consentit. E Florentina annotatum video: ὑδάτων. δ' ἐφύπερθεν. nihil ad ἔρως.

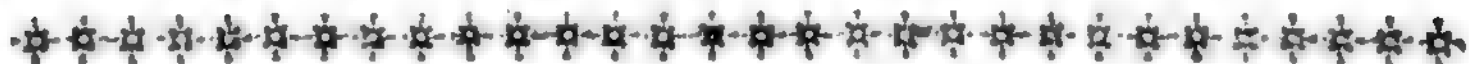
60. ἅλατο Aldina utraque et HSt. ἅλλατο ZC. Salam. Farr. Brubach.

61. Dudum ante, quam Aldinam oculis usurpassem, videram, pro αἷμα, quod in plerisque libris circumfertur, legendum esse νᾶμα. Stabilit hanc coniecturam Aldina S. quodammodo, quae ἆμα dat. facile ν potuit excidere, quum finem superioris versus clauderet. Ald. E. tamen, ut reliqui omnes libri, dat αἷμα. Sententia est: *unda cruentata irrubuit*

ult. τέργετε δ' ὑμεῖς εὖντες Ald. S. unde refeci τέργετε δ' ὔμμες ἔντες. Doricum hoc est pro ἔνται. Saepissime ευ et α in codd. msctis permutantur, quod Dorville ad Chariton. demonstravit; item η et ι et de terminatione Dorica ες pro αι v. supra disputata ad Idyll. 16, 36. Sententia est: Vos, amati, contenti estote vestra sorte. amate illos amatores, quos sors vestra vobis obiicit, quicunque sunt, turpes, an pulchri, amabiles, an detestabiles, vetuli, an iuvenes, divites, an pauperes. Vidit etiam Casaubonus hanc huius loci sententiam, qui recte, ad sententiam quidem, ἔνται emendavit, quod cum ἔντες plane idem est. Brodaeus etiam observavit, alios codices ἔνται dare. sed quae ad h. l. ipse affert de suo, ea, ut pleraque, levia et inepta sunt. Aldina E. sic dat: τέργετε δ' ὑμ [cum duobus parvis ε super μ et adhuc imposito culmini circumflexo: quod necesse fuit verbis demonstrare, cum figuram reddere operae nequirent, forulis ea forma carentibus] ἔντας. id est ὑμεῖς. Caeterae dant τέργετε δ' ὔμμες ἔντας, ex auctoritate ZC. δικάσειν Ald. S. δικάσσειν Aldina E. δικάζειν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. δικάσσαι margo HSt. Hic subscriptum erat Aldinae E. non item alteri, τέλος. et tum sequebatur in Aldina S. in pagina aversa, ἤχημα μουσῶν ἢ θεοκρίτου σύριγξ. In Aldina E. autem eadem Syrinx sine illa

inscri-

inſcriptione, et plane alia, mirabili quadam forma exhibebatur in pagina adverſa. Poſtea ſequebatur in utraque Aldina εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν. ſed in S. quidem in pagina adverſa, in E. autem in pagina averſa. et in eo carmine finit editio Aldina, niſi quod S. adhuc habet quaedam de genere Theocriti et de inventione carminis bucolici, quibus caret exemplum Erneſt. quæ ſchediaſmata habes in fronte ſecundi voluminis noſtrae editionis. Romana editio, a Z. Calliergo curata, retinuit eundem plane ordinem carminum, qui eſt in Aldina, ſed plura habet carmina, quam Aldina. Nam, ne hoc dicam, poſt leſſum in Adonin ſequi brevem unius paginae admonitionem περὶ τῶν κώλων τῆς σύριγγος, tum Syringem, in qua Aldina finit, ſequi, excipit Syringem Heracliſcus, qui eſt in vulgaribus libris carmen 24. tum Hercules leonticida, tum Bacchae, tum coluſ, τὰ παιδικὰ, ὁ ἐραστὴς, et tandem Epigrammata. Inde illa ludicra, ſecuris, cum admonitione praemiſſa, ala, pariter cum praevia quadam doctrina, ara, ſed ſine inſcriptione; quam deſuiſſe illi codici, unde Calliergus haec edebat, intelligitur etiam ex hac eius admonitione; in qua tota collectio definit: qua ex admonitione diſcimus etiam, unam modo codicem ad manus fuiſſe Calliergo, unde haec tria poſtrema carmina ederet, ut mirum nil ſit, ea caeteris inquinatiora prodiſſe. Habet autem illa, de qua loquor, admonitio ſic: τὸν Θεοκρίτου πέλεκυν, τὸ πτερύγιον, καὶ τὸ ἑξῆς τὸ ἄνευ ἐπιγραφῆς, μὴ ἔχοντες δεύτερον ἀντίγραφον, οὐκ ἠδυνήθημεν κάλλιον ἐπιδιορθῶσαι. διό μοι καὶ συγγνωστέον. ἓν γὰρ καὶ μόνον τῶν ἀντιγράφων ταῦτα εἶχεν. ἅτινα κάλλιον ἐνομίσαμεν τοῖα, οἷα ἦσαν, τυπῶσαι, ἢ ἐᾶσαι εἰς λήθην κατολισθεῖν. Viſum fuit, haec de ordine carminum Theocriteorum, aut eorum certe, qui in Theocriteis vulgantur, in vetuſtis libris obtinente praemittere, ne eſſent, qui mirarentur, nos iam nunc ex Aldina variantium lectionum nihil afferre. In his, quae nunc ſequuntur, carminibus, aliam nullam habemus auctoritatem lectionis, praeterquam Calliergi. Nam libri omnes noſtri, quibus adhuc uſi ſumus, ex illa Romana manarunt, ut non poſſint ullius ſuffragii vim habere, ſed habeant meram vim alicuius ἠχοῦς, reſonantiae vocularum a Romana prima editarum.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM QVARTVM.

5. ἀπεσκόλευσε ZC. Salam. Farr. ἀπεσκύλευσε Brubach. HSt.

7. γλύκετρον ZC. Salam. Farr. γλύκερον Brubach. γλυκερὸν HSt.

9. εὐνάξοισθε ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. tamen praeſtabat εὐναξοῖσθε. Vid. hac de forma verborum Dorica Valkenar. Ep. ad M. R. p. LXI. εὐνάζοισθε HSt.

16. οἶκα ſuſpectum. Sententia poſtulat φρικτὸν, aut ὄλον, (h. e. ὀλοὸν) aut οἰκτρὸν, aut δεινὸν. *horrendum interminans, ni puellum Herculem devorarent.*

17. ἐξειλυσθέντε ZC. Salam. Farr. quod revocavi. ἐξειλυσθέντες HSt. Eiusdem margo dat ἐξεκύλισσον e Florentina. de cuius lectionis origine v. Erneſti ad Callimachi H. in Delum vſ. 33.

19. ἐρχομένοις bene habet. *inter eundum.* tametſi non infitiabor, ingenioſe a Pierſono Veroſimil. p. 49. excogitatum eſſe δερκομένοις.

23. ἄϋεν ZC. Flor. Salamandr. Farr. Brubach. ἄϋσεν HSt.

31. αἰεὶ ἄδακρυ ZC. ἀεὶ ἄδακρυ Salamandr. Farr. ἀεὶ ἄδακρυν Brubach. αἰὲν ἄδακρυν HSt.

32. Adſcripſerat annotator Vimarienſis haec: [ἄκανθα κυρίως ἡ σπεῖρα τοῦ δράκοντος, Scholiaſtes Nicandri ad *Theriac.* Sic Scholiaſtes Apollon. Ἀργον. δ. τὰ τῶν ὀφέων ὀστᾶ ἄκανθαι λέγεται. ad illa verba δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν γηγενέος σπείρης.]

49. σιβαρὸς ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt, ut neſciam, unde illud σιβαρῶς venerit. Neceſſe eſt, ut editor Londinenſis id induxerit, et alias quoque uſus eſt ea licentia. Mihi folia a prelo madida luſtranti non fuit integrum, neque enim patiebantur operae typographicae, libellos meos inſpicere, ut intelligerem, quid eſſet in vetuſtis libris; ſed debui neceſſario fidei editoris Londinenſis acquieſcere, in eiusmodi quidem rebus levis momenti. Quo in genere ſi quid a me erratum eſt, eius rei peto veniam.

53. ἐπι-

53. ἐπιτύτθιον ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἐπιτίτθιον HSt.

55. editioni ZC. et eius ſequacibus comma deeſt poſt ἔχοντα pariter, atque poſt συμπλήγδην. Henricus Stephanus poſt hoc vocabulum poſuit, Camerarius autem aut Xylander, quisquis denique auctor eſt Brubachianae, poſt ἔχοντα. quod idem feci. Nam συμπλήγδην, hoc eſt, μιᾷ πληγῇ. vel πληγαῖς εἰς ἓν ξυνιούσαις, refertur ad ἰάχησαν. conſtrepebant et vociferabantur omnes uno velut ictu manus, uno momento, quaſi uno vocis conflictu, vociferationibus omnium eodem temporis momento prorumpentibus et inter ſe colliſis.

60. δείης ZC. Salam. Farr. Brubach. δεῖος HSt. qui tamen etiam alteram lectionem in margine annotavit. Videtur tamen alind quid in illa vetuſta lectione latitare, quam id, quod Stephanus ex ea effecit. Si poeta in ſuperioribus affirmaſſet, Iphiclum a ſerpentibus morſum et ſauciatum eſſe, ſuſpicarer, poetam hic dediſſe ὑπ' αἰκίης aridum, h. e. exſanguem, emortuum prae atrocitate et foeditate vulnerum a dentibus anguium impreſſorum.

65. χερίως ZC. Salam. Farr. Brubach. χερίος HSt.

68. adſcripſerat annotator Vimarienſis: [Orpheus in Argonaut. ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.]

69. ἀνθρώπως ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἀνθρώποις HSt. utrumque recte dicitur. ſed in eiusmodi re habenda eſt ratio conſenſus codicum.

70. εὐκρεῖδα ZC. Salam. Farr. Brubach. εὐηρεῖδα HSt. κ et η in libris vetuſtis ſexcenties permutantur, ut iam ſupra admonui.

74. νεῖμα ZC. Salamandr. Farr. voluit νῆμα, quod eſt in Brubach. ſed νᾶμα dedit HSt. haud ſcio, quam bene, cum voc. hoc plerumque pro *unda* accipi ſolet.

75. καταπρίψοντι ZC. et eaedem edd. quod revocavi. καταπρίψοντι HSt. qui tamen alteram quoque lectionem in margine annotavit, nec non καταπρέψοντι, quod eſt in Florentina.

80. οἰκεῖν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. οἰκῆν HSt.

86. aſteriſcum huic verſui praepoſuit ZC. quod ſaepe fecit, ſed in ea ſolummodo parte Theocriti, quam ipſe primus edidit. Quod cur fecerit, mihi non conſtat, cum ipſe rationem huius moris ſui prodere nil curarit. Annotabo tamen locos huiusmodi, ſi forte fiat, ut alii in codices incidant, e qui-

e quibus ratio huius facti dilucescat. Retinent illos asteriscos Salam. et Farr. εὔτυκτον ZC. Salamandr. Farr. Brubach.. εὔτυκον HSt. altera lectione in marginem reiecta.

91. συλλέξαισα ZC. Salamandr. Farr. συλλέξασα Brubach. HSt.

93. ὑπὲρ ὕρεον cum spiritu aspero ZC. Salamandr. Farr. ὑπὲρ ὔρειον Brubach. HSt. cum spiritu leni. Ego vero in unum vocabulum contraxi. id est, ad vulgarem loquendi modum ὑπερόρειον. κόνιν ῥίπτειν ὑπερόρειον idem est, atque ῥίπτειν ὑπὲρ τοὺς ὅρους, ultra terminos ditionis suae eiicere, ut mortuorum vel morti datorum facinorosorum ossa ultra limites agri patrii eiiciebantur, ne superstites aut ignominia sua, aut reatu criminum suorum contaminarent, penes eos manentes.

99. φῆ ZC. Salamandr. Farr. Brub. HSt. φᾶ unde natum est?

101. ἀλωῇ ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλωᾷ HSt.

103. Ἕτερος (scil. Linus) παρὰ τοῦτόν ἐστιν, οὗ Θεόκριτος μέμνηται, ὁ καὶ ἱστορήσας, ὅτι τὸν Ἡρακλέα Λίνος ἐξεδίδαξεν, υἱὸς Ἀπόλλωνος. Eustathius ad Iliad. σ. p. 1163. penult.

106. ἐκ πατέρος ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. ἐκ πατέρων HSt.. qui tamen alteram quoque lectionem in margine exhibet. Adscripserat annotator Vimariensis: [Schol. in Idyll. 13. ἐχρῆτο δὲ ἡρακλῆς τοῖς σκυθικοῖς τόξοις διδαχθεὶς παρά τινος σκυθοῦ ταυτάρου, ὡς ἱστορεῖ ἡρόδοτος. v. et Lycophronis Alexandr.] v. Io. Hartungi dec. 1. loc. mem. c. 6. p. 647. T. II. Lampadis Gruter. et Eustath. ad Iliad. β. p. 299. 13. cuius haec sunt verba: ἀπὸ τοῦ οἰχαλιέως εὐρύτου, ὃν διδάσκαλον τοῦ τοξεύειν ἡρακλεῖ Θεόκριτος ἱστορεῖ.

107. ἔπλαξαι ZC. Salam. Farr. saepe enim, quod saepius iam itero, αι et ε in libris vetustis inter se permutantur. ἔπλαξε Brubach. HSt. id est Dorice idem atque vulgare ἔπλασε.

110. ἀλλήλους σφάλοντι (uno λ) ZC. Salam. Farrean. Brubach. et HSt. quoque, sed hae duae σφάλλοντι (cum gemino) unde itaque ἀλλάλως?

114. solus margo HSt. dat φανοτῇ.

117. abest δ' a Florentina. Adscripserat annotator Vimar. [Apollodor. l. 2. ἐδιδάχθη μὲν ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν ὑπ' ἀμφιτρύωνος, παλαίειν δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτολύκου, τοξεύειν δὲ ὑπὸ εὐρύτου etc. v. Lambinus ad Horat. Od. ι.]

118. τρο-

118 τροχῶ dant ZC. et Farr. fine iota fubfcripto. fed hoc debile eft argumentum, ad evincendum, illas editiones genitivum Doricum hic dare voluiffe. nam inconftantes illae funt in reddendo illo iota. caeterae τροχῷ cum iota fubfcripto. Ego malim genitivum, feu fingularem, feu pluralem τροχῶν. *modiolum rotae* (aut *rotarum*) *falvum confervare.*

122. διέλυσσαν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. διέλυσαν HSt.

128. ῶ ποκα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod poffit defendi, ut ῶ fit aut genitivus doricus, pro ȣ̃, fcil. χρόνȣ, ἐφ' ȣ̃ χρόνȣ. *quo tempore.* aut dativus ῷ, id eft, ἐν ῷ χρόνῳ, eadem fententia. ὁππόκα dedit HSt.

136. ad hunc verfum intendit animum Scholiaftes Apollonii Rhodii ad I, 1077. fic tradens: φησὶ δὲ τȣ̀ς ἀκαθάρτȣς καὶ εὐτελεῖς ἄρτȣς, ὡς Θεόκριτος Δωρικῶς φησι. Locum hunc adfcripferat etiam annotator Vimarienfis, item locum Platonis comici ex Athenaei p. 110.

137. Huic verfui rurfus adfcripfit ZC. afterifcum.

ult. κνήμας dant omnes edd. unde ergo κνάμας? De veftitu ad genu definente et medias furas haud attingente, geftamine hominum aut tenuiorum, aut parcae, ficcae et aufterae vitae deditorum, egit Cafaubonus in Lection. Theophrafteis.

Huic verfui adfcripfit ZC. hanc admonitionem, etiam in Salam. Farrean. et Brubach. repetitam, λείπει τὸ τέλος τȣ̃ παρόντος εἰδυλλίȣ, καὶ ἡ ἀρχὴ τȣ̃ ἑπομένȣ. ὅπερ ἐξανύει ἐπιγράφεσθαι ἡρακλῆς λεοντοφόνος. dubium, fcriptisne e libris, an e ZC. ingenio. ἐξανύει eft latinum *expedit*, h. e. confultum habetur, iuvat. Tum vacuum relictum eft in editione Romana reliquum illius paginae fpatium, et tota adverfa pagina, et tota item pagina infequens averfa, cuius in fronte magnis literis haec leguntur exarata: Ἡρακλῆς λεοντοφόνος Εἰδύλλιον λβ. Lacunam expletam dedit I. Iofephus Scaliger in Emendationibus Theocriteis, fed vere idem iudicans, ifta, e futilibus libris a fe prolata, importuni et abfurdi ingenii commenta effe. Vtor editione Theocriti Commeliniana, cui adfcripfit manus ignota hanc animadverfionem, quam iuvat lectoribus impertire, eorumque iudicio permittere. Negat itaque, quisquis

 ille

ille fuit, huic Idyllio finem deesse; in quo ei assentior. Sed initium ait desiderari, in quo fuissent omnia enarrata, quae Hercules Tirynthe gessisset, antequam Amphitruo Thebas concederet. Herculem autem iamdum hoc tempore per anticipationem appellari, qui tum dictus fuisset Alcides, vel Alcaeus. Haec ille.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM QVINTVM.

1. ἐπὶ βυκόλος ZC. Salamandr. Farr. ἐπιβυκόλος (uno vocabulo) Brubach. HSt.

4. ξεινὴν ZC. Salam. Farr. Brubach. δεινὴν HSt. Adscripserat annotator Vimariensis locum Diphili ex Athenaei l. 6. p. 238. ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἐστὶν εἴ τις μὴ φράσῃ ὀρθῶς ὁδόν.

5. ἐπυρώνιον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπυρανίων HSt.

9. ἄλλαι ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλλ' αἱ HSt. ἐλινῦντος dat margo HSt. e Florentina. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum 182. Pro ἐκ νάοντος malim ῥαγδῶντος, *acris, saevi.* ut verbum sit ῥαγδᾷν, significans ῥαγδαίως φέρεσθαι. *circa Elisuntem in ipsis ripis aestuantem.* unde constat, ingentem fluvium esse. nam alii rivi non aestuant, nisi medio in cubili, ubi vis et impetus est maximus. Vulgata paene ridiculam et absurdam subiicit notionem. Ecquis tandem non fluvius fluit? Estne, qui immotus stet? Verumtamen novi, poetica epitheta non nimis severa lege esse examinanda.

12. δὴ ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. δὲ Commelin. ἐκάστοις Flor.

14. ὧδε] *hic loci.* sed in distinctione ZC. significat, *sic,* vel *adeo, tam.* ille enim comma exhibet post νομοὶ. neque illa mala est distinguendi ratio; tametsi vulgatam ideo nolim damnare.

15. ἐμ-

15. ἀμμέγα ZC. quod recepi. ἂν μέγα Salam. Farr. Brubach. HSt. μελίη δὲ ποίην ZC. Salam. Farrean. μελιηδέα ποίην Brubach. HSt.

18. ἐπὶ δεξιὰ duobus vocabulis ZC. Salam. Farr. Brubach. ſed HSt. uno.

20. ἐχοισταναὶ ZC. Salamandr. Farr. ἐπηστανοὶ Brubach. HSt.

22. Henricus Stephanus in annotat. admonet, eſſe, qui pro ἀγγὸν legant ἄλσος.

23. ἀγρειώταις ZC. Salam. Farrean. ἀγροιώταις Brubach. HSt.

24. ἐνδικέως ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐνδυκέως HSt.

27. ἴσασιν ZC. Salamandr. Farr. ἴσασι Brubach. HSt.

29. τόδε εὔφρονος ZC. Salam. Farr. Brubach. τόδ' εὔφρονος HSt.

34. πὲρ] malim γάρ.

37. δίζε' οἳ εἰσιν ZC. Salam. Farr. Brubach. δίζεαι οἵ οἱ ἔασιν HSt.

41. θνητοῖσιν e ZC. et inſecutis recepi. recentiores θνητοῖσι dant.

45. μένοι ZC. Salam. Farr. Brubach. μένῃ HSt. forte ob ſequens κρίνησι, quod Stephanus pro coniunctivo habuit. Verum aut nihil erat mutandum, nam poetae modos ſaepe promiſcue habent, aut μένει emendandum. nam κρίνησι eſt indicativus a κρίνημι.

48. [αἰσυμνήτης et αἰσυμνήτηρ quid ſit, v. apud Euſtath. Iliad. ω.] annotator Vimar.

50. ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδυνέα φωτῶν ZC. Salam. Farr. ἄλλων δ' ἄλλα ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν Brubach. ἄλλῳ δ' ἄλλον et ἐπιδευέα HSt. non improbabilis ſententia, et fortaſſe vera. Poteſt tamen et alia ineſſe ſententia, et poteſt lectio ZC. unica literula mutata, vera eſſe, ſi nempe δήνεα legatur pro δύνεα. ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεὸς γ' ἐπὶ δήνεα φωτῶν. *alium hominem aliis artibus delegavit Deus.* ſeu, ſunt ſua cuique munera agenda a ſorte attributa, tractant fabrilia fabri. in quo quisque maxime elaborat, eius eum decet peritiſſimum eſſe, et aliis uſu praeſtare illarum rerum minus peritis. γ' deeſt Flor. neque hoc male.

69. ἀμφότερόν τ' ὀδμῇ ZC. Salam. Farrean. Brubach. ſed HSt. illud τ' omiſit, quod exemplum ego ſecutus expunxi; cum rurſus, forte per Commelinianam, in recentes editiones irrepſiſſet.

72. κλάζοντες περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν ZC. Salam. Farr. κλάζοντε περίσσαινον γ' ἑτέρωθεν Brubach. HSt. Ego κλάζοντε in duo vocabula diviſi, et pro δ' dedi θ', ut κλάζον ſit pro ἔκλαζον. *una allatrabant, et abblandiebantur ex altera parte.* Latrabant enim ignotum ſibi Herculem ex altera parte, ex altera vero adulabantur ſeni ſibi noto.

73. Huic verſui ZC. aſteriſcum praefixit. ὅγε redit ad ſenem Augiae ſervum. id quod ex αὐτοῦ verſu 77. colligitur. ὅσον eſt *ſolummodo, tantummodo. ſaxum tollebat humo ſolummodo* terroris ergo incutiendi, non autem vere coniiciebat.

75. adſcripſerat annotator Vimar. [v. Homer. Odyſſ. ξ. in princip.]

76. ἔρυντο ZC. Salamandr. Farr. ἔρυντο Brubach. HSt. quod eſt per ſyncopen pro ἐρύοντο, et hoc pro εἰρύοντο.

77. Dubium, ad utrum ὅγε redeat, ad Herculemne, an ad paſtorem. Ego hunc malim.

82. f. οὐκ ἄν. οἱ.

83. ἀέρρηνες] parum aptum ovibus, ab ovium ingenio et moribus alienum.

84. De ἴζον non liquet, ſitne probum et ſervandum, an mutandum. Si ſervari debet, haec eſt ſententia: Conſidebant, ut venerant ad ſtabulum. Sed haec vis, *ut venerant,* non videtur in ἰόντες ineſſe. quare potius videtur legendum eſſe ἦξαν, ab ἄγω, aut ᾖξαν, ab ἀίσσω, aut ἷξαν, ab ἵκω. *pervenerant, via emetiunda, ad ſtabulum.*

Poſt hunc verſum eſt in editione ZC. Salamandr. Farr. Brubach novus titulus hic: Ἐπιπώλησις, omiſſus in editione HSt. Debebat ſaltim in margine annotari. Agunt nempe inſequentia de circuitione Augiae, comitante filio et Hercule, per ſtabula ſua, inſpiciendae rei familiaris ergo. vid. vſ. 108. Eiusmodi tituli particularum ſingularium a maioribus operibus veluti ſeparatarum probe teneri debent, quia grammatici poetas ſecundum eiusmodi particulas citare ſolent.

Quis

Quis nescit, Homerum ita distributum esse, et ita citari solere, ἐν τῷ Καταλόγῳ, ἐν τῇ Νεκυίᾳ, ἐν ταῖς Λιταῖς, ἐν τῇ ψυχοστασίᾳ, etc. v. quoque notata ad initium Idyll. 7. Ita quoque huius Idyllii pars prima Αὐγείου κλῆρος citabatur, media ἡ ἐπιπώλησις, tertia denique seu postrema ἡρακλῆς λεοντοφόνος, et videtur tam hoc carmen, quam superius, fragmentum operis magni esse, quod Pisander Camirensis de rebus ab Hercule gestis condidit.

86. δίελον ZC. Salam. Farr. Brub. δείελον HSt. ἦμαρ est tempus universum, sive sol nobis lucet, sive occidit. est enim a verbo εἰμὶ, ἦμεν, *esse*, cum res quaepiam *est*. Ideo pro ratione diversa durationis additur certior definitio temporis, sitne matutinum, an vespertinum, diurnum, an nocturnum.

87. αὔλια sunt omnia, quae sub dio ἐν τῷ ἄερι sunt. (inde αὔειν, ἠὼς, αὐγὴ et similia.) σηκοὶ autem sunt omnia tecta, adversus imbres et ventos munita, στεγασμένα, *Hoff und Ställe.*

90. Versus hic asteriscum praefert in edit. ZC. Salam. Farrean. In fine eaedem dant προτέρωσσε (duplici σ.) sed simplici Brubach. HSt.

92. forte γίνετ' ἰόντων, aut, quod ad sententiam prorsus idem est, ἰόντων. nam ἴειν dicebant veteres, pro eo, quod posteriores dicebant ἰέναι.

94. ἄλλας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἄλλοις HSt. cuius margo etiam ἄλλα dat annotatum.

95. ἐπὶ βυκόλος ἦκει ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπὶ βυκόλι' ἤει HSt. Apparet, in libris geminam esse versatam lectionem, alteram ἐπὶ βυκόλος ἦει, alteram ἐπὶ βυκόλι' ἦει. in utraque ἐπὶ cum ἦει est iungendum. Sententia utriusque lectionis eodem redit. nisi quod in lectione βυκόλος, vocabulum τόσσα adverbialiter accipiendum est pro τοσσάκις, *toties*. in altera autem idem vocabulum est adiectivum *tot*. *tot greges alii aliis superveniebant*. aut, *toties bubulcus alius alium urgebat et excipiebat*. Possit quoque legi τόσσοι ἀεὶ — βυκόλοι ἦκον. *tot bubulci — adventabant*.

100. ἔκηλος ἐρυσίπτερ ἰόντων ZC. cum asterisco versui praefixo. et sic quoque Salam. et Farrean. Apparet, Zachariam Calliergum huic loco asteriscum ideo praefixisse, quo admoneret lectores, eum corruptum esse. ἠριθμεῦν περ' ἰόντων Brubach.

bach. ſine dubio e Camerarii emendatione. ἀπειρεσίων περ ἐόντων HSt. neſcio, quo auctore, ipſone, an aliquo vetuſto codice. Annotator Vimar. adſcripſerat: [ἀπειρεσίων περ exemplum Pariſ. et Flor. Vitus Winshemius ἀνηρίθμων περ.]

103. ἀράρισκε παρισταδὸν ZC. Salam. Farrean. ἀράρισκε περισταδὸν Brubach. ἀράρισκε παρασταδὸν HSt. Neſcio, an etiam operae pretium ſit admonere, in ZC. Salam. Farrean. eſſe ἀμφιπέδῃσιν uno vocabulo, in Brubach. et HSt. duobus diviſis vocabulis. parum refert, utro modo utaris. ἀμφίπεδες ἱμάντες erunt lora, quibus pedes undique implicari et adſtringi poſſint. ἀμέλγων eſt in omnibus libris. Margo tamen HSt. dat ἀμέργων e Florentina. Vniverſe totus hic verſus mihi obſcurus eſt. Hoc video, eum non id velle ſignificare, vaccas mulgendas ſtipiti alicui alligatas eſſe, ut quietae adſtarent. Nam id nimis moleſtum atque operoſum fuiſſet in tanta vaccarum multitudine, fuiſſet item ſupervacaneum. vaccae item non aufugiunt, ſed aequo animo, et libenter etiam, lac ſibi patiuntur detrahi. Cur itaque alligarentur? Neque rurſus hoc dicit, paſtores ſibi ſculponeas adſtrinxiſſe ad pedes. Cur enim id facerent?

106. πίονα γέρον ZC. Salamandr. Farr. πίονα γάῤῥον Brubach. ex emendatione Wilhelmi Xylandri, id quod ex eius annotatione apparet, quae haec eſt: πίονα γάῤῥον. οὕτως ἀναγινώσκειν δεῖ, ἵνα καὶ τὸ μέτρον σωθείη. ἐςὶ δὲ ἥδυσμα γάλακτος πεπηγμένε. quod neque intelligo, neque novi, unde depromtum ſit. τυρὸν HSt. Mihi hic locus obſcurus. Forte nihil mutandum eſt de vetuſta lectione, praeter ε, ut ſit γαῖρον, aut γέῤῥον. Forte γαῖρος aut γέῤῥος in dialecto neſcio qua graeca *cremorem lactis* deſignavit. vid. Heſych. v. γραῦς. Cogitavi aliquando de γέῤῥοις, *cratibus vimineis*, et ſuſpicabar, poetam dediſſe ἄλλος στρέφε πίονα γέῤῥα, *alius invertebat pingues crates*, h. e. pinguedine lactis in caſeum coagulati et in iis antea ſiccati, ſordidatas. ſed cui bono? ut in latere talium cratium mundo novi caſei ad ſolem et auras exponerentur. aut crates eas vimineas, quibus boves incubarent, invertebat, partem immundam deorſum, partem mundiorem furſum. Verum tanti non eſt, ingenium in huius loci ſenſu aut vera ſcriptione rumpere.

113. καὶ

113. καὶ περαρηρότα ZC. Salam. Farr. καὶ ἀρηρότα Brubach. HSt. Illud περ vitiose e versu superiori erat iteratum.

114. margo HSt. dat θαυμάζεσκεν ὅμως τό γε μ. e Florentina.

115. μὲν ZC. Salam. Farr. Brubach. κεν HSt.

118. ἀέλιος δ' ἀ ZC. Salamandr. Farr. ἀέλιος δ' ὡ Brubach. HSt. τό γ' ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. τόδ' HSt.

122. οἵ τ' Flor. νομῆες ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. Forte voluit νομῆος. vid. ad Idyllium 16, 72. νομήων HSt.

127. forte τε μέταλλοι, quod idem est atque μεταξὺ ἄλλοι.

133. ἔκπλαγον ZC. Salamandr. Farrean. ἔκπαγλον Brubach. HSt. forte vera est lectio Romanae ἔκπλαγον, pro ἐξέπληττον. *tantam iniiciebant animis spectantium admirationem sui.*

136. ὀρμὴν dant omnes libri. Sed ex ingenio rescripsi ὀδμήν. (poteram quoque ὀσμὴν) *secundum cutis ibant odorem, sie giengen der Witterung nach.* h. e. ferebantur eam in partem, unde aura tetra et insolita atque infesta ad ipsorum nares afflabat, ex cute belluarum exhalans. vid. supra vs. 69. et nunc post dudum editum meum Theocritum reperio, in Flor. legi ὀσμήν.

137. Perinde est, λεύσσοντε an λεύσσοντι legatur, quod aliquando mihi in mentem veniebat.

139. ὑπεροπλίης ZC. Salam. Farr. in quo ὑπεροπλίῃς dativum pluralem, pro ὑπεροπλίαις, agnosco, et sic quoque exaratum (scil. cum iota subscripto) invenio in Brubach. Henricus Stephanus autem dat ὑπεροπλίῃ in singulari.

140. ἔϊσκον ZC. Salamandr. Farrean. ἔϊσκον Brubach. HSt.

142. σκύλεος Flor.

149. Videtur poeta significare voluisse, taurum, capite demisso, pedibus nixum anterioribus, calces posteriores versus coelum arrexisse.

153. κατὰ cum λιπόντι cohaeret.

155. adscripserat annotator Vimar. [Homer. Il. ο. λαοφόρον καθ' ὁδόν.]

158. ἀρι-

158. ἀρίσημος ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀρίσαμος HSt.

170. ἀτρεκῶς ZC. Salamandr. Farr. ἀτρεκέως Brubach. HSt.

171. αὐτόθεν] ſubaudi γεγονώς.

177. καλύπτει reſtitui e ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. iuniores dabant καλύπτῃ.

179. ἥμμιν ZC. Salam. Farr. Brubach. ἄμμιν HSt.

183. ἀσπίδα ZC. Salamandr. ἀπίδα Farrean. Brubach. HSt.

185. Saepe reperiri ἔθνος de beſtiarum generibus, fatetur Dorville ad Chariton. p. 381. negat tamen ideo ſtatim ſe velle h. l. ἔθνος pro ἔρνος legi. unde colligo, aut ſic exaratum eum reperiſſe in libris quibusdam, aut noviſſe, qui ſic emendatum iret.

188. παριοῦσι ZC. Salam. Farr. παρεοῦσι Brubach. HSt. Poteſt utraque lectio defendi, illa prior, ſi accipiatur pro προσιοῦσι. *accedentibus ad ſe, percunctandi ergo, cupiditate novarum auditionum.*

190. φυλεῦ ZC. Salamandr. Farrean. φυλεύς Brubach. HSt.

199. τινα deeſt ZC. Salamandr. Farrean. prima habet Brubach. tum HSt. Hae omnes dant οἷον, cum ſpiritu aſpero, praeter ZC. et HSt. qui ſpiritum lenem exhibent, quem revocavi.

202. βεμβινιαῖος ZC. Salam. Farr. βεμβινιαῖως Brubach. HSt. Forte legendum βεμβινιαῖοι, in nominativo plurali. ſaepe ς et ι in libris vetuſtis permutantur. Statim rationem huius ſuſpicionis dicam.

203. ἀγχίμοροι ZC. Salamandr. Brubach. ἀγχίμορη Farrean. quod eſt vitium typographicum. ἀγχίμολοι HSt. Revocavi veterem lectionem. qui habent μόραν, h. e. δῆμον, ſortem agri ſui, ſibi attributam, prope illos. παθόντες ἄτλητα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἄτλητα παθόντες HSt. Videtur legendum eſſe πάθον (id eſt ἔπαθον) ἔργ' ἄτλητα. Maxime Bembiniaei tolerabant intolerabilia damna, quippe quorum ager proximus erat luſtro illius belluae.

205. Ge-

205. Gemina ineſt huic loco ſententia, altera, quam interpres ei tribuit, altera haec: *praecipiebat enim, ut ego ſaevam belluam occiderem.* vid. Epigr. 8, 1.

206. φαρέτρην ZC. Salam. Farr. Brubach. φαρέτραν HSt. qui tamen verſu 265. non mutavit.

208. adſcripſerat annotator Vimar. [καὶ κορύνας ἔχομεν. ἀγαθοὶ δὲ οἱ κότινοι παρ' ἡμῖν.]

212. ἐπέκελσα dat margo HSt. quod tamen in nullo meorum librorum reperi. Perinde eſt. κορώνη paxillus ille eſt ductilis, vel verſatilis, pone quem nervus arcus adductus et veluti ſuſpenſus retinetur; donec paxillus ille deorſum deductus, aut revolutus, copiam faciat nervo intento ſeſe in priſtinam laxitatem reſtituendi et ſagittam explodendi. Adſcripſerat annotator Vimar. [κορώνη τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, ἐς ὃ ἡ νευρὰ δέδεται, καὶ ὁ κρίκος τῆς θύρας. Heſych. Homer. Odyſſ. φ. αὐτοῦ δ' αἶψ' ἀπὸ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, ubi Euſtathius ſcribit, quosdam τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον interpretari.]

215. κεῖνος revocavi ex ZC. Salam. Farrean. Brubach. et margine HSt. cuius textus dat κεῖνον. ſic ambiguitas ſermoni detrahitur. In ἰδέσθαι ſubauditur ἐδύνατο, vel ἔμελλεν.

222. μετ' αὐτίκα malim exarari, quia μετὰ non cum αὐτίκα, ſed cum πειρηθῆναι cohaeret.

226. γλώσση ZC. ſine iota ſubſcripto. quo tamen ipſo nondum conſtat, eum voluiſſe nominativum dare. Sic quoque Salamandr. Farr. Brubach. ſed HSt. γλώσσῃ in dativo dedit.

231. ἔπεσε ZC. Salamandr. Farrean. ἔμπεσε Brubach. HSt.

236. ἐτώσια ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐτώσιος HSt. utrumque bene. Poterat etiam ἐτωσία exarari. redit enim ad νευρή. *quod nervus* (cum ſagitta) *mihi irritus eſſet e manu elapſus.* ἐτώσια ſi ſervatur, eſt neutrum plurale, adverbialiter uſurpatum. nam paulo durius eſſet βέλη ſubaudire.

241. περ' ἰγνύησιν ZC. Salamandr Farrean. margo HSt. παρ' ἰγνύῃσιν Brubach. HSt. Ego e lectione vetuſta περὶ ἰγνύησιν effeci. ἰγνυ poteſt pro duabus brevibus haberi, aut pro duabus longis, ut lubet. quod poſterius ſi quis amplectitur,

ille ι ex περὶ cum ι ex voc. ἐγγύῃσιν in unam ſyllabam longam contrahit.

246. ειλυθέντος ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. εἰλυσθέντος HSt. prius eſt uſitatius, neque metrum ei obſtat.

246. κάμπτησιν ſine iota ſubſcripto ZC. Sal. Farr. Brub. cum iota HSt. Poteſt prius probum eſſe, ut ſit indicativus a verbo κάμπτημι.

249. ἐπ' ἀξονίω κύκλε δίφρω ZC. ſine iota ſubſcripto. quod revocavi. eſt enim δίφρω genitivus doricus. ἐπ' ἀξονίῳ κύκλε δίφρῳ Salam. Brubach. ἀπ' ἀξονίω κύκλε δίφρω Farr. quae omnium, quotquot vidi, editionum Theocriti eſt vitioſiſſima. ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ HSt. ἀξόνιος δίφρος eſt currus, qui ſuper axi vectatur. nam ſunt alii quoque δίφροι immobiles, non currus iam, ſed ſellae ſtabiles. κύκλε eſt dualis, ut ὄσσε. *ad efficiendos duos orbes currus agitabilis.*

251. πήδησαν ὁρμῇ ZC. Salam. Farrean. πήδησεν ἀφορμῇ Brubach. quae eſt coniectura ſeu Camerarii, ſeu Xylandri. πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ HSt. Forte is quoque ſuo marte et arbitratu. Venit aliquando in mentem πήδησεν ἐρωῇ, aut πηδήσατο ῥύμῃ. ſed certiora ſunt a melioribus codicibus exſpectanda. Annotator Vimarienſis πηδήσατο adſcripſerat, tacito auctore.

252. μαιμῶν χρωὸς ZC. Salam. Farr. Brubach. μαιμάων χροὸς HSt.

263. νωσάμενος] v. Erneſti ad Callimachi fragmenta p. 553. cuius ex oratione dubito poſſitne colligi, fuiſſe Suidae aetate, qui hunc hymnum Callimacho tribuerent. Sed multi hymnos ſcripſerunt, et in his quoque Theocritus. Poetae vivendi tempore et ſorte aequales, ingenioque atque ſtudiis ſimiles, quid mirum, ſi idem argumentum ſtilo exercuerunt, eoque vocabulo, in argumenti paritate, uſi ſunt. Henricus Stephanus in annotat. ad verſum 271. citat ἀμπνυνθῆναι.

264. ἴλιε ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. ἴλιον HSt.

266. ἐρείσσας (gemino σ) ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐρείσας HSt.

268. τερεῖς ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. στερεῶς HSt.

270. βραχίονα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. βραχίονας HSt.

271. ἄμπνευστον ZC. Salam. Farr. Brubach. et Florentina, teste Henr. Stephano, qui ἄπνευστον dedit. πελώριος margo HSt. e Florentina.

275. margo HSt. λίθοις. forte e Florentina. e qua λίθῳ adscripserat annotator Vimariensis. Vocabulum ὕλη suspectum. quis enim tentet cultro ligneo pellem scindere, ferro et silici resistentem? Cogitavi de ὑάλῳ, *vitro*. viderint alii.

278. Adscripserat annotator Vimar. locum [Pindari Isthmion. σ. ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἄθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ.]

279. ταμεσίχροος ZC. Brubach. ταμεσίχροος Salam. Farr. ταμεσίχροος HSt.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SEXTVM.

Fabulam hanc de Pentheo multis exsequitur Oppianus quarto Cynegeticorum, sed de Agave, matre filium lacerante, quae feruntur, pro impiis commentis proscribit versu 315.

1. μαλοπάραυος ZC. Salamandr. Farr. Brubach. μαλοπάρχος HSt. cuius margo etiam illam lectionem commemorat, item hanc μαλλοπάρχος. Brodaeus μαλοπάρειος. Interpretatur hunc locum Eustathius ad Iliad. η. p. 691. 52.

4. τὸν ὑπὲρ γᾶς] Est enim alter asphodelus apud inferos, Homero teste. BRODAEVS.

7. πεπονημένα] significat simulacra deorum, Bacchi et Semeles, et quae alia numina honores sibi proprios in illis

orgiis ferebant, magnifice comta et ornata, gemmis, auro, vestibus floridis et pretiosis, pigmentisque.

14. ὀρθοντι βέβηλοι ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. ὀρθῶντι βέβαλοι HSt. Admonet hic Henricus Stephanus, δ' post τὰ esse tollendum, et punctum commate mutandum. scilicet in vulgaribus editionibus sic distinguitur: ἐπιῶσα. τὰ δ' οὐχ ὀρθῶντι βέβαλοι. Ego vero τὰ δ' in unum vocabulum exemplo Zach. Calliergi contraxi. Sententia haec est: Autonoa cum prima illarum mulierum Penthea conspicata esset diris oculis, exclamavit sic: O Pentheu, quae tu vides, ea fas non est, profanos videre. Potest quoque δεινὸν ad ἀνέκραγε referri. *dirum exclamavit.* caetera intermedia signis parentheseos compescui.

15. μαίνετο μὲνθ' αὔτα ZC. Salam. Farr. μαίνετο μὲν δ' αὔτα Brubach. μαίνετο μέν τ' αὐτὰ HSt.

17. Forte πρὸς ἴγνυαν εἰρύσασαι. *stolas suas proxime super cingulo sursum attrahebat.* quo fiebat, ut, quae ante ad talos usque propendissent, eae nunc ad poplites usque sublatae essent, quo possent pede libero currere.

19. αὐτονόα τάδ' ἔειπε ZC. Salam. Farrean. Brubach. αὐτονόα τόδ' ἔειπε HSt. forte Αὐτονόα δὲ τάδ' εἶπε.

22. αὔτ' deest ZC. Salamandr. Farr. Brubach.

23. ῥυθμὸς] modus idem agendi, vel *tractio eadem.* h. e. modus idem trahendi et lacerandi. Ino scilicet dextrum humerum, Autonoa sinistrum trahebat. In Florentina est αὐτονόα.

27. Potest οὐκ ἀλέγω servari, hac sententia: Nil ego offendor, si haec Dionysus patravit, aut etiam his immaniora. neque alii cuiquam auctor sim, ut ideo in Bacchum simultatem suscipiat. et sic fere Brodaeus quoque, qui sic reddidit: *si poenas luat Pentheus, non curo.* Verum tamen haud alienus sum a suspicione, legendum esse οὐκ ἂν ἐγώ, scil. φροντίζοιμι, hoc est τολμῷμι, ἀπέχθεσθαι Διονύσῳ. *non ego patiar in mentem mihi venire, neque patiatur alius quisquam, velim, in mentem sibi venire, ut cum Dionyso simultates suscipiat, et certare audeat.*

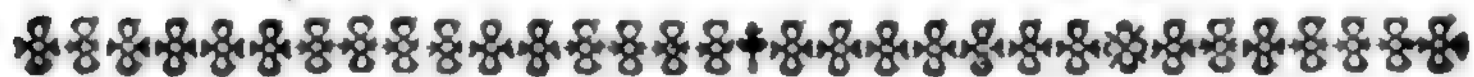
29. Ver-

29. Versum hunc et versu 31. αἰετὸς non intelligo. Vultne hoc dicere, Bacchum, tam atrox facinus cum ederet, novennem, aut in primordiis anni decimi fuisse.

31. αἰετὸς ἔτας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. αἰετὸς ἔτος HSt. Vocabulum αἰετὸς videtur h. l. significare idem atque augurium, vel auspicium, vel tessera, (*das Signal*, *das Losungswort*) symbolum aliquod, seu principium, praeceptum indubium, certum, ratum, irrefragabile, a quo latum unguem non sit discedendum, quod firmiter amplectendum, et mordicus tenendum sit, quamvis absonum et repugnans etiam videri possit. Bonis et piis semper bene esse, impiis nunquam non male.

32. adscripserat annotator Vimariensis: [Hunc versum in Theocrito optimum esse, iudicavit Philippus Melanchthon.]

33. Palmerius Exercit. p. 813. latinam huius loci interpretationem corrigit, et de Dracano monte eiusque sede quaerit.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SEPTIMVM.

Carmen hoc multi Theocrito, cui Zacharias Calliergus disertis verbis tribuit, eripiunt, et Moscho tribuunt. Quam litem, ecquis hodie est, qui diiudicet? Redit tamen eodem, si verum est, quod nonnulli perhibent, Theocrito cognomen Moschi adhaesisse. Sex primos versus pro assutitiis habet Scaliger. forte quia non intelligebat. ego equidem caussam idoneam nullam video. In inscriptione pro κόρης dat Florentina νηΐδος. Versum primum pronunciat puella, aiens, se de bona fide sui pastoris dubitare, propterea quod pastor sit. multis enim documentis pastores suam erga puellas perfidiam nobilitasse, quos inter primus facile sit Paris.

Cui pastor versu secundo occurrit: μᾶλλον ἐμὴ δ' Ἑλένα (sic enim ex ingenio rescripsi) τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα. Noli, mea Helena, tam invidiosa oratione mihique ignominiosa uti. Iocaris enimvero, neque serio sic loqueris. Imo vero toto pectore bonaque me fide amas, tametsi animum a me alienum simulas. Illud μᾶλλον significat, *imo vero*, *alia omnia*. vid. vs. 27. Itaque primo versui personam puellae praescripsi, secundo Daphnidis, et pro eo, quod in omnibus libris est, μᾶλλον ἐμ' ἦδ' Ἑλένα, dedi sic: μᾶλλον ἐμὴ δ' Ἑλένα. Aliter Scaliger. ego vero ei sua relinquo, ut universe, quae ad Theocritum attulit, pleraque mihi haud arrident. In Florentina praescriptum est, λείπει ἡ ἀρχή. sed nil deest. sed eadem recte primo versui praescriptum habet N. h. e. νηίς, et secundo Δ. hoc est Δάφνις. ut e libro Vimariensi post editum Theocritum meum demum cognovi.

5. καὶ ἀποπλύνω margo HSt. e Florentina.

6. idem margo ὥς σε φιλάσω ex eadem.

8. Adscripserat annotator Vimariensis: [ἴσως γὰρ τῷ παρέρχεται.]

9. Ab hoc versu et a decimo abest in editione Zachariae Calliergi persona, et sic tres versus 8. 9. et 10. tribuuntur Daphnidi. Deest quoque οὐ ante ῥόδον, quod οὐ testatur Henricus Stephanus e Florentina se repetiisse. Ego vero cum ZC. hic loci facio, cum quo etiam Salamandr. Farrean. Brubach. faciunt. sed sic, ut ἔσται legam pro ἐστί. Fulvius Vrsinus etiam p. 19. Virgilii collati ἐστὶν καὶ ῥόδον exhibet, sine οὐ. quod Casaubonus quoque probat in Lect. Theocr. c. 21. σταφυλὴ est uva recens, σταφίς uva passa. Sententia est: Veniet tempus, cum hoc tuum os, quod nunc simile est uvae succo turgenti et nitenti, referet uvam passam, rugosam, macilentam; et quo rosa haec nunc florens, marcida facta, abiicietur. Haberet altera sententia nonnihil coloris, nisi constaret usu rerum inter omnes, folia rosarum arida abiici. Posset profecto puellae haec tribui oratio, qua pastori occurrat, eumque refutet: Tametsi vetula olim aliquando fiam, non tamen ideo nullius plane usus ero. Nam et uva, cum passa facta est, tamen usui est; et folia rosarum etiam arida non abiiciuntur. Sed claudicat. nam rosarum sicca folia nulli plane rei inserviunt. Itaque reformavi hunc locum ad vetustorum exemplorum veritatem. Olim in vulgaribus libris,

libris, ad exemplum Henrici Stephani curatis, verſus nonus perſonam puellae praeferebat. ſed eam delevi. Adſcripſerat annotator Vimar. [ἔςαι F. V. et alio loco. Sic totum carmen legitur in Florentina, et tribuitur κώρᾳ.] Illud *ſic* refertur ad lectionem Commelinianam, quae haec eſt: ἁ ςαφυλὶς ςαφὶς ἐςὶ, καὶ τὸ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

13. ἀρέσκῃ ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. quod recepi. ἀρέσκει unde eſt? Sententia eſt: Ne contingat unquam, ut improbum, miſerum, flagitioſum, peſtiferum aliquid mihi placeat. Adſcripſerat annotator Vimarienſis ὄλεθρον, neſcio, utrum ut lectionem variantem, an ut ſcholium.

14. πλαφὶς ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. πλαφίας HSt.

16. ἄκλιτον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod bonum eſt. *rete inevitabile.* οὐ δυνάμενον ἐκκλίνεσθαι. Henr. Stephanus dedit ἄλλυτον e Florentina, ut ipſe teſtatur. ſed Brodaeus quoque ſervat ἄκλιτον, et recte interpretatur.

17. ἐθέλεις ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. *coniiciat me in eiusmodi rete, quantumvis tu voles,* qui his me territas minis. ἐθέλοι dedit HSt.

18. Ante καὶ tacite repetendum eſt a communi μή. *manum mihi ne iniice, ne rurſus tibi labrum ſauciem.* quod poeta fingit iam ante factum, ut ex hoc loco colligitur. Ante hunc verſum inſerunt alium, quem in nullo meorum reperi, hunc nimirum: μὴ προβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμέλξω, ex perſona Daphnidis. Ne ſcilicet verſus nullus eſſet in hoc carmine non ἀμοιβαῖος. Servent eum per me licet, quibus placebit. Mihi quidem haud multum placet. ſed ecquis eius auctor eſt?

19. In Florentina eſt, teſte Stephano, φευγεῖς. de quo diſputat HSt. in annotationibus. unde conſtat, alios libros φεύγεις, alios φευγεῖς dediſſe. Verum hoc quidem nihili eſt. Dores nunquam φευγεῖς in praeſenti uſurparunt, ſed φευξεῖς in futuro ſolummodo. neque ἀειρεῖς, ſed ἀερσεῖς. Bene itaque vulgata hoc loco habet, quae eſt in omnibus meis libris.

21. θιάση dant omnes libri. Ego θιώης rescripsi.

27. Malim μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι, τοὶ δὲ τρομέουσι γυναῖκας. *Imo vero semper illae dominantur. hi vero* (mariti) *suas semper reverentur uxores, et in earum potestate sunt.* τοὶ est anceps.

34. μὲν ZC. Salamandr. Farr. μὴ Brubach. HSt. quod probo, sed hactenus, ut ἀπελθῆν (pro ἀπελθεῖν) legatur. aut alias, ἀπέλθῃς servato, legendum erit: ὄμνυ' ἐμ' εἰ μετὰ λ. λ. *iura, si post concubitum* — scil. tum te velle, ut Dirae te exagitent. et sic rescripsi.

36. Quid sit θάλαμον τεύχειν, papilionem seu tentorium struere uxori recens nuptae, norunt, qui Arabum بني عليها tenent, *aedificavit super ea*, ubi subauditur بيتا *tentorium.* Dictio illa significat uxorem suam domum duxit, et matrimonio sibi copulavit. Distat huic δῶμα τεύχειν. Nam ex illo tabernaculo, in quod nuptae a marito deducebantur, et in quo primus congressus maritalis fiebat, deducebantur postmodum in τὸ δῶμα, quae erat habitatio ordinaria, aedes habitationi quotidianae consecratae, quarum pars dimidia secreta erat uxori cum ancillabus, altera exterior marito cum servis erat propria. Si quis itaque statim a nuptiis uxorem relinqueret, ut qui peregre proficisceretur, in bellum, eoque in itinere mortem obiret, ille dicebatur δόμον ἡμιτέλεστον καταλιπεῖν. Ad nostrum loquendi morem haec esset sententia: *Räumest du mir auch ein eignes Zimmer, ein Putzzimmer, ein? Verschreibest du mir auch einen Antheil an deinem Hause? Setzest du mir auch einen gemässen Theil deiner Heerden, deines Vermögens aus? Machest du mir auch ein Leibgedinge gewiss, davon ich nach deinem Tode leben kann?* Apollonius Rhodius 3, 36. ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο Κύπριδος, ὅ ῥά οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις, ὁππότε μιν τὰ πρῶτα παρὰ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν. Adscripserat annotator Vimar. [ὑπὸ γὰρ τοὺς γάμους αὐτοὺς τῶν ἡμερῶν θαλάμους ἐπήγνυον, ὡς οὐκ ἐκπάλαι αὐτοῦ γεγαμηκότος. Hesych. in Θαλάμοιο νέοιο.]

38. μὲν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. unde effeci μιν. sed HSt. dedit κεν.

40. Adscripserat annotator Vimariensis: [Aelianus in epistola, cuius initium οὐχ ὅτι καλὴ λέγεις εἶναι — ἐπεί τοι γε καὶ ἐφολκὸν εἰς ἔρωτα τὸ ὄνομα.]

42. et

42. et 43. carent persona in editionibus ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et praeterea versus 43. est asterisco insignitus. Videtur, una litera sublata, sic esse legendum: οὐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα. *neque nullo penes me in bonore. pater enim tibi Menalcas est.* δὲ hic loci idem est atque γὰρ, ut saepe locorum est. et sic rescripsi.

44. Pro primo αὖθεν est in ZC. Salamandr. Farr. ἔνθεν, et teste Casaubono etiam in Florentina. qui Casaubonus aegre fert, id sine librorum auctoritate in αὖθεν mutatum esse, quod primum in Brubachiana reperio. unde colligo, aut a Camerario, aut a Xylandro profectum esse. Revocavi quidem vetustam lectionem, miror tamen, cur poeta eodem in versu eadem sententia modo ἔνθεν, modo αὖθεν usurparit. decebat utique constantia uti. nisi forte ἔνθεν hoc loco significat αὐτόθεν, *hinc*, ex hoc loco, vel ab hoc statim momento, in continenti.

46. 47. Rursus carent personis in editionibus ZC. Salam. Farr. Brubach. quae etiam βουκόλω dant. HSt. βουκόλω, et personas praescripsit. utrumque recte Eius margo βόσκοισθε et νέμοισθε dat, quod in nullo meorum reperi.

47. νέμεσθε ἵν' ἄλσεα παρθένι δείξω ZC. Salamandr. Farr. Brubach. νέμεσθ' ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω HSt. Revocavi formam Doricam παρθένι, quasi a nominativo παρθὴν, et sic rescripsi: νέμεσθ', ἵνα τἄλσεα παρθένι δείξω. Alexander Scottus in Grammatica graeca universa παρθένι in dativo pro Dorico ponit. forsitan ex hoc ipso loco. Adscripserat annotator Vimar. [Sic Auratus (scil. παρθένῳ ἄλσεα) In Venet. ἵν' ἄλσεα παρθένι δείξω. ut hic est παρθένι, sic libr. 1. Epigrammatum εἰς φιλαργύρους reperitur, δάκτυλι, ἀντὶ τοῦ δακτύλῳ. ἄδηλον. τίθετι.] Brodaeus quoque παρθένι dat.

49. διδάξω est in meis libris omnibus. pro quo διδράξω reposui, sententia id flagitante. Tuetur tamen vulgatam Casaubonus, sed parum firmo, quantum video, praesidio. Ex cuius oratione colligitur, fuisse iam dudum, qui ductus ab ipsa rei natura incideret in verbum δράττεσθαι. a quo simplici formatur reduplicatum διδράττειν. Io. Heskinus etiam, qui carmen hoc inter carmina Moschi edidit Oxonii 1748. χνοάοντ' ἀποδράξω coniecit. Sed primum non video, quid illud ἀπὸ in hac compositione sibi velit. deinde δράττω simplex in activo non usurpatur, sed tantum in medio. Alia res est in verbo reduplicato διδράττω.

52. εἰ ZC. Salam. Farr. vitiose. εἰς Brubach. HSt.

54. μικρὰν ZC. Salam. Farr. Brubach. μίτραν HSt. ἀπέστιχες iidem dant libri omnes, quod revocavi. nam iuniores dabant ἀπέσχισες vitiose, ex auctoritate Iosephi Scaligeri, qui non cogitarat, aut ἀπέσχιζες fuisse exarandum, quod metro repugnat, aut ἀπέσχισας. nam ἀπέσχισες ne graecum quidem est. quod Isaacus Vossius dudum ad Catullum p. 7. observavit. Cautior Henricus Stephanus ἀπέσχισας dedit, qui etiam hanc emendationem sibi vindicat. Forte ἀπέσχισες a Brodaeo profectum est, qui aut sic, aut ἀπέτρισες legendum censet. utrumque male. A verbo στάω fit στήχω et στίχω. inde ἀποστίχειν, *separare, removere, divellere, distrahere.* Isaac. Vossius vult ἀπέστιχες ab ἀποστίζειν. sed vel sic ἀπέστιχες deberet formari, aut ἀπέστιζες. sed hoc metro repugnaret, et verbum tale, ἀποστίζειν, quod *dissolvere, dissuere,* significasset, nullum unquam fuit. Vid. quae ad Herodoti 4, 3. (p. 281. 29. novae editionis) annotavi, ubi verbum περιστίχειν in notione *collocandi circumcirca in orbem,* occurrit. περιστίξαντες περὶ τὰ ἀγγήϊα τοὺς δούλους. Casaubonus a se inventam testatur lectionem, καὶ τὰν μίτραν; ἀπόστιχε. ἐς — sed non dicit ubi. probat tamen. Ego vero a vetusta proba, quam revocavi, haud discedam.

57. λαλεῦσι ZC. Salam. Farr. Brubach. λαλέοντι HSt.

58. τὰμπέχονον Flor. ῥάγος ZC. Salam. Farr. Brubach. Brodaeus. quod revocavi. ῥάκος HSt. Hesychius habet βράκος, quod ἕλος exponit. Si terra paludibus interrupta potuit ῥάγος, et cum digammate Aeolico βράγος appellari, multo magis vestis ῥαγεῖσα, lacerata, potuit ῥάγος dici.

60. οὐδ' ἄλα] vid. Casaubon. ad h. l. et a nobis supra ad Idyll. 15, 17. dicta. Callimachus Epigr. 51. ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων. quod epigramma Ernestius bene exposuit. Sententia illius haec est: Navicularius aliquis cum mercaturam nauticam exercere inciperet, pecunias foenebres sumserat mutuo. quas cum tempore post parsimonia et diligentia usus reddidisset, compendio ex mercatura facto, dives denique redditus, discessit a negotiatione, et e mari excessit, tranquillamque ruri vitam amplexus navim diis consecravit. Adscripserat annotator Vimariensis: [Odyss. ρ. οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. ubi Callistratus teste Eustathio legebat οὔδαλα ἀντὶ τοῦ κόπρια ἢ ἄλλως λύματα παρὰ τὸν οὐδόν.]

62. ZC. Salam. Farr. Brubach. sic dant: Κ. (haec est κόρα, puella) Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. Δ. (hic est Daphnis) σὺ δ' ἔ-

γημας.

γνμας. κὐκέτι πιστή. Κ. (puella) ῥέξω πόρτιν ἔρωτι. et tum versus 64. persona caret. Rectius quidem Henricus Stephanus personas distinxit, sed de σὺ ἐρημάς οὐκέτι πιστή adhuc dubito, quid statuendum sit. Ego equidem suspicor, ab ipso Henrico subiectum esse, qui in more habuit, ut multis exemplis comperi, coniecturas suas auctoribus vetustis obtrudere, lectoribus non monitis. Interim, quod ea lectio iam a duobus paene saeculis in libris regnaret, et pariter vitiosa esset vetustior lectio, neque melior succurreret, Stephanianam suo loco reliqui; sed rogatos velim admonitosque lectores Theocriti, ut hoc de loco rite constituendo cogitent. Mihi venit aliquando in mentem σὺ δὲ τιμᾶς κὐκέτι πιστήν. sed bono animo sum. *habes enim in bonore atque tueris et amas vel infidam quoque*, quae in fide semper non mansit, neque iam amplius in potestate atque fide tua est. Post haec scripta comperi, lectionem Stephani exstare iam in Florentina.

63. βῶν] *vaccam*. Veneri enim vacca, non tauro, fiebat. Vt vitulus Cupidini promittitur, ita par erat, matri Cupidinis matrem vituli promitti. et βοῦς semper apud Theocritum est vacca, nunquam taurus. βῶν est in Florentina.

68. Facile ego equidem διέστιχε feram, quod est in libris meis omnibus. Poetae tyrannidem in metrum exercebant, neque metrum admodum callebant, neque magnopere curabant, aut ulla eius religione tenebantur. Quod si tamen necesse est, ut labans syllaba fulciatur, neque sine causa de metro sollicitus fuit Scaliger, facile sit, διανέστιχε sufficere. μᾶλα nomen est commune generi ovillo atque caprillo. sed haec puella versu 46. capellas fingitur pascere. Flor. dat διεγρομένη γε διέστιχε.

Versui ultimo, extrema in pagina ZC. tanquam singularis versus, subscriptum est voc. ἧεν, e scholio, quod subscriptum fuit voc. ἀγέλας, quasi subaudiendum esset. Sed aptum est ὅςδε a διέστιχε superiori. nisi ἧεν illius scholium est. κεχαρισμένος Flor.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM OCTAVVM.

Ad argumentum adscripserat annotator Vimariensis: [γέγραπται δὲ αἰολίδι διαλέκτῳ παρὰ τὸ σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον τὸ βροδοπάχεες ἁγναὶ χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι.]

2. Pro νόος affert Schottus Obſerv. p. 98. πόνος, incertum, utrum e codice Toletano, an aliunde. Poteſt utraque lectio admitti. *magnum adiumentum matribusfamilias parcis ſedulis et frugi eſt* ὁ αὐτῶν νῦς (ſeu πόνος) περί σε γιγνόμενος; *cogitatio mentis earum in te defixa*, aut *operâ manuum tibi navata.* Brodaeus vertit [*te ducere ſolet.* mulieres rem familiarem bene curantes nunquam colo carent.]

3. ὑμάρπει, quod Brodaeus affert, pro eo ὁμάρτει corrigens, in nullo meorum reperi. ὑμάρτει eſt in ſola Commeliniana.

8. πολυμόχθε ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. πολυμόχθω HSt.

10. ἀνδρείοις ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀνδρείοις HSt. ἀνδρεῶνοις margo HSt. e Florentina.

13. ἕνεκ' ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. unde igitur εἵνεκ'?

15. ἀκίρας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀκιρὰς HSt. ἐβολλόμαν ZC. Flor. Salamandr. Farrean. ἐβαλλόμαν Brubach. HSt. Forte legendum ἄχιρας vel ἄχερας pro ἄχειρας. neque in aedes manibus operariis carentes, a familia lanificio dedita deſertas; neque in aedes ſegnes, quibus familia quidem non deſit numeroſa, verumtamen ea familia pigritiae ſtudeat atque deſidiae ſe tradat. Malim quoque κεν ἐβυλόμαν, (pro ἂν ἐβυλόμην) aut potius παρεβαλλόμαν, *temerarium cepi conſilium.* Brodaeus ὑπεβαλλόμαν, *in animum inducere potui.*

16. δόμως ZC. Salam. Farr. Brubach. δόμως HSt.

18. μυελὸν] Siciliae partem fertiliſſimam. Plinius *ſumen* appellat. *Campi Roſciae Italiae ſumen.* BRODAEUS.

21. Toletanus codex, ni fallor, dat apud Schottum l. c. ἐρατὴν pro ἐρατεινήν. e ſcholio ſcilicet. Ego verſus cauſa dedi ἐρανvὰν, et ſic reperio exſtare in Florentina.

22. δαμότεσσιν ZC. Salam. Farrean. δαμότισιν Brubach. HSt. πόλοι omnes, praeter HSt. qui πόλῳ dedit.

23. παρέχῃ σε ξένῳ ZC. Salamandr. Farr. παρέχῃς ξένῳ Brubach. HSt. παρέχῃς γε ξένῳ Flor. Adſcripſerat annotator Vimarienſis: [τιμᾶντα ἀντὶ τῦ τιμήεντα. Sic Pindarus dicit αἰγλᾶντα κόσμον ἀντὶ τῦ αἰγλήεντα, Pyth. β. in princip. et Pyth. ε. ἀλκᾶντας ἐκγόνυς ἀντὶ τῦ ἀλκήεντας.]

AD IDYLLIVM VIGESIMVM NONVM.

1. Sententia est: *ubi vinum, ibi veritas.* subauditur ὁμοῦ εἰσὶν, *pari passu ambulant.* Annotator Vimar. adscripserat: [Alcaeus οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρα.]

5. ζοίας ZC. Flor. caeterae omnes ζωίας.

6. ἰδέαν omnes mei. recentiores ἰδὲαν.

8. ὄκα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ὄκκα HSt.

9. διδῶ ZC. Salam. Farr. Brubach. διδῶν HSt.

11. pro καὶ dat Flor. κεν.

16. Vulgo est in libris καὶ μὴν. pro quo dedi κ' αἱ μὲν ex ingenio· κεν dat margo HSt. pro μὴν e Florentina. Non intelligo, quae ille ad h. l. disputat.

18. ἔθηκας. γρ. ἔλειπες ZC. quo significatur, alios codices pro ἔθηκας exhibere ἔλειπες. Peius adhuc Salamandr. et Farr. ἔθηκας ἔλειπες, sine ulla distinctione notave variantis lectionis. ἐθήκαο Brubach. HSt.

19. Valkenaer ad Euripidis Phoenissas p. 62. reprehendit latinam interpretationem, et observat, ὑπερηνορέων non esse genitivum pluralem, sed nominativum singularem participii, et suspicatur, legendum esse χλιδώντων ὑπερηνορέων. Mihi videtur vulgata bene habere. subauditur πνεῦμα. *spiras spiritum virorum superborum.* h. e. imitaris insolentes mores arrogantium.

20. ἆς κε ζόῃς Flor. Adscripserat annotator Vimariensis: [Euripid. οὐδεὶς ἐραστὴς, ὅστις οὐκ αἰεὶ φιλεῖ, in fabula, cui nomen Τρῳάδες.]

22. Pro ἔρος dat Flor. χρόνος.

25. In Florentina subscriptum est ἀτελές. Adscripserat in libro Vimariensi manus ignota, non illa vetus, quae caetera exaravit, sed recentior: [Supplementum huius Idyllii habetur infra p. 247.] Non improbabiliter. Significat fragmentum τῶν παιδικῶν a Casaubono primo vulgatum.

Brodaeana ad hoc Idyllium omnia praeterii, ut levia, aut vana.

AD IDYLLIVM TRIGESIMVM.

32. *καί μευ κατεσίνaζε* dant omnes, quos vidi, libri. Henrici Stephani et Scaligeri de hoc loco quae ſint ſententiae, cognoſcere et arbitrari pro ſuo cuique ſenſu licet. Mihi videtur legendum eſſe: κἀἰ (id eſt καὶ εἰ) κατεστυγνάζευ vel κατεστυγνάζεις. *et ſi mihi irata es.* et ſic reſcripſi. κατεστυγνάζεσθαί τινος, idem eſt atque στυγνάζεσθαι κατά τινος, h. e. στυγνὸς, triſtis, iracundus, aſper, ferox et acerbus fieri erga aliquem, exaſperari animo. Adſcripſerat annotator Vimar. [Auratus σίναζε κρατὴρ.]

35. Verſum hunc ſignis parentheſeos incluſi, et diſtinctionem paulum immutavi. Nam τούτους verſu 33. et 34. cohaeret cum ἐρωτικοὺς ὀδόντας.

41. οἱ ἐπιλῦσαι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. οἱ 'πιλῦσαι HSt.

42. ἐν τῶδ' Ald. S. Salamandr. ἐκ τῶδ' Aldina E. et reliquae.

43. ἔβαινεν Aldina utraque, ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἔβαινε HSt. qui etiam κ' εἰς ὕλαν, aut ἐς δ' ὕλαν. Verum in eiusmodi verbis ἔρχεσθαι, μολεῖν, βαίνειν, ἰέναι, τρέχειν, ſaepe omittuntur praepoſitiones, εἰς, πρὸς, ἀνὰ, διὰ. Sic paulo ante πᾶσαν δραμόντες ὕλαν vſ. 8. pro πᾶσαν διαδραμόντες, aut εἰς πᾶσαν, vel ἀνὰ πᾶσαν. vid. etiam ad Idyll. 13, 66.

penult. καί τε πυρὶ Aldina utraque, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. καὶ τῷ πυρὶ iuniores.

ult. Alii ἔκαιε ſuſpectum habent, alii τοὺς ἔρωτας. Prius mutat Stephanus cum ἔκλαιε. *ſuorum amorum miſeriam deplorabat.* Mitto reliqua, apud ipſum legenda. Dorville ad Chariton. p. 431. non abhorret ab eorum ſententia, qui τοὺς ἐρῶντας legant, et de dentibus infeliciter amantibus accipiant. Dudum me taedet ineptiarum eiusmodi poeticarum. quare non conſumam ingenium in iis enucleandis. Eſſet alias haud arduum, vulgatam tueri, ſic conſtruendo: πρὸς τοὺς ἔρωτας προσελθὼν ἔκαιεν αὐτοὺς τῷ ἑαυτοῦ πυρί. ſed ſtatuat pro ſuo quisque ingenio. Vid. etiam hoc de loco Bayle Dictionar. v. *Adonis*, nota C.

AD

AD EPIGRAMMATA.

Epigrammata haec primus vulgavit Zacharias Calliergus, repetiit, ſed aliquanto locupletiora, Henr. Stephanus, et in Anthologia ſua graeca p. 516. et in Principibus poetis graecis carminis heroici. Sed in Anthologia ſervavit ordinem editionis Romanae, a quo in P. P. G. diſceſſit, neſcio qua de cauſa. Ibidem etiam titulos cuique addidit, neſcio, unde deſumtos, de ſuone, an de alieno, quorum loco in Anthologiae appendice, et in editione ZC. fere nihil aliud, quam ἄλλο, legitur.

AD EPIGRAMMA PRIMVM.

Verſu 1. κατάκαρπος dat margo HSt.

4. ἀγλάϊσεν ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. ἀγλάϊζε HSt.

5. ὁμαλὸς alii coniunctim, ut ZC. Brubach. HSt. alii ſeparatim, ut duo diverſa vocabula, exarant, ut Salamandr. et Farreana. Sine dubio duo ſunt, et legendum eſt ὁ μάχλος. *ille laſcivus*, *ſalax*. Et ſic exhibui. Interpres videtur exiſtimaſſe, μαλὸς idem eſſe, atque μαλλόεις vel μαλλωτός.

AD EPIGRAMMA II.

2. βυκελικὸς ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. quod revocavi. Iuniores editiones βωκολικός.

ult. ἰμαλοφόρει] alludit ad morem amantium etiam hodiedum adhuc uſitatum, mala ad amatas ſuas perferendi. de quo v. ad Idyll. 11, 10.

AD EPIGRAMMA III.

Epigrammatis huius conſilium ſeu deſignatio mihi latet. Forte ſubſcribendum erat picturae venatorem referenti, quem Daphnin appellare poetae placuit, dormientem in antri peſtilentis oſtio, a venatione feſſum, et ab aeſtu meridiano. Antrum illud Pani et Priapo conſecratum infame erat ob tetros et exitioſos vapores inde exhalantes, ut homines ab eo fugerent, metu ſuffocationis. καταγρεῖσθαι eſt, *inſidiis venaturae* aut *capturae peti*. Sententia itaque verſus ultimi

ultimi haec erit: Omitte soporem somni, cui Pan et Priapus insidiantur, haud secus atque venatores praedae. Eratne ille vulgaris olim error plebeculae superstitiosae, ut crederent, dormientes in eiusmodi antris sacris, h. e. ob pestem inde exspirantem inaccessis, a Pane et Priapo ita rapi et aufferri, ut constat, opinatos esse veteres, a Nymphis eos rapi, qui in undis perirent?

1. κεκμηκὸς Flor.

Versu ultimo vult Brodaeus καταγρόμενος. sed quod pro explicatione addit, tam est ab operis Gruteranis inquinatum mendis, ut non percipiam.

AD EPIGRAMMA IV.

1. τὴν αὐτὰν λαύραν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. in Anthologiae appendice p. 516. τήναν τὰν λαύραν HSt. in P. P. G. ubi in annotatione lectionem alteram damnat.

3. Vimar. annotator [ἴσως φάνητι.]

5. Ad σᾶκος adscriptum est in edit. ZC. γρ. κᾶπος, et in margine HSt. κᾶπος δὲ σκιερὸς e Flor. Amplector σκιερός. de κᾶπος an σακὸς in dubio relinquo. Salmasius in Commentar. ad consecrationem Triopii ab Herode Attico, vs. 103. legendum affirmat e codice vetusto ἕρκος δ' εὖ ἱερόν. Non assentior. Brodaeus κᾶπος amplectitur.

8. Visum aliquando fuit suspectum vocabulum βοτρυόπαις, ut cogitarem βοτρυόπλης, *plenus uvis.* Quod si tamen bene habet vulgata, debet significare, cui liberi sunt uvae, ut καλλίπαις, *liberis bene natis praeditus.*

9. εἰκρινῶ ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. in Anthologia. εἰλαρινοὶ HSt. in P. P. G. et Brodaeus.

12. σόμασι ZC. et veteres. σόμασιν HSt. utroque loco. Sed iuniores editiones vetustam lectionem iam ante me revocarunt.

14. εὔχεο ἀποστέρξαι ZC. Salam. Farr. εὔχε' ἀποστέρξαι Brubach. HSt.

15. ἐπινεύσῃ F. V. teste libro Vimariensi.

16. τρισσοθύην ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. in appendice Anthologiae et in margine P. P. G. sed τρισσὰ θύη in texto P. P. G. non videtur contemnenda vetus lectio. quapropter eam revocavi.

AD

AD EPIGRAMMA V.

Hoc epigramma totum reddidit Dorvillius ad Charit. p. 188. e codicibus manuscriptis emendatius, unde lectiones eius referam.

2. χἀγὼ Dorville. vulgo κἠγών.

3. ταξεῦμαι idem. *constituam ipse me eo in loco, ut — ipse mihi hoc muneris imponam.* vulgo ἀρξεῦμαι.

4. καρεδέτω Dorville. vulgo κηρεδέτω.

5. λασιαύχενος Dorville. vulgo λασίας ὀρυδς.

6. αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες Dorville. vulgo αἰγιβότην ὀρφανίσωμεν. Flor. αἰγιβότην..

AD EPIGRAMMA VI.

Versu ultimo ὀστέον, οὐδὲ τέφρα potest accipi pro οὐδὲ ὀστέον, οὐδὲ τέφρα. malim tamen legi ὀστέων οὐδὲ τέφρα. *ne cinis quidem ossium —*

AD EPIGRAMMA VII.

3. θύεσσιν dant iuniores. sed vetustae omnes, et HSt. utroque loco, θυέεσσιν. quod revocavi.

4. εὐώδη ZC. Salam. Farr. Brubach. εὐώδης HSt.

AD EPIGRAMMA VIII.

3. vid. Henr. Stephan. ad h. l. Sine dubio in πολλᾶς vitium est. Varia possunt substitui, γνωτᾶς, κλεινᾶς, aliaque. Vestigiis literarum si inhaeremus, nil reperio, quod aptius conveniat, quam πότνας. *venerabilis, reverendae.* Vimar. [ἀντὶ παλαιᾶς. Io. Auratus.]

AD EPIGRAMMA IX.

Hoc totum deest editioni Zachariae Calliergi, neque reperitur in collectione epigrammatum Theocriteorum, quam Henricus Stephanus in calce suae Anthologiae dedit. Verumtamen est in eadem Anthologia p. 253. unde Henricus Stephanus in P. P. G. adscivit. Sed est solummodo initium carminis, quod totum sex versibus constat. Reliquos quatuor, qui olim deerant, primus edidit e codice Palatino Anthologiae Graevius ad Hesiodum. unde in calce huius editionis reddidi.

Versu 2. legendum videtur νευτίλλυ. ἴσθι γὰρ ὡς. illud υ et ι in pronunciando colliquescit. Conferri cum hoc epigrammate potest undevigesimum in Callimacheis.

AD EPIGRAMMA X.

3. ἕτερος ZC. Salam. Farr. Brubach. ἑτέρως HSt. utroque loco.

AD EPIGRAMMA XI.

4. φίλος ἧς ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. in Anthol. p. 518. ſed idem φίλος ἦν in P. P. G. Forte leg. χ' ὑμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμόνιος Φιλοκλῆς. in quibus etiam erat divinus poeta Philocles.

5. teſtatur HSt. coniecturam Io. Aurati, ὧν ἐπέοικε, τύχειν, ſibi probari. Ipſemet quoque ἐπέοικε probo, pro ἐπένηκεν, quod eſt in ZC. Salam. Farr. Brubach. ſed ἔχει probum eſt.

6. Heinſius vult ἄοικος. ſed poterat Euſthenes familiam habere, tametſi eſſet ἄκικυς, h. e. ἀσθενής, ἀδύνατος. Plerique peregre viventes ſunt parum in illa republica, in qua ſedem fortunarum fixere, potentes. v. Xenoph. M. S. 2, 1. §. 13. 14.

AD EPIGRAMMA XII.

1. Δαμομέλης ZC. et veteres, item HSt. in Anthologia. ſed in P. P. G. dedit, neſcio qua de cauſa, Δαμοτέλης, reiecta in marginem vetuſta lectione, quam revocavi.

3. παισὶ recte dant ZC. Salamandr. Farreau. Brubach. et ipſe HSt. in Anthologia. idem tamen nihilominus in texto P. P. G. vitioſam lectionem, forte ex ipſo natam, πᾶσι, repraeſentavit, proba et vetuſta in marginem reiecta. Caſtigavit hunc errorem iam dudum Dorville ad Charit. p. 61. a quo etiam loci interpretatio peti poteſt.

AD EPIGRAMMA XIII.

2. ὑφαυλην ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ὑφαυλαν HSt. Verſus duo primi deſunt Anthologiae, ſed quatuor poſtremi leguntur p. 38. edit. Henr. Stephani, unde etiam verſu quinto emendatum eſt a Stephano, quod in editionibus ZC. Salamandr. Farr. Brubach. vitioſe legitur κηδόμενοι ἃ π' ἀθανάτων, ut ἃ quintum verſum finiret, π' ſextum inciperet.

3. ἔσχε dat Flor.

AD EPIGRAMMA XIV. et XV.

Haec duo Epigrammata videntur unum eſſe.

AD EPIGRAMMA XVI.

1. ξεῖνε ZC. Salam. Farr. Brubach. ξένε HSt.

2. ἔλθῃς dat Flor.

AD EPIGRAMMA XVII.

1. Δώρειος et χαμωδὰν, et verſu 6. οἷα ἀνδρὶ, et verſu 9. ζοὰν ZC. et veteres. quae Stephanus correxit.

Verſu quinto τοὶ, *qui*, mutuo a Scaligero accepi, cuius reliqua ad h. l. tametſi non diſplicebant, non tamen omnino ſatisfaciebant. Eodem, atque ille, modo verſum quintum emendat etiam Andreas Schottus Obſerv. p. 97. Sed quid Pelo-

Pelorenses, aut Pelorii Syracusis? et, soline illi, exclusis reliquis Syracusanis, Epicharmo statuam dedicarunt? Mihi videtur πελωριστὴ πόλις esse civitas ad ingentem amplitudinem, et paene portentosam, seu rei veritate, seu orationis vanitate sublata. Brodaeus reddit πελωριστᾷ πόλει, *Peloro monti subiacenti.*

Versu item 7. obsecutus sum Scaligero et Schotto, verba σοφὸν γὰρ εἶχε χρημάτων signis parentheseos includentibus, et pro vulgari μεμναμένοις scribentibus μεμναμένοι in nominativo.

Versu 6. ad verba οἵ' ἀνδρὶ πολίτᾳ, quomodo exarandum praeceperunt iidem duumviri, subaudiendum est προσήκει. Versu 6. dat Flor. πολίταις, et versu 7. χρὴ μόνων.

AD EPIGRAMMA XVIII.

Conferatur epigramma Callimachi 54. quod recte Ernesti, V. C. contra mea quondam tentamina defendit.

Versu 2. dat Flor. κἀπέγραψε.

AD EPIGRAMMA XIX.

1. ποιητὴν dat Flor.

AD EPIGRAMMA XX.

Versu 1. rescripsi ὔμμιν ex mente Heinsii et Valkenarii, qui magnam partem huius epigrammatis recitavit in notis ad Scholia ad Euripidis Phoenissas, ubi etiam de hoc Pisandro, eiusque carmine epico, olim celeberrimo, nunc deperdito, de rebus gestis Herculis, exposuit. Quo e carmine decerptas esse illas particulas, quae hodie in Theocriteis Idylliorum 24. et 25. loco leguntur, supra suspicatus sum, fortassis vere, causam tamen huius suspicionis idoneam dare equidem haud possim. In indiculo inventorum, artium et disciplinarum, quem e codice Coisliniano 388. Fabricius Biblioth. Gr. T. IX. p. 599. reddidit, Pisander hic in quinque principibus poetis numeratur. Verba haec sunt: ποιηταὶ πέντε, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος.

In altero, ἀνὴρ, ut obsequerer viro docto, ὡ 'νὴρ rescribenti, nil putabam causae esse. Plus centies ἀνὴρ sic simpliciter, sine articulo, pro ὁ ἀνὴρ reperitur.

Versu quarto recte dant ZC. et veteres Καμείρω. male, forsitan errore quodam typothetarum, HSt. in P. P. G. Καμείρι. quem, sed tacito nomine, Casaubonus ideo Lection. Theocr. capite ultimo, reprehendit, Scaliger etiam admonuit. Salam. et Farr. pro ὔμμιν dant ἡμῖν, et Flor. versu 3. ἐπέθηκε.

AD EPIGRAMMA XXI.

Deeſt hoc ZC. et vetuſtis editionibus. Primus videtur Henricus Stephanus id ex Anthologiae p. 272. in collectionem epigrammatum Theocriteorum invexiſſe.

Verſu 3. eſt in Anthologia χρηστῷ, quod ipſum etiam margo P. P. G. exhibet. ſed textus dat χρηστῶν, fortaſſis ex coniectura Stephani. Si χρηστῷ verum eſt, tum pro τε legendum erit τυ, hac ſententia: Sin autem boni et frugi es, tum tu utrumlibet fac, licebit. ſive ut apud hominem, et ipſum frugi, deſideas et requieſcas, ſive ut etiam, ſi vis, apud eum indormiſcas, et ſomni recreatione torporem exſpires. Annotator Vimarienſis adſcripſerat haec: [μὴ προτέρχευ Florent. μὴ ποτέρχευ τῷ τάφῳ. ita legitur libro 3. epigrammatum.]

AD EPIGRAMMA XXII.

In titulo epigrammatis huius pro τοῦ αὐτοῦ dant ZC. et veteres Θεοκρίτου. mihi tamen non videtur hoc epigramma Theocriti eſſe, ſed Artemidori Grammatici, cui in editione Aldina tribuitur, qui Theocritum noſtrum de ſe loquentem induxerit, more poetis illis uſurpato, qui condendis epigrammatibus luſerunt. Qua de re iam alio loco pluribus egi. Habet hoc carmen etiam Ald. S. in calce, in brevi enarratione generis Theocriti. ubi pro γράψα, quod eſt in ZC. dat γράψας.

Verſu 2. Aldinae deeſt τῶν.

Verſu 3. περικλυτῆς Ald. et ipſe quoque ZC. in illis ſchediaſmatibus de genere Theocriti, quae praemitti ſolent eius editionibus, περικλειτῆς. ZC. in fine epigr. et verſu 4. οὔτιν' ἐφελκυσάμην. Ald. οὔποτ' ἐφελκυσάμην. Adſcripſerat annotator Vimar. haec: [Συρακοσίων Flor. φιλίννας Flor. οὔτιν' Flor.]

Particula haec codici Erneſtino Aldinae deeſt.

Berenices et fragmenti ex ea ſervati ab Athenaeo meminit Euſtathius ad illud Homeri Il. ν. ἱερὸν ἰχθὺν p. 1067. 41. Θεόκριτος δ' ἐν Βερενίκῃ ἄλλο τι βούλεται εἰπὼν ἱερὸν ἰχθὺν, ὃν λευκὸν ἢ γλαῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ ἱερώτατος ἄλλων. Mitto reliqua eius ad h. l. non contemnenda, quae exſcribere haud vacat.

Quem in praefatione ad primum Theocriti noſtri volumen promiſeram librum ſecundum harum Animadverſionum, quo decreveram mendas latinae interpretationis tollere, tametſi conſcriptum iam in ſchedis habeo, neceſſe tamen duco hoc quidem tempore, ne moles voluminis nimium excreſcat, premere, utilem quidem illum tironibus futurum, quo tamen exercitatiores facile careant.

INDEX
IN THEOCRITVM.

A.

τήνοις· ἁ γὰρ) 21, 16. ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν. 21, 31. φαντὶ αἰὲν ἄγραν (vet. sed nov. ἀγρυπνίαν) τόδ' ἔχειν. 21, 37.

ἀγρεύειν, venari. Ep. 3, 3.

ἀγρευτὴρ. ἰχθύος ἀγρευτῆρες, piscatores. 21, 6.

ἀγρείφαιος. ἀγρειφαίω (pro ἀγρειφαίᾳ) κορύναν δεξιτερᾷ ἔχεν. 7, 18 χλωρὴ ἀγρείφαιος 25, 21. τρηχὺν ἀγρείφαιον διάνδιχα ἔαξα. 25, 257.

ἄγριος. ἀγρίῳ ἐν πυρὶ καταβάλλω. 2, 54. τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13, 6. ἴδ' ὡς ἄγριος. 15, 53. ὡς ἄγρια (vet. ἀγρικὰ nov.) παίσδεις. 20, 6. θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος. 22, 58. ἄγρια δ' αὐτῷ χείλεα. 23, 11. ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ 23, 19. ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε καῖε. 24, 89. δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3. ἄγριον ἑρπετὸν. 29, 13.

ἀγροίκως, more rustico. ἀγροίκως φιλέειν. 20, 4.

Ἀγροιώ, nomen mul. 3, 31.

ἀγροιώτης. Νύμφαι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις. 13, 44. σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηντο. 25, 23. καλὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168.

ἀγρὸς. τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς. 9, 23. ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας. 16, 90. οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33. ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος. 25, 48. κτῆσις νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν. 25, 57. τείνοντο πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 97. λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς. 25, 153.

ἀγρότερος. ἀγρότερα (scil. θηρία) ferae bestiae. ἀγροτέροις λῖνα φοβερὸν κακὸν. 8, 58. βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων. 25, 135.

ἀγρυπνεῖν. δι' ἔρωτα ἀγρυπνῆσαι. 10, 10,

ἀγρυπνία (nov. αἰὲν ἄγραν, vet.) 21, 37.

ἄγρυπνος. 24, 104.

ἄγρωστις, nomen herbae cujusdam. 13, 42.

ἀγρώτης. 25, 51.

ἄγχειν. ὡς λύκος ἄγχει. 5, 106. εἰς Μόλων ὑπὸ τᾶσδε παλαίστρας ἄγχοιτο. 7, 125. ἦγχον δ' ἐγκρατέως. 25, 266.

ἀγχίαλος, maritimus. ἐξ Ἑλλήνης ἀγχιάλοιο. 25, 165.

ἀγχίθυρος. 2, 71.

ἀγχίμολος, vicinus. οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον. 25, 203.

Ἀγχίσας, nomen viri. 1, 106.

ἀγχόθι. 22, 40. ἀγχόθι πατρὸς. 24, 133.

ἀγὼν. ἐξ ἱερῶν ἦνθον ἀγώνων. 16, 47. ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας. 17, 112. περικλώμενον (nov. περὶ κνώδαλον vet.) εὗρον ἀγῶνα. 21, 48. ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 115. μάλα πολλὰ θοῶν ἐξῄρατ' ἀγώνων. 24, 120.

ἄδακρυς. 24, 31.

ἀδαμάντινος. ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα (pro ἵνη) ἐντὶ. 3, 39.

ἀδάμας. κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα (nov. Ῥαδάμανθα vet.) 2, 34, στερεοῖο ἐξ ἀδάμαντος τετυγμένα. 17, 11.

ἄδας (pro ᾅδης.) ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι. 1, 130. τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις Ῥαδάμανθα (vet. ῥ' ἀδά-

...νις (pro ὁ Ἄδωνις) ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 47. θασεύμεναι τὸν Ἄδωνιν. 15, 23. ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. 15, 86. μέλλη τὸν Ἄδωνιν ἀείδην. 15, 96. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' Ἀχέροντος Ὧραι ἄγαγον. 15, 102. ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ. 15, 127. ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. 15, 128. φίλ' Ἄδωνι. 15, 136. 143. χαῖρε Ἄδων' ἀγαπητέ. 15, 149. αὐτὸν Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε (vet. φύλασσε nov.) 20, 35. Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη ὡς ἴδε νεκρὸν. 30, 1.

ἀδώρητος, indonatus. 16, 7.

ἀεθλεύων. 24, 115.

ἀεθλητήρ. 22, 24.

ἄεθλον. ἄεθλον καταθῆναι, victoriae praemium deponere. 8, 11. 12. ἄεθλον ἑτοῖμον. 22, 70. μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ. 22, 74.

ἄεθλος. ἤνυσ' Ἰδὼν τὸν ἄεθλον, 21, 52. τὸν ἄεθλον τελεῖν. 25, 204. χῶσυς ἐξεπόνασεν, ἢπ' ἀέθλως. Ep. 20, 5.

ἀεθλοφόρος, qui praemium victoriae reportat, victor. 22, 53.

ἀεὶ. ἀεὶ κομόωντες. 22, 77. κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 215. ἀεὶ κρατέυσι, ſc. τὴν ἀρχὴν, ſemper dominantur. 27, 27. μνᾶσιν ἀεὶ παρέχῃς. 28, 23. τὸν ὅμοιον ἔχην ἀεί. 29, 20. ἀεὶ μὴν θυέεσσιν ἰκνῆται. Ep. 7, 3. ἀεὶ σφιν λώϊον ἦν. Ep. 13, 4.

ἀείδην. τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς. 1, 61. ὐκέτ' ἀείδω. 3, 52. ἐσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4. Δαμοίτας τάδ' ἄειδεν. 6, 20. ἀείδων νίκημι. 7, 41. ὃν οὐδὲ κεν αὐτὸς ἀείδεν Φοῖβος μεγαίροι. 7, 100. ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. 7, 141. ἄμφω δεδαημένω ἀείδεν. 8, 4. λῆς μοι ἀεῖσαι. 8, 6. πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε Μενάλκας. 8, 30. οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. 9, 14. παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 29. χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν (pro ἀείδην.) 10, 56. ὁ δὲ τὰν Γαλάτηαν ἀείδων. 11, 13. ἁμᾶ κήμαυτὸν ἀείδων. 11, 39. μέλλη τὸν Ἄδωνιν ἀείδην. 15, 96. θεὺς θεοὶ ἀείδοντι (dor. pro ἀείδυσι.) 16, 3. βροτὺς βροτοὶ ἀείδωμεν (vet. ἀείδοντι nov.) 16, 4. μυσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι (pro ἀείδυσι) Πτολεμαῖον. 17, 115. Ἄρτεμιν ἀείδοισα (pro ἀείδυσα) καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν. 18, 36. ἄρξομ' ἀείδην. 22, 25. Πολυδεύκεα πρᾶτον ἀείσω. 22, 26. σὲ Κάστορ ἀείσω. 22, 135. ἀκρέσπερον ἀείδοισαι (dor. pro ἀείδυσαι) Ἀλκμήναν ὀνομασί. 24, 75. διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι ἁδύ τι. Ep. 5, 1. πρὸς λύραν ἀείδην. Ep. 19, 6.

ἀεικής. πλαγαῖς ἀεικέσι πρόσωπον συμφύρην. 22, 110.

ἀείρην. ἀείραντες μέγα κῦμα. 22, 10. ἄς ἐνὶ χῆρας ἄειρον (attolle, in imperativo) 22, 65. τὺς μὲν ὕγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων, ὀιδίσσετο. 25, 73. ῥόπαλον αὖον ἀείρας. 25, 255. ὀρθὸν ἀείρας ἄπνευστον. 25, 270. σὺ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις. 27, 20. κηρῶν παντίδ' ἀειράμενος. Ep. 5, 2.

ἀέκων. λιπὼν ἀέκυσαν. 27, 34.

ἀέναος. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.

nus. κατήριπε ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13, 50. ἀστὴρ ἀπ' ὠρανῶ ἤριπεν ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 51. ἀθρέος ὄχλος. 15, 72. ἄμμες μιν ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες. 15, 132. ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο, leo saevus e longinquo toto impetu in me irruit, 25, 252.

αἶ, vae. αἶ αἶ ἔρως ἀνιηρὲ (vet. ἀνιαρὲ nov.) 2, 55. αἶ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος. 4, 40. αἶ αἶ φιλῶν. 7, 121.

αἰ pro εἰ, si. αἴ τοι πιστεύσαιμι. 5, 20. αἰ λῇς. 5, 64. αἰ μή τυ φλάσαιμι. 5, 150. αἴ τι Μενάλκας προσφιλὲς ᾆσε μέλος. 8, 33. αἰ δ' ἀφέρπῃ. 8, 43. & 47. αἰ δέ τι λῇς με διδάξαι. 8, 85. αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες. 11, 50. αἰ ὧδε ποῇς. 29, 21.

αἰ utinam. 16, 82.

αἶα pro γαῖα. 17, 91.

Αἰακίδας. 17, 56.

Αἴας, nomen ducis Graeci. Αἴας, ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως. 15, 138. βαρὺς Αἴας. 16, 74.

αἴγειρος, populus, arbor. αἴγειροι πτελέαι τε ἐΰσκιον ἄλσος ἔφαινον. 7, 8. ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγειροι πτελέαι τε. 7, 136.

Αἰγιαλῆες. 25, 174.

αἰγιαλός. τὰ κύματά νιν φαίνει ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν (pro θέυσαν) 6, 12. αἰγιαλόνδε ἐξάλατο. 17, 100.

αἰγιβότας, epitheton Panis. Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνω. Ep. 5, 6.

αἴγιλος, nomen herbae. 5, 128.

αἰγίοχος, epithethon Jovis. ὑμνέομες αἰγιόχω (pro αἰγιόχω) Διὸς υἱώ. 22, 1. ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὗτος. 26, 31.

αἰγίπυρος, nomen herbae, 4, 25.

Αἰγύπτιος. θωρηχθὴς ἐπὶ βυσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίησιν. 17, 101.

Αἰγυπτιστὶ, more Aegyptio. 15, 48.

Αἴγυπτος. ἆ τάχος εἰς Αἴγυπτον, scil. ἴοις: 14, 68. ὅτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος (vet. χθαμαλῆς Αἰγύπτω nov.) 17, 79.

Αἴγων, nomen pastoris. οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος. 4, 2. ὦ τάλαν Αἴγων. 4, 26.

ἀΐδας pro ᾅδης. τὰν ἀοιδὰν οὔ τί πω εἰς ἀΐδαν τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς, 1, 63. τὰν ἀΐδαο (pro ἀΐδω) πύλαν ἀραξῶ. 2, 160. βασεῦνται (pro βήσονται) ταὶ βόες εἰς ἀΐδαν. 4, 27. ἐν ἀΐδαο κεκρυμμένος. 16, 30. ἀΐδαν εἰς ἔσχατον ἐλθὼν ζωός. 16, 52.

αἴδεσθαι pro αἰδεῖσθαι, revereri. αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. 24, 68. ὄμμασιν αἰδομένη. 27, 69.

αἰδοῖος, venerandus. Διὶ Κρονίωνι μέληται αἰδοίω βασιλῆος (vet. μέλοντι αἰδοῖοι βασιλῆες nov.) 17, 74.

αἰεὶ pro ἀεί. αἰεὶ φοιτῶσαι. 5, 113. αἰεὶ ἀολλέες ἐριδμαίνυσι. 12, 30. αἰεὶ (vet. ὦ τοι nov.) τῦτο Διὸς κώραις μέλει. 16, 1. αἰεὶ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν. 16, 25. αἰεὶ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν. 16, 65. αἰεὶ (vet. αἰὲν nov.) ἀπαρ-

αἱμοβόρος, cruorem devorans. γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρως (pro αἱμοβόρους) ἐκύλιον. 24, 18.

Αἷμος, nomen montis. 7, 76.

αἰνεῖν. αἰνέω τὰν Κρότωνα. 4, 32. ἐγὼ σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν. 12, 23. οὐκ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι (pro σπεύδουσι) 16, 15. αἰνήσει σέο λέκτρον. 27, 39. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16.

αἰνόθρυπτος profusus. 15, 27.

αἰνολέων, saevus leo. 25, 168.

αἶνος, proverbium. 14, 43.

αἶνος, laus. Ep. 10, 4.

αἰνός. αἰνὰ πέλωρα δύω. 24, 13. θηρίον αἰνόν. 25, 205. λῖς αἰνός, 25, 252.

αἴνυσθαι, capere. τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δέρπον. 24, 137.

αἰνῶς. 25, 240.

αἴξ. αἶγα τὺ λαψῇ (pro λήψῃ) 1, 4. αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. τὰς αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ (pro νομεύσω) 1, 14. αἶγά τοι δωσῶ (pro δώσω) διδυματόκον. 1, 25. τὺ δίδου τὰν αἶγα. 1, 143. ταὶ αἶγες μοι βόσκονται κατ' ὄρος. 3, 1. βόσκε τὰς αἶγας. 3, 3. λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. αἶγες ἐμὶν φίλαι. 4, 39. αἶγες ἐμαὶ 5, 1. ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 12. παρεύσας (pro παρούσης) αἰγὸς πρωτοτόκοιο. 5, 27. τὰς αἶγας δρῇς (pro δρᾷς) 5, 73. τὰς λοιπὰς διδυματόκος (pro διδυματόκους) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες. 5, 145. ἢ τιν' ὀχεύσεις τᾶν αἰγᾶν (pro τῶν αἰγῶν) 5, 148. ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας. 7, 87. ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι. 8, 45. ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν (pro τῶν λευκῶν αἰγῶν) ἀνερ. 8, 49. ἁ αἴξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. 10, 30. αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε. 27, 46.

αἰολομήτας (vet. αἰολομίτραις nov.) 17, 19.

αἰολόπωλος, epitheton Castoris. 22, 34.

αἰόλος, varius. ἀοιδὸς αἰόλα φωνέων. 16, 44.

αἰπεινός, sublimis. 15, 101.

αἰπολεῖν, capras pascere. αἰπολέοντα διδάξαι. 8, 85.

αἰπολικὸν (vet. αἰολικὸν nov.) θάημα. 1, 56.

αἰπόλος. αἰπόλε. 1, 1. & 12. ὡπόλοι (pro οἱ αἰπόλοι) ἦνθον. 1, 80. αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. 1, 86. ὡπόλος (pro ὁ αἰπόλος) ὄκκ' ἐσορῇ (pro ἐσορᾷ) τὰς μηκάδας. 1, 87. πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον. 3, 19. βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα. 5, 88. ὁρῆτε (pro ὁρᾶτε) τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω. 5, 110. δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα. 6, 7. ἧς (pro ἦν, erat) αἰπόλος. 7, 13. αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει. 7, 14. τηνόν πως (vet. τῆνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἣν καλέσωμες. 8, 26. ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι. 8, 28. ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι. 8, 29. ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν. 8, 81. τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας. Ep. 4, 1.

αἶπος, altitudo, cacumen. 7, 148.

αἰών.

ἀλαθι-

ἀλαθινὸς (pro ἀληθινὸς) ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβλίη. 13, 15. χαλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 3.

ἀλακάτα, colus. 28, 1. pro ἠλακάτα.

ἅλας, fal. 15, 17.

ἀλᾶσθαι, vagari, errare. ἀλώμενος ὤρεα καὶ δρυμώς. 13, 66. ἑκατὸν καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς (pro ἀληθεὶς) 16, 51.

ἅλατο. v. ἅλλεσθαι,

ἀλγεῖν. ἀλγέω τὰν κεφαλάν. 3, 52. τὸ ἄλγεες. 5, 41. τὸν δάκτυλον ἀλγῶ τοῦτον. 8, 23. ὁ δ' ἄλγεε. 19, 3.

ἄλγος. τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες. 1, 19. κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀείμαν (pro ἀείμην) 5, 20. χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος (pro τοῦ ἄλγεος) corpore prae dolore, indignatione, rubefactus fum. 20, 16.

ἀλδήσκειν, augere, incrementum dare. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν. 17, 78.

ἀλέγειν, curare. οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 15, 95. οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθομέναι Διονύσῳ φροντίζοι. 26, 27.

ἄλειφαρ, unguentum, adeps. τετρόενες ἀπολύετο ἄλειφαρ. 7, 147. ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι. 18, 45.

ἀλέκτωρ. 7, 123.

Ἀλέξανδρος. 17, 18.

Ἀλεύας, nomen regis. 16, 34.

ἀλεῦμαι v. ἅλλεσθαι.

ἄλευρον, farina. ἤρατο τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω (pro ὀπτοῦ ἀλεύρου) 14, 7. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρῳ. 15, 116.

Ἄλης, ἄλεντος, fluvius. ἐνθὼν ἐς τὸν Ἅλεντα. 5, 123. ἐς τὸν Ἅλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. 7, 1.

ἀλητεῖος (nov. ἀλίθιος vet.) ὅτ' ἀλητείην ἦνθον (fcil. ὁδὸν) irritum, fruftra, fe laboraffe. 16, 9.

ἀλίβατος, altus. ἀλιβάτου πέτρας ἄπο παντ' ἐθεώρει. 26, 10.

ἁλιεύς. οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος. 21, 14. τοὺς ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. 21, 20.

ἀλίθιος (pro ἠλίθιος) ftultus, fruftraneus. ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἤνθον (vet. ἀλιτείην ἤνθον nov.) 16, 9.

ἀλιθίως, fruftra. 10, 40.

ἁλικία (pro ἡλικία) juventus, flos aetatis. ἐν ἁλικίᾳ θανὼν τύμβου ἔτυχες. Ep. 14, 1.

ἅλικος (pro ἥλικος) ἅλικον ἄνδρα δαμάσδει. 4, 55. ἅλικα τραύματα ποιεῖ. 19, 6. τὰ τραύματα ἅλικα ποιεῖς. 19, 8.

ἁλιόκαυστος, a fole aduftus. 10, 27.

ἅλιος (pro ἥλιος) ἅλιος ἄμμι δεδύκει. 1, 102. χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν. 10, 56.

Ἆλις pro Ἦλις, Elis, regio Peloponnefi. 22, 156.

ἅλις, fatis, abunde. ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος. 10, 13. ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος. 16, 20. ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου εἷς. 22, 177. λειμῶνες φέρουσιν εἰς ἅλις. 25, 17.

ἄλλω-

ἄλλως. εἰ δ' ἄλλως νεύσαις. 7, 109. ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. 21, 34.

ἀλμυρὰ, amare. ἀλμυρὰ κλαύσεις. 23, 34.

ἀλοιᾶν, triturare. σῖτον ἀλοιῶντες. 10, 48.

ἄλοχος, uxor. φίλων μόρον ἀγγελέοντας τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν. 16, 87. ἐπεὶ ἴοι φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 29. ἰφθίμα ἄλοχος. 17, 128. μνηστεύειν ἀλόχως. 22, 155. ἀλόχῳ πιθήσας. 24, 41. δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχω (pro ἀλόχου) χέρρας ὀπάσσομεν. 28, 9.

ἅλς, mare. εἰς ἅλα δερκομένα (pro δερκομένη) 6, 11. ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας (pro ἐρχομένης) 6, 14. ὅσσαις ἐξ ἁλὸς ἄγρα, quaecunque e mari victitant. 7, 60. ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα. 8, 56.

ἅλς, sal. ἅλεσσι μεμιγμένον ὕδωρ. 24, 59. ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης. 27, 60.

ἄλσος. ἀνὰ πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται, per omnes silvas discurrit. 1, 83. οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα (scil. ἔσομαι) 1, 117. ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. 2, 67. ὑπὸ τἄλσεα (pro τὰ ἄλσεα) καθίξας. 5, 32. εὔσκιον ἄλσος. 7, 8. αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος. 25, 169. πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς. 27, 33. δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος. 27, 44. ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω. 27, 47.

ἀλύσκειν, effugere. οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις, effugere hominibus non licet. 24, 68.

Ἀλφειός, fluvius. ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο βόσκοντα. 25, 10.

Ἀλφεός, fluvius. 4, 6.

Ἀλφεσίβοια, nomen mulieris. 3, 45.

ἄλφιτον, farina. ἄλφιτα πυρὶ τάκεται. 2, 18.

ἀλωὰ, vinea. 1, 46.

ἀλωὰ, area, triturae frugum facta, vel, secundum alios, horreum. ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. 7, 34.

ἀλωὰ, hortus. ἀλωαὶ δενδρήεσσαι, horti arboribus consiti. 25, 30.

ἀλωὰς, epitheton Cereris. 7, 155.

ἀλώπηξ. ἀμφί μιν δύ' ἀλώπεκες. 1, 48. μισέω τὰς δασυκέρκος (pro δασυκέρκως) ἀλώπεκας. 5, 112.

ἅμα. οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον (pro πλησίον) 10, 3. ὥστε ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάσθην. 11, 59. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα. 11, 65. πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες. 15, 68. ἄνθεα μίσγοισαι ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην. 16, 109. οἱ ἀριστῆες ἅμα πάντες κελάδησαν. 22, 99. ἀνέσχεθε ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 130. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142. αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51. ὄφρα κιῶσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα (sub) σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.

ἀμᾶ pro communi ἅμα. χοἰ (vet. χοἱ nov.) μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο. 9, 4. ἀμᾶ χήμαντὸν ἀείδων. 11, 39.

ἀμα-

τίς

τῆς παρεύσας (pro παρούσης) αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγην. 5, 27. αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. αὐτὸς ἀμέλγεις (vet. ἀμέλγες nov.) 5, 85. τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος nov.) γάλα πίνω. 11, 35. γάλ' ἀμέλγην. 11, 65. τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε. (mulge) 11, 75. ἢν ὅλον αὐτὸ (scil. φάρμακον) ἀμέλξω, si totum illud remedium exhausero. παραταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων. 25, 103.

ἀμέρα (pro ἡμέρα) μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἀμέραν. 29, 8.

ἀμέργην, premere, stringere. ἀμερξάμεναι φύλλα. 26, 3.

ἅμερος (pro ἥμερος) mansuetus, mitis. οὐδὲ ἓν ἅμερον ἦχε. 23, 3.

ἀμέτερος. (pro ἡμέτερος) κῆνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέραισι θύραισιν. 2, 31. θυμὸν ἰαίνει ἀμέτερον, animum nostrum exhilarat. 7, 30. τὰν ἀμετέραν ὠδὰν ἤρχον. 8, 75. θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν. 16, 107. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἀμετέροις λίπωμεν. 22, 177. ἀμετέροις κλέος ὕμνοις ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. 22, 214. ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός. 28, 16.

ἄμετρος, immensus, infinitus. μύρμακες ἄμετροι. 15, 45.

ἀμητὴρ, messor. ἐν ἀμητήρεσσι. 7, 29.

ἀμηχανῆν, inopem consilii esse. τὸ φάρμακον ἀμηχανέοντος ἔρωτος. 14, 52. ὅτε μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε, cum ipsum deficere sentiret. 22, 103.

ἀμήχανος, inops consilii. 1, 85.

ἀμίθεος (pro ἡμίθεος). μῶνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξῇς. 18, 18. Κάστορι ὅτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὴς ἄλλος ἔην. 24, 130.

ἀμῖν. (pro ἡμῖν) χἀμῖν ἐντι κύων φιλοποίμνιος. 5, 106. οὐδὲ τὸ σᾶμα ἀμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο. 7, 11. οὐ κεν ἀμῖν ἄρκιον ἤη. 8, 13. οὐχ ἀμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἧμες. 13, 3. χἀμῖν (pro καὶ ἀμῖν) τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως. 14, 27. ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ, nobis hae nuptiae jurejurando sunt confirmatae. 22, 148.

ἅμμα. ἅμματα ὀρθᾶ πὺξ διατεινάμενος. 22, 66. (vet.) v. ὗμμα.

ἄμμε (pro ἡμᾶς) τίς ἄμμε τὶς κρινῇ. 5, 61. τίς ἄμμε κρινῇ. 8, 25. ἄμμε ἐλελήθει βῶκος. 10, 38. ἄμμε περιστέλλων. 15, 75.

ἄμμες. (pro ἡμεῖς) ἄμμες ἐρίσδομες. 5, 67. ἄμμες ἐπίνομες. 14, 20. ἄμμες οὔτε λόγω (pro λόγου) τινὸς ἄξιοι. 14, 48. ἔσωθεν ἄμμες νῦν ἔξω οἰσεῦμες (pro οἴσομεν) 15, 132. ἄμμες βροτοὶ (scil. ἐσμὲν) 16, 4. ἄμμες πᾶσαι συνομάλικες, nos omnes aequales aetate sumus. 18, 22. ἄμμες ἐς δρόμον ἑρψεῦμες (pro ἕρψομεν) 18, 39.

ἄμμι (pro ἡμῖν) ἅλιος ἄμμι δέδυκε. 1, 102.

ἄμμιγα, simul, Ep. 5, 3.

ποίησας

τίλησας ἐμὸν ῥάκος, amiculum meum lacerasti. 27, 58.

ἀμπνεῖν (pro ἀναπνεῖν) respirare. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευσθῆναι. 25, 263.

ἄμπυξ, reticulum, ornatus mulierum. 1, 33.

ἀμύκλαι. calcei. 10, 35.

Ἀμύκλαιοι, gens. 22, 122.

ἀμυκλαΐσδην, Amyclaeorum lingua loqui. φαίη χ᾽ ὡμυκλαΐσδων (pro ὁ ἀμυκλαΐζων) 12, 13.

Ἄμυκος, nomen viri, a Polluce victi. 22, 69. (nov.) ἦ ῥ᾽ Ἄμυκος. 22 75. ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86.

ἄμυλος. 9, 21.

Ἀμύντας, nomen viri. 7, 2.

Ἀμύντιχος, idem cum praecedente. 7, 132.

ἀμύσσειν, unguibus radere, laniare. ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς. 22, 96. οὐκέτι χῆλος ἀμύξω. 27, 18.

ἀμυχμὸς, laniatio, vulnera, 24, 124.

ἀμφαίνειν (pro ἀναφαίνειν) ostendere. ἀμφαίνει μέγαν ὦμον. 24, 12.

ἀμφίθυρος, utrinque fores habens. 14, 42.

ἀμφικαλύπτειν. πασάων ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. 13, 48.

Ἀμφικλῆς, nomen viri. Ep. 13, 3.

ἀμφιλαφὴς, amplus. 24, 46.

ἀμφιπιάζειν, comprehendere. χαλαῖς ἀμφεπίαξε (scil. χίμαρον) λύκος. Ep. 6, 4.

ἀμφιπολεῖν, obambulare. ἀμφιπολῆς μέγα Μαίναλον. 1, 124. χὼς ὄρος ἀμφεπολεῖτο 7, 74.

ἀμφίπολος, ancilla. 24, 91.

ἀμφιστέλλεσθαι, indui. κἀμφιστηλαμένα (pro καὶ ἀμφιστηλαμένη) τὰν ξυστίδα. 2, 74.

ἀμφιτιθέναι. κατὰ κόσμον ἀμφίθες. 15, 40. ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν εἵματα. 23, 39 δέρμα ἀμφεθέμην μελέεσσιν. 25, 278.

Ἀμφιτρίτη, Dea marina. 21, 55.

Ἀμφιτρύων, pater Herculis. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός. 13, 5. Ἀμφιτρύων ὅπλον ἀπεσκύλευσεν. 24, 5. ἄνταθ᾽ Ἀμφιτρύων. 24, 35. ὁ δ᾽ ἐς πατέρ᾽ Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δεικανάασκεν. 24, 55. Ἀμφιτρύων ὑπ᾽ ἀμνίαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61. Ἀργείῳ κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος (scil. υἱὸς) 24 102. Ἀμφιτρύων δὲ παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν. 24, 119.

Ἀμφιτρυωνιάδας. 13, 55.

Ἀμφιτρυωνιάδης. ὑλάοντες ἐπέδραμον Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλεῖ. 25, 71. ἄρρηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν Ἀμφιτρυωνιάδης. 25, 113. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152.

ἀμφότερος. μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν (scil. χερσὶν) ἔχοισα. 7 157. χρύσεοι ἀμφότεροι κ᾽ ἀνεκείμεθα. 10 33. καινὰς ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν (scil. ποσὶν) ἀμύκλας (scil. ἔχων) 10, 35. φασῶ, τὼς πόδας ἀμφοτέρως (pro ἀμφοτέρους) μευ σφύσδειν 11, 70. αἴθ᾽ ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν. 12, 10. δοιώ τινε τώδε μετ᾽ ἀμφοτέροισι γενέσθην

 φῶτε

ἀναμε-

ἀναμετρῆσθαι, dimetiri, disponere. λόχον ἀναμετρήσασθαι. 24, 125.

ἀνανεύειν, abnuere. αἰτεύμενος, ὐκ ἀνανεύων 14, 63. ἦν δ' ἀνανεύσῃ. Ep. 4, 15.

ἀνάνυτος, inanis, inutilis. ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, inutiliter garrientes. 15, 87.

ἄναξ ἔνθ' ὦναξ (pro ὦ ἄναξ.) 1, 128. κακῆσιν ἀταθαλίῃσιν ἄνακτος. 7, 79. ἐν δόμοις ἄνακτος ἁρμαλιὴν ἐμετρήσαντο πενέσται. 16, 34. Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 70. τὸν ἄναξ ἐτάραξεν. 22, 102. σὺ ὕμνησαί μοι ἄναξ. 22, 135. ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός. 22, 218. ἵνα τέτμοιμεν ἄνακτα, ut inveniamus regem. 25, 61. οἷσι τῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θήριον. 25, 78. τῦ μὲν ἄναξ ἐδράξατο σκαιῦ κέρας. 25, 145. θαύμαζον αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων φυλεύς. 25, 150.

ἀνάξιος. ἔρωτος ἀνάξιε. 23, 20.

Ἀναξώ, nomen mulieris. 2, 66.

ἀναπληρῦν. ἀνεπλήρωσεν ἅλωαν, implevit aream, aut, secundum alios, horreum. 7, 34.

Ἄναπος, fluvius. ὐ ποταμοῖο μέγαν ῥόον ἤχετ' (pro ἤχετε, tenebatis) Ἀνάπω (dor. pro Ἀνάπυ.) 1, 68. τὸν ποιμένα ποτ' Ἀνάπῳ τοῖον νέκταρ ἔπωσε. 7, 151.

ἀνάριθμος, innumerus. ἀναρίθμοις μήλων χιλιάδες. 16, 90.

ἀνάριστος, impransus. 15, 147.

ἀναρπάζειν. ἀναρπάξαντε δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 137.

ἀναῤῥηγνύειν, dirumpere. ἀνέῤῥηξαν τοίχυς ἀμφοτέρυς. 22, 12. αἵματι χρὴ νῖκος ἀναῤῥήξαντας ἔχθεα λῦσαι. 22, 172. σάλαν ἀναῤῥήξας. 22, 208.

ἀνάρσιος, crudelis. ὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. 2, 6. θωρηχθεὶς ἐπὶ βωσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν. 17, 101.

ἀνάσσατος (pro ἀνήσσητος) invictus. ἀνάσσατοι ἐγένοντο. 6, 46.

ἀνάσσεσθαι, sub imperio alicujus esse. ποταμοὶ ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. 17, 92.

ἀνασχέθειν, porrigere. ἀνέσχεθε ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 129.

ἀνασχίζειν, scindere. 25, 277.

ἀνατιθέναι, consecrare. Δάφνις ἄνθετο (pro ἀνέθετο) Πανὶ τάδε. Ep. 2, 2. ὁ τὸν τρίποδ' ἀναθείς. Ep. 12, 2. χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 4.

ἀνατρέπειν, subvertere, prosternere. ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ, prae moerore animo dejectus erat. 8, 90.

ἀνατρέχειν. ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς. 13, 11. ἇτ' ἀνέδραμεν ὄγμος (ἀνέδραμε κόσμος nov.) ἀρύρᾳ. 18, 29.

ἀναΰειν, acclamare. ταὶ γυναῖκες μακρὸν ἀνάϋσαν. 4, 37.

ἀναφύειν, producere. ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. 10, 40.

ἀναφυσᾶν, flare. ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς ὐκ ἀναφυσῶ, non mendacia super nasum inflabo, i. e. non mentiar. 12, 24.

οὐκ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι (pro σπεύδουσι) 16, 14. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. τί κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη ὀλβίῳ. 17, 116. οὐδὲ εὕδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέριμναι. 21, 3. ἐξ ἀμφοτέρων τοίχων ἄνδρες ἔβαινον. 22, 31. ἄνδρας ἐρῶ, τὼς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ. 22, 94. ἐκ μεγάλω αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός. 22, 113. θεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200. ἀνὴρ πολύφιλτρος. 23, 1. φίλ' ἀνδρῶν. 24, 40. οὐ ἀ.έρος ἥσσονες ἄλλοι (scil. ἔσονται) 24, 79. ἑδροστρόφοι ἄνδρες. 24, 109. χὠνὴρ (pro καὶ ὁ ἀνὴρ) ὁ τὰν κωμῳδίαν εὑρών. Ep. 17, 1.

ἀνήριθμος, innumerus. μύρμακες ἀνήριθμοι. 15, 45. ἀνήριθμος οἱ εἴη ἄργυρος. 16, 64.

ἀνθεῖν. ὧδε πατήσεις γλάχων' ἀνθεῦσαν (pro ἀνθοῦσαν) 5, 56. δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν (pro ἀνθοῦσιν) κυπάρισσοι. 27, 45.

ἄνθεμα (pro ἀνάθεμα) donarium. ἄνθεμα ἀγυιᾶς χρυσογόνας. Ep. 13, 2.

ἀνθέριξ, culmus. 1, 52.

ἄνθος. τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει. 5, 87. νῦν φέρβον (pro ἔφερβον) μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι. 7, 81. τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ, pulchra forma tibi defluit. 7, 121. οὔτε μελίσσαις ἄνθεα (scil. γλυκερώτερά ἐστι) 9, 35. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ πάντοθ' ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. ἄνθεα εὐώδη. 22, 42.

ἄνθρωπος. ὤνθρωπε (pro ὦ ἄνθρωπε) 5, 16. 15, 71. κοῦφον τοῦτο (scil. φάρμακον) καὶ ἁδὺ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 4. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρωπος. 15, 83. μᾶ πόθεν ὤνθρωπος. 15, 89. ὑμνέομες ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῷ ἤδη ἐόντων. 22, 6. οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις. 24, 69. ἀνθρώποισι μετέμμεναι. (pro μετεῖναι) 25, 79. οὐδὲ ἀνθρώπων τις φαινόμενος. 25, 218. ἀνθρώποισι νόσους ἀπαλαλκέμεν. (pro ἀπαλάλκειν) 28, 20. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. Ep. 9, 1.

ἀνία, tristitia. ἁ ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία. 2, 39. γάμοι πλήθουσιν ἀνίας. 27, 24. τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν. 29, 9.

ἀνιᾶν, molestia; moerore afficere. Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν. 2, 23. ἐπεὶ κηνῶν ἀνιῶμαι. 11, 71.

ἀνιέναι, remittere, relinquere. γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι, vestes usque ad talos demittentes. 15, 134. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. 18, 27. σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει. 22, 63.

ἀνιέναι, redire. (ab εἶμι) μᾶλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 87.

ἀνιηρός, moerorem afferens, tristis. ἔρως ἀνιηρὲ (ἀνιαρὲ nov.) 2, 55. ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη. 7, 124. μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι. 22, 134.

ἁνίκα (pro ἡνίκα) quum, quando. ἁνίκα ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι (scil. ἁλίω) 2, 147. ἁνίκ' ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 11.

ἐς

δοί. 22, 24. ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο χῖος ἀοιδός. 22, 218.

ἀοιδότατος, cantandi arte peritiſſimus. ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. 12, 7.

ἀολλής, confertus, denſus. ἀολλέες κῶροι ἐριδμαίνωσι. 12, 30.

ἄορ, enſis. 22, 191.

ἀπάγχειν, ſuffocare, ſtrangulare. ἀπάγξασθαι με ποιησεῖς. 3, 9.

ἀπαὶ. (pro ἀπὸ) 22, 121.

ἀπαλάλκειν, arcere. ἀνθρώποισι νόσως λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν (pro ἀπαλάλκειν), morbos triſtes ab hominibus depellere. 28, 20.

ἁπαλός. ἁπαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 3, 30. ἁπαλὰν (pro ἁπαλὴν) πτέριν ὧδε πατησεῖς. 5, 55. ἀνδρὶ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς (pro ἁπαλῆς) πόθος (ſcil. φοβερὸν κακόν ἐςι) 8, 59. ἁπαλωτέρα ἀρνὸς 11, 20. ἔφερόν τοι μάκων' ἁπαλάν. 11, 57. πασάων ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. 13, 48. υἱὸς ἁπαλός. 14, 25. ἁπαλοὶ κᾶποι (pro κῆποι) 15, 113. εἴδοντ' Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἁπαλαῖσιν ἔχοντα. 24, 54. ὑπὸ σὺς πέπλως ἁπαλὸν νάκος βάλλω. 27, 53. ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπάλω (pro ἁπαλοῦ) 28, 4.

ἀπαλός. (aeol. pro ἁπαλός) πέριξ ἀπαλῶ ςύματος (pro ἁπαλοῦ ςόματος) 29, 25.

ἀπαμείβεσθαι, reſpondere. τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. τὸν ἀπαμειβόμενος προσέφη. 25, 42.

ἀπάνευθε. 16, 70.

ἀπάνευθεν. 16, 109.

ἀπάρθενος, quae non eſt virgo. με ἔθηκε ἀπάρθενον ἦμεν (pro εἶναι) 2, 41.

ἀπάρχεσθαι, primitias offerre. ὄλβω (pro ὄλβου) ἀπαρχόμενοι. 7, 33. αἰὲν ἀπαρχομένοιο. 17, 109.

ἅπας. ἐκ χροὸς αἷμα ἅπαν ἐκπέπωκας. 2, 56. τάς μοι ἁπάσας (ſcil. δαμάλας) λὺψ ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 10. ἅπαν ῥύπος. 15, 20. πλατυάσδοισαι ἅπαντα, ore diducto omnia pronunciantes. 15, 88. παισὶ σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17. 41. βάλλετο ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86. ἅπασα Σισυφὶς ἀκτά. 22, 158. ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164. Διὸς νοέοντος ἅπαντα. 24, 21. κλᾶρον ἅπαντα ναῖε. (pro ἔναιε) 24 128. ἅπασαι ζωοτόκοι ἦσαν. 25, 124.

ἀπάτα. (pro ἀπάτη) ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, fraude exercitati viri. 15, 49.

ἀπαυδᾶν, deficere. νεῖκος ἀπαυδῶν, pugnae renuncians. 22, 129.

ἀπειλεῖν, minitari. ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος. 24, 16. τρηχὺ φωνῇ ἠπείλει μάλα πᾶσιν. 25, 75.

ἀπεῖναι. ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων (pro ἀπόντων) 10, 8.

ἀπειπεῖν, abnuere, recuſare. ἔςτε κ' ἀπείπῃς. 5, 22.

ἀπειρέσιος, infinitus. 25, 100.

ἄπειρος, id. 17, 77.

ἀπελθεῖν. v. ἀπέρχεσθαι.

ἀπενθεῖν. (pro ἀπελθεῖν) ὡς πάλιν

πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθεν. 2, 84. οἴκαδ' ἀπενθεῖν. 11, 64. ἔχων ἐπίμετρον ἀπῆνθον (ἀπῆνθες nov.) 12, 26. ἐὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33.

ἀπέρχεσθαι. ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα ἀπέλθῃς. 27, 34.

ἀπέχθεσθαι, invisum esse. μοὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. 7, 45. φιλέοισαι ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις. 16, 105. χεῖρας ἐρωήσειν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174. μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι (pro ἀπέχθεσθαι) Διονύσῳ φροντίζοι. 26, 27.

ἀπεχθής, invisus, odiosus. Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής. 1, 101. ἔκλυσε δίνα τὸν ὠ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. 1, 141.

* ἀπηνής, crudelis, insolens. σφὼ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. 22, 169. ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω. 23, 1. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον. 23, 48.

ἀπιέναι, abire. εἰ μὴ ἄπει τυτῶθεν. 4, 48.

ἀπίκεσθαι (pro ἀφικνεῖσθαι) κἂν (pro καὶ ἐὰν) ἀπίκῃ. 23, 44. ὅππῃ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν. 29, 13.

ἄπιον, pirum. ἀπίοιο (pro ἀπίω) πεπαίτερος. 7, 120.

Ἄπις (Ἆπις nov.) nomen proprium viri. 14, 13.

Ἀπίς, Peloponnesus. ὠ τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις. 25, 183.

ἄπληστος, insatiabilis, profusus. 15, 30.

ἄπνευστον, sine respiratione. 25, 271.

ἀποβαίνειν, evadere. ἐς ἀλλαθινὸν ἄνδρ' ἀπέβαιν. 13, 15. κατὰ γνώμαν ἀπέβα (pro ἀπέβη) τοι, ex sententia processit. 15, 38.

ἀποβάλλειν, abjicere, aspernari. τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ (med.) abiicis 11, 19.

ἀπόβλητος, abiiciendus. ἔπος ὠκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 136.

ἀποβρίζειν, dormire. κἂν θέλῃς, ἀπέβριξον. Ep. 21, 4.

ἀποδάσσεσθαι. ἑᾶς (ἑὰς nov.) ἀπεδάσσατο τιμᾶς (τιμὰς nov.) 17, 50.

ἀποδεῖν. δῆσάν τε κἠπέδησαν (pro καὶ ἀπέδησαν, vel ἐπέδησαν, a verbo πεδάω.) 30, 10.

ἀποδέρειν, excoriare. τοῖσι (scil. ὀνύχεσσι) θοῶς ἀπέδειρα (scil. δέρμα) 25, 278.

ἀποδημεῖν, peregre proficisci. 14, 58.

ἀποδρύπτειν, dilaniare. μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι. 25, 267.

ἀποδύειν. τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος. 5, 15.

ἀποδύναι. τὰν βαίταν ἀποδύς. 3, 25.

ἀποθνήσκειν. κῆκα μἠποθάνω (κἢ κα μὴ 'ποθάνω nov.) utrumque pro μὴ ἀποθάνω. 3, 27.

ἀποικεῖν, procul habitare. τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς. 15, 7.

ἀποίχεσθαι. ἔξω ἀπῴχετο (ἀποίχεο nov.) θᾶσσον. 14, 36. ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο. 15, 63. καὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὤσσαν. 24, 73.

ἀποτρίβην. ἰὸν ἀποτρίψας, qui aeruginem deterſit. 16, 17. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24, 131.

ἀποτρώγην. τᾶς αὔλακος ἐκ ἀποτρώγης. 10, 6.

ἀποφέρην, reportare. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ (pro ἀποίσῃ, reportabis, in medio) 1, 3.

ἀποφεύγην. φεῦγε δ' ἀπὸ (pro ἀπέφευγε) χρώς. 23, 13.

ἀποφθίμενος, corruptus, mortuus. 22, 141.

ἄπρακτος, infectus, qui nihil effecit. ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι (pro ἵκωσι) 16, 12.

ἀπρεπής. ἀπρεπὲς ἀνδρείον. 5, 40.

ἀπρὶξ, tenaciter. ἀπρὶξ ἔχευ (pro ἔχε) ἀμῶν, tenaciter nobis adhaereſce. 15, 68. ἤδοντ' Ἡρακλῆα θῆρε δύω χήρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα. 24, 54.

ἅπτην, accendere. κὴξαπίνης ἄφθη, ſubito conflagravit. 2, 25. κῆφθα (pro καὶ ἥφθη) incenſa eſt (κῆρα nov. & quidem ſine colo) εὐμαρέως (εὐμαρέως nov.) κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. 14, 23.

ἄπτην, nectere, alligare. ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν (ſcil. ὑδῶν) τὰν λεπτὰν σχοινίδα. 23, 50.

ἅπτεσθαι. τὰ ἐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς, haec mentem ejus nihil movent. 1, 35. ὧν γὰρ χ' ἅψησθε (ὧν καὶ λαψῆσθε nov.) θεαί. 10, 25. Κυανεᾶν ἐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς. 13, 22. αἰὲ μάσσονα γυῖα ἁπτόμενος φορέεσκε πόνῳ. 22, 114. ἁπτομένα (pro ἁπτομένη) κεφαλᾶς παίδων. 24, 6. τὶ ἔνδοθεν ἅψαο (pro ἥψω) μαζῶν. 27, 48.

ἀπφῦς, pater. ἐ λέγω ἀπφῦν. 15, 13. καλὸς ἀπφῦς. 15, 14. ἀπφῦς τῆνος πρώαν ἀγοράσδων. 15, 15.

ἀπωθῆν, removere, excutere. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι. 21, 21.

ἄπωθεν, e longinquo, procul. 1, 45.

ἀπωτέρω. 16, 18.

ἂρ pro ἄρα, ante conſonantem. 25, 45.

ἄρα. ἄρα τοιόνδε κρητῆρ' ἐκάσατο χήρων. 7, 149. ἄρα τῆνον τὸν ποιμένα τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 151. ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε. 20, 20. ἄρ' ἔμαθες κρίνην ποκ' ἐνύπνια. 21, 29. ἄρ' ἐμὸ νύξης. 21, 50.

ἀραβῆν, ſtrepitum edere. πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126.

ἀραιός, rarus. ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς (pro ἀραιᾶς) ἐκ ἀναφυσῶ. 12, 24. ἀραιὰ ἵκετο φωνὰ ἐξ ὕδατος. 13, 59.

ἀραρίσκην, adaptare. ἀμφὶ πόδεσσιν ἱμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 103.

ἀράσσην, pulſare. τὰν αἴδαο πύλαν ἀραξῇ (pro ἀράξῃ) 2, 160.

Ἄρατος, celeber ille poeta. τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε, συνάγαγον. 6, 2. Ὤρατος (pro ὁ Ἄρατος) ὁ φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. 7, 98. ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι. 7, 102. μηκέτι τοι φρυρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε. 7, 122.

ἀράχνη. 16, 96.

 ἀράχ-

ἀρήγειν,

ἀρήγειν, auxiliari. ἀρήγοντες Μενελάῳ. 22, 217. Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι. 27, 17.

ἀρηρὼς, constans, conveniens. ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί. 25, 113.

Ἄρης, pro proelio singulari positum. διακρινώμεθ' Ἄρηϊ. 22, 175.

Ἀριάδνα, nomen mulieris, 2, 46.

ἀρίζηλος, illustris. ἀρίζηλος Βερενίκα. 17, 57. ἀρίζηλος ἐτέτυκτο. 25, 141.

ἀριθματὸς. (pro ἀριθμητὸς) ἀριθματὸς ἀπὸ πολλῶν. 16, 87.

ἀριθμεῖν. τὰ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι (pro ἀριθμοῦσι) 8, 16. κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται. 13, 72. ἀμφότεροι ἀριθμεῦνται (pro ἀριθμοῦνται) ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα. 17, 27.

ἀριθμητὸς. 14, 48.

ἀριθμὸς. 25, 92.

ἀρίσαμος, conspicuus. 25, 158.

ἀριστερὸς. ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ (scil. χωρία vel μέρη) 7, 130. βάλον ἀριστερὸν ἠς κενεῶνα. 25, 229.

ἀριστεύειν, praestantissimum, principem esse. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς. 12, 27. ἅτις καὶ Σπέρχιν ἠρίστευσε (superavit) 15, 98. κάλλει ἀριστεύοισα (pro ἀριστεύουσα) θεάων. 17, 45.

ἀριστεὺς, princeps. οἱ αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο. 13, 17. τίς ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ ἔγνω. 16, 48. ὧκοι ὤλλοι (ὤλλοι nov.) ἀριστέες. (scil. ἦσαν) 18, 17. οἱ ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν. 22, 99. οὐχ οὕτω ἀριστήεσσιν ἔοικε. 22, 154.

Ἄριστις, nomen viri. 7, 99.

ἄριστος. κἠμὲ λέγοντι (pro λέγουσι) πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. 7, 38. ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος. 7, 100. ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. 14, 59. ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος. 14, 60. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2. οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων. 17, 12. ἐπεὶ οἱ (ei) νᾶες ἄρισται πόντον ἐπιπλώοντι (pro ἐπιπλώουσι.) 17, 90. οὗτος ἄριστός ἐστιν ὀνηροκρίτας. 21, 32.

ἀριστοτόκεια, optimae prolis genitrix. 24, 72. ἀριφραδέως, manifeste. 25, 175.

ἀριφραδὴς, collustratus. πάντες (scil. τοῖχοι) ἀριφραδέες. 24, 39.

Ἀρκάδες. ἱππομανὲς φυτὸν ἐστι παρ' Ἀρκάσι. 2, 48.

Ἀρκαδία. 22, 157.

Ἀρκαδικὸς. παῖδες Ἀρκαδικοί. 7, 107.

ἀρκεῖν. ἀρκεῖ τοι ποππύσδεν (pro ποππύσδειν) 5, 7. εἰ οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ. 30, 37.

ἄρκευθος, juniperus. νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι. 1, 133. ἐκ τᾶς ἀρκεύθω (pro ἀρκεύθου) καθελών. 5, 97.

ἄρκιος, sufficiens. ὃ καὶ ἄμμιν ἄρκιον εἴη. 8, 13. ὄφρ' [illegible]σιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190.

ἄρκτος, sidus coeleste. ἐγγύθεν ἄρκτου. 7, 112. ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν. 22, 21. ἆμος στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος. 24, 11.

ἄρκτος,

τον αὖον ἄχερδον. 24, 88. σκύτος αὖον ἰδὼν λέοντος. 25, 142. ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας. 25, 255.

αὔριον. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν αὔριον. 2, 9. καλὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ. 2, 58. καὶ αὔριον ἄλλα (scil μᾶλα) τοι οἰσῶ. 3, 11. τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον. 4, 41. αὔριον ὔμμε (aeol. pro ὑμᾶς) πάσας (scil. αἶγας) ἐγὼ λυσῶ. 5, 145. τὸ αὔριον ὐκ ἐσορῶμες. 13, 4. ἄλλον αὔριον. (scil. κλάδον ἕξεις.) 29, 15.

αὐτάρ. αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. 1, 52. αὐτὰρ ὁ μάντις ἔχθρ' ἀγορεύων ἰχθρὰ φέρει ποτὶ οἶκον. 6, 23. αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐςαφθέντες ἐν χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. 7, 131. αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον ὑμνήσαιμι. 17, 7. αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο δέρμα λέοντος. 22, 51. αὐτὰρ ὅγ' ἵετο πρόσσω. 22, 87. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς ὕπτιος ἐν φύλλοισιν ἐξετανύσθη. 22, 105. αὐτὰρ ἀοιδὸν (scil. Ἡρακλῆα) ἔθηκεν Εὔμολπος. 24, 107. αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον. 24, 137. αὐτὰρ βουκολίοισι νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13. αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι φαίνοντο. 25, 88. αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν νεόμην. 25, 206. αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ἵκανον. (veni.) 25, 211. αὐτὰρ ἐγὼ ἅμα θάμνοισιν ἐκρύφθην. 25, 227. αὐτὰρ ὁ κρᾶτα ἀπὸ χθονὸς ὐκ ἐπάειρεν. 25, 232.

αὖτε. τὼ αὖτε σπείρησιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα. 24, 30. Ἰνὼ αὖτ' ἐῤῥηξε μέγαν ὦμον. 26, 22.

ἀϋτεῖν, clamare. παίδων δ' νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ. 24, 37. αὐτὸς ἀϋτεῖ. 24, 50.

ἀϋτή, clamor, bellum. ὑμνήσας Ἀχιλῆα πύργον ἀϋτῆς. 22, 220.

αὐτίκα. τάκοιθ' (pro τάκοιτο) ὑπ' ἔρωτος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς. 2, 119. πεῖσαι τοι τὼς λύκος (pro τοὺς λύκους) αὐτίκα λυσσῆν. 4, 11. καλὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. 4, 47. δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν. 5, 96. σκίλλας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. ὠρχεῦντ' (pro ὠρχοῦντο) ἐν μαλακῷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45. τοῖς αὐτίκα δῶρον ἔδωκα. 9, 22.

αὖτις. αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα. 1, 112. φόνον αὖτις τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 191.

αὔτογα. 11, 60. (in quibusdam edd.) v. αὐτόθι.

αὐτοετεὶ, eodem anno. 28, 13.

αὐτόθε, istinc. 5, 60.

αὐτόθεν, id. 25, 171.

αὐτόθι, ibi, illic. αὐτόθι βουκολιάσδευ. 5, 60. ἃ αὐτόθι διαθρύπτεται. 6, 15. νῦν αὐτόθι (aliae edd. habent αὔτογα) νεῖν γε μαθεῦμαι. 11, 60. λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς. 25, 153.

αὐτομάτως, sua sponte. οὐχ ὁ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον. 21, 27.

61. τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστὰς. 14, 5. ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις. 15, 144. ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ. (pro ἀφικνοῦ) 15, 149. ἐς Θήβας ἀφίκοντο. 26, 25.

ἀφνειὸς, opulentus, dives. ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκόν. 13, 19. βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω. (pro τοῦ ἀφνειοῦ Πτολεμαίου, scil. οἶκον.) 15, 22. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις. 24, 106. ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν. 25, 119.

ἀφνεὸς, id. τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθε. 17, 96.

ἀφ' οὗ τότε, ex quo tempore. 13, 24.

Ἀφροδίτα. (pro Ἀφροδίτη.) τὸν Ἀφροδίτα ἤθελ' ἀνορθῶσαι. 1, 138. ᾤχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅτ' Ἀφροδίτα. 2, 7. δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας. 2, 30. αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσηται. 7, 55. χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ. 10, 33. χρυσῷ παίζοισ' (παίσδοισ' nov.) Ἀφροδίτα. 15, 101. κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα. 17, 45. τᾷ Ἀφροδίτᾳ δεῖξεν τὰν ὀδύναν. 19, 4. ῥέξω αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ. 27, 63. τῷ εἶκεν Ἀφροδίτα. 30, 17.

ἀφρόντιστος, incurius. ὠφρόντιστος (ὦ φρόντιστος nov.) Ἔρως. 10, 20.

ἀφύσσειν, haurire. οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. (pro ἀφύξω.) 7, 65.

ἀφ' ὦ, (pro οὗ, scil. χρόνου) a quo tempore. 2, 4. et 157.

Ἀχαιϊὰς, mulier Achaica. οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. (sic in vet. sed in nov. hic versus ita legitur: οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.) 18, 20. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. (pro καταστρέψουσι.) 24, 74.

Ἀχαιῒς (nov.) 18, 20. (v. Ἀχαιϊὰς.)

Ἀχαιὸς. ἐς Τροίην πειρώμενοι ἤλθον (ἦνθεν nov.) Ἀχαιοί. 15, 61. Ἀχαιῶν πτολίεθρα. 22, 157. ὑμνήσας νῆας Ἀχαιῶν. 22, 219. Ἀχαιὸς ἀνήρ. 25, 165. ὃν εἶπεν οὒξ (pro ὁ ἐξ) Ἑλίκηθεν Ἀχαιός. 25, 180.

Ἀχαρνεύς. 7, 71.

ἀχεῖν, (pro ἠχεῖν) act. pulsando sonum excitare. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. (pulsa.) 2, 36. μέλη ἀχεῖν, carmina modulari. 8, 34. κόσσυφοι ἀχεῦσιν (pro ἀχοῦσιν). ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

ἀχεῖν, neutr. resonare. τέττιξ ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 96.

ἄχερδον, nomen herbae. 24, 88.

Ἀχέρων, fluvius infernalis. ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα. 12, 19. οὐ κἠν (pro καὶ ἐν) Ἀχέροντι φιλεῖται. 15, 86. οἷόν τι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος ἄγαγον Ὧραι. 15, 102. ἕρπεις εἰς Ἀχέροντα. 15, 136. μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος.

B.

(σχίνοιο nov.) χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. 7, 132. βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ. 8, 65. βαθὺν εἰσέδραμε φῶσιν. 13, 23. βαθὺν (i. e. densum) ἐτάμοντο κύπειρον. 13, 35. ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός. 13, 58. παίσδειν ἐς βαθὺν ὕθρον. 18, 14. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα βαθύν. 22, 32.

βαθύσκιος, umbrosus. 4, 19.

βαίνειν. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. 2, 8. βασεῦνται (pro βήσονται) ταὶ βόες εἰς ἀίδαν. 4, 26. ἔβα (pro ἔβη) καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. 14, 43. ἐπ' ἀμφοτέρων (ἀμφοτέρας nov.) βεβακώς. 14, 66. ἐκκλέψας πακ' ἔβα νάκος. 5, 9. βᾶμες (pro ἔβημεν) τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω. 15, 22. τοὶ ἔβαν (pro ἔβησαν) ἐς χώραν. 15, 57. χὤ μὲν ἔβα με λιποῖσα (λιποῖσα nov.) 20, 17.

βαίτα, pellis. τὰν βαίταν ἀποδύς. 3, 25. τὰν βαίταν ἀπέδυσε 5, 15.

βάκτρον, baculus. 25, 207.

Βάκχος. μανιώδεος ὤργια Βάκχω. 26, 13. ὦ Βάκχε. Ep. 17, 3.

βάλανος, glans. τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος. 8, 79.

* βάλλειν. πτῶκας βάλλει, lepores figit. 1, 110. βάλλε (pelle) κάτωθε τὰ μοσχία. 4, 44. βάλλει ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως. 5, 49. βάλλει μάλοισι τὸν αἰπόλον. 5, 88. βάλλει τοι τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισι. 6, 6. πάλιν ἅδε τὰν κύνα βάλλει. 6, 9. εἶδον, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε. 6, 21. βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον, βάλλετε. 7, 118. 119. ὡς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε. 7, 152. κάρη βαλεῖσαι, (pro βαλοῦσαι) 16, 11. βάλλετο ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. 22, 86. μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα. 22, 209. πᾶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε (pro ἔβαλε) κόλπον Ἰφικλῆα. 24, 59. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν ἐσθ' ὅτε βάλλοντες. 25, 26. σφετέραισιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι (reputo) ἄρτι. 25, 163. βάλον (scil. ἰὸν, sagittam emisi) ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα. 25, 229. μεσσηγὺς ἔβαλον (projeci) στηθέων. 25, 237. μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε. 27, 16. βαλλέτω, ὡς ἐθέλοι. 27, 17. βάλλεις εἰς ἀμάραν με. 27, 52. ὑπὸ σὺς πέπλως ἁπαλὸν νάκος βάλλω. 27, 53. οὐκ εἰς ἀκιρὰς οὐδ' ἐς ἀεργὼς ἐβαλλόμαν (pro ἐβαλλόμην, decrevi) ὀππάσαι σε δόμως. 28, 15.

βάπτειν, intingere. ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κηρία βάψαι. (intingat, in conjunctivo aor. 1.) 5, 127. βάψαι ἐπειγόμενος. 13, 47.

βάρβιτος vel βάρβιτον, instrumentum musicum. 16, 45.

βάρδιστος, (pro βράδιστος) tardissimus. βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 104.

βαρεῖν. βεβαρημένα (pro ἐνη) ὠδίνεσσιν. 17, 61.

βαρυγόνατος, genibus gravatus. 18, 10.

βαρυμάνιος, graviter, vehementer

δ' πευσεῖσθε βέβαλοι. 3, 51. τὰ ὐχ ὁρῶντι (pro ὁρῶσι) βέβαλοι. 26, 14.

Βέβρυκες, nomen gentis ad Pontum Euxinum habitantis. Βέβρυκας εἰσαφίκανε. 22, 29. ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες. 22, 77. Βέβρυκες ἐπαύτεον. 22, 91. ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 110.

βέλεμνον, telum, jaculum. τὸ (scil. ἕλκος) οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. 11, 16. βέλεμνα χειρὶ προεσχεθόμην. 25, 253.

Βελλεροφῶν, nomen herois. 15, 92.

βέλος, telum. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5. ὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν ὀκρυόεν. 25, 230. χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης. 27, 28.

Βεμβιναῖοι, nomen gentis. 25, 202.

βέντιστος. (dor. pro βέλτιστος) βέντιστ' ὗτος, heus, bone vir. 5, 76.

Βερενίκα, uxor Ptolemaei Soteris. ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα ἔπρεπε (excellit) θηλυτέρης. 17, 34. Βερενίκα εἰειδὴς Ἀχέροντα ὐκ ἐπέρασεν. 17, 46. ἀρίζηλος Βερενίκα. 17, 57.

Βερενίκα (ver.) ead. 15, 107. (sed nov. hic etiam habet Βερενίκα.)

Βερονικεία (Βερενικεία nov.) θυγάτηρ. 15, 110.

βιάζεσθαι, cogere, niti. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ. (pro βιάζυ, vi perrumpe, penetra) 15, 76. ἄεκα βιαζόμεναι. (invitis dis et auris in altum evectae. 22, 9.

Βίας, nomen viri. Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη. 3, 44.

βίη (pro βία) φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν. 4, 8. Αὐγείης σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίη φιλῆος ἀγαυῦ εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 55. νέφη ἐλαυνόμενα νότοιο βίῃ. 25, 91. βίη πολύφρονος Ἡρακλῆος. 25, 110. τῶν προφέρεσκε βίηφι. (pro βίῃ, ionic.) 25, 138. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152. βίη Ἡρακληείη. 25, 154. βίη σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο. 25, 261.

βίος, vita. εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω (pro τῦ βατράχυ) βίος. 10, 52. οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33. ὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος. Ep. 9, 2. ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε ξυνόν. Ep. 13, 3.

βλάπτειν, laedere, nocere. φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον (βεβλημένον nov.) ἄνδρα παρελθεῖν. 16, 63. τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα. 22, 122.

Βλέμυες, gens Aethiopica. πέτρα ὑπὸ Βλεμύων. 7, 114.

βλέπειν. κάτω βλέψας. 8, 75. τᾶς κεφθυος ἁ τομὰ ἐς ζέφυρον βλεπέτω. 10, 47. οἷα βλέπεις; quali adspectu es? 20, 6. ὄμμασι λοξὰ βλέποισα, (λοξοβλεποῖσα nov.) pro βλέπυσα. 20, 13. κῶραι (pupillae) δεινὸν βλέπον. (pro ἔβλεπον) 23, 12.

βλέφαρον, palpebrae. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι. 21, 20. κατὰ βλεφάρων οἱ βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος. 22, 204.

βληχᾶσθαι, balare. ἀμπέλιον

βουκο-

βωκό-

βωκόλος, bubulcus. τὼς ὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος. 1, 92. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ ὐκέτ' ἀν' ὕλαν. (scil. ἔσομαι.) 1, 116. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον. 4, 13. χὠ (pro καὶ ὁ) βωκόλος ἐξεγέλασσεν. 4, 37. αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε. 5, 62. Δάφνις ὁ βωκόλος. 6, 1. ἁδὺ χἀ σύριγξ, χὠ βωκόλος. (scil. ἄδει.) 9, 8. βωκόλος ὤν, ἔθέλης με κύσαι. 20, 3. ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε. 20, 32. Ἐνδυμίων τίς ἦν; ὐ βωκόλος. 20, 37. Ευνίκα μόνα (μόνον nov.) τὸν βωκόλον ὐκ ἐφίλασεν. 20, 42. τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος. Μᾶλλον ἐμ' ἡδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐςὶ φιλεῦσα. 27, 1. 2. βωκόλον. τὰ βωκόλα ἔργα νοήσω. 27, 46.

βῶκος, bubulcus, 10, 38.

βῶλαξ, gleba. Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν βώλακα θρύπτει. 17, 80.

βωμός. πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι, βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος. 7, 155. πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρία καίει ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν. 17, 127. ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον (pro ἔκαμον, struebant) δυοκαίδεκα βωμὼς. 26, 5. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν. 26, 8. βωμὸν αἱμάξει τράγος. Ep. 1, 5.

βῶς. (pro βῦς) χὼ τὰς βῶς (pro βόας) βόσκων. 8, 48. ἁδὺ χἀ βῶς. (scil. γαρύεται) 8, 77. & 9, 7. ῥέξω αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ. 27, 63.

βωτρεῖν, vocare. τὸν ἄνδρα τὸν δρυτόμον βωτρήσομες, (pro βωτρήσομεν) 5, 64. βωτρέομες. (pro βωτρέομεν.) 5, 66.

βώτας, bubulcus. ἦνθον τοὶ βῶται. 1, 80. τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν. 1, 113. σύρισδε Δάφνις ὁ βώτας. 6, 44. τὰς ξενίας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας. 7, 73.

Γ.

γα. (pro γε) μήτ' ἂν τύ γα τῆτον ὀνάσαις. 5, 69. μήτ' ἂν τύ γα τῶδε χαρίξῃ. 5, 71. νῦν αὐτόθι νῦν γα (in quibusdam edit. sed aliae habent γε) μαθεῦμαι. 11, 60.

γᾶ. (pro γῆ.) μή μοι γᾶν Πέλοπος μὴ ἔχειν. 8, 53. ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τις φαίνομαι ἦμες. (pro εἶναι.) 11, 79. τὰν γᾶν ἐπάταξε. 19, 4. μένειν ἐπὶ γᾶς. 21, 60. ἀμερξάμεναι ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς. (scil. γινόμενον, humi nascentem.) 26, 4.

γαθεῖν. (pro γηθεῖν.) ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ. 1, 54. ἐν νεοτμάτεισι γεγαθότες οἰναρέοισι. 7, 134. ὡς δρῶσαι γαθεῦσιν. (pro γαθῦσιν) 9, 36.

γαῖα. οἷα Ἀχαιιάδων γαῖαν (γαῖαν Ἀχαιΐδα nov.) πατεῖ ὐδεμί' ἄλλα. 18, 20. νενευκὼς ἐς γαῖαν, inclinatus ad terram. 22, 91. πᾶς ἐπὶ γαῖαν κεῖτ' ἀλλοφρονέων. 22, 128. ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. ἐς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι. 24, 111.

γαίη. (pro γαῖα.) πολλᾶς κρατέει γαίης. 17, 76. κατ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσε. 25, 146.

γαυριᾶν, superbire, exsultare. ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες. (pro γαυριῶντες) 25, 133.

γαῦρος, superbus, petulans. μόσχω γαυροτέρα. 11, 21.

γεγαώς, factus. θεοὶ νέποδες γεγαῶτες. 17, 25. ὁπλοτέρω γεγαῶτε, nos duo, qui minores natu sumus. 22, 176.

γίνεσθαι, esse, nasci. ὄφελος μέγα γιναμένοισι. (parentibus.) 17, 35. ὃν φιλασῇ γινόμενον ταπρᾶτα. 17, 75. γαλαθηναὶ ἄρνες γιναμένας (matris) ὑίος μαστὸν ποθέοισαι. 18, 42. ἦτ' ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, ἦτε λέγει γινόμεθα. 22, 74. αἰεὶ ἀμήνυς ἐξ ἔτεος γίνοντο μάλ' εἰς ἔτος. 25, 124.

γείτων. Λάβα τῶ γείτονος υἱός. 14, 24. ὅπως μὴ γείτονες ἇμες (pro ἆμεν) ἀλλάλαις. 15, 9. οὐδεὶς ἐν μέσσω γείτων. (scil. ἦν) 21, 17.

γελᾶν. τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα. (pro γελῶσα. 1, 36. οἷα γελῶντι. (pro γελῶσι) 1, 90. ἁ Κύπρις γελάοισα. (pro γελάουσα) 1, 95. λάθρη γελάοισα. 1, 96. ὁ αἰπόλος ἁδὺ γελάξας. (pro γελάσας) 7, 42. ὁ δὲ γελάσῃ. (rideat, in optativo aor. 1.) 7, 156. χὰ μάτηρ γελάσασα. 19, 7. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε. (pro ἐγέλασε) 20, 1. σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. 20, 15. γελάσας κατέθηκε πάρος ποδοῖιν πατρὸς ἑῦ δινᾶ πέλωρα. 24, 57.

γέλως. 7, 20.

γενεά. γενεαῖς διηκοσίῃσιν ἔπηντα ἀγγέλλει ἐμοί τις ἐς Ἀχέροντα. 12, 18. τοὶ γενεᾷ (aetate) προφέρεσκον. 22, 183.

γενειᾶν, barbam alere. μέσταν ἐς ἄνδρα γενειῶν. 14, 28.

γενειάς, lanugo 2, 78.

γενειάσδειν, pubescere. ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τώς κροτάφως τε. 11, 9.

γενήτας, genitor. ἐς θάλαμον Ἥβας αὐτὸν ἄγουσι γενήταν (γεννήταν nov.) Διὸς υἱόν. 17, 33.

γένειον, barba. καλὰ τὰ γένεια. (scil. ἐμοί ἐστι.) 6, 36. ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις. 20, 8. γλώσσῃ περιλιχμᾶτο γένειον. 25, 226.

γένειον, mentum, gena. 22, 88.

γεννήτας. (nov.) 17, 33. (v. γενήτας.)

γένος. τὸ τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἢ Πάνεσσιν ἐρίσδει. 4, 62. ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος. 8, 33. γένος μιν εἶναι ἔφασκον ἐκ Περσῆος. 25, 172.

γένυς, mentum, mala. ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος. 14, 69.

γεραίρειν, venerari. ᾧ τὺ γεραίρεν (γεραίρειν nov.) ἀρξεῦμαι. 7, 94.

γεραίτερος, honoratior. Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος ἤκατι παίδων. 15, 139. ἐπ' ἀγρῶν γεραίτερος. 25, 48.

γέρανος, grus. 10, 31.

γέρας, praemium, honor. αἴκα αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. ἄρνα σακίταν λαψῇ γέρας. 1, 10. ὕμνοι ἀθανάτων γέρας αὐτῶν. 17, 8. ἶσον Δωριέεσσι νέ-

γινώσκειν.

γινώσκειν. ὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες (τεθνήκαμες nov.) ἢ ζωοὶ εἰμές 2, 5. ὐδ', ὡς πάλιν εἶκαδ' ἀπῆνθον, ἔγνων. 2, 85. νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα. 3, 15. γινώσκεν (pro γινώσκειν) οἴμαι τὸ καλῶς. 11, 5. γινώσκω, τίνος ὕνεκα φεύγεις. 11, 30. ὐκ ἔγνω, ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτα. 20, 34. γνώσεαι, ἥ σὺ δίψος ἀνειμένα χήλεα τέρσει. 22, 63. τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκῦσαι. 26, 19. ὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας γινώσκω. 29, 5. γνώσομαι, ἤ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1.

Γλαύκα, nomen cantricis. 4, 31.

γλαυκός. ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίσι ταί τε (ταὶ τὰ nov.) μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. 7, 59. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἐᾷ ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν. 11, 43. ὁπόσοι γλαυκὰν ναίεσιν ὑπ' ἀῶ. 16, 5. ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὤθῆ. 16, 61. γλαυκᾶς κυμήλιον Ἀμφιτρίτας. 21, 55. γλαυκᾶς δῶρον Ἀθανάας. 28, 1.

γλαφυρὸς, cavus, elegans. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσὰς μισθὸν. Ep. 7, 5.

γλάχων, pulegium. ὧδε πατηθεῖς γλάχων' ἀνθεῦσαν. 5, 26.

γλυκερός. βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν. 8, 37. ὐτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. 9, 34. τῶ (pro τῷ, fcil. ὀφθαλμῷ) μοι γλυκερώτερον ὐδέν. 11, 53. ὅς κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χήλεσι χήλη. 12, 32. θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος. 15, 13. ὅσσα ἀπὸ γλυκερῷ (pro γλυκερῦ) μέλιτος. (fcil. γίνονται.) 15, 117. τὸ σόμα πακτᾶς γλυκερώτερον. 20, 26. ἐκ σομάτων ἔρρει μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω. (μελικηρῷ nov.) 20, 27. εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7.

γλυκύκαρπος, dulces fructus ferens. ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος. 11, 46.

γλυκύμαλον, dulce malum. 11, 39.

γλυκύς. καὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα. 2, 118. ὡς μέλλοι γλυκὺ τῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. 3, 54. ὁ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν. (fcil. ὀφθαλμὸν) 6, 22. ὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ σόματος χέε νέκταρ. 7, 82. φοιτῇς αὖθ' ὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. 11, 22. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. 14, 37. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρῆαν σχεδίαν συγνῦ Ἀχέροντος. 16, 40. καὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὕσσων. 24, 73.

γλυκύφωνος, fuavi voce praeditus. 15, 146.

γλύφανος, fculptura, vel fcalprum. κισσύβιον ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον. 1, 28.

γλύφειν, fculpere. ἀπ' εὐώδυς γλύψατ' ἄγαλμα κέδρυ. Ep. 7, 4.

γλῶσσα. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας (pro γλώσσης) ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30. ψεύδεσθαι ὀδοιπόρον ἔφαντο γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεῦσιν. 25, 188.

γυμνάστης. βαῖνε (pro ἔβαινε) ἐπ' ἄεθλον γυμναστῶν. 23, 57.

γυμνός. νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας. 5, 13. αἱ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι. 16, 8. γυμναὶ ἐν χερσὶ μάχαιραι. 22, 146. εἰμὶ γυμνά. (pro γυμνή) 27, 58. γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν. 30, 30.

γυμνοῦν, nudare. ἤ πω τὶ χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν. 22, 188.

γυνά. (pro γυνή) ἔντοσθεν γυνά, τὶ (γυνά τις, nov.) θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. 1, 32. ὅτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται. 2, 44. νυμφίον γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. 17, 129. ἁπτομένα γυνὰ κεφαλᾶς παίδων. 24, 6.

γυναικοφίλας, mulierum amator. 8, 60.

γυνή. με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. 2, 41. ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα (scil. με) τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον. 2, 132. μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος. 2, 150. ζαλῶ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα. 3, 50. ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν. (pro ἔχειν.) 6, 26. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός. 12, 5. ὅρη, (pro ὅρα, vide) γύναι, ὡς ποθορῇ τύ. 15, 12. θάρσει, γύναι. 15, 73. πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα. 24, 72. ἀλλὰ γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω. 24, 86. τίνος κέχρησθε, γυναῖκες; 26, 28. αἱ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες. 26, 24. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26. τίνα τρομέουσι γυναῖκες. 27, 27. γυνὴ εἰς οἶκον ἀφέρψω. 27, 64. γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφός. 27, 65. γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2. οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. (scil. ἐκτελέσης.) 28, 11. ἕξει τὴν χάριν ἡ γυνή. Epigr. 18, 3.

γύννις, imbellis. 22, 69. (vet.)

Δ.

δᾶ. (pro γῆ.) οὐ δᾶν. 4, 17. & 7, 39.

δαγὺς, glacies, corolla. ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα. 2, 110.

δαιδάλεος, artificiosus. οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ. 18, 33. δαιδάλεον ὥρμησε μετὰ ξίφος. maximo cum impetu & celeritate gladium arripuit. 24, 42.

δαίδαλμα, artificium. 1, 32.

δαίειν, docere. οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων. (doctorum, i. e. artificum.) 17, 81. Κάστωρ Ἱππαλίδας ἐδάεν. 24, 127. πολλ' ἐδάη σοφὰ φάρμακα, multa salutaria remedia novit. 28, 19.

δαίεσθαι, ardere. οἱ αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51.

δαιμόνιος. δαιμόνιοι, τὶ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22. δαιμόνι' (pro δαιμόνιε) οὐδ' ἄν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης. 22, 62. δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε. 22, 145.

δαιμονίως. Ep. 11, 4.

δαμβ-

δαμότης, (pro δημότης) tribulis, popularis. 4, 21.

δαμότις, (pro δημότις) foemina popularis. 28, 22.

δασπλῆτις, terribilis, atrox, epitheton Hecates. 2, 14.

δασύθριξ, pilosus. ἐκ δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 15.

δασύκερκος, villosam caudam habens. μισέω τὰς δασυκέρκος (pro δασυκέρκως) ἀλώπεκας. 5, 112.

δάφνα. (pro δάφνη.) 2, 23.

δάφνη. πᾷ μοι ταὶ δάφναι. 2, 1. ἐντὶ (pro εἰσὶ) δάφναι τηνεί. 11, 45. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι. Ep. 1, 3. ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων τηλεθάει δάφναις. Ep. 4, 7.

Δάφνις, nomen pastoris. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο. 1, 66. Δάφνι, τίς τυ κατατρύχει; 1, 77. Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι. 1, 82. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν. 1, 97. τὰν χὼ (pro καὶ ὁ) Δάφνις ποταμείψατο (ποταμείβετο nov.) 1, 100. τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν. 1, 113. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων· Δάφνις, ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 120. 121. χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον. 1, 140. τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀείσομαι. 5, 20. ταὶ Μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν Δάφνιν. 5. 81. Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ὁ βωκόλος, εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον. 6, 1. πρᾶτος (πρᾶτος nov.) ἄρξατο Δάφνις. (scil. ἀείδειν.) 6, 5. τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλησε. 6, 42. σύρισδε Δάφνις ὁ βώτας. 6, 44. τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας. 7, 73. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βυκολέοντι Μενάλκας. 8, 1. πρᾶτος ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας. 8, 5. μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι. 8, 6. τὸν χὼ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. Δάφνις ἔχων δαμάλας. 8, 36. βωκολιάσδεο, Δάφνι. 9, 1. οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. 9, 14. Δάφνιδι κορύναν. (scil. ἔδωκα.) 9, 23. Δάφνις ἐγώ. (scil. καλεῦμαι.) 27, 41. Δάφνις ὁ λευκόχρως ἀνέθετο Πανὶ τάδε. Ep. 2, 1. εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι. Ep. 3, 1. ἀποστέρξαι τὼς Δάφνιδος πόθως. Ep. 4, 14. ὁ βωκόλος ἅμμιγα θέλξει Δάφνις. Ep. 5, 4.

δαφοινός, cruentus, rubens. 25, 232.

δαψιλέως, largiter. 7, 145.

δὲ pro γάρ. αἱ (ὦ nov.) δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43. πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας. 27, 43.

δεδαημένος, peritus. ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω. 8, 4.

δεδοίκειν, metuere. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω. 15, 58.

δεδύκειν, occidere. ἅλιος ἄμμι δεδύκει. 1, 102.

δείδειν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. (pro δεδοίκαμεν.) 1, 16. δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε. 22, 93.

δειδίσσεσθαι, terrere. τὼς ὄγε φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 74.

δειε-

δεκά-

δεκάμηνος, decem menses natus. 24, 1.

δέκατος. δεκάτω (pro δεκάτυ, scil. ἔτυς) ἐπιβαίνοι. 26, 29.

Δέλφις, nomen viri. τὰ Δέλφιδος ὀςέα πάσσω. 2, 21. ἐγὼ ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν αἴθω. 2, 23. Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. 2, 26. ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι. 2, 50. τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις. 2, 53. εἶδον Δέλφιν. 2, 77. ἄγαγε (pro ἤγαγε, duxit) τὸν λιπαρόχρων εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. 2, 103. ὡς Δέλφις ἔραται. 2, 149.

Δελφὶς, Delphica. Ep. 1, 4.

δέμειν, exstruere. χλωραὶ σκιάδες δέδμανται. (pro δεδέμηνται. 15, 120. οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. 17, 18. ςαθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνται. 25, 24.

δέμνιον, stratum, lectus. νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν ἀνέρος. 2, 137. ςορέσειν καλὰ δέμνια. 6, 33.

δενδρήεις, arboribus abundans. ἄλσεα δενδρήεσσαι. 25, 30.

δένδρειον, arbor. 29, 12.

δένδρον. ταὶ ἐπὶ δένδρῳ ὄρνιχες λαλαγεῦντι. 5, 47. δένδρεσι χειμὼν φοβερὸν κακόν. 8, 57. ἀηδονίδες ἐφεζόμεναι ἐπὶ δένδρων. 15, 121. ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 95.

δεξιός. ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. 3, 37. κατὰ δεξιὸν ὦμον λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι. [illegible], 65. παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 25, 161.

δεξιτερός. ῥοικὰν ἔχεν (pro εἶχεν) ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν. 7, 19. τὸ (scil. ῥόπαλον) οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ. 13, 57. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121.

δέον, decens. τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι, omnia recte procederent. 14, 50.

δέος, metus. ἐμὲ δέος ἴσχει ὀκνηρόν. 24, 35. κατὰ ςαθμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαςον. 25, 220.

δέπας, poculum. ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55. ἠνὶ δέ (ἤνιδε nov.) τοι τὸ δέπας. 1, 149.

δέρκεσθαι, videre. εἰς ἅλα δερκομένα. (pro ἐνῃ) 6, 11.

δέρμα, pellis, corium. αὐτὰ λοιπὰ ὀςέ' ἔτ' ἧς (pro ἦν, erat) καὶ δέρμα. 2, 90. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα. 5, 57. ἐκ τράγοιο εἶχε κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 16. ἐν δὲ νέναςαι λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα. 9, 10. ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52. δέρμα λεόντειον. 24, 134. δέρμα θηρὸς ὁρῶν. 25, 63. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 175. δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι. 25, 277.

δεσμός. ἄμφω βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. 24, 27. δεσμῶ ἀναγκαίω ἔκλυσιν εὑρεῖν. 2[illegible] 33. ὄμνυμί ταῦτά μοι τὰ δεσμά. 30, 24. τὰ δεσμὰ ἐπιλῦσαι. 30, 41.

δέσποινα, domina. Ἀσσυρία, δέσποι-

re. οὐλὰν ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν. 24, 25.

διαλλάσσειν, mutare. εἴ γε διαλλάξας (ſcil. σεαυτὸν, ſi animum tuum mutaveris,) με φιλάσεις. 23, 42.

διαλύειν, ſolvere. ἂψ πάλιν διέλυον. (ſolvebant, ſcil. σπείρας) 24, 32. δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122.

διαμπερέως, continue. 25, 120.

διάνδιχα, dupliciter, in duas partes. 25, 256.

διαπέρθειν, diruere, devaſtare. Ἴλιον οἱ διέπερσαν. 22, 217.

διαπιαίνειν, pinguefacere, ſaginare. ἀνάριθμοι μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι. 16, 91.

διαπόντιος, mare tranſiens. 14, 55.

διαπρὸ, penitus. 22, 201.

διαστείχειν, diſcedere. ἀπεγρομένη διέστιχε μᾶλα νομεύειν. 27, 68.

διασχίζειν, diſcindere. κάλαμος διασχισθεὶς. 8, 24.

διατείνεσθαι, intendere, ἅμματα ὀρθᾷ πὺξ διατεινάμενος. 22, 67.

διατέμνειν, diſſecare. κάλαμός με (γ' ὁ nov.) διασχισθεὶς διέτμαξεν. 8, 24.

διατρέχειν. νεφέλαι διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι. 22, 20. πάντη διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233.

διαφαίνειν, oſtendere. ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν (τεὸν nov.) διέφαινε πρόσωπον. 18, 26.

διαφαίνεσθαι, elucere. ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν. 18, 28.

διαχεύειν, diſcutere. ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 203.

διαχρᾶσθαι, perimere. διαχρησεῖται (pro διαχρήσεται) τὸν ἄγοντα. 15, 54.

δίγληνος, duas pupillas habens. τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνας ὦπας ὀδυρόμενος. Ep. 6, 2.

δίδακτρον. 8, 86.

διδάσκαλος. αὐτὰ (ſcil. πενία) τῶ μόχθοιο διδάσκαλος. 21, 2. ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῶς, apud quem mens eſt, quae ipſum doceat. 21, 33.

διδάσκειν. ὅν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 37. πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν. 7, 92. αἴ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι. 8, 85. μιν πάντ' ἐδίδαξε. 13, 8. κοὐκ ἐκ σῶ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν. 22, 57. μάλα σε φρονέοντα διδάσκω. 24, 70. Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδί. 24, 113. Ἀμφιτρύων δὲ παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐτός. 24, 119. ὡς ἐδίδασχ', (pro ἐδίδασκε) 26, 9. μᾶλα τεὰ πράτιστα τάδε γνοέοντα διδάξω. (cognoſcam.) 27, 49.

διδόναι. αἶγά τοι δωσῶ (pro δώσω) διδυματόκον. 1, 25. ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγα ἔδωκα. 1, 57. τάν με Ἐριθακὶς αἰτεῖ καὶ δωσῶ οἱ. 3, 36. βόσκεν (pro βόσκειν) μοι αὐτὰς (αὐτὸς nov.) ἔδωκεν. 4, 2. μαλακῶ χόρτοιο κα-

λὰν

ἀνά-

ἀνάριστος Διοκλείδας. (ſcil. ἔτ' ἐστι) 15, 147.

Διοκλῆς, nomen viri. 12, 29.

Διομήδης, nomen viri. ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα. 1, 112. σὺ λαοφόνον Διομήδεα τίκτες. 17, 53.

Διόνυσος, cognomen Bacchi. καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει. 20, 33. κάμον (pro ἔκαμον, exſtruebant) τὰς ἐννέα (ſcil. βωμὼς) τῷ Διονύσῳ. 26, 6. ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος. 26, 9. μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι (pro ἀπέχθεσθαι) Διονύσῳ φροντίζοι. 26, 27. χαίρει Διόνυσος. 26, 33. ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσω. 26, 37. ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε, καί σε ἀναθείς. Ep. 12, 1. (v. Διώνυσος.)

δῖος, divinus, inclytus. 25, 51.

Διόφαντος, nomen viri. 21, 1.

δίπλαξ, duplex. 25, 254.

διπλάσιος, duplo major, duplus. 12, 26.

δίς. ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον τέκνα κώρης Θεστιάδος. 22, 4. δὶς ματέρες ἀρνῶν μαλακὼς πόκως πέξαιντ' αὐτοετεί. 28, 12.

δίφραξ, ſella, culcitra. μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε. 14, 41.

δίφρος, currus. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142. ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον Τειρεσίας. 24, 99. οἱ ἀαγεῖς δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. 25, 249.

δίφρος, ſella. 15, 2.

δίχα, dupliciter, in duas partes. δίχα μευ τὸ θερίστριον ἔσχισται. 15, 69. δίχα θηλειάων, ſeparatim a vaccis. 25, 107.

δίψος, ſitis. 22, 63.

διώκειν. θηρία τἆλλα διώκει. 1, 110. ὃν (ſcil. κύνα) τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκεν. (διῶκεν nov.) 5, 107. ὡ φιλέοντα διώκει. 6, 17. ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει κύματα. 7, 53. ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. 10, 30. τί τὸν φεύγοντα διώκεις. 11, 75. δοιὼ τώγε ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ. 22, 139. αἱ ἐδίωκον. (ſcil. Πενθέα) 26, 16. ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι. (expellere, abigere.) 27, 35.

Διώνα, mater Veneris. οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας. 7, 116. φίλα Διώνα. 15, 11. Διώνας πότνια κώρα. 17, 36.

Διωναία, filia Diones, i. e. Venus. 15, 106.

Διώνυσος, cognomen Bacchi. μᾶλα ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. 2, 120. ὐδὲ Διωνύσω τις ἀνὴρ ἱερὼς κατ' ἀγῶνας ἵκετο. 17, 112. (v. Διόνυσος.)

δμώς, ſervus. δμῶας ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47. οἴσετε πῦρ ὅττι θᾶσσον, δμῶες ἐμοί. 24, 49. αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 52. ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνω δίζεαι. 25, 36. δμώων τινὰ τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι. 25, 47.

δοιοί. (pro δύο) δοιαὶ τριάδες. (ſcil. πολίων) 17, 84. ἀναρπάξαντε

χοισα. 7, 157. σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα. 10, 44.

Δράκανον, nomen loci. 26, 33.

δράκων. κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν. 24, 14. καῖε (combure) ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. 24, 89.

δραβῆν. v. τρέχην.

δράττεσθαι, prehendere, arripere. δραξάμενος φάρυγος. 24, 28. τοῦ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιοῦ κέρατος. 25, 145.

δραχμή. (vet.) ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές. 15, 19.

δρέπην, decerpere. φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 27. στεφάνως δρεψεύμεναι. (pro δρεψόμεναι.) 18, 40.

δριμὺς, acris, vehemens. οἱ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. 1, 18. τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα. 11, 66. μάχη δριμεῖα γένετο. 22, 107.

δρίον. (nov.) περὶ δρία (θρία vet.) πολλὰ πεφύκει. 13, 40.

δρόμος. δρόμον ἄνυεν. 3, 41. ταῖς (pro αἷς) δρόμος ωὑτὸς, quibus idem vitae curſus eſt, quae aetate ſunt aequales. 18, 22. ἄμμες ἐς δρόμον ἐρψεῦμες. 18, 39. οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19. οὐχ ὁ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον. 21, 27.

δροσόεις, roſcidus. τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα. Ep. 1, 1.

δρόσος, ros. 15, 132.

δρύϊνος, quernus. ἐν πυρὶ δρυΐνῳ (igne ex lignis quernis accenſo) χορία ζεῖ. 9, 19.

δρυμὸς, ſilva. ἀνὰ δρυμώς. (pro δρυμοὺς) 1, 117. δρυμῷ μιν ἔτρεφε (ἔτραφε nov.) μάτηρ. 3, 16. ἀλώμενος δρυμώς. 13, 67. Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε, (φύλασσε nov.) καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν. 20, 36. ὁππότ' ἐκ λασίοιο προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 135.

δρῦς, quercus. ἅπερ ταὶ δρύες. 1, 23. τηνεὶ δρύες. 1, 106. τουτῷ δρύες, hic ſunt quercus. 5, 45. ἔχε τὰς δρύας. 5, 61. οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος. 5, 102. τᾶς δρυὸς ἧχεο τήνας. 5, 117. ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν. 7, 74. τὺ ὑπὸ δρυσὶν κατακέκλισο. 7, 88. ἔνθα δρύες ὑψίτεραι. 8, 46. τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος. 8, 79. ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι. 11, 51. ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. (pro φέρουσι) 15, 112. ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3. τωὺς αἱ δρύες, ibi ſunt quercus. Ep. 4, 1. ἐγγὺς πάντες λασίας δρυὸς. Ep. 5, 5.

δρυτόμος, lignorum ſector. τὸν δρυτόμον βωστρήσομες. 5, 64.

δύην, occidere. δεδύκει Δάφνις. (ſed in nov. δεδύκει ad praecedens refertur, & ita legitur: ἅλιος ἄμμι δεδύκει.) 1, 102.

δύναι, ſubire, penetrare. οὐδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ ἰός. 25, 238.

δύνασθαι. οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, (pro ἐδυνάμην) ne vocem quidem edere poteram. 2, 108. οὔθ' ἑὸν (οὔτε τὸν nov.) ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ. (pro δύνασαι)

δωρίσδεν

δωρίσδεν ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι. 15, 93. ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐῦσιν. 17, 69.

Δωρικός. ἄρτος Δωρικός. 24, 136.

Δώριος. φωνὰ Δώριος. Ep. 17, 1.

Δωρίς. παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα ὄλπαν. 2, 156.

δωρίσδην, dorice loqui. δωρίσδεν (pro δωρίσδην) ἔξεστι τοῖς Δωριέεσσι. 15, 93.

Δωριστὶ, dorice. 18, 48.

δῶρον. αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. δῶρον ἐμίν νιν (scil. σύριγγα) ἔλειπεν. 4, 30. τοῖς αὐτίκα δῶρον ἔδωκα. 9, 22. γάμον ἐκλέψατε δώροις. 22, 151. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων. 23, 20. ἥλιος ᾧ πολλοὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55. γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας. 28, 1. σε δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν. 28, 9. ἡ μεγάλα χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ 28, 25.

δωτίνα, donum, praemium. ᾧ δ' δωτίναν ἀνάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114.

Ε.

ἔαδα. v. ἥδειν.

ἐᾶν. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν. 11, 43. παιδὶ ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ παίσδην ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 13. τοῦτον ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165.

ἔαρ. παντᾶ ἔαρ. 8, 41. οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. 9, 34. ὅσσον ἔαρ χειμῶνος ἥδιον. 12, 3. ἔαρ δρόωσα Νυχεία. 13, 45. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. 18, 27. ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43.

ἔβενος, ebenum. 15, 123.

Ἔβρος, nomen fluvii 7, 112.

ἐγγύθεν. ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. 3, 8. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν ἐρίσδει. 4, 63. ὁ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσεῖ. 7, 72. ἐγγύθεν ἄρκτω. 7, 112. τὸ ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ κελάρυσδεν. 7, 136. ὅτε παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον. 24, 20.

ἐγγύθι. 21, 8.

ἐγγύς. ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν. 17, 69. παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων. 25, 103. ἐγγὺς πάντες λασίας δρυός. Ep. 5, 5.

ἐγείρειν. ἄρχεσθαι ἀρεῦντας (scil. χρὴ ἀμᾶν) ἐγειρομένω (pro ἐνὸς) κορυδαλλῶ. 10, 50. ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. τὼς ἀλιῆς ἤγειρε φίλος πόνος. 21, 20.

ἐγέρσιμος, excitabilis. εὕδετ' ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7.

ἐγκαναχᾶσθαι, insonare. ὃ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ. 9, 27.

ἔγκατα, intestina, viscera. 22, 202.

ἐγκατατιθέναι, concipere. ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βωλάν. 17, 14.

ἐγκεῖσθαι, incumbere. ἐγώ τιν ὅλος ἔγκειμαι, ego me totum tibi trado. 3, 33.

ἐγκέφαλος, cerebrum. 25, 261.

ὀρθῶσαι. 1, 139 ὄκα τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι. 3, 40. ὁ αἰπόλος ἤθελε κρῖναι. 8, 29. ποιμαίνεν ἐθέλεις σὺν ἐμίν. 11, 65. τήτων ὑπέρτεροι ὠρανίωνες ἔσσονθ', ὡς ἐθέλωσιν. 12, 23 πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν, omnia pro tempore quoque volens. 14, 11. ἐπὰν ἐθέλοντι (ἐθέλητι nov.) νέεσθαι. 16, 28. βωκόλος ὤν ἐθέλης με κύσαι. 20, 3. φθέγξομαι, ὡς ἐθέλης συ. 22, 117. τάων εὔμαρὶς ὔμμιν ὀπυίεν, ἅς κ' ἐθέλητε. 22, 161. νεβρὸν εἶνεσθαι ἰδὼν λύκος ὐκ ἐθελήσῃ. 24, 85. ὄκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 24, 90. Αὐγέην ἐθέλοιμι ἀειδέειν. 25, 43. ὐκ ἐθέλω. 27, 11. βαλλέτω, ὡς ἐθέλει. 27, 17. ἦν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι, si me abigere velles. 27, 35. ὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4. ὄκκα ὐκ ἐθέλεις τύ. 29, 8. τὸν ἄνδρα ὐκ ἤθελον πατάξαι. 30, 27. ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι, tres victimas offerre volo. Ep. 4, 16.

ἔθεν pro ὔ, sui. προσέειπε Διὸς γόνον ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα. 25, 160. ἔθεν παρεόντος. 25, 167. οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον. 25, 203.

ἔθνος. ἔθνεα μυρία φωτῶν. 17, 77. βοῶν μυρίον ἔθνος (boum ingentem multitudinem) ἀεορόων. 25, 114.

εἰ, utinam. 12, 17.

εἶα, age, particula hortandi. 5, 78.

εἰαμενή, locus irriguus, pratum. 25, 16.

εἶαρ. (pro ἔαρ) εἴαρος αἶγες ἐρανῦνται. 7, 97. περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ κῶροι ἐριδμαίνυσι. 12, 30. τετραμμένυ εἴαρος ἤδη, vere ad finem jam converso. 13, 26. τὸ ἴον καλὸν ἐστιν ἐν εἴαρι. 23, 29.

εἰαρινὸς, vernus. εἰαρινοὶ κόσσυφοι ἀχεῦσιν μέλη. Ep. 4, 9.

εἴ γε, etsi. 23, 42.

εἰδατὸν, cibus. 15, 115.

εἰδεῖν, scire. εἶδεν Ἄριστις. 7, 99. τίς εὖ εἰπόντα φιλασῇ; ὐκ οἶδα. 16, 14. εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα. (pro οἶδας.) 22, 116. οἶδα τὸ μέλλον. 23, 27. ἐγώ τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξείποιμι. 25, 37. ὐκ οἶδ' ἀτρεκέως. 25, 170.

εἴδειν, videre. κὐδὲ σποδὸν εἴδομες (pro εἴδομεν) αὐτῆς (αὐτᾶς nov.) 2, 25. εἶδον Δέλφιν ὁμῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας. 2, 77. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὦ νιν ὐδέ ποκ' εἶδον. 2, 157. εἶδον, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε. 6, 21. παρεὼν μάλα σχεδὸν, εἴδετο (εἶδε τὸ nov.) πόῤῥω. 13, 60. λύκον εἶδες. 14, 22. ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδεῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. (adspexit.) 20, 12. χρυσὰ (scil. ἐνύπνια) εἶδον. 21, 29. εἶδον ἐμαυτὸν ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. 21, 41. ὐδὲ ἰχθὺν χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες. (ὡς ἴδες, εὗρες nov.) 21, 64. ὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 205. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. 23, 53. ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας. 24, 24.

νου δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν. 25, 37. παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. 25, 41. ἔην. (pro ἦν, erat) οἷος ἔην ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. 17, 13. ἔμματά μοι ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις. 25, 218. εἰμὲς. (pro ἐσμὲν) οὐδ᾽ ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμὲς. 2, 5. ἐν καλῷ εἰμὲς, in tuto ſumus. 15, 73. τί τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές. 15, 89. Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν. 15, 91. ἔμεν. (pro εἶναι) οὔ κεν ἔφασκέ τις, ἀνδρὸς λῃΐδ᾽ ἑνὸς τόσσην ἔμεν. 25, 116. ἔμμεν. (pro εἶναι) ἔμμεν συρικτὰν μέγ᾽ ὑπείροχον. 7, 28. ἔμμεναι. (pro εἶναι.) μηδὲ ξηνοδόκον κακὸν ἔμμεναι. (ſcil. χρὴ) 16, 27. οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι. 25, 39. εείδεται σαώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 59. ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν. 25, 119. χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. 29, 9. ἐμμὶ. (pro εἰμὶ) οὐ καλὸς ἐμμὶ. 20, 19. ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε. 20, 32. ἐντὶ. (pro ἐστὶ) ἐντὶ πικρὸς. 1, 17. οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντὶ. 3, 39. ἐντὶ οὐδὲν ἱερὸν. 5, 21. ἐντὶ Μόρσων. 5, 65. ἐντί μοι παρ᾽ ὕδωρ ψυχρὸν στιβὰς. 9, 9. τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ. 10, 28. ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ᾽ ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος, ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ. 11, 46. 47. ἐντὶ λύκος, λύκος ἐντὶ. 14, 24. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα. 19, 6. ἐντὶ. (pro εἰσὶ) ὡς βαθεῖαι ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ. 4, 52. ἐντὶ ἄβαι. 5, 109. ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 11, 45. Μῶσαι θεαὶ] ἐντὶ. 16, 3. τᾶς πάντες ἐπ᾽ ὄμμασιν ἵμεροι ἐντὶ. 18, 37. χέρες τοι ἐντὶ μέλαιναι. 20, 9. ἐοῖσα. (pro οὖσα) μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ. 2, 64. τρεῖς αὐταὶ ἐοῖσαι. 26, 2. ἔσαν. (pro ἦσαν) οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων. 25, 117. πάντες ἐπιβήτορες οἵγ᾽ ἔσαν ἤδη. 25, 128. χροιὴν ἔσαν ἠΰτε κύκνοι. 25, 130. ἐσσεῖται. (pro ἔσεται.) χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα. 7, 67. ἔσσεται. (pro ἔσεται) ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν. 7, 52. τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν; 8, 25. ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ᾽ ἀοιδοῦ. 16, 73. τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ ἔσσεται. 25, 35. ἐσσῇ. (pro ἔσῃ) ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ. 10, 5. ἐσσὶ. (pro εἶς) δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσὶ. 1, 85. εἴτ᾽ ἐσσὶ κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Λυκαίου. 1, 123. ὡς λάλος ἐσσὶ. 5, 75. τυ, ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής. 5, 137. οὕνεκεν ἐσσὶ πᾶν ἐπ᾽ ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 43. ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος. 18, 10. τὺ οὐκ ἴσος (ἴσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις; 19, 7. χαῖρε ξεῖν᾽, ὅς᾽ ἐσσὶ. 22, 54. εἰ ἐσσὶ κρήγυος. Ep. 21, 3. ἐσσόμενος. (pro ἐσόμενος) ἔπος οὐκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 137. ἦμεν. (pro εἶναι) ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. 3, 8. κἠμ᾽ ἔφαθ᾽ ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω. 4, 9. οὐ σε θέλω τώμῶ φαντάσματος.

τος.

εἰσδρα-

εἰσδραμεῖν. v. εἰστρέχειν.

εἰσειδεῖν, adſpicere. Ἀρχίλοχον εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν. Ep. 19, 1.

εἰσελθεῖν. v. εἰσέρχεσθαι.

εἰσενθεῖν. (pro εἰσελθεῖν) πᾶσαι ζᾶμ' εἰσένθωμες. (pro εἰσένθωμεν.) 15, 68.

εἰσέρχεσθαι. ὅππως Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182.

εἰσέτι, praeterea. 27, 18.

εἰσιδέειν, videre. 25, 44.

ἐίσκειν, comparare. ὃν βοτῆρες ἀστέρι πάντες ἔισκον. 25, 140. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐίσκομεν ἀνδράσι. 25, 199.

εἰσορᾶν. βοῶν μυρίον ἔθνος εἰσορόων. (pro εἰσορῶν) 25, 115.

εἴσπνιλος, amicus. 12, 13.

εἰστρέχειν. βαθὺν εἰσέδραμε φᾶσιν. 13, 23.

εἴσω. εἴσω ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος. 13, 30. ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 202.

εἶτα. εἶτα ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν βωκολικάν. 8, 31. εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος. 21, 50.

εἴτε. εἴτ' ὦν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι γεινόμεθα. 22, 73. εἴτ' ἐτύμως μαντεύεται, εἴτε καὶ οὐκί. 25, 178.

Ἑκάβα, nomen foeminae. 15, 139.

ἕκαστος. ὤτινος ἤθελ' ἕκαστος. 14, 19. τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθε. 17, 96. ὅππα θυμὸς ἑκάστω. 22, 11. ἐνεπλήσθη δόμος σπεύδοντος ἑκάστω. 24, 52. σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις. 25, 12. ἀμφί σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου. 25, 195. κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον. 25, 220.

ἑκαστοτέρω, longius. 15, 7.

Ἑκάτα, nomen Deae. ποταείσομαι τᾷ χθονίᾳ Ἑκάτᾳ. 2, 12. χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι. 2, 14.

ἑκατόν. 16, 51.

ἑκατοντὰς, centuria. τρεῖς πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται. 17, 82.

ἐκβαίνειν. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα. 13, 32. et 22, 32.

ἐκβάλλειν. ὁ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν. 22, 198. χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. 22, 210.

ἐκγελᾶν, ridere. χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν. (pro ἐλασεν) 4, 37.

ἐκδιδάσκειν. ταῦτα ἁ γραία με ἐξεδίδαξεν. 6, 40. γράμματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. 24, 103.

ἐκεῖνος. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος. 23, 33. οὔ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις βουκολίοις. 25, 121. εἰ σὺ ἐκεῖνος. 25, 179. ἡ κατάπυκνος ἐκείνα (pro ἐκείνη) ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι. Ep. 1, 1.

ἕκηλος, quietus, pacificus. λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι. 17, 97. ἔνθα οὔτις ἕκηλος εἰσήκει. 25, 100.

ἐκθαρσύνειν. 22, 91.

ἐκκαθαίρειν, purgare. ἱστία ἠΐθεοι ἐξεκάθαιρον. 13, 69.

ἐκκενοῦν, evacuare. ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς σχεδίαν Ἀχέροντος. 16, 40.

ἐκκλέπτειν. τὶν τὸ ποῖον Λά-

ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει. (ὀπώπη nov.) 4, 7. πασᾶ καὶ ἄδεος ἄλλον (scil. κρητῆρα) ἐλαίω. (pro ἐλαίῳ) 5, 54. τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ. (τά τ' ἐνύγρῳ ἐλαίω nov.) 15, 117.

ἐλάσσων. μηδὲν ἔλασσον ἔχοι. 8, 36. ἕξεις ὐδὲν ἔλασσον. 11, 42.

ἐλαύνειν. ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει. 3, 2. καὶ μὰν ἐς τομάλιμνον (ἐς τὸ Μάλιμνον nov.) ἐλαύνεται. 4, 23. πὺξ ἐπὶ κόῤῥας ἤλασα, pugnum in faciem impegi. 14, 35. ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μόσχοι. 16, 36. ὡς (χὼ nov.) καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει. 20, 33. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν. 22, 104. ὅσσα (scil. νέφη) ἐν ὠρανῷ εἰσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε. 25, 90. ῥόπαλον ἤλασα κακκεφαλῆς. 25, 256. αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα. 25, 264. ὁ ἐξόπισθ' ἐλαύνων. 30, 13.

ἔλαφος, cervus. τὼς κύνας ὤλαφος (pro ὁ ἔλαφος) ἕλκοι. 1, 135.

ἐλαφρός. ἧς (pro ἦν, erat) ὐδὲν ἐλαφρόν. 2, 92. ἐλαφρὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι. 2, 124. ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχω νεβρός. 12, 6. Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ, cum Tyndaridis pugnare, leve non est. 22, 212.

ἐλεεῖν. τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος ὐκ ἐλεεῖ με. (μευ nov.) 7, 119. τὸν ἠλέησε Κύπρις. 30, 39.

ἑλεῖν. v. αἱρεῖν.

ἐλελόγχει. v. λαγχάνειν.

Ἑλένα. ἁ Βεροινικεία θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα. 15, 110. τὰν ἀγαπητὰν μναστήσας Ἑλέναν. 18, 6. ἐπεὶ Ἑλένα παρισωθῇ, si cum Helena conferatur. 18, 25. ὦ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. 18, 31. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. 18, 41. Ἑλένας φυτὸν εἰμί. 18, 48. φίλοι πάντες ἀοιδοὶ Ἑλένα. 22, 216. τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος· Μᾶλλον ἐμ' ἡ Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα. 27, 1. 2.

ἐλεύθερος. ὦ 'λεύθερε. (pro ὦ ἐλεύθερε.) 5, 8. Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. 14, 59. ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος. 14, 60.

ἐλεφάντινος, eburneus. ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον. 24, 99.

ἐλέφας, ebur. ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος αἰετώ. 15, 123. αὐτῶς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 124. σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν δῶρον ὀπάσσομεν. 28, 8.

ἐλθεῖν. v. ἔρχεσθαι.

Ἕλικα, nomen loci. Ἕλικας λίπε ῥίον. 1, 125.

Ἑλίκη, id. Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο. 25, 165.

Ἑλίκηθεν. 25, 180.

ἑλικτός, inflexus. τάνδε φέρε σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτὰν. (pro ἑλικτὴν) 1, 129. κρατὶ ἔχων λεύκαν πάντοτε πορφυρέοισι περιζώστρησιν ἑλικτάν. 2, 122.

Ἑλικὼν, nomen montis. 25, 209.

Ἑλικωνιάδες, cognomen Musarum.

φυις ἄεισεν ἐμὶν. 9, 14. ἐμὶν ἁ μῶσα καὶ ᾠδὰ. (ſcil. φίλη ἐςὶ.) 9, 32. ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι. 9, 35. ἅδιον ἐν τὤντρῳ (pro τῷ ἄντρῳ) παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς. 11, 44. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμὶν. 11, 65. ἐμὶν δοκεῖ. 14, 7. ἐπίνομες ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν. 14, 14. ὐκ ἐπ' ἐμὶν, non penes me eſt, non eſt in mea poteſtate. 15, 72

ἐμμελὴς, curam gerens, diligens. Ep. 19, 5.

ἔμμεν. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἔμμεναι. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἔμμηνος, qui ſingulis menſibus datur, menſtruus. ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέςαι. 16, 35.

ἐμμὶ. (pro εἰμὶ) v. εἶναι.

ἐμοῖο. (vet.) pro ἐμῦ. ποτ' ἔρειν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (in nov. eſt ἐμεῖο) 15, 10.

ἐμὸς. ὐδέτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. (pro προσέθιγεν, attigit) 1, 59. ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα (nov. ſed vet. habet τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22, 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. et 63. ἄγαγε (pro ἤγαγε) εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. 2, 103. θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. 3, 12. αἶγες ἐμαὶ. 5, 1. μή τύ τις ἠρώτα, αἴτ' ἐμὸν ἐςὶ τὸ ποίμνιον. 5, 75 ὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν. (ſcil. ὀφθαλμὸν ὄμνυμι.) 6, 22. κατ' ἐμὸν νόον, ſecundum meam ſententiam. 7, 30. Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ (pro ἐμὴ) 9, 15. ἀνίκα πρᾶτον ἤνθες ἐμᾷ (pro ἐμῇ) σὺν ματρὶ. 11, 26. ἁδύ τι κάλλος ἐμὰν (pro ἐμὴν) ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22. ὐ σε θέλω τὠμῶ (pro τῦ ἐμῦ) φαντάσματος ἦμεν (pro εἶναι) ἄμοιρον. 21, 30. ὅτῳ ἐμὺς συνερείσω ἱμάντας. 22, 68 σὺ ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω. 22, 71. ὕμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης. 22, 173. ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει. 22, 222. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 21. εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα. 24, 7. εὕδετ' ἐμὰ (in duali) ψυχά. 24, 8. οἴσετε πῦρ, δμῶες ἐμοί. 24, 49. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὔσσων. 24, 73. δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς (pro ἐμῆς) σύριγγος ἀκύσῃς. 27, 12. νόον ἐμὸν ὔτις ἔαδε, nullus mihi placuit. 27, 22. ἐπὴν ἐμὸν ὔνομ' ἀκύσῃ. 27, 39. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45. ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν, ut meum hoſpitem, cum ipſum videro, oblectem. 28, 6.

ἔμπας. (pro ἔμπης) 10, 29.

ἐμπερόναμα, veſtis fibulata. 15, 34.

ἔμπης, tamen. ἔμπης ὑμεῖς ἐκ βυθῦ ἕλκετε νᾶας. 22, 17. βυκολίοισι, περιπλήθυσί περ ἔμπης πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13.

ἐμπίπτειν. χλωρῇ παλίσσυτον ἔμπεσε (pro ἐνέπεσε, incidit, ſcil. βέλος) ποίῃ. 25, 231.

ἔμπλειος, (pro ἔμπλεος) plenus.

λεύσαν Ἐνδυμίων. 3, 50. Ἐνδυμίων τίς ἦν; 20, 37.

ἐνέγκαι. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἄκρα λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121.

ἐνεῖκαι. (pro ἐνέγκαι) ἁ πίτυς ὄχνας ἐνεῖκαι. 1, 134. τὰ δέ τ' οἰσύα (τὰ δέ τοι σία nov.) καρπὸν ἐνεῖκαι. 5, 125. λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας. 23, 16.

ἕνεκα. 25, 135.

ἕνεκεν. 17, 46.

ἐνερείδειν, inniti. εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. 7, 7.

ἐνεύδειν, in aliquo dormire. οὐδὲ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεῦδεν. 5, 10.

ἐνῆσθαι, insidere. ἔνθα ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε. 22, 44.

ἔνθα. ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο. 5, 47. ἔνθ' οἶες, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι σμάνεα πληρεῦσιν. 8, 45. ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν. 8, 47. ἔνθα Κικανῶν αὔλακας εὐρύνοντι (pro εὐρύνουσι) βόες. 13, 30. ἔνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη. 16, 12. ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι. 17, 22. ἔνθα Εἰλείθυιαν ἐβώσατο. 17, 60. ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἄνδρες ἔβαινον. 22, 30. ἔνθα ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε. 22, 44. ἔνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐτύχθη. 22, 83. ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος. 22, 95. ἔνθα μάχη δριμεῖα γένετο. 22, 107. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159. βαδίζω ἔνθα (quo) μευ κατέκρινας. 23, 23. ἔνθα τὸ λᾶθος. 23, 24. ἔνθα οὔτις ἔκηλας. 25, 100. ἔνθα ἄῤῥηκτόν περ ἔχων θυμὸν ἐκπάγλως θαύμαζε. 25, 112. ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. 25, 276. παρθένος ἔνθα (huc) βέβηκα. 27, 64. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόεσσα ἕλικι ἄμπελος. Ep. 4, 8.

ἐνθάδε. ἕρπεις καὶ ἐνθάδε εἰς Ἀχέροντα. 15, 136. τοῦ με ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ. 25, 44. ἀθανάτων φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52. ἤλυθέ τις ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνήρ. 25, 165. μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. 27, 23. τοῦτον αὐτὸν ὁ δᾶμος ἔστασ' ἐνθάδε. Ep. 20, 7. ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται. Ep. 21, 1.

ἐνθεῖν. (pro ἐλθεῖν.) ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος. 1, 77. ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον. 1, 80. ἦνθ' ὁ Πρίηπος. (Πρίαπος nov.) 1, 81. ἦνθε ἀδεῖα ἁ Κύπρις. 1, 95. ἔνθ' (pro ἔνθε, veni) ἐπὶ νᾶσον τὰν Σικελάν. 1, 124. ἔνθ' ὦναξ, veni, rex. 1, 128. ἦνθον κἠγώ, καὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα. 2, 118. ἐς πόθον ἤνθομες (pro ἤνθομεν) ἄμφω. 2, 143. αἴκ' ἔνθῃς. 5, 51. αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βουκόλος ὧδε Λυκώπας. 5, 62. ἔνθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον τῷδ' (τᾷδ' nov.) ἐνθών. 5, 67. ὁ αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι. 8, 28. ἦν δέ ποκ' ἔνθῃ Δάφνις. 8, 35. ἁνίκα πρᾶτον ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρί. 11, 26. αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως πλέκοις. 11, 73. θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. 15, 2. καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι. 15, 144.

 πολλά

vorem erga aliquem benevolum de eo judicium ferre. 5, 69

ἐνώπιος. 22, 152.

ἑξαέτις, sex annos nata. 14, 33.

ἐξαιρεῖν. βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθῃ. 14, 17. τεὴν ἐξεῖλε χῆρα. 27, 50.

ἐξαίρεσθαι, reportare. πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων κειμήλια. 24, 120.

ἐξαλαπάζειν, conficere. μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε. 2, 85.

ἐξάλλεσθαι, exsilire. οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο (pro ἐξήλατο) ναός. 17, 100.

ἐξανέχειν. τάλαν Αφαρηΐα ἐξανέχουσαν τύμβω ἀναῤῥήξας. 22, 207.

ἐξανιέναι, oriri. δύνοντα καὶ οὐρανῷ ἐξανιόντα ἄστρα βιαζόμενοι. 22, 8.

ἐξανύειν, perficere. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. 25, 156.

ἐξαπίνας. οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. 9, 34. ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἑξαέτις. 14, 32. ἆρα τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε. 20, 20. ἐξαπίνας ἀπιοῦσα. 26, 14.

ἐξάρχειν, incipere. τὰν πυμάταν ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε (pro ἐξῆρχε) Μενάλκας. 8, 62.

ἐξαῦτις, rursus, vicissim. 25, 51.

ἐξεγείρειν, excitare. ταῦτά με κἀξήγειρε. (pro καὶ ἐξήγειρε.) 21, 61.

ἐξέγρεσθαι, evigilare. τοὶ δ' ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 21.

ἐξειλύειν, evolvere. τὼ ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονί. 24, 17.

ἐξειπεῖν, enarrare. ἐγὼ κέ τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξείποιμι. 25, 38.

ἐξελαύνειν, educere. ἵππως ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι. 24, 117.

ἐξελεῖν. v. ἐξαιρεῖν.

ἐξενθεῖν. (pro ἐξελθεῖν.) ἐξενθοῖσα (pro ἐξενθοῦσα) λάθοιο οἴκαδ' ἀπενθεῖν. 11, 65. ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 36.

ἐξερέεσθαι, interrogare. 25, 64.

ἐξερωεῖν, recedere. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου. 25, 189.

ἔξεστι, licet. 15, 93.

ἐξετάζειν, explorare. οὐ μὰν ἐξήταξα. 14, 28.

ἐξευρίσκεσθαι. πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνα. 24, 112.

ἑξήκοντα. 18, 24.

ἐξόπιθεν, (pro ἐξόπισθεν.) a tergo. 25, 267.

ἐξόπιθε, id. 30, 13.

ἐξόργαξ. (lectio est veterum quarundam editionum, ubi nunc est in libris ἐξ ὀργᾶς.) 23, 15.

ἐξόσδειν, olere. κακὸν ἐξόσδεις. 20, 10.

ἔξοχα, eximie, valde. αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐϊκει. 7, 14. γινώσκειν ταῖς ἐννέα πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις. 11, 6.

ἔξοχος, eximius. ὁ ἔξοχος, (scil.

ἐμμεναι. 25, 38. ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα (scil. κνώδαλα) βόσκει. 25, 184. ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν. 25, 196. ἐπεὶ τὸν χῶρον ἵκανον. (perveni) 25, 211. ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητή, siquidem ferro scindi non poterat. 25, 274. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε. Ep. 1, 4. ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 3.

ἐπείγειν, festinare, urgere. ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι. 7, 24. κρωσσὸν βάψαι ἐπειγόμενος. 13, 47. πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη. 22, 83. μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει. 24, 69.

ἐπεί κα, quum, ubi. 18, 56.

ἐπεῖναι. εἷς ὀφθαλμὸς ἔπεστι. (scil. ἐμοὶ) 11, 33. ἐπεσσομένοις γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή, omnes posteri cantu nos celebrent. 12, 11.

Ἐπειοί, nomen gentis. Αὐγείην ἐθέλοιμι ἀρχὸν Ἐπειῶν εἰσιδέειν. 25, 43. μυθεῖτο ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν. 25, 166.

ἔπειτα. γενεαῖς διηκοσίῃσιν ἔπειτα ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα. 12, 18. Ἀλκμήνα ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον Ἰφικλῆα. 24, 59. ἔπειτα ἅλεσσι μεμιγμένον ἐπιρραίνειν ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 95. ἠέλιος ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους. 25, 85. ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι φαίνοντο. 25, 88. αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ. 25, 143.

ἐπελθεῖν. v. ἐπέρχεσθαι.

ἐπεμβαίνειν, invadere. πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβάς. 17, 98.

ἐπεμπίπτειν, irruere, invadere. ἐπέμπεσεν ὤμῳ. 22, 124.

ἐπενθεῖν. (pro ἐπελθεῖν.) πρὰν αὐτὸς ἐπενθὼν κατελάμβανον. 4, 60.

ἐπεοικέναι, par, aequum esse. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνειὼς ὁ σοφιστής. Ep. 11, 5.

ἐπέρχεσθαι. τὰ ἐπήλυθε πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 86. οὔ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις βουκολίοις. 25, 121. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. 27, 56.

ἕπεσθαι, sequi. ἃ (scil. κύων) τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός. 6, 10.

ἐπεσσόμενοι. v. ἐπεῖναι.

ἐπέχειν, admovere. ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν. 13, 46.

ἐπήβολος. 28, 2.

ἐπηετανός, annuus, perennis. πλατάνιστοι ἐπηεταναί. 25, 20.

ἐπήν. ἐπὴν αὐταῖς ὑπακούσω. (pro ἀκούσω) 11, 78. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2. ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. 25, 28. αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ. 27, 39.

ἐπηρεφής, altus. βάκτρον ἐπηρεφέος κοτίνοιο. 25, 208.

ἐπιβαίνειν. τῆς σῆς (scil. γῆς) οὐκ ἐπιβαίνω. 22, 59. ἑτέρᾳ (scil. χειρὶ) ἐπιβαίνων. 22, 120. δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. λαοφόρου ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου. 25, 155. πτέρνῃσι πόδας

ἐπιλύειν.

ἐπιλύειν. τὰ δεσμὰ αἴ 'πιλῦσαι. (pro αἰ ἐπιλῦσαι.) 30, 41.

ἐπιμαίεσθαι, requirere. τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λυτρῶν. 23, 57.

ἐπιμάσσεσθαι, contingere, prehendere. τῆς κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας. 17, 37.

ἐπιμελητὴς, procurator. ὦ 'πιμελητὰ (pro ὦ ἐπιμελητὰ) φιλάργυρε. 10. 54.

ἐπιμέμφεσθαι, vituperare. κὤτε (pro καὶ ὅτε) τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές. 2, 144.

ἐπίμετρον, auctarium. 12, 26.

ἐπιμηθὴς, callidus. ὡς ἐπιμηθὲς! (scil. θηρίον.) 25, 79.

ἐπιμώμητος, vituperandus. ἔργον ἔρεξαν οὐκ ἐπιμώμητον. 26, 38.

ἐπινάχεσθαι, (pro ἐπινήχεσθαι) innatare. παιδὸς ἐπενάχετο φωνά. 23, 61.

ἐπινεύειν, annuere. τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμω ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω; 27, 32.

ἐπινεύειν, nutare. ἀμφοτέροις λόφων ἐπένευον ἔθειραι. 22, 186.

ἐπινίσσεσθαι, frequentare. ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. 8, 43.

ἐπίουρος, custos. 8, 6.

ἐπιπάσσειν, inspergere. ἐπίπασσε Θέστυλι. 2, 18.

ἐπίπαστος, qui inspergitur. φάρμακον ἐπίπαστον. 11, 2.

ἐπιπλαταγεῖν, applaudere. τοῖς ἐπεπλατάγησα. 9, 22.

ἐπιπλώειν, poet. innavigare. αἱ νᾶες ἄρισται πόντον ἐπιπλώοντι. (pro ἐπιπλώουσι.) 17, 91.

ἐπιπρέπειν, decorum esse. τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. 25, 40.

ἐπιπταίρειν, adsternutare. Σιμιχίδᾳ Ἔρωτες ἐπέπταρον. 7, 96. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. 18, 16.

ἐπιῤῥαίνειν, adspergere. 24, 96.

ἐπιῤῥέζειν, sacrificare. Ζηνὶ ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον. 24, 97. ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. Ep. 4, 15.

ἐπιῤῥεῖν, affluere. ὄχλος πολὺς (ὅσος ὄχλος nov.) ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. 15, 59.

ἐπίσκοπος. ἐπίσκοπον ἦναι ὀϊστῶν. 24, 105.

ἐπισκύνιον, supercilium. 24, 116.

ἐπισπένδειν, libare. ἐπισπείσας τὸ δάκρυ. 23, 38.

ἐπισπεύδειν, ad festinandum instigare. σκιπωνίον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν. 16, 93.

ἐπίστασθαι συρίσδεν ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων. 11, 38. ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν. 17, 7. ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν. 17, 103. ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν. 17, 113. οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι, ὡς Ἑλένα. 18, 35.

ἐπιστροφὰ, deinceps, ordine. 14, 69.

ἐπίταδες, data opera. 7, 42.

ἐπιταμεῖν. v. ἐπιτέμνειν.

ἐπιτάσσειν, praecipere, imperare. πασσάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις. 15, 90. τὸν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον. 25, 204.

ἐπιτανύεσθαι, extendere. ὁ

(amabam) αὐτᾶς. 6, 29. τᾶς ξενίας ἠράσσατο (pro ἠράσατο) Δάφνις. 7, 73. ἐρῇ (pro ἐρᾷ, amat) Μυρτῶς. 7, 97. ὁ μόνος ἠράσθην. (amavi, paſſ. pro activo) 8, 60. ἐρῶν πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. (ſcil. μελεδαίνει.) 9, 13. ἠράσθην (amare coepi) ἔγωγε τεῦ. 11, 25. ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι (amantibus) τὸ φάρμακον. 23, 24.

ἔρασδε, (pro ἔραζε) in terram. 7, 146.

ἔρασθαι, poet. amare, appetere. τίνος τόσσον ἔρασσαι (ἔρασαι nov.) 1, 78. κἠπε (pro καὶ εἶπε) μοι, ὡς Δέλφις ἔραται. 2, 149. οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας. 5, 132. ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα. 5, 134. εἴαρος αἶγες ἔρανται. 7, 97. ἐγὼ ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος. 10, 12. Πολύφαμος ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8. ἤρατο οὔ τι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. 11, 10. ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα. 13, 6. ἤρατο (appetebat) καὶ τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω. 14, 7.

ἐρατὰς, (pro ἐρατὴς) amator. 23, 15.

ἐρατεινὸς, amabilis. οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν (pro ἐρατεινὴν) μετ' Ἰαόνων. 28, 21.

ἐρατὸς, id. Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον οὔτε λέλογχας. 7, 103.

ἐργάζεσθαι. ἅδιον οὕτως ἐργαξῇ. (pro ἐργάσῃ, opus facies) 10, 23. ἀγροὺς ἐργάζοιντο τεθαλότας. 16, 90.

ἐργάτας. (pro ἐργάτης) τίς πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί. 10, 9.

ἐργατίνας, operarius. ἐργατίνα Βουκαῖε, τί πεπόνθεις. 10, 1. οὐδ' εὕδειν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέριμναι. 21, 3.

ἔργον. ἔστι μοι κρατὴρ ἔργον Πραξιτέλευς. (Πραξιτέλεος nov.) 5, 105. ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 15, 20. τοῖς ἔργοις τὰν ψυχὰν ποτέθηκα. (ποτέθηκα nov.) 15, 37. οὐκέτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι. (pro σπεύδουσι) 16, 14. βουσὶν ἀμφ' ἀγελαίαις ἔργον ἔχων. 16, 56. παπταίνει, πόθεν ἄρξεται ἔργου. 17, 10. λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι. 17, 97. ἄνθεα εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42. ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον. 22, 118. κουφίζων κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον. 24, 45. παυσάμενος ἔργοιο. 25, 2. ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ, ad quae loca nos opus facientes commeamus toto die. 25, 32. ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου. 25, 101. νοῦσοι ἔργα καταφθείρουσι νομήων. 25, 122. χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 176. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις, nullus homo agriculturam exercebat. 25, 218. τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου. 26, 37. τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω. 27, 46. πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσαις ἀνδρείοις πέπλοις. 28, 10. Κύπριδος ἔργα τελῶν. Ep. 4, 4. ὁ δ' ὡς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

ἔρδειν, facere. φάρμακα ἔρδεισα.

quaedam. ὑψηλὰς κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο. 25, 248.

ἐρινός, eadem arbor. 25, 250.

ἔριον, lana. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποιξάτο. 5, 26.

ἔρις. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23. ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (ἔραν nov.) 15, 10.

ἐρίσδειν. (pro ἐρίζειν.) ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων, qui cum Chromide cantando certavit. 1, 24. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν. (pro ἐρίσδειν.) 4, 8. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. 4, 63. τὺ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισδε. (sic est in vet. nov. autem sic legit: τοὶ δ' ὁ τράγος οὗτος. ἔρισδε.) 5, 30. ἄμμες ἐρίσδομες, (pro ἐρίζομεν) ὅστις ἀρείων βωκολιαστὰς ἐστι. 5, 67. οὐ θεμιτὸν, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136. ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν. (nov. habet ἐρίσδεν, & comma post πρᾶτος.) 6, 5. βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. 7, 41.

ἔριφος. αἶξ, ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως. (pro ἐρίφυς. 1, 26. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν. (pro θῆναι.) 5, 21. κεῖται ὤριφος. (pro ὁ ἔριφος.) 5, 24. ὤριφος ἰσοπαλής. 5, 30. ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις (nomen astri cujusdam) νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 53. ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. 8, 50.

ἕρκος, munimentum. 25, 279.

Ἑρμᾶς. 1, 57.

Ἑρμείας. Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἀρπαλύκῳ. 24, 113.

Ἑρμῆς. Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο. 25, 4.

ἔρνος, germen. κρατὶ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος. 2, 121. ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44. λύκων ὀλοφώϊον ἔρνος. 25, 185. σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος. 26, 11.

ἔρξαι. (pro ῥέξαι.) πολλὰς εὖ ἔρξαι πάντων. 16, 25.

ἔρος, amor. 29, 22.

ἕρπειν, ire. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. 1, 105. 106. ἕρφ' ὧδ', ἕρπε. 5, 44. οὐχ ἑρψῶ (pro ἕρψω) τηνεί. 5, 45. ἐς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες (pro εἵρπομεν) ἐκ πόλιος. 7, 2. ἕρπῃν (pro ἕρπειν) ὥρα κ' εἴη. 15, 42. ἄμμες ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἑρψεῦμες. (pro ἕρψομεν.) 18, 40.

ἑρπετόν. πάντ' αὐτῷ πετεινὰ καὶ ἑρπετὰ τῷδε πάρεστι. 15, 118. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἑρπετὰ δεικανάασκεν. 24, 56. ὅππῃ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν. 29, 13.

ἕρπυλλος, serpyllum, nomen herbae. Ep. 1, 2.

ἐῤῥειν, abire, interire. ἔῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο. 20, 2.

ἐῤῥίγειν, exhorrescere. ἤδη νῦν Φοίνικες ἐῤῥίγασιν. 16, 77. v. ῥιγεῖν.

ἔρσα, (pro ἔρση) ros. χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ. (ἔρσας nov.) 20, 16.

ἐρύειν, trahere. τὼ ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω. 22, 191. τότε βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν

τὸν

τὸν αὐτῶ ἄνευ πικρὸν ἔρωτα. 1, 93. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο (pro κατηύχου, gloriabaris) λυγιξεῖν. 1, 97. ἆρ' ὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης. 1, 98. κὴν (κεὶν nov.) ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα! 3, 42. ἦ ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 18. θερμὸς ἔρως αὐτῶ με καταίθει. 7, 56. ἐκ παιδὸς Ἀράτοιο ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι. 7, 102. ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. 10, 10. τεὶν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ. 10, 57. ὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 1. ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα. 11, 80. ὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. πασᾶν ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί. 13, 48. τύτω (τύτῳ nov.) τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα. 14, 26. μαλακὼς ἔρωτας προσπνείει. 17, 51. ὐχὶ φίλαμα, τὸ κυφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. 23, 20. χῶμά μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα. 23, 43. πυρὶ προσελθὼν ἔκαιε τὼς ἔρωτας. 30, 45.

ἐρωτᾷν. μή τύ τις ἠρώτα, αἴτε Συβάρτα, αἴτ' ἐμόν ἐστι τὸ ποίμνιον. 5, 74.

Ἔρωτες, ſocii Veneris. Σιμιχίδᾳ τοὶ Ἔρωτες ἐπέπταρον. 7, 96. ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν. 12, 10. οἱ κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες. 15, 120. ἄγειν τὸν ὑν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 6. εἶπεν τοῖς Ἔρωσι. 30, 40.

ἐρωτικός. ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς. (ſcil. Πτολεμαῖος ἐστιν.) 14, 61. τί φέρω περισσὼς ἐρωτικὼς ὀδόντας. 30. 36.

ἐρωτὶς, ſcortillum, in contemtum ſic dictum. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα; 4, 59.

ἐρωτύλος, amatorculus, blandiendi cauſa ſic dictus. τί μ' ὐκέτι καλεῖς τὸν ἐρωτύλον. 3, 7.

ἐσάγειν. ἄλλος ἐσᾶγεν ἔσω ταύρως. 25, 107.

ἐσαθρεῖν, adſpicere. εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, an ipſum adſpicere forte poſſem. 25, 215.

ἐσακούειν. ὐκ ἐσακούεις; 4, 46. ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας νεβρῶ φθεγξαμένας. 13, 61. Ἀλκμήνα ἐσάκουσε βοᾶς. 24, 34.

ἔσαν. (pro ἦσαν.) v. εἶναι.

ἐσβλέπειν. ἦ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον. (inſpiciebam. 6, 35.

ἔσδεσθαι. (pro ἕζεσθαι.) δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα. 1, 21. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4.

ἐσιδεῖν, intueri, inſpicere. μ' ἐσιδὼν ὤραγγος ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι. 2, 112. χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; 8, 11. χρήσδω τῦτ' ἐσιδεῖν. 8, 12.

ἔσχατον ἐλθὼν ζωός. 16, 52. ἀμφότεροι ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα. 17, 27. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63. τράγος τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

ἔσω. χαλεπὸς (χαλεπὰ nov.) ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. 13, 71. ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους. 25, 107. ἄντρον ἔσω τείχοντες ὀμβρέροθοι. Ep. 3, 5.

ἑταίρα. με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα. 20, 18 πενία σφιν ἑταίρα. (scil. ἦν.) 21, 16.

ἑταῖρος. ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελοῦσι.) 7, 31. οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38. πολὺν (pro πολὺ, scil. δεδώρηται) ἀγαθοῖσιν ἑταίροις. 17, 111. πάντα τεῷ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 38. ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων. 22, 35. ὤλλοι (pro οἱ ἄλλοι) πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους. 22, 178. καλός μοι ὤλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον. 23, 48. εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης (scil. χώρας) ξεῖνον ὄντα. Ep. 11, 3.

Ἐτεόκλειος. ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαί. 16, 104.

ἐτεὸν, vere, recte. 25, 173.

ἕτερος. τὸν ἕτερον πάλιν, (scil. φαίη) ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν. 12, 14. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σύ. 22, 116. ἑτέρα (scil. χειρὶ) ἐπιβαίνων. 22, 120. κυφίζων ἑτέρα (scil. χειρὶ) κολεόν. 24, 45. χαλεπὸν, ἑτέρου νέον ἴδμεναι ἀνδρός. 25, 67. ἔλπομαι, οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων, ἠὲ σύ. 25, 174. ἑτέρηφι (pro ἑτέρα, scil. χειρὶ ἑλὼν) βάκτρον εὐπαγές. 25, 207. ἑτέρηφι βέλεμνα χειρὶ προσεχεόμην. 25, 253. τῇ ἑτέρῃ (pro ἑτέρα, scil. χειρὶ) ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας. 25, 255. ἐξ ἑτέρω ἕτερον ματῆς, alium post alium requiris. 29, 15.

ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωθεν ἥρως κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον. 22, 92. τὸν γέροντα περίσσαινον ἑτέρωθεν. 25, 72.

ἑτέρως, aliter. Ep. 10, 3.

ἐτήτυμος, verus, purus. χρυσὸν πεύθονται ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί. 12, 37.

ἑτοιμάζειν. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

ἕτοιμος. ἐξ εὐνᾶς ἔσκευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. τὰ ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ, quae a me accipienda sunt, ea non sunt in promtu, i. e. a me nihil accipies. 22, 61. ἦ καὶ ἄεθλον ἕτοιμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω. 22, 70. αἷς (scil. ἀλόχοις) νυμφίοι ἤδη ἕτοιμοι. 22, 155.

ἔτος. ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας. 7, 85. ἀνῷξα βύβλινον (scil. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετόρων ἐτέων. 14, 16. κεἰς (pro καὶ εἰς) ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε. (scil. ἔσεται.) 18, 15. αἰεὶ ἀμείνους ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς

εὐθὺ,

εὐθύ. ſtatim. 26, 15.

εὐθυμεῖν, laeto animo eſſe. ἔς νέωτ' εὐθυμεύσαις. 15, 143.

εὐθὺς, ſtatim. οἴχῃ εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. ἦν καί τι δάκῃς, τὸ ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας, quanquam me in aliquo laeſeris, ſtatim medela allata in integrum me reſtituiſti. 12, 25. εὐθὺς μυθεῖται. 16, 18. εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω. 24, 23. εὐθὺς σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνται. 25, 23. τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ (pro ἐγένε) φίλος. 29, 17.

εὐκαμπὴς, flexilis. λαβὼν εὐκαμπέα τόξα. 13, 56.

εὐκέατος, ſciſſilis, ſeſtilis. ὄρχηκας κάμπτῃσιν ἐρινεῶ εὐκεάτοιο. (pro εὐκεάτε.) 25, 248.

εὔκηλος, quietus. ἀστέρες, εὐκήλοιο (pro εὐκήλε) κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166.

εὔκριθος, hordei dives. ἁ δαίμων εὔκριθον (εὔκριθον nov.) ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. 7, 34.

Εὔκριτος, nomen viri. ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω (ſcil. οἶκον) τραφθέντες. 7, 131.

εὐκτὸς, optandus. 10, 52.

Εὔμαιος, nomen viri. 16, 55.

εὐμάκης, procerus, longus. 14, 25.

εὔμαλος, (pro εὔμηλος) pecoribus abundans. 22, 157.

Εὐμάρας, nomen viri. ἀλλ' Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς, (pro ἦν, erat) τοι ἐνεῦδεν. 5, 10. Εὐμάρα (in genit.) τὰς αἶγας δρῇς (pro δρᾷς) φίλε τῶ Συβαρίτα. 5, 73. τὺ δήσας Εὐμάρας ἐκάθηρε, te vinctum Eumaras loris cecidit. 5, 119.

εὐμαρέως, facile. εὐμαρέως (εὐμαρέως nov.) ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. 14, 23. ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. 29, 23.

εὐμαρὴς, facilis. παρενθεῖν εὐμαρές. 15, 61. τᾶων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν, ἅς κ' ἐθέλητε. 22, 161.

εὐμενεῖν, benevolum eſſe. ἥ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο. 17, 62.

εὐμενὴς, benevolus. αἴ τ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18.

εὔμετρος, bonam menſuram habens, magnus. βάκτρον εὔμετρον. 25, 209.

Εὐμήδης, nomen viri. ἐγὼ Εὐμήδευς (pro Εὐμήδες) ἔραμαι μέγα. 5, 134.

Εὔμολπος, nomen viri. 24, 108.

εὐνά. (pro εὐνὴ) τεὸν τρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρί. κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσα. 10, 58. ἐξ εὐνᾶς ἔστρωσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ. (pro κατεβάλλε.) 18, 11. ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. 18, 57. ὃ ἐξ εὐνᾶς κατέβαινε. 24, 41. νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρίδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 24, 84. εὐνὰ ἦς (pro ἦν) τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι

εὖρος,

εὖρος, eurus. ἀλκυόνες στορεσεῦντι (pro στορέσουσι) τὸν εὖρον. 7, 58.

Εὐρυμέδων, nomen viri. ἐν ἁλικίᾳ αὐτὸς, Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες. Ep. 14, 2. Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 3.

εὐρύνειν, dilatare. ἔνθα Κικυνῶν αὔλακας εὐρύνοντι (pro εὐρύνουσι) βόες τρίβοντες ἄροτρον. 13, 31.

εὐρύς. ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ. 7, 78. γλυκὺν ἐξεχέωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν συγνοῦ Ἀχέροντος. 16, 41. παταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα. 22, 15. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ ἔνυξεν. 22, 193.

Εὐρυσθεὺς, nomen regis. 25, 205.

εὐρύστερνος, latum pectus habens. ἀείδοισα εὐρύστερνον Ἀθάναν. 18, 36.

Εὔρυτος, nomen viri. 24, 106.

εὐρὼς, fitus, putredo. χἀ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται. 4, 28.

Εὐρώτας, fluvius. δρόμος αὐτὸς (fcil. ἐστὶ) χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο (pro Εὐρώτου) λοετροῖς. 18, 23.

εὖσα. (pro οὖσα, ab εἶναι) ἤδη εὖσα μέσον κατ' ἁμαξιτόν. 2, 76. ἐβαλλόμαν ὀππάσαι σε, ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός. 28, 16.

εὐσεβής. εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα. (fcil. συμβαίνει vel δίδοται.) 26, 32.

Εὐσθένης, nomen viri. Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα. (fcil. τοῦτό ἐστι.) Ep. 11, 1.

ἐύσκιος, (pro εὔσκιος) umbrofus. ταὶ παρ' αὐτὰν (fcil. κράναν) αἴγειροι πτελέαι τε ἐύσκιον ἄλσος ἔφαινον. (efficiebant.) 7, 8.

ἐύσκοπος. (pro εὔσκοπος.) αὐτῷ ἐπέβρισεν ἐυσκόπῳ Ἡρακλῆϊ. 25, 143.

εὔσοος, incolumis. εὔσοα τέκνα. 24, 8.

ἐύσφυρος, (pro εὔσφυρος.) pulchros talos habens. Θευγενίδος εἵνεκ' ἐυσφύρω. (pro εὐσφύρου.) 28, 13.

εὐτεκνίη, felix et numerofa proles. δοίη Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν εὐτεκνίην. 18, 51.

ἐύτμητος, (pro εὔτμητος) bene fectus. ἀμφὶ πόδεσσιν ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102.

εὔτυκος, paratus. πῦρ τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω. 24, 86.

Εὐτυχὶς, nomen foeminae. λαβὲ τὺ, Εὐνόα, Εὐτυχίδος. (fcil. χεῖρα) 15, 67.

εὔυδρος, irriguus. εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182.

εὐφάμως, (pro εὐφήμως) cum fauftis comprecationibus. 26, 8.

εὐφραίνειν, exhilarare. τόσσον ἔμ' εὔφρανας σὺ φανεὶς, tantopere tuo adventu me exhilaraſti. 12, 8. ὦλλοι (pro οἱ ἄλλοι) πάντας ἐυφρανέουσιν (pro εὐφρανοῦσιν, in fut. 2. exhilarabunt) ἑταίρους. 22, 178.

ἐύφρων, (pro εὔφρων) hilaris, laetus. πᾶν πεδίον τόδ' εὔφρο-

ἐποίησα καλὰν λευκὰν καρὸν ἔχοισαν. (pro ἔχουσαν.) 8, 19. κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον, λευκὸν καρὸν ἔχοισαν. 8, 21. 22. ὡς τὰ μὲν ὥρνες (pro οἱ ἄρνες) ἔχωντι. (pro ἔχωσι) 8, 70. ἑξεῖς (pro ἕξεις) οὐδὲν ἔλασσον. 11, 42. παῖσδεις ὠ'γαθ' ἔχων. (hic ἔχων pleonastice positum est.) 14, 8. τίν' ἔχεν (pro ἔχειν) με δοκεῖς νῦν. 14, 21. ἔχευ, (pro ἔχε, adhaere) εὔνδα, ἀμῶν. 15, 68. Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα. 15, 131. πολὺν (scil. πλοῦτον) ἔχοντι (pro ἔχουσι) θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι. 17, 108. παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλοντ' ὑακίνθω κόσμον nov.) ἔχοισαι. 18, 2. μῶνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς. (pro ἕξεις.) 18. 18. χρόνον αἱ νύκτες ἔχοντι. (pro ἔχουσι) moram noctes trahunt. 21, 25. πνοιὴ ἔχοισ' (pro ἔχουσα, auferens) ἀνέμοιο. 22, 168. ὁ ἐναντίος εἴχετο (relistebat) χερσὶν Ἡρακλέης. 24, 26 θνητὰ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ. (pro ἕξει, capiet.) 24, 81. πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς (pro ἕξεις.) 27, 33. ἑξεῖ τὴν χάριν. ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε. Ep. 18, 3.

ἐχέτονος, exitialis. περὶ ἰὸν ἐχέτονον εἶδαρ ἐβησα. 25, 213.

ἐχθαίρειν, odio prosequi. τὰ (scil. φάρμακα) καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι. (pro ἐχθαίρουσι.) 24, 29.

ἐχθὲς, heri. κοὔτε (pro καὶ οὔτε) τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς. 2, 144. τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. 5, 2. κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα. 8, 72. πέντε πέκως ἔλαβ' ἐχθές. 15, 20.

ἔχθιστος, insensissimus. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος. 11, 15.

ἔχθος, odium. αἵματι χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι. 22, 172.

ἐχθρὸς. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον. 6, 23. 24. ἐχθρὰς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι. (κακᾷ πέμψειεν ἀνάγκᾳ nov.) 16, 85.

ἕψειν, coquere. 10, 54.

Ζ.

ζάθεος, divinus, sanctus. τὸ (scil. βάκτρον) αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι εὑρών. 25, 209.

ζάκοτος, valde iratus. λίην ζάκοτόν (scil. θηρίον) τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως. 25, 83.

Ζάκυνθος, nomen urbis. 4, 32.

ζαλοῦν, (pro ζηλοῦν) aemulari. ζαλῶ Ἰασίωνα. 3, 50. ζαλοῖ με, καὶ τάκεται, ex invidia erga me tabescit. 6, 27.

ζαλωτὸς, (pro ζηλωτὸς) aemulatione dignus, felix. 3, 49.

ζατεῖν. (pro ζητεῖν.) πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται ζατεῦσα. (pro ζητοῦσα. 1, 85. ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ (ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει nov.) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

n ζαχρεῖος,

ζυγός.

ζυγός. ἀλλήλυς ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. 12, 15. κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο δηελινοί. 13, 32. σὺ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις. 27, 20.

ζωά. (pro ζωή.) πολλὰ ποττὰν (pro ποτὶ τὰν) ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα. Ep. 17, 9.

ζώειν, verbum poët. vivere. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνυσι θανόντων. 16, 59. ἀμερξάμεναι κισσὸν ζώοντα. (viridem) 26, 4. φίλει, ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί. 29, 20.

ζωή. ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. Ep. 9, 1.

ζοία, vocab. poët. vita. τὸ ἥμισυ τᾶς ζοίας ἔχω. 29, 5.

ζωννύναι, cingere. ἐν αὐτοῖς ἱέρων ζώννυται. 16, 81.

ζωογράφος, pictor. ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81.

ζωός, vivus. ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν. (scil. εἰσὶ) 4, 42. ἄσει, ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 79. αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ (ἐμοὶ nov.) ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες. 7, 86. Αΐδαν ἐς ἔσχατον ἐλθὼν ζωός. 16, 53.

ζωοτόκος, foecundus, viviparus. ἅπασαι ζωοτόκοι ἦσαν περιώσια. 25, 125.

Ζωπυρίων, nomen puerului. 15, 13.

ζωστήρ, cingulum. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 18. πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνηρύσασαι. 26, 17.

H.

ἠ pro καί. ἄγριος ἦ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠ ὑπερόπτης. 22, 58. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο. 11, 49.

ἦ, num. εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα. 4, 1. ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες; (pro ἀμέλγεις.) 4, 3 ἦ ῥά γε λεύσσεις; 4, 53. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα; 4, 58. ἦ οὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα. 5, 116. ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν λανὸν ἐπιθρώσκεις; 7, 24.

ἦ pro ἔφη. ἦ ῥ' Ἄμυκος. 22, 75. ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἶζον ἰόντες. 25, 84.

ἦ pro ὄντως. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. 1, 16. ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη. 1, 130. ἦ ῥά με τῆνον ἔφθασας. 2, 114. ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. ἦ σαμύλος ἦσθα. 5, 79. ἦ γὰρ ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελοῦσι) 7, 31. ἦ γὰρ ὁ δῆλος τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς. 7, 96. ἦ μέγα τοί κε τέκοιτο. 18, 21. ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα. 22, 152. ἦ ὅγε τάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχευσαν τύμβῳ ἀναρρήξας; 22, 207. ἦ ῥά νυ παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. 25, 40.

ἤ, quam. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ (ἦ nov.) με παρῆμεν. 2, 116.

Ἥβα, (pro Ἥβη) Dea pubertatis. οἱ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας ὅπλα ἄγουσιν. 17, 32.

ἥβη,

ἦκεν,

ἥκειν, venire. ὅς μοι δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ (pro ὗ) τάλας ὐδέποθ' ἥκει. (ὐδὲ ποθήκει nov.) 2, 4. ἥξω, (pro ἥξω) καὶ τὸν Πᾶνα, 4, 47. ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξῆς. (pro ἥξεις.) 15, 144. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις. 23, 33.

ἠλαίνεσθαι, vagari. ὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται. 7, 23.

ἡλικιώτας, (pro ἡλικιώτης) coaetaneus. 14, 54.

ἡλίκος, quantus. ἡλίκα τέξα χερσὶ κρατεῖ. 23, 4.

ἦμαρ, vocab. poët. dies. οἱ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν. 12, 2. ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ. 25, 32. ἤμασι πολλοῖς κτῆσιν ἐποψόμενος. 25, 56. δείελον ἦμαρ ἄγων. (scil. ἥλιος.) 25, 86. ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, erat meridies. 25, 216. ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ (quotidie) κεὶ θυέεσσιν ἰκνεῖται. Ep. 7, 3.

ἦμεν. (pro εἶναι) vid. εἶναι.

ἥμενος, (vet.) declivis. κράναν ἐνάησεν ἡμένῳ ἐν χώρῳ. (ἡμένῳ ἐν χόρτῳ nov.) 13, 40.

ἦμες. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἦμες. (pro ἦμεν, eramus.) v. εἶναι.

ἡμέτερος. ἡμετέρας χάριτας ὑποδεί-εται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6. ἐγώ τοι ἡγεμονεύσω αὖλιν ἐς ἡμετέρην. (pro ἐραν) 25, 61.

ἡμιγένειος, semiberbis. 6, 3.

ἡμίθεος. ἕρπεις καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα ἡμιθέων μονώτατος. 15, 137. ἥρωες, τοὶ (pro οἳ) πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5. σέθεν ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων μνάσομαι ἡμιθέων. 17, 136.

ἡμίονος, mulus. ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων πρόσθεν ἔλειπον. 16, 67. βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν ἄνδρα παρετρέψασθε. 22, 150.

ἥμισυς. τὸ ἥμισυ τᾶς ζωᾶς ἔχω. 29, 5.

ἡμίφλεκτος, semiustus. ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον, αὔτως ἡμίφλεκτον. (scil. ἐμὲ) 2, 133.

ἦν. (pro ἐὰν.) τῆνόν πως (τῆνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες; 8, 26. ἦν ποκ' ἔνθῃ Δάφνις. 8, 35. ἦν καί τι δάκῃς. 12, 25. ἁδύ μοι τὸ μέλισμα, (μέλισμα nov.) ἦν σύριγγι μελίσδω. 20, 28. ἦν ὅλος αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. 23, 25. ἦν λῇς, καὶ τοῦτο (scil. ἐπαύσον.) 23, 45. ἦν τέκῃς φίλα τέκνα. 27, 31. ἦν ἐπινεύσω. 27, 32. ἦν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι, si me abigere velis. 27, 35. ἦν ἀνανεύσῃ. Ep. 4, 15.

ἠνίδε, (nov.) ecce. ἠνίδε τοι τὸ δέπας. 1, 149. ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι (pro σιγῶσι) δ' ἀῆται. 2, 138. ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω. 3, 10. ἠνίδε κεῖται ὤριφος. (pro ὁ ἔριφος.) 5, 23. (In omnibus illis locis vet. habet ἠνὶ δὲ, duabus vocibus.)

ἧπαρ, jecur. τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον. 11, 16. χαλεπὸς (χαλεπὰ nov.) ἔσω θεὸς ἧπαρ ἀμύσσει. 13, 71.

θάλλαν,

114. θαύμαζον αὐτός τε ἄναξ, ὅ τε δαίφρων, φυλεύς. 25, 150.

θαυμαζέσκειν, mirari. θαυμάζεσκον ἀκούοντες μῦθον. 25, 186.

θεά. ὧν γὰρ χ᾽ ἄψησθε, (ὧν καὶ λαψῆσθε nov.) θεαὶ, (Musae) καλὰ πάντα ποιῆτε. 10, 25. Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγρειώταις. 13, 44. Μῶσαι θεαὶ ἐντὶ. (pro εἰσὶ) θεὼς θεαὶ ἀείδοντι. (pro ἀείδουσι) 16, 3. ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαί. 16, 104. κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν᾽ Ἀφροδίτα. 17, 45. Κύπρις, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι ἀλλάλων. (scil. ὑμῖν δοίη) 18, 51. εἰπὲ, θεά. (Musa) σὺ γὰρ οἶσθα. 22, 116. ὑμῖν τοῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τὤγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) Ξενοκλῆς θῆκε. Ep. 10, 1.

θεᾶσθαι. θάσασθαι. (pro θεάσασθαι) θᾶσαι, (vide) φίλος, ὡς καλὸν ὅσδει. 1, 149. τὰν πομπὰν θάσασθαι. 2, 72. θᾶσαι θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. 3, 12. θᾶσαί μ᾽, ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διός. 4, 50. θᾶσαι ταῦτα τὰ τῶ θήω Λυτιέρσα. 10, 41. θατεῦμεναι τὸν Ἄδωνιν. 15, 23. θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος. 15, 65. θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον. Ep. 16, 1.

θεῖν, currere. τά νιν κύματα φαίνει ἐπ᾽ αἰγιαλοῖο θέοισαν. (pro θέουσαν.) 6, 12. πρόσθε θέειν ἀνέμων, ventos cursu superare. 8, 54.

θέειον, (pro θεῖον.) sulphur. καθαρῷ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. 24, 94.

θείνειν, ferire. ἀλλάλως ὅλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν. 22, 108.

θεῖος, divinus. θεῖε κομάτα. 7, 89. ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος. 8, 33. θᾶσαι ταῦτα τὰ τῶ θήω (pro τοῦ θείου) Λυτιέρσα. 10, 41. ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος ἡρώων. (sic Argonautae dicuntur.) 13, 27. ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο. (scil. ἱβέσκοντο.) 25, 10. σοὶ ἔδρα θείοισι μετ᾽ ἀνδράσι. Ep. 14, 3.

θέλγειν, mulcere, delinire. ὁ βουκόλος ἄμμιγα θέλξει. (pro θέλξῃ) Ep. 5, 3.

θέλειν. φαμὶ τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων. 8, 7. θέλοισ᾽ (pro θέλουσα) ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 26. δάκρυε, ὅσσα θέλεις. 15, 41. Εὐνίκα μ᾽ ἐγέλαξε, θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. 20, 1. οὐ σε θέλω τοὐμῶ (pro τοῦ ἐμοῦ) φαντάσματος ἦμεν (pro εἶναι) ἄμοιρον. 21, 30. οὐκ ἔτι σε θέλω λυπεῖν κεχολωμένον. 23, 22. τοὶ πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται. 25, 53. χὤταν (pro καὶ ὅταν) σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἁμέραν. 29, 7. κἂν θέλεις, ἀπόβριξον. Ep. 21, 4.

θέμεν. (pro θεῖναι.) v. τιθέναι.

θέμις, fas, jus. οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν συρίσδεν. 1, 15. διά τε κρίνησι (pro διακρίνῃ τε) θέμιτας. 25, 46.

θεμιτὸς, justus. οὐ θεμιτὸν, ποτ᾽ ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136.

θένειν, figere. ποσσὶ θένειν σκέλος. 22, 66.

Θεόκριτος, nomen auctoris. Ep. 22, 1.

θεός. (pro θεά) ἱλάσκεο τὴν

θήλεα,

θήλεα, foemina. ἁ θήλεια ὀλβία. (in nov. θήλεα ad praecedentia refertur, hoc modo: τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεα.) 15, 145. δίχα θηλειᾶν, separatim a vaccis. 25, 107.

θηλύνεσθαι, lascivire. πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο. 20, 14.

θῆλυς, foemineus. θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω. 16, 49. θῆλυς νεολαία. 18, 24.

θηλυτέρα, foemina. ἐν πινυταῖς περικλειτὰ Βερενίκα ἔπρεπε θηλυτέρῃς. (pro θηλυτέραις) 17, 35.

θηλυτόκος, foemellas pariens. ἅπασαι (scil. βόες) ζωοτόκοι ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε. 25, 125.

θὴν, partic. expletiva. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο λυγιξεῖν. 1, 97. καὶ γὰρ θὴν οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν. 6, 34.

θὴν, pro δὴ. λέγομες πρᾶαν θὴν πάντα. 15, 15.

θὴν pro δήν, diu, dudum. ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς. 5, 111. τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις. 7, 83.

θὴν, profecto. αἶνος θὴν λέγεταί τις. 14, 43. πεῖρα θὴν πάντα τελεῦνται. 15, 62.

θὴρ, fera. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς. 23, 10. ὡς ἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα. 24, 54. δέρμα θηρὸς ἐρῶν. 25, 63. οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς. 25, 82. ὁππότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο (pro προγένοιντο) θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέος ἀγροτέροιο χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 175. ὅ μ' ὧδε περιγληνώμενος ἔσσεις θὴρ ἄμοτος. 25, 242. τρηχὺν ἔαξα ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. 25, 258. ὁ θὴρ ἔβαινε δειλῶς. 30, 15. πάντων κάκιστε θηρῶν. 30, 18. ὁ θὴρ ἔλεξεν ὧδε. 30, 21.

θηρίον. θηρία τἆλλα διώκει. 1, 110. πολλὰ θηρία πομπεύεσκε περισταδόν. 2, 68. τὰ θηρία πάντα διῶκεν. (pro διώκειν, persequi.) 5, 107. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ (pro ἐστὶ) μέλισσα. 19, 6. ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω κοίλω ὑπὲρ σάκεος. 24, 23. οὐ (scil. ἀνδρὸς) καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι. 24, 79. οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 79. Ἀργείων τις ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168. εἰπὲ, ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. 25, 181. κτεῖναί μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν. 25, 205.

θήσειν, et

θήσεσθαι, vid. τιθέναι.

θίασος, coetus tripudiantium. τρεῖς θιάσως (pro θιάσους) ἐς ὄρος ἄγαγον. 26, 2.

θίγειν, attingere. οὐδέτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. (pro ἔθιγεν.) 1, 59.

θὶν vel θὶς, litus. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα. 13, 32. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα βαθὺν. 22, 32.

θλᾶν, contundere. σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς. 22, 45.

θλίβειν. θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. 15, 76. ἄτυχα χείλεα θλίβειν,

ρίων

θρίων ἐποκίξατο. 5, 26. θρὶξ ἀνὰ μέσσον. 14, 9.

θρῖον, (vet.) folium, herba. περὶ θρῖα (δρία nov.) πολλὰ πεφύκει. 13, 40.

θρόνον, medicamentum, venenum. λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 59.

θρόνος, folium. τὰ (quae) καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 7, 39.

θρυλλεῖν, susurrare, garrire. τοι μὴ μακρὰ θρυλέοιμι. 2, 142.

θρύπτειν, comminuere. Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει. 17, 80.

θυγάτηρ. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν ἁ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδός. 15, 97. ἁ Βερονικεία (Βερενικεία nov.) θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα, Ἀρσινόα. 15, 110. πολλὰς Διὸς φιλέοντι (pro φιλέουσι) καὶ ἄλλας θυγατέρες. (i. e. Musae.) 16, 102. Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον Ἀντιγόνας θυγάτηρ (i. e. Berenice) βεβαρημένα ὠδίνεσσιν. 17, 61. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας τάσδε πολὺ προτέροις. 22, 147.

θύειν. νῦν θυσῶ (pro θύσω) τὰ πίτυρα. 2, 33. ὄκκα θύοντι (pro θύουσι) τᾷ Ἥρᾳ. 4, 21. ἀνίκ' ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 11. αὐταῖς (scil. Μώσαις) χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα. 5, 81. θύσας ταῖς Νύμφαις. 5, 139.

θυμαλγής, animum dolore afficiens. θᾶσαι θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. 3, 12.

θυμαρεῖν, animo diligere. ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος. 26, 9.

Θύμβρις, nomen fluvii. ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ. 1, 118.

θυμός. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. βαρὺν (βάρην nov.) ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. 1, 96. ἇς (scil. φιλίας) ἔτι καὶ νῦν ἐκ θυμῶ (pro θυμοῦ) δέδεμαι. 2, 61. ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη δειλαίας. 2, 82. τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει ἁμέτερον. 7, 29. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη. 13, 14. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνῶ Ἀχέροντος. 16, 41. ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε. 17, 130. ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστῳ, unde unicuique libet. 22, 11. ἐν θυμῷ κεχολωμένος. 22, 87. ἄῤῥηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν. 25, 112. ἵνα γνώω κατὰ θυμόν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί. 25, 177. πᾶς οἱ αὐχὴν θυμῶ ἐνεπλήσθη. 25, 244.

θύννος, nomen piscis. τὼς θύννως (pro τοὺς θύννους) σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. 3, 26.

θύος, victima, suffimentum. νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. 2, 10. τῶδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16. ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται. Ep. 7, 3.

θύρα. οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. 2, 6. ὡς κεῖνος δινεῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν. 2, 31. ἐγώ μιν (νιν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ. 2, 104. ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ.

ἰγνύησιν ἕλιξε κέρκον. 25, 242. πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' (pro ἰγνύα, accuſat. dualis) ἀνειρύσασαι. 26, 17.

Ἴδα, nomen montis. ἕρπε ποτ' Ἴδαν. 1, 105. Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθών. 17, 9.

Ἰδάλιον, urbs Cypri. ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας. 15, 100.

Ἴδας, nomen viri. ὁ καρτερὸς Ἴδας. 22, 140. Ἴδας καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένης ὑσμίνης. 22, 173. καρτερὸς Ἴδας κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 199. Μεσσάνιος Ἴδας. 22, 208.

ἰδέα, ſpecies, forma. ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν. 10, 39. ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν. 29, 6.

ἰδέειν, verbum poet. videre. ἆρα ἰδησῶ (pro ἰδήσω) αὐτάν. 3, 37. ἱμείρων ἰδέειν. 25, 184. ὐ πρὶν πόδας ἔσχον, πρὶν ἰδέειν. 25, 222.

ἰδεῖν. ἴδ' (τοὶ δ' nov.) ὁ τράγος ὗτος. 5, 30. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τὶ ποθέρπει. 5, 37. κἀμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα (pro ἰδοῦσα) τὰς δαμάλας παρελῶντα. 8, 72. ὥς νιν ἴδω. 2, 9. ὡς Δέλφιν ἴδοιμι. 2, 50. ἁ Ἀταλάντα ὡς ἴδεν. 3, 42. ὐδὲ τίς μιν ἠγνοίησεν ἰδών. 7, 14. ὥς κεν ἴδω, τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν. 11, 62. χἂν (pro καὶ ἂν) εἴπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. Κόως ὀλόλυξεν ἰ[δ]οῖσα. 17, 64. ὐδὲ ἰχθὺν χρύσεον, ὡς ἴδες, (nov. ſed vet. loco ὡς ἴδες legit εἶδες ἦ) εὗρες. 21, 64. δεινὸς ἰδεῖν. 22, 45. ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε. 22, 100. ἀλλάλων εἴ πυ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν. 22, 188. ὀππόταν ἠρτημένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 37. φᾶσαι τοῦτ' ἆμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ὐκ ἐθελήσει. 24, 85. σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος. 25, 142. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152. πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, antequam illud me videret. 25, 215. Αὐτονόα πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. 26, 12. ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών. 28, 6. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16.

ἰδεῖν, ſudare. ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. 21, 52.

ἴδιος. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. 23, 54.

ἴδμεν. (pro ἰσάναι.) vid. ἰσάναι.

ἴδμεναι. (pro ἴσασθαι.) vid. ἰσάναι.

ἰδρίη. (pro ἰδρία.) ſcientia, ſolertia. ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες. 22, 85.

ἴδρις, ſciens, peritus. 25, 247.

ἱδρύειν, collocare. ἀντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο ἵδρυται. 17, 21. αὐτὸς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 125.

ἱδρώς, ſudor. ἐκ μετώπω ἱδρώς μευ κοχύεσκεν (κοχύδεσκεν nov.)

ἶσον

ἰθύνειν,

ἰθύνειν, dirigere. μήτε Κομάτᾳ τὸ πλέον ἰθύνῃς, neque Comatae plus juris, quam par est, tribuas. 5, 71.

ἱκάνειν, verbum poet. pervenire. ξενίων τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. 22, 60. ὅτε τύμβον ἵκανον (pervenerunt) ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος. 22, 141. ἀθανάτων φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λῖς ἦεν, ἵκανον. (perveni.) 25, 211. μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω. 27, 23.

Ἰκάριαι πέτραι. πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26.

ἵκειν, verbum poet. venire. ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι. (pro ἵκωσι.) 16, 12.

ἴκελος, similis. ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι (περῆσαι nov.) μαινομένᾳ ἴκελον. (ἴκελος nov.) 2, 51.

ἱκνεῖσθαι, venire. τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο (pro ἵκου, pervenisti) μώσας. 1, 20. φράζεό μου τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. (pro ἱκοίμην.) 3, 13. εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο. 7, 62. ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν Ἀλκμήνας υἱός. 13, 19. Ἑλλάσποντον ἵκοντο. 13, 29. πεζὸς ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν. 13, 75. ἐς καλεύντων (scil. δώματα) θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἱκοίμαν. (pro ἱκοίμην.) 16, 107. οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας ἵκετο. 17, 113. φοίνικα ὅσσον λόφου ἵκετ' ἀκωκή. 22, 195. ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε. 24, 9. πολυεργοὶ ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται. (pro ἱκνοῦνται.) 25, 28. δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο. 25, 228. πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι. antequam venirem. 25, 258. μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται. Ep. 7, 3.

ἵλαος, propitius. αἵ τ' (scil. λιμνάδες Νύμφαι) ἐμὶν ἵλαοι τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18. μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη. 27, 15.

ἱλάσκεσθαι, placare. ἱλάσκεο (pro ἱλάσκου, placa) τὴν θεόν. Ep. 13, 1.

ἰλεός, spelunca. ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν. 15, 9.

ἵλημι, propitius sum. ἵλαθι, φίλ' Ἄδωνι. 15, 143.

Ἰλιάς. ὑμνήσας Ἰλιάδας μάχας. 22, 220.

Ἴλιον, nomen urbis. 22, 217.

Ἶλος, nomen viri. ὅθι φρουρὸς ἠρίον Ἴλου. 16, 75.

ἱμάς, lorum. ὑμνέομες Πολυδεύκεα χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοέοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3. τίς, (scil. ἐστὶν) ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας. 22, 68. περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας. 22, 81. ἀλλάλους ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν. 22, 108. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. (pro ἱμᾶσιν.) 24, 111. ἀγρεῖς δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102.

Ἱπποκόων, nomen viri. ἃ πρὰν ἱμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει. 6, 41. et 10, 16.

ἱππομανὲς, nomen plantae. 2, 48.

Ἱππομένης, nomen viri. 3, 40.

ἵππος. θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ἁνίκα ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. 2, 147. δάκνει ἵππος. 15, 40. τοὶ πτολεμισταὶ ἵπποι τῶ βασιλῆος. 15, 52. τιμᾶς αἰὲν ἔλλαχον ἵπποι. 16, 46. τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν. 16, 67. Θεσσαλὸς ἵππος. 18, 30. ἵππων αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον. 22, 7. ἵππως ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι. 24, 117. ἠέλιος ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππως. 25, 85.

Ἱππῶναξ, nomen viri. Ep. 21, 1.

ἴπτεσθαι, laedere, nocere. ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἰπτόμενος (sic in nov. sed in vet. est ἀπτόμενος) φορέεσκε πόνῳ. 22, 114. σὺ τόνδε μηδὲν ἴψαι; (laesisti.) 30, 19.

ἴρηξ, accipiter. ἴρηκες ἰρήξιν. (scil. φίλοι εἰσί.) 9, 32.

Ἶρις, nomen deae. 17, 134.

ἱρὸν, (pro ἱερὸν) delubrum. 28, 4.

ἱρὸς, (pro ἱερὸς) sacer. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐίσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 200.

ἴς, fibra. αἱ δὲ (ὧδε nov.) ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43.

ἴς, vis, robur. 25, 94.

ἶσα, adverbialiter. perinde, pari modo atque. 17, 135.

ἰσάναι, scire. ὐκ ἔφατ', ἀτρεκὲς ἴδμεν. (pro ἰσάναι, vel potius ἰδεῖν.) 2, 151. καλῶς μάλα τῶτο ἴσαμι. (pro ἴσημι.) 5, 119. ἐγὼν, τὺ ἴσης τύ. 14, 34. πάντα γυναῖκες ἴσαντι. (pro ἴσασι.) 15, 64. ὅσσα ἴσατι. (pro ἴσησι.) 15, 146. ὡς ἴσασι φυτοσκάφοι. 25, 27. χαλεπὸν, ἑτέρω νόον ἴδμεναι (pro ἴσασθαι) ἀνδρός. 25, 67.

ἴσκειν, verbum poet. dicere. ἴσκον (dicebam) τοιάδε πολλά. 22, 167.

ἰσομάτωρ, (pro ἦτωρ) matri par. θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν. 8, 14.

ἰσοπαλὴς, par sortitione. 5, 30.

ἶσος vel ἴσος. ἱδρὼς μεν κοχύεσκεν (κοχύδεσκεν nov.) ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις. 2 107. πῶς εὖ τάδε ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν. 5, 25. ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν. 8, 19. et 22. ἀλλάλως ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. 12, 15. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα. 12, 36. ἶσος ὁ μόχθος. 16, 60. Ἱέρων, προτέροις ἶσος ἡρώεσσι. 16, 80. ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐῶσιν, ἶσον καὶ Ῥηναίαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 69. 70. ἶσον ἐρᾶσθαι ἀλλάλων. 18, 51. τὺ ὐκ ἶσος; (ἶσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις. 19, 7. ἶσαι (ἶσα nov.) ψεύδεσιν ὄψεις. 21, 64. μακάρεσσιν ἶσαν ἄγω ἁμέραν.

λεῦσι. 17, 110. Ἰφθίμα (pro ἰφθίμη) ἄλοχος. 17, 128.

Ἰφικλέης, frater Herculis. 24, 25.

Ἰφικλῆς, id. Ἀλκμήνα Ἰφικλῆα χαλκέαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 2. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δέος ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 60.

ἰχθύς. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες. 21, 6. καθεζόμενος δόκευον ἰχθύας. 21, 43. ἰχθύα κἠγών. (scil. μαντεύομαι.) 21, 45. πῶς ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφυροτέροισι σιδάροις; 21, 49. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν. 21, 52. μήτι Ποσειδάωνι πέλοι (Ποσειδάων πέλη δ nov.) πεφιλαμένος ἰχθύς. 21, 54. ἀλλ' ἰχθὺν χρύσεον εἶδες, ἢ (ὡς ἴδες, nov.) εὗρες. 21, 63. ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ (ἐλπιςῶν ὕπνων χάτη, nov.) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

ἴχνιον, vestigium. οὐδ' ὅπη ἴχνια τοῖο (pro αὐτοῦ) φρασθῆναι δυνάμην. 25, 216.

ἴχνος, id. ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 122.

K.

κα. (pro κε) κἤπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον. 2, 100. κἤκα μἀποθάνω. (κἤκα μὴ ἀποθάνω. nov.) 3, 27. ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. 17, 56.

κάγκανος, aridus. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

κἀδδ' pro κατὰ δέ. κἀδδ' ἄρα πάντων νηδυΐαν κατέχευε μελῶν. 17, 62. κἀδδ' ἄρα οἱ βλεφάροιν βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος. 22, 204.

Καδμῆαι, filiae Cadmi. 26, 36.

καθαίρειν, virgis caedere. τὸ δάσος Εὐμάρας ἐκάθηρε. 5, 119.

καθαιρεῖν. τηνῶθε καθῆλον, ὥ μ' ἐκέλευ καθελῆν τύ. 3, 10. 11. ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. (scil. φάσσαν.) 5, 97. τῶν ὤτων καθελεῖσα. (pro καθελοῦσα.) 5, 133. ἀδηφάγον ἄνδρα καθῆλεν. 22, 115.

καθάπτειν, alligare. βρόχω καθάψας. 30, 11. ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 4.

καθάπτεσθαι, apprehendere. καθαπτομένα (pro ομένη) βρέφεος χήρεσσι φίλησιν. 17, 65.

καθαρός. ἀργυρίω καθαρῶ (pro καθαροῦ) μνᾶν ἢ δύο. 15, 36. καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείης, cum nondum clara illuxit aurora. 24, 39. καθαρῷ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. 24, 94. ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον (pro ἔκαμον, exstruebant) δυοκαίδεκα βωμούς. 26, 5.

καθέζεσθαι. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. 11, 17. καθεζόμενος δόκευον ἰχθύας. 21, 42.

καθελεῖν. v. καθαιρεῖν.

καθεύδειν. σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. 7, 22. ἐν κνίδαισι καθεύδοις. 7, 110. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν. (pro χρῄζουσι καθεύδειν.) 15, 28. εἰς ἕνα (εἰς ὁμὰ nov.) παιδὶ κάθευδε. (pro ἐκάθευδε, dormiebat.) 20, 39. μώνη ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45. καθεύδων ἄσμενος ἐν

ἔσδης. 20, 10. με τὸν χαρίεντα κακὰ (pro κακῇ) μωμήσαϑ' ἑταίρα. 20, 18. ὐδὲ εὔδην ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι (pro παρέχυσι) μέριμναι. 21, 3. κακᾶς (pro κακῆς) ἀνάϑρεμμα λεαίνας. 23, 19. κακὸν ἔκτανεν ἔφαβον. 23, 60. ἀπ' ὀφϑαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 18. ὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, ὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν. 25, 38. 39. ὤλεσσε αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168. δημαίνω, μή δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ. 27, 21. πάντων κάκισε ϑηρῶν. 30, 18.

κακοχεάσμων, (pro ἥσμων.) improbus. 4, 22.

κάκτος, spinosa quaedam planta. 10, 4.

κακῶς, male. 4, 52.

κακώτερον, adverbialiter usurpatum, pejus. 5, 52.

καλὰ, adverb. bene. 27, 47.

καλαϑίσκος, calathus. 21, 9.

Κάλαιϑις nomen foeminae. Λάκων, ὁ Καλαίϑιδος. (subaud. υἱός.) 5, 15.

καλάμα, (pro καλάμη.) stipula, culmus. ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι. 5, 7. ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέϑει τημόσδε μάλιςα. 10, 49.

καλαμαία μάντις, vates in stipulis habitans. i. e. cicada. 10, 18.

καλαμευτής, messor. ὔμμες ἐρεϑίσδετε τὼς (pro τὺς) καλαμευτάς. 5, 111.

κάλαμος. κάλαμός με (γ' ἔ nov.) διαχιϑεὶς διέτμαξεν. 8, 24. τοὶ κάλαμοι. 21, 10. ἐκ καλάμων πλάνον κατέσειον (quatiebam) ἐδωδάν. 21, 43. τὸν κάλαμον ὑπὸ τῦ κινήματος ἀγκύλον ἦχον. 21, 47. ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω (pro καλάμυ) χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ. 28, 4.

καλεῖν. Σιμαίϑα τῦ καλεῖ. 2, 101. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε ςέγος. 2, 116. ἐλαφρὸς καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊϑέοισι καλεῦμαι. (pro καλῦμαι, vocor.) 2, 125. τί μ' ὐκέτι καλεῖς τὸν ἐρωτύλον. 3, 7. τὺ κάλει νιν. 5, 66. δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα. (pro καλῦσα.) 6, 7. τῆνόν πως (τῆνον πῶς nov.) ἐνταῦϑα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες. (pro καλέσωμεν.) 8, 26. Σύραν καλέοντι (pro καλῦσι) τὺ πάντες. 10, 26. τὰν κύν' ἔσω κάλεσον. 15, 43. ἐς καλεύντων (pro καλύντων, scil. δώματα) ϑαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν. 16, 106. ἀϑάνατοι καλεῦνται. (pro καλῦνται.) 17, 25. ὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεϑ' ὁ πύκτης. 22, 69. σὺ ἐμὸς κεκλήσεαι, ἤ κε κρατήσω. 22, 71. ἥρωας ἐκαλέσσατο πάντας. 22, 78. Τηρεσίαν μάντιν Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 65.

καλέοντες. (vet.) ἤτριον μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων nov.) 18, 34.

καλιὰ, nidus. ποίησαι καλιὰν μίαν ἐν ἑνὶ δενδρίῳ. 29, 12.

καλλήπην. (pro καταλήπην.) καλλάψω ὐδ' ὔμμε. 16, 108.

καλλιερεῖν, perlitare. πρὶν ἤ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς Νύμφαισι τὸν ἀμνόν. 5, 148.

κάλλιςα

23, 29. κάλλος καλὸν ἐςὶ τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. 23, 32. καλός μοι ὤλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 24, 5. καλόν σοι, δαμάλας φιλέειν, ὀκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. μὴ χρόα καλὸν ὀλέσσω. 27, 30. τὰ πώεα καλὰ νομεύω. 27, 37. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέϑος αἰνέσαι. (laudaverit, aor. 1. optat.) 29, 16. τὸν ἄνδρα τὶν καλόν σευ ὀκ ἤθελον πατάξαι. 30, 26. ὁ καλᾶ (pro καλῇ) σύριγγι μελίσδων βωκολικὼς ὕμνως. Ep. 2, 1. ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. Ep. 4, 15. οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος· οἴχετ' ἐς ἅδαν. Ep. 6, 3. τὸ καλὸν καὶ τὸ πρεσῆκον ὁρῶν. Ep. 12, 4.

κάλπις, urna. ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κηρία βάψαι (intingat. aor. 1. optat.) 5, 127.

καλύβα. (pro καλύβη.) παντᾶ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. 21, 18.

καλύβη, tugurium. ςρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7.

καλυδώνιος. πορθμεῖ καλυδωνίῳ αἶγα ἔδωκα. 1, 57. σὺ λαοφόνον Διομήδεα τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54.

κάλυξ, folliculus. ἐμπλέξας (scil. τὸν ςέφανον) καλύκεσσι. 3, 23.

καλῶς. καλῶς μάλα τῦτο ἴσαμι. 5, 119. γινώσκειν (pro γινώσκην, scil. τῦτο τὸ φάρμακον) εἶμαι τὺ καλῶς. 11, 5.

κἄμ' (pro καί με.) 8, 72.

Κάμηρος, nomen urbis. Πείσανδρος ὢκ (pro ὁ ἐκ) Καμείρω. Ep. 20, 4.

κἄμμες. (pro καὶ ἡμᾶς, dorice) κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. (pro εἶναι.) 29, 2.

κἄμμες. (dorice pro καὶ ἡμεῖς.) νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον. 18, 56.

κάμνειν, defatigari. ἀπ' ἄγρας κεκμακὼς ἀμπαύεται. 1, 17. ὄτι καμεῖσθε. (defatigemini, fut. med.) 8, 68. ὅπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' ὠρανὸς, ὀδ' ἐνιαυτὼς. 16, 71. σῶμα κεκμακὸς ἀμπαύων. Ep. 3, 1.

κάμνειν, laborare, exstruere. κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς. 1, 41. ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον (pro ἔκαμον, exstruxerunt) δυοκαίδεκα βωμώς. 26, 5.

κάμνειν, mori. πάροιθε κατενθεῖν ἐπὶ ςυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων. 17, 49.

κάμπτειν. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118. ὄρπηκας κάμπτῃσιν (pro κάμπτῃ flectat) ἐρινεῶ εὐκεάτοιο. 25, 248. τανύφλοιος ἐρινεὸς καμπτόμενος. (cum flectitur.) 25, 251. τήναν τὰν λαύραν κάμψας, per illum vicum si deflexeris. Ep. 4, 1.

κἂν. (pro καὶ ἐάν.) κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι. 21, 4. κἂν ἀπίῃ. 23, 44. κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον. Ep. 21, 4.

κἀν. (pro καὶ ἐν.) κἀν μύθοισι. 23, 6.

κανηφόρος, canistrum ferens. 2, 66.

 καναῖν,

στέργοισα κασίγνητον. 17, 130. τάλαν μέλλε (pro ἔμελλε) κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα. 22, 209.

Καταλίδες Νύμφαι. 7, 148.

Κάστωρ. ὑμνέομες Κάστορα. 22, 2. Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν; 22, 25. Κάστωρ αἰολόπωλος. 22, 34. ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάστωρ. 22, 79. σὲ Κάστορ ᾀσῶ Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ. 22, 135. ἐγώ, Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηϊ. 22, 175. Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμάς. 22, 185. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάστωρ. (sc. ἔνυξεν.) 22, 194. Κάστωρ Ἱππαλίδας. 24, 127. Κάστορι ὅτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὴς ἄλλος ἔην. 24, 130.

καταβαίνειν. σὺν αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ. 13, 21. πόσσω κατέβα (pro κατέβη) τοι ἀφ' ἱστῶ, quanti constitit tibi a jugo telae. 15, 35. ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας. 24, 41.

καταβάλλειν. κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. (pro ἀγρίῳ ἐν πυρὶ καταβάλλω, per tmesin.) 2, 54. τὺ μόνον κατέβαλλε τὸ λαιόν. 10, 21. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. 15, 85. εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ. (pro κατεβάλλου, conjiciebaris) 18, 11.

καταβληχᾶσθαι, balare. αἱ χίμαιραι αἵδε κατεβληχῶντο. 5, 42.

καταβόσκειν, depascere, incolere. χὼ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. 15, 126.

καταβρίθειν, gravatum esse. ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες. 7, 146.

καταβρίθειν, superare. ὄλβῳ πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας. 17, 95.

κατάγειν, trahere. τὸν (scil. χρύσεον ἰχθὺν) πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο, funiculis in terram traxi. 21, 58.

κατάγρεσθαι. μεθεὶς ὕπνω κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

καταδαίεσθαι, comedere, devorare. ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας. 4, 34.

καταδαρθάνειν, obdormiscere. οὕτω δὴ πρωΐζα κατέδραθες. (pro κατέδαρθες.) 18, 9. δειλινὸν ὡς κατέδαρθον (obdormivi) ἐν ἀναλίοισι πόνοισιν. 21, 39.

καταδῦναι, subire. ὡς κατέδυν (per undas irem) ποτὶ (ἐπὶ nov.) τίν. 11, 55. σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς. 26, 11.

καταθύεσθαι, incantare. τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα (τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα nov.) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. 2, 10. τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. 2, 159.

καταίθειν, comburere. ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι. 2, 40. θερμὸς ἔρως αὐτῶ με καταίθει. 7, 56.

κατακεῖσθαι. αὐτὸς ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται κλισμῶ. 15, 84.

κατακλᾶν, frangere, inflectere. κατὰ αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσε. (pro αὐχένα κατέκλασε.) 25, 147.

πλατάνιστον. 18, 44. ἀμφοτέρως Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 4. πάρος κατέθηκε ποδοῖιν πατρὸς ἐῦ δεινὰ πέλωρα. 24, 57. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν. 26, 8.

κατατρύχειν, conſumere, affligere. τίς τυ κατατρύχει. 1, 78.

κατατρώγειν, corrodere. τὰ φιλώϊδα σῦκα κατατρώγοντες. 5, 115.

καταυτίκα, ſtatim. 3, 21.

καταφαίνεσθαι, videri. ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. (pro εἶναι.) 3, 8. καλὰ ἐμὶν ἁ μία κώρα κατεφαίνετο. 6, 37. οὐδὲ τὸ σᾶμα ἁμὶν τῶ (τὸ nov.) Βρασίλα κατεφαίνετο. (apparebat) 7, 11.

καταφθείρειν αἵτ' (ſcil. νόσοι) ἔργα καταφθείρουσι νομήων. 25, 122.

καταχεύειν, perfundere. κατὰ πάντων νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. 17, 63.

καταχὴς, effuſus. τὸ καταχὲς ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 7.

κατείβεσθαι, defluere. ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον. 7, 137.

κατελαύνειν, percutere. ἐγών τυ κατήλασα. 5, 116.

κατενθεῖν. (pro κατελθεῖν.) 17, 48.

κατερείπειν, decidere. κατήριπεν ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13, 49.

κατεύχεσθαι. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο (pro κατηύχου, gloriabaris) λυγιξεῖν. 1, 97. κατεύξατο (oravit) καὶ λιτάνευσε τὰν πομπὰν θάσασθαι. 2, 71.

κατηρεφὴς, tectus. χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9.

κατοικεῖν, habitare. 11, 62.

καττῶ. (dorice, pro κατὰ τοῦ) 5, 143.

κάτω, infra. 8, 19. et 22.

κάτωθε, deorſum. 4, 44.

Καύκασος, nomen montis. εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο ὑπὸ Καύκασον ἐσχατόεντα. 7, 77.

καῦμα, aeſtus. ἐλινῦσαι τὸ καῦμα. 10, 51. μὴ φέρων τὸ καῦμα. (aeſtum amoris.) 30, 29.

καὐτὰ. (pro καὶ αὐτή.) 15, 57.

καυχᾶσθαι. μὴ καυχῶ, (gloriare) σατυρίσκε. 27, 3. μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη. 27, 8.

καυχεῖσθαι. (pro καυχᾶσθαι.) κοὐδὲν (pro καὶ οὐδὲν) καυχέομαι. 5, 77.

καχάζειν, (pro καγχάζειν) cachinnari. κἠγὼ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ (pro καχάξω) κατ τῶ Λάκωνος. 5, 142.

καχλάζειν, reſonare. τὰ καλὰ κύματα ἅσυχα καχλάζοντα. 6, 12.

κε. 3, 39.

κέδρινος. ξίφος οἱ ὕπερθε κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο. 24, 43.

κέδρος. αἱ σιμαὶ λειμῶνόθε ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἁδεῖαν. 7, 81. τόδ'

lum. τέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ. 2, 2.

κελέοντες, pondera ſaxea, aut plumbea, aut lignea, e filis ſtaminis ſuſpenſa, quo fila recta deorſum trahantur, et in ordine contineantur. ἥτριον μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων. (ſic in nov. ſed vet. pro κελεόντων leg. καλεόντων.) 18, 34.

κέλεσθαι, jubere, hortari. ὦ (unde) μ' ἐκέλευ (pro ἐκέλῃ, juſſiſti) καθελεῖν τύ. 3, 11. παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5, 138. πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77.

κελεύειν, imperare. ἵππήεσσι κελεῦσαι. 24, 126.

κέλευθος, via. πᾶσαι κέλευθοι, (ſcil. ἐνεπλήσθησαν) ληΐδος ἐρχομένης. 25, 96. λαοφόρυ ἐπέβησαν ὅθι πρωτιστα κελεύθυ. 25, 155. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθυ. 25, 189.

κενεὸς, vacuus, inanis. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις. 3, 20. et 27, 4. ὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 15, 95. κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ μίμνοντι. (pro μίμνυσι.) 16, 10.

κενεὼν, pars circa ilia. βάλον (emiſi, ſubaud. βέλος) ἄσσεν λίντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα. 25, 229.

κενὸς. κενὸν τὸ φίλαμα λέγυσιν. 27, 3.

κεντεῖν, pungere. ὐ κεντεῖ τὸ φίλαμα. 15, 130. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε (dor. pro ἐκέντησε) μέλισσα. 19, 1.

κεραΐζειν, diſſipare, vaſtare. πάντας Πισῆας λὶς ἄμοτον κεράϊζε. 25, 202.

κεραὸς, cornutus. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον. 1, 4. μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 37. βόεσσι μένος κεραῆσιν (pro κεραοῖς) ἀέξει. 25, 17. αἰεὶ πλέονες κεραοὶ βόες γείνοντο. 25, 123. βωμὸν αἱμάξει κεραὸς τράγος ὗτος. Ep. 1, 5.

κέρας, cornu. τῦ πρεσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαιῦ ἄφαρ κέραος. 25, 146. κέρας ὑγρὸν ἑλών. 25, 206.

κεραυνὸς. αὐτὸν φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ. 22, 211.

κέρδιον, utile. 25, 34.

κέρδος. νενίκηνται ὑπὸ κερδέων. 16, 15. τί κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22.

κερκὶς, radius textorius. ἥτριον κερκίδι συμπλέξασα. 18, 34.

κέρκος, cauda. μακρὴν παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε κέρκον. 25, 243.

κερυχὶς, cornigera. αἶγες κερυχίδες. 5, 145.

κερτομεῖν, criminari. Ἡρακλέην ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν. 13, 73.

κ'εὐθὺς. (pro καὶ εὐθὺς) Ep. 4, 15.

κεφαλὰ. (pro κεφαλή) ἀλγέω τὰν κεφαλάν. 3, 52. ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. 8, 87. μοὶ πρὸς κεφαλᾷ κώεα κεῖνται. 9, 18. φασῶ, τὰν κεφαλὰν μευ σφύσδειν. 11, 76. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. 20, 12. νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φαρμὸς

κῆρα,

κἤρα (nov.) pro καὶ ἄρα. (sed vet. habet κἤφθα.) 14, 23.

κηρίον, favus. τασῶ τῷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. 5, 59. ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλπιδι nov.) κηρία βάψαι. 5, 127. μελισσᾶν κηρία φερβόμενος. 7, 85. Ἔρωτα κέντασε μέλισσα κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. 19, 2.

κηρόδετος, cera compactus. κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος. Ep. 5, 4.

κηρὸς, cera. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνυν ἐκ κηρῶ (pro κηρῦ) σύριγγα καλάν. 1, 129. φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ. (nov. sed in vet. est μελικήρω.) 20, 27.

κἤτε (pro καὶ εἴτε.) 2, 150.

κηὖ. (pro καὶ εὖ.) 4, 31.

κἤφ'. (pro καὶ εἶπε.) 2, 101.

κἤφα. (pro καὶ ἔφη.) 1, 82.

κἤφθα, (vet.) pro καὶ ἤφθη, et accensa est. (in nov. est κἤρα, pro καὶ ἄρα.) 14, 23.

Κιανοὶ, nomen gentis. ἔνθα Κιανῶν αὔλακας εὐρύνοντι (pro εὐρύνουσι) βόες. 13, 30.

κιγκλίζειν, movere. σεσαρὼς εὖ ποκα κιγκλίζευ. (ποτεκιγκλίζευ nov.) 5, 117.

κίειν, vadere. ὄφρα κιῶσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190.

κιθάρα. ὁ μὰν τὰν κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι. 18, 35.

κιθαριστής. κιθαρισταὶ 22, 24.

κικιννος, cincinnus. ἤρατο ὠδὲ κικίννοις. 11, 10. αὐαλέοι κικιννοι. 14, 4.

κικλήσκειν, vocare. ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133.

Κίλικες, nomen gentis. αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι σημαίνει. 17, 88.

κίναδος, versutus. ὦ κίναδε. 5, 25.

κινεῖν. τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις Ῥαδάμανθα (ῥ' ἀδάμαντα nov.) 2, 34. τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. 6, 18. ὡς (scil. εὖρος) ἔσχατα φυκία κινεῖ. 7, 58. κινεῦ (pro κινοῦ) δὴ, move te. 15, 29. πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. 16, 72.

κίνημα. τὸν κάλαμον ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον. (tenebam.) 21, 47.

Κίρκα. (pro Κίρκη.) 9, 36.

Κίρκη, nomen foeminae. φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης. 2, 15.

κίσσα, pica. οὐ θεμιτὸν, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136.

Κισσαίθα, nomen caprae. 1, 151.

κισσὸς, hedera. τῷ (τῶ nov. pro τοῦ) περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. 1, 29. 30. τὸν κισσὸν διαδύς. 3, 14. τόν τοι ἐγὼν κισσοῖο φυλάσσω. 3, 22. πολλὸς ὡς ῥόδα κισσὸς (ὡς ῥοδόκισσος nov.) ἐπανθεῖ. 5, 131. ἐντὶ μέλας κισσός. 11, 46. ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον ἐμὰν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22. ἀμερξάμεναι κισσὸν ζώοντα. 26, 4. ὁ τὸν κροκόεντα κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 4.

κλίνα,

κλῖνα, (pro κλίνη.) lectus. 15, 127.

κλίνειν. μαλακῶν ἔκλιν' (pro ἔκλινα, inclinavi) ἐπὶ λέκτρων. 2, 139. Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη. 3, 44. πὰρ πυρὶ κεκλιμένος. 7, 66. ἐν βαθείαις ἁδείας σχοίνοιο (σχίνοιο nov.) χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. (pro ἐκλίνθημεν.) 7, 133. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. 21, 8. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. 22, 120. κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200.

κλιντὴρ, lectus, sella. κείμαν ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας. 2, 86. ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι. 2, 113. ξίφος οἱ ὕπερθε κλιντῆρος αἰὲν ἄωρτο. 24, 43.

κλισμὸς, lectus. ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται κλισμῷ. (pro σμῶ) 15, 85.

κλύειν, audire. ὄφρα ἐνίτερον φαμένω κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191.

κλύζειν, abluere, colluere. βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ. (scil. σοι δώσω) 1, 27. ἔκλυσε (obruit) δίνα τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα. 1, 140.

κλύμενος, insignis. τήνω (τήνῳ nov.) τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα. 14, 26.

Κλυτία, nomen foeminae. ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ Χάλκωνος. 7, 5.

κλωστὴρ, filum. μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει. 24, 69.

κνακὸς, fulvus. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 16.

Κνάκων, nomen hirci. τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο. 5, 3.

κνάμη. (pro κνήμη) φράζεο (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας! 6, 13.

κνᾶν, radere. κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 110.

κνῆμα. (pro κνήμη.) ἀπωτέρω ἢ γόνυ, κνῆμα. (κνήμας nov.) prov. 16, 18.

κνήμαργος, alba crura habens. ταῦροι κνήμαργοι. 25, 127.

κνήμη. εἵματα ὠκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνήμας. 24, 138.

κνίδη, urtica. ἐν κνίδαισι καθεύδοις. 7, 110.

κνίζειν, radere, pruritum movere. τᾶς (scil. ἐρατίδος) ποτ' ἐκνίσθη. 4, 59.

κνίσδειν, (pro κνίζειν) radere, vellicare. κἠγὼ κνίσδω τινά. 5, 122. αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν. 6, 25.

κνύζα, nomen plantae. αἰγίπυρος, καὶ κνύζα. 4, 25. στιβὰς πεπυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν κνύζα. (pro κνύζῃ.) 7, 68.

κνυζᾶσθαι, gannire, murmurare. ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 109. ἐκνυζῆτο (ἐκνυζᾶτο nov.) ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. 6, 30.

κνώδαλον, bestia. περὶ κνώδαλον (περικλώμενον nov.) εὗρον ἀγῶνα. 21, 48. οἱ τάδ' ἐπῶρσαν

κόμα-

κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 11.

Κομάτας, nomen viri. οὐκ ἐσορῆτε τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν. 5, 4. εἰπὲ, Κομάτα. 5, 9. ὅ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας. 5, 19. μήτε Κομάτᾳ τὸ πλέον ἰθύνης. 5, 70. ἦ τωμύλος ἦσθα, Κομάτα. 5, 79. τὶν, Κομάτα, δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα. 5, 138. γενοίμαν Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. 5, 150. ὦ μακαριστὲ Κομάτα. 7, 83.

κόμη. (vet.) παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον nov.) ἔχοισαι. 18, 2.

κομιδὴ, proventus. κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109.

κονίζειν, oblinere, agglutinare. κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. 1, 30.

κονίη, (pro κονία) pulvis. μῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι (τοκέων, ὧν nov.) θερμὰ κονίη, τειβόμενος (κονίη τειβομένα nov.) καθύπερθε, (in nov. hoc comma post καθύπερθε deest) ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 121.

κόνις πυρὸς, cinis. συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν. 24, 91.

κόπτειν. τὸν ὕπνον ἁ φροντὶς κόπτοισα, (pro κόπτουσα) cura, somnum excutiens. 21, 28. θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις. 22, 16.

κόρα, (pro κόρη) puella. κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα. 8, 72. τί κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. 10, 22. ἠράσθην ἔγωγε, κόρα, τεῦ. 11, 25. γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις. 11, 30.

κορεῖν, satiare. μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι ποίας. 8, 67. κεκορημένος νέκταρος εὐόδμοιο. 17, 28. ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι. (pro κορέσαι, satiet, satiare possit.) 24, 136.

κόρη, puella. πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77. τετράκις ἑξήκοντα κόραι. 18, 24. ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη. 18, 38. τὼ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 138. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159.

κόρθυς, acervus. ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω. 10, 46.

Κορίνθιος. Κορίνθιαι εἰμὲς (pro ἐσμὲν) ἄνωθεν. 15, 91.

κόριον, puella. 11, 60.

κόῤῥα, mala, facies. πὺξ ἐπὶ κόῤῥαις ἤλασα. 14, 34.

κόρση, tempora capitis. τῇ ἑτέρῃ ῥόπαλον, κόρσης ὕπερ, αὖον ἀείρας. 25, 255.

κορυδαλὶς, (vet.) cassita. οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες (κορυδαλλίδες nov.) ἠλαίνονται. 7, 23.

κορυδαλλὶς. (nov.) 7, 23. vid. κορυδαλίς.

κορυδαλλὸς, eadem avicula. ἄρχεσθαι ἀμῶντας (subaud. δεῖ) ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. (pro κορυδαλλοῦ) 10, 50.

κοῦρα,

κύρα, (pro κόρη) puella, filia. 17, 36.

κύρη, (pro κόρη.) id. αἰεὶ (εἴ τοι nov.) τῦτο Διὸς κύραις μέλει. 16, 1. κύρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων εἴλαχας μέγα ἄςυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. (i. e. Proserpinae) 16, 83. ὑμνέομες ἄρσενα τέκνα κύρης Θεςιάδος. [i. e. Ledae] 22, 5. ὑμεναιῶσυσι κύρας τάσδε. 22, 179.

κῦρος, [pro κόρος] puer. ἤλυθες, ὦ φίλε κῦρε. 12, 1. ἀολλέες κῦροι ἐριδμαίνυσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. ἤτοι ὁ κῦρος [Hylas] ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν. 13, 46. ἕξει τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κῦρον ἔθρεψε. Ep. 18, 4.

κυροτρόφος, pueros alens, epitheton Latonae. 18, 50.

κυφίζειν, levare, lenire. φίλημα, τὸ κυφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. κυφίζων κολεόν. 24, 45.

κῦφος, levis, remissus, languidus. μὶν (νὶν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὠδὸν ἀμειβόμενον ποσὶ κύφῳ. 2, 104. κῦφον τῦτο (scil. τὸ φάρμακον) γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 3. κυφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα. 13, 52. κύφας δίδοι ποθέοντι μερίμνας. 17, 52. Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

κοχλία. βολβός τις κοχλίας ἐξερέθη. 14, 17.

κόχλος, concha. ἐγκαναχήσατο κόχλῳ. 9, 27. κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον. 22, 75 κόχλω (pro κόχλυ) φυσαθέντος. 22, 77.

κοχυδέσκειν, copiose deflue-re. (nov.) ἐκ μετώπω ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν (in vet. est κοχύεσκεν) ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις. 2, 107.

κοχυέσκειν, (vet.) id. 2, 107. vid. κοχυδέσκειν.

Κόως, nomen insulae. σὲ Κόως ἀτίταλλε. 17, 58. Κόως ὀλόλυξεν ἰδοῖσα. 17, 64.

κραδία, (pro καρδία.) εἰ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ. 22, 171. τὰν κραδίαν (subaud. κατὰ) ὀπτευόμενος. 23, 34.

κραδίη [pro καρδία.] 27, 69.

Κρᾶθις, nomen fluvii. κατὰ τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν. 5, 16. τύ, Κρᾶθι, οἴνῳ πορφύροις. 5, 124.

κραίνειν, perficere. ὅππως ἐκράανθεν. (pro ἐκράνθησαν.) 25, 196.

κράνα, (pro κρήνη.) fons. ἁ χώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν ποσσὶ φορεῖται. 1, 83. Ὡρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 1, 150. τὰς αἶγας ποτὶ τὰν κράναν ἄγε. (age, in imperativo.) 3, 4. ἐνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο. 5, 47. αὔριον ὔμμε πάσας (sc. αἶγας) ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 146. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι. 6, 3. Βύριναν (Βύρειναν nov.) ἃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. 7, 6. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν. 8, 37. τάχα κράναν ἐνόησεν. 13, 39. εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. 22, 37.

Κρανιάδαι, Nymphae in fontibus degentes. τᾶν Κρανιάδαν (pro τῶν Κρανιάδων) κατεναντίον. 1, 22.

κρῆς,

κρῆς, (pro κρέας) caro. 1, 6.

κρατήρ. στασῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 5, 53. ἔστι μοι κρητὴρ, ἔργον Πραξιτέλευς 5, 104. τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. 7, 65. ἆρα τοιόνδε κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων; 7, 150.

κρίνειν. τίς ἄμμε κρινεῖ; 5, 62. μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς. 5, 69. ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται. 6, 37. ὁ αἰπόλος ἤθελε κρῖναι. 8, 29. ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ἐνύπνια; num somnia interpretari didicisti? 21, 29.

κρίνον, lilium. ἔφερόν τοι (tibi) κρίνα λευκά. 11, 56. λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἁνίκα πίπτῃ. 23, 30.

κριός, aries. καλὸν αὐτῷ κριὸν ἐγὼ βόσκω. 5, 83.

Κροῖσος, rex Lydiae. αἴθε μοι ἦσαν (ἤνσαν nov.) ὅσα Κροῖσόν ποκα (illud ποκα in nov. deest) φαντὶ πεπᾶσθαι. 10, 32.

κροκόεις, croceus. ἁ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. 1, 31. ὁ τὸν κροκόεντα. 1, 31. ὁ τὸν κροκόεντα κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 3.

Κροκύλος, nomen viri. 5, 11.

Κρονίδας, (pro Κρονίδης) οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες. 15, 124. ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξήλετο γῆρας. 17, 24. μῶνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξῆς. 18, 18. Ζεὺς, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον. (scil. ὑμῖν δοίη) 18, 52. ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοωνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 41.

Κρονίδης. εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι. 12, 17.

Κρονίων. Διὶ Κρονίωνι μέλονται αἰδοῖοι βασιλῆες. (μέλοντι αἰδοῖοι βασιλῆες nov.) 17, 73.

κρόταφος, tempora, pars capitis. ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως (pro τοὺς κροτάφους) τε. 11, 9. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι. 14, 68. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. 15, 85. χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. 20, 23. τιβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 124. ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος. 22, 125.

κροτεῖν, pulsare. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι (pro κεκροτημένοι) ἄνδρες, fraudulentia exercitatissimi homines. 15, 49. κιθάραν κροτῆσαι. 18, 35.

Κρότων, nomen urbis. αἰνέω τὰν Κρότωνα. 4, 32.

κρύβδαν, (dor. pro κρύβδην) clam, occulte. 4, 3.

κρύπτειν. ἐν ἀίδαο κεκρυμμένος. 16, 30. τὰ μυρία τῆνα (subaud. κτήματα) ἀεὶ πᾳ κέκρυπται. 17, 120. κρύψον με. 23, 40. χῶμά μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψῃ τὸν ἔρωτα. 23, 43. μηδ' αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε, nihil ex timore me cela. 24, 68. θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ῥίῳ ὑλήεντι. 25, 227.

κρύσταλλος. ἄλλαι, (ἄμμοι nov.) κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο ἐκ βυθοῦ. 22, 39.

κυκλά-

κυκλάμινος, nomen herbae. ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσε (effodi, in imperativo) νυν (νιν nov.) ἐς τὸν Ἄλεντα. 5, 123.

κύκλος, rota. in plur. κύκλα. θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. 25, 249.

Κύκλωψ, nomen viri. οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ, ὁ παρ' ἡμῖν. 11, 7. συρίσδεν ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων. 11, 38. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 11, 72 σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος. 15, 53.

Κύκνος, nomen viri. τίς θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω. 16, 49.

κύκνος, olor. οὐδ' ἔποπας κύκνοισι. (scil. θεμιτὸν ἐστιν ἐρίσδειν) 5, 137. χροιὰν ἔσαν ἠύτε κύκνοι. 25, 130.

κυλίειν, volvere. τὰν ἕδραν ἐκύλισσεν (pro ἐκύλισεν) ὑπὲκ ποδός. 23, 52. γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρας ἐκύλιον. 24, 18.

κυλίνδειν, id. παρὰ πλευρῇσι μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 145. ὥς τε (scil. πέτρας) κυλίνδων χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 49. τόσα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοισι κυλίνδει ἐς ἀνέμοιο 25, 93.

κύλιξ, calix. αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 7, 70.

κυλοιδιᾶν, oculos tumidos habere. οἱ ὑπ' ἔρωτος δηθὰ κυλοιδιόωντες (pro κυλοιδιῶντες) ἑτώσια μοχθίζοντι. 1, 38.

κῦμα, fluctus. ὡς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι. 3, 25. τά νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα καχλάζοντα. 6, 11. χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7. 54. χἀλκυόνες (pro καὶ ἀλκυόνες) στορεσεῦντι τὰ κύματα. 7, 57. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο; 11, 49. ὅθεν ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα. 15, 133. ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν. 16, 60. ἰχθρὰς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ nov.) Σαρδόνιον κατὰ κῦμα. 16, 86. κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 35. σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα. 22, 10. τὰ ἐς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιο. 22, 167.

Κυμαίθα, nomen capellae. 4, 46.

κύμινον, cuminum. καταπρίων τὸ κύμινον. 10, 55.

κυναγός, (pro κυνηγός) venator. οἷα θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς (pro κυναγούς) 23, 10. ὑμνῶ μὲ σοι τώσδε τὼς κυναγώς. 30, 25.

κυνᾶς, pellis canina. ἑπτὰ δραχμᾶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν ἔλαβ' ἰχθύς. 15, 19.

Κυναίθα, nomen capellae. 5, 102.

Κυνίσκα, nomen foeminae. ἐμὲ ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα ὑβρίσδει. 14, 8. ἁ Κυνίσκα ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένος ἑξαέτις. 14, 31.

κυνοθαρσής, ferus, audax. 15, 53.

κυνόσβατος, rubus caninus, nomen plantae. 5, 92.

 κυπαρίσ-

13, 16. κῶάς τε. (κῶά τε nov. pro κώατά τε) 21, 12.

κῶμα, sopor, veternus. μεθ-ὰς ὕπνω κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

κωμάσδειν, (pro ἄζειν) comessatum venire, vel vadere. κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. 3, 1.

κώμη, pagus, vicus. πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἱστάσατο κώμαις. 17, 99.

κώμυς, fasciculus foeni. μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. 4, 18.

κωμῳδία. ὁ τὰν κωμῳδίαν εὑρὼν Ἐπίχαρμος. Ep. 17, 1.

Κώναρος, nomen hirci. 5, 102.

κῶνος, nux pinea. βάλλει ἁ πίτυς ὕψοθε κώνως. 5, 49.

κῶος, vellus. ὤν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται. 9, 18.

κώρα, (pro κόρη) puella. ἁ κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ᾽ ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. 1, 82. καλόν σοι, δαμάλας φιλέειν, ὐκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύ γε κώρα. 27, 14. θάρσει, κώρα φίλα. 27, 51. γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, ὐκέτι κώρα. 27, 65.

κώρα, (pro κόρη) pupilla. καλὰ δ᾽ ἐμὶν ἁ μία κώρα κατεφαίνετο. 6, 36. κῶραι δεινὸν βλέπον. 23, 12.

κῶρος, (pro κόρος) puer. τὰν (scil. ἀλωὰν, vineam) ὀλίγος τις κῶρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι φυλάσσει. 1, 47. οἱ κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες. 15, 120. ὄλβιε κῶρε γένοιο. 17, 66. ὐκ ἔτι σε, κῶρε, θέλω λυπεῖν κεχολωμένον. 23, 22.

κωροσύνα, (pro κοροσύνη) pueritia. ἐπάλλετο ὕψοθι χαίρων κωροσύνᾳ. 24, 57.

κωτίλλειν, garrire. ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. (pro κωτίλλουσαι.) 15, 87.

κωτίλος, loquax, garrulus. τί τὶν, εἰ κωτίλαι ἦμες; (pro ἐσμέν.) 15, 89. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις. 20, 7.

κᾦχεθ᾽ pro καὶ ᾤχετο. vid. οἴχεσθαι.

Λ.

Λάβας, nomen proprium viri. Λάβα τῶ γείτονος υἱός. 14, 24.

λαβεῖν. vid. λαμβάνειν.

λαβύρινθος, nassa. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. 21, 11.

Λαγίδας, Ptolemaeus. 17, 14.

λαγχάνειν, sortiri, nancisci. ἦθε λάχοιεν τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται τοιόνδε. (scil. ταῦρον.) 4, 20. αἶ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ᾽ ἐλελόγχει. 4, 40. Ὁμόλας ἱερατὸν πέδον ὅσσε λέλογχας. 7, 103. πρᾶτος ὢν ἄνδε λαχὼν (forte ductus) ἰῶκτα Μενάλκας. 8, 30. τιμὰς ὠκέες ἔλλαχον (pro ἔλαχον) ἵπποι. 16, 46. κώρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων ἤλαχες μέγα ἄστυ παρ᾽ ὕδασι Λυσιμελήας. 16, 84.

λαγωβόλον, pedum. ἀλλ᾽ ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. ὅ μοι τὸ λαγωβόλον ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν. (ἦμες nov.) 7, 128. τὸ λαγω-

20, 6. ὡς τρυφερὸν λαλέεις. 20, 7. κἢν (pro καὶ ἐὰν) αὐλῷ λαλέω, (cano) κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ. 20, 29. ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλοῦσι) τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57.

λάλος, loquax, garrulus. ὡς λάλος ἐσσί. 5, 75.

λαμβάνειν. αἶγα τὺ λαψῇ. (pro λήψῃ, accipies, in fut. 1. med.) 1, 4. ἄρνα τὺ σακίταν λάψῃ (itidem pro λήψῃ) γέρας. 1, 10. αἴκα αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. 1, 5. λαβοῖσα (pro λαβοῦσα) τὰ θρόνα ταῦτα. 2, 59. ἑπτὰ δραχμᾶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.) πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές. 15, 20. τὸν μικκὸν λαβοῖσα. (pro λαβοῦσα.) 15, 42. ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο. 22, 84. σκαιῇ (scil. χειρὶ) σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε (pro ἔλαβε) χεῖρα. 22, 119. ἢν ὅλον αὐτὸ (scil. τὸ φάρμακον) λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. 23, 25. τὺς ἔλαβ' ὕπνος. 24, 10. παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος. 24, 129. ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. τώτως (subaud. ὀδόντας) λαβοῦσα, Κύπρι. 30, 33.

λαμπὰς, fax. λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας. 2, 128.

λάμπειν, lucere, splendere. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε (pro ἔλαμπε, splendebat) μελαίναις. 20, 24.

λαμπέσκειν, verbum poet. ejusdem cum praecedente significatus. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 19. πολλὸν ἐν ἄλλοις βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 141.

Λάμπουρος, nomen canis. ὦ Λάμπουρε κύων. 8, 65.

Λαμπριάδας, nomen viri. ἇδε λάχοιεν τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται τοιόνδε. (scil. ταῦρον.) 4, 21.

λαμυρὸς, impudens. λαμυρῆς χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

λῆν, verbum poët. pro θέλειν) velle. λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας συρίσδεν. 1, 12. οὐκέτι λῶντι (pro λῶσι) νέμεσθαι. 4, 14. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν. (pro θεῖναι.) 5, 21. αἰ λῇς, τὸν δευτέμον βωτρήσομες. 5, 64. λῇς μοι ἀεῖσαι. 8, 6. αἰ λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι. 8, 85. αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς (subaudi τεὸν ἐμὲ φιλᾶσαι.) 11, 56. ἢν λῇς, καὶ τοῦτο. (scil. ἐπαύσεν.) 23, 45. λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι ἁδύ τί μοι. Ep. 5, 1.

λανθάνειν, latere, oblivisci, occulte facere. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ ἐν Δίᾳ λασθῆμεν (pro λησθῆναι, oblitum esse) εὐπλοκάμω Ἀριάδνας. 2, 46. ἀμῶν λέλασται. (pro λέλησται.) nostri oblitus est. 2, 158. μόνας σέθεν (pro σοῦ) οὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα. (pro λησόμεθα, obliviscemur.) 4, 39. οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας. 5, 19. κοὐ (pro καὶ οὐ) μ' ἔλαθε, nec mihi latuit. 6, 22. ἦ καλὰς ἅμμε ποῶν (pro ποιῶν,

23, 19. ὅσσων περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

λέγειν. βώτας ἐλέγευ. (pro ἐλέγου, diceharis, in passivo.) 1, 86. ὡ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος. 1, 105. πάσσ' ἅμα, (ἄλλα nov.) καὶ λέγε ταῦτα. 2, 21. τᾷ δώλᾳ (δώλᾳ nov.) τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα. 2, 94. εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις, dic age, si quid dicendum habes. 5, 78. ὥς με λέγοντι. (pro λέγουσι.) 6, 34. κἠμὲ λέγοντι (pro λέγουσι) πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. 7, 37. λέγε Μίλων. (Μίλων' nov.) 8, 51. ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται. 10, 29. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα τοιαῦτα. 15, 11. οὐ λέγω ἀπφῦν. 15, 13. λέγομες (pro λέγομεν) τεμὰν θὴν πάντα. 15, 15. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω. 17, 3. λέγε μοι ποτὶ νυκτὸς ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 37. 38. τὰς τόδε λέξον. 23, 48. Τειρεσίαν μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα, Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. τὼς (sic, ita) ἔλεγεν βασίλεια. 24, 71. ἀμφί σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῶδε πελώρου. 25, 195. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. 27, 3. μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε. 27, 16. οὔνομα σὸν λέγε τῆνο. 27, 40. οἶνος λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1. ὁ θὴρ ἔλεξεν ὧδε. 30, 21. λέγ', ὁπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς. Ep. 16, 2.

λειμών, pratum. λειμὼν σφιν ἔκειτο, μέγα (ἔκειτο μέγας, nov.) σιβάδεσσιν ὄνειαρ. 13, 34. ὅσσ' (pro ὅσσα, scil. ἄνθεα) ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43. μελιηδέα ποίην λειμῶνες φέρουσιν ὑπόδροσοι. 25, 16. ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον (pro ἔκαμον, exstruxerunt) δυοκαίδεκα βωμώς. 26, 5.

λειμώνιος, in pratis nascens. ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψῦμες. 18, 39.

λειμωνόθε, adverb. ex pratis. 7, 80.

λειοντομάχας, cum leone pugnans. τὸν λειοντομάχαν πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 2.

λεῖος, laevis. 5, 90.

λείπειν. Ἕλικας λίπε (relinque) ῥίον. 1, 125. τὰ λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρᾶν. 1, 139. ποίας ἔλιπον (reliqui) γραίας δόμον. 2, 91. νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν (pro λιποῦσαν) ἀνέρος. 2, 137. τήνας τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται τὠστέα. (pro τὰ ὀστέα.) 4, 15. δῶρον ἐμίν νιν (scil. σύριγγα) ἔλειπεν. 4, 30. Τετίδος καὶ Βυβλίδος ὧδὲ λιπόντες νᾶμα. 7, 115. τυρὸς οὐ λείπει μ' (non deest mihi) οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, οὐ χειμῶνος ἄκρω. 11, 36. τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες. 16, 42. ἔβα με λιποῖσα. (λυποῖσα nov.) 20, 17. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἀμετέροις λείπωμεν. 22, 177. λιπὼν ἀέκουσαν. 27, 34. τήνας ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας. Ep. 6, 6. νήπιον υἱὸν ἔλειπες. Ep. 14, 1.

λείχειν, lambere, lingere. 8, 83.

λέκτρον, concubitus. ὕμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλ-

20, 24. λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτῃ. 23, 30. ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, (pro λευκὴ,) καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῇ. 23, 31.

λευκόσφυρος, candidos pedes habens. οἱ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρῳ Ἥβας ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι. 17, 32.

λευκόχρως, candidam cutem habens. Ep. 2, 1.

λεύσσειν, verbum poet. videre, adſpicere. ἦ ῥά γε λεύσσεις; 4, 53. καὶ τὺ λεύσσεις; 5, 122. μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων (ſubaud. γεγεννημένως) φάθι λεύσσειν. 22, 56. τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 114. φόνον λεύσσον (pro ἔλευσσον) προσώπῳ, ipſo adſpectu cædem minitabantur. 25, 137.

λέχος, lectus. ὁππότε κεν φιλέων βαίνει (βαῖνεν nov. pro ἔβαινεν) λέχος ἐς φιλεύσης. 17, 42. ἓν λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133. ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσιν ἄνδρα παρέτρεψασθε. 22, 149.

λέων. τῆνον χὠ 'κ (pro καὶ ὁ ἐκ) δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα. 1, 72. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52. εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι γεινόμεθα. 22, 73. σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος. 25, 142. αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι. 25, 277.

λήγειν, ceſſare, deſinere. λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. et 142. λήγειν (ſubaud. ἀμῶντας δεῖ) εὕδοντος. (ſcil. κορυδαλλῶ.) 10, 51. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσαι. 17, 1. ὅσσ' (pro ὅσα, ſcil. ἄνθεα) ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43.

Λήδα. nomen foeminae. ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ 22, 1. χαίρετε, Λήδας τέκνα. 22, 214.

λῆδον, ciſtae genus, rete. τὰ φυκιόεντα λῆδα. 21, 10.

λήιον, ſeges. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ. 17, 78.

ληίς, praeda, pecudes abactiles. πᾶν ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι, ληίδος ἐρχομένης. 25, 97. οὔ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει ἀνδρὸς ληίδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν. (pro εἶναι.) 25, 116.

λῆναι. 26. in inſcriptione.

ληνός, torcular. φυτοσκάφοι πολύεργοι ἐς ληνὸς ἱκνεῦνται. 25, 28.

λίαν, valde, admodum. 18, 10.

λιαρός, dulcis. πινέμεναι (pro πίνεσθαι) λιαροῖο. (ſubaud. γάλακτος.) 25, 105.

Λιβύα, nomen regionis Africanae. φοίνικες οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν. (i. e. Carthaginienſes.) 16, 77.

Λιβύαθε, ex Libya. 1, 24.

Λιβύη, regio Africae. Λιβύης ἀποτέμνεται, Libyae partem obtinet. 17, 87.

Λιβυκός. τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο. 3, 5.

ναον

ναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ. 22, 37.

λιτανεύειν, supplicare. με κατεύξατο καὶ λιτάνευσε. 2, 71.

λιχμᾶσθαι, lambere. παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον. 24, 20.

λὶψ, africus, ventus, inter meridiem & occidentem flans. 9, 11.

λόγος. ὅ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ, ille me non curat. 2, 61. ἄμμες οὔτε λόγω (pro λόγου) τινὸς ἄξιοι. 14, 48. οὐ λόγος. 23, 9. ὅπῃ λόγος ἦμεν (pro εἶναι) ἀταρπόν. 23, 23.

λοετρὸν, aqua. παρ' Εὐρώταο λοετροῖς. 18, 23.

λοιπὸς. αὐτὰ λοιπὰ ὀστέ' ἔτ' ἦς (pro ἦν) καὶ δέρμα. 2, 89. πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος (pro ὄκους) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. ὤμοσα οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι. 21, 59. τὺ λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. 21, 61. τὸ λοιπὸν (subaud. τᾶς ζωΐας) ἀπώλετο. 29, 6.

λοίσθιον, adv. ultimo, tandem. 23, 16.

λοίσθιος, ultimus. με τὰ λοίσθια (postremo) γυμνὸν ἔθηκας. 5, 12. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων. 23, 21.

λοξὰ, (vet.) adverb. oblique. 20, 13. v. λοξοβλεπεῖν.

λοξοβλεπεῖν, (nov.) oblique intueri. ὄμμασι λοξοβλεποῖσα. (vet. habet: λοξὰ βλέποισα.) 20, 13.

λούειν, lavare. αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λουσῶ (pro λούσω) Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 146. ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος. 24, 3.

λουτρὸν, lavacrum. τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν. 23, 57.

λόφος, collis, tumulus. σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. 4, 46.

λόφος, crista galeae. ἀμφοτέροις λόφων ἐπένευον ἔθειραι. 22, 186. φοίνικα ὅσον (usque ad) λόφον ἵκετ' ἀκωκή. 22, 195.

λόχος, insidiae. λόχον ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων ἐπιόντα. 24, 125.

λυγίζειν, flectere, superare. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν (pro λυγίσειν, superaturum esse) ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης. 1, 97. 98.

Λυγκεὺς, nomen viri. Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας. 22, 140. Λυγκεὺς αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἀύσας. 22, 144. ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς. 22, 183. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο σάκος. 22, 194. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς Λυγκεύς. 22, 204.

λυγρὸς, gravis, miserabilis, dirus. ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε. 22, 100. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 18. ὃς πόλλ' ἰδάῃ σοφὰ ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρᾶς ἀπαλαλκέμεν. (pro ἀλκεῖν) 28, 20.

Λύδιος. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα. 12, 36.

λύειν. λύσασαι κόμαν. 15, 134.

νις) ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 47.

λυσσῆν, (doric. pro λυσσᾶν) rabiosum esse, furere. 4, 11.

Λυτιέρσας, nomen viri. θᾶσαι (vide) καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα. 10, 41.

λύχνιον, lucerna. 21, 36.

λύχνος, id. εὐμαρέως ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. 14, 23. οἱ αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51.

λωβᾶσθαι, injuriam inferre, laedere. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. (pro ἀμπέλυς.) 5, 109. δυσμενέων ὅσα (scil. ἄστεα) χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας. 16, 89.

λώϊος, bonus. εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα. (subaud. συμβαίνει) 26, 32. λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις. 29, 11. ἀεί σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν. Ep. 13, 4.

λώπη, vestimentum. ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην. 25, 254.

λῶπος, sagum. κατὰ δεξιὸν ὦμον λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 66.

λῷστα, adv. optime. 14, 3.

λῷστος, optimus. 16, 21.

λώτινος, ex loto factus. κυφίζων ἑτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον. 24, 45.

λωτὸς, herbae nomen. στέφανον λωτῶ (pro λωτῦ) χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43.

M.

μᾶ, adverbium increpandi vel jurandi. μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρωπος.) 15, 89. ὢ μ' αὐτὸν (pro μὰ αὐτὸν) τὸν Πᾶνα. 27, 35.

Μάγνησσος. ἥρωας ἐκαλέσσατο πάντας Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς. 22, 79. (pro Μαγνησίας.)

μάειν, μάεσθαι, summo studio quaerere. εἶδον ἐμαυτὸν ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. (subaud. ἰχθύας ἀγρεύειν. 21; 42. ὑμῖν κῦδος ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς, vobis gloriam peperit Homerus. 22, 218. μέμαεν μιν ἐξερέεσθαι. 25, 64.

μαζὸς, mamma. τί ἔνδοθεν ἅψαο (pro ἥψω, tetigisti) μαζῶν. 27, 48.

μαθεῖν. vid. μανθάνειν.

μαιμώειν, vehementer quaerere. μαιμώων χροὸς ἆσαι. 25, 253.

Μαίναλον, mons Arcadiae. ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. 1, 124.

μαίνεσθαι, insanire. πᾶσαι πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ὡς Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι (περῆσαι nov.) μαινομένῳ ἴκελον. (ἴκελος nov.) 2, 51. ὡς ἐμάνην. 2, 82. ὡς ἐμάνη. 3, 42. κατὰ τήνας τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοῖμαν. 5, 16. ἐπὶ τὶν μεμάνημαι. 10, 31. ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει μαινόμενος. 13, 71. λασῶ μανεὶς ποκα. 14, 9. ὐκ ἔγνω, ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ. 20, 34. μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, (pro αὐτή) μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 26, 15. ἐμαινόμην φιλᾶσαι, desiderio eum osculandi insanivi. 30, 31.

Μαιωτιστὶ, more Scytharum ad Maeotin. 13, 56.

μάκαρ,

μαλακῶ) χόρτοισ καλὰν κώμυθα δίδωμι. 4, 18. ἔρια πατησῆς ὕπνω μαλακώτερα. 5, 51. ὑπεσσῦται χιμαιρᾶν δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν. 5, 57. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός. 5, 98. ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ (pro μαλακῇ) ταὶ πέρτιες ποίᾳ. 6, 45. νιν αἱ σιμαὶ φέρβον μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι. 7, 81. χλωραὶ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ δέδμαντο. 15, 119. πορφύρεοι τάπητες μαλακώτεροι ὕπνω. 15, 125. μαλακὰς ἔρωτας προσηνέει. 17, 51. ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις. 20, 8. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χερὶ κατατρέψοντι (pro ἔψυσι.) 24, 74. δὶς ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνᾳ πόκως πέξαιντ' αὐτοετεί. 28, 12.

μαλακῶς, molliter, suaviter. πίομαι μαλακῶς. 7, 69. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι (pro χρήζωσι) καθεύδειν. 15, 28.

μαλθακός, mollis. φιλῖνος ὁ μαλθακός. 7, 105. κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω, me ex ferreo mollem reddidit. 29, 24.

Μάλιμνον, (nov.) nomen loci. ἐς τὸ Μάλιμνον (vet. habet ἐς τομάλιμνον) ἐλαύνεται. 4, 23.

Μαλίς, nomen Nymphae. 13, 45.

μαλίς, (dor. pro μηλίς) malus, arbor. τᾶ μαλίδι μᾶλα. (scil. κόσμος ἐστὶ) 8, 79.

μάλιστα, maxime. ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε (ταὶ τὰ nov.) μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. (pro ἐφιλήθησαν.) 7, 59. τοῦτο τὸ λαῖον ἀεὶ κάρπιμον ἔστι μάλιστα. 10, 43. ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα. 10, 49. ἢ σὴ φιλότης, καὶ τῶ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα. 12, 21. Μωσάων δὲ μάλιστα τίειν (subaud. χρὴ) ἱερὰς ὑποφήτας. 16, 29. πάντας Πιστῆας λὶς ἄμοτον κεράϊζε, μάλιστα δὲ Βεμβιναίως. 25, 202.

μᾶλλον, magis. ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς. 23, 15. μᾶλλον ἐμ' ἤδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα. 27, 2. μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι, potius semper dominantur. 27, 27

μᾶλον, (pro μῆλον) malum. μᾶλα ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. 2, 120. ἠνίδε, τοι δέκα μᾶλα φέρω. 3, 10. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλών. 3, 41. βάλλει μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα. 5, 88. βάλλει τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισιν. 6, 7. ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. παρὰ πλευρῇσι μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. τᾶ μαλίδι μᾶλα. (scil. κόσμος ἐστὶ) 8, 79. ἔχοισα μᾶλον. 10, 34. ἤρατο ὠ μάλοις. 11, 10. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. (pro ῥέουσι) 14, 38. (Sed locus hic pertinet potius ad μάλα vehementer, inprimis.) μᾶλα τεὰ πράτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49.

μᾶλον, (pro μῆλον) ovis, pecus. ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει. 1, 109. ἐν ὤρεσι (ὤρεσι nov.) μᾶλα νομεύων. 3, 46. ἔχων ἤκατι μᾶλα. 4, 10. μᾶλα νέμων κατ' ὤρεα μακρά. 8, 2. σύννομα

μανιώ-

μανιώδης, insanus. σὺν ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω. 26, 13.

μαννοφόρος, (nov.) catulos pariens. τρέφω τοι ἕνδεκα νεβρώς, πάσας μαννοφόρως. (in vet. est ἀμνοφόρως.) 11, 41.

μαντεύεσθαι, vaticinari, augurari. πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται. 21, 45. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴ τε καὶ ὠκί. 25, 178.

μάντις, vates. τὰν ἀγέλαν χὼ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἄγε Μελάμπους ἐς Πύλον. 3, 43. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων. 6, 23. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται (χροΐξεται nov.) ἁ καλαμαία. (i. e. cicada.) 10, 18. Τηρεσίαν μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα, Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. μάντι Εὐηρείδα. (i. e. Tiresia) 24, 70.

μαραίνειν, contabefacere. καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, (marcescit) ἁνίκα πίπτῃ. 22, 30.

μαρμαίρειν, rutiliare, splendere. πολλοὶ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. 17, 94.

μαρμάρινος. τὤγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) θῆκε τὸ μαρμάρινον. Ep. 10, 2.

μάρμαρος, marmor. χειρῶν εἰ ἔκβαλε (excussit) τυκτὰν μάρμαρον. 22, 211.

μαρύειν, innectere. τῷ περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. 1, 29.

μάσδα, (dor. pro μᾶζα) placenta. ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 34.

μασδὸς, (dorice pro μαζὸς) mamma. ᾇ ῥα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαζε. (nov. ἐθήλαξε.) 3, 16. οὐδὲ φθίμενον μιν ἄτερ μασδοῖο (pro μασδῶ) τίθητι, eum ne mortuum quidem ab amplexu suo dimittit. 3, 48.

μάσσων, major, firmior. αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἀπτόμενος φορέεσκε κόνις. 22, 113. (vet.)

μάσταξ, esca, cibus. μάστακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 39.

μαστίσδειν, (dor. pro μαστίζειν) flagellare. μή τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 108.

μαστὸς, mamma. γαλαθηνοὶ ἄρνες γειναμένης οἷος μαστὸν ποθέοισαι. 18, 42.

μάταν, (pro μάτην) frustra. 14, 28.

ματῆν, requirere ἐξ ἑτέρω ἕτερον ματεῖς. (pro ματεῖς.) 29, 15.

ματεύειν, quaerere, vestigare. τὺ τὰ (κατὰ nov.) χωρία ταῦτα ματεύσεις. 21, 65.

μάτηρ. (pro μήτηρ) ἦνθέ μοι ἁ φιλίστας μάτηρ τᾶσγε ἐμᾶς αὐλητρίδος. 2, 146. δρυμῷ μιν ἔτρεφε (ἔτραφε nov.) μάτηρ. 3, 16. ἁ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας. 3, 45. ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μευ, χἀ μάτηρ. 8, 16. ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο. 8, 89. πατρὸς μῦθων καὶ ματρὸς ἀκούετ. 9, 13. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά. 9, 15. τὸν τεὸν τρέπε λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν

πτύον. 7, 156. μηδὲν μέγα μυθεῦμαι. 20, 21. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας. (pro μεγάλης) 11, 16. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος. 15, 33. ὅσσα (subaud. χρήματα) μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες. 17, 119. δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν. 18, 4. πῶς ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις. 21, 49. ὡς (scil. πέτρως χημάῤῥως) ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 50. ἐκ μεγάλω αἰῶ ὀλίγος γένετ' ἀνδρός. 22, 112. ὤμοσσέ τοι μέγαν ὅρκον. 22, 132. δίνασε σάκος μέγα. 24, 10. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρύραις. 24, 106. ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον. 25, 111. ἐῤῥήξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν (pro μεγάλην) ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας. 26, 34. ἡ μεγάλα (pro μεγάλη) χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. 28, 24. μεγάλα χάρις αὐτῷ. Ep. 17, 10.

μέγιστον, adverb. maxime. 25, 5.

μεθιέναι, omittere. μεθῆς ὕπνω κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

μεθύειν, ebrium esse. ἔσῃ πληγαῖς μεθύων. 22, 98. κἄμμες (pro καὶ ἡμᾶς) χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. 29, 2. χημερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. Ep. 8, 2.

μηδιᾶν, subridere. μ' ἀτρέμας ἦπε σεσαρὼς ὄμματι μηδιόωντι. (pro μηδιῶντι.) 7, 20.

μήζων. ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μήζονα δωσῶ. 27, 59.

μήλιγμα, lenimentum. ὑμῖν λιγεᾶν μηλίγματα μυσᾶν φέρω. 22, 221.

μηλίσσειν, demulcere, benigne excipere. τραπέζῃ μηλίξαντ' ἀποπέμψαι. (scil. ξένως σε χρὴ) 16, 28.

μέλαθρον, vocab. poët. domus. με ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῶτο μέλαθρον. 2, 132. ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγγνοῖσι μελάθροις. 23, 17.

Μελάμπους, nomen viri. 3, 43.

μελάμφυλλος, nigra folia habens. μελάμφυλλοι δάφναι. Ep. 1, 3.

Μελάνθιος, nomen viri. 5, 150.

μελανόχρως, nigrum colorem habens. 3, 35.

μέλας. τὰν (scil. Ἑκάταν) καὶ σκύλακες τρομέοντι (pro τρομῶσι) ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα. 2, 13. τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἅπαν ἐκπέπωκας. 2, 55. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ. (pro ἐστὶ.) 10, 28. ἐντὶ μέλας κισσός. 11, 46. κατήριπεν ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13, 49. χέρες τοι ἐντὶ (pro εἰσὶ) μέλαιναι. 20, 9. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24. ἐκ δὲ χύθη (pro ἐξεχύθη δὲ) μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος. 22, 125.

μελεδαίνειν, curare. τῶ θέρευς (θέρους nov.) ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω. 9, 12. ὃ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. 10, 52.

μελεδωνεὺς, procurator. 24, 104.

μελεδώνη, cura. αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιςάμεναι (ἐπιςάμεναι nov.) μελεδῶναι. 21, 5.

μέλειν, curare, curae esse. μέλεταί οἱ οὔτε τι πήρης. 1, 53. τὶν (pro σοὶ) οὐ μέλει. 3, 52. ἄμμιν ἀσυχία μέλοι. 7, 126. τὶν οὐ μέλοι οὐ μὰ Δί' οὐδέν. 11, 29. αἰεὶ (ἤ τοι nov.) τοῦτο Διὸς κούραις μέλει. 16, 1. τοῖς πᾶσι μέλοι (πᾶσιν ἴκοι nov.) Σικελὴν Ἀρέθοισαν ὑμνεῦν σὺν λαοῖσι. 16, 102. σοὶ τῆνα μεμέλητο. 17, 46. Διὶ Κρονίωνι μέλονται αἰδοίοι βασιλῆος. (in nov. sic reperitur: μέλοντι αἰδοῖοι βασιλῆες.) 17, 73. ᾧ ἔπι (ἐπὶ nov.) πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώιναις. 26, 36.

μέλημα, cura. 14, 2.

μέλι, mel. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν ςόμα γένοιτο. 1, 146. ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο 3, 54. ςασῶ τῷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἐχοίσας. 5, 59. ῥεῖτω χἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. 5, 126. κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν. 8, 83. ὅσσα ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος. (scil. γίγνονται.) 15, 117. ἐκ ςομάτων ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ. (sic in nov. est. vet. autem legit μελικήρω.) 20, 27.

μελίγηρυς, suavi voce praeditus. ἀηδονίδες μέλπουσαι ςόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12.

μέλιδμα, (pro μέλισμα) canticum. 20, 28. Sic in quibusdam vetustis edd. legitur, item μέλισδμα.

μελιηδὴς, suavis, dulcis. μελιηδέα ποίην λειμῶνες φέρουσιν. 25, 15.

μελίκηρον, favus. (vet.) ἐκ ςομάτων ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω. (in nov. est μέλι κηρῶ.) 20, 27.

μελικτὰς, cantor. 4, 30.

Μελιξὼ, nomen foeminae. Μελιξοῦς. (scil. μάτηρ ἦνθε.) 2, 146.

μελίπνους, dulce sonans. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν. 1, 128.

μελίσδειν, (pro μελίζειν) canere, modulari. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἁ πίτυς τήνα μελίσδεται. 1, 2. ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο. 7, 89. ἆδύ μοι τὸ μέλιδμα (μέλισμα nov.) ἢν (pro ἐὰν) σύριγγι μελίσδω. 20, 28. ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων βουκολικοὺς ὕμνους. Ep. 2, 1.

μέλισμα, canticum, carmen. Θεσσαλικόν τι μέλισμα. 14, 31. ἁδύ μοι τὸ μέλισμα. (nov. sed vet. habet μέλιδμα.) 20, 28.

μέλισσα. ὧδε καλὸν βομβεῦντι (pro βομβοῦσι) ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5, 46. αἴθε γενοίμαν ἁ βομβεῦσα (ἀμβομβεῦσα nov.) μέλισσα. 3, 13. ὡς νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι. 7, 81. μελισσᾶν (pro μελισσῶν) κηρία φερβόμενος. 7, 84.

84. πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7, 142. ἔνθα μέλισσαι σίμβλα πληρῦσιν. 8, 45. ὔτε μελίσσαις ἄνθεα. (fcil. γλυκερώτερά ἐςι) 9, 34. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα. 19, 1. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα. 19, 6. τὺ ὐκ ἴσος (ἴσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις; 19, 7. ἄνθεα εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42.

μελίτεια, genus herbae. εὐώδης μελίτεια. 4, 25. ταῖσι ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι ἁ μελίτεια φέρβεσθαι. 5, 130.

μελιτώδης, melleus, fuavis. μελιτῶδες, appellatio Proferpinae. 15, 94.

μελίχλωρος, mellis colorem habens. ἐγὼ μόνος μελίχλωρον. (fcil. σὲ καλέω.) 10, 27.

μελιχρὸς, id. αἱ μελιχραί. (fcil. δριμακίδες ἐντί.) 5, 95.

μέλλειν. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν ἁ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύιδρις ἀοιδός. 15, 96. τὰ ὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν. 22, 181. μέλλε (pro ἔμελλε) κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα. 22, 209. οἶδα τὸ μέλλον. 23, 27. νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. τεῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὠρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν. 24, 77.

μελλέσκειν, verb. poët. pro μέλλειν. τὸ τρίτον αὖ μελλέσκον (futurus eram, parabam) αὐερύειν. 25, 240.

μελλόγαμος. γάμβρω μελλογάμω, qui fponfi futuri erant. 22, 140.

μέλος, carmen. αἴ τι Μενάλκας πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος. 8, 34. τι κέρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. 10, 22. ἀηδὸν πᾶσαι ἧς ἓν μέλος. 18, 7. ἐαρινοὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

μέλος, membrum. σφέων Κρονίδας μελέων ἐξήλατο γῆρας. 17, 24. κατὰ πάντων νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. 17, 63. βυλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 273. ἀμφεθέμην. (fcil. δέρμα λέοντος.) 25, 278. χλωροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν. 27, 66.

μέλπειν, cantare. κρέσσον μελπομένω (pro μελπομένυ) τεῦ ἀκυέμεν, ἢ μέλι λείχειν. 8, 83. ἀηδονίδες μέλπυσαι τόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12. κηροδέτῳ πνεύματι (i. e. fiftula) μελπόμενος. Ep. 5, 4.

μελύδριον, carmen breve. πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. 7, 51.

μεμνᾶν, (nov.) pro ὑπομιμνήσκειν, admonere, commonefacere. μέμνα με. (pro quo in vet. μέμναμαι legitur.) 5, 40.

μεμνᾶσθαι. vid. μνᾶσθαι.

μέμφεσθαι, conqueri, expoftulare. ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψωμ' (μέμψομαι nov.) οἷα με ποιεῖ. 2, 9. μέμφομαι αὐτᾷ. 11, 67. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ. 19, 5. μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. 21, 26.

Μενάλκας, nomen viri. μᾶλα νέμων

ἐς

ἐς μέσον θὲς πάλιν. 15, 27. ἤδη βαστάζεσι Συρακόσιοι μέσα δῶρα. 17, 78. ὑμνέομες Πολυδεύκεα χῆρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοέοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3. ὁ δ' ἐς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς. 22, 183. ἐρεισάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων ὑδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 50. καὶ τώδ' ἀγείρεσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε νυκτὶ μέσᾳ. (pro μέσῃ.) 24, 90.

Μεσσάνα, nomen urbis. 22, 158.

Μεσσάνιος. 22, 208.

μεσσηγὺς, adverb. in medium. 25, 237.

μέσσος. (pro μέσος) ἆης Ἠδωνῶν ἐν ὤρεσι χεύματι μέσσῳ. 7, 111. ὕδατι ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. 13, 43. θεῖξ ἀνὰ μέσσον. 14, 9. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω, καὶ πύματος, καὶ μέσσος. 17, 4. ὐδεὶς ἐν μέσσῳ γείτων. 21, 17. ὕπνων ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ φάτνη. (scil. ἐφάνη) 22, 21. ἐς μέσσον σύναγον, in medium sunt congressi. 22, 82. μέσσας (pro μέσσης) ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν. 22, 104. μέσσης ἐξηρώησε κελεύθε. 25, 189.

μέσφα, donec, usque. 2, 144.

μεταΐσσειν, irruere. μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῶ. 22, 201.

μεταμώνιος, irritus. τὰ ὐκ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θῆσειν. 22, 181.

μεταπρέπειν, excellere. πᾶσιν μετέπρεπον (excellebant, scil. ταῦροι) ἠλιπόδεσσιν. 25, 131.

μετάρσιος, sublimis, suspensus. ναῦς ἅρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων. 13, 68.

μεταυτίκα, statim. 25, 222.

μετεῖναι, apud aliquem esse. ἀνθρώποισι μετέμμεναι. (pro μετεῖναι.) 25, 79.

μετειπεῖν, loqui, dicere. Λυγκεὺς μετέειπεν. 22, 144.

μετόπισθε, retrorsum. 25, 95.

μετόπισθεν, pone, post. 25, 160.

μετρεῖν, metiri. ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν. 10, 39. ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. 16, 35. ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν. 16, 60.

μέτριος, moderatus. Ep. 12, 3.

μέτρον. μάλα σφισὶ πίονι μέτρῳ ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. 7, 33.

μέτωπον, frons. ἐκ μετώπω (pro μετώπε) ἱδρώς μευ κοχύεσκεν. (κοχύδεσκεν nov.) 2, 106. μοι λασία ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον (pro τὸ ἕτερον) ὡς μία μακρά. 11, 31. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24. πᾶν ἀπέαυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. 22, 105. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ στιβαρὸν μέτωπον. 25, 144.

μευ. (pro ἐμοῦ) ἐκ μετώπω ἱδρώς μευ κοχύεσκεν. (κοχύδεσκεν nov.) 2, 107. μευ μεμναμένος, εἴ φιλέεις με. 3, 28. τύ μευ λόγον ὐδένα ποιῇ. 3, 33. ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. 3, 37. φείδευ τᾶν τοκάδων μευ. 8, 63.

 πρὸ

πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα. 10, 14. ὐδέν πα ποχ᾽ ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ. 11, 68. φασῶ, τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν. 11, 70. τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς. 15, 31. μὴ τύ μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα. 20, 5. βαδίζω ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. 23, 23. τὸ στόμα μευ πλύνω. 27, 5. καί μευ κατεσίναξε. 30, 32.

μέχρι, usque ad, donec. μέχρι συνηλοίησε παρήϊα. 22, 128. μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης. 25, 31.

μέχρις, id. 25, 270.

μηδαμὰ, nusquam. Ep. 8, 2.

Μηδεία, nomen foeminae. φάρμακα ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας. 2, 16.

Μήδειος, nomen viri. Ep. 18, 2.

μηδείς. μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. 9, 5. μηδεὶς τὰ θεῶν (subaud. ἔργα) ὀνόσαιτο. 26, 38. ὅππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν. 29, 13.

μηδέποτε. (vet.) 15, 148. v. ποτενθεῖν.

μηκὰς, balans, epitheton caprarum. ὅκκ᾽ ἐσορῇ τὰς μηκάδας. (subaud. αἶγας.) 1, 87. σίττ᾽ ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε. 5, 100.

μηκέτι. μηκέτ᾽ ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30. μηκέτι μηδὲ σὺ τὸν ἀδέα φιλέοις. 20, 44.

μῆλον, malum. 12, 3.

μῆλον, ovis. μυρία ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα. 16, 39. ἀνάριθμοι μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι. 16, 91. πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνίοντα. 25, 86. ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν. 25, 119.

μὴν, mensis. τὸν Ἄδωνιν ἀπ᾽ ἀενάω Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι. 15, 103. ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς. 16, 51. ὅπω μῆνας ἄγων ἔκαμ᾽ ὠρανός. 16, 71.

μὴν, tamen, vero. καὶ μὴν φοίνικας ἀποτέμνεται. 17, 86. ὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχεν. 25, 221. καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16. ἔτι μὴν ἔτι χρησίμη καλεῖται. Ep. 18, 4.

μηνίειν, irasci. ἀθανάτων τιν᾽ ἰίσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μηνίσαντα φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 200.

Μήνιος, nomen loci. Μηνίω ἂν μέγα τῖφος. 25, 15.

μηνύειν, indicare. πάντα τεῷ μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 38.

μήποτε. ἄνδρας ὁρῶ, τὼς (pro οὕς) μήποτ᾽ ὄπωπα. 22, 55. μήποτ᾽ ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι. 22, 134.

μήρινθος, funiculus piscatorius. μήρινθοι. 21, 12.

μηρίον. πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει. 17, 126.

μηρὸν, femur. πλευρῇσι μῆρ᾽ (pro μηρὰ) ἐφύλασσον. 25, 269.

μηρὸς, id. σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω. 30, 19. γυμνὸν, τὸν (pro ὃν) εἶχε, μηρὸν ἐμαινόμην φιλᾶσαι. 30, 30.

μήτηρ,

μήτηρ. μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς. 17, 123. εἰ ματέρι τίκτει ὁμοῖον. 18, 21. ἄλλος αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ ματέρας ἦει. 25, 104. μάτηρ Νομαίη. (subaud. μοι ἐςὶ.) 27, 41. γυνὴ μήτηρ. 27, 65.

μιαίνειν, polluere. ἐπὶ νεκρῷ εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. 23, 56. εἵματα καλὰ μιαίνεις. 27, 52.

μιγνύναι, miscere. ἄλεσσι μεμιγμένον θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐςεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 95.

Μιδεᾶτις, cognomen Alcmenae. Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας. 13, 20. Ἡρακλέα ἁ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 1.

μικκὸν, adverb, paulisper. 5, 66.

μικκὸς, parvus. μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ. 8, 64. τῶ μικκῶ (pro τοῦ μικκοῦ) παρεόντος. 15, 12. τὸν μικκὸν λαβοῖσα. 15, 42. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 1.

Μίκων, nomen viri. τὰ Μίκωνος αἰεὶ φοιτῶσαι. 5, 112.

Μίλατος. (pro Μίλητος.) ἁ Μίλατος ἐρεῖ. 15, 126. οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων. 28, 21.

Μίλητος, nomen urbis. ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός. Ep. 7, 1.

Μίλων, nomen viri. ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων. 4, 6. πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. 4, 11. ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν. 8, 47. λέγε Μίλω. (in nov. est Μίλων', utrumque pro Μίλωνι.) 8, 51. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω. 10, 7. ὦ Μίλων. 10, 12.

μιμνάσκεσθαι, (pro μιμνήσκεσθαι) recordari. ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος ἡρώων. 13, 27.

μίμνειν, manere. κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ μίμνοντι. (pro μίμνουσι.) 16, 11. ἄκλητος ἐγὼ μίμνοιμι. 16, 106. μίμνε, τάλαν. 27, 56.

μιμνήσκεσθαι, recordari. εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι. 25, 173.

μιν. (pro αὐτὴν.) ὥς μιν (sed in nov. hic pro μιν est κεν) ἀμέλξας. 1, 143. ἄλλοκά μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω. 4, 17. μιν ἁρπάξασα. 17, 48. Εὔνικα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. 20, 1.

μιν. (pro αὐτὸν.) ἀμφί μιν δύ' ἀλώπεκες. 1, 48. δρυμῷ μιν ἔτρεφε (ἔτραφε nov.) μάτηρ. 3, 16. οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι. 3, 48. οὐδέ κέ τις μιν ἠγνοίησεν ἰδών. 7, 13. καί μιν πάντ' ἐδίδαξε. 13, 8. δειδιότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χώρῳ ἐνὶ στεινῷ. 22, 93. ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε. 22, 103. ἴομεν μάλα πρός μιν. 25, 60. μέμαέν μιν ἐξερέεσθαι. 25, 64. εἴ μιν ἐπαθρήσαιμι. 25, 215. ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται. Ep. 7, 3. ἦ ῥά μιν αἱ Μῶσαι καὶ

 ὁ Δά-

memoria. καὶ οἱ μνᾶστιν ἀεὶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω. 28, 23.

μνηστεύειν, nuptias ambire. 22, 155.

μνηστὴρ, procus. 27, 23.

μνῶοντο. (pro ἐμνῶντο.) vid. μνᾶσθαι.

μογεῖν, laborare, perpeti. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν ὤρεα καὶ δρυμώς. 13, 66. μυρμάκων ἅτε πλῶτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων. 17, 107. ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας, (subaud. κατὰ) cum spinis dorsi defatigati essent. 24, 32. μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν. 26, 28.

μογοστόκος, obstetrix. 27, 29.

μοῖρα, Parca, fatum. τὸν αὐτῶ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας. 1, 93. τὰ λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρᾶν. (pro Μοιρῶν.) 1, 140. ναὶ μοίρας, per Parcas. 2, 160. ὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις, ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει. 24, 69.

Μοῖσα. (pro Μῦσα.) σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι. 1, 144. καί τιν' ὁδίταν ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. 7, 12. ἐγὼ μοισᾶν (pro μουσῶν) καπυρὸν στόμα. 7, 37. μοισᾶν ὄρνιχες. (i. e. poetae) 7, 47. ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις. 7, 95. γινώσκειν οἶμαι τὸ καλῶς (subaud. τοῦτο τὸ φάρμακον) ἰατρὸν ἐόντα, καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις. 11, 6. ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι. 16, 58. δίζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔλθω σὺν μοίσαις. 16, 69. ἐς καλεύντων (pro καλούντων, scil. δώματα) θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν. 16, 107. εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι. 17, 1.

μολεῖν, venire, vadere. μολοῖσα (pro μολῦσα) τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. 2, 96. αἰ καὶ τὺ μόλῃς. 5, 55. ἀπ' ὑλήεντω μολοῖσα. 20, 38.

μόλις, vix. 15, 4.

μολύνειν, contaminare. τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει. 5, 87. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. 20, 10.

Μόλων, nomen viri. 7, 125.

μόνον, adverb. solum, saltem. 27, 15.

μόνος. ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 34. μόνας (pro μόνης) σέθεν ὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα. (pro λησόμεθα, obliviscemur.) 4, 38. ἐγὼ μόνος μελίχλωρον. (subaud. αὐτὴν καλέω.) 10, 27. ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα. (pro μόνη) 11, 67. ὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. ἕρπεις καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα ἡμιθέων μονώτατος. 15, 137. Εὐνίκα μόνα (in nov. est μόνον) τὸν βωκόλον ὐκ ἐφίλασεν. 20, 42. ἁ πενία μόνα (pro μόνη) τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1.

μονώτατος. vid. μόνος.

μορμὼ, strix, larva. 15, 40.

μόρος, fatum, mors, strages. ἰχθῦς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι (in nov. est κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ) φίλων μόρον ἀγγέλλοντας τέκνοις. 16, 86.

24, 81. ἀργαλέον μάλα μόχθον. 25, 274.

μοχλὸς, cardo, pessulus. ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ. 2, 127.

μυελὸς, medulla. νάσω Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. (scil. ἔκτισε.) 28, 18.

μυθεῖσθαι, dicere, narrare. ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο. 2, 154. μηδὲν μέγα μυθεῦ. (pro μυθοῦ, loquere.) 10, 20. ὐ μέγα μυθεῦμαι. (pro μυθοῦμαι.) 10, 21. εὐθὺς μυθεῖται. 16, 18. ἁπτομένα γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων. 24, 6. ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν. 25, 166. σάφα μυθήσασθαι. 25, 198.

μυθίζειν, id. τοιάδε μυθίζοισα. (dorice pro μυθίζουσα) 20, 11. χείλεσι μυθίζοισα (in nov. est μυχθίζοισα.) 20, 13.

μυθίσδειν. (pro μυθίζειν.) τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν (pro μυθίσδειν) τᾷ ματρί. 10, 58.

μῦθος. τᾷ δώλᾳ (δώλᾳ nov.) τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα. 2, 94. ἑζόμενος φάτο (pro ἔφατο) μῦθον. 2, 113. τὸν χὠ Δάφνις τοιῷδ᾽ ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. 9, 13. ὡς μῦθος, ut fama est. 15, 107. χάρις οὐχ ἕσπετο μύθοις. 22, 168. πάντα κἠν (pro καὶ ἐν) μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀπειρής. 23, 61. ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162. ἀκούοντες μῦθον. 25, 186. μὶν τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. 25, 192. ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω. 27, 10. πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. 27, 11. πατρὶ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω; 27, 38.

μυκᾶσθαι, mugire. ταὶ δαμάλαι μυκώμεναι. 4, 12. μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 37. κόχλον ἑλὼν μυκάσατο (pro ἐμυκήσατο, insonuit) κοῖλον. 22, 75. μάτηρ μυκήσατο. 26, 20.

μυκηθμὸς, mugitus. τείνοντο πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 98.

μύκημα, id. 26, 21.

Μυκήνη, nomen urbis. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνης. 25, 171.

μυκητὴς, mugiens. μυκητᾶν (pro μυκητῶν) ἐπίουρε βοῶν. 8, 6.

μύλλειν, molere, de congressu Venereo dictum. τὸ γερόντιον ἦ ῥ᾽ ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα. 4, 58.

Μύνδιος, Myndo ortus. ὁ Μύνδιος Δέλφις. 2, 29. πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. 2, 96.

μύρεσθαι, lamentari. μηδ᾽ ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος. 16, 31.

μυριὰς, decem millium numerus. τρεῖς χιλιάδες (scil. πολίων) τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν. (scil. ἐνδέδμηνται.) 17, 83.

μυρίκη, myrica. ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι. 1, 13. et 5, 101.

μυρίος, infinitus, immensus.

N. νάειν,

N.

νάειν, fluere. αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσοῦντος. (scil. βόσκονται.) 25, 9.

ναὶ, (pro νὴ) adverbium jurandi. ναὶ τὸν γλυκὺν ἔρωτα. 2, 118. ναὶ μοίρας. 2, 160. ἥξω, ναὶ τὸν Πᾶνα. 4, 47. πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 5, 141. εἶδον, (vidi) ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε. 6, 21. ναὶ τὰν πότνιαν. (i. e. Proserpinam.) 15, 14. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὕδσων. 24, 73. φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 20. ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 50.

ναὶ, utique, sane. ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνόχεσσιν ἔχω γέ (τέ nov.) νιν. 4, 54. ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ, Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ τὸ πλέον ἰθύνῃς. 5, 70. ναὶ καλὸν εἶπας. 15, 38. ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν εἰσιδέειν. 25, 43. ναὶ μὰν φασὶ, γυναῖκας ἑοὺς τρεμέειν παρακοίτας. 27, 26.

ναίειν, habitare. ἀγχίθυρος ναίοισα. (pro ναίουσα.) 2, 71. ὁπόσσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ. 16, 5. ἄστεα προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις. 16, 88. ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ εὐόπεδον μέγα Τυδεὺς ναῖε. (pro ἔναιε, tenebat, possidebat.) 24, 129. οἱ ἕθεν (pro οὗ) ἀγχίμολοι ναῖον. (pro ἔναιον, habitabant.) 25, 203.

Ναῒς, nomen Nymphæ. νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν. 7, 93.

νάκος, pellis, vellus. τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. 5, 2. τὸν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 9. ὑπὸ σὺς πέπλως ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω. 27, 53.

νᾶμα, aqua, fluentum. Τετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες νᾶμα. 7, 116. αἶρε τὸ νᾶμα, affer aquam. 15, 27. ὡς νᾶμα φέρει. 15, 30. πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν κυάνεον. 17, 48.

νᾶμα, (pro νῆμα) filum, stamen. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. (pro καταστρέψουσι) 24, 74.

ναὸς, templum. μὲν ἁρπάξασα ἐς ναὸν κατέθηκας. 17, 50.

νάπος, saltus. ἀπ' Οὐλύμπω μολοῖσα Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε. 20, 39.

ναρκᾶν, torpere, stupere. ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. 27, 50.

νάρκη, torpor. ὁ ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη. 7, 124.

νάρκισσος, narcissus. 1, 133.

νᾶσος, (pro νῆσος) insula. ἔνθ' (pro ἐνθὲ, veni) ἐπὶ νᾶσον τὰν Σικελάν. 1, 124. ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι. (in nov. leg. κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ) 16, 85. τορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω. (pro νάσου) 6, 33. ὡς ἄρα νᾶσος ἔειπεν. 17, 71. σημαίνει νάσοις Κυκλάδεσσιν, Cycladibus insulis imperat. 17, 90. νάσω (pro νάσου) Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. (scil. ἔκτισε.) 28, 18.

νάσσειν, coacervare, constipare.

νέκυς,

νέκυς, mortuus. τὰν (pro ἣν, scil. Ἑκάταν) καὶ σκύλακες τρομέοντι (pro τρομοῦσι) ἐρχομέναν νεκύων ἀνὰ ἠρία. 2, 13. δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὰς αἰῶνας ἔκειντο. 16, 43. ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκω εἷς. 22, 177.

Νεμέη, nomen loci. ὅππως εὔδδρυ Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον. 25, 182.

νέμειν, habitare. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην. 25, 171.

νέμειν, pascere. οὐκέτι λῶντι (pro λῶσι, volunt) νέμεσθαι. 4, 14. ὧδε νέμεσθε. 5, 100. μᾶλα νέμων κατ' ὤρεα μακρά. 8, 2. χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8, 40. Πρωτεὺς φώκας ἔνεμε. 8, 52. ταῦροι, καλὰ νέμεσθε, ἵνα παρθένω ἄλσεα δεῖξω. 27, 47.

νέμειν, tribuere. ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἰοῦσιν. 17, 69. γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1.

Νέμεος. ὄλεσσεν αἰνολέοντα κοίλην αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος. 25, 169. οὗτός τοι Νεμέω γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος. 25, 280.

νεμεσᾷν, indignari, irasci. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα. 27, 62.

νεμεσσατὸς, odiosus. Κύπρι νεμεσσατά. (pro νεμεσητή.) 1, 101.

νενάσθαι. vid. νάσσειν.

νεογιλὸς, recens natus. εὖ κύων ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα. 17, 58.

νεόγραπτος, recens pictus. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω (pro νεογράπτου θαλάμου) χορὸν ἐστάσαντο. 18, 3.

νεόδρεπτος, recens decerptus. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν, sacra aris imposuerunt, quae ex recens decerptis frondibus erant exstructae. 26, 8.

νεόκλωστος, recens nendo contextus. ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος. 24, 44.

νεολαία, juventus. 18, 24.

νέος, juvenis. τὰ νέα τρέφεται. 8, 42. ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. (pro βόσκουσι.) 13, 26. Ἡρακλέης ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ, ἐτρέφετο. 24, 101. ἦλυθέ τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμήν. 25, 164. εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ. 29, 10. τοῖς νέοισιν ἄδετο. Ep. 16, 5.

νέος, novus, recens. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον. 7, 16. ὁ κλαῦσε νέον φόνον. 23, 55. νέον φάος ὄψεαι (pro ὄψῃ, videbis) υἷας. 27, 31.

νεοσσὸς, pullus. δύο κατέκοψα νεοσσώς. (dorice, pro νεοσσούς.) 14, 14.

νεοτευχὴς, nuper fabricatus. δωσῶ τοι κισσύβιον νεοτευχές. 1, 28.

νεότης, juventus. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24, 131.

νεότματος, (pro νεότμητος) recens abscissus. ἐν νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι. 7, 134.

νιν.

νιν. 1, 151. δῶρον ἐμίν νιν (scil. τὴν σύριγγα) ἔλιπεν. 4, 30. τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχει νιν. (scil. τὴν πόρτιν.) 4, 54. ὑφεῖλέ νιν. (scil. τὴν κυκλάμινον. Sed hic vet. pro νιν habet νυν.) 5, 123. τύ νιν (scil. Γαλάτειαν) ὀ ποθορῆσθα. (ποθόρησθα nov.) 6, 8. τά νιν (scil. Galateam) καλὰ κύματα φαίνει. 6, 11. σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί. 6, 29. πρώαν νιν (scil. τὴν σύριγγα) συνέπαξα. 8, 23.

νιν. (pro αὐτό.) 1, 150.

νιν. (pro αὐτὸν) φαίης κεν γυίων νιν (scil. τὸν ἄνδρα) ὅσσον σθένος ἐλλοπιεῦειν. 1, 42. ὥς νιν ἴδω. 2, 9. νῦν νιν ἐκ θυέων καταδύσομαι. 2, 10. κῆπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον. 2, 100. ἐγώ νιν (ut nov. legit, sed in vet. est μιν) ὡς ἐνόησα. 2, 103. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέ ποκ' ἤνθεν. 2, 157. ἄγων νιν (scil. τὸν βωκόλον) ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων. 4, 6. τὺ κάλει νιν. 5, 66. ὥς τέ νιν (scil. τὸν αἰπόλον) σιμαὶ φέρβον μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι. 7, 80. κῶθεν ἄμμες νιν (scil. Ἄδωνιν) ἔξω οἰσεῦμες. (pro οἴσομεν, feremus.) 15, 132. νιν (scil. Τηρεσίαν) ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. Αὐτονόα πρώτα νιν (scil. Πενθέα) ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα. 26, 12. χάλκεόν νιν (scil. Ἐπίχαρμον) ἀντ' αὐτοῦ κλαδινοῦ τὸν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 3.

νίπτειν, lavare. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι. 15, 32.

Νισαῖοι, appellatio Megarensium. 12, 27.

νίσσεσθαι, (nov.) ire, redire. τεῦ ποσὶ νισσομένοιο. (pro quo vet. habet νεισσομένοιο.) 7, 25.

νίτρον, nitrum. νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. 15, 16.

νιφόεις, nivosus. προφυγοῦσα Ἀργὼ νιφόεντος ἀπαρτηρὸν στόμα Πόντου. 22, 28. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος θήκατο. 26, 33.

νοεῖν, cogitare, animadvertere, videre. ἐγώ μιν (νιν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ. 2, 103. τάχα κρᾶναν ἐνόησεν ἡμένῳ ἐν χώρῳ. (ἡμένῳ ἐν χόρτῳ nov.) 13, 39. ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι, vir, qui sentire possit. 17, 15. ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε, cum ipsum deficere sentiret. 22, 103. Διὸς νοέοντος ἅπαντα. 24, 21. οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἴδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες. (scil. εἰσὶ) 24, 38. ἅτι θεοὶ νοέοντι (pro νοοῦσι, cogitant, decernunt) πονηρόν. 24, 67. τοὺς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν. 25, 68. τὸ μὲν αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας. 25, 194. νωσάμενος. (pro νοησάμενος) 25, 263. ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι. (ut cogitarem, consilium caperem.) 25, 276. τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω. 27, 46.

νόημα, cogitatum, mens. δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

νοήμων, prudens, intelligens.

διώκῃ κύματα. 7, 53. χάλκυόνες τορεσεῦντι (pro καὶ ἀλκυόνες τορέσουσι) τὸν νότον. 7, 58. Ἐλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι. 13, 29. νέφη ὑδατόεντα ἐν ὠρανῷ ἐλαυνόμενα προτέρωσε νότοιο (pro νότου) βίῃ. 25, 91.

νῦς. τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις (ἔχεις nov.) νῦν. 11, 74. τίν᾽ ἔχεν (pro ἔχειν) με δοκεῖς νῦν. 14, 21. ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ᾽ ᾧ νῦς. 21, 33.

νῦσος, (pro νόσος) morbus. 25, 121.

Νύμφα. (pro Νύμφη) Νύμφα. (in vocativo) 3, 9. ὦ κυανόφρυ Νύμφα. 3, 19.

νύμφα,(pro νύμφη)sponsa,nupta. σὺν κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφόβησε. 2, 137. ὥτω (ὡς nov.) καὶ νύμφα γαμεθεῖσ᾽ (γαμηθεῖσα nov.) ἀκάχειτο. 8, 91. χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ. 18, 49.

Νύμφη. ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, (pro τῶν νυμφῶν) per Nymphas. 1, 12. πᾶ ποκα νύμφαι; 1, 66. ἔκλυσε δίνα τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ὠ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. 1, 141. ὠ νύμφας, non, per Nymphas. 4, 29 ἀνίκ᾽ ἔθυσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 12. ὠ μὰν, ὥτ᾽ αὐτὰς τὰς λιμνάδας νύμφας. 5, 17. τασῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς νύμφαις. 5, 54. θύσας ταῖς νύμφαις. 5, 140. πρὶν ἤ γ᾽ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνόν. 5, 149. πολλὰ Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν᾽ ὤρεα βωκολέοντα ἐσθλά. 7, 92. τὸ ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον. 7, 137. Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι. 7, 148. ὕδατι ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο, Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις. 13, 43. 44. Νύμφαι σφετέραις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι δακρυόεντα. 13, 53. λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι ἀδύ τι μοι. Ep. 5, 1.

νύμφη, sponsa. πᾶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίαις χαλεποί. 22, 145.

νυμφίος, sponsus. τᾶς ὤτις ἀρήω (ἀρήων nov.) νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ᾽ ἀγοστῷ. 17, 129. ὠκ ἔοικε μνηστεύειν ἀλόχως, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι. 22, 155. νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν. 22, 179.

νύξ, nox. κῆμαν ἐν κλιντῆρι δέκ᾽ ἄματα καὶ δέκα νύκτας. 2, 86. ἐὰν φίλος αὐτίκα νυκτός. 2, 116. ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ᾽ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται (χροΐζεται) ἁ καλαμαία. 10, 18. κῆμαυτὸν ἀείδων πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. 11, 40. ἄδιον ἐν τὤντρῳ (pro τῷ ἄντρῳ) παρ᾽ ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς. 11, 44. πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77. ἤλυθες, ὦ φίλε κῶρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ. 12, 1. πότνια νύξ. 18, 27. μώνη ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45. ὀλίγον νυκτός. 21, 4. ψεύδονται (ψεύδοντο nov.) πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν. 21, 22. χρόνον αἱ νύκτες ἔχοντι. (pro ἔχουσι.) 21, 25. λέγε

μοι

Ασσυ-

ὀδύνη.

ἄδων γαῖαν πατεῖ ὐδεμί' ἄλλα. (in nov. hic versus ita legitur: οἵα γαῖαν Ἀχαιΐδα ὐδεμία πατεῖ ἄλλα.) 18, 20. τοιόσδ' (subaud. εἰμὶ) οἷος (in nov. est. οἷον) δρᾷς. 22, 59. ὑμῖν ἐγὼ λιγεᾶν μελίγματα μυσᾶν, οἷ' αὐταὶ παρέχοντι, τοῖα φέρω. 22, 222. οἷον τῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. πολλά, οἷα γυναῖκες φορέοισιν ὑδάτινα βράκη. (scil. ἐκτελέσας.) 28, 11.

οἷος, pro οἷός τε, id est δυνατὸς, qui possit vel valeat aliquid efficere vel praestare. 17, 13.

οἷος. pro ὡς, quam. ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. 14, 59.

οἷός τε. (i. e. δυνατός.) 17, 15.

ὄϊς, ovis. τὺ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. ὁππόκα πεξῶ τὰν οἶν (pro ὄϊν) τὰν πέλλαν. 5, 99. ταῖσιν ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι ἁ μελίτηα φέρβεσθαι. 5, 130. ἃ (scil. κύων) τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός. 6, 10. ποιμὰν ἠροπόκων ὀΐων. 8, 9. ἔνθ' ὄϊς. (in plural. pro ὄϊες.) 8, 45. ἔχω πολλὰς ὄϊς. (pro ὄϊας.) 9, 17. ὑπολείπῃ, (relinqueris, 2. sing. praes. med.) ὥσπερ ὄϊς ποίμνας. 10, 4. πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' αὔλιον nov.) αὐταὶ (id est, solae, sine pastore seu duce) ἀπῆνθον, χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός. 12, 4. γαλαθηναὶ ἄρνες γηναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι. 18, 42. ὄϊες κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο. 25, 99.

οἴσειν. vid. φέρειν.

ὀϊστός, sagitta. ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν. 24, 105. τῷ ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον. 25, 235.

οἰστρεῖν, oestro agitari, furere. ἐκ θαλάσσας οἰστρεῖ, ex mari furibunda prosilit. 6, 28.

οἴχεσθαι, abire. ᾤχετ' ἔχων Ἔρως ταχινὰς φρένας. 2, 7. ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων. 2, 152. αὐτὸς (αὔτὸς, nov.) ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν. 4, 5. ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων. 4, 6. κᾤχετ' (pro καὶ ᾤχετο) ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τυτόθε μᾶλα. 4, 10. οἴχῃ (abis, recedis) εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 23. κᾤχεθ' (pro καὶ ᾤχετο) Ὕλας ὁ ξανθός. 13, 36. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα. 22, 167. ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον. 24, 99. οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Ep. 6, 3. ἀνίκα τήνας ὀστέον ὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας. (pro οἰχομένης.) Ep. 6, 6.

ὄκα, (pro ὅτε) quum, quando. ὄκα Δάφνις ἐτάκετο. 1, 66. ἔγνων πρᾶν, ὄκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με. 3, 28. Ἱππομένης, ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι. 3, 40. ὄκα τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας. 4, 27. ὄκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα. 5, 133. ὄκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα. 5, 134. ὄκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8. ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 22. ὄκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. 12, 16. ὄκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βωλάν. 17, 14.

21, 4. ἐκ μεγάλω αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς. 22, 113. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν. 22, 180. ἡ μεγάλα χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. 28, 25.

ὀλισθεῖν, cadere, penetrare. ὤ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν ὀκρυόεν. 25, 230.

ὀλλύναι, perdere, amittere. τὸ τ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις. 2, 53. οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε (pro ὤλεσε, interſecerit) θηρίον. αἰνολέοντα. 25, 167. μὴ χρόα καλὸν ὀλέσσω. (pro ὀλέσω.) 27, 30.

ὄλλυσθαι, perire. κακῶς ἁ πέρτις ὄλοιτο. 4, 52. καλός μοι ὤλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. 27, 9.

ὀλολυγὼν, nomen avis cujusdam. 7, 139.

ὀλολύζειν, ululare, magna voce exclamare. Κίως ὀλόλυξεν. 17 64.

ὀλοοίτροχος, totus rotundus. πέτροι ὀλοοίτροχοι. 22, 49.

ὀλοὸς, perniciosus, noxius. ἤρατο οὔ τι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις, ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. 11, 11. σπήλογγα φυγὼν ὀλοοῖο (pro ὀλοοῦ) Κύκλωπος. 16, 53. εἰπὲ, ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες 25, 181. ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον. (ſpeculabar. 1. ſing.) 25 214.

ὅλος. οὕνεκ' ἐγὼ μὲν τὶν ὅλος ἔγκειμαι. 3, 33. καὶ ἢν (pro ἐὰν) ὅλον αὐτὸ (ſcil. τὸ φάρμακον) λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. 23, 25. οὐχ ὅλας (pro ὅλης) φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4. ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Ep. 16, 6.

ὀλοσχερὴς, integer. σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερὲς (ſcil. βάκτρον) ἔσπασα ῥίζῃς. 25, 210.

ὀλοφυγδὼν, pustula. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30.

ὀλοφώιος, noxius, perniciofus. βόσκει (ſcil. Ἆπις) λύκων ὀλοφώιον ἔρνος. 25, 185.

ὄλπα, (dor. pro ὄλπη) lecythus. παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. 2, 156.

Ὄλπις, nomen viri. 3, 26.

ὄλπις, lecythus. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζύμεναι. 18, 45.

ὄλυμπος, coelum. ὧς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπω. 17, 132.

ὅλως, prorſus, omnino. 11, 68.

ὁμᾶ, (nov.) ſimul. εἰς ὁμᾶ (pro quo in ver. legitur εἰς ἕνα) παιδὶ κάθευδε. 20, 39.

ὅμαιμος, conſanguineus. 22, 173.

ὁμαλὸς, planus, aequalis. εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες νῶϊν. 12, 10. ἀλλάλοις ὁμαλοί. 15, 50.

ὁμαρτεῖν, ſequi, comitari. ἐγώ οἱ ἁ μεγάλοιτος ὡμάρτευν. (pro ὡμάρτεον, ſequebar.) 2, 73. μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ. 8, 64. ὡμάρτευν (pro ὡμάρτεον, ſequebantur, 3. plur.) βασιλῆϊ. 25, 111. ὅς μιν ὁμαρτήσας

ὀνάνκι,

ὀνάναι, juvare, prodesse. μήτ᾽ ὤν τύγα τῦτον ὀνάσῃς. 5, 69. τάχ᾽ ὥτερος (pro ὁ ἕτερος) ἄλλον ὀνασεῖ. (pro ὀνήσει.) 7, 36. διπλάσιον ὤνησας. 12, 26. ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 15, 55. εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί. 16, 57.

ὄναρ, somnium. 27, 8.

ὄνασις, (pro ὄνησις) utilitas, usus. 16, 23.

ὄνειαρ, utilitas. 13, 34.

ὀνείρατα, plur. tant. somnia. ἤδη μυρί᾽ ἴσειδον ὀνείρατα. 21, 24. τὠνείρατα (pro τὰ ὀνείρατα) πάντα μερίζεν. (pro μερίζειν.) 21, 31.

ὀνειροκρίτας, (pro ὀνειροκρίτης) somniorum interpres. 21, 33.

ὄνειρον, somnium. ἔχω τοι, ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ φαίνονται. 9, 16. μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ᾽ ἐν ὀνείροις. 20, 5. μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καὶ τοῖ χρυσοῖσιν ὀνείροις. 21, 67.

ὄνεσθαι, vituperare, reprehendere. μηδεὶς τὰ θεῶν (subaud. ἔργα) ὀνόσαιτο. 26, 38.

ὄνομα. βοᾶς ἔτι μηδ᾽ ὄνομ᾽ εἴη. 16, 97.

ὀνομαστί, nominatim. 24, 76.

ὀνομαστός, celeber, clarus. ἐν ἀνδράσι θῆκ᾽ ὀνομαστὸς ὁπλοτέροις. 16, 45.

ὄνος. ὄνων ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ φάτνη. (scil. ἐφάνη.) 22, 21.

ὄνυξ, unguis. ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω νιν. 4, 54. κατὰ χρόα πάντ᾽ ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 109. μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃς ὀνύχεσσι. 25, 267. αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναισχίζειν ὀνύχεσσι. 25, 277.

ὄξος, acetum. ἐγὼ ἔχω οὐδ᾽ ἅλις ὄξος. 10, 13. χὠ νὴρ (pro καὶ ὁ ἀνὴρ) ὄξος ἄγαν, vir admodum iracundus. 15, 148.

ὀξύς, acutus. ἔνθεν βούτομον ὀξὺ ἐτάμοντο. 13, 35. τοιοῦτος ἀεὶ τὺ φίλ᾽ Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς. 14, 10. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127. τοῦ ἄκραν ἐκόλλησεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος. 22, 197. ἄνθετο Πανὶ ὀξὺν ἄκοντα. Ep. 2, 3.

ὀξύχειρ, promtus manu. τὸν τοῦ Ζανὸς υἱὸν τὸν ὀξύχειρα Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 2.

ὅπα, (pro ὅπῃ) ubi. 4, 24.

ὀπαδός, comes. εὐκήλοιο κατ᾽ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166.

ὀπάζειν, praebere. ὅ μοι τὸ λαγωβόλον ὤπασεν. 7, 129. ᾧ δ᾽ ὠτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114. ἠέλιος ᾧ παιδὶ τόδ᾽ ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25, 118. τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55. δῶρον Νικιάας ἐς ἄλοχω χέρρας ὀπάσσομεν. (pro ὀπάσομεν.) 28, 9.

ὁπανίκα, (pro ὁπηνίκα) quum. 23, 33.

ὅπῃ, ubi. ὅπῃ λόγος ἦμεν (pro εἶναι) ἀτραπιτόν. 23, 23. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἵκανον. (perveni, 1. sing.) 25, 211. οὐδ᾽ ὅπῃ (usquam) ἴχνια τοῖο φρασθῆναι δυνάμην. 25, 216. ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις. 27, 44.

ὀπηδεῖν, comitari. ἐς τέλος ἄμμιν

ὀπτεῖν,

ἐοικότες εἴτε λίθοι γεινόμεθα. 22, 73.

ὄρνις, avis, gallus. ὄρνισιν ὑπέκλαγξ. (ſcil. φοβερὸν κακόν ἐστι.) 8, 58. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. ὄρνιθες (galli) τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63.

ὀροδαμνίς, ſurculus, ramuſculus. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον (pro εἶχον) πόνον. 7, 138.

ὄρος, mons. κὴξ (pro καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 1, 136. ταί μοι αἶγες βόσκονται κατ᾽ ὄρος. 3, 2. εἰς ὄρος ὄκχ᾽ ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε· ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. (pro κομῶσι.) 4, 56. 57. ὅτις ἐρευνῇ ἶσον ὄρευς (pro ὄρους) κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. τῦθ᾽ ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. (ſubaud. ἀείσω.) 7, 51. χὠς (pro καὶ ὡς) ὄρος ἀμφεπολεῖτο. 7, 74. ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 27. τὸν ἀδέα μήτε κατ᾽ ἄστυ, μήτ᾽ ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 45. παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. 25, 221. τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος ἄγαγον. (ducebant, 3. plur.) 26, 2. ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρεσαι. 26, 26. τάλικες ἀρτιπαγεῖς ἀν᾽ ὄρη. Ep. 3, 2.

ὀρούειν, irruere. φράζεο (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας. 6, 13. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ᾽ ἀλλάλοισιν ὄρουσαν. 22, 142.

ὄρπαξ, (pro ὄρπηξ) ramus, ſurculus. τοὶ ἐκέχυντο ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. 7, 146.

ὄρπηξ, ramus. ὄρπηκας κάμπτῃσιν (pro κάμπτῃ) ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο. 25, 248.

ὀρρ᾽ pro ὁ ἔρα. 24, 42.

ὀρτάλιχος, pullus avium. οὐδ᾽ ὁπότ᾽ ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν. 13, 12.

ὀρύσσειν, fodere, effodere. ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσε (effodi, in imperativo) νυν (νῦν nov.) ἐς τὸν Ἄλεντα. 5, 123.

ὀρφανίζειν, privare. Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνω. Ep. 5, 6.

ὄρφνη, tenebrae. ἀμφιλαφὴς πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. 24, 46.

ὀρχεῖσθαι, ſaltare. ὠρχεῦντ᾽ (pro ὠρχοῦντο) ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45.

Ὀρχομενός, nomen urbis. αἱ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι. 16, 105.

ὄρχος, ordo vitium. ἃ μὲν ἀν᾽ ὄρχως (pro ὄρχους) φοιτῇ. 1, 48.

ὅς, (pro ἑός) ſuus. ὃν πατέρ᾽ ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133. Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐτός. 24, 119. εἰ ὁ μὲν κατὰ ἄστυ μένῃ παρὰ οἷσι πολίταις. 25, 45. βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν. (pro αἷς.) 25, 58. χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν. 25, 76. ἠέλιος ᾧ παιδὶ

ἀΐεις, παίδων δ' νεώτερος ὅσσον ἀΰτεῖ. 24, 37. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3. τοὺς λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον (tantummodo) ἀείρων φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 73. νέφη ὑδατόεντα, ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε. 25, 90. ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21. φιλέει, ὅσσα σαόφρονες. (ſubaud. φιλοῦσι.) 28, 14.

ὀστέον, os, oſſis. τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω. 2, 21. et 62. αὐτὰ (ſola) λοιπὰ ὀστέ' ἔτ' ἧς (pro ἦν) καὶ δέρμα. 2, 90. ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. 3, 17. τήνας τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται τὠστέα. (pro τὰ ὀστέα.) 4, 16. ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι. 7, 102. πᾶν ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. 22, 105. βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο. 25, 261. ἁνίκα τήνας ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται. Ep. 6, 6.

ὅστις. τίς, (ſubaud. ἐστὶ) ὅτῳ (pro ᾧτινι) χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας. 22, 68. θηεῖτο, ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25 109. ὅ, ττι (pro ὅ, τι) με πρῶτον ἀνήρευ. 25, 193. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην φαινόμενος, ὅντιν' ἐροίμην. 25, 219.

ὄστρακον, teſta conchae. τήνῳ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον. (ſcil. ἐδωκα) 9, 25.

ὅ, ττι. (pro ὅ, τι) v. ὅστις.

ὅττι, (pro ὅτι) quod, quam. τοῦτο τὸ λᾷον εἴη κάρπιμον ὅττι μάλιστα. 10, 43. ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. 17, 24. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ. 19, 5. ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα. 20, 18.

ὅτῳ. (pro ᾧτινι) v. ὅστις.

οὗ, (pro ὅθι, ubi. 1, 105.

οὖας, auris. σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς. 22, 45.

οὐδαμὰ, nunquam. 10, 8. 9. 10.

οὖδας, terra, pavimentum. πρὸς οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον (premebam) οὐραίους ἐπιβάς. 25, 268.

οὐδέποκα, (pro οὐδέποτε) nunquam. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον. (vidi) 2, 157. χωρὶς οὐδέποκ' ἧς, (pro ἦν) nunquam ab eo diſcedebat. 13, 10.

οὐδέποτε. (vet.) 2, 4. vid. ποθήκειν.

οὐδός, limen. ἐρεισάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 50. δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν. 24, 15.

οὖθαρ, uber. παντᾶ γάλακτος οὔθατα πλήθουσιν. 8, 42. τὰ οὔθατα πλήσατε πᾶσαι. 8, 69. οὔθασι. (nov.) 8, 57.

οὐκὶ, ionice pro οὐχὶ. ᾔδει, ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ οὐκί. 25, 81. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί. 25, 178.

οὐλόμενος, noxius, pernicioſus. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 29.

οὖλος, tener, mollis. οὔλαν ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν. 24, 25.

οὗτος

ὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος. (κορυττίλος nov.) 5, 147.

ὀφείλειν, debere. 2, 130.

ὀφέλλειν, augere, adjuvare. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ. 17, 78. οἱ (ei) αὐτὸς ὄφελλε (pro ὤφελλε) διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120.

ὄφελος, utilitas. ὧν ὄφελός τι. 13, 18. ὄφελος (gloria) μέγα γειναμένοισι. 17, 35.

ὀφθαλμός. τάκεται ὀφθαλμώς. (pro ὀφθαλμοὺς, subaud. κατὰ.) 1, 88. τάκεαι ὀφθαλμώς. 1, 91. ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. 3, 37. πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει. (ὀπώπη nov.) 4, 7. ὡς ὀφθαλμὸς ἔπεσι. 11, 33. καιόμενος ὑπὸ τεῦ ἀνεχοίμαν καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν. 11, 53. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε. 24, 18. πάντη διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233. δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμῶ καὶ τὸ νόημα μαθῆν. Ep. 11, 2.

ὄφις, serpens. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω ἐκ παιδός. 15, 58. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 29.

ὄφρα, ut, quo. ὄφρα κε, κ' ἦν (pro καὶ ἐν) ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς (ἐσθλὰ nov.) ἀκούσῃς, ut etiam post mortem bene audias, bonam famam consequaris. 16, 30. ὄφρα κιῶσιν ἅμα σφίσιν ἄρχιος ἥη. 25, 190. ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη. 25, 279. πλύνεις χείλεα σᾶο; (pro σὺ) δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω. 27, 6.

ὀφρῦς, supercilium. οὕνεκά μοι λασία ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον (pro τὸ ἕτερον) ὡς μία μακρά. 11, 31. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις. 20, 24. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν. 22, 104.

ὀχεύειν, coire. ἤ τιν' ὀχεύσῃς τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ. 5, 147.

ὀχεύς, vectis, repagulum. στιβαροὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49.

ὄχθη, ripa. δρύες, ἱμέρα αἵ τε φύοντι (pro φύουσι) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. αἱ νάσσοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος. (scil. βόσκονται.) 25, 9.

ὄχλος, turba, multitudo. μόλις ὔμμιν ἐσώθην πολλῶ ὄχλω. 15, 5. ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος. 15, 44. ὄχλος πολὺς (ὅσος ὄχλος nov.) ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. 15, 59.

ὄχνη, pirum. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144.

ὄψ, vox, cantus. ἀηδονίδες, μέλπουσαι στόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12.

ὀψαμάτης, usque ad vesperam metens. Μίλων ὀψαμάτα. 10, 7.

ὀψίγονος, sero genitus. σπάργοισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα ὀψίγονον. 24, 31.

ὄψις, visum, somnium. λέγε μοι πετὰ νυκτὸς ὄψιν. 21, 38. ἴσαι ψεύδεσσιν ὄψεις. 21, 64.

Π.

πα, dictio enclitica. ἤ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα ἀμέλγες. 4, 3. ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τοῖον νέκταρ ἔπισε. 7, 151.

πᾶ, pro πῆ, ubi. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' (ἦθ' nov.) ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα νύμφαι. 1, 66. πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι, πᾶ δὲ τὰ φίλτρα; 2, 1. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος. 15, 33.

πᾶ pro ποῖ, quo, quorsum. πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 2, 19. et 11, 72. πᾶ δή τυ μεσαμέριον πόδας (πόδα nov.) ἕλκεις. 7, 21.

παγά, (pro πηγή) fons. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἁ πίτυς τήνα, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται. 1, 2.

παγῆναι. vid. πηγνύναι.

πάγχυ, omnino, magnopere. ᾧ ἔπι (ἐπὶ nov.) πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105. πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162.

Παιὰν, cognomen Apollinis. ὦ Παιάν. 5, 79. et 6, 27. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν (sc. κεῖνται) Πύθιε Παιάν. Ep. 1, 3.

παίγνιον, lusus. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον κακὰ παίγνια. 15, 50.

παιδεύειν, docere, instituere. ὧδε Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132.

παιδικὸς, puerilis. κάλλος καλὸν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. 23, 32.

παιδίον, puer. τὸ παιδίον; ἢ πρὶν ἀνάστειν φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. (καθίξοι nov.) 1, 50. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5.

παιδογόνος, generator. φάλητι παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4.

παίζειν, ludere, jocari. ἔπαιξέ τις. 14, 22. χρυσῷ παίζευσ' (in nov. est παίσδοισ') Ἀφροδίτα. 15, 101.

Παιήων, cognomen Apollinis. ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός. Ep. 7, 1.

παῖς, puella. μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα λέγει. 5, 85. τᾷ παιδὶ ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. φράζεο, (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας. 6, 13. τίς τύ (τοι nov.) τᾶν (τῶν nov.) παίδων λυμαίνεται. 10, 15. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα. 10, 25. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω ἐκ παιδός. 15, 59. παῖδα ἐὰν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ παισδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 13.

παῖς, puer. ὅν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 37. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. 7, 99. μή τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 106. χοὶ (pro καὶ οἱ) μὲν παῖδες ἄυσαν. 8, 28. χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν. 8, 29. ὄλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ. 12, 34. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος

Ὕλα.

τλα. 13, 6. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη. 13, 14. πασᾶν ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργῴω ἐπὶ παιδί. 13, 49. Ἀμφιτρυωνιάδας ταρασσόμενος περὶ παιδί. 13, 55. Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἵνεκα παίδων. 15, 139. παισὶ (filiis) θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπη οἶκον ἅπαντα. 17, 40. ὡς ἕνα (ὁμᾶ nov.) παιδὶ κάθευδε. (dormivit.) 20, 39. ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 41. ἔχεθε δ' ἑρμῆς παῖδα Ποσηδάωνος. 22, 97. οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἔστη ἦδε πατρῴη παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 206. ἄγρειε παῖ, καὶ ςυγνέ. 23, 19. λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. 23. 20. τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. 23, 35. παιδὸς ἐπενάχετο φωνά. 23, 61. ἁπτομένα γυνὰ κεφαλᾶς παίδων. 24, 6. ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον. 24, 20. οὐκ ἀίης, παίδων ὁ νεώτερος οὔσσον ἀυτεῖ. 24, 37. τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 62. ὅκα παῖδα καινὸν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 24, 90. γράμματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. 24, 103. ὧδε Αὐγῆς σφωιτέρω σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ, χθιζὸς ἐλήλυθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 55. μάτηρ κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα. 26, 20. εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷα. (subaud. συμβαίνει.) 26, 32. οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1. πολλὰ ποττὰν (pro ποτὶ τὰν) ζωὰν τοῖς παισὶν ἦπε χρήσιμα. Ep. 17, 9.

παίσδεν, (dor. pro παίζειν) ludere, jocari. παίσδεις, ὦ 'γαθ', (pro ὦ ἀγαθὲ) ἔχων. 14, 8. τὸν μικκὸν παῖσδε (lude) λαβοῖσα. 15, 42. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον κακὰ παίγνια. 15, 49. χρυσῷ παίσδοισ' (ut nov. habet, sed in vet. reperitur παίζοισ') Ἀφροδίτα. 15, 101. παῖδα ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ ματρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 14. ὡς ἄγρια (ἀγρεῖκὰ nov.) παίσδεις. 20, 6.

πακτὰ, caseus. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. 11, 20. τὸ ςόμα πακτᾶς γλυκερώτερον. 20, 26.

πακτὶς, instrumentum, quoddam musicum. πακτίδ' ἀειράμενος ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Ep. 5, 2.

πάλαι, olim, quondam, jamdudum. ἔχης πάλαι, ὧν ἐπεθύμης. 10, 17. ἦ ῥα τοτ' ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες. 12, 16. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὕσσων. 24, 73. πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας. 25, 162. Ἀρχίλοχον ἄεισε τὸν πάλαι ποιητὰν τὸν τῶν ἰάμβων. Ep. 19, 1.

πάλαισμα, lucta. ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι (pro σφάλλουσι) παλαίσμασιν. 24, 110. ἃ ἐς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνῃ. 24, 112.

παλαίςρα. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίςραν αὔριον. 2, 8. λιπαρᾶς ἔκτοθε παλαίςρας. 2, 51. τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίςραν.

τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. 18, 32.

πανόλβιος, omni ex parte beatus. ὀλβία, ὅσσα ἴσατι, (pro ἴσησι) πανολβία. 15, 146.

πάντα, adverb. ubique, omni modo. ἁ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα. 14, 47. πάντα κἠν (pro καὶ ἐν) μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτηρής. 23, 6.

παντᾷ, ubique, undique. παντᾷ (in nov. eſt πάντα) ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα πλήθουσιν. 8, 41. παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες. 15, 6. παντᾷ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. 21, 17. ἀνέλκυσα χρύσεον ἰχθὺν, παντᾷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. 21, 53.

πάντη, undique. πάντη ὄσσε φέρων. 25, 214. πάντη διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233.

πάντοθε, undecunque. 17, 97.

πάντοθεν, undique. αἱ (ὧ nov.) οἱ ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες. 1, 43. ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα. 2, 110. ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν. 22, 103. πάντοθεν κλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξὺν. 25, 246.

παντοῖος, varius. ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ. 15, 116. παντοίην (pro παντοίαν, copioſam) θησάμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36.

πάντοσε, undique. Ep. 4, 6.

πάντοτε, id. 2, 122.

πάντως, omnino. 2, 128.

πανύστατος, ultimus. κἠν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. 23, 35.

πᾶξαι. vid. πηγνῦναι.

παὸς, affinis, propinquus. πολλὼς εὖ ἔρξαι παῶν. 16, 25.

παπταίνειν, circumſpicere. παπταίνοισα (pro παπταίνουσα) ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας. 6, 28. παπταίνει παρεόντας ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου. 17, 10.

πὰρ pro παρὰ, ante conſonantem. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες. 1, 33. ὤχναι πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος. 7, 155. πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται. 9, 18. πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖνται. 15, 112. πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι. 15, 113. ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. 18, 1. πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5. πάντα τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων. 28, 25.

πάρα, pro πάρεστι. 17, 11.

παραβαίνειν, tranſire. οὐχ ὁ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα (pro παρέβη) τὸν ἑὸν δρόμον. 21, 27.

παραδραμεῖν. v. παρατρέχειν.

παραιβάτις. 3, 32.

παραισθάνεσθαι, intelligere. οὐχὶ παρῄσθευ. (pro παρῄσθου, 2. ſing. aor. 2. med) 5, 120.

παραιφρονεῖν, (pro παραφρονεῖν) animi deliquium pati. τὸν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις νοσάμενος. 25, 262.

παρακλίνειν, penes aliquem

ſtatuere,

πᾶσθαι,

πᾶσθαι, possidere. αἴθε μοι ἦσαν (εἴησαν nov.) ὅσα Κροῖσον ποκα (in nov. ποκα deest) φαντὶ πεπᾶσθαι. 10, 32. πασσάμενος (pro πασάμενος) ἐπίπασσε. 15, 90.

πάσσαλος, clavus. ξίφος οἱ ὕπερθε κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο. 24, 43.

πάσσειν, spargere. πάσσ' (pro πάσσε, sparge) ἅμα. (ἄλα nov.) 2, 21. τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω. *ibid.* et 2, 62.

παστὰς, thalamus. 24, 46.

πάσχειν. πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. 1, 81. ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; 3, 24. τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης, (pro ἐπεπόνθης, plusquamp. med.) tibi haec jucunda acciderunt. 7, 83. εἴ τι πάθοις τυ, si quid humani tibi accideret. i. e. si morereris. 8, 10. τί νῦν πεπόνθης. (pro ἐπεπόνθης.) 10, 1. ὅτ' Ἀγαμέμνων τοῦτ' ἔπαθε. 15, 138. ἄτλητα παθόντες 25, 203.

παταγεῖν, fremere, resonare. παταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα. 22, 15.

πατάσσειν, percutere. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. ἁ ἄκανθα ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. 4, 51. τὰν γᾶν ἐπάταξε, terram pulsavit. 19, 4. τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ οὐκ ἤθελον πατάξαι. 30, 27.

πατεῖν, calcare. ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς. (pro πατήσεις.) 5, 50. ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς. 5, 55. σχῖνον πατέοντι. (pro πατοῦσι, calcant.) 5, 129. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς. 15, 52. οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. (In nov. hic versus ita legitur: οἷα γαῖαν Ἀχαιίδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.) 18, 20.

πατήρ. ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ. 8, 15. τὰ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 8, 20. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ. 8, 59. πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν. 9, 13. εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, τέλοι. 12, 17. Ζεῦ, κύδιστε πάτερ. 16, 82. τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις. 17, 16. τέκνα, οὔποτ' ἐοικότα πατρί. 17, 44. ὁ πατρὶ ἐοικὼς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. 17, 63. ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας ἵσατο ναούς. 17, 123. ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133. καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164. αἶψα φεύγειν ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός. 22, 199. ὁ ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα ἕρπετα δεικανάασκεν. 24, 55. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις. 24, 106. εὐνὰ ἧς (pro ἦν, erat) τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός. 24, 133. πατρὶ γηραλέῳ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνίψω. 27, 38. Λυκίδας πατήρ. (subaud. ἐμός ἐστι.) 27, 41. πατήρ σοι ἐστὶ Μενάλκας. 27, 43.

πατρὶς, patria. σοὶ πατρίς, ἂν ὠξ (pro ὁ ἐξ) Ἐφύρας κτίσσε (pro ἔκτισε, condidit) ποτ' Ἀρχίας. 28, 17. ἀντὶ πολλᾶς πατρίδος ὀθνείαν (subaud. γῆν) κεῖμαι. Ep. 8, 4.

Πατρο-

Πατροκλῆς, nomen viri. 15, 140.

πατρώϊος, paternus. ᾧ ἔπι πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164.

πατρῷος, id. ἐ μὰν ἐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστὶν ἅδε πατρῴη (pro πατρῴα) παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 205.

παύεσθαι, desinere. παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5, 138. παύσασθαι ἐδέτι πω νῦν ἐκ τήνω (pro τήνε, scil. καιρῶ) δύναμαι. 11, 28. παῦσαι, desine, 15, 32. παύσασθ', (desinite, in imperativo) ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. 15, 87. παυσάμενος ἔργοιο. 25, 2.

Παφία, cognomen Veneris. τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο. (pro ἅζε, reverere, in imperat.) 27, 14. χαιρέτω ἁ Παφία. 27, 15. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55.

παχθῆναι. vid. πηγνῦναι.

πᾶχυς, (pro πῆχυς) cubitus. αὔτας ἁπαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 3, 30. χἀ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν. 7, 67.

παχὺς, crassus, fortis. τῶ ἄνακτ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ (ion. pro παχέα) σκαιῶ ἄφαρ κέραος. 25, 145.

πεδᾶν, pedicis vincire. δησάν τε κἀπέδησαν. (pro καὶ ἐπέδησαν, scil. τὸν ὗν.) 30, 10.

πεδέρχεσθαι, (pro μετέρχεσθαι) adire, amplecti. πέριξ ἀπαλῶ σώματός σε πεδέρχομαι. 29, 25.

πεδίον, campus, planities. ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας ἐν πεδίῳ Σιμόεντος. 16, 75. τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνιδρυται πεδίοισι. 17, 102. πᾶν δὴ πεδίον τόδ' ἐΰφρονος Αὐγείαο. 25, 29. πᾶν ἐνεπλήσθη πεδίον ληΐδος ἐρχομένης. 25, 96. ὁππότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 135.

πέδον, solum, terra. Ὀμβλας ἐρατὸν πέδον ὅτε λέλογχας. 7, 103. εὕδας φυλλοσρῶτι πέδῳ. Ep. 3, 1.

πεζὸς, pedes, pedester. πεζὸς ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν. 13, 75. ὅ τις δηΐων πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις. 17, 99.

πήθειν, persuadere, movere. ἆρά πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 153. ἄργυρος ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρῆς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν. 22, 64.

πήθεσθαι, obtemperare. ἔτι καὶ νῦν πήθεσθε. (in imperat.) 22, 170. ἤ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ. 29, 10.

πηνᾶν, esurire. πηνᾶντι (dor. pro πηνῶντι, esurienti) μηδέποτ' ἔνθῃς. (μηδὲ ποτένθῃς. nov.) 15, 148.

πεῖρα, conatus. πήρᾳ θὴν πάντα τελεῖται. 15, 62.

πηρᾶσθαι, conari, experiri. ἐς Τροίην πηρώμενοι ἦλθον (ἦνθον nov.) Ἀχαιοί. 15, 61. ἀηδονιῆες πωτῶνται, πτερύγων πηρώμενοι. 15, 122. δεσμῶ ἀναγκαίω πηρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν. 24, 33.

πενθερὸς, socer. μῶνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἕξεις. 18, 18. ὡς ἀγαθοῖς πολίες βώλοιντό γε πενθεροὶ εἶμεν. 22, 162.

Πενθεὺς, nomen viri. Πενθεὺς ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει. 26, 10. Πενθεὺς φεῦγεν πεφοβημένος. 26, 16. Πενθεὺς τόδ' ἔειπε. 26, 18. ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ ὠ Πενθῆα, φέρωσαι. 26, 26.

πένθημα, luctus. 26, 26.

πένθος, id. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἀμετέροις λείπωμεν. 22, 176.

πενία, paupertas. ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. πενία σφιν ἑταίρα. 21, 16.

πενίη, (pro πενία) paupertas. ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων. 16, 33.

πέντε, quinque. πέντε ταμὼν πέντ' ὦσιν. 9, 27. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.) πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές. 15, 20.

πεπαίνεσθαι, calefieri. ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. 2, 140.

πεπαίτερος, mollior. 7, 120.

πεπᾶσθαι. vid. πᾶσθαι.

πεπληθυῖαν. v. πλήθειν.

πεπλῆσθαι. v. πλήθειν.

πέπλος, peplum, velum. γυνὰ ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. 1, 33. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 17. ἀνηρύσασα δὲ (ἀνήρυσαν δ' αὖ τὼς nov.) πέπλως. (pro πέπλους.) 14, 35. πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ ἀνηρύσασαι. 26, 17. ὑπὸ σὺς πέπλως ἁπαλὸν νάκος ἦνθε βάλλω. 27, 53. σὺν τᾷ πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσῃς ἀνδρείοις πέπλοις. 28, 10.

πεπλύσθαι. vid. πλύνειν.

πεποίθειν, confidere. ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τυ πεποίθεις. (ὡς τύ, πεποίθει nov.) 5, 28.

πεπονᾶσθαι. v. πονᾶν.

πεπρωμένον, a fatis destinatum, praefinitum. 24, 80.

περᾶν, transire. ἐς τίνος (subaud. δόμον) οὐκ ἐπέρησα. 2, 90. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν. 15, 44. Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν. 17, 47.

πέραν, ultra. 16, 99.

πέρην, id. 25, 19.

περιβάλλειν, amplecti. τᾶς ὅτις ἀρείω (ἀρείων nov.) νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. 17, 129.

περιγληνᾶσθαι, circumspicere. ὅ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις θὴρ ἄμοτος. 25, 241.

περιδραμεῖν. v. περιτρέχειν.

περιζώστρα. κρατὶ ἔχων λευκὰν, πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν. 2, 122.

περιιάπτειν, nocere, malo afficere. ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη. 2, 82.

περικαλλὴς, perpulcher. αὐτὸς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 124.

περικαλύπτειν, tegere. ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει. (pro πλευρὰ περικαλύπτει, per tmesin.) 25, 176.

περονατρὶς, veſtimentum fibula connexum. τὰν περονατρίδα λαζεῦ. 15, 21.

Πέρσαι. Πέρσαισι (Πέρσῃσι nov.) βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας. (αἰολομίτραις nov.) 17, 19.

Περσεὺς, nomen viri. γένος μιν εἶναι ἔφασκεν ἐκ Περσῆος. 25, 173.

Περσήϊος, ex Perſeo oriundus. Περσήϊον αἷμα. 24, 72.

πέταλον, folium. αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9.

πεταννύναι, pandere, aperire. ἡμετέρας χάριτας πετάσας (ſubaud. τὰς θύρας) ὑποδέξεται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6.

πετεηνὸν, volucris. ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. 12, 7. πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. 15, 118.

πέτεσθαι, volare. χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται. 14, 40.

πέτευρον, trabs. σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13.

πέτρα, ſcopulus, rupes. τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. πέτρα τέτυκται λεπρὰς. 1, 39. κατὰ τήνας τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν. 5, 16. εὖ ἐνερειτάμενος πέτρᾳ γόνυ. 7, 7. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων. 7, 114. ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι. 8, 55. κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. (pro πέτραις.) 9, 16. πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπέκοψιμ' ἀτεράμνω. 10, 7. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. 11, 17. εἶδον ἐμαυτὸν ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. 21, 42. ἡ προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας Ἀργώ. 22, 27. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ῥωγάδας ἐς πέτρας. 24, 93. Πενθεὺς ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει. 26, 10. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε. Ep. 1, 4.

πέτρη. (pro πέτρα.) Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα. 12, 36. εὗρον (invenerunt, 3. plur.) ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ. 22, 37.

πέτρος, lapis, ſaxum. πέτροι ὁλοοίτροχοι. 22, 49.

πεύθεσθαι, audire, cognoſcere. ὡς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε (pro πεύσεσθε) βέβαλοι. 3, 51. χρυσὸν ὁποίῃ (ſcil. Λυδίῃ πέτρῃ) πεύθονται (explorant) ἀργυραμοιβοί. 12, 37.

πεύκη, pinus. τὺ ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο. 7, 88. ὑψηλαὶ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι. 22, 40.

πεφάσθαι. V. φαίνειν.

πεφιλάσθαι. V. φιλεῖν.

πέφνειν, interficere. εἰπὲ, ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες. 25, 181.

πεφυκέναι. V. φύειν.

πῃ, unquam. 8, 34.

πηγνύναι, compingere, defigere. ἐπάγην (obrigui) δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα. 2, 110. ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας. 2, 112. χἀ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποτ' ἐπάξω. (compegiſti,

Πίνδω. (pro Πίνδυ, scil. ἦτε.) 1, 67.

πίνειν, bibere. πίομαι (pro πιῦμαι, fut. 2. med.) μαλακῶς. 7, 69. ὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. 10, 53. τὸ κράτιςον ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος nov.) γάλα πίνω. 11, 35. κἠγὼν, καὶ Ἆπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες (pro ἐπίνομεν) ἐν χώρῳ παρ᾽ ἐμὶν. 14, 13. ἄμμες φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο. 14, 20. ἦ ῥα πολύν τιν᾽ ἔπινες. 18, 11. δαιμόνι᾽, ὐδ᾽ ἄν τῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης. 22, 62. πινέμεναι (pro πίνεσθαι) λιαρεῖο. 25, 105.

πινυτὸς, sapiens, prudens. οἷα ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα ἔπρεπε θηλυτέρης. 17, 34. τὰν πινυτὰν (pro πινυτὴν) Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος. 27, 1.

πίπτειν. κεισεῦμαι (pro κείσομαι) πεσών. 3, 53. λευκὸν τὸ κρίνον ἐςὶ, μαραίνεται, ἁνίκα πίπτῃ. 23, 30. τὰν (scil. ἀσπίδα) Πτερελάυ Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 24, 5. ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως. 25, 239. πέσεν (pro ἔπεσεν) ὅγε, πρὶν ἐμ᾽ ἱκέσθαι. 25, 258.

Πῖσα, nomen loci. ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων. 4, 29.

Πισῆες, (pro Πισεῖς) nomen gentis. πάντας Πισῆας λὶς ἄμοτον κεράϊζε. 25, 201.

πίσσα, pix. ὡς (haec vox in nov. deest) μῦς γεύμεθα (in nov. est γεύετο) πίσσας. (pro πίσσης.) 14, 51.

πιςεύειν, credere. αἴ τοι πιςεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀρεῖμαν. 5, 20.

πιςὸς, fidelis. σὴ ἐρημιὰς ὐκέτι πιςή. 27, 62.

πίτυλος, crebra agitatio. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127.

πίτυρον, surfures. νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. 2, 33.

πίτυς, pinus. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἁ πίτυς τήνα μελίσδεται. 1, 1. ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι. 1, 134. ᾀσεῦμαι (pro ᾄσομαι) ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ᾽ ἀποκλινθείς. 3, 38. βάλλει καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως. 5, 49.

πίων, pinguis. μάλα σφισὶ πίονι μέτρῳ ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. 7, 33. πάντ᾽ ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος. 7, 143. ὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός. 17, 106. τὰ ἐπήλυθε πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 86. τείνοντο πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 97. ἄλλος τρέφε πίονα ταρόν. 25, 106. λιπόντε κατ᾽ αὐτόθι πίονας ἀγρὺς. 25, 153.

πλαγίαυλος. κἢν (pro καὶ ἐὰν) λαλέω πλαγιαύλῳ. 20, 29.

πλάζεσθαι, errare. ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 41.

πλαθάνη, sartago. εἴδατα, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται. (ποιεῦνται nov.) 15, 115.

πλακερὸς, latus. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωςῆρι πλακερῷ. 7, 18.

πλὰν. (pro πλὴν) πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω. 5, 84.

5, 84. πλὰν Σῖμος ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθε. 14, 53. μὴ φυγῇ, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη, πλὰν ἑνός. 15, 95.

πλανᾶσθαι, errare. ἐν φύλλοισι πλανῶντο. (pro πλανάοιντο, praeſ. optat.) 9, 4. πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς. 15, 67.

πλάνος, fraudulentus, fallax. ἐκ καλάμων πλάνον κατέσειον (quatiebam) ἐδωδάν. 21, 43.

πλᾶξαι. (pro πλῆξαι.) vid. πλήσσειν.

πλάσσειν, fingere, formare. οὕνεκεν ἐσσὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44. ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι. 24, 107.

πλαταγεῖν, plaudere. ὁ παῖς πλατάγησε νικήσας. 8, 88.

πλατάγημα, (vet.) plauſus, ſtrepitus. οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα. (in nov. exaratum eſt ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.) 3, 29.

πλαταγώνιον, crepitaculum. ἔφερον τοι μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. 11, 57.

πλατάνιστος, platanus, nomen arboris. στέφανον σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον. 18, 44. ὑγρὸν ἄλειφαρ σταξεῦμες (pro στάξομεν) ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον. 18, 46. οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. (pro πλατανίστου.) 22, 76. ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι. 25, 20.

πλάτανος, id. πλάτανοι. 22, 41.

πλατίον, (pro πλησίον) adverb. ſubſtantive acceptum, propinquus. ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὥς τυ πεποίθεις. (in nov. eſt ὥς τυ, πεποίθει.) 5, 28. οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον. 10, 3.

πλατειάσδειν, (pro πλατυάζειν) ore diducto pronuntiare. πλατειάσδοισαι (pro πλατυάζουσαι) ἅπαντα. 15, 88.

πλατὺς, latus, amplus. πλατεῖα ῥὶς ἐπὶ χείλει. 11, 33. ὅπη πλατὺ τεῖχος ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν. 16, 99. τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι. 17, 102. πλατὺ νῶτον. 22, 46. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἁπαλὴ λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121. πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 201. δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν. 24, 15. ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως. 24, 78.

πλέγμα, contextum. οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ. 1, 54.

πλεῖν, navigare. αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται. 11, 61. ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων. 13, 16. πλευσεῦμαι (doric. pro πλεύσομαι) κἠγὼ διαπόντιος. 14, 55.

πλεῖος, poet. pro πλέος, plenus. 9, 33.

πλείων. (pro πλέων) κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί. Ep. 13, 6.

πλέκειν, nectere. ἀνθερίκεσσιν καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. 1, 52. αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως πλέκοις. 11, 73. στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 44.

πλεκτὸς, connexus, textilis. στρωσά-

τρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7.

πλέον. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας. 1, 20. σήθεα σίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. (τὸ σελάνας nov.) 2, 79. πᾶσα ἐψύχθην χιόνος πλέον. 2, 106. τὰν καλὰν Κυθέρειαν ὐχ ὕτως Ὤδωνις (pro ὁ Ἄδωνις) ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 3, 47. ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40. ὀρίνθη πλέον, ἢ πρίν. 22, 89. τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος. 29, 17.

πλέος, plenus. τασῶ τῷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί ἐχοίσας. 5, 59.

πλευρὰ, latus. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 107. παρὰ πλευρῇσι (pro πλευραῖς) δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. πλευρῇσι μηρ' ἐφύλασσον. (muniebam, 1. sing.) 25, 269.

πλευρὸν, id. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη. 25, 144. ὅ (scil. δέρμα) τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει. 25, 176.

πλευστικὸς, ad navigationem idoneus. 13, 52.

πλέων. τί τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν. 8, 17. πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο. (verum in nov. πλέον ad praecedens μὴ μνάσῃς refertur.) 15, 36. αἰεὶ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν. 16, 65. αἰεὶ πλέονες ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. 25, 123. ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν. 25, 166. τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνως ὦπας ὀδυρόμενος. Ep. 6, 1. τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας. Ep. 6, 5. γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1.

πληγὴ, plaga, ictus. ἔστη πληγαῖς μεθύων. 22, 98.

πλήθειν, implere. τὰ ὕδατα πλήσατε (implete, in imperativo) πᾶσαι. 8, 69. σηκοὶ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν (pro ἐπλήσθησαν) εἰλιπόδων. 25, 98. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105.

πλήθειν, plenum esse. εὗρον ἀέναον κράναν ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. 22, 38. γάμοι πλήθουσιν ἀνίας. 27, 24.

πλήρης, plenus. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο, πλῆρες δὲ (τοι nov.) σχαδόνων. 1, 146. 147.

πληρῶν, implere. Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. ἔνθα μέλισσαι σμάνεα πληρῶσιν. 8, 46. ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. 8, 87.

πλήσσειν, percutere. ὁ πλαγεὶς ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλέσιν ἐξετανύσθη. 22, 105. σιβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 124. ὁ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν. 22, 198.

πλίνθος, later. ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰσειδεῖ πλίνθον. 16, 62.

πλοκαμὶς, cincinnus, caesaries. ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. 13, 7.

πλοκερὸς, (ut edit. quaedam habent) textus. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι

μεῦντι. (pro ἀριθμεῦσι.) 8, 16.

ποθήκειν, (nov.) advenire. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας ὐδὲ ποθήκει. (in vet. est ὐδέποθ' ἥκει.) 2, 4.

ποθορᾶν, adspicere. ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα. 3, 18. μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα (pro ποθορῶσα) λέγει. 5, 85. τύ νιν ὐ ποθορῆσθα. (in nov. est ποθόρησθα, utrumque pro ποθορᾷς) 6, 8. ὅρη γύναι, ὡς ποθορῇ (pro ποθορᾷ) τύ. 15, 12.

ποθορᾶναι, videre, adspicere. ᾧ (subaud. ὀφθαλμῷ) ποθόρημι ἐς τέλος. 6, 22. ὐ ποθόρημι. (subaud. αὐτὴν) 6, 25.

πόθος, desiderium. ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω. 2, 143. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. 7, 99. ἀνδρὶ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. (scil. φοβερὸν κακόν ἐστι.) 8, 59. τίς πόθος τῶν ἐκτόθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί. 10, 9. ἐς ἀλλάλως σέρνον φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 55. ὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. 23, 26. ἀποτέρξαι τὼς Δάφνιδος πόθως. Ep. 4, 14.

ποία, herba. ὧδε πεφύκει ποία. 5, 34. ὀρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ. 6, 45. ἀπαλᾶς κορέσασθαι ποίας 8, 68.

ποιεῖν. ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμφωμ', (μέμψομαι nov.) οἷά με ποιεῖ. 2, 9. ὅ μευ λόγον ὐδένα ποιεῖ. 2, 61. τύ μευ λόγον ὐδένα ποιῇ. 3, 33. ταῦτα ἐσορῶσα ποιεῦντα (pro ποιῶντα) με πολλάκι. 6, 31. ἂν (scil. σύριγγα) ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον. 8, 18. καλὰ πάντα ποιεῖτε. 10, 25. πολλά τοι πεποίηται καλὰ ἔργα. 15, 46. τὺ ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς ἀνθρώπων ἐποίησας Βερενίκαν. 15, 107. εἴδατα, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ ποιεῦνται. (ut in nov. est, sed vet. habet πονέονται.) 15, 115. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ. 19, 6. τὰ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς. 19, 8. ἁ φροντὶς μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν. 21, 28. τί ποιεῖν ἂν ἔχοι τις κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 34. ὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. 23, 11. οἷον τῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. τὠμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) ποίησας ἐμὸν ῥάκος. 27, 58. ποιῆσαι καλιὰν μίαν εἰν (pro ἐν) ἑνὶ δενδρίῳ. 29, 12. ἔπεα ποιεῖν. Ep. 19, 6. χάλκεον ποιήσας. Ep. 20, 7.

ποίη, herba. ἐπεὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνες φέρουσιν ὑπόδροσοι. 25, 15. οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην ἐν νομῷ. 25, 132. χλωρῇ παλίσσυτον (scil. βέλος) ἔμπεσε ποίῃ. 25, 231.

ποητάς, (pro ποιητής) poeta. Ἀρχίλοχον εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν τὸν τῶν ἰάμβων. Ep. 19, 1.

ποικίλος, varius, versicolor. τὸ (pro ὃ, scil. νάκος) Κρωκύλας μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον. 5, 11. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον. 15, 78.

ποικιλότραυλος, varie balbutiens. εἰαρινοὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

σῦ μανὴς ποκα. 14, 9. ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτα ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ χορὸν ἐςάσαντο. 18, 1. ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια. 21, 9. Δάφνις ἄνθετο Πανὶ τὴν πήραν, ἇ ποκ' ἐμαλοφόρει. Ep. 2, 4.

πόκα, pro πότε quando. πόκα τῆνος ἕλκιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει (ὀπώπη nov.) 4, 7. τὺ πόκα ἐκτάσω σύριγγα. 5, 5. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν (μάθον nov.) καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας (ἄκουσα nov.) μέμναμαι. (μέμνα με nov.) 5, 39. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν. 15, 44.

ποκίζειν, tondere. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο. 5, 26.

πόκος, vellus. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός. 5, 98. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.) πέντε πόκως (dor. pro πόκους) ἔλαβ' ἐχθές. 15, 20. δὶς ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους πέξαιντ' αὐτοετεῖ. 28, 12.

πολεμίζειν, pugnare. Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν (ion. pro πολεμίζειν) οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ. 22, 212.

πολεμιστής, bellator. 24, 130.

πόλεμος, bellum. εἰ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ. 22, 171.

πολιός, canus. αἱ δὲ (ὧ δὲ nov.) οἱ ᾠδήκαντι (pro ᾠδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες, καὶ πολιῷ περ ἐόντι. 1, 44. φεύγεις, ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα. 11, 24.

πόλις, urbs. καλὰ πόλις ἅτε (ἁ nov.) Ζάκυνθος. 4, 32. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις ζῶντ' ἄφες. 5, 78. ἐς τὸν Ἄλεντα ἕρπομες ἐκ πόλιος. 7, 2. ἀριςῆες πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι. 13, 18. τρεῖς οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται. 17, 82. δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος. 18, 4. ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν. 22, 219. ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην. 25, 171. θαρσεῦσ' ἄμμιν ὀμάρτει πόλιν ἐς Νήλεω ἀγλαάν. 28, 3. νάσῳ Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. 28, 18. τὸν Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωριςᾷ πόλει. Ep. 17, 5.

πολίτας, (pro πολίτης) civis. οἵ' ἀνδρὶ πολίτᾳ. (subaud. προσήκει.) Ep. 17, 6.

πολίτης. ἄςεα προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις. 16, 88. εἰ δ' ὁ μὲν κατὰ ἄςυ μένῃ παρὰ οἷσι πολίταις. 25, 45. τὸν πολῖται τιμασεῦντι. (pro τιμήσουσι.) Ep. 14, 3.

πολλὰ, adverb. multum, valde. πολλά με τωθάσδοισαι. 16, 9. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. 18, 41. πολλὰ μὲν ἐς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάςωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο (pro τούτου) σάκος. 22, 193. 194.

πολλάκι, saepe. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι. 1, 144. καί μευ χρὼς ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ. (θαψῶ nov.) 2, 88. ταῦτα ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι. 6, 31. πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' αὔλιον nov.) αὐταὶ (solae, sine duce) ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. κήμαυτὸν ἀηδῶν πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. 11, 40. καὶ ὄνομα πολλάκι τέρπει. 27, 40.

Ποση-

Ποσηδάωνι πέλοι (vet. in nov. autem sic legitur: μή τι Ποσηδάων πέλη δ) πεφιλαμένος ἰχθύς. 21, 54. ἔχεθε δρμῆς παῖδα Ποσηδάωνος. 22, 97. ὄν (pro ἐὰν) πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσηδάωνα κικλήσκων. 22, 133.

πόσις, maritus. ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε. 17, 130.

πόσις, potio. ἤδη ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες, (pro ἦμεν) nos quatuor jam probe poti eramus. 14, 29.

πόσσος, (pro πόσος) quantus. πόσσω (pro πόσου) κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ, quanti tibi constitit a jugo telae. 15, 35.

ποτάγειν, accedere. πόταγ', ὦ 'γαθέ. 1, 62. πόταγ' ὧδε. 15, 78.

ποταείδεσθαι, canere. τὶν ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον. 2, 11.

ποτακούειν, (nov.) audire. ὦ ποτακούει. (in vet. est ὕποτ' ἀκούει) 20, 32.

ποταμείβεσθαι, respondere. τάνδε χὠ Δάφνις ποταμείψατο. (in nov. est ποταμείβετο.) 1, 100.

ποταμέλγειν, mulgere. ἃ ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας. 1, 26.

ποταμὸς, fluvius. ὡ δὴ ποταμοῖο (pro ποταμοῦ) μέγαν ῥόον ἤχετ' Ἀνάπω. 1, 68. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ. 1, 118. Ἱμέρα αἶτε φύοντι (pro φύουσι) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος. 7, 112. ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος. 8, 33. ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ. 17, 92. ὡς τε (scil. πέτραις) χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις. 22, 50. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα. 24, 92. αὖλις σφισὶν φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19. ἐπικλύζων ποταμός. 25, 201.

ποτανὸς, volucris. οἱ εὐθέως ποτανοὶ πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. 30, 7.

ποταυλεῖν, tibia accinere. ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει. 6, 41. et 10, 16.

ποταῷος, orientalis. τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον. 4, 32.

ποτενθεῖν. (pro ποτελθεῖν) (nov.) πηνἄντί γε μηδὲ ποτένθῃς. (in vet. est μηδέποτ' ἔνθῃς.) 4, 32.

ποτερίσδειν, (pro ποτερίζειν) concertare. αὐτόθε μοι ποτέρισδε. 5, 60.

πότερον, utrum. 2, 5.

ποτέρχεσθαι, accedere. ἢ πονηρὸς, (scil. ἧς, es) μὴ ποτέρχειν (pro ποτέρχου) τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

ποτέχειν, adhaerere. πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς. 15, 67.

ποτὶ, praepositio dorica pro πρὸς. ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. 1, 12. θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διός. 4, 50. καὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. 5, 70. μοισᾶν ὄρνιχες, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν ἀντία κοκκύζοντες. 7, 47. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. 7, 138. ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ. 8, 27.

να Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ναὶ τὰν πότναν. (i. e. per Proſerpinam.) 15, 14. κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα. 17, 45.

πότνια, id. τρὶς τάδε, πότνια, (ſic vocat Lunam) φωνῶ. 2, 43. ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως, πότνια. 2, 164. πότνι' Ἀθηναία. 15, 80. Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα. 16, 82. Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα. 17, 36. πότνια νὺξ. 18, 27. ὦ πότνια. (i. e. Venus.) Ep. 13, 5.

ποτὸν, potio. κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ. 2, 58. τώς ὅ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα. 9, 36. ποτὸν ἀμβρόσιον. 11, 48. ὁ κῶρος ἐπῆχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν. 13, 46.

πότος, potus. 14, 17.

ποτόσδειν, (pro ποτόζειν) redolere. βαθὺ κισσύβιον (ſcil. δωσῶ τοι) νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον. 1, 28. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον. 7, 16.

ποττὰν, pro ποτὶ τὰν. Ep. 17, 9.

ποττὸν pro ποτὶ τὸν. 11, 1.

ποττῶ, pro ποτὶ τῶ vel πρὸς τοῦ. ποττῶ Διός. 5, 74. et 15, 70.

πυλὺς. (pro πολὺς) μὴ πυλὺ, (ſcil. νᾶμα φέρε) ἄπληστε. 15, 30.

πῶς. πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ (pro ποσὶ) βόες ὠδύραντο. 1, 74. ἁ κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. 1, 83. ἐγώ μιν (νιν nov.) ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ. 2, 104. Βύρναν (Βύρειναν nov.) ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. 7, 6. πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας (πόδα nov.) ἕλκεις; 7, 21. μηδὲ πόδας τρίβωμες. 7, 123. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, (pro ποσὶ) παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144. ὗις, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν. 10, 4. οἱ πόδες ἀστράγαλοι τεῦ. 10, 36. φασῶ, τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν. 11, 70. αἱ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν εἵκαθ' ἵκασι. 16, 8. ἐγκροτέοισαι ποσσὶ περιπλέκτοις. 18, 8. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς ἦδεν. 20, 12. ποσσὶ θένων σκέλος. 22, 66. ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 197. τὰν ἄδραν ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδός. 23, 52. μηδὲ πόδεσσι (pro ποσὶ) τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36. φᾶρος κατέθηκε ποδοῖιν (pro ποδοῖν) πατρὸς ἐῷ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα. 24, 57. τοὺς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν δούπῳ ποδοῖιν. 25, 69. ὁ ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσιν καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102. οὐ μὴν πρὶν πόδας εἶχον, (in ſing.) πρὶν ἰδέειν. 25, 221. σὺν ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου. 26, 13.

πρὰν, (pro πρώην) nuper. πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρίχων ἐφθάξα φιλῆνον. 2, 115. ἔγνων πρὰν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με. 3, 28. ἁ πρὰν ποιολογεῦσα τα-

Πρια-

Πριαμίδαι, posteri Priami. τίς κομόωντας Πριαμίδας ἔγνω. 16, 49.

Πρίαμος, rex Trojae. ὅσσα μέγαν Πριάμοιο (pro Πριάμου) δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες. 17, 119. ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν. 22, 219.

Πρίαπος. (nov.) 1, 81.

Πρίηπος. (pro Πρίαπος) τῶ τε Πριήπω (pro Πριήπου) καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον. 1, 21. ἦνθ' ὁ Πρίηπος. (vet. sed in nov. est Πρίαπος.) 1, 81. ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος. Ep. 3, 3. τῷ χαρίεντι Πριήπῳ εὔχεο. Ep. 4, 13.

πρὶν, prius, ante, priusquam. τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. (καθίξοι. nov.) 1, 50. 51. οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον, ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια. 15, 49. ὀρίνθη πλέον, ἢ πρίν. 22, 89. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24, 131. οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, (1. sing.) ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν, πρὶν ἰδέειν. 25, 221. 222. ἀχαλέων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος (scil. ὀϊστὸς) ἔκφυγε χειρός. 25, 236. πέσεν ὅγε, πρὶν ἐμ' ἱκέσθαι, ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 258. πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263. τάχα γνώσῃ, (2. sing. fut. 1. med.) πρὶν ἀκοῦσαι. 26, 19. πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. 27, 11.

πρῖνος, ilex. αἱ (scil. ἄκυλοι) ἔχοντι (pro ἔχουσι) λεπτὸν (λεπρὸν nov.) ἀπὸ πρίνοιο (pro πρίνου) λεπύριον. 5, 95.

προβόλαιος, projectus. δούρατι προβολαίῳ ἀνδρὸς ὀρέξασθαι. 24, 123.

προβολὴ, projectio, ictus. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. 22, 120.

προγένειος, barbatus. 3, 9.

προγενέστερος, senior. εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ. 29, 10.

προγίνεσθαι, adesse. αἶψα προγένοντο (pro προεγένοντο) λύχνοις ἅμα δαιομένοισι δμῶες. 24, 51. ὁπότ' ἐκ λασίοιο θεοὶ προγενοίατο (pro προγένοιντο) θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134.

πρόγονος, progenitor. 17, 26.

προδείελος, ante vesperam aliquid agens. σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν. 25, 223.

προδεικνύναι, protendere. ἰτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν. 22, 102.

πρόθυρον, vestibulum. μηκέτι τοι φρυρῶμες ἐπὶ προθύροισιν. 7, 122. ἄρτι χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. 23, 27. ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς. 23, 36.

προϊάλλειν, emittere. ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον. 25, 235.

προϊέναι, ministrare, praebere. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι (pro προΐησι.) 11, 48.

προϊέναι, procedere. ἤδη προϊόντος, (subaud. χρόνου.) progressu temporis. 14, 18.

προλέγειν, deligere. ἀριστῆες πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι. 13, 18.

23, 13. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116. φόνον λεύσσον (3. plur.) προσώπῳ, vultu caedem minitabantur. 25, 137. πεπάλακτο φόνῳ χαλεπὸν πρόσωπον. 25, 225.

πρότερον, adverb. prius. πρότερόν ποκα μυσικὸς ἦσθα. 10, 23. ὕδατος πρότερον δεῖ, aqua prius opus est. 15, 29.

πρότερος, prior, superior. εἰ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες. 15, 141. εἰ μὴ φυλέπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί. 16, 50. Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι. 16, 80. τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης. 22, 53. ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας τάσδε πολὺ προτέροις. 22, 148.

προτέρωσε, ulterius. 25, 90.

προτιθέναι, (vet.) proponere. τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα. (in nov. est ποτέθηκα.) 15, 37.

προφέρειν, antecellere. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός. 12, 5.

προφερέσκειν, id. τοὶ (pro οἵ, qui) γενεᾷ προφέρεσκον. 22, 183. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, ἠδ' ὑπεροπλίῃ φαίδιμος μέγας. 25, 138.

προφερέστατος, præstantissimus. 17, 4.

προφεύγειν, effugere. ἡ προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας Ἀργώ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου. 22, 27.

προφθάνειν, praevenire. αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς. 25, 264.

πρόφρων, promtus, lubens. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν. 1, 60. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3.

πρύμνα, puppis. σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα. 22, 10.

πρυτανεῖον. τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. 21, 36.

πρώαν, (pro πρώην) nuper. οὐκ ἐσορῆτε τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν. 5, 4. πρώαν νιν (scil. σύριγγα) συνέπαξα. 8, 23. τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριστάς. 14, 5. λέγομες πρώαν θὴν πάντα. 15, 15.

πρωΐζα, mane, mature. 18, 9.

πρώξ, gutta, ros. μὴ πρῶκας σιτίζεται, num rore victitat. 4, 16.

πρώραθεν, adverb. a prora. 22, 11.

Πρωτεὺς, nomen dei. 8, 52.

πρώτιστα, adverb. primum. λαοφόρου ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου. 25, 155. τὸν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον Εὐρυσθεύς. 25, 204. μᾶλλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49.

πρώτιστος, primus. τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55.

πρῶτον, adverb. primum. εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον. 25, 177. ὅ, ττι με πρῶτον ἀνήρευ. (pro ἀνήρου, interrogabas.) 25, 193.

πρῶτος. πρᾶτος (vet. nov. πρᾶτος) ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶ-

bellator. τοὶ πτολεμισταὶ ἵπποι τῶ βασιλῆος. 15, 51.

πτολίεθρον, (pro πολίεθρον) urbs. Ἀχαιῶν πτολίεθρα. 22, 157.

πτόλις, (pro πόλις) urbs. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. πολλὰν πτολίεσσι. (scil. δεδώρηται, donat.) 17, 111.

πτύειν, spuere. ὡς μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. 6, 39. ἄμμες νιν ἔξω εἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα. (spumantes) 15, 133. τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11.

πτύον, ventilabrum. ἇς (scil. Δάματρος ἀλωάδος) ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. 7, 156.

πτὼξ, lepus. πτῶκας βάλλει. 1, 110.

πυγίζειν. ἀνίκ' ἐπύγιζόν (1. sing.) τυ, τὺ δ' ἄλγεες. 5, 41.

πύγισμα. μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὕβρι, ταφείης. 5, 43.

πυγμάχος, pugil. ἐναντίος ἀνδρὶ καταστὰς πυγμάχος. 22, 66. ἃ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

πυγμὴ, pugnus, caestus. σκληραῖσι τεθλασμένος ὦατα πυγμαῖς. 22, 45. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν. 22, 104.

Πυθαγορικτὰς. (nov.) aut Πυθαγοριστὰς, (vet.) sectae Pythagoricae addictus. 14, 5.

Πύθιος, cognomen Apollinis. Πύθιε Παιάν. Ep. 1, 3.

πυθμὴν, fundus. ὀκνηραὶ νεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ μίμνοντι (pro μίμνουσι.) 16, 10.

πυκάζειν, densare, munire. χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα (pro ἐνη) ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ. 7, 67. ἱμὰν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν, παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. 21, 53.

πυκάσδειν. (pro πυκάζειν) φέρε, οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τήνῳ πυκάσδεν. (pro πυκάσδειν.) 2, 153. τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τυ πυκάσδῃ. (circumdaris, 2. singul. praes. pass.) 3, 14.

πυκινὸς, densus, creber. ἁ ὀλολυγὼν τηλόθεν ἐν πυκινῇσι (pro πυκιναῖς) βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 7, 140. ὅτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἦτριον ἱστῷ μακρῶν ἔταμ' ἐκ κανεόνων. (κελεόντων nov.) 18, 33. σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερὲς (scil. βάκτρον) ἔσπασα ῥίζῃς. 25, 210

πυκνὸς, id. πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126.

πύκτας, (pro πύκτης) pugil. ἅπερ ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 33. κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας, ὦ πύκτα Πολύδευκες. 22, 132.

πύκτης. οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. 22, 69. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. 24, 110.

πύλα, (pro πύλη) porta, aditus. τὰν ἀΐδαο πύλαν ἀραξεῖ. 2, 160.

Πύλος, nomen loci. τὰν ἀγέλαν

θεῦνται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως, πότνια. (i. e. Luna) 2, 163.

πῶμα, potus. οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, Νύμφαι. 7, 154.

ποιμενικὸς, paſtoralis. ἆπερ ὁ θῶκος τῆνος ὁ ποιμενικός. 1, 23.

πως, dictio enclitica. τῆνόν πως (τῆνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσαμες. 8, 26. δειδιότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χάρμῃ ἐνὶ σεινᾷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ. 22, 93.

πῶς, quomodo. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τὼς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. πῶς δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν, εἰπὲ θεά. 22, 115. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίαις χαλεποί. 22, 145. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει. 23, 5. δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45. πῶς ταῦθ' ἄρμενα, (ſcil. ἐςὶ) quomodo haec congruunt. 29, 9.

ποτᾶσθαι, volare. ποτῶντο (pro ἐποτῶντο) ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7, 42. οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων, ποτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω. 15, 122.

πῶυ, grex. τὰ πώεα καλὰ νεμεύω. 27, 37.

Ρ.

ῥα, dictio enclit. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ ᾤχετ' Ἔρως. 2, 6. ἦ ῥα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαζε. (ἐθήλαξε nov.) 3, 15. εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα; 4, 1. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες. 12, 15. ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος; ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες; 18, 10. 11. ἦ (pro ἔφη) ῥ' Ἄμυκος. 22, 75. αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος. 25, 9. ἣ (ſcil. ποίη) ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει. 25, 17. ἦ ῥα, dixit. 25, 84. καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120. καὶ ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες ἐς πεδίον δρυμοῖο. 25, 134. ὅν ῥα βοτῆρες ἀςέρι πάντες ἔισκον. 25, 139. ἣ (ſcil. τρίβος) ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ ςαθμοῦ τετάνυςο. 25, 157. καί ῥα τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191. ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων. Ep. 19, 4.

ῥαγίζειν, uvas carpere. αἳ (ſcil. ἀλώπεκες) τὰ Μίκωνος αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, (pro ῥαγίζουσι) 5, 113.

ῥάγος. (nov.) 27, 58. vid. ῥάκος.

Ῥαδάμας, ἄνθος. (vet.) τύ, Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις Ῥαδάμανθα. (in nov. legitur ῥ' ἀδάμαντα.) 2, 34.

ῥαδινὸς, gracilis. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν (pro τὴν ῥαδινήν) μοι παῖδα. 10, 24. ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 11, 45. τῆς Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας. 17, 37. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45.

ῥάδιος, facilis. εὑρεῖν (εὑρῆν

nov. scil. τῦτο τὸ φάρμακον) ἐ ῥάδιον ἐςὶ. 11, 4.

ῥᾶςα, adverb. facillime, commode. 11, 7.

ῥάκος, vestis lacera. (vet.) τὠμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) ποίησας ἐμὸν ῥάκος. (in nov. est ῥάγος.) 27, 58.

ῥάμνος, spina alba. ἐν ὤρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. (pro κομῶσι.) 4, 57. μηδὲ καθεύδων ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ. (vet. in nov. legitur κᾶίνος ἐν ψάμμῳ.) 21, 36.

ῥᾷον, adverb. facilius, hilarius. 11, 81.

ῥάχις, spina dorsi. 25, 245.

Ῥέα, nomen Deae. ὡς τίκετο κρείσσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπω. 17, 132. καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. 20, 40.

ῥέζειν, facere. ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας. 16, 74. ἥρωες, ῥέξαντες καλὰ ἔργα. 17, 6. ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον. 22, 118. τὸν, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ὐδὲν ἔρεξας. 22, 131. τὺ, παῖ, κἂν τῦτο πανύςατον ἀδύ τι ῥέξον. 23, 35. αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντες Διονύσω. 26, 37. τί φίλος ῥέξαιμι. 27, 24. τί ῥέζεις, σατυρίσκε. 27, 48.

ῥέζειν, sacrificare. θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν. 16, 26. ῥέξω πόρτιν. Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ. 27, 63. ῥέξω δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 17.

ῥέθος, membrum, facies. ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν εἵματα, καὶ κρύψον με. 23, 39. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16.

ῥεῖα, adverb. facile. σηκοβοῶν ῥεῖα πλήσθησαν εἰλιπόδων. 25, 98. τὸ, (pro τῦτο) ὅ, ττι με πρῶτον ἀνήρευ, αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ ςάθμην ἐνόησας. 25, 194.

ῥεῖθρον, fluentum. Ep. 4, 6.

ῥεῖν, act. fundere. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα. 5, 124. ῥείτω χὠ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. 5, 126.

ῥεῖν, neutr. fluere. ἔῤῥευν (pro ἔῤῥεον, defluebant) ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες. 2, 89. ἀδὺ, τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν. 8, 78. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. (pro ῥέυσι.) 14, 38. ἐκ ςομάτων ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.(μέλι κηρῶ nov.) 20, 27. ῥέεν (pro ἔῤῥεεν) αἷμα. 21, 46. αὖλις σφισὶν ἤδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19.

ῥηΐδιος, (pro ῥάδιος) facilis. ῥηΐδιαι γοναί. 17, 44.

ῥήτερον, adverb. facilius. 25, 191.

ῥῆμα, verbum. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις. 20, 7.

Ῥήναια, nomen insulae. ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 70.

ῥήσσειν, rumpere, avellere. Ἰνὼ αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22.

ῥίζα, radix. σὺν πυκινῇσιν δολοσχερὲς (scil. ῥόπτρον) ἔσπασα ῥίζαις.

ῥίζῃς. (ionice pro ῥίζαις.) 25, 210.

ῥίον, promontorium. Ἕλικας λίπε ῥίον. I, 125. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ῥίῳ ὑλήεντι. 25, 228.

ῥίπτειν, projicere. ἄλλοκα αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ (pro ῥίπτει) νόον. I, 37. εἰς κοίλαν (ſubaud. ναῦν) ἐῤῥίψαν. 22, 12. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν. 24, 92. ῥίψας τόξον ἔραζε. 25, 265.

ῥὶς, naſus. οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. I, 18. πλατεῖα ῥὶς ἐπὶ χείλει. (ſcil. μοί ἐςι.) II, 33. ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς ὐκ ἀναφύσω. 12, 24. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν. 22, 104.

ῥόδεις, roſaceus. ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα ςέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 63.

ῥοδόμαλον, genae roſeae. 23, 8.

ῥόδον, roſa. ὐ σύμβλητ' ἐςὶ κυνόσβατος ὐδ' ἀνεμώνα πρὸς ῥόδα. 5, 93. πολλὸς καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς (vet. ῥοδόκισσος nov.) ἐπανθεῖ. 5, 131. τὼς αὐλὼς ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον. 10, 34. ἤρατο ὐ τι ῥόδοις, ὐ μάλοις, ὐδὲ κικίνοις, ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. II, 10. χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, (pro τῦ ἄλγεος) ὡς ῥόδον ἔρσᾳ (ἔρσας nov.) 20, 16. καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐςι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. ὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. 27, 9. τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι. Ep. I, I.

Ῥοδόπα, nomen montis. εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον, ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν. 7, 77.

ῥοδόπαχυς, (pro ῥοδόπηχυς) roſeis cubitis praeditus. ἵπποι, ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι. 2, 148. ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. 15, 128.

ῥοδόχρως, roſeo colore ornatus. 18, 31.

ῥοικὸς, curvus. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. ῥοικὰν (pro ῥοικὴν) ἔχεν (pro εἶχεν) ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν. 7, 18.

ῥόμβος, rhombus magicus. 2, 30.

ῥόος, fluentum. ὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω. I, 68. χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον. I, 140. αἱ (ſcil. ποίμναι) ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο. (ſcil. βόσκονται.) 25, 10.

ῥόπαλον, clava. Μαιωτιςὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα, καὶ ῥόπαλον. 13, 57. τῇ ἑτέρῃ ῥόπαλον, κόρσης ὕπερ, αὖον ἀείρας. 25, 255.

ῥύγχος, roſtrum. ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. 6, 30.

ῥύεσθαι, cuſtodire. οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. 25, 25.

ῥύεσθαι, liberare. αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσηται. 7, 56.

ῥυθμὸς, tenor. 26, 23.

ῥύπος, ſordes. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρᾶν nov.)

nov.) πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος. 15, 20.

ῥωγὰς, praerupta. κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα, ῥωγάδας ἐς πέτρας. 24, 93.

Σ.

σαίρειν, aperto ore hiare. τὺ σεσαρὼς εὖ τοκα κιγκλίζευ. (εὖ ποτεκιγκλίζευ nov.) 5, 116. μ' ἀτρέμας εἶδε σεσαρὼς ὄμματι μειδιόωντι. 7, 19. τι σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. 20, 14.

σακίτας, (pro σηκίτης) ſtabulo incluſus. ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ (pro λήψῃ, accipies) γέρας. 1, 10. ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 18.

σακὸς, (pro σηκὸς) ſtabulum. πολλοὶ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 36.

σακὸς, (pro σηκὸς) templum. Ep. 4, 5.

σάκος, ſcutum. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν. 16, 79. ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι. 22, 143. τὰ ἄκρα δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 22, 190. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάστωρ ἔνυξεν. 22, 193. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο (pro τούτου) σάκος. 22, 195. δίνασε σάκος μέγα. 24, 10. εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω κοίλου ὑπὲρ σάκεος. 24, 24.

σᾶμα, (pro σῆμα) lignum, ſepulcrum. λίπε αἰπὺ σᾶμα τῆνο Λυκαονίδαο. 1, 125. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. οὐδὲ τὸ σᾶμα ἁμῖν τῶ (τὸ nov.) Βρασίλα κατεφαίνετο. 7, 10. αἶψα φεύγειν ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός. 22, 199.

σάμερον, (dor. pro σήμερον) hodie. ἦνθέ μοι ἅ τε φιλίστας μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς σάμερον. 2, 147. σάμερον ἑνδέκατος. 14, 45.

Σαμία, nomen regionis. χὼ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. 15, 126.

Σάμος. οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω. (pro Σάμου.) 7, 40.

σάνδαλον, ſandalium. μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36.

σάος, ſalvus. βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾖσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι (pro εἶναι) οἶκος. 25, 59.

σαόφρων, prudens, ſapiens. φιλέει, ὅσσα σαόφρονες. 28, 14.

Σαρδόνιος. ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκᾳ nov.) Σαρδόνιον κατὰ κῦμα. 16, 86.

σάρκινος, carneus. ἐλπὶς τῶν (ἐλπιστῶν nov.) ὕπνων ζατεῖ (χάτει nov.) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

σὰρξ. Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι. 2, 26. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 47. σάρκες ἱδρῶτι συνίζανον. 22, 112. οὐ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλισθὲν ὄκρυσεν, 25,

25, 230. μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι. 25, 267.

σάττειν, constipare. πολλοὶ ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. (pro ὖσι.) 17, 94.

σατυρίσκος. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει. 4, 63. μὴ καυχῶ, σατυρίσκε. 27, 3. τί ῥέξεις, σατυρίσκε. 27, 48.

σαῦρα, lacerta. σαύραν τοι τρίψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ. 2, 58.

σαῦρος, id. 7, 22.

σαυτῶ. 27, 13.

σάφα, manifeste, certo. σάφ' οἶδα. 15, 99. ἐγώ κέ τοι σάφα εἰδὼς πάντα μάλ' ἐξείποιμι. 25, 37. τὸ Ἀργείων ὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι. 25, 198. ὡς σάφ' εἰδῇς. Ep. 20, 6.

σβεννύναι, exstinguere. ὐδέ κε τὼς σβέσσω (pro σβέσω, fut. 1.) τὸν ἐμὸν πόθον. 23, 26.

σέβας, res augusta. σέβας ἔσῃ Ἀργείαισι, a mulieribus Argivis divinis honoribus afficieris. 24, 76.

σέβεσθαι, venerari. σέβυ με. 18, 48.

σέθεν, pro σῦ. σέθεν ἕνεκεν Βερενίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον ὐκ ἐπέρασεν. 17, 46. σέθεν ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων μνάσομαι ἡμιθέων. 17, 135. ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκύσας. 25, 162. ὐ σέθεν εἰμὶ χερείων. 27, 42. δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσαται αὖλις. 27, 44. αἰεί σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν ἐκ σέθεν ἀρχομένοις. Ep. 13, 5. γνώσομαι, εἰ ὁ δειλὸς ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον ἔχει. Ep. 15, 2.

σείειν, movere, quatere. λιπαρὰ παρ' αὐχένα σεῖετ' (pro ἐσείετο, quatiebatur) ἔθειρα. 5, 91. σεσαμένας (pro σεσαμένης) πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. 13, 13. σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν. 22, 184. βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο. 25, 261.

σεῦ, pro σῦ. 27, 6.

σελάνα, (pro σελήνη) luna. Σελάνα, φαῖνε καλόν. 2, 10. φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. τήθεα εἴλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. (vet. τὸ σελάνας nov.) 2, 79. Ἐνδυμίων τίς ἦν; ὅν τε Σελάνα βυκολέοντα φίλασεν. 20, 37. ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἅτε (ἁ δὲ nov.) Σελάνας. 20, 43. ὔπω τὸν μέσατον δράμεν ἄνυεν ἅρμα σελάνας. 21, 19.

σελαναία, (pro σεληναία.) 2, 165.

σέλας, fulgor. Ἔρως καὶ Λιπαρεῦς πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. 2, 134. ὐκ ἄσσων λιπαρὸν σέλας. 23, 8.

σέλινον, apium. ἐμπλέξας (scil. στέφανον) καλύκεσσι εὐόδμοισι σελίνοις. 3, 23. χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔς τ' ἐπὶ πᾶχυν πολυγνάμπτῳ σελίνῳ. 7, 68. θάλλοντα σέλινα. 13, 42. χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. 20, 23.

Σεμέλα.

σεμέλα. (pro Σεμέλη) mater Bacchi. τὼς τρεῖς (scil. βωμὼς ἔκαμον) τᾷ Σεμέλᾳ. 26, 6. χαίροι εὐειδὴς Σεμέλα. 26, 35.

Σεμίραμις, regina Babyloniae. 16, 100.

σέο, pro σοῦ. 27, 39.

σεῦ, pro σοῦ. σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29, 16. τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ οὐκ ἤθελον (1. sing.) πατάξαι. 30, 26.

σηκὸς, stabulum. χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι ἦσαν ἑκάστοις. 25, 12. τὰ ἐπήλυθε πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε. 25, 87. σηκοὶ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν ἠλιπόδων. 25, 98.

σῆμα, signum. Ζηνός πυ τόδε σῆμα. 17, 73. ἦχε σῆμα. (nov. pro quo in vet. legitur δῆμα.) 21, 53.

σημαίνειν, imperare. Παμφυλίοισί τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι σημαίνει. 17, 89.

σημαίνειν, significare. ὄνων ἀμαυρὴ φάτνη, σημαίνοισα (pro σημαίνουσα) τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. 22, 22.

σήραγξ, caverna. ὁ μὲν σήραγγα προδήελος ἔστιχεν ᾗς ἦν. 25, 223.

σθένος, vis, robur. φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. 1, 42. τὸ σθένος ἄξιον ἄβας. 1, 44. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένει ᾧ. 25, 138.

σῖγα, tacite, placide. 6, 29.

σιγᾶν, tacere. ἠνίδε, σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι (pro σιγῶσι) δ' ἆται, ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία. 2, 38. 39. σίγα, Πραξινόα. 15, 96. ἐσιγάθη ἂν (silentio [illegible] mutus fuisset) ὑφορβὸς Εὔμαιος. 16, 54.

σιδάρεος, (pro σιδήρεος) ferreus. τῷ σιδάρεον σκύταλον. (scil. ἔδωκεν.) 17, 31. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 47.

σιδάρεος, (pro σιδήρεος.) id. κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω, me ex ferreo, inhumano, mollem fecit. 29, 24.

σίδαρος, (pro σίδηρος) ferrum. πῶς ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις. 21, 49.

σίδηρος, ferrum, ensis. ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητή. (scil. βύρσα.) 25, 274.

Σικελίδας, est Asclepiades poëta. οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν, ἀείδων. 7, 40.

Σικελὸς, Siculus. ἔνθ' (pro ἐνθὲ, veni) ἐπὶ νᾶσον τὰν Σικελάν. (pro τὴν Σικελήν.) 1, 125. ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα. 8, 56. τοῖς πᾶσι μένοι (πᾶσιν ἴκοι nov.) Σικελὴν Ἀρέθοισαν ὑμνεῦν σὺν λαοῖσι. 16, 102.

Σιμαίθα, nomen foeminae. κἠφ', (pro καὶ ἀπὸ) ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ. 2, 101. ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θὴν πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον. 2, 114.

σίμβλον, alveare. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. 19, 2.

Σιμιχίδας, nomen viri. Σιμιχίδα,

χίδα, πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας; (πόδα nov.) ἕλκεις; 7, 21. ἄγε, βουκολικᾶς ταχέως ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς, Σιμιχίδα. 7, 50. Σιμιχίδᾳ Ἔρωτες ἐπέπταρον. 7, 96.

Σιμόεις, nomen fluvii. ῥέξας, ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας, ἐν πεδίῳ Σιμόεντος. 16, 75.

Σῖμος, nomen viri. 14, 53.

σιμὸς, simus. ἢ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν. (pro εἶναι.) 3, 8. αἱ σιμαὶ λειμωνόθε ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἀδῆαν μέλισσαι. 7, 80. ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. 8, 50.

σίνεσθαι, nocere, laedere. σινομένα (pro σινομένη) τὰν τρώξιμον. 1, 49. ἔσαι δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 24, 85.

σίον, (nov.) herba in aquis nascens. τά τοι σία (τ' οἰσύα vet.) καρπὸν ἐνήκαι. 5, 125.

Σισυφὶς ἀκτὰ. 22, 158.

σιτῆν, ali, pasci. ὃ (scil. τρόμβω) κρέας αὐτὸς σιτάθην. (pro ἐσιτήθην.) 9, 26.

σιτίζειν, pascere, cibare. μὴ πρῶκας σιτίζεται, num rore victitat. 4, 16.

σῖτος, frumentum. σῖτον ἀλοιῶντες. 10, 48.

σίττα, vox, qua pastores gregem ad festinandum incitant. σίτθ' ὁ λέπαργος. 4, 45. σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις; 4, 46. οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες. 5, 3. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες. 5, 100. σίττα νέμεσθε, νέμεσθε. 8, 69.

σκαιὸς, laevus, sinister. σκαιῇ σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα. 22, 119. στιβαρᾷ χερὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 124. τῶ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 196. 198. τῶ ἄνακτ προσιόντος ἐδράξατο χερὶ παχείῃ σκαιῶ ἄφαρ κέρχος. 25, 146.

σκαίρειν, salire. ἄλλοκα σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον. 4, 19.

σκανὰ, (pro σκηνὴ) taberna. νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. 15, 16.

σκαπάνα, (pro σκαπάνη) ligo. ἔχων σκαπάναν. 4, 10.

σκαφὶς, vas ligneum, quo lac aut mel reponitur. τασῶ τῷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα χηρὶ ἐχοίσας. 5, 59.

σκέλος, crus. ποσσὶ θένων σκέλος. 22, 66. ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλως σφάλλοντι (pro σφάλλουσι) παλαίσμασιν. 24, 109.

σκεπᾶν, idem quod σκέπειν, tegere. ἵππειαι (ἱππῆαι nov.) κόρυν σκεπάοισιν ἔθειραι. 16, 81.

σκέπτεσθαι, circumspicere, speculari. πάντῃ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 234.

σκιὰ, umbra. 5, 48.

σκιὰς, umbraculum. χλωραὶ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ δέδμανται. 15, 119.

σκιερὸς, opacus. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον (pro ἦχον) πόνον. 7, 138. σκιερὴν (pro σκιεράν)

ρὰν) ὑπὸ φηγὸν ἠελίω φρύττοντος ὀδοιπόρος ἔδραμον (1. sing.) ὥς τις. 12, 8. στέφανον σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον. 18, 44. ὑγρὸν ἄλειφαρ σταξεῦμες (pro στάξομεν) ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον. 18, 46. οἱ θεῶς συνάγερθεν (pro συνηγέρθησαν) ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. 22, 76. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.

σκίλλα, nomen herbae. σκίλλαις ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. μή τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 107.

σκιπναῖος, tardus. βόες ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν. 16, 93.

σκιρτᾶν, saltare. οὐ μὴ σκιρτασῆτε (vet. σκιρτάσητε nov.) 1, 152.

σκληρὸς, durus, saevus. αὖ αὖ τῶ σκληρῶ (pro τοῦ σκληροῦ) μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει. 4, 40. σκληραῖσι τεθλασμένος ὤατα πυγμαῖς. 22, 45.

Σκοπάδαι, nomen gentis. πολλοὶ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 36.

σκοπιὰ, scopulus. οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν. (scil. ἤχετε.) 1, 69. τάς (pro ἅς, scil. δαμάλας) μοι ἁπάσας λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 11.

σκοπιάζειν, speculari, insidiari. ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. 3, 26. πάντη οὕσσε φέρων, ὅλον πέρας ἐσκοπίαζον. (speculabar, 1. sing.) 25, 214.

σκοπὸς, speculator, custos. 6, 10.

σκότος, tenebrae. περὶ σκότος οὕσσε οἱ ἄμφω ἦλθε, ambos ejus oculos caligo invaserat. 25, 260. ὄκκα οὐκ ἐθέλης τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ. (scil. ἄγω ἀμέραν.) 29, 8.

σκύζεσθαι, irasci. αἱ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι. (pro ἴσι, eunt.) 16, 8. πυρσαὶ ἔφριξαν ἔθειραι σκυζομένῳ. 25, 245.

Σκυθικός. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ πόντου Σκυθικοῖο (pro Σκυθικοῦ) πέραν. 16, 99.

σκύλαξ, catulus. τὰν (pro ἣν, scil. Ἑκάτην) καὶ σκύλακες τρομέοντι. (pro τρομέουσι.) 2, 12.

σκύμνος, id. τρέφω τοι σκύμνως (pro σκύμνους) τέσσαρας ἄρκτων. 11, 41.

σκύταλον, clava. τῷ σιδάρεον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις. (scil. ἔδωκεν.) 17, 31.

σκῦτος, corium, pellis. σκῦτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος. 25, 142.

σκύφος, poculum. τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος. 1, 143.

σκὼψ, ulula. κὴξ (pro καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 1, 136.

σμᾶνος, (pro σμῆνος) alveare. ὧδε καλὸν βομβεῦντι (pro βομβοῦσι) ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5. 46. ἔνθα μέλισσαι σμάνεα πληρεῦσιν. 8, 46.

σοβαρὸς, fastuosus, superbus. καί τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. 20, 15.

σὸς, tuus. ἡ σὴ νῦν φιλότης

καὶ

καὶ τῶ χαρίεντος αἴτεω πᾶσι διὰ ϛόματος, μετὰ δ᾽ ἠϊθέοισι μάλιϛα. 12, 20. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. (pro ῥέουσι.) 14, 38. τῆς σῆς (subaud. χώρας) γε μεν ὐκ ἐπιβαίνω. 22, 59. σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ᾽ ἐμὸς κεκλήσεαι, ἤ κε κρατήσω. 22, 71. ἀμφιθες ἐκ ῥεθέων σῶν ἥματα, καὶ κρύψον με. 23, 39 κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. 23, 41. ὔνομα σὸν λέγε τῆνο. 27, 40. ὑπὸ σὺς πέπλως ἁπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω. 27, 53. ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μέζονα δωσῶ. 27, 59. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημίας ὐκέτι πιϛή. 27, 62. γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2. ζῆ τὰν σὰν (pro σὴν) ἰδὼν. 29, 6.

σοφίη, (pro σοφία) sapientia, scientia. σοφίῃ ἐπὶ τῇδε αἶνον ἔχων. Ep. 10, 3.

σοφιϛὴς, sapiens. φυσιγνώμων ὁ σοφιϛής. Ep. 11, 1. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχῃ τεθνεῶς ὁ σοφιϛής. Ep. 11, 5.

σοφὸς. ὡς σοφὸς ἦπεν. 14, 22. σοφόν τι χρῆμ᾽ ὤνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρωπος.) 15. 83. τὸ χρῆμα σοφώτερον. 15, 145. ἥρωες, ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν. 17, 6. ὃς πόλλ᾽ ἐδάῃ σοφὰ ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρᾶς ἀπαλαλκέμεν. (pro ἀπαλάλκειν.) 28, 19.

σπᾶν, evellere. σὺν πυκινῇσιν ὀλοχερὲς (scil. βάκτρον) ἔσπασα ῥίζης. 25, 210.

Σπάρτα, nomen urbis. ἐν ποκ᾽ ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐϛάσαντο. 18, 1. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. 18, 17. πολλάϛτοι Σπάρτα, magna est Sparta. 22, 156.

σπῦρα, spira. ἐπεὶ σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας. 22, 80. αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν ὐδόν. 24, 14. τὼ αὖτε σπείρῃσιν (pro σπείραις) ἑλισσέσθην περὶ παῖδα. 24, 30.

σπένδειν, libare. τὸ δίδω τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς μιν (κενον.) ἀμέλξας, σπείσω ταῖς μοίσαις. 1, 144.

σπέρχεσθαι, properare. μή τι οἱ ὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο σπερχομένῳ. 25, 67.

Σπέρχις, nomen viri. ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίϛευσε. 15, 98.

σπεύδειν, festinare. σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει. 1, 40. μὴ σπεῦδε. 5, 31. ὔτι σπεύδω. 5, 35. ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. σπεύδωμες, (pro σπεύδωμεν) festinemus. 15, 59. ὐκ ἔτ᾽ ἄνδρες ἐπ᾽ ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς αἰνῆσθαι σπεύδοντι. (pro σπεύδουσι.) 16, 15. ἐνεπλήσθη δόμος σπεύδοντος ἑκάϛω. 24, 52.

σπήλυγξ, spelunca. σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο κύκλωπος. 16, 53.

σπιλὰς, saxum, rupes. ἀέναον ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει. Ep. 4, 6.

σπλάγχνα, viscera. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. 7, 99.

σποδὸς, cinis. κὐδὲ (pro καὶ ὐδὲ)

17, 130. σέργετε (diligete, in imperat.) ὔμμες αἶτας. 23, 63.

στερεὸς, solidus, durus. ἕδρα στερεοῖο (pro στερεοῦ) τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος. 17, 21. μύες ἐν στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ἵσταν. 22, 48. ἀλλάλοις ὄλεκον στερεοῖς θήνοντες ἱμᾶσιν. 22, 108.

στερεῶς, firmiter, fortiter. 25, 268.

στέρνον, pectus. ἁ ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία. 2, 39. ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54. ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως. 24, 78.

στεφανηφόρος, coronam gestans. οἵ (scil. ἵπποι) σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. 16, 47.

στέφανος, corona. φάτο, (pro ἔφατο) οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν. 2, 153. τὸν στέφανον τιλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησῆς. 3, 21. ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα, ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 64. ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται. 10, 29. βριθόμενος στεφάνοισιν ἔβην πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33. στεφάνως (pro στεφάνους) δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας. 18, 40. πρᾶται τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43.

στέφειν, coronare, cingere. στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ. 2, 2. θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 96.

στῆθος, pectus. στήθεα στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ, Σελάνα. (τὸ σελάνας nov.) 2, 79. ἀμφὶ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 17. ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός. 15, 108. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι στήθεσι φαινομένοις. 15, 135. στήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια. 22, 46. ὁ ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 109. ἄῤῥηκτον ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν. 25, 112. πεπάλακτο φόνῳ στήθεα. 25, 226. μεστηγὺς ἔβαλον (1. sing.) στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα. 25, 237.

στῆναι. vid. ἱστάναι.

στιβαρὸς, densus, robustus. στιβαρᾷ χειρὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 123. στιβαροὺς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον. 25, 144. στιβαροῖς σὺν χεῖρας ἐρείσας ἐξόπιθεν. 25, 266.

στιβὰς, stramentum e frondibus teneris paratum. χἀ στιβὰς ᾇδε. (scil. ἐστὶ.) 5, 34. χἀ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ. 7, 67. ἐντὶ (pro ἐστὶ) μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς. 9, 9. λειμὼν σφιν ἔκειτο, μέγα (ἔκειτο μέγας, nov.) στιβάδεσσιν (pro στιβάσιν) ὄνειαρ. 13, 34.

στίλβειν, splendere, lucere. στήθεα στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. (τὸ σελάνας. nov.) 2, 79.

στιχᾶσθαι, ordine incedere. ταὶ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο. (pro ἐστιχῶντο.) 25, 126.

στιχεῖν. vid. στείχειν.

στίχος, versus. γράψον τόδε γράμμα,

τὸν Λάκωνα. 5, 1. Εὐμάρα τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα. 5, 73.

Συβαρῖτις, nomen fontis. ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. 5, 126. αὔριον ὔμμε (pro ὑμᾶς) πάσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 146.

Συβάρτας. (pro Συβαρίτης.) δῶλε Συβάρτα. 5, 5. ἅ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θυρίω ἐςὶ Συβάρτα. 5, 72. μή τύ τις ἠρώτη, ποττῶ (pro ποτὶ τῦ) Διός, αἴτε Συβάρτα. 5, 74.

σύκινος, ficulneus, debilis. σύκινοι ἄνδρες, inutiles, ignavi homines. 10, 45. σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον. Ep. 4, 2.

σῦκον, ficus. τὰ φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες. 5, 115.

συλῆσθαι, spoliare. τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. (pro συλώμενον.) 19, 2.

συλλέγειν, colligere. συλλέξασα κόνιν πυρός. 24, 91.

συμβαίνειν, evenire, accidere. ὔδαμά τοι συνέβα (pro συνέβη) ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων. 10, 8. ὔδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. 10, 10.

σύμβλητος, conferendus. ὐ σύμβλητ' ἐςὶ κυνόσβατος ὐδ' ἀνεμώνα πρὸς ῥόδα. 5, 92.

συμπαίσδειν, (pro συμπαίζειν) colludere. πολλαὶ συμπαίσδεν (pro συμπαίζειν) με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77.

σύμπας, omnis. ὅσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. 12, 7.

συμπηγνύναι, compingere. πρώαν νιν (scil. σύριγγα) συνέπαξα. (pro συνέπηξα.) 8, 23.

συμπλέκειν, contexere. ὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱςῷ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων nov.) 18, 34.

συμπλήγδην, conflictim. 24, 55.

συμφλέγειν, comburere. αὐτὸν φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ. 22, 211.

σύμφορον, calamitas, casus. λοίσθιον ὐκ ἤνικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερήας. 23, 16.

σύμφορος, utilis, aptus. ἃ ἐς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

συμφύρειν, commiscere, foedare. ὁ ἀνεκέσι πλαγαῖς πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης. 22, 111.

συνάγειν, congregare. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος ἐς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν ποκὰ συνάγαγον (pro συνήγαγον.) 6, 2. ἐς μέσσον σύναγον. (pro συνῆγον, scil. ἑαυτὰς) in medium congressi sunt. 22, 82.

συναγείρειν, id. καὐτὰ (pro καὶ αὐτὴ) συναγείρομαι ἤδη, animum jam recipio. 15, 57. οἱ δ' ὡς συνάγερθεν (pro συνηγέρθησαν, congressi sunt) ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίςω. 22, 76.

συναείδειν, simul canere. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα. 10, 24.

συναλοιᾶν, contundere. μέχρι συνηλοίησε παρήϊα. 22, 128.

συνάμα,

ται Συρίης, Syriae partem obtinet. 17, 87.

συρικτὰς, (pro συρικτὴς) fiſtula canens. φαντὶ (pro φασὶ) τὺ πάντες ἔμμεν (pro εἶναι) συρικτὰν μεγ' ὑπείροχον. 7, 28. ποιμὰν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα. 8, 9. αἴ τι Μενάλκας πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς (συρικτὰ nov.) πρόσφιλές ἆσε μέλος. 8, 34.

Σύριος. Συρίω (pro Συρίῳ) μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα. 15, 114.

συρίσδειν, (pro συρίζειν) fiſtula canere. ἁδὺ καὶ τὺ συρίσδες. (pro συρίζεις) 1, 3. λῆς, αἰπόλε, συρίσδεν; (pro συρίσδειν) 1, 14. ὐ θέμις. ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ὐ θέμις ἄμμιν συρίσδεν. 1, 16. κάθησαι ἁδέα συρίσδων. 6, 9. σύρισδε (pro ἐσύριζε) Δάφνις ὁ βώτας. 6, 44. ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω. 8, 4. συρίσδεν ὡς ὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων. 11, 38.

σῦς, ſus. ἄρκτυς τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος. (ſcil. Ἆπις βόσκει.) 25, 185.

σφαιρῦν, globi inſtar eminere. σήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 46.

σφάλλειν, ſupplantare. ὅσσα (quomodo) ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλυς σφάλλοντι (pro σφάλλυσι) παλαίσμασιν. 24, 110.

σφὰξ, (pro σφὴξ) veſpa. 5, 29.

σφε, pro αὐτὰ, illa. ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι. 15, 80.

σφέτερος, ſuus. ὅσσον ὕϊς σφετέρης (pro σφετέρας) λασιωτέρη ἀρνός. 12, 4. Νύμφαι σφετέροις ἐπὶ γύνασι κῦρον ἔχοισαι δακρυόεντα. 13, 53. παισὶ θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17, 41. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν. 21, 21. σφετέρης (pro σφετέρας, tuae) μὴ φείδεο τέχνης. 22, 67. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159. μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο (pro σφετέρυ) φονῆα. 22, 209. Ἀλκμήνα ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δείυς ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 59. ὡσεί περ σφετέρῃσιν (pro σφετέραις, meis) ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163.

σφίγγειν, ſtringere. ἀμφί οἱ σήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος (adſtrictum erat veſtimentum) ζωστῆρι πλακερῷ. 7, 17. σφίγγετ' (pro σφίγγετε, ſtringite, in imperat.) ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα. 10, 44.

σφυρήλατος, malleo fabricatus. σφυρήλατος οἷα κολοσσός. 22, 47.

σφυρὸν, malleolus pedis. ἀ ἄκανθα ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν. 4, 51. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι σήθεσι φαινομένοις. 15, 134.

σφυρὸν, pars regionis extrema. Φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienſes.) 16, 77.

σφύσδειν, (pro σφύζειν) dolere. 11, 71.

σφὼ, vos duo. σφῶν (vobis)

 ἄλλον

θένῳ αὐτίκα φάσσαν. 5, 96. τᾷ παιδὶ ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί. 6, 29. τᾷ Δηοῖ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος. 7, 3. τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα, τᾷ βοῒ δ᾽ ἁ μόσχος. 8, 79. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ᾽ εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ. 10, 58. et sic aliis compluribus locis.

τᾷδε, hic. 15, 118.

τᾷδε, huc. 2, 101.

ταὶ, pro αἱ. αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. πᾷ μοι ταὶ δάφναι. 2, 1. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. ταί μοι αἶγες βόσκονται κατ᾽ ὄρος. 3, 1. ταὶ δαμάλαι αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι. (pro ποθοῦσι.) 4, 12. βασεῦνται (pro βήσονται) καὶ ταὶ βόες εἰς Ἀΐδαν. 4, 26. ταὶ ἐπὶ δένδρῳ ὄρνιχες λαλαγεῦντι. (pro λαλαγοῦσι.) 5, 47. σίττ᾽ ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες. 5, 100. ἀπ᾽ ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται. 6, 16. ταὶ παρ᾽ αὐτὰν αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον. 7, 7. ταὶ ὄιες, μηδ᾽ ὔμμες ὀκνεῖθ᾽ ἁπαλᾶς κορέσασθαι ποίας. 8, 67. οὐδὲν ποττὸν (pro ποτὶ τὸν) ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 3. πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ ταὔλιον (τ᾽ αὔλιον nov.) αὐταὶ (solae, sine duce) ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν. (scil. κεῖνται.) Ep. 1, 3.

ταὶ, pro αἱ. 7, 59.

ταῖσι, pro ταῖς. 1, 91.

ταῖσιν, pro ταῖς. 8, 38.

τάκειν, (pro τήκειν) liquefacere. ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω. 2, 28.

τάκεσθαι, liquefieri, tabescere. Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι. 1, 82. τάκεται ὀφθαλμώς. 1, 88. τάκεαι ὀφθαλμώς. 1, 91. ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται. 2, 18. ὡς τάκοιθ᾽ ὑπ᾽ ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις. 2, 29. τὸ κάλλος ἐτάκετο. 2, 83. τὺ, ὦ κακὲ, καὶ τότ᾽ ἐτάκευ (pro ἐτάκου) βασκαίνων. 5, 12. ζαλοῖ μ᾽, καὶ τάκεται. 6, 27. ἁ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἁνίκα παχθῇ. 23, 31.

ταλαεργὸς, laborum patiens. 13, 19.

τάλαντον. (vet.) μή μοι χρύσεια τάλαντα (χρυσεῖ᾽ Ἀταλάντας nov.) εἴη ἔχειν. 8, 53.

ταλαρίσκος, sportula. ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις. 15, 113.

τάλαρος, qualus, corbis. Λάκων τοι ταλάρως (pro ταλάρους dorice) σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. τὸ ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι. 8, 70. αἴκ᾽ ἐνθὼν ταλάρως πλέκοις. 11, 73. οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. 18, 32.

τάλας, miser. Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι. 1, 82. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὦ τάλας οὐδέποθ᾽ ἥκει. (οὐδὲ ποθήκει nov.) 2, 4. ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. 2, 40. πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. 2, 96. ὦ τάλαν Αἴγων. 4, 26.

ταρσός,

ταρσὸς, crates, super qua casei solent siccari. ταρσοὶ ὑπερaχθέες αἰεὶ. 11, 37.

τᾶς, pro ἧς. τὸ γερόντιον ᾗ ῥ' ἔτι μόλλει τῆναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη. 4, 59. τᾶς (scil. ᾠδᾶς) μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. 9, 33. τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντὶ. 18, 37.

τᾶς, pro τῆς. τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας. 1, 20. τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 60. τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς. 4, 36. τᾶς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. (pro τρώγυσι) 4, 44. ὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες. 5, 3. κατὰ τήνας τᾶς πέτρας μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοῖμαν. 5, 16. φάσσαν ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. 5, 97. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες. 5, 100. τᾶς δρυὸς εἴχεο (pro εἴχυ, adhaerebas) τήνας. 5, 117. φράζεο, (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρύσῃ. 6, 13. ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὕμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω. 10, 46. ὀκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8. ἁ κλᾲξ τᾶς μεγάλας πᾷ λ[?]ρνακος. 15, 33. et multis praeterea aliis in locis.

τᾶσδε, pro τῆσδε. ἐστε τ' ὀμόσσῃ (ὀμώσῃ nov.) αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω. 6, 33. εἰς ὑπὸ τᾶσδε Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας. 7, 125.

τάσσειν, jubere. ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 6.

ταύρειος. ὃς ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας. (scil. διέστιχε.) 27, 70.

ταῦρος, taurus. πολλοὶ ταῦροι ὠδύραντο. 1, 74. ὁ τὼς ταύρως (pro τὺς ταύρυς) καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 121. λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. 4, 20. τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς. 4, 35. μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ (ἐπὶ nov.) στείραισι δὲ ταύρως. 9, 3. ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρυς, δίχα θηλειάων. 25, 107. ταῖς τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο, κνήμαργοι θ' ἕλικές τε. 25, 126. ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω. 27, 47.

ταυροφόνος, tauricida, epitheton Herculis. ἀντία Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο (pro ταυροφόνυ) ἵδρυται. 17, 20.

ταῦτα, pro διὰ ταῦτα, propterea. 14, 3.

ταύταν, pro ταύτην. 4, 53.

τάχα, celeriter, fortassis. τάχ' ὥτερος (pro ὁ ἕτερος) ἄλλον ὀνασεῖ. 7, 36. τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις (ἔχες nov.) νῦν. 11, 74. τάχα κράναν ἐνόησεν ἡμένῳ ἐν χώρῳ. (εἱμένῳ ἐν χόρτῳ. nov.) 13, 39. ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης. 21, 55. τάχα γνώσῃ (2. sing fut. 1. med.) πρὶν ἀκῦσαι. 26, 19. τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη. 27, 8. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. 27, 56. τάχα ὕστερον ὐδ' ἄλα δοίης. 27, 60.

ταχέως, celeriter. βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς. 7, 49. στάλαν Ἀφαρηΐυ ἐξανέχυσαν τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως. 22, 208.

 ταχι-

Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος. 15, 13. τεκέων τροφὸς. 27, 65. οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Ep. 6, 3.

τέκτων, faber. ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. 7, 45. τὰν (pro ἣν, fcil. κορύναν) οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. 9, 24.

Τελαμὼν, nomen viri. ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι. 13, 37.

τελαμὼν, lorum. ὠρίγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος. 24, 44.

τελέθειν, verbum poet. effe. αἵ τ' (fcil. νύμφαι λιμνάδες) ἐμὶν ἱλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5, 18. ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τιμόσδε μάλιστα. 10, 49. χαλεπαὶ δ' ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος. 16, 69. δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε. 24, 98. ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

τελεῖν, perficere, parare. ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελοῦσι.) 7, 32. τέκτων, ὅστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. πεῖρα θὴν πάντα τελεῖται. 15, 62. οἷος (pro οἷός τε) ἦν τελέσαι μέγα ἔργον ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. 17, 13. καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς (fubaud. δώματι) οἰκῆν μόχθους. 24, 80. τὸν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον Εὐρυσθεύς. 25, 204. Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4. τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16. τελεῖν ἐπιχειρᾷ. Ep. 17, 8.

τέλειος, perfectus. Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἁγνὸν, τελειοτάτοιο (pro τελειοτάτου) θεοῖο. 25, 22.

τέλος. τὸν αὐτῶ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας. 1, 93. ἐς τέλος ἄμμιν ὀπηδεῖ. 2, 14. ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων. 2, 152. ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. 4, 47. τῷ (fcil. ὀφθαλμῷ) ποθόρημι ἐς τέλος. 6, 23. τοῦτον ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165. οἱ (ei) αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 121.

τέμνειν, fecare, amputare. πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. 9, 27. ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. 13, 35. ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων nov) 18, 34. τούτους (fcil. ὀδόντας) κόλαζε, τέμνε. 30, 34.

τέμπεα, loca amoena. ἢ (ἦ nov.) κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα; (fcil. ἦτε;) 1, 67.

Τέος, nomen loci. Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον (1. fing.) ἐν Τέῳ. Ep. 16, 3.

τεὸς, dor. pro σὸς, tuus. ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος. 2, 116. ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. 3, 13. τὸν τεὸν πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ. 10, 57. ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν, ὧν ἐπεθύμεις. 14, 57. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα. 15, 11.

κεῖρ

σιν

σιν. αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον (pro εἶχον) πόνον. 7, 139. τέττιξ τέττιγι φίλος. 9, 31. ἁνίκα τέττιξ ποιμένας ἐνδίως πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 94.

τεῦ, dor. pro σοῦ. εὐδόν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα. 2, 126. πὸκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν (μάθον nov.) καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας μέμναμαι. (ἄκουσα. Μέμνα με nov.) 5, 39. ὥς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο (νισσομένοιο nov.) πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. 7, 25. οἱ πόδες ἀστράγαλοι τεῦ. 10, 36. ἠράσθην ἔγωγε, κόρα, τεῦ. 11, 25. καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν. 11, 52. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. 18, 41.

τεύχεα, plur. arma. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182.

τεύχειν, fabricari, ſtruere. ἔντοσθεν γυνὰ, τὶ (γυνά τις nov.) θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. 1, 32. τοῖςδε μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται λεπράς. 1, 39. ἁ ἐπὶ πήρα (πήραν nov.) πάντα δόλον τεύχοισα. (pro τεύχουσα.) 1, 50. ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. 2, 20. τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται. 3, 27. τᾷ Δηοῖ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος, κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος. 7, 3. ἕδρα, στερεοῖο τετυγμένα (pro τετυγμένη) ἐξ ἀδάμαντος. 17, 21. ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε; 20, 20. ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη. 22, 83. φόνον αὖτις τεῦχον (pro ἔτευχον, ſtruebant) ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 192. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 28. εὐνὰ ἧς (pro ἦν, erat) τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός. 24, 133. χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις. 25, 12. ἀρίζηλος ἐτέτυκτο. 25, 141. τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς; 27, 36. τεύχω σοι θαλάμους. 27, 37. ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ. Ep. 18, 1.

τέφρα, cinis. Ep. 6, 6.

τέχνα, (pro τέχνη) ars. ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. 17, 114. ἃ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ. 24, 112.

τέχνη. ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης. 22, 67. ὁ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

τῆδε, pro δεῦρο, huc. ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον, τῆδ' (vet. τᾷδ' nov.) ἐνθών. 5, 67. τῆδε πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός. 28, 5.

τῆδε, pro ἐνταῦθα, hic. 5, 118.

τῆλε, procul. 23, 57.

τηλεθᾶν, virere. ἀέναον ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ. Ep. 4, 6.

Τήλεμος, nomen viri. 6, 23.

τηλέφιλον, herbae genus. 3, 29.

τηλίκος, tantus. ἐπεὶ οὐ μάλα

(pro ἐτίθη) τὰν Δωρίδα πολλάκις ὗλλαν. 2, 156. οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. (pro τίθησι.) 3, 48. νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας. 5, 13. αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν. (pro θεῖναι.) 5, 21. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', (pro θησόμεθα) ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη. 8, 13. μόσχον ἐγὼ θησῶ, (dor. pro θήσω) τὺ δὲ θὲς ἰσομάτερα ἀμνόν. 8, 14. ὀ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν. 8, 15. ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; (pro θήσεις.) 8, 17. ἤν καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας. 12, 25. εἴσω ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος. 13, 30. ἐς μέσον θὲς πάλιν. (fcil. τὸ νᾶμα.) 15, 28. ἐν ἀνδράσι θῆκ' (pro ἔθηκε) ὀνομαστὸς ὀπλοτέροις. 16, 45. τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις. 17, 16. ὤμοσα, οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι. 21, 59. τὰ οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν. 22, 181. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. Ἀμφιτρύων τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο (pro ἔθετο) χλαῖναν παῖδα. 24, 61. ἀοιδὸν ἔθηκε, cantorem eum fecit. 24, 107. ἄλλῳ ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν. 25, 50. θηεῖτο, ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109. ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. 25, 276. ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο (pro ἐθήκατο) λύσας. 26, 34. τὸν πρᾶτον φιλεῦντα τριταῖον ἔθηκαο. 29, 18. ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τὤγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) Ξενοκλῆς θῆκε το μαρμάρινον. Ep. 10, 2.

τίκτειν. ὤμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. 11, 54. οὐχ ἀμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. ἐξ ὧ (pro οὗ, fcil. χρόνου) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. 15, 47. σὺ λαοφόνον Διομήδεα, μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες (pro ἔτεκες) Καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54. οὓς τέκετο (pro ἐτέκετο) κρείοισα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου. 17, 132. ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ', εἰ ματέρα τίκτεν (pro ἔτικτεν) ὁμοῖον. 18, 21. τεκεῖν τρομέω. 27, 30. ἣν τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος υἱέσιν υἷας. 27, 31.

τίλλειν, vellere, difcerpere. ὠγών (ὦ 'γὼ nov.) νῦν τίλλοισα (pro τίλλουσα) κατ' ἀγρίαν ἐν πυρὶ βάλλω. 2, 54. τὸν στέφανον τιλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. 3, 21. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121.

τιμά, (pro τιμή) honor. ἑᾶς (ἑᾶς nov.) ἀπεδάσσαο τιμᾶς. (vet. τιμὰς nov.) 17, 50. ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος. 26, 31.

Τιμάγητος, nomen viri. βασεῦμαι (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο (pro Τιμαγήτου) παλαίστραν αὔριον. 2, 8. μολοῖσα τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. 2, 97.

τιμᾶν, honorare. ὄλβιοι οἰκεῖτε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων ξείνων τιμήσασθε (pro ἐτιμήσασθε) Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα. 12, 29. θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς. 16, 19. ἐπεὶ πάρα (pro πάρεστι) μυρία εἰπῆν, εἴσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων. 17, 12. τίοις με τόσσον,

 ὅσσον-

οὐδὲ

οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ. 25, 275.

τόθι, ubi. τόθι καρτερὸς Ἴδας κεκλιμένος θαῦτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 199. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι. 24, 28.

τοὶ, pro οἱ. ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες. 1, 80. κὴξ (pro καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 1, 136. τοὶ λύκοι ὧδε μ' ἔδοντι. (pro ἔδουσι.) 3, 53. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. 7, 138. τοὶ ἐκέχυντο ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. 7, 145.

τοὶ, pro οἱ. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ. 1, 118. ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5. τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον. 22, 183.

τοι, pro σοι. tibi. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο. 1, 146. οὐκέτι σὺν Κορύδωνι ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι. 5, 7. ἀλλά γέ τοι δικάσομαι. 5, 22. ἃ (scil. κύων) τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός. 6, 10. καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν ἔλπομαι. 7, 30. οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων; 10, 8. οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα; 10, 10. ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην. 11, 59. ἀλλά τοι αὐτῷ. (vet. τὸ αὐτὸν. nov.) 14, 1. τί τοι τὸ μέλημα. 14, 2. μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει. 15, 34. πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ. 15, 35. κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. 15, 38. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. 18, 16. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν. 18, 19. πρᾶται (πρᾶτα nov.) τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43. χείλεα τοι ἐντὶ μέλαιναι. 20, 9. φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις, σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῷ. 22, 117. ὤμοσσέ τοι μέγαν ὅρκον. 22, 132. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 20. πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω. 24, 86. ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις. 25, 3. τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ ἔσσεται. 25, 34. εἰ ἔν τοι μέγα ἦδος ἐπικρέπει. 25, 40. ὥς τοι πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται. 25, 53. δέρμα θηρὸς, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει. 25, 176. ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι. 29, 22. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε. Ep. 1, 4. ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων. Ep. 8, 1.

τοιγάρτοι, igitur, itaque. 10, 14.

τοῖο. pro τούτου. πολλὰ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο σάκος. 22, 195. οὐδ' ὅπη ἴχνια τοῖο φρασθῆναι δυνάμην. 25, 216.

τοῖος, talis. τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2, 161. τὸν μετ' αὖθις κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν. 7, 91. ἆρά πα τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν Πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπεισε. 7, 153. χαιρέτω, ὅστις τοῖος. 16, 64. τοῖος

ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι, ξανθόκομος Πτολεμαῖος. 17, 102. ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεᾶν μηλίγματα μουσᾶν, οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῖα φέρω. 22, 223. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός. 24, / 77. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116. ἔπος ὅγε τοῖον ἔειπεν. 25, 77. ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. 25, 192.

τοιόσδε, *id.* ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ (μέσω nov. pro μέσου) ἄματι τοιάδ' ἄειδον. 6, 4. ἆρά γέ πα τοιόνδε φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων; 7, 149. τὸν ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. τίς τῶν νῦν τοιόσδε. (scil. ἐστὶ) 16, 13. τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11. τοιόσδ', (scil. εἰμὶ) οἷος (οἷον nov.) ὁρᾷς. 22, 59. ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί. 22, 72. ἴσκον (dicebam) τοιάδε πολλά. 22, 167. ἦ ῥά νυ παῖδες ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. (pro εἰσὶ.) 25, 41.

τοιοῦτος, *id.* ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα. 11, 18. αὐτὸς (pro ὁ αὐτὸς) τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34. οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. 18, 32. ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον. Ep. 8, 3.

τοῖχος, paries. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. 21, 8. ἀνέῤῥηξαν τοίχους ἀμφοτέρους. 22, 12. ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ (ἐκ nov.) τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός. 22, 31. ἐρεισάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 49. οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες. 24, 38.

τοίως, taliter, tali modo. 24, 71.

τόκα, pro τότε, tunc. οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι. 7, 154. Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα Ἀλκμήνα καλέσασα χρέος κατέλεξε νεοχμόν. 24, 64.

τοκὰς, mater, gravida. φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ. 8, 63. ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

τοκεὺς, parens. μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι (τοκέων, ὧν nov.) θερμὰ κονίᾳ, στειβόμενος καθύπερθε, (κονίᾳ στειβομένα καθύπερθε sine commate nov.) ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. 17, 121. ἔνθα κόραι τοκέεσσιν (pro τοκεῦσιν) ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαι. 22, 159.

τολμᾶν, audere. μέγα ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς (pro τολμᾷς) ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν. 5, 35. τολμασεῖς (pro τολμήσεις) ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. 14, 67.

τομὰ, (pro τομὴ) sectio. 10, 46.

τὸν, pro ὃν. τόν (scil. στέφανον) τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω. 3, 18. τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσαις τυ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ

ἐπὶ κόῤῥας ἤλασα. 14, 34. οὔρχον ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (θαῤῥῶ. nov.) 21, 62. ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε. 23, 58.

τόξον, arcus. βάλλετέ (in imperat) μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον. 7, 118. Μαιωτιςὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα, καὶ ῥόπαλον. 13, 56. τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτραν. 17, 30. ἡλίκα τόξα χερσὶ κρατεῖ. 23, 4. τόξον ἐντανύσαι. 24, 105. τόξον ἑλών. 25, 212. κυρτὴ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον. 25, 245. ῥίψας τόξον ἔραζε, πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην. 25, 265. ἔτυπτε τοῖσι τόξοις. 30, 14.

τοπάροιθεν, antea, prius. 20, 21.

τόσον, adverb. tantopere. 17, 38.

τόσος, tantus. οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. (in nov. legitur χθαμαλῆς Αἰγύπτου, ut ad sequentem nominativum referatur.) 17, 79. τόσα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοισι κυλίνδει ἐς ἀνέμου. 25 93.

τοσόσδε, id. οὐ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις. 25, 183.

τοσσῆνον, adverb. tantum, tantopere. 1, 54.

τόσσον, (pro τόσον) id. τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι. (ἔρασαι nov.) 1, 78. ὁ δηλ.ς τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσσον ἔαρος αἶγες ἔρανται. 7, 97. τοῦ θέρους (θέρευς nov.) φεύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω. 9, 12. τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς. 12, 8. τίοις με τόσσον, ὅσσον περ Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 66.

τόσσος, (pro τόσος) tantus. τόσσον ἔχοι λάθας. 2, 45. οὐς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι. 3, 51. οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων. 17, 81. τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθε. 17, 96. τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει. 25, 95. οὐ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει, ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν. (pro εἶναι.) 25, 116.

τότε, tunc. τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον. 25, 186. δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρείην. 25, 212.

τουτεῖ, (nov) aut

τουτὶ, (vet.) hic. 5, 103.

τουτόθε, hinc. 4, 10.

τουτῶθεν, id. 4, 48.

τραγέα, pellis hircina. ταὶ τραγέαι ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι (pro ὄζουσι) κακώτερον, ἢ τύ περ ὄσδεις. 5, 51.

τραγίσκος, hoedus. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων νῦν ἀγέλα. 5, 141.

τράγος, hircus. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. 1, 4. τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. 1, 88. αἱ χίμαιραι, οὐ μὴ σκιρτασῆτε, (σκιρτάσητε nov.) μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ. 1, 152. τὺ ἴδ' (τοὶ δ' nov.) ὁ τράγος οὗτος. ἐρίσδε. 5, 30. ὁ τράγος αὐτὰς (scil. χιμαίρας) ἐτρύπη. 5. 42. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο (pro τράγου) κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 15. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν

τρηχύ,

τρηχὺ, (pro τραχὺ) adverbialiter positum, aspere. 25, 74.

τρηχὺς, (pro τραχὺς) asper. τρηχὺν ἔαξα ἀγριέλαιον. 25, 256.

τριακοντάζυγος, triginta transtris instructus. οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ. 13, 74.

τριὰς, numerus ternarius. δοιαὶ τριάδες. (sc. πολίων ἐνδέδμηνται.) 17, 84.

τρίβειν, terere. σαῦράν τοι τρίψασα. 2, 58. μηδὲ πόδας τρίβωμες, (dor. pro τρίβωμεν) nec pedes fatigemus. 7, 123. βόες τρίβοντες ἄροτρον. 13, 31.

τρίβος, semita. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. 25, 156.

τρίγαμος, ter nuptus. ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο (pro τριγάμου) γυναικός. 12, 5.

τριέτης, triennis. 29, 17.

τριηκόσιοι, (ion. pro τριακόσιοι) trecenti. 25, 126.

Τρινακρία, Sicilia. σοὶ πατρὶς, ἂν ὠξ (pro ὁ ἐξ) Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας, νάσω Τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. 28, 18.

τρίοδος, trivium. ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. 2, 36.

Τρίοπος, (vet.) nomen propr. collis, vel τρίοπος κολώνη, (nov.) triqueter, triangularis, trilaterus collis.) ἐν μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθῆο κολώναν. 17, 68.

τρίπολος, ter aratus. τριπόλοις σπέρον ἐν νειοῖσιν ἔθ' ὅτε βάλλοντες. 25, 25.

τρίπυς. ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν (pro ἀείδειν) Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι. 7, 101. ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε, ἀναθείς. Ep. 12, 1.

τρὶς, ter. αἶγά τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. 1, 25. ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ. 2, 43. ἢ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. 2, 155. ὡς μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. 6, 39. τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς, τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν. 13, 58. 59. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. τοιάδε μυθίζοισα τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. 20, 11. τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον. 23, 44.

τρισκαιδεκάπηχυς, tredecim cubitos longus. 15, 17.

τρισκελὴς, tria crura habens. σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον, τρισκελές. Ep. 4, 3.

τρισσοὶ, tres. τρεῖς χιλιάδες (scil. πολίων ἐνδέδμηνται) τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι. 17, 83. Δάφνις ὁ λευκόχρως ἄνθετο Πανὶ τοὺς τρισσοὺς δόνακας. Ep. 2, 3. τῶδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16.

τριταῖος, recens, aevum tridui habens. τὸν πρᾶτον φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο. 29, 18.

τρίτον, adverb. tertio. ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα κούρης Θεστιάδος. 22, 4. ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον. 24, 63. τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον (1. sing.) ἀνερύειν. 25, 240.

τρίτος, tertius. ἦνθον κὴγὼ, ἢ τρίτος, ἢὲ τέταρτος. 2, 119. σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. 7, 2. ἤλυθες, ὦ φίλε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ. 12, 1. Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι. 13, 29.

τριφίλατος, (pro τριφίλητος) valde amatus. 15, 86.

Τροία. Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών. 15, 140.

Τροίη. ἐς Τροίην πηρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί. 15, 61.

τρομῆν, tremere. τὰν (pro ἣν, scil. Ἑκάτην) καὶ σκύλακες τρομέοντι. (pro τρομέουσι.) 2, 12. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὸν τρομέειν παρακοίτας. 27, 26. τίνα τρομέουσι γυναῖκες. 27, 27. ὠδῖνας τρομέω. 27, 28. τεκῆν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω. 27, 30.

τρομερὸς, tremulus. ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔτη. 25, 259.

τρόπος, mores, indoles. τὸν αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπῆν, de moribus dicere non habeo. 10, 37. ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω, τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω. 23, 2.

τροφὸς, nutrix. ἁ Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις. 2, 70. τὼ αὐτε σπάργεσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν. 24, 31. τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα. 27, 65.

τροχὸς, rota. πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. 16, 72. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118.

τρυγὼν, turtur. ἔστενε τρυγών. 7, 141. τρυγόνες. 15, 88.

τρυζέσκεν, verbum poët. stridere. ἁ ὀλολυγὼν τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 7, 140.

τρὺξ, fex. αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 7, 70.

τρυπᾶν, terebrare, de coitu venereo dictum. ὁ τράγος αὐτὰς (scil. χιμαίρας) ἐτρύπη. (pro ἐτρύπα.) 5, 42.

τρυφάλεια, galea. πολλὰ δὲ σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν Κάστωρ ἔνυξεν. 22, 193.

τρυφερὸν, adverb. delicate, suaviter. ὡς τρυφερὸν λαλέεις. 20, 7. παντᾶ παρ' αὐτὴν θλιβομέναν (θλιβομένα nov.) καλύβαν τρυφερὸν προσένασσε θάλασσα. 21, 18.

τρύχνος, mollis. ἁ φωνὰ τρύχνα. (pro τρύχνη.) 10, 37.

τρώγειν, comedere, rodere. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις ἀδεῖαν. 1, 147. τὰς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι (pro τρώγουσι) τὰ δύσσοα. (scil. μοσχία) 4, 45. τὰς (pro ἃς, scil. δαμάλας) μοι ἁπάσας λὺψ κόμαρον τρωγοίσας (pro τρωγούσας) ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 11. τράγος τερμίνθω τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

τρώξιμος, ad edendum aptus, maturus. σινομένα τὰν τρώξιμον. (scil. σταφυλήν.) 1, 49.

τὺ, dor. pro σὺ. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. τίς τυ κατατρύχει. 1, 78. κὴφ, (pro καὶ ἀπὸ) ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ. 2, 101.

101. τὸν ἐνδεχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ. 3, 5. αἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. (pro φαγωσι.) 5, 38. φαντὶ τὺ πάντες ἔμμεν (pro εἶναι) συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον, ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ' ἀμητήρεσσι. 7, 27. ἀγκὰς ἔχων τύ. 8, 55. τίς τὺ (vet. τοι nov.) τᾶν παίδων λυμαίνεται. 10, 15. γινώσκεν (scil. τοῦτο τὸ φάρμακον) οἴμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα. 11, 5. ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον. 11, 28. ὤρη, γύναι, ὥς κοθορῆ τύ. 15, 12. εὕδην μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν (χρῆν αὐτὸν nov.) τυ. 18, 12. ἀγρεύη τυ Πὰν. Ep. 3, 3.

τὺ dor. pro σύ. ἁδὺ καὶ τὺ συρίσδες. 1, 2. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. 1, 4. τὺ τὰν βῶν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. τὺ ἄμελγέ νιν. 1, 151. ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 1, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. et 63. τὺ, Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις ῥαδάμανθα. (ἤ' ἀδάμαντα. nov.) 2, 33. τὺ χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως, πότνια. (i. e. Luna.) 2, 163. τὺ πόκα, δῶλε Συβάρτα, ἐκτάσω σύριγγα. 5, 5. ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρηδε. 5, 24. ὄσις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὥς τὺ πεποίθης. (ὥς τὺ, πεποίθη. nov.) 5, 28. μέγα ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν. 5, 35. τύ νιν οὐ πεθορῆσθα. (ποθόρῆσθα nov.) 6, 8. τὺ θὲς γ' ἰσομάτορα (θὲς ἰσομάτερα nov.) ἀμνόν. 8, 14. τὺ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. 9, 1. ἐμὶν τὺ βουκολιάσδευ ὄπισθεν. 9, 5. μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. 10, 19. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον. 10, 21. τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς. 14, 10. τὺ ἑκαστέρω ἐμ' ἀποικεῖς. 15, 7. ἂν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. τὺ ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶν ἀνθρώπων ἐποίησας Βερενίκαν. 15, 106. τὺ οἰκέτις ἤδη. 18, 38. τὺ οὐκ ἴσος (ἴσον nov.) ἐσσὶ μελίσσαις. 19, 7. οὐχὶ καὶ τὺ, ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20, 40. τὺ, ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρηδε τὰν γνώμαν. 21, 61. βαδίζω ἔνθα τύ μευ κατέκρινας. 23, 23. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις. 23, 33. τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. 23, 35. ὄκκα οὐκ ἔθελης τύ. 29, 8. τὺ φεῦγε. Ep. 3, 5. ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι. Ep. 6, 1.

τύγα, dor. pro σύγε. μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσαις. 5, 69. μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ. 5, 71.

τυγχάνειν, assequi, obtinere. ξενίων γε τυχόντ', πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. 22, 60. καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα. 22, 122. τῶδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16. ἐν ἁλικίᾳ τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες. Ep. 14, 2.

Τυδεύς, nomen viri. σὺ λαοφόνον Διομήδεα, μισγομένα Τυδῆϊ, τίκες Καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54.

δε μὲν ἄματες ἄλλον ἔχῃς κλάδον, ἄλλον δ' αὔριον. 29, 14. τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος. 29. 17.

τωθάσδην, (dor. pro τωθάζειν) conviciis inceſſere. πολλά με τωθάσδοισαι, (pro τωθάζουσαι) δι' ἀλιθίην ὁδὸν (in nov. eſt ἀλητήην, omiſſo ὁδὸν) ἦνθον. 16, 9.

τὠμῶ pro τοῦ ἐμοῦ. 21, 30.

τῶς, pro οὕτως, ſic, ita. οὐδέ κε τῶς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. 23, 26. τῶς ἔλεγεν βασίλεια. 24, 71.

τὼς pro τοὺς. τὼς οὐδὲν ποτιλέξαθ' (ποτελέξαθ' nov.) ὁ βωκόλος. 1, 92. Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 121. τὼς κύνας ὥλαφος (pro ὁ ἔλαφος) ἕλκοι. 1, 135. ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. 3, 26. οὕτω κ' ὔμμες θῆν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς. 5, 111. ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος. (pro κανθάρους.) 5, 114. τὼς οὔ τι πεπτῷ δαλήσατο Κίρκα. 9, 36. κάλλιον, τὼς φακὸς (pro φακοὺς) ἕψειν. 10, 54. τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ. (ſcil. βωμὼς ἔκαμον.) 26, 6. ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 6. ὄμνυμί σοι τώςδε τὼς κυναγώς. 30, 25. πυρὶ προσελθὼν ἔκαιε τὼς ἔρωτας. 30, 45.

τῶς, pro ὅθι, ubi. Ep. 4, 1.

Υ.

ὑακίνθινος. θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 26.

ὑάκινθος, nomen floris. ἁ γραπτὰ ὑάκινθος. 10, 28. παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (vet. nov. θάλλονθ' ὑακίνθῳ κόσμον) ἔχοισαι. 18, 2.

ὑβὸς, gibboſus. μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὑβέ, ταφείης. 5, 43.

ὑβρίζειν, contumelia afficere. ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε. 23, 58.

ὕβρις, contumelia. ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. 23, 14.

ὑβρίσδειν, (pro ὑβρίζειν) contumelia afficere. ἐμὲ ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα ὑβρίσδει. 14, 9.

ὑγιὴς, ſanus, ſalvus. 14, 54.

ὑγρὸς, humidus, lubricus, lentus, teres, flexilis. παντᾷ (πάντα nov.) ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. 1, 55. χὤταν (pro καὶ ὅταν) ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ κύματα. 7, 53. τὰ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ. (vet. ἐνύγρῳ ἐλαίῳ nov.) 15, 117. πρᾶται (πράτᾳ nov.) ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον. 18, 45. τὰ εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα. 22, 167. ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν νεόμην. 25, 206.

ὑδάτινος, aquatilis. πολλὰ, (ſcil. ἐκτελέσεις) οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. 28, 11.

ὑδατόεις, aquoſus. νέφη ὑδατόεντα. 25, 89.

ὕδωρ, aqua. ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ. (ſcil. εἴχετε.) 1, 69. ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμ-

ὑμνῶδες,

υἱωνός, nepos. χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν. 17, 23.

ὕλα, (pro ὕλη) silva. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ὐκέτ' ἀν' ὕλαν. (subaud. ἔσομαι) 1, 116. ᾧ (ὦ nov.) βάθος ὕλας μυρίον. 8, 49. ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. 14, 43. οἱ εὐθέως ποταυτὶ πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. 30, 8. ὕλαν ὐκ ἔβαινε. 30, 43.

ὑλαγμός, latratus. ἐρητύσασκε (scil. τὺς κύνας) ὑλαγμῦ. 25, 75.

ὑλαῖος, in silvis degens. θὴρ ὑλαῖος. 23, 10.

ὑλακτεῖν, latrare. σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί. (subaud. ἐκέλευσα.) 6, 29. ᾧ (scil. αἰπόλῳ) ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ. 8, 27.

ὑλᾶν, id. θεσπέσιον ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ. 25, 70.

Ὕλας; puer ab Hercule adamatus, et a Nymphis raptus. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα. 13, 7. σὺν αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ. 13, 21. κᾦχεθ' (pro καὶ ᾤχετο) Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι. 13, 36. τρὶς Ὕλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός. 13, 58. ὕτω κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται. 13, 72.

ὕλη, silva. παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ὕτι λίην ἀρίσταμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐῦσα. 25, 158. ἐπεὶ ὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητή, (scil. βύρσα θηρός) ὐδὲ λίθῳ πειρωμένῳ, ὐδὲ μὲν ὕλῃ. (ligno.) 25, 275.

ὑλήεις, silvosus. ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ῥίῳ ὑλήεντι. 25, 228.

ὑλητόμος, lignorum sector. 17, 9.

ὑμᾶν, (dor. pro ὑμὴν) carmen nuptiale. (vet. in nov. est ἢ μᾶν.) 18, 58.

ὑμαρτεῖν, aeol. pro ὁμαρτεῖν, sequi. θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν. 28, 3.

ὑμέναιος, carmen nuptiale, nuptiarum deus. περὶ ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ. 18, 8. ὑμᾶν; (ἢ μᾶν nov.) ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης. 18, 58.

ὑμεναιῶν, uxorem ducere. ὑμεναιώσυσι κύρας τάσδε. 22, 179.

ὔμμε, aeol. pro ὑμᾶς. αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. 5, 145. καλλείψω (pro καταλείψω) ὐδ' ὔμμε. 16, 108.

ὔμμες, pro ὑμεῖς. ὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς. 5, 111. ὔμμες Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες νᾶμα. 7, 115. μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι ποίας. 8, 67. ὔμμες ἐν πάντεσσιν διάκριτοι ἡρώεσσι. 22, 163. στέργετε (in imperat.) ὔμμες ἐῶντας. 23, 63.

ὔμμιν, aeol. pro ὑμῖν. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ὐκέτ' ἀν' ὕλαν, ὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, ὐκ ἄλσεα. (scil. ἔσομαι.) 1, 116. ἐγὼ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ. 1, 145. αἱ χίμαιραι, ὐ μὴ σκιρτασῆτε,

(pro εἶναι) συριστὰν μέγ' ὑπείροχον, ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ' ἀμητήρεσσι. 7, 28. τὸ ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον. 7, 94 ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ. 22, 79.

ὑπὲκ, a. 23. 52.

ὑπένερθεν, infra. 22, 38.

ὑπεξαναβαίνειν. secedere, deflectere. ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ 22, 197

ὑπεξαναδῦναι, se subducere, elabi. ὑπεξανέδυ κεφαλῇ. 22, 123.

ὑπεραχθὴς, valde oneratus. ταρσοὶ ὑπεραχθέες αἰεὶ. 11, 37.

ὑπερηνορὴς, superbus. ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν. 29, 19.

ὕπερθε, desuper, superne. πολλαὶ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἴγειροι πτελέαι τε. 7, 135. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν. 22, 104. δαιδάλεον ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕπερθε κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο. 24, 42.

ὕπερθεν, super. 12, 24.

ὑπεροπλίη, (pro ὑπεροπλία) fortitudo. τῶν προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, ἠδ' ὑπεροπλίῃ φαίδιμον μέγας. 25, 139.

ὑπέροπλος, fortis, robustus, audax. ἔνθα ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε. 22, 44. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152.

ὑπερόπτης, superbus. 22, 58.

ὑπερπαδᾶν, (dor. pro ὑπερπηδᾶν) transilire. ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε (dor. pro ὑπερπηδᾶτε, transilitis) τὸν ἁμὸν. 5, 108.

ὑπερποτᾶσθαι, supervolitare. οἱ κῶροι ὑπερποτῶνται Ἔρωτες. 15, 120.

ὑπέρτερος, superior. ὑπέρτεροι οὐρανίωνες. 12, 22.

ὑπερφίαλος, superbus. ἔσχεθε δρμῆς παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα. 22, 97.

ὑπεσσεῖσθαι, fut. I. infinit. ab ὑπεῖναι, subesse, pro ὑπέσεσθαι. ὑπεσσεῖται χιμαιρᾶν δέρματα. 5, 56.

ὑπήνα, (dor. pro ὑπήνη) barba. ἐμὰν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22.

ὑπηνέμιος, in auram sublatus. ὑπηνέμιοι φορέονται. 5, 115.

ὑπήνεμος, vento patens. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν. 22, 32.

ὕπνος, somnus. οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 108. ζαλωτὸς ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων Ἐνδυμίων. 3, 49. ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς, ὕπνω (pro ὕπνου) μαλακώτερα. 5, 51. οὔτε ὕπνος, οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι. 9, 33. σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν (subaud. χρὴ) τὸ μεσάμβρινον ὕπνον. 10, 48. φοιτῇς αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. 11, 22. 23. πορφύρεοι τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω. 15, 125. κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον. (ver. sed in

ὑποφήτας. 16, 29. Μωσάων ὑποφῆται ἀείδοντι (pro ἀείδωσι) Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίης. 17, 115. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σύ. καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ. 22. 116.

ὕπτιος, supinus. 22, 106.

ὑπωλένιος, qui sub ulnis geritur. τῷ τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτραν. 17, 30.

ὑπωρόφιος. μάτακα οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 29.

ὗς, sus, aper. ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. 5, 23. ὤθευνθ', (pro ὠθεῦνται) ὥτε ὕες. 15, 73. συγνὸν ἔχοντα χαίταν, ὠχρὰν τε τὴν παρειὰν ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας. 30, 5. συγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον. (3. plur.) 30, 9.

ὑσμίνη, pugna. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174.

ὕσπλαγξ, laqueus. 8, 58.

ὕστατα, (nov.) et

ὕστερα, (vet.) postremo. 5, 44.

ὕστερον, adverb. post, deinde. τὺ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11. ἐγὼ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ. 1, 145. ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον. 11, 28. τάχα ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης. 27, 60.

ὑφαγεῖσθαι, (dor. pro ὑφηγεῖσθαι) adducere. ὑφάγεο (pro ὑφηγοῦ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. adducito.) τᾷδε. 2, 101.

ὑφιέναι, submittere. ὁ γέρων ὑφῆντι (pro ὑφίωσι) τὰ μοσχία. 4, 4. μόσχως βωσὶν ὑφέντες. 9, 3.

ὑφιστᾶσθαι, aggredi, suscipere. ἐγὼ εἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν. (dor. pro ὑπέστην.) 2, 164.

ὑφίστασθαι, polliceri. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθόν. Ep. 7, 5.

ὑφορβός, subulcus. 16, 54.

ὑψηλός, altus. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. (pro ὑψηλῆς.) 11, 18. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί. 16, 98. ὑψηλαὶ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι. 22, 40.

ὕψιστος, altissimus. τῷ ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο (pro ὑψίστου) Αὐγείεω φίλος υἱός. 25, 159.

ὑψίτερος, altior. δρύες ὑψίτεραι. 8, 46.

ὑψόθε, desuper. 5, 49.

ὑψόθεν, id. ἅδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 71. πέσεν ὅγε, πρὶν ἐμ' ἱκέσθαι, ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 259.

ὑψόθι, in alto, superne. τῷ περὶ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. 1, 29. ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων καρδίᾳ. 24, 56.

Φ.

φᾶ, pro ἔφη. v. φάναι.

φαγεῖν, comedere. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. (pro φάγωσι.) 5, 38.

ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα. 24, 16.

φαγὸς, (dor. pro φηγὸς) fagus. ἐν πυρὶ αὖαι φαγοὶ χειμαίνοντος. (subaud. κρέμανται.) 9, 20.

φαέθων, nomen tauri. 25, 139.

φαίνειν, lucere. Σελάνα, φαῖνε καλόν. 2, 11.

φαίνειν, ostendere. τά νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ᾽ αἰγιαλοῖο θέοισαν. 6, 11. ταὶ παρ᾽ αὐτὰν (scil. κράναν) αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον. (exhibebant.) 7, 8. φαίνετε ᾠδὰν, τάν ποκ᾽ ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 28.

φαίνεσθαι, apparere, videri. ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 19. ἔχω τοι, ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ φαίνονται. 9, 17. δηλονότ᾽ ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες, (pro εἶναι.) 11, 79. τόσσον ἐμ᾽ εὔφρονας. 12, 8. οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες. (pro εἶναι.) 13, 3. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνῆσαι στήθεσι φαινομένοις. 15, 135. αὖλις σφισὶν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19. ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ᾽ ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνονθ᾽. (pro ἐφαίνοντο.) 25, 89. οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἐὴν ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος σπορίμοιο δι᾽ αὔλακος. 25, 219.

φακὸς, lens. τὼς φακὼς (pro τοὺς φακούς) ἕψειν. 10, 54.

φάλαγξ, acies. κοσμῆσαι φάλαγγα, aciem instruere. 24, 125.

φάλαρος, nomen hirci. 5, 103.

φάλαρος, albus. 8, 27.

φάλης, nomen Priapi. φάλητι παιδογόνα δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 3.

φάμα (dor. pro φήμη) rumor. 7, 93.

φαμὶ. (pro φημὶ) v. φάναι.

φάναι, dicere, affirmare. τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν φατὶ, (pro φησὶ, dor.) πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. (καθίξοι nov.) 1, 51. τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ (dor. pro φασὶ) ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας. 2, 45. νῦν χάριν ἔφαν (pro ἔφην) τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν. 2, 130. τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ (pro φημὶ) φυλάσσειν. 2, 161. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν. 4, 8. ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ᾽ ἔχεν. (pro ἔχειν.) 6, 26. φαντὶ τὺ πάντες ἦμεν συρικτὰν μέγ᾽ ὑπείροχον. ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ᾽ ἀμητήρεσσι. 7, 27. ὡς ἐφάμαν (pro ἐφάμην) ἐπίταδες. 7, 42. ὁ αἰπόλος ἔφα (pro ἔφη) 7, 43. τὶν μέτ᾽ αὖθις κἠγὼν ποτ᾽ ἐφάμαν. 7, 91. αἱ γυναῖκες φαντὶ. 7, 121. τόσσ᾽ ἐφάμαν. 7, 128. ὡς φαντὶ. 8, 2. φαμὶ, τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων. 8, 7. αἴθε μοι ἦσαν (εἴησαν nov.) ὅσα Κροῖσον ποκὰ (in nov. ποκὰ deest) φαντὶ πεπᾶσθαι. 10, 32. φασῶ (pro φήσω dor.) τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ

σφύρα-

εφίσδειν. 11, 70. φαίη χ' ὦ' μυκλαίσδων. 12, 13. ὡς (quae vox in nov. deest) μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα (γεύετο nov.) πίσσας. 14, 51. θεῶν περονάματα φασεῖς. (dor. pro φήσεις, dixeris) 15, 79. ἕρπεις καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα, ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος. 15, 137. οὔπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα. 17, 38. φᾶ, (dor. pro ἔφη) καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλησιν. 17, 65. πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. φαντὶ, αἰὲν ἄγραν (ἀγρυπνίαν nov.) τόδ' ἔχειν. 21, 37. μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι (existima, imperat. aor.2.) λεύσσειν. 22, 56. ὡς φαμένα (pro φαμένη) δίνασε σάκος μέγα. 24, 10. ὡς φάθ'. (pro ἔφατο.) 24, 41. φᾶ, (pro ἔφη) καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον Τειρεσίας. 24, 99. τόν φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι. 25, 5. ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν. 25, 38. τὸ ἐκ φαμένοιο. (pro φαμένου) 25, 49. οἵ νυ καὶ ψεύδεσθαι ἀδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο. 25, 187. καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191. ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὺς τρομέειν παρακοίτας. 27, 26. φῄς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης. 27, 60.

φανοπεύς, nomen viri. πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ. 24, 114.

φάντασμα, visum, somnium. οὔ σε θέλω τὠμῶ (pro τοῦ ἐμοῦ) φαντάσματος ἦμεν (pro εἶναι) ἄμοιρον. 21, 30.

φαντὶ. (pro φασὶ.) vid. φάναι.

φάος, lumen. ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο. 22, 84. φάος ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη. 24, 22. ἦν τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας. 27, 31.

φαρέτρα, pharetra. τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτραν. 17, 30. ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν, ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην. 25, 206.

φαρέτρη. (pro φαρέτρα.) ῥίψας τόξον ἔραζε, πολύρραπτόν τε φαρέτρην. 25, 265.

φάρμακον, medicamentum, venenum. φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα, μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 15. τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2, 161. οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 1. τὸ φάρμακον εὗρε, remedium invenit. 11, 17. χὤ τι (pro καὶ ὅ, τι) τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος. 14, 52. ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον. 23, 24. δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὄφιεσσι. 24, 28. οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, ὃς πολλ' ἰδάη σοφὰ ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν. 28, 20.

φάρυξ, jugulum. δραξάμενος φάρυγος. 24, 28.

φάσγανον, ensis, gladius. τοῦ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ

χῆρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 197. πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ. 22, 201.

φασεῖν. (pro φήσειν.) vid. φάναι.

φάσθαι. vid. φάναι.

φᾶσις, fluvius Colchidis. βαθὺν εἰσέδραμε φᾶσιν. 13, 23. πεζὸς ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο φᾶσιν. 13, 75.

φάσκειν, dicere. κἤμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα, τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν, καλὸν ἦμες (pro εἶναι) ἔφασκεν. 8, 73. ψεύδονται, (ψεύδοντο nov.) φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν. 21, 22. οὔ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει, ἀνδρὸς λῆϊδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων. 25, 116. γένος μὲν εἶναι ἔφασκεν ἐκ Περσῆος. 25, 172.

φάσσα, palumbus. κηγὼ δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν, ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. 5, 96. ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα. 5, 133.

φατί. (pro φησί.) v. φάναι.

φάτνη, nomen stellae. 22, 22.

φαῦλος, vilis, vitiosus. χρυσὸν ὁποίαν (scil. Λυδίαν πέτραν) πεύθονται μὴ φαῦλον, (φαῦλοι nov.) ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί. 12, 37.

φέγγος, lumen. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων. 24, 73.

φείδεσθαι, parcere. φείδευ (pro φείδου, parce) τῶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ. 8, 63. τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεσθα. 21, 41. σφετέρης μὴ φείδεο (pro φείδου, parce) τέχνης. 22, 67.

φέρβειν, pascere, alere. ταῖσιν ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστιν ἁ μελίτεια φέρβεσθαι. 5, 131. ὥς νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον (pro ἔφερβον, aluerunt) ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι. 7, 80. μελισσᾶν κηρία φερβόμενος. 7, 85.

φέρειν, fut. 1. οἴσειν. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν. 1, 128. πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι. 2, 1. σαύραν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ. (pro οἴσω.) 2, 58. ἵπποι, ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι. (dor. pro φέρουσαι.) 2, 148. ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω. 3, 10. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον. 6, 24. ἔφερον (afferrem) τοι ἢ κρίνα λευκὰ, ἢ μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. 11, 56. ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην. 11, 59. φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. κᾤχεθ' (pro καὶ ᾤχετο) Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν (dor. pro οἴσων) αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι. 13, 36. ἦνθε (κἦνθε nov.) φέρων ἅλας ἄμμιν. 15, 17. παρ' οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. (pro φέρουσι, dor.) 15, 112. ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος αἰετοὶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες. 15, 124. ἀῶθεν ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω οἰσεῦμες (dor. pro οἴσομεν) ποτὶ κύματ'

ἐπ'

ἐπ' αἶνι πτύοντα. 15, 133. πόθεν οἴσεται (..ὔξεται nov.) ἀθρεῖ ἄργυρον. (ἄργυρος nov) 16, 16. ὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται ὐδέν. 16, 21. * φέρω ὑποκάρδιον ἕρκος. 20, 17. ψεύδονται, (ψεύδοντο nov.) φίλε, πάντες, ὅσσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς. 21, 23. Θεῶν φίλα τέκνα φέροισα. (dor. pro φέρυσα.) 22, 29. τὼ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας. 22, 137. τῶ ἄκραν ἐκόλυσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 197. ὑμῖν ἐγὼ λιγεᾶν μειλίγματα μυσᾶν, οἷ' αὐταὶ παρέχυσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῖα φέρω. 22, 223. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 21. οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες, δμῶες ἐμοί. 24, 48. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὠρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός. 24, 77. κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρυσα, ῥωγάδας ἐς πέτρας. 24, 92. ἐπεὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνές τε φέρυσιν ὑπόδροσοι, εἰαμεναί τε εἰς ἅλις. 25, 16. πάντη ὅσσε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον. 25, 214. ἐξ ὤρεος πένθημα, καὶ ὐ Πενθῆα, φέρυσαι. 26, 26. μὴ φέρων τὸ καῦμα. 30, 29. τί φέρω περισσὺς ἐρωτικὺς ὀδόντας. 30, 35.

φέριστος, praestantissimus. εἷς ὑπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας. 7, 125.

φέρτερον, adverb. melius, suavius. 1, 148.

φεῦ, heus, eheu. φεῦ, φεῦ, βασεῦνται (pro βήσονται) καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων, εἰς ἀΐδαν. 4, 26. φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πλήρεῖ τυρῶ. 5, 86. φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε, κώρα. 27, 14. φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέτιχες. 27, 54.

φεύγειν, fugere, vitare. ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων. 2, 92. ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων. 2, 152. τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν φεύγετε τὸν Λάκωνα. 5, 2. φεύγει φιλέοντα. 6, 17. σῖτον ἀλοιῶντες, φεύγειν (pro φεύγετε, fugite) τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον. 10, 48. φεύγεις, ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα. 11, 24. γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ὕνεκα φεύγεις. 11, 30. τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 11, 75. Εὐνόα, ὐ φευξῆ; (dor. pro φεύξῃ, fugies. 2. sing. fut. 1. med.) 15, 54. σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος. 16, 53. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. 20, 10. ὐ φεύγοντος (scil. ἰχθύος) ἔτεινα. (subaud. τὴν χεῖρα.) 21, 51. αἶψα φεύγειν ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός. 22, 198. φευγέμεν (ion. pro φεύγειν) ὁρμαίνων. 24, 26. φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25, 74. Πενθεὺς φεῦγεν (pro ἔφευγεν, fugiebat) πεφοβημένος. 26, 16. ὐ φεύγεις τὸν ἔρωτα, τὸν ὐ φύγε (pro ἔφυγε) παρθένος ἄλλη. 27, 19. φεύγω, (scil. τὸν ἔρωτα) καὶ τὸν Πᾶνα. 27, 20. τὺ φεῦγε, φεῦγε μεθεὶς

ὕπνω

ὕπνω κῶμα καταγρέμενον. Ep. 3, 5. 6.

φῆ. (pro ἔφη.) vid. φάναι.

φηγὸς, fagus. - σκιερὴν ὑπὸ φηγὸν ἠελίω φεύγοντος ἐδοιπόρος ἔδραμον (currebam, 1 sing.) ὥς τις. 12, 8.

φθάνειν, praevenire. ἦ ῥά με, Σιμαῖθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θην πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα (dor. pro ἔφθασα) Φιλῖνον. 2, 114. 115.

φθέγγεσθαι, vocem edere. ἠΰγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας νεβρῶ φθεγξαμένας. (dor. pro φθεγξαμένης) 13, 62. ὐ φθεγξῆ; (pro φθέγξῃ) nonne loqueris? 14, 22. φθεγξεῖται (dor. pro φθέγξεται, cantabit) τι καλόν. 15, 99. δοκέω ἔπος ὐκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἐσσομένοις. 17, 137. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 117.

φθίμενος, mortuus. ὥστ' ὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. 3, 48.

φθονεῖν, invidere. κὐ (pro καὶ ὐ) τοι τι φθονέω. 1, 62.

φθονερὸς, invidus. ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως. 5, 40. ποτ' ἐστιν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο. (ἐμεῖο nov.) 15, 10.

φθόρος, pernicies. φθόρος ἀργυρίω, qui multum argenti in rebus levissimis emendis consumit. 15, 18.

φιαρὸς, acerbus. φιαρωτέρα ὀμφακος ὠμᾶς. 11, 21.

φιλαθῆναι. (pro φιληθῆναι.) v. φιλεῖν.

φιλαίτατος, (dor. pro φιλότατος) carissimus. 7, 98.

φίλαμα, (dor. pro φίλημα) osculum. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις. 3, 20. et 27, 4. ὐ κινεῖ τὸ φίλαμα. 15, 130. ὐχὶ φίλαμα τὸ κυφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. 27, 3. ἀποπτύω τὸ φίλαμα. 27, 5.

φιλαμμονίδας, nomen viri. 24, 108.

φιλαοιδὸς, carminum amans. εἰ (ei) μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ (dor. pro φιλῳδῶ) παρέχης ξένω. 28, 23.

φιλάργυρος, argenti amans, avarus. κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὼς φακὸς ἕψειν. 10, 54.

φιλεῖν, amare. μευ μεμναμένα, εἰ φιλέεις με. 3, 28. ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι (dor. pro φιλοῦσι) πολὺ πλέον, ἢ τὶν ἀοιδὸν Δάφνιν. 5, 80. ἐμ' ὡπόλλων (pro ὁ Ἀπόλλων) φιλέει μέγα. 5, 82. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ὐ φιλέοντα διώκει. 6, 17. ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε (ταὶ τὰ nov.) μάλιστα ὀρνίχων ἐφίλαθεν. (pro ἐφιλήθησαν.) 7, 60. ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ. 11, 19. ἀλλήλως ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. 12, 15. 16. σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. 13, 66. ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται. 15, 86. δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, (pro ἐφίλησας, dor.) αἰπεινάν τ' Ἔρυκα. 15,

15, 100. τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ. (pro φιλήσει, amabit.) 16, 13. πολλὰς Διὸς φιλέοντι (pro φιλέουσι) καὶ ἄλλας θυγατέρες. 16, 101. ὦ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαὶ, αἱ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι. (pro φιλέουσαι.) 16, 105. οὔπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα, ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν (pro ἐφίλησεν) ἄκοιτιν. 17, 39. ὁππότε κεν φιλέων βαίνει (βαίνεν nov.) λέχος ἐς φιλεύσης. 17, 42. ἶσον καὶ ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17, 70. ὅν κε φιλασεῖ (dor. pro φιλήσει) γεινόμενον ταπρῶτα. 17, 74. πᾶσαί με φιλεῦντι (dor. pro φιλοῦσι) τὰ δ' ἀςυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν. 20, 31. αὐτὸν Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε. (vet. nov. φύλασσε.) 20, 36. Ἐνδυμίων τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν τε Σελάνα βουκολέοντα φίλασεν. (pro ἐφίλασεν.) 20, 38. Εὐνίκα μόνα (μόνον nov.) τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν. 20, 42. μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, μήτε κατ' ἄςυ, μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 45. μίσει (pro ἐμίσει, oderat) τὸν φιλέοντα. 23, 3. ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις. (pro φιλήσεις.) 23, 33. χαίρετε, τοὶ φιλέοντες. 23, 62. φιλέει, ἔσσα σαόφρονες. (subaud. γυναῖκες φιλέουσι) 28, 14. οὐχ ὅλως φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4. τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδοῦν. 29, 9. τὸν πρᾶτον φιλεῦντα (pro φιλοῦντα) τριταῖον ἐθήκαο. 29, 18. φίλει, ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί. 29, 20.

φιλεῖν, osculari. εὖδον τ', ἤ κε μόνον τὸ καλὸν ςόμα τεῦ ἐφίλασα. (dor. pro ἐφίλησα.) 2, 126. ὦ κυάνοφρυ Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω. (pro φιλήσω.) 3, 19. οὐκ ἐραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε. (pro ἐφίλησε.) 5, 132. οὐκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν. 5, 135. τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. (pro φιλῆσαι.) 20, 1. οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν. 20, 4. τὸ αὖ πύματόν με φίλασον. (pro φίλησον, osculare.) 23, 40. οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις. (pro φιλήσεις.) 23, 42. μᾶλλον ἐμ' ἦδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐςὶ φιλεῦσα. (pro φιλοῦσα.) 27, 2. πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω. (pro φιλήσω.) 27, 6. καλόν σοι, δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν, ἐμαινόμην φιλᾶσαι. (pro φιλῆσαι.) 30, 31.

φιλέριθος, lanificium amans. γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας. 28, 1.

φιλεχθὴς, invidiam amans. 5, 137.

φίλημα, osculum. φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. ὄλβιος, ὅςις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ. 12, 34.

φιλητᾶς, nomen poetae. οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε φιλητᾶν, ἀείδων. 7, 40.

φιλικὸς, amatorius. τί κέρας φιλικὸν μέλος ἐμβάλεν. 10, 22.

φιλίνη, mater Theocriti. υἱὸς Πρα-

εἴης. 15, 74. βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 104. ἕρπεις, ὦ φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ᾽ εἰς Ἀχέροντα. 15, 136. ἵλαθι νῦν, φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ᾽ εὐθυμήσαις. 15, 144. παρὰ αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς ἑδριάει. 17, 18. ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη νέκταρος εὐόδμοιο φίλας (pro φίλης) ἐς δῶμ᾽ ἀλόχοιο. 17, 29. ματρὶ φίλᾳ (pro φίλῃ) καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς. 17, 123. οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ; 18, 9. τὼς ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. 21, 20. ψεύδονται, (ψεύδοντο, nov.) φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῶ θέρεος μινύθειν. 21, 22. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοαθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω. (i. e. Castor et Pollux.) 22, 23. Ἀργώ, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα. 22, 29. φθέγξομαι, ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῷ. 22, 117. οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε μνηστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι. 22, 154. φίλοι, τοῦτον ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165. φίλοι πάντες ἀοιδοὶ Τυνδαρίδαις. 22, 215. ὦ φίλε κεῖσαι. 23, 44. τότ᾽ ἄρ᾽ ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 22. ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ᾽ ἀνδρῶν. 24, 40. ὧδε Ἡρακλῆα φίλα (pro φίλη) παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132. Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο. 25, 54. ἄλλας αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ ματέρας ἴσει, πινέμεναι λαροῖο. 25, 104. τῷ ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο Αὐγείεω φίλος υἱός. 25, 160. τί φίλος ῥέξαιμι. γάμοι πλήθουσιν ἀνίας. 27, 24. ἢν τέκης φίλα τέκνα, νέον φάος ὕψεαι υἷας. 27, 31. θάρσει, κῶρα φίλα. 27, 51. πάντα τιμῶντα, τὰ παρ φίλων. 28, 25. οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθέα. 29, 1. τῶδ᾽ εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος. 29, 17. χύμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν. Ep. 11, 4.

φιλόστοργος, ad amorem propensus. παῖδα ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. 18, 13.

φιλότης, amor. ἢ σὴ νῦν φιλότης καὶ τῶ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ᾽ ἠϊθέοισι μάλιστα. 12, 20. ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν. 16, 66. ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54.

φίλτρον, poculum amatorium. πᾷ τὰ φίλτρα; (subaud. εἰσὶ) 2, 1. νῦν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. 2, 159.

φίλυπνος, somni amans, somniculosus. 18, 10.

Φιλώνδας, nomen viri. τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα. 4, 1. τὰ Φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες. 5, 114.

φλᾶν, tundere, percutere. εἴ τιν᾽ ἐχεύσεις τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ (dor. pro φλάσω) τυ. 5, 148. γενοίμαν, αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. 5, 150.

φλιά, limen. νῦν λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ᾽ ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. 2, 60.

γίζυσι.) 5, 113. φοιτῆς (dor. pro φοιτᾶς) αὔθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. 11, 22.

φόλος, nomen viri. ἆρά γέ πα τοιῷδε φόλω (pro φόλυ) κατὰ λάϊνον ἄντρον κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο χήρων. 7, 149.

φονεύειν, interficere. ὁ μισῶν ἐφονεύθη. 23, 62.

φονεύς, percussor. μέλλε (pro ἔμελλε) κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα. 22, 209.

φόνος, caedes. φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες. 22, 82. φόνον αὖτις τεῦχον (pro ἔτευχον) ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 191. ὁ κλαῦσε νέον φόνον. 23. 55. φόνον λεύσσον (pro ἔλευσσον) τε πρόσωπῳ. 25, 137. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον. 25, 225.

φορέεσκειν, verb. poet. ferre. ὁ αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἀπτόμενος φορέεσκε πόνῳ. 22, 214.

φορεῖν, ferre. ἁ κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. 1, 83. νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι. 1, 132. ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται. 5, 115. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. (pro φορῦντος.) 13, 7. Ὧραι ποθειναὶ ἔρχονται, (in nov. hic deest comma, et positum est post βροτοῖσιν) πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι. (dor. pro φορῦσαι.) 15, 105. ὑψηλὸν Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί. 16, 98. πολλά, (scil. ἐκτελέσεις) οἷα γυναῖκες φορέοισ', (pro φορέυσι) ὑδάτινα βράκη. 28, 11.

φόρμιγξ, cithara. ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίρει. 7, 101. ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε πυξίνα ἐν φόρμιγγι φιλαμμονίδας Εὔμολπος. 24, 108.

φορμός, storea. 21, 13.

φορωνῆες, nomen gentis. οἷον ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μηνίσαντα φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. 25, 200.

φραγμός, sepes, maceria. ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμόν. 5, 108.

φραδή, consilium. ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις. 25, 52.

φράζειν, dicere, memorare. φράζεό (pro φράζου, dic) μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα. 2, 69. 75 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι. 25, 47.

φράζεσθαι, cogitare, animadvertere. κὠδ' (pro καὶ οὐδ') ἔτι πομπᾶς τήνας ἐφρασάμαν. (pro ἐφρασάμην.) 2, 84. φράζεο, (φράσδεο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας. 6, 13. ἐγώ σε φράζομαι ὀρθῶς. 25, 180. οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο φρασθῆναι δυνάμην. 25, 217.

φράσδειν, (pro φράζειν) dicere. ἤδη φράσδει πάντα. 1, 102. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις. 20, 7.

φράσδεσθαι. (nov. pro φράζεσθαι.)

παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει. 5, 93. Ἱμέρα αἵ (scil. δρύες) τε φύοντι (pro φύουσι) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. ὅτι καμεῖσθ', ὅκκα πάλιν ἅδε (scil. ποία) φύηται. 8, 68. οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. 11, 1. περὶ θρία (θρῖα nov.) πολλὰ πεφύκει. 13, 40. μὴ φυῆ, (aor. 2. conjunct. pass.) ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη. 15, 94. ὑψηλαὶ πεφύκεσαν (pro ἐπεφύκεισαν) ἀγχόθι τεῦξαι. 22, 40. ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν. 22, 213. ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι. 25, 20.

φύειν, producere, gignere. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30. ὅτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος. (χθαμαλῆς Αἰγύπτου nov.) 17, 79.

φυὴ, natura, indoles. κέρας, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο. 22, 160.

φυκιόεις, algosus. αὐτῶ ἐπ' ᾀόνος κατετάκετο φυκιοέσσας (pro φυκιοέσσης) ἐξ ἀοῦς. 11, 14. τὰ φυκιόεντα λᾶα. 21, 10.

φυκίον, alga marina. ὃς (scil. εὖρος) ἔσχατα φυκία κινεῖ. 7, 58.

φῦκος, fucus. νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. 15, 16.

φυλάσσειν, custodire, reservare, servare, observare. τὰν (scil. ἀλωὰν) ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει ἥμενος. 1, 47. τὰν κοιλὰν οὔ τι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς. (pro φυλάξεις.) 1, 63. μᾶλα ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. 2, 120. τοῦ δ' οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2, 161. τόν (scil. στέφανον) τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω. 3, 22. ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει. 4, 4. τᾷ παιδὶ ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ. 6, 24. ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα, ἢ καὶ λευκοίων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. 7, 64. φυλάσσεο (pro φυλάσσου,) τὼμπέχονόν μευ. 15, 71. οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. 15, 72 ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις. 15, 113. τέττιξ ποιμένας ἐνδίως πεφυλαγμένος 16, 95. ᾧ ἔπι (ἐπὶ nov.) πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. αὐτὸν Ἄδωνιν ἐν δρυμοῖσι φύλασσε. (nov. vet. φίλασε.) 20, 36. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῶ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118. πλευρῇσι μηρ' ἐφύλασσον. (muniebam, 1. sing.) 25, 269.

φυλάσσεσθαι, cavere. τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, (pro φυλάσσου) μή τυ κορύψῃ. 3, 5.

Φυλεὺς, nomen viri. ὧδε Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ, χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος 25, 55. δαΐφρων Φυλεύς. 25, 151. εἰς ἄστυ ἱκέσθην, Φυλεύς τε, βίη θ' Ἡρακληείη. 25, 154. μέσσης ἐξηγεῖτο κελεύθου Φυλεύς. 25, 190.

φύλ-

φύλλινος, foliaceus. κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. 21, 8.

φύλλον, folium, frons. ἐν φύλλοισι πλανῶντο. 9, 4. θέλοισ᾽ ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 26. ἄμμες ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα ἐρψεῦμες. 18, 39. τί ποιεῖν ἂν ἔχοι τις, κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 35. ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη. 22, 106. χαὶ (pro καὶ αἱ) ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3.

φυλλοςρὼς, foliis conſtratus. εὕδεις φυλλοςρῶτι πέδῳ Δάφνι. Ep. 3, 1.

φύλοπις, pugna, proelium. εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί. 16, 50.

φύναι, adhaereſcere. ταὶ (ſcil. Νύμφαι) ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν. 13, 47.

φύρειν, contaminare. ἐς Θήβας ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι. 26, 25.

φυσᾷν, inflare. κόχλω φυσαθέντος, concha inflata. 22, 77.

φυσιγνώμων, de indole cujusdam ex ejus vultu judicans. Ep. 11, 1.

φύσκος, nomen montis. καὶ μὰν ἐς ςομάλιμνον (ἐς τὸ Μάλιμνον nov.) ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ φύσκω. (dor. pro φύσκυ, ſubaud. μέρη.) 4, 23.

φυσσᾷν, (pro φυσᾷν) inflare. ὁ ἄλγεε, καὶ χέρ᾽ ἐφύσση. (pro ἐφύσα.) 19, 3.

φυτὸν, planta. ὅτε φυτῶν τοσςῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ. 1, 54. Ἱππομανὲς φυτὸν ἐςι παρ᾽ Ἀρκάσι, τῷ δ᾽ ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν᾽ ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 48. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν. 8, 37. Ἑλένας φυτὸν εἰμί. 18, 48. Ἡρακλέης ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ, ἐτρέφετο. 24, 101. ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ᾽ ἰδὼν, κἀντιφιλήσομαι Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν. 28, 7.

φυτοσκάφος, foſſor. ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι. 24, 136. ὀρὺς μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι. 25, 27.

φώκη, vitulus marinus. λέγε Μίλω, (Μίλων᾽ nov.) ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε. 8, 52.

φωλὰς, in luſtris degens. ὦ λὐκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν᾽ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι. 1, 115.

φωλεύειν, latibulum habere. οἳ τάδ᾽ ἐπῶρσαν κνώδαλα φωλεύοντα, βρέφος διαδηλήσασθαι. 24, 83.

φωνὰ. (dor. pro φωνὴ.) Θύρσιδος ἀδέα (nov. αὖτ᾽ ἁ) φωνά. 1, 65. φωνᾶς (ſubaud σῆς) εἰσαΐων. 7, 88. ἀδεῖ᾽ ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα. 8, 76. ἀδύ τι τὸ ςόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά. 8, 52. ἁ φωνὰ τρύχνα. (ſcil. ἐςὶ σοι.) 10, 37. ἀραιὰ ἵκετο φωνὰ ἐξ ὕδατος. 13, 59. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 71. ἐκ ςομάτων ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρω. (μέλι κηρῶ nov.) 20, 27. ὅτω ἀνενείκατο φωνάν. 23, 18. παιδὸς ἐπενά-

ἐπενάχετο φωνά. 23, 61. ἁ φωνὰ Δώριος. Ep. 17, 1.

φωνεῖν, vocare, dicere, loqui. τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ. 2, 43. οὐδέ τι φωνᾶσαι (dor. pro φωνῆσαι) δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα (dor. pro φωνοῦντα) φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 108. 109. ἄμμες φωνεῦντες (pro φωνοῦντες, clamantes) ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο. 14, 20. δεινὸς ἀοιδὸς (i. e. Simonides) αἰόλα φωνέων βάρβιτον ἐς πολύχορδον. 16, 44.

φωνὴ, vox. τραχὺ φωνῇ ἤπειλει μάλα πᾶσιν. (scil. κυσὶ.) 25, 74.

φώριος, furtivus. ἀνίστατο φώριος εὐνῆ, surgebat par amantium de furtivo cubili. 27, 67.

φὼς, vocab. poet. vir. δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶτε. 12, 13. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ. 17, 77. ἄλλῳ ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν. 25, 50.

X.

χαίνειν, hiscere. ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος. 22, 125. λαμυροὺς χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

χαίρειν. ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, χαίρετε. 1, 116. χαῖρ' Ἀρέθοισα. 1, 117. χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι. 2, 14. τὺ χαίροισα (pro χαίρουσα) ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους, πότνια. 2, 163. χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε, χαίρετε δ', ἄλλοι ἀστέρες. 2, 165. χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8, 40. ὡς ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε νικήσας. 8, 88. βουκολικαὶ μοῦσαι, μάλα χαίρετε. 9, 28. χαίρην (pro χαίρειν,) πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. 14, 1. Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα. 15, 131. χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ. 15, 149. χαιρέτω, ὅστις τοῖος. 16, 64. χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν. 17, 23. χαῖρ', ὦναξ (pro ὦ ἄναξ) Πτολεμαῖε. 17, 135. χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ. 18, 49. ὑμὰν (ἢ μὰν nov.) ὦ ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης. 18, 58. χαῖρε, ξεῖν', ὅστ' ἐσσί. 22, 54. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα. 22, 55. χαίρετε, Λήδας τέκνα. 22, 214. ἄρτι χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι, tuis vestibulis valedico. 23, 26. χαίρετε τοὶ φιλέοντες. 23, 62. ἐπάλλετο ὕψοθι χαίρων κωροσύνᾳ. 24, 56. χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν. 25, 76. χαίροι Διόνυσος. 26, 33. χαίροι εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς Καδμεῖαι. 26, 35. χαιρέτω ἁ Παφία, valeat, abeat Venus. 27, 15. κεχαρημένος εὐνᾶς. 27, 70. χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος. Ep. 15, 3.

χαίτα, (pro χαίτη) caesaries, juba. ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν. 20, 8. συγγνὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχρὰν τε τὴν παρειὰν ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τοὺς Ἔρωτας. 30, 3.

χαίτη, juba, caesaries, folia. ἐπ' ἀκάνθαις ταὶ καπυραὶ χαῖται. 6, 16. χαῖται οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. 20, 23. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον. 25, 224.

χάλαζα, grando. καταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα, κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις. 22, 16.

χαλαὶ, ungulae. τραχὺς χαλαῖς ἀμφεπίαξε (scil. τὴν χίμαρον) λύκος. Ep. 6, 4.

χαλεπαίνειν, succenscere, irasci. ᾔδει, ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν. (ion, pro χαλεπαίνειν.) 25, 81.

χαλεπὸς, difficilis, gravis, molestus. μοι χαλεπᾶς (pro χαλεπῆς) νόσω εὗρέ τι μᾶχος. 2, 95. ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ. 8, 15. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι. *proverbium*. 10, 11. χαλεπὸς (vet. χαλεπὰ nov.) ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. 13, 71. χαλεπαὶ δ' ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος. 16, 69. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις. 22, 9. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἀλλοτρίαις χαλεποὶ 22, 146. χαλεπὸν, ἑτέρου νόον ἴδμεναι (pro ἴσασθαι) ἀνδρὸς. 25, 67. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον. 25, 225. μηδ', εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν. (scil. φροντίζοι.) 26, 28. χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης. 27, 28.

χαλεπῶς, graviter. νύξῃ χαλεπῶς, pungeris graviter. 21, 51. ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι, amor tibi gravis non erit. 29, 22.

χάλκειος, cereus. Ἡρακλῆα ἁ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνα καὶ Ἰφικλῆα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 4.

χαλκεοθώραξ, aereo thorace instructus. εἰ Κάστορ κεῖσαι Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ. 22, 136.

χαλκεοκάρδιος, aereo, forti, invicto animo praeditus. 13, 5.

χάλκεος, aereus. χὡς (pro καὶ ὡς) δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας. 2, 30. χάλκεον ἄγγος ἔχων. 13, 39. ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 3. τοῦτον αὐτὸν ὁ δᾶμος ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας. Ep. 20, 7.

χαλκίον, vas aëneum. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, vas aeneum quam primum pulsa. 2, 36.

χαλκὸς, aes, arma aenea. πολλοὶ ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι. 17, 94. ἔγκατα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 203.

Χάλκων, nomen viri. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, (ἐπάνωθεν nov.) ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ Χάλκωνος. 7, 6.

χαμαὶ, humi. 18, 43.

χαμεύνα, (dor. pro χαμεύνη) cubile humi stratum. πολλοὶ μίαν στορέσαντο χαμεύναν. 13, 33.

χαμεύνις, id. ἐν βαθείαις ἁδείας σχοίνοιο (σχίνοιο nov.) χαμευνίσιν ἐκλίνθημες. 7, 133.

χανδάνειν, capere. λαβὼν ῥόπαλον, τὸ (pro ὃ) οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερῇ χείρ. 13, 57.

χαός, nobilis, antiquus. εἴ τι περ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν (ἐπάνωθεν nov.) ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ Χάλκωνος. 7, 5.

χαράσσειν, sculpere, signare. τῷ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις, (scil. ἔδωκεν.) 17, 31. γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι τοίχοισι χαράξω. 23, 46.

χαρίεις, amabilis, pulcher. ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θην πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον. 2, 115. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί. 3, 6. ἁ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας. 3, 45. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα. 4, 38. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι Μενάλκας. 8, 1. Βομβύκα χαρίεσσα. 10, 26. et 36. γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις. 11, 30. ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα. 12, 20. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἤρατο παιδὸς τῶ χαρίεντος Ὕλα. 13, 7. ἁμὶ ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα ὑβρίσδει. 14, 8. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον, λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. 15, 79. ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη. 18, 38. φέρω ὑποκάρδιον ὀργάν, ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαιθ' ἑταίρα. 20, 18. τῷ χαρίεντι Πριήπῳ εὔχε' ἀποστέρξαι τὼς Δάφνιδός με πόθως. Ep. 4, 13.

χαρίζεσθαι, gratificari. μήτ' ὦν τύγα τῶδε χαριξῇ. (pro χαρίσῃ, gratificeris) 5, 71. τὶν χαριζομένα, (pro χαριζομένη) πολυώνυμε καὶ πολύναε. 15, 109. δίζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω σὺν μοίσαις. 16, 68. κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. 23, 41. εὐνὰ ἧς (pro ἦν, erat) τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός, δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ. 24, 134. οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο, γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν. 25, 188. ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον. Ep. 10, 1.

χάριν, propter. Ep. 7, 5.

χάρις. νῦν χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν. 2, 130. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει. 5, 37. τύ, ὦ φίλε, μήτ' ἐμέ, Μόρσων, ἐν χάριτι κρίνῃς. 5, 69. χάρις οὐχ ἕσπετο μύθοις. 22. 168. ἡ μεγάλα χάρις δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. 28, 24. μεγάλα χάρις αὐτῷ: Ep. 17, 10. ἕξει τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε. Ep. 18, 3.

χάριτες, Deae. τίς ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6. ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί. 16, 104. τί Χαρίτων ἀγαπατὸν ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην. 16, 108. 109. ὅππως ξεῖνον ἐὸν

τὰν χέρα μοι. 15, 66. πᾶς ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων. 16, 16. καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν. 17, 65. χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις. 17, 134. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγει, καὶ χέρ' ἐφύσση. 19. 2. 3. χέρες τοι ἐντὶ μέλαιναι. 20, 9. τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, manuum exercitia. 21, 9. τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον (vet. τεινόμεναι περικλώμενον nov.) εὗρον ἀγῶνα. 21, 48. ὑμνέομες φοβερὸν Πολυδεύκεα, χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοέοισιν ἱμᾶσιν. 22, 3. πυρσὰ χερσὶν ἐνώμων. (3. plur.) 22, 33. εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον. 22, 65. τίς, (subaud. ἐστιν, quis est?) ὅτῳ χῆρας καὶ ἐμὰς συνερήσω ἱμάντας. 22, 68. ἐπεὶ σπείρῃσιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας. 22, 81. ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν. 22, 102. ὁ ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χῆρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων. 22, 109. σκαιῇ σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χῆρα. 22. 119. στιβαρᾷ χηρὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. 22, 123. ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν, ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας. 22, 129. γυμναὶ ἐν χερσὶ μάχαιραι. 22, 146. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης. 22, 174. τῶ ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χῆρα φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. 22, 197. Ζεὺς χερῶν οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. 22, 210. ἡλίκα τόξα χερσὶ κρατῆ. 23, 5. ὁ ἐναντίος εἴχετο (resistebat) χερσὶν Ἡρακλέης. 24, 26. ὡς εἴδοντ' ἐπιτήδιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα, συμπλήγδην ἰάχησαν. 24, 54. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα χειρὶ καταστρέψοντι. (pro καταστρέψουσι.) 24. 75. παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο. 25, 2. τῶ ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χηρὶ παχύῃ σκαιῶ ἄφαρ κέραος. 25, 145. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 176. ἱερὰ ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι. 26, 7. μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα. 27, 18. τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα. 27, 50. σὲ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχω χέρρας (pro χεῖρας) ἐπάσσομεν. 28, 9. Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς μισθόν. Ep. 7, 5.

χειροπληθὴς, manum implens. δέρμα τε θηρὸς δρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην. 25, 63.

Χείρων, nomen viri. 7, 150.

χελιδόνιον, herba quaedam. 13, 41.

χελιδὼν, hirundo. 14, 39.

χερείων, deterior, vilior. φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης, μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 15. ὃ σέθεν εἰμὶ χερείων. 27, 42.

χέρρες. (pro χεῖρες.) vid. χείρ.

χέρσονδε, adverb. terram continentem versus. 16, 61.

χέρσος, terra continens. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν. 11, 43.

χηλὸς, arca, capsula. ἐκνηραὶ

ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61.

χλαμυδηφόρος, chlamydem gerens. παντᾶ χλαμυδηφόροι ἀνδρες. 15, 6.

χλοερὸς, viridis. χλοερὸν ἀδίαντον. 13, 41. οἱ χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν. 27, 66.

χλωρὸς, id. αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9. πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον (τ' αὔλιον nov.) αὐταὶ ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 13. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν. 14, 70. χλωραὶ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ δέδμανται. 15, 119. χλωρὴ (ion. pro χλωρὰ) ἀγριέλαιος. 25, 21. ὅ τι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα. (scil. τρίβος.) 25, 158. κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον. 25, 220. βέλος ὀκρυόεν χλωρῇ (ion. pro χλωρᾷ) κάλλισσυτον ἔμπεσε ποίῃ. 25, 231. ἔππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῷ. 28, 4.

χνοᾶν, florescere. μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27, 49.

χοιρὰς, rupes e mari eminens. ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσαν. 13, 24.

χοῖρος, porcus. κατέκοψα θηλάζοντα χοῖρον. 14, 15. Ζηνὶ ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον. 24, 97.

χολὰ, (pro χολὴ) bilis, ira. οἱ (ei) ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. 1, 17. τᾷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. 23, 13.

χόλος, id. τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύ γε, κώρα. 27, 14.

χολοῦσθαι, ad iram concitari, irasci. ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω, 22, 87. οὐκ ἔτι σε, κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον. 23, 22. τὸν φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι. 25, 5.

χορείη, (pro χορεία) chorea. οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην. 27, 25.

χορεύειν, choros ducere. ἐπεὶ ἐσορῆς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι, (pro γελῶσι) τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. 1, 91. κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι. 7, 153.

χορηγὸς. Ep. 12, 1.

χορία, exta. ἐν πυρὶ δρυίνῳ χορία ζεῖ. 9, 19. χαλεπὸν, χορίων κύνα γεῦσαι. *proverbium.* 10, 11.

χορὸς, chorus, chorea. ὕδατι ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. 13, 43. ἐν Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ παρθενικαὶ πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο. 18, 3. χορῷ ἐκτήσατο νίκην ἀνδρῶν. Ep. 12, 3.

χόρτος, (nov.) cortis, locus septus, clausus. τάχα κράναν ἐνόησεν ἡμένῳ ἐν χόρτῳ. (vet. habet ἡμένῳ ἐν χώρῳ.) 13, 40.

χόρτος, pabulum, gramen. μαλακῶ χόρτοιο (ion. pro χόρτου) καλὰν κώμυθα δίδωμι. 4, 18.

χρᾶν, in med. χρῆσθαι, uti, indigere. ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' (fut. 3.) ἀοιδοῦ. 16, 73. σύ περ μοι ἔνισπε, ὅτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας. 25, 35.

ὅτις

κα τὸν Λιβύαθε ποτὶ χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων. 1, 24.

χρόνιος, serus. 14, 2.

χρόνος. ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων. 2, 92. ἦς (pro ἦν, erat) χρόνος, ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος. 14, 70. ὡς χρόνῳ, quam sero. 15, 1. χρόνον αἱ νύκτες ἔχοντι, (pro ἔχουσι) moram noctes trahunt. 21, 25. καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει. 23, 28. οἱ δ' ἀκαγεῖς δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122.

χρῶς, cutis, corpus. ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα. 2, 110. φράζεο, μὴ κατὰ χρόα καλὸν ἀμύξῃ. 6, 14. κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 109. χρόα (subaud. κατὰ) φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος. 20, 16. ἀλλάλων εἴ πυ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν. 22, 188. τὼς κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν ἀμφότερόν τ', ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν. 25, 69. πρᾶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν δερμῆς. 25, 136. μαιμώων χροὸς ἆσαι. 25, 136. τεκνῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω. 27, 30.

χρύσειος, aureus. μή μοι χρύσεια τάλαντα (vet. nov. χρυσεῖ' Ἀταλάντας) εἴη ἔχειν, 8, 53. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. 12, 16. ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων Αἰσονίδας. 13, 16. Συρίῳ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα. 15, 114.

χρύσεος, id. χρύσεοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ. 10, 33. οἱ (ei) χρύσεος θρόνος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται. 17, 17. ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν. 18, 28. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν. 21, 52.

Χρυσογόνα, nomen foeminae. ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέος. Ep. 13, 2.

χρυσός. ἔρον διαγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν. 11, 81. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ πεύθονται μὴ φαῦλον, (φαῦλοι nov.) ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί. 12, 36. χρυσῷ παίζοισ' (παίσδοισ' nov.) Ἀφροδίτα. 15, 101. ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός. 15, 123. τί κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22. οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός. 17, 106. αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι ἵδρυσεν. 17, 124. ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν, παντᾷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. 21, 53. μήποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν. 21, 57. τῶ χρυσῶ (pro τοῦ χρυσοῦ) βασιλεύειν. 21, 60.

χρυσῶς, (pro χρυσέος) aureus. μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καὶ τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. 21, 67.

χρώς, cutis, corpus. καί μευ χρὼς ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ. (θαψῶ nov.) 2, 88. ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. 22, 140. φεῦγε ἀπὸ (pro ἀπέφευγε) χρὼς, aufugiebat color. 23, 13.

χύειν, fundere. τοὶ ἐκέχυντο (curvati erant) ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. 7, 145.

ψυχά. (dor. pro ψυχή) βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας. (ἀμνάδας nov.) 8, 35. καιόμενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν. 11, 52. ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς. 15, 4. τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα (ποτέθηκα nov.) 15, 37. τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δῶναι ἀοιδῶν. 16, 24. ὡδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχάν. 23, 55. εὕδετ', ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα. 24, 8. αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

ψύχειν, frigefacere. ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. 5, 33. ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ (pro ψυχροῦ) κρᾶναι δύο. 5, 47. ἐντί μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς. 9, 9. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι. 11, 47. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω ἐκ παιδός. 15, 58. ὀκνηροὶ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι (pro μίμνουσι) βαλοῖσαι. 16, 11. μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος. 16, 31.

Ω.

ὦ, adverb. admirantis. 15, 123.

ᾧ, pro ὅθεν, unde. 3, 11.

ὦ 'γώ (nov.) et

ὠγών, (vet.) pro ὁ ἐγώ. 2, 54.

ᾠδά, (dor. pro ᾠδή) cantio. τὰν κυμάταν ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας. 8, 62. τὺ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος· ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. 9, 1. 2. φαίνετε ᾠδάν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι. 9, 28. ἐμὶν ἁ μῶσα καὶ ᾠδά. 9, 32. σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν. 21, 21.

ὧδε, hic, pro ἐνταῦθα. τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος. 1, 106. ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5, 46. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων, Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων. 1, 120. 121. τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι. (pro ἔδουσι.) 3, 53. ἁ ἄκανθα ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. 4, 51. ὧδε πεφύκει ποία. 5, 33. ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι. 5, 34. τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος. 5, 45. ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς, καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. 5, 55. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε. 5, 100. αἱ καὶ ὧδε, (scil. ποίμναι βόσκονται.) 25, 11. βουκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14. ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 4.

ὧδε, pro δεῦρο, huc. ὧδ' ἴθι, Κισσαίθα. 1, 151. ἕρφ' ὧδ' ἕρπε. 5, 44. αἴθ' ἔνθῃ ποθ' ὁ βουκόλος ὧδε Λυκώπας. 5, 62. αἴκα τις σὺν ναΐ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται. 11, 61. ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν. 15, 33. πόταγ' ὧδε, huc accede. 15, 78. σύ περ μοι ἔνισπε, ὅτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας. 25, 35. ὧδε Αὐγείης χθιζὸς εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος. 25, 54.

 ᾠδίν,

ὠδὶν, dolor parturientis. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσι. 17, 61.

ὠδίνειν, partu dolere, parturire. 27. 28.

ᾠδοποιός, carmina faciens, poeta. τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν. Ep. 16. 4.

ᾠζυρός, (pro ὀιζυρὸς) aerumnosus. τί νῦν, ᾠζυρὲ (in nov. exstat ὦ 'ζυρὲ) πεπόνθεις; 10, 1.

ὠθεῖν, trudere, pellere. εἰ ἄλλα μ' ὠθεῖτε, si alio me repulissetis. 2, 127. ὠθεῦνθ' (pro ὠθοῦνται) ὥστε ὕες. 15, 73. ὅσσ' (pro ὅσσα, scil. κύματα) ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ. 16, 61. πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῶ. 22, 201. πάλιν μιν ὦσεν ὀπίσσω. 25, 147.

ὢκ, pro ὁ ἐκ. Ep. 20, 4.

ὦκα, celeriter, statim. 25, 232.

Ὠκεανός. ἵπποι, ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι. (dor. pro φέρουσαι.) 2, 148. ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως, πότνια. (i. e. Luna.) 2, 163. Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ (pro Ὠκεανοῦ) πόδας ἴσχει. 7, 54.

ὠκύς, celer, velox. ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος. 14, 41. τιμὰς καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι. 16, 46.

ὦλλοι, pro οἱ ἄλλοι. 18, 17. et 22, 178.

ὦμες. (pro ὦμεν.) v. εἶναι.

ὤμοι, vae, heu. 10, 40. 11, 54. et 15, 69.

ὠμοπλάτα, scapula. Ἰνῶ ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ (pro ὠμοπλάτῃ) μέγαν ὦμον, 26, 22.

ὦμος, humerus. ἐκ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. 7, 16. μή τύ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως τανίκα μαστίσδοιεν. 7, 107. κατὰ δεξιὸν ὦμον λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι. 14, 65. μύες ἐν στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἕστασαν. 22, 48. ἐπέμπεσεν ὤμῳ. 22, 124. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. ὃ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον. 24, 12. ὤμῳ ἐπιβρίσας. 25, 148. ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. 25, 161. ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην. (scil. προσεσχεθέμην.) 25, 254. Ἰνὼ ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. 26, 22.

ὠμός, crudus, immaturus. φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. (pro ὠμῆς) 11, 21.

ὠμοφάγος, crudivorus. 13, 62.

ὦν, pro οὖν. 5, 69. 71. 8, 5. 30. et 61.

ὦναξ, pro ὦ ἄναξ. 17, 135.

ὤνομα, (dor. pro ὄνομα.) 7, 13.

ὦνος, pretium. ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58.

ὦξ, pro ὁ ἐξ. 28, 17.

ὦπερ, pro ὅπερ, ubi. 3, 26.

ὡπόλλων, pro ὁ Ἀπόλλων. 5, 82.

ὤρα, cura. ἔχω τοι οὐδ' ὅσον

ὤραν

ὥραν χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. 9, 20.

ὥρα, tempus. ἕρπειν ὥρα κ' εἴη. 15, 26. κεἰς ὥρας χ' ὥπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης. 15, 74. ὥρα εἰς οἶκον, tempus est domum redeundi. 15, 147. δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, sero coenantes. 21, 40.

Ὧραι, Deae. Ὡρᾶν (pro Ὡρῶν) πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 1, 150. τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι, βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι. 15, 103. 104.

ὡραῖος, venustus, formosus. 1, 109.

ὤρατος, pro ὁ Ἄρατος. 7, 98.

ὡ'ργεῖος, pro ὁ Ἀργεῖος. 14, 12.

ὤρη, (pro ὥρα) tempus. μηδὲ παρ' ὥρην ναυτίλος ἴσθι. Ep. 9, 1.

ὥριος, tempestivus, maturus, tranquillus. Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο. 7, 62. τὸ μελισσᾶν κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας. 7, 85. παρ' οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. (pro φέρουσι) 15, 112. ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. 25, 28.

ὤριφος. (pro ὁ ἔριφος.) v. ἔριφος

Ὠρίων, nomen sideris. Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ. 7, 54. ἆμος τρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος Ὠρίωνα κατ' αὐτόν. 24, 12.

ὤρνες. (pro οἱ ἄρνες.) vid. ἄρς.

Ὠρομέδων, nomen montis. ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46.

ὤρος, pro ὄρος: mons. ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι. 1, 115. εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω. 1, 123. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ἐν ὤρεσι (nov. vet. ὄρεσι) μᾶλα νομεύων. 3, 46. τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε (pro ἦγε.) 4, 35. ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας. 7, 87. πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα ἐσθλά. 7, 92. ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε. 7, 152. μᾶλα νέμων κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας. 8, 2. ἐν ὤρεσιν. 13, 62. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν ὤρεα καὶ δρυμώς. 13, 67. πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30. Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. 20, 35.

ὠρύεσθαι, rugire, etiam de lupis et canibus dicitur. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. (rugitu deplorauerunt.) 1, 71. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται 2, 35.

ὠρυθμός, rugitus. οὐδ' ὠρυθμοῦ (pro ὠρυθμοῦ) πυθέσθαι. (scil. ἐδυνάμην) 25, 217.

ὠ'ρχαῖος. pro ὁ ἀρχαῖος.

ὡς, vt. 11, 55.

ὧς, pro οὕτως, sic. 2, 31.

ὦς, pro οὖς, auris. οὕνεκά μοι

